ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΠΟΥ ΤΑΥΤΙΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

Π
938
ΚΟΓ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΠΟΥ ΤΑΥΤΙΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΕΑΔΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
2015/ΔΕΚ
938 ΚΟΓ
C.1
Συλλογή Τοπικού Ενδιαφέροντος [Τ] ΠΛ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

0140155171

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ ΥΠΑΡΞΗΣ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ηδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μσυ, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013**

ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝvΝΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την

διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρι. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Εστι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, οσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυνάμει του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθχηκα στην ΕΟΝ. Οσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα ειχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με ξανά συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Υστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Εγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Αδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοης, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Το 1997 συνόδευσα το Μουσικό-χορευτικό συγκρότημα του Δήμου στο Διεθνές παγκόσμιο Φεστιβάλ χορού που έγινε στην Λάρισα και την άνοιξη του 1988 συνόδευσα το Μουσικό χορευτικό συγκρότημα του Δήμου δια 20 μέρες στην Γαλλία: Το Μουσικό Χορευτικό μας συγκρότημα σε αρκετές Πρωτεύουσες των Νομών με της Γαλλίας αποκορύφωμα που δώσαμε τρις παραστάσεις τις δυο σε θέατρα και μια στην Πλατεία ΜΠΟΜΠΙΝΤΟΥ Και από το Διεθνές Φεστιβάλ χορού και Γαλλία αποσπάσαμε συγχαρητήρια και αρκετούς επαίνους για τις επιδόσεις του Μουσικό χορευτικού συγκροτήματο το Δήμου Βερόις. Χοροδιδάσκαλο του συγκροτήματος ήταν κ Αθανάσιος Ζαμάνης

Διατελώ Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις και αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογραφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου και της Μαρίας

Το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη

Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Οσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα:γ«ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας, μα και του χρόνου.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση σε χαρτί ή πίνακα και τα όποια ορθογραφική λάθη. ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν.

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον; Και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν; Η έννοια της λευτεριάς είναι ενιαία. Και μόνο ένας λαός , που αγωνίζεται να βγάλει από πάνω του, τον ξένο κατακτητή, μόνο αυτός μπορεί να κατακτήσει και την εσωτερική του λευτεριά. Αλλιώς πρόκειται να αλλάξει μόνο Αφέντη. Συνεπώς απαραίτητη είναι όταν κατακτιέται η χώρα η οργάνωση είναι η πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση για τον Παλαϊκό αγώνα. Μόνο με μια τέτοια οργάνωση μπορεί να επιτευφτεί ο γενικός φρονηματισμός του λαού, το κτύπημα της μοιρολατρίας της αδιαφορίας, του ατομικισμού και της κάθε μορφής συνεργασίας και προδοσίας ακόμα.Και κυρίως να μην αποτελεί η λήθη μια αρρώστια των σύγχρονων κοινωνιών και επιλεκτικότητα σε αυτό που θυμόμαστε και κρατάμε σαν σημείο αναφοράς. Ισως έτσι αυτός ο κόσμος γίνει λίγο πιο ανακουφιστικός πρώτα και καλύτερος έτσι για όλους μας...

Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση της Κασσάνδρα. Η Κασάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η «Μάγισσα», δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως . Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε έλεγε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνωνα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε λένε!), να μην την πιστεύει κανείς, Γι'αυτό και εμείς που πολεμήσαμε τους

Γερμανούς λέγαμε να μην έρθουν μετά απελευθερωτικά οι Αγγλοι στην Ελλάδα για να μην καταστραφεί όπως καταστράφηκε η Τροία.

Γι' αυτό αφού την κατάστρεψαν οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, την Ελληνό-Ελληνική κατοχή την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, 1941-44, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια που στη διάρκεια τους πολτοποίησαν τη συνείδηση των Ελλήνων και τον αγώνα τους να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.

Και αυτό γιατί ήταν σαφή, οτι θεωρώντας την Ελλάδα τσιφλίκι τους από το 21 και το κόστος που πλήρωσαν στους Ρώσους με τη στήριξη των Αμερικανών, που θα ήταν ο επόμενος νέο κατακτητής θα ενεργούσαν με βάση το παλιό Σαξωνικό σύνθημα: «κάντε τον κόσμο Αγγλία» και στην Ελλάδα: Μετά τον ερχομό τους: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», προετοιμάζοντας το έδαφος μετά την ήττα τους τον Μάρτη του 1947 να τους διαδεχθούν οι Αμερικάνοι για τη συνεχίσει τον εμφύλιο πόλεμο.

Ας σκεφτούμε αυτή τη στιγμή τη διαχρονικότητα και τη σημασία της Αριστεράς. Θα δούμε ότι στο βάθος χρόνου της Αριστερά, ότι υπάρχουν πάνω από όλα τίμιοι αγώνες με βάση την ανθρωπιστική σκέψη και την Πατρίδα, ενώ στο βάθος χρόνου της Δεξιάς δεν θα δυσκολευτεί να βρει κανείς τη διαφθορά τη συναλλαγή, τη συνεργασία και τον δοσιλογισμό.

Συνήθως οι συγγραφείς τοποθετούνται στο χαρτί όταν κατακάτσει ο κουρνιαχτός της ιστορικής στιγμής. Και η ιστορία και ο μύθος ανήκουν στον ευρύτερο του παρελθόντος χώρο και γι' αυτό δεν παύουν να αφορούν το παρόν.

Να μη ξεχνούμε ότι υπάρχει μια διαχρονικότητα, όχι μόνο σε κάθε και για κάθε ιστορικό γεγονός, αλλά και στις πολιτικές έννοιες και σημασίες των γεγονότων.

Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάλουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον είχεν αυτό κατοχικήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν οτι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ηταν οτι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλει δεν εχει παρά να ρίξει μια ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου νέο κατακτητή Τσώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποια κόμματα;) φέροντες μεθ' ημών καλά δώρα όπως την: ελευθερίαν (μα η χώρα ήταν ελεύθερη από, τις 12/10/ 1944 ενώ αυτοί ήρθαν τον Φλεβάρη ή τον Μάρτη του 1945). Την τάξιν, (από τις 12/10/ 1944 μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη που έγινε Αγγλική ένοπλη επέμβαση που κυβερνούσε η κυβέρνηση

Εθνικής Ενότητας και τις δυνάμεις του ΕΑΜ: τάξη απόλυτη επικρατούσε σε ολόκληρη τη χώρας. Οσο για τα τρόφιμα (εννοεί την ΥΟΝΡΑ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν αλήθεια;),την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν με αυτήν που έκανε ο ίδιος ο Τσώρτσιλ την παραμονή της μάχης του Ελαμέϊν: Λέει στη δήλλωση αυτή: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται από την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 Γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Αν λοιπόν μεταφράσει τις δυο δηλώσεις του Σέρ Τσιώτσιλ θα διαπιστώσει πόσο δόλια και εσκεμένα λειτουργούσαν οι Τόριδες ανέκαθεν στην Ελλάδα, αν μεταφράσει στην ελληνική γλώσσα τα Αττικά γράμματα, άλλωστε, έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) των Ανθρώπων (που την μιλούν), αφού έχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απα αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών οικοδομημάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου από τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την είχε ο νεό Ρωμαίος κατακτητής της χώρας μας που υπαγορεύσει του ορούς του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγή από την δυστυχίαν και να αρχίσει ,μια νέα ζωή». Και δεν ειχε, όπως και οι πρώην, Νυν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες και ειδικά οι Αγγλοι, που ήταν ο βασικό εχθρός των Ελλήνων πριν από την ΑΝΑΣΤΑΣΗ της Ελλάδας κατά τη διάρκειά της και μέχρι την Ανοιξη του 1947, που έφυγαν ηττημένοι και μας μεταβίβασαν στους Αμερικάνους, δεν ήταν γιατί αν ήταν θα την είχε θα γνώριζε και αυτός. Αυτός που κατ΄επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, οτι τα γράμματα όπως και ο Ανθρωπος εξάλλου, εχουν Ανθρώπινη προέλευση και συμμετρία. Γι' αυτό και συνδέονται άμεσα με αυτόν, ενώ παράλληλα, συνδέονται με αυτά οι επτά αγωγοί-πηγές ζωτικού πνεύματος και επικοινωνίας που εδράζουν στο πρόσωπό του.

Βέβαια, « Η (...) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (...)ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ Ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε και επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βέβαια, ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις του αγώνα, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια τη μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ένας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί και ειδικά η Αριστερά και μαζί της ο λαός, που έχει όλο το ιστορικό και Αντιστασιακό μακρόχρονο υπόστρωμα για να εμπνευστεί από την ιστορία του και την προσφορά του στο κοινωνικό και οικονομικό γίγναισθαι της χώρας. Τα αιτήματα του ελληνικού λαού εξακολουθούν να εστιάζονται και να συμποσούνται στο τρίπτυχο: Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και κοινωνική Δικαιοσύνη, με τη Δημοκρατία να είναι ο αποφασιστικός κρίκος στην όλη σχέση των ανθρώπων.

Πάντα με την πεποίθηση ότι η Ελλάδα χρειάζεται ένα Νέο 1843 της και η Ευρώπη το Νέο 1848, με μια συνεκτική Ριζοσπαστική Αριστερά και ένα νέο εθνικό λαϊκό Μπλόκ για να προχωρήσουν ανάμεσα στις γεωπολιτικές, εθνικές και ταξικές συμπληγάδες χωρίς να κομματιαστούν.

Βέροια Κόγιας Νίκος Μάρτιος 1963

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΠΟΥ ΤΑΥΤΙΣΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Ασφαλώς αυτός που θα αποφασίσει να διαβάσει ένα από τα κειμενά μαυ που βρίσκνται αναρτυμένα στην εντρική Βιβλιοθήκη της Βέροιας, θα αναρρωτήθει και δικαιωλογημένα ποιος είναι ο Γράφων.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ηδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην

υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝνΝΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρι. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Εστι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου ειχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, οσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωϊ πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυνάμει του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθείς και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθχηκα στην ΕΟΝ. Οσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα ειχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΙΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ 1946

«Στις 4/7/1946 δυνάμεις της χωροφυλακής με επικεφαλής τον συνταγματάρχη κ Βρδουλάκη πήγαν για εκκαθαριστικές επιχειρήσεις». Πέρασαν και από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι), οπου συνέλλαβαν : τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Κόγια Νικόλαο του Γεωργίου και τον Νικόλαο Μπέλλα, τους οποίους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ που ο τελευταίος, ενώ μεταφέρονταν στη Νάουσα πέθανε στο δρόμο (αλλες πληροφορίες λένε οτι τον σκοτωσαν), επίσης κατάσκεσαν 25 ζώα από τα Σέλι, έδιωξαν τον Παπά Μουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε ρουμανική προπαγάνδα. Ετσι το χωριό έμεινε χωρίς Παπά,

Εξη μέρες μετά τη σύλληψή μου και συγκεκριμένα την Πέμπτη 10 Ιλουίου του 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή Φωνή» της Θεσσαλονίκη, στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο τα «ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» δημοσίευσε με το πιο πάνω περιεχόμενο το γεγονός της σύλληψής μου...

Στις αρχές του 1948 με ξανά συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Υστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Εγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Αδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοης, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου

Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μεά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Το 1997 συνόδευσα το Μουσικό-χορευτικό συγκρότημα του Δήμου στο Διεθνές παγκόσμιο Φεστιβάλ χορού που έγινε στην Λάρισα και την άνοιξη του 1988 συνόδευσα το Μουσικό χορευτικό συγκρότημα του Δήμου δια 20 μέρες στην Γαλλία: Το Μουσικό Χορευτικό μας συγκρότημα σε αρκετές Πρωτεύουσες των Νομών με της Γαλλίας αποκορύφωμα που δώσαμε τρις παραστάσεις τις δυο σε θέατρα και μια στην Πλατεία ΜΠΟΜΠΙΝΤΟΥ Και από το Διεθνές Φεστιβάλ χορού και Γαλλία αποσπάσαμε συγχαρητήρια και αρκετούς επαίνους για τις επιδόσεις του Μουσικό χορευτικού συγκροτήματο το Δήμου Βερόις. Χοροδιδάσκαλο του συγκροτήματος ήταν κ Αθανάσιος Ζαμάνης

.

Διατελώ Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις και αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογραφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου και της Μαρίας

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ

Το οδοιπορικό των πολιτικών κρατουμένων πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη

Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Οσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση σε χαρτί ή πίνακα και τα όποια ορθογραφική λάθη. ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν.

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον; Και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν; Η έννοια της λευτεριάς είναι ενιαία. Και μόνο ένας λαός , που αγωνίζεται να βγάλει από πάνω του, τον ξένο κατακτητή, μόνο αυτός μπορεί να κατακτήσει και την εσωτερική του λευτεριά. Αλλιώς πρόκειται να αλλάξει μόνο Αφέντη. Συνεπώς απαραίτητη είναι όταν κατακτιέται η χώρα η οργάνωση είναι η πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση για τον Παλαϊκό αγών. Μόνο με μια τέτοια οργάνωση μπορεί να επιτευφτεί ο γενικός φρονηματισμός του λαού, το κτύπημα της μοιρολατρίας της αδιαφορίας, του ατομικισμού και της κάθε μορφής συνεργασίας και προδοσίας ακόμα.

Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση της Κασσάνδρα. Η Κασάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η «Μάγισσα», δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως . Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνωνα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε λένε!), να μην την πιστεύει κανείς, Για αυτό και εμείς ζητήσαμε να μην έρθουν μετά απελευθερωτικά στην Ελλάδα για μην συμβεί κάτι παρόμοιο με αυτό που συνέβει στην Τροία.

Γι' αυτό και οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, 1941-44, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια που στη διάρκεια τους πολτοποίησαν τη συνείδηση των Ελλήνων και τον αγώνα τους να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.

Και αυτό γιατί ήταν σαφή, οτι θεωρώντας την Ελλάδα τσιφλίκι τους από το 21 και το κόστος που πλήρωσαν στους Ρώσους με τη στήριξη των Αμερικανών, που θα ήταν ο επόμενος νέο κατακτητής θα ενεργούσαν με βάση το παλιό Σαξωνικό σύνθημα: «κάντε τον κόσμο Αγγλία» και στην Ελλάδα: Μετά τον ερχομό τους: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», προετοιμάζονταν το έδαφος μετά την ήττα τους τον Μάρτη του 1947 να τους διαδεχθούν οι Αμερικάνοι για συνεχίσει τον εμφύλιο πόλεμο.

Ας σκεφτούμε αυτή τη στιγμή τη διαχρονικότητα και τη σημασία της Αριστεράς. Θα δούμε ότι στο βάθος χρόνου της Αριστερά, θα δούμε ότι υπάρχουν πάνω από όλα τίμιοι αγώνες με βάση την ανθρωπιστική σκέψη και την Πατρίδα, ενώ

στο βάθος χρόνου της Δεξιάς δεν θα δυσκολευτεί να βρει κανείς τη διαφθορά τη συναλλαγή και τον δοσιλογισμό.

Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάλουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον είχεν αυτό κατοχήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν οτι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ηταν οτι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλει δεν εχει παρά να ρίξει μια ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου νέο κατακτητή Τσώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού από Αέρα, Γη και θάλασσα το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποια κόμματα κυβερνούσαν τότε; Την Ελλάδα) φέροντες μέθ' ημών καλά δώρα όπως την : ελευθερίαν (μα η χώρα ήταν ελεύθερη από, τις 12/10/ 1944;). Την τάξιν, (από τις 12/10/1944 μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη που έγινε Αγγλική ένοπλη επέμβαση (τάξη απόλλυτη επικρατουσε σε ολόκληρη τη χώρας). Οσο για τα τρόφιμα (εννοεί τα τρόφιμα της ΥΟΝΡΑΣ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν;),την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν και μεταφράσει στην γλώσσα που με τα Αττικά γράμματα, άλλωστε, έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) των Ανθρώπων (που την μιλούν), αφού εχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απ' αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών οικοδομημάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου από τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την είχε ο νεό Ρωμαίος κατακτητής της χώρας μας που υπαγορεύσει του ορούς του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγή από την δυστυχίαν και να αρχίσει ,μια νέα ζωή». Και δεν ειχε, οπως και οι πρώην, Νυν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες, γιατί αν την είχε θα γνώριζε και αυτός. Αυτός που κατ΄επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, οτι τα γράμματα όπως και ο Ανθρωπος εξάλλου, εχουν Ανθρώπινη προέλευση και συμμετρία. Γι' αυτό και συνδέονται άμεσα με αυτόν, ενώ παράλληλα, συνδέονται με αυτά οι επτά αγωγοί-πηγές ζωτικού πνεύματος και επικοινωνίας που εδράζουν στο πρόσωπό του.

Τα αυτιά, που εχουν για προορισμό την αναγνώριση του ήχου τους, τα μάτια, που δίχως αυτά δεν θα μπορούσαν να αναγνωριστούν σαν αυθύπαρκα σχήματα, τα ρουθούνια, που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην ορθή και αρμονική εκφορά των ήχων τους και, βέβαια, το στόμα, τον τελικό εκτελεστή στη διαδικασία της ομιλίας, που συμβάλλει στον σχηματισμό του ιδιαίτερου κάθε φορά τονισμού και του ήχου του κάθε γράμματος.

Συνήθως οι συγγραφείς τοποθετούνται στο χαρτί όταν κατακάτσει ο κουρνιαχτός της ιστορικής στιγμής. Και η ιστορία και ο μύθος ανήκουν στον ευρύτερο του παρελθόντος και γι' αυτό δεν παύουν να αφορούν το παρόν.

Να μη ξεχνούμε ότι υπάρχει μια διαχρονικότητα όχι μόνο στο ιστορικό γεγονός, αλλά και στις πολιτικές έννοιες και σημασίες του γεγονότος.

Βέβαια, « Η (...) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (...)ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ Ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε και επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βέβαια, ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια η μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ένας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί και ειδικά η Αριστερά και μαζί της ο λαός, που έχει όλο το ιστορικό και Αντιστασιακό μακρόχρονο υπόστρωμα για να εμπνευστεί από την ιστορία του και την προσφορά του στο κοινωνικό και οικονομικό γίγναισθαι της χώρας. Τα αιτήματα του ελληνικού λαού εξακολουθούν να εστιάζονται και να συμποσούνται στο τρίπτυχο: Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και κοινωνική Δικαιοσύνη, με τη Δημοκρατία να είναι ο αποφασιστικός κρίκος στην όλη σχέση των ανθρώπων.

Πάντα με την πεποίθηση ότι η Ελλάδα χρειάζεται ένα Νέο 1843 της, και η Ευρώπη το Νέο 1848, με μια συνεκτική Ριζοσπαστική Αριστερά και ένα νέο εθνικό λαϊκό Μπλόκ να προχωρήσουν ανάμεσα στις γεωπολιτικές, εθνικές και ταξικές συμπληγάδες χωρίς να κομματιαστούν.

Βέροια Κόγιας Νίκος Μάρτιος 1963

ΠΟΛΟΙ ΣΥΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΝ ΤΟ ΕΑΜ ΜΕ ΤΟ ΚΚΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ ΕΓΡΑΨΑΝ ΑΣΟΧΑΣΤΑ ΚΑΙ ΑΒΑΣΑΝΙΣΤΑ ΓΡΑΨΕΙ ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Ετσι έμεινε η Μακριά σκιά της δεκαετίας του 40 το κατεστημένο που ήταν υποκινητής και βασικός συντελεστής: Της Αγγλικής κοπής φασιστικού τύπου όμως Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, του Ιταλό-Ελληνικού πόλεμος, της κατοχή, του εμφύλιος πολέμου και σε συνέχεια για τα 40 πέτρινα χρόνια.

Να γιατί η δεκαετία αυτή δεν είναι μια απλή δεκαετία. Οι συνέπειες της δεκαετίας αυτής ήταν διαρκές, και αισθητά έντονες στο λαό τα όσα μεσολάβησαν στη δεκαετία αυτή. Ήταν μια πονεμένη δεκαετία. Μια δεκαετία ήταν η δεκαετία που έκανε καθοριστικής σημασία διαιρετικές τομές το παρελθόντος μα και του μέλλοντος που ακολούθησε αποτέλεσμα της Εθνικής Αντίστασης και του εμφυλίου πολέμου και κυρίως της μετεμφυλιακής παγίωσης του κράτους της ΔΕΞΙΑΣ. Η παγίωση αυτή δεν εχει ξεπεραστεί παρά μόνο θεωρητικά.

Ο εμφύλιος θεσμοποίησε, μα και Θεοπίησε την ιδεολογική πόλωση σε όλους τους τομείς της πολιτικής και κοινωνικό οικονομικής ζωής, γι' αυτό και παρατάθηκε τόσο πολύ ο τερματισμός τω συγκρούσεων: Οι «Δυο Ελλάδες» από την κατοχή και τον εμφύλιο παράμειναν μέχρι το 1974 και με σταθερή διάκριση σε σταθερή διάκριση ανάμεσα σε νικητές και ηττημένους. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται σε συνέπειες για τους ηττημένους.

Μα και αυτή η συναίνεση που επιτεύθηκε. Μετά την μεταπολίτευση δόμησε την Εθνική συμμυλίωση σαν συνθήκη εξομάλυνσης, χωρία παράλληλα να καταφέρει να εξαφανίσει και την κληρονομιά του εμφυλίου και τις βαθιές εκείνες τομές που είχε αφήσει στην κοινωνία.

Τα τελευταία 40 χρόνια το εμφυλιακό τραύμα αναδύεται συχνά στη επιφάνεια και μάλιστα με όρους συγκρουσιακούς, με ρεβανσιστικούς, δικαιωτικούς ή ακυρωτικούς. Σε μεγάλο τον μεγαλύτερο βαθμό η ΕΑΜική Εθνική Αντίστασή και ο εμφύλιος παραμένουν και στις μέρες μας που αριθμούν σε πολλές δεκαετίες ένα πραγματικό σύστημα ιδεολογικού και μονομερούς διακυβέρνησης δεδομένο και υπαρξιακού ακόμα αυτό προσδιορισμού για το πότε θα λήξει οριστικά και αμετάκλητα

Ο βασικότερος ίσως λόγος για τον οποίο η δεκαετία του 40 μονοπωλεί το ενδιαφέρον σαν συμμέτοχους στη Αντίσταση, είναι επειδή το κατεστημένο το επέβαλε και η Ελληνική κοινωνία δεν έχει ακόμα παρά τις δεκαετίες που πέρασαν δεν έχει ακόμα αναμετρηθεί με την δεκαετία του 40 και τα φαντάσματα που το κατεστημένο στην διάρκεια του δημιούργησε ένα πλέγμα θεσμών και νόμων που καταδίκασε την Ελληνική κοινωνία στη σιωπή και την υποταγή.

Δεν είναι τυχαίο που θέματα ΤΑΜΠΟΥ όπως η πολιτική , οικονομική συνεργασία και ο ένοπλος δοσιλογισμός με τους κατακτητές, μόνο πολύ πρόσφατα έγιναν αντικείμενο διαπραγμάτευσης και κάποιος δημόσιος διάλογος, πάντα βέβαια χωρίς να βάζου το χέρια υπό τον τύπο των ΥΝΩΝ. Ακόμα και οι ιστορκοί ενώ απεύφευγαν να ασκοληθούν με φαινόμενα (Ιστορικά μεν), αλλά σκοτεινά απωθητικά και πολιτικά «ανορθόδοξα»! Από ό,τι φαίνεται για εκείνη την εποχή που διαδραματίζονταν!

Αρα, οι Ιστορικοί, οι δημσιογράφοι και οι λογοτέχες αφήσατε όχι μόνο απροστάτευτο και ανιπεράσπιστο το λαό, αλλά και βοηθήσατε τις δυνάμεις του κατεστημένου να τσαλαπατήσει το λαό και να υποθυκεύσει τη χώρα λανά στους ξένους, άλλοι από πρόθεση, αλλοι από ιδεολογική αντιπαράθεση και άλλοι από άγνοια ή συμφέρον δεν δια σταυρώσατε τα στοιχεία που σα έδινε ο κάθε πράκτορας και καλοθελητής η και αυτοί που χρυσό πλήρωσαν την πένα σας και

άλλοι χρησιμοποιώντας Αριστερό λόγω υπονόμευσαν ή αλλωίωνα τη γραμμή και τις βασικές αρχές του ΚΚΕ και του ΕΑΜ

Οι συγγραφείς αυτοί και οι δημοσιογράφοι, μα και οι ιστορικοί (χωρίς να λείπουν οι εξεραίσεις) που ταύτισαν την Ελλάδα και το ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο με την Αλβανία, θέλοντας να δικαιολογήσουν τις πολύμορφες συνεργασίες και του δοσιλογισμούς, διέπραξαν ένα συνειδητό ιστορικό έγκλημα: α) γιατί η Ελλάδα δεν ηταν Αλβανία, β) το ΕΑΜ δεν ήταν ΚΚΕ και ο Εμφύλιος δεν ήταν Αλβανία και ούτε θα γινόταν Αλβανία, γιατί Εμείς ήμασταν μαζί με όλους όσους αναζητούσαν και αγωνίζονταν να ξαναζωντανέψει την κριτική σκέψη και να ξανανθίσει το χαμόγελο στα πρόσωπα των Ελλήνων. Να μη μένουμε οι Νεοέλληνες λαός στατικός στη σύλληψη του χρόνου.

Και αυτό γιατί η παθολογικά σχέση με το χρόνο αποθαρρύνει την πολιτική εξέλιξη και εχθρεύεται την αυτενέργεια που απαιτούσε και την δημιουργικότητα που απαιτούσε η κατοχή. Η ακινησία που μας προέτρεπαν να μείνουμε, αυτή αναπαύονταν στα ντιβάνια και τους Σουμιέδες και το βλέμμα τους έβλεπε αυτό που ήθελαν και ονειρεύονταν αυτό που ήδη είχαν .Το κοίταγμα αυτό όμως εκτός του ότι παγιδεύει το όνειρο και το μέλλον.

Ημασταν μαζί με όσους αναζητούσαν να βρουν εναλλακτικό δρόμο πρώτα για την πατρίδα μας, που η βασιλό-μεταξική δικτατορία ειχε εγκλωβίσει στα φασιστικά πρότυπα.

Οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του (ΕΑΜ), μετά την μεταξική κομμουνιστική γενοκτονία, αυτοί που έμειναν ασύλληπτοι δεν ηταν παρά μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού. Ενας σεβαστός αριθμός στις φυλακές χωρίς δίκη και εξόριστοι στα ξερονήσια του Αιγαίου. Μα και όσοι επιβίωσαν, Μανιαδάκης και ο Κουλουμβάκης, φεύγοντας έδωσαν διαταγή: οι κρατούμενοι και εξόριστοι κομμουνιστές να παραδοθούν στους Γερμανούς. Και πράγματι όσους δεν δραπέτευσαν τους παράδοσαν. Οι διακόσοι που εκτελέστηκαν την πρωτομαγιά του 1944, στην Καισαριανή ηταν από αυτούς που επέζησαν και παραδόθηκαν στους Γερμανούς.

Συνεπώς, όταν μιλάνε οτι θα γινόμασταν Αλβανία, εννοούσαν αυτήν ακριβώς τη χούφτα των κομμουνιστών, που κατόρθωσε να επιζήσει απ τη γενοκτονία της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας και την πείνα. Αυτή η χούφτα των παλιών κατά την άποψη μερικών θα μετέτρεπε τη χώρα σε Αλβανία; Μα αυτοί, μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος ζήτησαν με γράμματά τους να καταταγούν ανεξαρτήτου ηλικίας εθελοντικά να πολεμήσουν τον εισβολέα.

Αυτοί προσπάθησαν να κάνουν πράξη μια παλιά αγωνιστική φράση που λέει: «αποφασίστε να μην είστε δούλοι και είστε ήδη ελεύθεροι». Η φράση αυτή κοιτάζει κατάματα ποια τον θάνατο, οικειώνεται το χώμα για να μην προσφέρει την Ελευθερία του ο άνθρωπος βορρά στην όποια προστασία.

Τιμούν αυτούς, που η Γερμανική Υπηρεσία πληροφοριών και αντι κατασκοπείας Αίνς Τσέο, πληροφορεί το Ανώτατο Γερμανικό Στρατηγείο οτι: «Τα παρ' ημών διαταχθέντα σκληρά μέτρα και αντίποινα παρ' οληνην τραχύτητάτων, δεν εχουν καμιά αξιοπαρατήρητον επίδρασιν. Αι πλητόμεναι προς τιμωρίαν περιοχαί, ταχαίως επανάρχονται υπό τον έλεγχο των ανταρτών. Αι

ημέτεραι δυνάμεις (10-12 μεραρχίες) δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματική αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των αντατρικών μονάδων. Πράξεις σαμποτάζ εις μέγαν αριθμόν, αι μετεφοραί μας ευρίσκονται υπό συνεχή απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων». Τιμούν αυτούς που τα πιό επίσημα χείλη των τότε ηγετών του Δυτικού κόσμου, οχι μόνο παραδέχθηκαν αλλα και αναγνώρισαν οτι «το τιμιότερο και αποτελεσματικότερο κίνημα Αντιστάσεως ηταν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Τιμούν αυτούς που ο Παναγίωτης Κανελόπουλος ως επρόσωπος της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας 1944, λέει οτι «...Καταρώμαι τόσον εγώ, οσον και η κυβέρνηση του εξωτερικού, κάθε εναν ο οποίος πρόσφερε τας δυνάμεις του εις τας χιτλερικάς ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστροφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπον...». Και σε συνέχεια εξαίροντας την αυτοθυσία των νεκρών του ΕΛΑΣ είπε: » Κλίνουμε το γόνυ μπρος τους νωπούς τάφους. Οι άνδρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης στο καθήκον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτρεψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούνων...». »Ειναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητά του. Αξια θαυμασμού ειναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ...»

Η μεταπολεμική ηγεσία αγαπητέ ανώνυμε, δεν ηταν μόνο απούσα, απ την Εθνική Αντίσταση, αλλα στον ενα ή τον αλλο βαθμό συνεργάστηκε με τους κατακτητές, συνεπώς ηταν φυσικό να μην εχει ψυχικές και συναισθηματικές ρίζες με την Αντίσταση. Αφού λοιπόν, δεν ειχε ψυχικές και συναισθηματικές ρίζες μαζί της, παρά τις τόσες ευρωπαϊκές και παγκόσμιες πρωτιές και τις τόσες περγαμηνές που έχει αποσπάσει απ την παγκόσμια κοινή γνώμη η Εθνική μας Αντίσταση για την τεράστια προσφορά της στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι, για να μήν βγούν στο αφρό οι τα φαύλα πράξαντες, ποτέ δεν οργάνωσε και ποτέ δεν πρόβαλε την οικουμενικής της αξίας.

Πως όμως να προβάλλει την προσφορά της Αντίστασης στην απελευθέρωση της χώρας και τη συμμετοχή της στον συμμαχικό αγώνα για την ήττα του άξονα; Η προσφορά αυτή ηταν τόσο μεγάλη που προ υπέθετε εδαφική εθνική δικαίωση. Προ υπέθετε τουλάχιστον την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη και οπωσδήποτε τα ιταλικά Δωδεκάνησα, τα οποία απλό χείρα ο Σερ Τσιωρτσιλ, είχε υποσχεθεί προκαταβολικά στην Τουρκία, αν εύγενε στον πόλεμο ή έστω αν έκανε μια δήλωση οτι αν και όταν χρειαστεί θα...της έδινε ο Τσωρτσιλ, που μοίραζε τον κόσμο σαν να ήταν το τσιφλίκι του Μπσπά του τα Δωδεκάνησα μια τέτοια όμως διεκδίκηση, ηταν σε πλήρη αντίθεση με τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει η Αγγλία απέναντι στην εδαφική ακεραιότητα της φιλτάτης Τουρκίας.

Για να μην βρεθεί η «φίλη» και «σύμμαχος» Αγγλία, σε αυτήν την δυσάρεστη θέση να στεναχωρέσει τους Τούρκους, με ποικίλους τρόπους και μέσα απαίτησε απ το ελληνικό κατεστημένο σαν αντιστάθμισμα της επαναφοράς του στην επανατοποθέτηση τους στην εξουσία μετά απελευθερωτικά, να μην θέση ΘΕΜΑ πολεμικών επανορθώσεων και κυρίως ΕΔΑΦΙΚΩΝ διεκδικήσεων. Και για να είναι βέβαιη η Αγγλία, οτι πράγματι οι Ελληνες δεν θα θέσουν τέτοια θέματα, ζήτησε τα δυο αυτά απαράγραπτα με το αίμα του λαού επιβεβαιωμένα ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ να τα αναθέσει τους Αγγλους να τα διαχειριστούν...

Ετσι, ένα πρωΐ του Σεπτέμβρη του 1945, ο ραδιοφωνικός σταθμός του Λονδίνου, σε ημιεπίσημη εκπομπή του πληροφόρησε το νοήμον κοινό της Ελλάδας, οτι «η Ελλάς είναι διατεθημένει να ακολουθήσει την γραμμήν της επιείκειας, ήτις εχαράχθει υπό της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία». Η υπόθεση, αυτή καθ' εαυτή είναι αμίμητη και κυρίως ακατανόητη!

Οι Ελληνες η μόνη χώρα σύμμαχος της Αγγλίας. Οι Ελληνες της προσφοράς και της θυσίας, αντί για την ικανοποίηση των εθνικών μας δικαίων, μαθαίναμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής από το ημιεπίσημο Λονδίνο και σε ιταλική μάλιστα γλώσσα! Οσοι ζουν ακόμα ασφαλώς θα το θυμούνται αυτό το δεύτερο αντεθνικό χαστούκι μετά την ένοπλη επέμβαση του Δεκέμβρη του 44, σε μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα, από την «σύμμαχο» και «φίλη» Αγγλία. Μια επέμβαση που θα «έσωζε» την Ελλάδα απ τους Ελληνες.

Ομως η δοτή και επιβεβλημένη με τα αγγλικά όπλα εξουσία δεν αρκούσε, ούτε η εν μέρει στήριξη στα στρώματα εκείνα που συνεργαζόμενα με τους κατακτητές κέρδισαν πλούτο και κοινωνική άνοδο με άνομους τρόπους και μέσα. Και αυτό γιατί και μετά την στρατιωτική ήττα και την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, στη χειρότερη περίπτωση το ΕΑΜ και κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες και με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γινόταν οι εκλογές το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, θα ηταν αξιωματική αντιπολίτευση.

Αυτό το είχε διαπιστώσει και ο ίδιος ο κ Ηντεν, υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας, λίγες μέρες μετά την απελευθέρωση της χώρα όταν μαζί με την κυβέρνηση της Εθνική Ενότητας επισκέφθηκε την Ελλάδα.

Και αυτό ακριβώς ηταν που δεν ήθελε περισσότερο από κάθε τι αλλα το κατεστημένο. Να έχει αξιωματική αντιπολίτευση το ΕΑΜ. Και δεν το ήθελε γιατί αν δεν σκοτείνιαζε ο πολιτικός παγκόσμιος ορίζοντας και αν τα πράγματα στη χώρα εξελίσσονταν ομαλά τα ψωμιά της δοτής εξουσία θα ηταν λίγα και οι δοσίλογοι θα λογοδοτούσαν στη δικαιοσύνη.

Επρεπε συνεπώς, να βγει από τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να θαφτεί στα έγκατα της γης σαν ένα ΚΑΚΟ αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση! Και οχι μόνο! Για να είναι σίγουρη η διατήρηση της δοτής εξουσίας και να διασφαλιστούν τα αγγλικά συμφέροντα στην Ελλάδα, έπρεπε να έρθει ο Βασιλιάς στην Ελλάδα και να ξαναγυρίσει η ζωή στο 1940. Δηλαδή να επανέλθει στην εποχή της 4ης Αυγούστου με λίγο δημοκρατικό ρετούς.

Για το σκοπό αυτό οι Αγγλοι σύνδεσμοι σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να θάψουν τη λαϊκή υπόθεση στην Ελλάδα και κατ' επέκταση τις μεταπολεμικές διεκδικήσεις. Αν μαζί με αυτό έθαβαν και την ΕΘΝΙΚΗ μας υπόθεση, αυτό τους ηταν απολύτως αδιάφορο. Ο σκοπός τους ηταν ένας και αποκλειστικός: να κρατήσει το ΣΙΤΥ μονοπωλιακά στα χέρια του την ΕΛΛΑΔΑ οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά και ηθικά. ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ηταν καλά για το σκοπό αυτό. Και, είναι αλήθεια, οτι σπάνια στη ιστορία γνώρισε, για σύμμαχο και φίλο λαό που να χρησιμοποίησε τόσα αποκρουστικά και κυνικά ΜΕΣΑ.

Τα μέσα που άρχισαν περισσότερο ή λιγότερο ύπουλα και υποκριτικά στη διάρκεια της κατοχής, για να ολοκληρωθούν σε ποταμούς αίματος το Δεκέμβρη

του 44, στα μαεστρικά και υποκριτικά χέρια του Αγγλου πρεσβευτή Λύπερ και του Ανελέητου Σκόμπυ.

Για να είναι σίγορο το ΣΙΤΥ, οτι το αποτέλεσμα θα είναι το ποθητό, δεν έμεινε, παρά ΕΝΑ ακόμα ΜΕΣΟ πιο απίστευτο και πιο καταπληκτικό: η συνεργασία των Αγγλων πρακτόρων και ελλήνων «προθύμων» με τους έλληνες Κούϊσλιγκς και με τους ΙΔΙΟΥΣ τους Γερμανούς για τη διάλυση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και οι Αγγλοι «σύμμαχοί» μας δεν δίστασαν καθόλου σε αυτήν τη συνεργασία. Μάλιστα ο ταξίαρχος Εντυ στα γραφτά του ηταν εύγλωττα

«Θεωρώ οτι θα ηταν χρήσιμο για τους πράκτορές μας, να έχουν επαφή με αντιπροσώπους της (Ελληνόφωνη κυβέρνησης κούϊσίγκς), δηλαδή με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους ενσφηνώσουν την ιδέα οτι έχουν το καθήκον και το δικαίωμα να καταγγείλουν τους αρχηγούς του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, στις αρχές κατοχής και να βοηθήσουν στη σύλληψη των στελεχών του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ...

Από αυτήν την άποψη η οργάνωση του ΕΔΕΣ έκανε πολλά..!». Και το Δεκέμβρη του 44 έφεραν τους Τζίωνιδες με τα σιδερικά τους: τα καράβια, τα αεροπλάνα και τα τάκνς.

Επειδή όλα αυτά έγιναν με τον πιο πρόστυχο, εγκληματικό και απάνθρωπο τρόπο και μέσα, έπρεπε να τα επενδύσουν-δικαιολογήσουν ηθικό-πολιτικά και ιδεολογικά και κυρίως να μετά κυλήσουν τις ευθύνες. Αυτό το ανέλαβαν οι «ειδικοί» ιδεολόγοι, ιστορικοί λογοτέχνες και η εκκλησία. Για να πετύχουν τους ιδεολογικό-πολιτικούς στόχους, θα παρερμηνεύσουν και διαστρέφοντας κατά σύστημα και σκοπίμως, τα ιστορικά ντοκουμέντα και με την αυξανόμενη επίθεση στην αλήθεια και τη μνήμη, οχι μόνο αρνήθηκαν την ύπαρξη Εθνικής Αντίστασης. Αρνήθηκαν αυτό το Εθνικό Κεφάλαιο οι πλαστογράφοι της ιστορίας, αλλα στη θέση των πραγματικών αγωνιστών τοποθέτησαν «ιστορικά» τους κάθε λογής συνεργάτες-δοσίλογους, τους οποίους απεκατέστησαν κοινωνικά και συνταξιοδοτικά και στις θέσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού.

Με αυτόν τον τρόπο και χωρίς τη δυνατότητα απόκρουσης τα αντί ΕΑΜικά ιδεολογήματα θα έπαιρναν τη θέση μιας αξιόπιστης ιστοριογραφίας, με την οποία δεν είχαν καμιά απολύτως σχέση με την Αντιστασιακή ιστορία. Στην προσπάθεια άρνησης της Αντίστασης, οι αργυρώνητοι ιστορικοί και λογοτέχνες χρησιμοποίησαν μια βασική στρατηγική παραποίησης:

Ανάμιξαν την μερική ελάχιστη κακοποιημένη αλήθεια με το απόλυτο ψεύδος, προκαλώντας σύγχυση στους αναγνώστες, που λόγω των εκτάκτων μέτρων παλιά και την χρονική απόσταση τώρα, δεν είναι εξοικειωμένοι με τις τακτικές των αρνητών.

Με κρίσεις που περιέχουν ένα μόνο μέρος της αλήθειας και σπαράγματα αφηγήσεων, (όπως το έργο «Ελένη» του ελληνό-αμερικονού Γκατζογιάννη κλπ) που επιδέξια προσπερνούν τις κρίσιμες πληροφορίες και την πραγματικότητα αυτόν καθ' εαυτόν τον αγώνα, δημιουργώντας στον ακροατή και αναγνώστη μια διαστρευλωμένη εντύπωση για το τι πράγματι συνέβει στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, και ειδικά ποιος πολέμησε ποιόν και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν.

Ετσι, η πληθώρα των τεκμηρίων και μαρτυριών που επιβεβαιώνουν την Αντίσταση εξοβελίζονταν, με το σκεπτικό οτι έχουν επινοηθεί εκ των υστέρων και ως εκ τούτου τα όσα λέγονται και γράφονται απ τους ξένους και τους ίδιους τους αγωνιστές είναι επινοήσεις και προϊόντα φαντασίας. Ομως η άρνηση της Αντίστασης λειτούργησε τελικά σαν μια επίθεση ενάντια στις χιλιάδες τους νεκρούς και τις δεκάδες χιλιάδες τραυματίες και δια βίου ανάπηροι, γεγονός που στην πραγματικότητα συνιστά απειλή για όλους τους Ελληνες, που πιστεύουν οτι η γνώμη και η μνήμη αποτελούν τους θεμέλιους λίθους του πολιτισμού μας.

Επειδή η γνώση και η μνήμη αποτελούν τους θεμέλιους λίθους του πολιτισμού μας και οτι το παρελθόν και ακόμη περισσότερο η αντίληψή μας για αυτό, επιδρά καθοριστικά στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τα σύγχρονα προβλήματα. Οι αρνητές αυτής της ιστορικής περιόδου, έχουν απόλυτη συνείδηση της σπουδαιότητας αυτού του κομματιού της ιστορίας, γι' αυτό και την πολέμησαν με τόσο μίσος και πάθος.

Και επειδή η μνήμη και η γνώση, μπορούν να μεταβάλουν άρδην τον τρόπο με τον οποίο η κοινώς παραδεχτή αλήθεια μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά. Και επειδη η ιστορία και ο πολιτισμός αποτελούν ένα πρόσφορο έδαφος εργαλείο, οι ιδεολογικές και αργυρώνητες πένες την διαστρέβλωσαν, την παραποίησαν και την αλείωσαν προκειμένου να μην καταγραφεί τίποτε που να έχει σχέση με τον τετράχρονο αγώνα του λαού μας και κυρίως το κοινωνικό του περιεχόμενο.

Ιστορικά, έχει γίνει αποδεκτό, οτι καμία εξουσία δεν μπορεί να σταθεί χωρίς αγωνιστές και ήρωες. Γι' αυτό, η ελληνική πολιτεία ύστερα από μισό αιώνα, χωρίς να διαγράψει απ τις συνταξιοδοτικές καταστάσεις του δοσιλόγου «αγωνιστές» και «ήρωες», αναγνώρισε με το νόμο 4315/1985, μόνο το απελευθερωτικό περιεχόμενο της Εθνικής Αντίστασης και όχι σαν τέτοιο που ήταν και στο σύνολό του.

Η Αντίσταση παρά την «αναγνώριση» είναι εκτός της εκπαίδευσης. Και τα λίγα κομμάτια που υπάρχουν εκτός του οτι δεν διδάσκονται το περιεχόμενό τους περιορίζεται μόνο στο απελευθερωτικό σκέλος. Καμιά αναφορά στο κοινωνικό και κυρίως με τις εθνικές διεκδικήσεις.

Επειτα το κατεστημένο είχε και δυο πρόσθετους λόγους να καταχωνιάσει την Εθνική μας Αντίσταση: ο πρώτος ηταν οτι έπρεπε να δικαιολογηθεί η ένοπλη αγγλική επέμβαση δυο μήνες μετά την απελευθέρωση. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε στις 12 του Οκτώβρη και η επέμβαση έγινε στις 4 του Δεκέμβρη του 44 Σχεδόν τρεις μήνες μετά την απελευθέρωση. Επρεπε να διαστρευλωθεί ο λόγος για τον οποίο έγινε αυτή η επέμβαση και κυρίως να μην καταγραφεί στη συλλογική μνήμη του λαού αυτή η ωμή, βάρβαρη ξετσίπωτη και απάνθρωπη Αγγλική επέμβαση.

Ομως για να γίνει αυτό, ο μόνος τρόπος που υπήρχε ηταν να χαρακτηριστούν οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες και οι εκατό και πλέον χιλιάδες μόνιμος και εφεδρικός Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ) με τις εξακόσιες μικρές και μεγάλες μάχες (στοιχεία του Στρατηγού Σαράφη) και να συσχετιστεί πρώτα και να ταυτιστεί μετά με ένα συμπωματικό, τυχαίο, ευήμερο, αναρχικό και τυχάρπαστο γεγονός. Και ο δεύτερος: Εθνική Αντίσταση σημαίνει προσφορά και θυσίες στο κοινό αγώνα κατά του άξονα. Και πολλαπλή

συμμετοχή και προσφορά στον αγώνα σημαίνει Εθνική δικαίωση και ισότιμη συμμετοχή στις διεκδικήσεις. Και για την Ελλάδα διεκδικήσεις την εποχή εκείνη σήμαινε: Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα και συμμετοχή στα Στενά του βοσπόρου.

Αυτό όμως οχι μόνο δεν θα ήθελε ο Σέρ Τσιώρτσιλ, γι' αυτό και έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος για να στακίσει αυτούς, που η συμμετοχή τους στην Αντίσταση και τον συμμαχικό αγώνα τους έδινε το δικαίωμα αυτών των διεκδικήσεων. Και επειδή η διεκδίκηση απ την πλευρά του (ΕΑΜ) ηταν «προγραμματική διακήρυξη», για να μη σκεφτούμε κάτι τέτοιο και κυρίως να μην ανοίξουμε το στόμα, μας έστειλε πολύ πριν απ το Δεκέμβρη τα αεροπλάνα, τα καράβια και τα τάνκς, που απ τις 4 του Δεκέμβρη μέχρι τις 12 του Φλεβάρη, που έγινε η συμφωνία της Βάρκιζα, ξερνούσαν φωτιά και σίδηρο στην Αθήνα και τον Πειραιά και κατά προτίμηση στις λαϊκές συνοικίες σκορπώντας αδιάκριτα το θάνατο.

Για να μην φέρουμε λοιπόν, σε δύσκολη θέση τον Μέγα Τσιώρτσιλ, και κυρίως για να μην αποσπάσει έστω και μερικούς ακόμα πόντους η Ελλάδα από ελληνικά κατεχόμενα απ τους Τούρκους εδάφη. Μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας την παράδοση των όπλων από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και θέση εκτός νόμου της Αντίσταση, ο πρώτος στόχος επιτέφθηκε: οι νόμιμα διεκδικητές βγήκαν από τη μέση. Τώρα πλέον το νεκραναστημένο κατεστημένο έμεινε ΜΟΝΟ με τον Τσιώρτσι, που ήρθε στην Αθήνα αυτοπροσώπως για να υπαγορεύσεις τους όρους του σε αυτούς, που με τα όπλα επέβαλε στην εξουσία. Δεν έμεινε παρά να αμφισβητηθεί η ύπαρξη και αυτής καθ'εαυτής της Αντίστασης, που ηταν η ψυχή και η συνείδηση του Εθνους.

Για να γίνει όμως μπορετό αυτό, έπρεπε να ξεχάσουμε πρώτα την προσφορά της Αντίστασης στην απελευθέρωση της Ελλάδας, να διαγράψουμε την συνεισφορά της στον αντιφασιστικό αγώνα, να καταχωνιάσουμε τα όποια ιστορικά στοιχεία έκαναν αναφορά στην Αντίσταση και ειδικά στην ΕΑΜική.

Και σε συνέχεια για να ήμαστε αρεστοί στη μεγάλη μας «φίλη» και «σύμμαχο» και κυρίως να αποποιηθούμε και τα εθνικά μετά απελευθερωτικά μας δίκαια. Αυτά τα δύσκολα τα ανέλαβαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι. Και με την χρυσοπληρωμένη πένα τους γύρισαν τον πραγματικό κόσμο ανάποδα! Και οχι μόνο αλλα απάλλαξαν και τον Σερ Τσωρτσιλ από τις σκοτούρες των νομίμων εθνικών διεκδικήσεων.

Πριν όμως ανοίξουμε το στόμα για την Κύπρο, την Ανατολικά Θράκη τα Δωδεκάνησα και τα στενά, τα αγγλό-τρεφόμενα φερέφωνα και η στρατιά των χρυσοπληρωμένων «πρακτόρων» με πιστοποιητικά της Ιντέλλιτζενς Σέρβις, φώναζαν στεντώρια τη φωνή: «η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό προτεκτοράτο» και οι παλικαράδες της Δεξιάς και του Κ.Ρέντη, το ίδιο και αυτοί φώναζαν «Μεγάλη Ελλάδα» και έβγαζαν χάρτες που καταβρόχθιζαν τα μισά Βαλκάνια και τη μισή Αφρική. Μούγκα, όμως για την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη, τα Δωδεκάνησα και τον Βόσπορο...

Για να μη βγουν στο αφρό λοιπόν, οι τα φαύλα πράξαντες και τους ζητηθούν ευθύνες για συνεργασία και δοσιλογισμό, οχι μόνο είδαν σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως στην κατοχή είδαν στους Γερμανούς αλλα,

και θυσίασαν έναν αξιοθαύμαστο και ανεπανάληπτο αγώνα στο βωμό των ξένων συμφερόντων. Και παραφράζοντας τον μεγάλο Σολωμό, έκαναν το ψέμα αλήθεια και τη μέρα νύχτα: Ταύτισαν το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Εθνική Αντίσταση με τον εμφύλιο. Τώρα οχυρωμένοι πλέον, πίσω απ την διπλή αυτή ταύτιση, εξ' απέλησαν μια μονομερή ιδεολογικό-πολιτική εκστρατεία και ένα όργιο λευκής τρομοκρατίας με στόχο, να σταματήσει κάθε αναφορά στην Εθνική Αντίσταση.

Και όταν ύστερα από εξήντα και χρόνια ο Πρωθυπουργός Κ Καραμανλής αποφάσισε να επισκεφθεί μια από τις ιστορικές στιγμές ορόσημο που αποδείχνει ότι οι Ελληνες, έστω με την «τρέλα» ότι σαν λαός ήταν και παραμένει στην ιστορία σαν παράδειγμα του παραδόξου, σαν εξαιρετική περίπτωση όπου οι λίγοι αποτίναξαν τους πολλούς, όπου οι αδύνατοι και λίγοι κατά τρόπωσαν τους δυνατούς και τους πολλούς, όπου αποτεφρωμένοι αναγεννήθηκαν και ξανά γύρισαν στους ζωντανούς για να συμβάλουν (Βυζαντινή αυτοκρατορία το 1016, Τουρκικός ζυγός, Αλβανικός πόλεμος, Γερμανική κατοχή),

Με άλλα και λίγο λόγια αλλά και απλά, η ελληνική ιστορία μοιάζει ως προς τους κύκλους της με τη ζωή της Περσεφόνης, όπου ο Αδης και ο επάνω κόσμος σχεδό ν συνυπάρχουν στη συνέχεια του χωροχρόνου., με πρόγονο τον Οδυσσέα. Όταν λοιπόν, αποφάσισε ο Πρωθυπουργός να επικοινωνήσει με το παρελθόν και τους προγόνους, κάποιος ανώνυμος θοριβύθηκε και άρχισε να βρυχάται.

Στην Καισαριανή αγαπητοί ανώνυμοι και επώνυμοι λογοτέχνες και συγγραφείς, εκπληρώθηκε ένα ιστορικό μεγάλο ιστορικό χρέος της πολιτείας προς αυτούς που έδωσαν τα πάντα για την απελευθέρωση. Και αν υπάρχει κάποιος ψόγος αυτός είναι οτι απ την πλευρά της Δεξιάς η δικαίωση, ήρθε μετά από 61 χρόνια, σχεδόν μετά την αποδήμηση εις κύριον των ανθρώπων που θυσιάστηκαν εκεί. Και αυτή μισό στόμα και χωρίς καρδιά, που θα άμβλυνε λίγο την τραχύτητα και τη σκληρότητα της τότε συμπεριφοράς.

Και η Καισαριανή δεν είναι ο μοναδικός τόπος εκτελέσεων, ούτε ο Χορτιάτης ηταν το μοναδικό ολοκαύτωμα στο οποίο αναφέρθηκε ο Πρόεδρος της δημοκρατίας στις εκδηλώσεις μνήμης του ολοκαυτώματος του Χορτιάτη. Πενήντα τρία είναι τα μεγάλα επώνυμα ολοκαυτώματα στη χώρα και χωρίς τα δεκάδες αλλα μικρότερα.

Η Ελλάδα είναι γεμάτη από τόπους εκτελέσεων αγωνιστών και πατριωτών απ τους κατακτητές. Σε δεκάδες ανέρχονται οι τόποι εκτελέσεων και σε πολλές δεκάδες τα ολοκαυτώματα, που προκάλεσαν μέσω των αντιποίνων οι κατακτητές με σκοπό να τρομοκρατήσουν τον ελληνικό λαό να μη υποστηρίξει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με στόχο να τον τρέψουν εναντίον του.

Και το πιο τραγικό και μεγαλειώδες συνάμα εκτός από τα Ολοκαυτώματα και τους τόπους των εκτελέσεων από τους Ναζί, είχαμε και τα δεκάδες Λαζαρέττα.

Τα αντίποινα όπως είναι γνωστό, ξεπερνούν και τα πιο βάβραρα ένστικτα εκδίκησης. Και αυτό γιατί η εκδίκηση, προϋποθέτει την αναζήτηση και την τιμωρία του συγκεκριμένου φτέχτη, ενώ τα αντίποινα στη θέση του φτέχτη τοποθετεί αδιάκριτα και κατά βούληση τον καθένα.

Αν σε αυτό προστεθεί η υπερτίμηση της αξίας της ζωής του Γερμανού στρατιώτη και την αντίστοιχη υποτίμηση μέχρι μηδενισμού της αξίας του Ελληνα, τα αντίποινα άρχισαν από το ένα προς δέκα και φτάσαμε στο ένα προς πενήντα.

Και όταν αργότερα το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, πέρασε απ το σαμποτάζ και τις ενέδρες σε μάχες πραγματικές τα ολοκαυτώματα διαδέχονταν το ένα το άλλο, με αποκορύφωμα την εν ψυχρώ δολοφονία τους διακόσιους της Καισαριανής.

Η Καισαριανή όμως, είναι συνώνυμη με την ιστορία που είναι γραμμένη με το αίμα εκατοντάδων εκτελεσθέντων αγωνιστών. Ειναι «η γειτονιά των αγώνων και των θυσιών», (Στη γειτονία της Καισαριανή περιόρισε την Πανελλαδική Αντίσταση ο Κ Καραμανλής),όπως είπε στην ομιλία του, ενώ παράλληλα κάνοντας αυτοκριτική είπε: «Οφείλω να ομολογήσω οτι η Πολιτεία άργησε πολύ να ανταποκριθεί στη φωνή των πολιτών της Καισαριανής και οχι μόνο.(ευτυχώς που είπε «και το οχι μόνο»). Καθυστέρησε να ανταποκριθεί στο χρέος απέναντι στην ιστορία και απέναντι σε εκείνους που έδωσαν τη ζωή τους για την ελευθερία». Και στη συνέχεια ο Πρόεδρος της δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας τόνισε η Καισαριανή:«είναι ταυτισμένη στο συλλογικό υποσυνείδητο με τον ήχο των πολυβόλων και ο κρότος αυτός εξακολουθεί να ηχεί μέσα μας σαν διαρκή υπόμνηση της οφειλής απέναντι στους ανθρώπους που θυσιάστηκαν».

Αυτήν ακριβώς την Αντίσταση που από μερικούς αμφισβητήτε ακόμα, μετέφερε, επικαλέστηκε και καταχειροκροτήθηκε στη Μόσχα ο Πρόεδρος της δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας στη γιορτή για τα εξηντάχρονα της νίκης κατά του άξονα.

Μια πρώτη απάντηση στον ανώνυμο αρθρογράφος, που δεν μπόρεσε να ξεπεράσει ορισμένα σύνδρομα (το κείμενο το επιβεβαιώνει), και να συμφιλιωθεί με την πραγματικότητα είναι η εξής: Η σύγχρονη ελληνική γλώσσα είναι μια πλούσια γλώσσα. Ο πλούτος της βέβαια δεν οφείλεται μόνο στο μεγάλο αριθμό των λέξεων που έχει και από όπου διεκδικεί τα πρωτεία. Το σημαντικότερο στοιχείο της είναι επίσης η δυνατότητα να περιγραφούν-με τον μικρότερο δυνατό κόπο-καταστάσεις και νοήματα με εκπληκτική ακρίβεια.

Η Λέξη λήθη λοιπόν, σημαίνει ΛΗΘΗ. Και όταν διακηρύττουμε τη ΛΗΘΗ, και το «Δεξιοί και Αριστεροί να δώσουμε τα χέρια για το καλό του τόπου», δεν ρωτάμε «Τι κάνουν οι Δεξιοί» και κυρίως δεν καλούμε τους Δεξιούς να ξαναρχίσουν τα παλιά γνωστά και πού δοξασμένα; Και ούτε διαμαρτυρόμαστε για την «τέτοια περιφρόνηση της νικήτριας πλευράς απ το κράτος» στους ήρωες του Γράμμου, γιατί και η άλλη πλευρά είχε ήρωες.

Και ούτε γράψαμε ποτέ θρήνους και κοπετούς που να διχάζουν, όπως έκανε ο Υποστράτηγος Πετζόπουλος και πολλοί άλλοι και ο δεξιός ελληνικός τύπος με εκείνα τα εμετικά κοσμητικά επίθετα. Η συκοφαντία και το ψέμα δεν είναι «άποψη» γι' αυτό και κατακριτέα η πλαστογράφηση της ιστορίας θεωρείται έγκλημα.

Σε ό,τι αφορά τις εκδηλώσεις μνήμης των Αριστερών, οι Δεξιοί και η Δεξιά γενικά, αλλα και το περιλάλητο κέντρο. Το Κέντρο που αντί να οργανώσει Αντίσταση την πολεμούσε μαζί με τους κατακτητές, δίπλα στις τόσες άλλες σκοπιμότητες και κεροσκοπισμούς καθημερινά και με χίλιους τρόπους προσπαθώντας με το ψέμα να κρατήσει ανοιχτό το χάσμα, που για τους γνωστούς λόγους οδήγηκε η χώρα στον αδεφροκτόνο εμφύλιο.

Για το ιστορικό ψέμα, ο Σοφιστής Λουκιανός έλεγε: «Η ιστορία δεν μπορεί ούτε στιγμή ν ανεχθεί το ψέμα: Οπως η τραχεία αρτηρία, σύμφωνα με τους γιατρούς, δεν ανέχεται ό,τι μπει μέσα σ αυτήν, ενώ καταπίνουμε». Και ο Ησίοδος έλεγε «Ηθους δικαίου φαύλος ου ψαύει λόγους».

Τα πάντα έχουν καταγραφεί και τεκμηριωθεί, πλην ελάχιστων αμφιλεγόμενων ή σκοτεινών σημείων. Και αυτά όταν έρθουν στο φως τα καταχωνιασμένα και εφτασφράγιστα ιστορικά ντοκουμέντα. Οταν βγούμε από το γλυκό ροζ συννεφάκι της άγνοιας, θα ανακαλύψουμε με δικαιολογημένη έκπληξη την παρακμή «ιστορικών» δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες, Μα και των ανθρώπων που συνέβαν και στήριξαν αυτό το όργιο του ξέφρενου ψεύδους, χωρίς να γράψουν πέντε αράδες κριτικής.

Εώ οι Ελληνες σε σχέση με τους άλλους λαού έχουν κατ' εξοχήν κριτική σκέψη και αμφισβήτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση, ενώ δεν έχει διακοπεί, ωστόσο για μερικά θέματα όπως το καταχώνιασμα της Αντίστασης αν δεν είχε ναρκωθεί είχε ατονήσει. Και είχε ατονήσει γιατί ασκούσαν κριτική, καταλόγιζαν ευθύνες στην Αντίσταση που για αυτούς δεν υπήρχε!

Οταν πριν χαθεί η ελπίδα, ανάψουν οι προβολείς της ιστορικής αλήθειας, θα καταλάβουμε αν θυμηθούμε τους εν λόγω συγγραφείς και δημοσιογράφους, ανεξάρτητα του όποιου ιδεολογικού προσανατολισμού και πιστεύω οι οποίοι στο όνομα της αναζήτησης του κέρδους, έδιναν τον τόνο και την ιδεολογική χειραφέτηση της Νεολαίας για αρκετές δεκαετίες.

Συγγραφείς και δημοσιογράφους «αριστερούς» και «αντιστασιακούς» ακόμα, της οικονομικής και πνευματική (με εξαιρέσεις Ελίτ) που απαρνούμενη το όποιο αγωνιστικό τους παρελθόν, κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον συμβατικό. Σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες αυτού του τεράστιου σε όγκο και θέληση λαϊκού κινήματος, παρά την ίδια την πραγματικότητα που βίωναν καθημερινά. Και άφησαν σκόπιμα στο απυρόβλητο τον δοσιλογισμό, την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση και την ωμή παρέμβαση των ξένων στην πολιτική και οικονομική ζωή των Ελλήνων.

Ολοι ξέρουμε πως η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας είναι γραμμένο με αίμα ηρώων ζωντανών, αναπήρων και προπάντων νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των γονιών και των ορφανών. Αν δεχθούμε οτι η ιστορία είναι οι κάθε φορά σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο πράξεις των ανθρώπων, πρέπει να δεχθούμε οτι πραγματική ιστορία είναι βιωματική. Είναι τα γεγονότα που όταν καταγράφονται την ώρα έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι.

Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες ,θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας, και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και δεν είναι η αλήθεια αυτή που βλάφτει και όλοι θέλουν να μάθουν την ιστορική αλήθεια για την κάθε ιστορική περίοδο.

Γι αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ένα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ένα ιστορικό γεγονός, πρέπει να σταθεί με σεβασμό και ευλάβεια επάνω στο πρότυπο. Η ιστορία γράφεται πάντα όπως είναι, όπως διαμορφώνεται στην εξέλιξή της. Δεν διαστρευλώνεται, διότι όταν διαστρευλωθεί δεν αποδίδει την εμπειρία και τη γνώση στο λαό. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές, γιατί με τη διαστρεύλωση μετατρέπεται σε ιστορία του νικητή. Και όταν αυτό γίνεται σκόπιμα και ηθελημένα, τότε είναι ένα πρόστυχο έγκλημα. Για να γραφτεί ιστορία χρειάζονται τουλάχιστόν δυο. Οταν λοιπόν, η ιστορίας μέσω της προσαρμογής εκφράζει στις απόψεις και τα συμφέροντα του νικητή. Τότε παύει να είναι ιστορία. Ειναι ενεξέλεγκτη πράξη- λύσης και συμφερόντων.

Ο σύνδεσμος είναι ο ιμάντας που μεταφέρει τις οδηγίες-διαταγές απ τα ανώτερα κλιμάκια προς τα κατώτερα και αντίστροφα. Ειναι αυτός που πρέπει να διατηρήσει ζωντανή την επικοινωνία τόσο ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις άλλο τόσο και με τα ένοπλα τμήματα και κυρίως με αυτά. Μέσα από μπλόκα, τις γραμμές του εχθρού και τα μετώπισθεν του και κυρίως κατά τη διάρκεια της μάχης να μεταφέρει προφορικές εντολές ή μικροσκοπικά σημειώματα-οδηγίες, καθώς και τις εκθέσεις για την εφαρμογή τους, για τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις και ποσοτικά κυρίως στοιχεία για την πορεία της μάχης τα λεγόμενα «οργανωτικά αποκρυσταλώματα» για την περαιτέρω δράση.

Και στα μπλόκα που στο Νομό Ημαθίας έχουν γίνει πολλά: Βέροια, Νάουσα, Αλεξάνδρεια και σε πολλά χωριά, συνοικίες και μαχαλάδες ακόμα. Οι σύνδεσμοι ηταν αυτοί που με κίνδυνο της ζωής τους έσωζαν πολλούς συναγωνιστές και απλούς ανθρώπους απ βέβαιο θάνατο ή την ομηρία και όταν είχαν συλληφτεί ακόμα ή και μεταφέρονταν για το στρατόπεδο ή και την εκτέλεση ακόμα, συνέβαλαν στην οργάνωση δημιουργίας λαϊκού σάλου για την απελευθέρωση του ή των συλληφθέντων.

Μόλις η Νομαρχιακή Επιτροπή ή κάποια τοπική οργάνωση έπαιρνε μέσω του συνδέσμου την πληροφορία, οτι θα γίνει μπλόκο στο τάδε μέρος και την τάδε ώρα η κάθε οργάνωση το πρώτο πράγμα που έκανε ηταν να καλέσει τους συνδέσμους να ειδοποιήσουν τους παράνομους, οτι στον τόπο ή την περιοχή που μένουν θα γίνει μπλόκο, για να πάρουν τα μέτρα τους ή οι ίδιοι οι σύνδεσμοι τους μετακινούν σε άλλη περιοχή και το δεύτερο είναι να προσδιορίσει ποια απ τα στελέχη θα πάνε εθελοντικά στο μπλόκο να πρωτοστατήσουν, ώστε το κόστος σε συλλήψεις ή άλλες συνέπειες να είναι όσο το δυνατόν μικρότερες απ τις προβλεπόμενες.

Οσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί και ελευθερία χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες ενός λαού, θα ηταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί οτι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία έουμε;

Οτι είναι αυτοί ακριβώς οι αγώνες που στέριωσαν στον τόπο τη δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε ολους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής;

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι σε ηττοπάθεια και μοιρολατρία. Φόβος παντού. Κανένα φως. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή, όταν την αυγή της 28ης Οκτωβρίου του 40, ήχησαν δαιμονισμένα οι σειρίνες, δυο κατηγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν προς διαφορετική κατεύθυνση:

Η πρώτη, η μεγάλη, η δημοκρατική Ελλάδα, ξεκίνησε για το μέτωπο. Ηταν σχεδόν γυμνή απ την αρχή ακόμα, πεινασμένη, χωρίς τον αντίστοιχο οπλισμό και ανοργάνωτη στρατιωτικά. Και δεν ηταν γιατί η μεταξό-γερμανό-τραφήσα 5η Φάλαγγα, πολλά χρονιά πριν οργίαζε οχι μόνο στον κοινωνικό-πολιτικό βίο, αλλα και στο στρατό. Παρ' όλα αυτά η δημοκρατική Ελλάδα ξεκίνησε σαν τους «καβαλάριδες της Αποκάλυψης» και στα βουνά της Αλβανίας και διεξήγαγε την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. Μια μάχη που σκοπό είχε, εκτός από το να υπεράσπιστούν τα πάτρια εδάφη, αλλά και να κόψουν μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού.

Του φασισμού, που από χρόνια είχε θρονιασθεί στην Ελλάδα και έκανε βασανιστική και επίπονη τη ζωή των Ελλήνων. Ηταν ο ελληνικός λαός αυτός που, έκανε αυτόν τον άνισο πόλεμο και διεξήγαγε την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. ΝΑΙ την πρώτη νικηφόρα μάχη. Μια μάχη και μια νίκη που οχι μόνο συγκλόνισε την κατακαημένη Ευρώπη αλλά και οικουμένη και την αφύπνισε από τον κατοχικό λήθαργο.

Η άλλη κατηγορία μικρή, πήρε το δρόμο προς τα καταφύγια της «Γκράν Βρετάνια». Από τα καταφύγια αυτά έκαναν τον πόλεμο: Βασιλιάδες και δικτάτορες, Γενικά Επιτελεία και οι στρατηγοί Παπαδημαίοι, Νικολούλιδες και μαζί τους και οι της Επιμελητείας. Ηταν αυτοί που πριν ακόμα την εισβολή οι σειρίνες της 5ης Φάλαγγας έσπερναν την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επέτρεπε την αντιπαράταξη σε μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο με ένα πανίσχυρο και αήττητο στρατό.

Η Ελλάδα μετά τη Σφαγή του Καποδίστρια και το θάνατο του Γιάννη Κωλέτη, ποτέ δεν κυβερνήθηκε ελληνικά και από τους Ελληνες, Ο Κωλέτης αν και γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια. Η βασική του αντίθεση ηταν με την πολιτική χαμηλών τόνων, που ακολουθούσε ο Μαυροκορδάτος σαν αρχηγός του κόμματος που στηρίζονταν και εκπροσωπούσε τα Αγγλικά συμφέροντα στη Ελλάδα. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η ελληνική κοινωνία να είναι από την γέννησή της ακόμα συγκρουσιακή. Αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της, που ξεκινά απ τα πρώτα ακόμα χρόνια της Παλιγγενεσίας, έβλαψε πολύ το λαό και τη χώρα. Αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα για την παλιγγενεσία, άλλο τόσο και σε όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής. Δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία ειναι:

α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Λόγω εξάρτησης υποκειμενικός τρόπος καταγραφής της ιστορίας γ) η επιλεκτική μνήμη και χρήση της ιστορίας και γ) Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας σε τρέχοντα πολιτικά θέματα, που την μεταβάλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε όργανο μισαλοδοξίας, με σκοπό την επικάλυψη και συγκάλυψη σκοτεινών πράξεων διαπλοκής, που πολλές από αυτές δεν απέχουν πολύ από την εθνική προδοσία.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτού του τρόπου χρήσης της ιστορίας είναι οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον παρά των ιδεών, αξιών, αρχών και πεποιθήσεων. Υπολείμματα αυτού του τρόπου καταγραφής και ιδεολογικής χρήσης της ιστορίας, είναι ορατά μέχρι σήμερα, και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική, προκειμένου κάθε επόμενη γενιά να αναπαράγεται καθ' εικόνα και ομοίωση με την προηγούμενη.

Μια κοινωνία όμως στην οποία οι Νέες γενιές δεν αμφισβητούν τις παλιότερες. Και όταν οι Νέοι παπαγαλίζουν τις απόψεις, τις ιδέες και τα πιστεύω των μεσηλίκων, η κοινωνία αυτή έχει ήδη γεράσει. Η κοινωνία αυτή δεν ανανεώνεται ιδεολογικά, πολιτικά και πολιτισμικά, αφού η κάθε γενιά της δεν είναι φορέας των δικών της φρέσκων ιδεών, αρχών και αξιών να λύσει τα παλιά και νέα χρονίζοντα προβλήματα. Σε μια κοινωνία που οι Νέοι ζητούν και ζητούν αστυνομικού χαρακτήρα προστασία και μέτρα για να λύσει παλιά και νέα υπαρκτά κοινωνικά προβλήματα, είναι μια κοινωνία φοβική. Μια κοινωνία στατική χωρίς προοπτική και μέλλον.

Δεν είναι τυχαίο που τρία από τα αριστουργήματα της Παγκόσμιας λογοτεχνίας: Ο Ειδύπους τύραννος του Σοφοκλή, ο Αμπλετ του Σέκσπηρ και οι Αδερφοί Καραμαζόφ του Ντολστογιεφσκι, έχουν όλα σαν κεντρικό θέμα τους την πατροκτονία. Και στα τρία αυτά αριστουργήματα κυριαρχεί το Μοτίβο της γεννετήσιας αντιζηλίας, που διακατέχει τον καταπιεσμένο Γιό από τον πατέρα αφέντη. Το άτομο και η βούλησή του δεν δεσμεύεται από κανενός είδους δογματικές επιταγές. Από τη στιγμή που κάποιος κοιτάξει το μύθο, με τα μάτια του πολίτη η διαδρομή από το μύθο στο λόγω είναι πλέον εύκολη.

Μια ιστορία, που δεν στηρίζεται σε κοινωνικά και οικονομικά στοιχεία και κυρίως στις μεταβολές των ιδεολογικών ρευμάτων και των σύγχρονων δεδομένων, δεν μπορεί να λέγεται αντικειμενική. Η έλλειψη αυτών των στοιχείων οδηγεί αναπόφευκτα, οχι μόνο σε ιστορικές κατασκευές, αλλα και στην κυριαρχία της εξατομίκευσης και την αποθέωση του ιδιωτικού. Η Νεοελληνική ιστορία είναι σε πολλά σημεία υποκειμενική, επιλεκτική και ταξική γιατί, στερούμενη τις κοινωνικό-οικονομικές και ιδεολογικές αναλύσεις, που αποτελούν τα βασικά δεδομένο-εργαλεία της πολιτικής, δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά και με σαφήνεια την προοπτική και κυρίως ποιόν έχει βασικό και κύριο αντίπαλο στο αγώνα του για τη Λευτεριά.

Ενώ ο βασικός εχθρός, ο κύριος πολέμιος του ελληνισμού ηταν η Αγγλία, οι Νεοέλληνες δυστυχώς θεωρούσαμε και πολλοί θεωρούμε ακόμα μόνο τους Τούρκους. Μα οι Τούρκοι ηταν θέσει κατακτητές και φύσει εχθροί. Αυτό ηταν σαφή και αναμφισβήτητο και στους ίδιους τους Τούρκους. Αυτή ακριβώς η

συνειδητοποίηση οτι είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο, τους υποχρέωνε να εξαγοράζουν προστασία υποτασσόμενοι αδιαμαρτύρητα στους σκοπούς και τις προσταγές των Αγγλων.

Και αυτό γιατί ο τόπος, εξακολουθεί να κατατρέχετε από τα ίδια προβλήματα: Εθνική και οικονομική Ανεξαρτησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, Δημοκρατία και Ελευθερία. Και αυτό γιατί τα σημερινά-Χούντες κάθαρση οικονομική και ηθική-Τούρκοι, Κύπρος δεν, Αιγαίο, Γκρίζες ζώνες, ΣΙΑ , ξένοι πράκτορες, υποκλοπές, κατασκοπείες πολιτικές και οικονομικές, τα χρυσόβουλα και όσα αλλα- δεν ξεπήδησαν τώρα και ξαφνικά και απρόσμενα. Όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία, ιμπεριαλισμός η Νέο ιμπεριαλ-Νεό Φιλελευθερισμός, όλοι το ίδιο στόχο είχαν και έχουν: Πώς να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη, πως θα παραμείνει παντοτινά «το αγκιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων και ούτε η οι Αγγλο-Αμερικάνοι ήρθαν ακάλεστοι.

Οι προσκήνημενοι στην υπηρεσία των κατακτητών αργά ή γρήγορα ταυτίζονται με αυτόν και τα συμφέροντά του και πορεύονται από κοινού στο όποιο καταχθόνιο έργο του κατακτητών. Φυσικά δεν θα υπήρχαν, για να προσφέρουν τις «υπηρεσίες» τους αν το ΚΚΕ, που πρωτοστάτησε στη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) δεν καλούσε ο λαός να ενταχθεί Εθελοντικά στην Αντίσταση. Και φυσικά αν οι «εγκαταλείψαντες λαό και χώρα» αν δεν έδιναν εντολή και τα μέσα «οτι σε περίπτωση που δημιουργηθεί Αντίσταση «Να την πολεμήσουν μαζί με τους κατακτητές».

Ομως την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με την άλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα και επανακάψαντες από το Λονδίνο και το Κάϊρο, μαζί με τους Τζώνιδες και σιδερικά τους, ήταν ατόφια η 4^{η} Αυγουστιανή κλίκα, ο Αγγλό-τραφής Βασιλιάς που κατ' εντολή των Αγγλων, επέβαλε την αγγλικής κοπής μεν φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία. Αντί για λύση οδηγηθήκαμε στη σύγκρουση.

Ηταν μια σύγκρουση. Μια θλιβερή βέβαια σύγκρουση για δύο. Στη διάρκεια της κατοχής είχε τεθεί το θέμα της εξουσίας, όπως προέκυψε μέσα από τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Σε όλες τις χώρες που είχαν δημιουργήσει Εθνική Αντίσταση, το θέμα της μεταπολεμικής εξουσίας η κάθε χώρα το έλυσε με βάση τα δικά της δεδομένα. Ιστορικά στις χώρες που στην Αντίσταση συμμετείχε και η άρχουσα τάξη, το θέμα της εξουσία λύθηκε ευκολότερα. Μάλιστα οι χώρες που δεν είχαν μεγάλη Αντίσταση, διόγκωναν τα πράγματα για να έχουν λόγω συμμετοχής στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στις διάφορες διαπραγματεύσεις και ειδικά στο Πότσνταμ για τη διαμόρφωση του μεταπολεμικού κόσμου και των συνόρων

Στη χώρα μας την εξουσία την διεκδικούσαν δυο. Το μεν Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) την ήθελε με την ψήφο του λαού, οι δε επανερχόμενη απ τα απάνεμα λιμάνια πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική

ηγεσία με τα αγγλικά όπλα. Το ΕΑΜ την ήθελα με την ψήφο του λαού και επιβεβαίωση οτι την ήθελε με την ψήφο του λαού, είναι οι τεράστιες υποχωρήσεις που έκανε για το σκοπό αυτό. Αν την ήθελε με τα όπλα, είχε οχι μόνο τη δύναμη αλλα και τη συναίνεση του λαού την πάρει.

Για να μην διακοπούν οι συνομιλίες, αφού οι Αγγλοι ηταν αυτοί που παρασκηνιακά τις διεξήγαγαν τους όρους με τους οποίους θα λυθεί το θέμα της μετά πολεμικής εξουσίας στην Ελλάδα και οχι οι λεγόμενη τότε κυβέρνηση που ήρθε από το Κάίρο, επάνω στα αγγλικά πυροβόλα. Επειδή οι Αγγλοι και ηταν αυτοί που επείγονταν, για να μη νααυγήσουν την τελευταία μέρα «τα μεσάνυχτα της 11ης Φεουαρίου λέει ο στρατηγός Σαράφης, ήρθαν στη Βάρκιζα οι ίδιο οι Αγγλοι και συγκεκριμένα οι κ.κ Μάκ Μίλαν, Αγγλός υπουργός της Μεσογείου και Λίπερ πρεβευτής της Αγγλίας προσωπική παρενέβηση των δύο Αγγλων στις 3 το πρωϊ στις 12 του Φλεβάρη έγινε η γνωστή της Βάρκιζας που υπογράφτηκε το απόγευμα στο Υπουργείο των εξωτερικών...(Σαράφης ο ΕΛΑΣ σελ 610-611).

Και ενώ οι Αγγλοι πριν την υπογραφή της συμφωνίας οχι μόνο διαβεβαίωσαν την αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, οτι η κυβέρνηση θα εφαρμόσει απαρέγκλιτα όσα αμοιβαία θα γίνουν αποδεκτά. Και επειδή παρά την διαβεβαίωση η υπογραφή δεν έμπαινε στο κείμενο από το ΕΑΜ, εγγυήθηκαν οι ίδιοι οτι η κυβέρνηση θα εφαρμόσει πιστά και απαρέγκλιτα την συμφωνία. Μόνο μετά από τη παρουσία των Αγγλων στη Βάρκιζα και τη ρητή διαβεβαίωση θα υποχρεώσει την «κυβέρνηση» για την εφαρμογή και εγγύησή τους οτι θα υλοποιήσει τα συμφωνηθέντα, δέχθηκε η αντιπροσωπεία του να την υπογράψει.

Πριν όμως, στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα. Ετσι, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Οχι μόνο οι Αγγλοι, αλλα και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, οχι μόνο δεν εμπόδιζε την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλα άφησε ελεύθερες και ασύδοτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονημένοι στη διάρκεια του 1945-46 από τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανάρη, Βουρλάκη, Παπαδόπουλου και την πλειάδα των εθνοϊσμών, που οι ίδιοι οι Αγγλοι οργάνωσαν, καθοδηγούσαν και παρότρυναν, να εντείνουν την αυθαίρετη προσπάθεια.

Από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφτηκε η συμφωνία της Βάρκιζας, έως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφονίες, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Δεξιά. Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Θυμάτων που αποτέλεσε το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου.

Ενός πολέμου που κρίθηκε σαν ο μόνος τρόπος και εργαλείο να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ηταν απαίτηση του Μέγα Τσιώρτσιλ. Ο καθένας αντιλαμβανεται τη έγινε στην διάρκεια του εμφυλίου και σε συνέχεια στα «Πέτρινα χρόνια» που ίσχυαν τα έκτακτα μέτρα μέχρι την πτώση του χούντας τον Ιούλιο του 1974.

Τα στρατοδικεία σκοπιμότητας που λειτουργούσαν πλέον σε 24η βάση για να καταδικάσουν αυτό το τεράστιο στόκο των συλληφθέντων αγωνιστών, στέλνανε στο εκτελεστικό αποσπάσματα με καταθέσεις επιστρατευμένων ψευδομαρτύρων και κυρίως επί πληρωμή με το κομμάτι ψευτό αγανακτησμένες στα «μαύρα» χήρες και «ορφανά» εκατοντάδες αγωνιστές. Οταν ύστερα από αλλεπάλληλες καταγγελία για το όργιο βίας που ασκούσε το παρακράτος και η πλειάδα των συμμοριτών, με τη συναίνεση και της κυβέρνησης είχα σαν συνέπεια η Ευρώπη ή ο ΟΗΕ δεν θυμάμαι ακριβώς οργάνωσαν αρκετές επιτροπές για να επισκεφθεί την Ελλάδα προκειμένου να διαπιστώσει αν πράγματι αληθεύουν ή οχι τα καταγγελθέντα.

Η κυβέρνηση, προκειμένου να δικαιολογήσει αν οχι να καλύψει τη βία και να διαψεύσουν τις καταγγελίες και για αντιπερισπασμό στους χώρος-Πόλεις που ανάλογα με τις καταγγελίες επιλεκτικά θα επισκέπτονταν οι επιτροπές ανάμεσά τους για όσους για όσους ζουν-θυμούνται και τη Βέροια. Οπως παντού, έτσι και στη Βέροια παράγοντες οργάνωσαν συγκέντρωση-διαμαρτυρίας ενάντια στις καταγγελίες και ως ένα βαθμό να δικαιολογήσουν τη βία, αφού υπήρξαν εγκλήματα από τη διαμαρτυρόμενη πλευρά.

Η συγκέντρωση-διαμαρτυρίας έγινε στο φόρο. Εκεί υποδέχθηκε μια αντιπροσωπεία «χαροκαμένων» από τα χωριά γυναικών, μα και αρκετές βεροιώτισες. Και όταν ένας από τους αντιπροσώπους ρώτησε μια: «γιατί φοράς μαύρα» η απάντηση ηταν γιατί «πέθανε» ο άντρα μου και μια άλλη οτι «αυτό το φόρεμα μου το έδωσε η OUNTRA». Τα χαμόγελα...Το πιο δε τραγικό και ακατανόμαστο που προσπάθησαν να κάνουν ηταν: Και όσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της εμπάθειας και της ψευδορκίας, για το στρατοδικείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορίας στα ξερονήσια ηταν διάπλατα ανοιχτός, με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια». Την ίδια τύχη είχαν και αυτοί που αθωώνονταν, οπως έγινε με τον αδερφό Αντώνη που αθωώθηκε ύστερα από δύο στρατοδικεία. Και αντί για το σπίτι πήρε το δρόμο για τα νησιά του Αιγαίου

Το μέγεθος της τρομοκρατίας που γνώρισε και έζησε ο ελληνικό λαός στο διάβα του ελεύθερου βίου Τότε πλέον ο άοπλος λαός και ειδικά ο κάθε αγωνιστής μετονομάστηκε σε «Γκάγκστερ» (ο Σερ Τσιώρτσιλ) «δολοφόνος» και «Σφαγείς» (Γ Παπανδρέου), «Αθεούς» η (Εκκλησία), τότε ηταν που οι ελέω Τσιώρτσιλ ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες δοσίλογοι των κατακτητών, πήραν την απελευθερωμένη από τον ΕΛΑΣ Ελλάδα στα «στιβαρά τους χέρια». Τότε δόθηκε το πράσινο φως στα άδεια πουκάμισα να οργιάσουν στα καταματωμένα κορμιά των αγωνιστών και να ασελγήσουν στο σώμα της Ελλάδας.

Τότε ηταν που ο ανταποκριτή της φωνή της «Αμερικής» Στόους και ο Αγγλος δημοσιογράφος Μπέν του «Μαστρινιακου φύλακα του Λονδίνου», άνθρωποι που ήρθαν, αν οχι να αποσιωπήσουν τα τεκτενόμενα στην μεταπολεμική Ελλάδα, τουλάχιστον να απαλύνουν κάπως την έκταση, την βαβραρότητα, την απάθεια και το μίσος που προκάλεσαν αυτές οι συμμορίες έγραφαν, πως «η Αθήνα είναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» Και όταν η Αθήνα ηταν η πιο θλιβερή πρωτεύουσα ο καθένα αντιλαμβάνεται τη συνέβαινε στην υπόλοιπη χώρα και ειδικά στην ύπαιθρος;

Τότε ηταν που στη Νάουσα δολοφόνησαν τον πρόεδρο του Εργατικού κέντρο Νάουσας, στη Μελίκη Ημαθίας τον αγρότη Μελιτζανά και στη Βέροια σε δηλωμένη συγκέντρωση προπηλάκισαν κλιμάκιο του ΕΑΜ αποτελούμενο από τον Δημήτρη Παρτσαλίδη, τον Γιάννη Πασαλίδη και τον γραμματέα του ΕΑΜ Μακεδονίας. Σκοπός αυτής της συγκέντρωσης ηταν να καταγγείλουν αυτό ακριβώς το όργιο βίας, αυτήν την λευκή τρομοκρατία. Το «επίσημο» κράτους αποφάσισαν να δώσουν ένα καλό μάθημα στην ίδια την ηγεσία προκειμένου να αποθαρρύνουν αυτές τις καταγγελτικές συγκεντρώσεις, σε συνεργασία μ του περιφερόμενους τραμπούκούς συνεργαζόμενοι με τους γηγενείς και με τη βοήθεια της αστυνομίας, οργάνωσαν το χτύπημα.

Η συγκέντρωση θα γνόταν στην Ελιά. Στον ίδιο χώρο οι γνωστοί και μη εξαιρεταίοι θα έκαναν αντι συγκέντρωση. Ο μεγάλος ομως όγκος των συμμετοχώντων πήγε να υποδεχθεί τους ομιλητές στο Φόρο (στην διασταύρωση Θεσσαλονίκης Νάουσας), έτσι ώστε όλοι μαζί να πάνε στο χώρο που θα γίνοταν η ομιλία.

Τότε οι συμμορίες έκοβαν τα κεφάλια των αγωνιστών και τα κρεμούσαν στους Φανοστάτες των πόλεων, τότε η ασφάλεια πλήρωνε με το κομμάτι τα κομμένα κεφάλια και το έγκλημα ηταν τρόπος πλουτισμού των συμμοριών. Αρα περισσότερα και όλο περισσότερα...Τότε ηταν που ο Κρίς στο έργο που «οι καπεταναίοι» έγραψε εκείνο το εν μέρει αλήθεια «στην ματά απελευθερωτική Ελλάδα ο Αντιστασιακός ηταν εγκληματίας και προδότης, ενώ ο συνεργάτης δοσίλογος εθνικόφρον είναι και πατριώτης».

Ετσι, μετά την Συμφωνία της Βάρκιζας και την παράδοση των όπλων, βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ. Τη δύναμη μιας χώρας που από το 1821 και μετά έλεγχε: οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μιά αυτοκρατορική δύναμη, που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε από τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης, βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση

σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και τη βία. Την ανεξέλεγκτη βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες.

Και έπειτα ήρθαν χρόνια φοβερά, ο εμφύλιος πόλεμος, αυτή η κατάρα του έθνους και σαν σίφουνας κατάστρεψε τα πάντα τώρα αδερφοκτόνος, πιο φοβερός, χρόνο με το χρόνο συνεχιζόταν με ασύληπτη ταχύτητα και αγριότητα η αιματοχυσία το μίσος έκανε τους Ελληνες βίαιους, και σκληρούς. Η Λογική κάθε μέρα που περνούσε εξαφανιζόταν, η κακία βασίλευε στη χώρα, ο νόμος λειτουργούσε μονομερώς κι η δικαιοσύνη είχε πάρει διαζύγιο απ το δίκαιο.

Οι Ελληνες έμειναν στην στατική σύλληψη του χρόνου και πολλές φορές παθολογικά και συχνά κακή σχέση με το χρόνο αποθαρρύνει την πολιτική εξέλιξη και εχθρεύεται την αυτενέργεια και τη δημιουργηκότητα που θέλουμε και βλέπουμε να πραγματοποιείται γύρο μας

Η Αριστερά για να μην κατηγορηθεί ότι διεκδικεί οφίτσια, (όπως κατηγορήθηκε για την Οργάνωση του ΕΑΜ) για τους αγώνες που έκανε και το κόστος που πλήρωσε γενικά και ατομικά, και έχοντας την μετά απελευθερωτική πείρα ότι η όποια καταγγελία για τους δοσιλόγους, έπρεπε ο καταγγέλλον να αποδείξει με στοιχεία ότι ο καταγγελλόμενος εκτός του ότι ο κατηγορούμενος ήταν «συνεργάτης», αλλα και οτι η πράξη του αυτή ήταν «συνειδητή» και σε «πλήρη γνώση» του ότι θα «έβλαπτε» Ελληνες και κατ' επέκταση τη χώρα. Και επειδή όποιος τόλμησε να καταγγείλει κάποιον για δωσίλογο, την επόμενη μέρα, αντί για μάρτυρας ήταν κατηγορούμενος, πήρε απόφαση να μην προβεί σε καταγγελία. Των δικτατόρων

Ο χρόνος έτρεχε και πλησίαζε η λήξη της προθεσμίας.. Ευτύχως μερικές μέρες πριν εκπνεύσει ο χρόνος ο Δικηγόρος κ Λικουρέζος, σαν άτομο έκανε προς τιμή του την καταγγελία. Αν ο κ Λικουρέζος δεν έκανε αυτή την προσωπική προσφυγή, τότε τιμή και δόξα κήδευαν οι χουντικοί τους ηγέτες της «επαναστάσεως»

Τότε κίνησαν Γή και ουρανό για να δικαστούν μεν, χωρίς όμως μεγάλες απώλειες και κατά το δυνατόν το κατηγορητήριο να περιοριστεί στους πρωταίτιοι και οι ποινές να μην αγγίζουν τη ζωή των παιδιών. Γιατί τότε τα παιδιά μπορεί να λαλήσουν και να πουν πράγματα που... Και για να μην υπάρξει τέτοιος κίνδυνος, ανέτρεξαν στη δίκη της Νυρεμβέργης. Βρήκαν και εφάρμοσαν κατά γράμμα την Αγγλο-Αμερικάνικη εφεύρεση του «ΣΤΙΓΜΑΙΟΥ» με το οποίο δικάστηκαν μόνο οι πρωταίτιοι Ναζί και οχι και αυτοί που οργάνωσαν το Ναζισμό, που συνέβαλαν στην επιβολή του, που τον στήριξαν και αυτούς που τον έκαναν πράξη! Και τότε ακούσαμε λόγια σαν αυτά: ότι ο Καραμανλής κινδυνεύει, ότι κοιμάται σε βάρκες, με αποκορύφωμα το «Ισόβια είναι Ισόβια...» Και πριν ο Αλέκτωρ λαλήσει τρεις, εκλεκτά μέλη του κοινοβουλίου της ΕΡΕ και της Ιεραρχία της Εκκλησίας κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα και με όποια άλλη ευκαιρία: Ζητούσαν με αιτήσεις τους από το Συμβούλιο Χαρίτων την αποφυλάκισή τους!

Γεγονότα που όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευσσει του λαού και την προσφορά τους στον αντιφασιστικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, ταυτίζουν και διανθίζουν με γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «ολων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών». Γεγονότα που συγκλονίζουν τον ήρωα του βιβλίου, μα και τον αναγνώστη, αφού δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα και κυρίως την αλληλουχία των γεγονότων που προ υπήρξαν της κατοχή (Επιτροπές Ασφαλείας κλπ), της κατοχής, του εμφυλίου πολέμου, όπως και μετά την Βάρκιζα γεγονότα, που μέσω μιας εκτεταμένης λευκής τρομοκρατίας σκοπό είχε την αντεκδίκηση.

Μια αντεκδίκηση, που όχι μόνο την αποδέχθηκαν όλες οι μετά πολεμικές κυβερνήσεις με πρώτο τον Γεώργιο Παπανδρέου. Που ενώ ήρθε συνοδευόμενος με τα σιδερικά της στρατιάς των Τζώνιδων. Στρατιά που την απόσπασε ο Τσώρτσιλ από τα μέτωπα, ενώ συνεχιζόταν ο πόλεμος με τον Χίτλερ για να τον επιβάλουν με τα όπλα στη δοτή από τους ξένους εξουσία, μετά κόμπαζε ότι «Τσουβάλιασε τους κομμουνιστές».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν είχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας, την οποία καθοδηγούμενος προσπαθούσε να ανακόψει την αγωνιστική της πορεία .

Είχα την «καλή τύχη» όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχ μόνο άφησαν ασυγκίνητο τον συγγραφέα, και γενικότερα τους λογοτέχνες και τους Συγραφείς, αλλα και τους ιστορικού ακόμα, προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση και κυρίως την πολιτική, οικονομική και ένοπλη συνεργασία της με τους κατακτητές, όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν την προσπάθεια του λαού στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, αλλα την χαρακτηρίζουν και πράξη «εθνικής προδοσίας».

Και αναρωτιέται ο καθένας που διάβασε τα αντίστοιχα με αυτό βιβλία. Βιβλία που πολλά όπως του Γκατζογιάννη κλπ, που δυστυχώς βράβευσε η σιωπούσα για τα τεκτενόμενα εις βάρος του λαού και της χώρας Ακαδημία: Αν η συμμετοχή στην Αντίσταση για τους εν λόγω συγγραφείς ήταν πράξη «εθνικής προδοσίας» τότε πως οι ίδιοι απαλλαγμένοι (προς στιγμήν) από τα πολιτικά και ιδεολογικά τους πιστεύω θα χαρακτήριζαν τη συνεργασία με τους κατακτητές;

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η συμμετοχή στην αντίσταση ήταν «πράξη εθνικής προδοσίας» και η συνεργασία «πράξη εθνικής προσφοράς» σημαίνει ότι και η δικτατορία του 1967 ηταν οχι απλώς αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη, θα πρέπει να ανατρέξει στην κατοχική και μετά απελευθερωτική ιστορία.

Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την αγγλικής κοπής μεν-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, φασιστικής δε στο περιεχόμενο δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, κάνει μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε καν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν ο δωσιλογισμός που απεργάστηκε πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός και εκ κολάπτηκε το Αυγό του Φιδιού που με κατάληξη τη Χούντα...

Αφού δεν το γράψαμε και δεν το συζητάμε, σημαίνει πως ξεχάσαμε οτι η χώρα, για 4 περίπου χρόνια ηταν υπό κατοχή και οτι στη διάρκεια της κατοχής το ένα τρίτο αν όχι περισσότερο των δυνάμεων κατοχής των ΝΑΖΙ, ηταν οι πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι Ελληνες δωσίλογοι. Στην διάρκεια της κατοχής όποιος έζησε ξέρει ότι, εκτός την Γερμανική κατοχή, μετά το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης από τους επίορκους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Μπάκος ΣΙΑ, ήμασταν μέσω της πολιτικής, οικονομικής και ένοπλης συνεργασίας των δοσιλόγων-κατακτητών και υπό ελληνική κατοχή.

Η ελληνο-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή και είχε τόπο διαμονής και ήξερες ανα πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες, να τους έχεις υπό επιτήρηση και στο στόχαστρο. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελε να αποσπάσει ή να αποκρούσει θα κινούνταν με το όπλο και το χάρτη. Οι παντός είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους. Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο και τους μηχανισμούς απόσπασής του. Ήταν αυτοί που σε συνεργασία εκτός του ότι αποψίλωσαν τα αρχαία της χώρας, οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οι Γερμανό-ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και του χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και τα κρυσφήγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Και αφού δεν την γράψαμε, ξεχάσαμε ότι η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μη ανεχθούν, αποδεχθούν και να μην αναγνωρίσουν την κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός.

Αντί γι' αυτό τον κρατικό μηχανισμό τον ανέλαβαν για λογαριασμό και των κατακτητών οι Κούϊσλιγκ στρατηγοί, οι οποίοι γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα

πιστεύω και συμφέροντα του λαού, και κυρίως να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση, ελέγχοντας τον κρατικό μηχανισμό σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές πήραν όλα τα μέτρα προκειμένου να αποκλείσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο ή να το τσακίσουν στο ξεκίνημα, ενώ παράλληλα διευκόλυναν τον άξονα στην εξοικονόμηση ανθρώπων για την επάνδρωσή του.

Βέβαια έκανε λάθη και μάλιστα πολλά και μερικά μεγάλα, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ : όπως η Συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτας και η παράδοση των όπλων. Κανένα όμως από αυτά δεν στρέφονταν εναντίον του λαού και της χώρας, των πολιτικών και ιδεολογικών του αντιπάλων και αυτών ακόμα των δοσίλογων συνεργατών του κατακτητή και Νέο κατακτητών Αγγλων και κυρίως εναντίον της δωσίλογης ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, που μοιραζόμενη στα δυο συνεργάστηκε και με τους δυο εμπολέμους ώστε όποιος και αν ήταν ο νικητής της αναμέτρησης να επανέλθει ατόφια

Όμως πάρα την μονομέρεια και την κατ' επιλογήν θεμάτων και κυρίως την επιδερμική αναφορά στην αξιοθαύμαστη Εθνική Αντίσταση και τη συμβολή της στον συμμαχικό ό αντιφασιστικό αγώνα, υπό τις διαταγές που οποίου είχε ενταχθεί και λειτουργούσε το πολιτικό και ένοπλο ΕΑΜ, αναγνωρισμένη από τα πιο επίσημα χείλη όπως του: Προέδρου Ρούσβελτ και Αϊχενχάουερ, του Ντε Γκώλ, που επί λέξη λέει: «Ο Αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματά της δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα . Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Μα και ο ίδιος ο Τσωρτσιλ δεν υστέρησε να επιδαψιλεύει επαίνους μέχρις ότου η Αντίσταση τους ήταν χρήσιμη.

Δυστυχώς, και ο συγγραφέας αυτός ταυτίζοντας όπως τόσοι συγγραφείς το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο και αν δεν το λέει, ανοιχτά αφήνει σαφώς να νοηθεί, καίτι βίωσε από κοντά τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν καθημερινά στην Ελλάδα, την πόλη και στη γειτονιές, τον αγώνα που έκαναν οι χιλιάδες των αγνών αγωνιστών, με υποθήκη τη ζωής τους για τη ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της

Εκτιμώ απεριόριστα την άοκνη προσπάθεια του συγγραφέα, πολύτιμη κα ενδιαφέρουσα να συμβάλει ώστε χυθεί άπλετο Φως στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Και τα γεγονότα όπως είναι γνωστό είναι κομμάτι ζωντανής ιστορίας, όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται. Τότε και μόνο τότε έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι.

Μόνο όσοι έζησαν από κοντά το δράμα αυτών των αξιοθαύμαστων Ανθρώπων μπορούν να συλλάβουν τη φρίκη που έζησαν. Τη φρίκη του μελλοθάνατου που κάθε ώρα και στιγμή ο κλοιός έσφιγγε, όλο και περισσότερο και ο θάνατος πρόβαλε απαίσιος. Οι μέρες περνούσαν φρικτές και οι νύχτες πιο φοβερές χωρίς καμιά ελπίδα εκτός από το βουνό.

Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελείωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μέσα όμως από αυτό τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ένας λαός ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο του Εθνικού Αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι' αυτό

περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους όποιους λογαριασμού που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα είχε ανοίξει με τους ξένους και τα όποια τσιράκια που σαν Ηρόστρατοι γκρέμιζαν, υποθήκευαν και εκποιούσαν αυτά που ο λαός έχτιζε με αίμα, σάρκα και κόκαλα.

Το ΕΑΜ διαμόρφωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδας, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ηταν : α) κοινωνικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενόπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της Χώρας απ τους τρεις κατακτητές. γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας. δ) εθνική Ανεξαρτησία και ε) Μετά την Απελευθέρωση Ελεύθερες Εκλογές με το Σύστημα της Απλής και άδολης Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο Λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Οπως είναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το «μαρτύρα»!...Ο συλληφθής-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα από το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν είναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλλαβαν; Η απάντηση είναι -δεν ξέρω τίποτε. Και όταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσωμένοι και κάποιος του πεί... -Αν δεν μας τα πεις εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι' αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Μετά την Συμφωνία της Βάρκιζαν και την παράδοση των όπλων, βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ. Τη δύναμη μιας χώρας που από το 1821 και μετά έλεγχε: οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε από τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης, βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και τη βία. Την ανεξέλεγκτη βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες που φύτρωναν μανιτάρια και κυρίως Ενόπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το ποιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Μέσα από την ματωμένη πορεία αυτών των τριών χρόνων-1945-1947, (αν υπήρχαν τότε βίντεο και κατέγραφε τα γεγονότα), θα φαινόταν ανάγλυφα, τόσο καθαρά σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Θα φαινόταν ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς αλλά όλες τις καινούργιες λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία τους ελληνικού λαού, για την οποία δημοκρατία πόσες φορές δεν έδωσε το ΕΙΝΑΙ του. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη, για πρώτη ίσως φορά η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών, Θράκη, Κύπρο, Δωδεκάνησα κλπ (πονοκέφαλος για τον Τσώρτσιλ, οι Γάλλοι δια του Ντέ Γλώλ, δεν θα είχαν αντίρρηση«...

Η Ευρώπη είχε πει ο Ντε Γλωλ οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο ενωμένων εθνών.

Μετά έξη περίπου χρόνια του τρομοκρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα και μάτωσαν και στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την προσωπική τιμή και την αξιοπρέπειά της Ελλάδα, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνοτης, της ασύδοτης και της ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες είναι οι επί εικοσαετία φυλακές, τα νησιά του Αιγαίου, τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Για να εξασφαλίσει τα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω από ένα ιδιότυπο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρίας και στην πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ

Ομως την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με την αλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Οι εγκταλείψαντες λαό και χώρα και επανακάψαντες από το Λονδίνο και το Κάϊρο, μαζί με τους Τζώνιδες και σιδερικά τους, ήταν ατόφια η 4η Αυγουστιανή κλίκα, ο Αγγλό-τραφής Βασιλιάς που κατ' εντολή των Αγγλων επέβαλε την αγγλικής κοπής μεν φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία.

Ετσι, μετά την Συμφωνία της Βάρκιζαν και την παράδοση των όπλων, βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ. Τη δύναμη μιας χώρας που από το 1821 και μετά έλεγχε: οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε από τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης, βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και τη βία. Την ανεξέλεγκτη βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες.

Μετά την εισδοχή μας στο ΝΑΤΟ. Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πω; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ένα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρυώνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και είναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και κάποια στιγμή νομίζει πως κουτρουβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιαστεί από κάπου και λιποθυμάς. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...

Και αφού, συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση: Τρεις δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και όταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του.

Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά τα κομμάτια του και κρατά σφυχτά ο,τι έχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζει τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους. Μια παλιά παράδοση...

Το επόμενο βήμα είναι η τήρηση μιας παλιάς βασικής αρχής που έρχεται από παλιά που έλεγε: «Φάε το Φαΐ σου Αγάπα το Κε'ι σου και διάβαζε Πολύ» με οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία, την υγεία και τον πολιτισμό.

Χαρακτηριστική η προτροπή του Αδερφού μου Αντώνη που είχε συλλφθεί αρκετόν καιρό από εμένα, αφού απαλλάχθηκε και από τα δύο έκτακτα στρατοδικεία που είχαν σκαρώσει αντί για το σπίτι, ο Πρόεδρος του Δευτέρού στρατοδικείου χαριτολογώντας του είπε «αφού σε κράτησαν αρκετούς μήνες υπόδικο και όπως μας είπες σε βασάνισαν θα πας σε κάποιο από τα Νησία για ανάρρωση και περισυλογή»!

Από την εξορία πήρα το πρώτο γράμμα, που μου έγραφε ότι: Χάρηκε ότι βρίσομε στη ζωή και ότι θα ενημερώσει τη Μάνα μας και τους συγγενείς.

Και στο δεύτερό μετά από μερικές μέρες που το έδωσαν 15 μέρες τον ερχομό του, στο οποίο ανάμεσα στα άλλα μου έγραφε οτι θα γράψει την Μητέρα και τα άλλα αδέρφια να με βοηθήσουν. «Εκείνο όμως που πρέπει να έχω σαν άρχη πλέον ότι το φαγητό της φυλακής πρέπει να αποτελεί την βάση της ζωή σου, με τα χρήματα που σου στέλουν θα καλύπτεις τι άλλες σου ανάγγες» ...

«Ξέρουμε τώρα οτι υπάρχει μια νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Ξέρουμε τη σημαίνει: Την δολοφονία των αδυνάτων, την χρήση των πιο ποταπών μορφών ψευτιάς για τη διάπραξη αυτών των φόνων την συστηματική εξόντωση των μικρών Εθνών».

Ειναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης όπου όσες πνευματικές αξίες κατορθώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυτές να καταποντιστούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά και τον βούρκο που ακολούθησε. Δεν θα μου ηταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.

Ολοι πια το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, όμως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα όπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.

Μόλανταύθα, μήνες τώρα, αισθάνομαι μέσα μου και γύρω μου, ολοένα πιο επιτακτικά το χρέος να πω ένα λόγω για τη σημερινή κατάστασή μας. Με όλη τη δυνατή συντομία, να τι θα έλεγα.

Κλείνουν δυο χρόνια που μας έχει επιβληθεί ένα καθεστώς όλος διόλου αντίθετο με τα ιδεώδη, για τα οποία πολέμησε ο κόσμος μας και τόσο περίλαμπρα ο λαός μας στον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ειναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης, λες και αποκοπής κάθ' ιστορικός και πολιτικός «γονιδιακός» σύνδεσμος με τον Οδυσσέα που κλείνει ο καθένας μέσα μας, όπου όσες πνευματικές αξίες κατορθώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυτές να καταποντιστούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά. Δεν θα μου ηταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.

Όλα πια υποτάχθηκαν στον ένα και μοναδικό στόχο και το νόημα του έφ' ζειν. Στην διευρυμένη βουλική απόλαυση με κάθε τίμημα. Πρόκειται για μια νέα που που εκκολάπτονταν μετά πολεμικά από τα Νέα τζάκια άρχισε καθιερώνεται μετά πολεμικά για να φτάσει στην κορύφωση μετά το 1974, με το παραπλανητικό

σύνθημα την κατάργηση του μέτρου και των σαφών ορίων αστική και λαϊκής τάξης. Κατόρθωσαν αυτό που δεν μπόρεσαν να κατορθώσουν οι Τούρκοι παλιά και οι κατακτητές τώρα,

Ολοι ποια το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, όμως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα όπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.

Είμαι ένας άνθρωπος χωρίς κανένα απολύτως πολιτικό δεσμό, και μπορώ να το πω, μιλώ χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Βλέπω μπροστά μου τον γρκεμό όπου μας οδηγεί η καταπίεση που κάλυψε τον τόπο. Αυτή η ανωμαλία πρέπει να σταματήσει. Ειναι εθνική επιταγή. Τώρα ξαναγυρίζω στη σιωπή μου. Παρακαλώ το Θεό μη με φέρει άλλη φορά σε παρόμοια ανάγκη να ξανά μιλήσω». Γ Σερέρης 28 Μαρτίου 1969.

Ο ποιητής Σεφέρης μ αυτό το λιτό στην έκφραση, αλλα πολύ καθαρό στους σκοπούς του κείμενο έρχεται από το δρόμο της αναζήτησης του γνήσιου ποιητικού λόγου στο πεδίο του πολιτικού αγώνα. Κλίμακα της φωνής του πιάνει από τη γεμάτη πόνο διαπίστωση για το κακό που βρήκε τη χώρα, μέχρι τη φοβερή πρόγνωση της μελλοντικής συμφοράς για να προαναγγείλει τα πιο μεγάλα καθήκοντα, την πιο μεγάλη επιταγή.

Απλά τα λόγια του αλλα τα διαποτίζουν οι μακριές και βαθιές παραδόσεις του λαού μας για την εθνική του απελευθέρωση και την πολιτική του ολοκλήρωση. Δονούν το χρέος για μια πατρίδα δίκαιη, ελεύθερη και προοδευτική. Ο πόθος για ένα φωτεινό αύριο πόθος που υπάρχει πιο δυνατός σήμερα για τη δημιουργία μιας βάσης (εθνικής, κοινωνικής, πολιτικής) που θα επιτρέψει να γίνει προχώρημα, αυτό το αύριο, πιο ισοροποιημένο και ποιο αποτελεσματικό.

Το κράτος λάφυρο των ξένων και των συμμοριών. Στην πράξη οσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσίλογους-συνεργάτες τόσο περισσότερο αισθανόταν ότι αυτό εδραίωνε την εξουσία. το πεδίο της ιδεολογίας είχε παραδοθεί στην αριστερα. Είτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» λόγους κυρίως για λόγους κυνισμού (για να γίνει ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), έτσι η Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να «απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πει την αλήθεια αι κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Για τους Φιλισταίους ιστορικούς και λογοτέχνες σαν το «Ελένη» του Γκατζογιάννη και πολλών άλλων παρομοίων έργων, μια μόνο απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για όλους εκείνους τους ιστοριοδίφες που ακόμα και στις μέρες μας, πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο ιστορικό παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση των γεγονότων και μόνο. Οσο για τους δικαστικούς που συμμετείχαν σε αυτό το προ αποφασισμένο εν ψυχρώ έγκλημα το μόνο που μπορώ να πει κανείς είναι: Οτι δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί είναι Ασπρο και από το σκοτάδι γιατί είναι Μαύρο.

Ο λαός αυτό που βγήκε ατσαλωμένος από την αναμέτρηση με τους κατακτητές και συνεργάτες ήταν αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να

μην αφήσει τον τόπο του να ξαναγίνει «η καημένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιων επικυρίαρχων υποχρεώνει ενα λαό να εγκαταλείψει χώρα, όπως έγινε στη 10ετία του 50 οικογένεια και ό,τι άλλο πολύτιμο είχε για να προκειμένου να επιβιώσει.

αγώνα αυτόν σφυριλατήθηκε μια νέα γενιά, μια περήφανη γενιά εμπνευσμένη από τα καινούργια ιδανικά που φτερώσει (προτινά του τα μεγάλα που λέει και ο ποιητής) τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα και με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε εμφυσήσει μια νέα γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της Λευτεριάς, της αυτοτέλειας, της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ετσι, η ωμή, ξετσίπωτη και βάρβαρη ξένη επέμβαση όλα αυτά κινδύνευαν, οι καινούργιες αυτές δυνάμεις που είχαν βγει απ το προσκήνιο της ιστορίας δεν το έβαλαν κάτω

Και το πιο τραγικό είναι ότι ενώ αμνήστευσαν την ηγεσία, αυτόν ήταν ένα από τα λάθη του ΚΚΕ-ΕΑΜ, όταν τελείωσαν με τους οπαδούς και η ηγεσία αποψιλώθηκε, θεώρησαν σκόπιμο ότι έπρεπε με την άποψη ότι η Αντίσταση άρχισε χωρίς να πάρουν άδεια για την έναρξής της και με κατηγορητήριο η ηγεσία διέπραξε το αδίκημα της Αντιποίησης αρχής. Αλήθεια από ποιους έπρεπε να πάρουν άδεια για να αρχίσει ο Εθνικός Αγώνας;

Μήπως από τον επίορκο βασιλιά και την ηγεσία της 4το Αυγουστιανή κλίκα πό αυτούς που έτρεξαν και ενέταξαν την ελληνκή πολεμική και μεταλλευτική βιομηχανία και κυρίως την εξορυχθική μεταλλευτική και τις όποιες εμπορικές επιχειρήσεις στην διάθεση του άξονα, τη στιγμή που η χώρα μας ηταν σε πόλεμο με τον άξονα; Μήπως από αυτούς που μαζί με τους Φρίτς οργάνωσαν και μετέτρεψαν σε επιστήμη τη ΔΟΛΟΦΟΝΟ ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ, και τις εταιρείες διάσωσης αγωνιστών, ξεπουλώντας την Ελλάδα δημιούργησαν, δίπλα στα Βασιλό-Μεταξικά Τζάκια και τα κατοχικά, ενώ ο λαός και ειδικά τα παιδιά και οι γέροι πέθαιναν σαν τις μύγες από την πείνα; Αυτοί που και σήμερα ακόμα από τις θέσεις κλειδιά στην οικονομία, δεν μπορεί κανείς να φανταστεί το μέγεθος της οικονομικής συνεισφοράς που προκάλεσαν στο λαό και τη χώρα; Ηταν τόση η ασυδοσία και εκδικητική η μανία της δεξιάς και του λεγόμενου «Δημοκρατικού Κέντρου». Μια εκδικητική μανία που ήταν αντίστοιχη με το Φόνο, ώστε έφτασαν στο σημείο, εκτός από τους ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες, και ΕΠΟΝίτες, τώρα κατηγορούσαν ακόμα και τα μέλη της Πολιτικής Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) για «Αντιποίηση Αρχής» και «Ασκηση Παράνομης Εξουσίας» Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι:

Αλήθεια από ποιόν κατά την άποψη αυτών, που κατηγορούσαν εκτός από τα μέλη του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ κλπ, και αυτά ακόμα τα μέλη της ΠΕΕΑ για «Αντιποίηση Αρχής» και για «Ασκηση Παράνομης Εξουσίας», έπρεπε να πάρει ο λαός άδεια για να οργανώσει Εθνική Αντίσταση; Μήπως από την ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση που σχημάτισαν οι επίορκοι στρατηγού;

Μήπως από τον επίορκο Βασιλειά και την κλίκα της 4της Αυγούστου, που εγκατάλειψαν πριν από την κατάρρευση του μετώπου λαό και χώρα για τα

απάνεμα λιμάνια; Η μήπως από τους ίδιους τους κατακτητές; Ολες οι ποινές που επιβλήθηκαν στους ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες, επιβλήθηκαν στο όνομα της «αντιποίησης αρχής και εξουσίας». Οι ερωτήσεις όμως για τη συνεργασία και τον δωσιλογισμό σε σχέση με το μέγεθος της προσφοράς αυτών που Εθελοντικά Αυτό επιστρατεύτηκαν εχουν μείνει αναπάντητες. Τα ερμητικά κλεισμένα αρχεία που όταν ανοίξουν, πολλοί από αυτούς που η εύνοια των φυσικών νόμων τους ευνόησε να ζουν ακόμα όταν ανοίξουν τα αρχεία, αναστοχαζόμενοι τα τεκτενόμενα θα ντρέπονται και ειδικά οι απόγονοι τους.

Και θα ντρέπονται γιατί, ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οί εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό, για να μη υπάρξει το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα εκείνα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση του ένοπλα κατεστημένου, έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και χρυσές επωμίδες, άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι όχι της κάθαρσης που τόση ανάγκη είχε ο τόπος, αλλα της διάσωσης των δοσιλόγων για την μελλοντική τους χρήση... Και να που η διάσωσή του ήταν προφητική! Το ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ που εκκολάφτηκε στον κόρφο των ανθρώπων που επιδίωκαν τη δικτατορία και την 21η Απριλίου, έσκασε το κέλαιφος του αυγού...

Μα και σήμερα ακόμα κατηγορούν το ΕΑΜ ότι ήθελε να πάρει με το όλα την εξουσία που την είχε και μπορούσε να την πάρει αν ήθελε αφού την ασκούσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ επί 33 μέρες εξουσία για λογαριασμό της κυβέρνηση του Καΐρου στη οποία συμμετείχε το ΕΑΜ με 5-6 υπουργούς. Και ο ΕΛΑΣ Αθηνών μπορούσε με σύντομες και αποφασιστικές ενέργειες να καταλάμβανε την πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. αμέσως μετά την αποχώρηση των Γερμανών, διορθώνοντας τα λάθη του Λιβάνου και της Καζέρτας (στη διάπραξη των οποίων προφανώς είχαν βάλει το δαχτυλάκι τους και οι Σοβιετικοί), κάτι που μπορούσε πολύ άνετα να κάνει.

Στη συνέχεια θα συνελλάμβανε και θα περνούσε από έκτακτα στρατοδικεία κάθε εθνοπροδότη και συνεργάτη των Γερμανών με την ταυτόχρονη δήμευση των περιουσιών τους μέχρις ότου αποδεχθεί το «Πόθεν έσχες» του καθενός και από πού κρατάει η σκούφια τους, Και Τρίτο να διακηρύξει αμέσως ότι επιλέγει και θα εφαρμόσει σαν μορφή πολιτεύματος την Προεδρική κοινοβουλευτική δημοκρατία, πείθοντας με αυτές τις έμπρακτές και αποφασιστικές πράξεις τους Αγγλους για την ειλικρίνεια των προθέσεών της σχηματίζοντας από θέση ισχύος, κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με ευρεία συμμετοχή αποδεδειγμένων πατριωτών από όλο το φάσμα του πολιτικού κόσμου διακηρύσσοντας στον εξωτερικό τομέα μεταπολεμική ουδετερότητα.

Μια τέτοια λύση θα τη δέχονταν όχι μόνο η πλειοψηφία του πολιτικού κόσμου, αλλά και η Αγγλία, που με τις 600 και μεγάλες και μικρές μάχες που είχε δώσει ο ΕΛΑΣ και ο ΕΛΑΝ σ όλη τη διάρκεια της κατοχής αναγνώριζε την μεγάλη συμβολή του ΕΑΜ στον αντιφασιστικό αγώνα, και μάλιστα τους προβλημάτιζε για τον τρόπο θα έλυνε το θέμα ΕΑΜ. Και που τώρα, αν η ηγεσία του τολμούσε θα έδινε την πιο ενδεδειγμένη για τους Αγγλους λύση, που στις συνθήκες εκείνες ήταν η καλύτερη για την Ελλάδα, το λαό και τους ίδιους τους Αγγλους. Μια λύση που θα την χαιρετούσε και θα την υποστήριζε το σύνολο του λαού, αφού θα ικανοποιούσε το λαϊκό αίσθημα και θα δικαίωνε και τον αγώνα του.

Και ενώ μπορούσε να γίνει αυτό και δεν έγινε. Και δεν έγινε γιατί το ΚΚΕ ήθελε την ομολή μεταπολεμική εξέλιξη της χώρας να ξανά γίνει κοινοβουλευτικό κόμμα Ολοι, μα όλοι σχεδόν οι συγγραφείς που ασχολήθηκαν με το θέμα: Αντίσταση με πρωτοτυπία και ευφράδεια ο καθένας μια ξέφρενη και αχαλήνωτη κριτική στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ανάγοντας το ελάχιστο στο μέγιστο, όχι μόνο δεν στοχάστηκαν. Όπως έλεγε και Ο Ρήγας: στοχάσου και αρκεί.

Αντι γι' αυτό, με σαφήνεια, γλαφυρό τρόπο και ανεπιτήδευτή λογοτεχνική ροή του λόγου, η ιστορική διήγηση του κάθε συγγραφέα, κατά παρόμοιο τρόπο ή με μικρό διαφορές ξετυλίγει γεγονότα, καταστάσεις και περιστατικά, που ενώ αφορούν τη γενιά που ήδη έφυγε και αποδέκτες έχει πλέον μόνο αυτούς, που από κάποια εύνοια των βιολογικών Νόμων οι οποίοι διαφεντεύουν νομοτελειακά τα Ανθρώπινα, έχουμε ακόμα απομείνει,

Ο συντηρητικός και παραδοσιακός τρόπος αντιμετώπισης αυτού του αγώνα δεν περιλαμβάνουν τον τρίχρονο αναστάσιμου αντιστασιακού αγώνα, καθώς και γεγονότα που λίγοι γνωρίζουν και ειδικά οι Νέες. Γεγονότα που είτε το δεχόμαστε είτε όχι αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται

Γεγονότα που όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευση και τη συμβολή του ΕΑΜ στην απελευθέρωση , περί άλλα λαλούν!

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, δεν προρείς να ξεχωρίσεις Τι ΕΙΝΑΙ ΤΙ, αυτό ακριβώς το μπρδεμα είναι ο κατ' εξοχήν τρόπος μα και χώρος, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα από την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόνταν από τα δρώμενα της ιστορίας.

Με ένα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μην υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν». Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς όα αυτά «είναι ξεπερασμένα». Το ίδιο και «η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η «αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμωλία αλλα παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, ποιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως...η Αλβανία κλπ.

Ακόμα ξεχνούν οτι η αλήθεια, η πραγματική αλήθεια για την Αντίσταση δεν έχει γραφτεί ακόμα, οτι το μεγαλύτερο θύμα στην καταγραφή της ιστορίας από τους νικητές είναι η αλήθεια, οτι η Δημοκρατία είτε αφορά το λαό, είτε δεν μπορεί να υπάρχει. Και το κυριότερο οτι σε άλλες εποχές και οι ίδιοι, αστοί σαν αυθεντικοί αγωνιστές, πεπεισμένοι για το δίκιο και την ηθική των ιδεών τους, βασανίζονταν για να μην «προδώσει» θυσίαζε τη ζωή του να μην «πέσει» ο τραυματίας μα και ο νεκρός στη μάχη ακόμα σύντροφος στα «χέρια» των κατακτητών.

Και το λέω αυτό γιατί οι εγχώριοι συντηρητικοί μεταλλάσουν τον αγοραίο αντί κομμουνισμό με εκ συγχρονισμένη δυσφημιστική επίθεση κατά της Αριστεράς, σε βαθμό που να αμφισβητούν οτι υπάρχει πλαίσιο αξιών, που να νομιμοποιεί ηθικά-πολιτικά την πολιτική δράση. Οτι τώρα πλέον μετά την πτώση του υπαρκτού δεν υπάρχουν ιδεολογικά κίνητρα που δίνουν νόημα στην επαναστατική δράση και κυρίως στην επαναστατική βία όταν δεχθεί επίθεση.

Ειναι εμφανής παλιό-σύντροφοι η προσπάθεια να καθιερωθεί η αντίληψη: οτι όποιος αμφισβητεί, όποιος έχει διαφορετική άποψη, όποιος κινητοποιείται και κυρίως όποιος δεν πείθεται για την «αιωνιότητα του παρόντος» καπιταλιστικού συστήματος, είναι εν δυνάμει όχι μόνο εχθρός, αλλά και τρομοκράτης.

Οι Ελληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι' αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλήφθηκε στις 27/4/1941 και πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα και έστειλαν επειγόντως το νικητήριο τηλεγράφημα να αναγγείλουν την κατοχή της Ελλάδας στο Χίτλερ:

Προς τον Φύρερ και Καγγελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χάϊλ Μάϊν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μαή. Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο και το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός. Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο νέο ή την ώρα που θα τσούγκριζε με τους άλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβολο της δύναμης και της κατοχής είχε ήδη κατέβηκε απ την Ακρόπολη. Το

κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήρια σάλπισμα προς τους λαού του κόσμου οτι οι Ελληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.

«...Επειδή απόλυτη αντικειμενικότητα δεν υπάρχει, ας δεχθούμε τουλάχιστον μια ανιδιοτελή υποκειμενικότητα. Στο πριν κα μετά την καταγραφή της κατοχικής ιστορίας

Για να μη γραφεί η Αντιστασιακή ιστορία χρειάστηκε η βία τα αποσπάσματα τα ξερονήσια και οι φυλακές Μια βία που εξελίχθηκε σε καθεστώς τρόμου και με τις προγραφές, οδηγούσε στην απορρύθμιση της κοινωνίας. Η ελληνική κοινωνία την εποχή εκείνη είχε καταντήσει τόσο εξατομικευμένη και οι πολίτες τόσο φοβισμένοι για αντίποινα που οι μαζικές συλλήψεις δεν ηταν πιά τόσο απαραίτητες, Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν άλλο πόλο εξουσίας, με αποστολή την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών και στρατιωτικών, να στρευλώσει την κατοχική, μα και του εμφυλίου πολεμική ιστορία.

Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Και ειδικά η μερική ως ελάχιστη αυτοπεποίθηση για το μέλλον ήταν το βασικό θέμα που απασχολούσε το λαό. Η προσπάθεια ανακύκλωσης και η αντιγραφή του πριν την 28^{η} του 40 του γνώριμου, του οικείου είναι όχι μόνο το ζητούμενο αλλά και το επιδιωκόμενο το πολιτικό στοιχείο της μετά πολεμικής γενιάς της και ειδικά μετά την λήξη του εμφυλίου, μα και της μεταπολίτευσης.

Συνεπώς, σημασία δεν έχει η αναζήτηση και η ανάδειξη ηγετών με κριτήρια αξιοκρατικά και αποτελεσματικά: αφού υπήρχε το Καραμανλής η τάνκς. Με τσελεμεντέ τον κ Αβέρωφ που ετοίμαζε το Μενού, από την επόμενη της «Ιγκόγνιτο φυγή του», με βασικό κριτήριο η ασφάλεια της επανάληψης, όχι βέβαια ως προς τους σκοπούς και τα χρώματα και τα πρόσωπα, αλλά ως προς την σίγουρη επανάληψης ως επί τα αυτά. Τα οριστικά αιώνια και αμετάκλητα. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη βεβαιότητα και τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους θα την βιώσουν και τα εγγόνιας μας.

Το 1940, η Ευρώπη ηταν ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Φόβος και σκοτάδι παντού. Κανένα φως και μέσα σ αυτό το πυκνό σκοτάδι, οι Ελληνες στα Αλβανικά βουνά διεξάγουν την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. Και τότε άστραψε το πρώτο Φως. Η πρώτη ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο.

Τον Απρίλη του 1941 οι ναζί μακαιλιάριδες προκειμένου να σώσουν τον ηττημένο από τους Ελληνες Εταίρο τους έστρεψαν τον γερμανικό «πύρινο ποταμό» εναντίον της Ελλάδας. Και όμως παρ' ό,τι πύρινος ο ποταμός στην ιστορία του ελληνικού στρατού δημοσιεύεται γερμανικό ανακοινωθέν της 11 Απρλίου 1941 που αναφέρεται στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και γράφει ανάμεσα στ αλλα: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εξαιρετικόν ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξά. Προεκλήθησαν ως εκ

τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντονοι όσο δεν ειχον λάβει μέχρι τούδε χώρα εις κανέν άλλο πολεμικό θέατρον...»

Δεν είναι για λόγους νοσταλγίας που κάνω αυτήν τη νοητή επιστροφή στο παρελθόν. Αν και με συγκινεί η ανάμνηση των γεγονότων και των προσώπων με τους οποίους έζησα τα ποιο δύσκολα χρόνια της ζωής μου. Επέστρεψα εκεί γιατί όλα αυτά τα χρόνια προ υπήρξε μέσα μου ένα ερώτημα. Και το ερώτημα είναι:

Πως οι Αστοί δημοκράτες ενώ μπορούσαν έστω και μετά το Δεκέμβρη του 1944 και κυρίως μετά την επιβεβαίωση οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, δεν θέλησαν να προσεταιριστούν αυτό το λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα; Αντί γι' αυτό οχι μόνο στήριξαν τις αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους και του Αγγλους, αλλά και συμμετείχαν ενεργά στην εξόντωση αυτού του λαϊκού κινήματος που πολέμησε οχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας, αλλα και στο βαθμό που του επέτρεψαν οι δυνάμεις του, ενταγμένο στην αντιφασιστική συμμαχία βοήθησε να ηττηθεί ο άξονας που ηταν η ατμομηχανή του φασισμού.

Και ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό και για να μη οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο:

Σύσσωμος ο κρατικός μηχανισμός αντί να οργανώσει Αντίσταση, παραδόθηκε αύτανδρος στους κατακτητές. Ας σημειωθεί ότι ένα μεγάλο μέρος του κρατικού μηχανισμού ήταν οργανωμένο στην μεταξική φασιστική οργάνωση, έτσι που δεν χρειάστηκε οι κατακτητές να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλείς των διοικήσεων, όπως πχ τον Εβερτ που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Οπως και οι Νέοι υποχρεωτικά ήταν οργανωμένοι στην ΕΟΝ, μια καθαρή φασιστική οργάνωση, όπου ο χαιρετισμός ανάμεσα στα μέλη, δεν ήταν η καλημέρα ή χειραψία, αλλα αντίστοιχο με αυτό του Χίτλερ.

Η παραχώρηση είχε δυο βασικούς στόχους. α) Να διευκολύνουν τον άξονα να μην διαθέσει δικές του δυνάμεις για την επάνδρωση του μηχανισμού και β) να ελέξουν αμοιβαία και για λογαριασμό των φυγάδων μέσω του μηχανισμού το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνές τους. Αλλωστε τρεις ήταν οι εντολές που άφησαν οι πριν την κατάρρευση του μετώπου φυγάδες: α) «Να παραδοθούν οι φυλακισμένοι και εξόριστοι κομμουνιστές, αντιφασίστες και δημοκράτες κρατούμενοι στους Γερμανούς κατακτητές». β) «Να μην οργανωθεί Αντίσταση» και γ) Αν σε περίπτωση που ώ μη γένετω, λαός οργανώσει Αντίσταση, συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές να την τσακίσουν, εν τη γεννήσει της».

Το κομμάτι των αξιωματικών που δεν έφυγαν σαν άνθρωποι ανεπάγγελτοι ήταν λίγο «επικίνδυνοι». Οσοι ήταν Αγγλο-τραφείς άρχισαν να οργανώνουν

επαφή με το Κάΐρο και το Λονδίνο, το όποιο Κάΐρο και Λονδίνο με όλα μέσα προσπαθούσε να πάρει και τους υπόλοιπους αξιωματικούς από την Ελλάδα ομαδικά και ατομικά ακόμη και με υποβρύχια που οργάνωνε κατά καιρούς. Ώστε και αν ακόμα ο λαός αποφασίσει να οργανώσει Αντίσταση να μην έχει τα τεχνικά και επιτελικά εργαλεία. Για να μην μείνουν άνεργοί και άμισθοι και κυρίως να μην «παρασυρθούν», αφού παράδοσαν αύτανδρο τον κρατικό μηχανισμό και τη διοίκηση, τους έστειλαν να τους χρησιμοποιήσει ο Χίτλερ στον επισιτισμό και την πρόνοια.

Να παίρνουν τη δεκάτη από τους παραγωγούς μέσω των συνεταιρισμών και τους μύλους από τον λαό. Σιτηρά και όσπια με τα οποία τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική. Κάποια μέρα ο συμπολίτης μας απόστρατος Αξιωματικός Λεωνίδας Βελτσίδης, έχοντας τις δικές του πληροφορίες, πως ηταν συγκεντρωμένοι οι Βεροιώτες Αξιωματικοί στο καφενείο του Σιταρά, που και σήμερα ακόμα λειτουργεί δίπλα στο μεγάλο πλάτανο στην Κεντρική οδό. Η Κεντρικής οδός την εποχή εκείνη ήταν η πιο βασική αρτηρία της Πόλης, την οποία οδό οι ενεπομείναντες παράγοντες της 4^{ης} Αυγούστου, την επόμενη της κατάληψης της Πόλης μετονόμασαν σε οδός Χίτλερ!

Ενώ στο Βέρμιο ο λαός μάζευε όπλα (οι Γερμανοί μαζί με την ΠΑΟ, τον γύρο Ισμό με τον Νομάρχη της Κοζάνης έκαψαν δύο φορές το χωριό Μεσόβουνο μαζί με τους κατοίκους, επειδή δεν τους «παρέδιναν τα όπλα που οι πληροφορίες έλεγαν οτι είχαν μαζέψει») και οι αντάρτες του Βερμίου και τα Πιέρια έδιναν τις πρώτες μάχες με τους Γερμανούς, αυτοί έπαιζαν «χαρτιά ή συνεδρίαζαν» για το πώς θα κάνουν πράξη την Τρίτη εντολή του Μανιαδάκη «να πολεμήσουν την Αντίσταση αν οργανωθεί μαζί με τους κατακτητές».

Ανθρωπος είχε τις πληροφορίες του. Πήγε απρόσκλητος στη συγκέντρωση και με παρέμβασή τους είπε επί λέξει: «Σχολή Ευελπίδων ΣΚΑΤΑ».Τι δουλειά έχετε Εσείς εδώ Ελληνες αξιωματικοί με τους Γερμανούς; «Να τα βουνά και έδειξε Βέρμιο και τα Πιέρια». Αλήθεια πόσο διαυγής στην πρόβλεψη και πόσο πατριώτης πρέπει να ένοιωθε για να προβεί σε μια τέτοια ενέργεια προκειμένου να προλάβει τον κίνδυνο που διαγράφονταν.

Αργότερα πολλοί αξιωματικοί. Αρκετοί προσχώρησαν στον ΕΛΑΣ και μερικοί όπως ο Μιτυλινάκης και άλλοι, σε συνεργασία με τον συνταγματάρχη Χρυσοχόου συμμετείχαν στην Πανελλήνια Απελευθερωτική Οργάνωση (ΠΑΟ), με καθαρά αντιεαμικό περιεχόμενο. Αυτοί εφοδιάστηκαν με όπλα από τους Γερμανούς και «βγήκαν στο Βέρμιο και τα Πιέρια», όπως τους υπέδειξε ο Απόστρατος Λεωνίδας Βελτσίδης, όχι βέβαια «να πολεμήσουν μαζί με τους αντάρτες τους γερμανούς, αλλα να πολεμήσουν την Αντίσταση και το ένοπλο τμήμα της τον ΕΛΑΣ, κάνοντας πράξη και την Τρίτη εντολή του Υπουργού Ασφαλείας Μανιαδάκης! Κάτι παρόμοιο έγινε και στις επόμενες περιοχές.

Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, έχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό. Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897, και στη Ελλάδα της Μελούνας πρόσθεσαν και

την Μακεδονία, την Ηπειρο, την Κρήτη και τη Θράκη, ολοκληρώνοντας εν μέρει, έστω, μερικούς από τους μακραίωνους πόθους των Ελλήνων.

Οσο πύκνωναν τα σύννεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, οι γενιές που πολέμησαν να φτάσει η Ελλάδα σε αυτό το Γεωγραφικό μέγεθος, οχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητικά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιοτο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιόταν τί θα κάνουν οι Νέες γενιές και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά;

Θα στέκονταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρινόταν άραγε στις προσταγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων; Θα παραδειγματιστούν άραγε από τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολύτιμο και Εθνό-υπαρξιακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νεότερη Ελλάδα; Με δυο λόγια: θα τις υπερασπίζονταν όλες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή έχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες από τη δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως, είχε οχι απλώς περισσότερα, αλλα και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40 δεν είχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα ατσάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο.

Ενα άλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που είχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ο λαός επί τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω από ένα φρικτό και στιγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που είχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό σε ένα τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο είχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις είχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας είχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο ποιο δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Ενώ λοιπόν, στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο τα πράγματα ήταν απλά για την αστική τάξη γενικά και τις ανά χώρα ειδικά το σύνολο της συμπαρατάσσονταν συνολικά της ανά χώρα αστική τάξη στο πλευρό του ενός των εμπολέμων, υπερασπιζόμενη μαζί με το λαό που θα έβαζε το αίμα την χώρα και από κοινού τον ενδό-καπιταλιστική αναμέρτηση, για κατάκτηση των πιο πάνω δεδομένα ακόμα και επέκταση συνόρων.

Η κήρυξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, δεν προκάλεσε καμιά έκπληξη σε κανέναν. Ηταν η λογική κατάληξη μια σειράς τοπικών πολέμων, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών διαρπαγών που είχαν προηγηθεί, με πρωταγωνιστές τα φασιστικά και μιλιταριστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασίας και ήταν στη αρχή καθαρά ενδό- καπιταλιστικός πόλεμος, που σκοπό τη φορά αυτή είχε το ξανά μοίρασμα του κόσμου. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία και η ύπαρξη ενός νέου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος παραγωγής, που υποτίθεται ότι στηρίζονταν στην ΕΡΓΑΣΙΑ και όχι στην ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ στα μέσα παραγωγή και ότι η κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου ΠΛΟΥΤΟΥ θα γίνεται ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ και όχι ΙΔΙΩΤΙΚΑ, ανταγωνιστικό προς το υπάρχον καπιταλιστικό, που κατανέμει ατομικά τον κοινωνικά παραγόμενο ΠΛΟΥΤΟ, αυτό πλέον δεν ίσχυε στον ενδό-καπιταλιστικό Β! Παγκόσμιο Πόλεμο.

Τώρα τα πράγματα ήταν ρευστά και ασαφή, τόσο για την διεξαγωγή, άλλο τόσο και κατάληξη και ειδικά ποιος θα ήταν ο νικητής. Τώρα υπήρχε και ένας τρίτος και αυτός ο τρίτος ήταν ο άγνωστος Χ, αλλα και οι ΗΠΑ που είχε εισπράξει την αξία του Α! Παγκοσμίου πολέμου και καραδοκούσε και όπως τελικά έγινε να εισπράξει και την αξία και του Δευτέρου, έβλεπε και αυτή τον άγνωστο Χ, ότι αν επιβίωνε του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και επεκτείνονταν θα αποτελούσε θανάσιμο κίνδυνο για το Αστικό καπιταλιστικό σύστημα. που πριν την επικρατή στη Ρωσία, θεωρούνταν θεόσταλτο, αιώνιο, οριστικό και αναμφισβήτητο.

Η Σοβιετική Ενωση ήταν στο βασικό στάδιο που έκλεινε τις πληγές του Παγκοσμίου πολέμου και του εμφυλίου που ακολούθησε στο εσωτερικό της χώρας, την εδραίωση του Νέου τρόπου παραγωγής και διανομής και την ανασυγκρότησης. Συνεπώς ήταν η μόνη χώρα που πάλευε με συνέπεια για την ειρήνη. Το διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα ήταν διασπασμένο, συνεπώς δεν μπορούσα να βάλουν φραγμό στον πόλεμο που από καιρό είχε ήδη δρομολογηθεί. Μόνα αν δημιουργούνταν ένα πλατύ αντιπολεμικό κίνημα στο οποίο θα συμμετείχαν όλες οι φιλιειρηνικές δυνάμεις, σε Ανατολή και Δύση θα μπορούσαν να ανακόψουν την πορεία του πολέμου.

Ο συγγραφέας που έζησε «ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ», γνωρίζει πολύ καλά ότι στο Νομό Ημαθίας και κατ' επέκταση σε όλη την Ελλάδα, η Αντίσταση με διάφορες εκδηλώσεις αρχίζει από τις πρώτες μέρες της κατοχής. Με πρώτη τη γενική δυσαρέσκεια.

Επειτα με την άρνηση να συμμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν οι κατακτητές Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση, την οργάνωση και σε συνέχεια την ένοπλη δράση. Στη γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης στο Νομό Ημαθίας, συνέβαλαν και τα πλεονεκτήματα: όπως η κατ' εξοχήν δημοκρατική κοινωνική του σύνθεση, η δεσπόζουσα Γεωγραφική θέση ανάμεσα στο Βέρμιο και τα

Πιέρια, η διάρθρωση της Πόλης (Μαχαλάδες με τις Απάνξ), που επέτρεπαν την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι, η τεράστιας σε σχέση με άλλες πόλεις βιομηχανία, φιλοξενούσε πολλά στελέχη και λόγω της παραγωγικής δυνατότητας, ένα ς μεγάλος αριθμός ανθρώπων της Ανατολικής Μακεδονίας, που διώχθηκαν από τους Βουλγάρους που ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στη Βέροια και γενικότερα στο Νομό. Αρκετού από αυτούς συνέβαλαν, στην επέκταση και ενδυνάμωσή της. Κάτι παρόμοια ειχε και η υπόλοιπη Ελλάδα, με πρώτη τη θέληση των Ελλήνων να γίνουν εθελόδουλοι και επαρχία του Γ! Ράϊχ.

Πριν από την του ΕΑΜ ιδρύθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη, που έργο της είχε να περιθάλψει τους αναπήρους στρατιώτες, να προωθήσει τους εγκαταλειμμένους στην μοίρα τους στρατιώτες στο τόπο της παραμονής τους και να οργανώσει συμπαράσταση σε αυτούς που σκοτώθηκαν τα παιδιά τους ή ο άνδρας στον πόλεμο και δεν είχαν που την κεφαλή κλίνει και σισήτια για τα ορφανά. Η Εθνική Αλληλεγγυη που σε συνέχεια έγινε όπως είναι γνωστό η «Επιμελητεία του Αντάρτη».

Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνοτης, της ασύδοτης και της ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες είναι οι επί εικοσαετία φυλακές, τα νησιά του Αιγαίου, τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε η ώρα της εκτέλεσης. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνευσε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι μελλοντικές ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Ανάμεσα στους αλβανομάχους ήταν και τα παιδιά της ΕΠΟΝ, που πολλοί τον αγώνα για λευτεριά τον άρχισαν την 28η Οκτωβρίου, όπως εγώ και χιλιάδες άλλοι στην Αεράμυνα. Η θρυλική ΕΠΟΝ που στη διάρκεια του τετράχρονου πολύπλευρου αιματηρού αγώνα συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους.

Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο τον οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναΐϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

Ο λαός οργανωμένος στις διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις με κυρίαρχη το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) δημιούργησε την υποδομή για την μετά πολεμική Ελλάδα. Το ίδιο και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ, οχι μόνο θέλησαν αλλα και μπόρεσαν μέσα στη μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το χρώμα και το πινέλο, το χαρτί και το μολύβι, το χουνί και το ντουφέκι, έδωσαν ένα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας, ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της καταστραμένης από τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Μάλιστά πολλοί ανάμεσά τους και ο συγγραφέας, με το έργο του «ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ», αφήνει να εννοηθεί πως η Αντίσταση υπήρξε πράξη εθνικής προδοσίας. Ο χαρακτηρισμός αυτός εκτός από υπερβολικό είναι και απαράδεκτος. Και είναι απαράδεκτος γιατί ταυτίζοντας αδιάκριτα το ΚΚΕ με το ΕΑΜ και το ΕΑΜ με τον Εμφύλιο χωρίς να αναφερθεί καν τους λόγους που οδήγησαν στον εμφύλιο, ποιοι είχαν δικούς και συγκεκριμένους λόγους να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, στο όνομα του εμφυλίου στιγματίζουν τον 4χρονο πρωτόγνωρο, εθελοντικό πατριωτικό αγώνα του λαού, για λευτεριά και δίκαιο εθνική προδοσία. Μια προδοσία αναπόδεικτη, ενώ είναι αυταπόδεικτη η δική τους και το πιο τραγικό είναι ότι ήταν και διεπράχθει συνειδητά, πριν την έναρξη του Β! Παγκομίου Πολέμου, την διάρκειά του και ολοκληρώθηκε με τη λήξη του, με την εκ νέου πρόσδεση στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα από την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόντα από τα δρώμενα της ιστορίας. Με ίνα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μήν υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν».

Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς όλα αυτά «είναι ξεπερασμένα». Το ίδιο και «η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η «αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμωλία αλλα παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, πιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως....κλπ,κλπ.

Η κοινωνία σε καθεστώς τρόμου και με τις προγραφές, οδηγούσε στην απορρύθμιση της κοινωνίας. Η ελληνική κοινωνία την εποχή εκείνη έχε καταντήσει τόσο εξατομικευμένη και οι πολίτες τόσο φοβισμένοι για αντίποινα που οι μαζικές συλλήψεις δεν ηταν ποια τόσο απαραίτητες η) Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν άλλο πόλο εξουσίας, με αποστολή την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών και στρατιωτικών θ) να στρευλώσει την κατοχική, μα και την εμφυλιό πολεμική ιστορία. Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους θα την βιώσουν και τα εγγόνιας μας.

Πριν από την του ΕΑΜ ιδρύθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη, που έργο της είχε να περιθάλψει τους αναπήρους στρατιώτες, να προωθήσει τους εγκαταλειμένους στην μοίρα τους στρατιώτες στο τόπο της παραμονής τους και να οργανώσει συμπαράσταση σε αυτούς που σκοτώθηκαν τα παιδιά τους ή ο άνδρας στον πόλεμο και δεν είχαν που την κεφαλή κλίνει και σισήτια για τα ορφανά. Η ΕΑ που σε συνέχεια έγινε όπως είναι γνωστό η «Επιμελητεία του Αντάρτη».

Αλλωστε η διαπαιδαγώγηση, του κρατικού μηχανισμού ήταν τέτοια που δεν χρειάστηκε να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλής των μηχανισμών, όπως πχ τον πατέρα του κ Εβερτ που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Μέσω του κρατικού μηχανισμού οι Κούϊσλίγκ έλεγχαν το λαό ενώ παράλληλα έκαναν πράξη τις υποθήκες που του άφησαν οι πάτρωνές τους όταν φεύγοντας εγκατάλλειπαν λαό και χώρα. Οι υποθήκες όπως είναι γνωστό ότι ηταν τρεις: α) Να παραδοθούν οι φυλακισμένοι και εξόριστοι κομμουνιστές, αντιφασίστες, δημοκράτες και όποιες προσωπικότητες του πολιτικού και επιστημονικού κόσμο και στρατιωτικοί ήταν φυλακή ή εξορία για τα πολιτικά του φρονήματα στους Γερμανούς β) Να μην δημιουργηθεί αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας και γ) Αν ώ μοί γένετω δημιουργηθεί να την πολεμήσουν σε συνεργασία με του κατακτητές.
Οι εντολές αυτές προϋπέθεταν συνεργασία σε όλα τα επίπεδα: Πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα. Εξού και έχει μείνει ιστορική μια προκήρυξη των ένοπλα συνεργαζόμεων:

Μέσα από την ματωμένη πορεία αυτών των τριών χρόνων-1945-1947, (αν υπήρχαν τότε βίντεο και κατέγραφε τα γεγονότα), θα φαινόταν ανάγλυφα, τόσο καθαρά σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Θα φαινόταν ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς αλλά όλες τις καινούργιες λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία τους ελληνικού λαού, για την οποία δημοκρατία πόσες φορές δεν έδωσε το ΕΙΝΑΙ του.

Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη, για πρώτη ίσως φορά η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών, Θράκη, Κύπρο, Δωδεκάνησα

κλπ (πονολέφαλος για τον Τσώρτσιλ, οι Γάλλοι δια του Ντέ Γλώλ, δεν θα ειχαν αντίρηση«...Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο ενωμένων εθνών.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δωσίλογος» σημαίνει ανεξίτηλο στίγμα και είχε κηρύξει τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δωσιλογισμού, υπήρχε το πρότυπο της «γνήσιας δημοκρατίας», η μετά δεκεμβριανή Ελλάδα της προδοσία και ο δωσιλογισμός, αφού παραχώρησαν το κράτος Λάφυρο τους ξένους σε συνεργασία μαζί τους κήρυξαν πόλεμο εναντίον του έθνους. Διέφθειραν με τη βοήθεια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα τους μαχητές του Αλβανκού ΕΠΟΥΣ και το άνθος του έθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζονταν και βιάζοντας να γίνουν οι «εκλογές» για να νομιμοποιήσουν το άγος της προδοσίας τους.

Ετσι, όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατάρρευση του μετώπου και την κατοχή της χώρας από τους τρεις κατακτητές, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας από την Απολιτική ηγεσία μαζί με τον επίορκο Βασιλιά. Την δημιουργία, από τους συμβιβασμένους στρατηγούς της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, μόνο η οργάνωση του λαού σε μια γροθιά και ένας πρωτότυπος εθελοντικός και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως το (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Μέσα σε λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, που αποτέλεσε τον φορέα της υλοποίησης του οράματος για λευτεριά και Εθνική ανεξαρτησία, και στο βαθμό που δυνάμωναν οι πολιτικές οργανώσεις, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ, τα Αντιστασιακά κόμματα και στο πλάϊ τους μεγάλωνε ο αριθμός των πατριωτών: Παλαιοί δημοκράτες πολιτικοί, επιστήμονες, κορυφαίοι παράγοντες της δημόσιας και κοινωνικής ζωής, κληρικοί και όλος ο Λαός. Ναι ο λαός που βαθιά πληγωμένος από την ταπείνωση και την εθνική συμφορά μεγάλωνε, γινόταν πιο μαχητικός. Εγινε το φόβητρο των κατακτητών, του προδότη, του ληστή, του ζωοκλέφτη και του καταπατητή.

Με το καθημερινό αυγάτισμα δημιουργήθηκαν πολιτικές οργανώσεις και στο πιο μικρό και απόμακρο χωριό. Αντίστοιχα δημιουργήθηκαν, τοπικά Αρχηγεία, ύστερα Τάγματα, Συντάγματα, Μεραρχίες, Ομάδες Μεραρχιών και επικεφαλής όλων το Γενικό Στρατηγείο με στρατιωτικό Αρχηγό τον τίμιο στρατηγό Στέφανο Σαράφη και καπετάνιο, τον πρώτο αντάρτη Αρη Βελουχιώτη. Αυτός ο πρωτότυπος εθελοντικός άμισθος Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, χτυπούσε νύχτα και μέρα τα πιο βασικά και καίρια σημεία των κατακτητών: διαβάσεις και διαβιβάσεις, γέφυρες, σιδηροδρομικούς και οδικούς

συγκοινωνιακούς κόμβους, φυλάκια και σταθμούς, μα και στρατώνες σε πόλεις και χωριά.

Το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ, μετά την δημιουργία της πολιτικής και στρατιωτικής οντότητας έθεσε τις δυνάμεις του υπό τις διαταγές στο συμμαχικό Στρατηγείο και δρούσε συντονισμένα με τον αγώνα της τριμερούς αντιφασιστικής συμμαχίας (Αγγλία-ΗΠΑ-Σοβιετική Ενωση), στα διάφορα μέτωπα και απασχολούσε δέκα και πλέον αξιόμαχες γερμανικές μεραρχίες στο χερσαίο και νησιώτικο χώρο της Ελλάδας. Στρατιωτικοί σχηματισμοί που αν δεν ηταν αγκιστρωμένοι εδώ, για να αντιμετωπίζουν την ελληνική Αντίσταση, θα πολεμούσαν τους συμμάχους στα διάφορα μέτωπα..

Μέσα στο έρεβος της σκλαβιάς, στο σκοτάδι και της απελπισίας, με την εθνική-παλαϊκή συστράτευση για την απαλλαγή από το Φασισμό-Ναζισμό, οι Ελληνες αγωνιστές της Ελεύθερης Ελλάδας, συνειδητοποίησαν, για πρώτη φορά, απαλλαγμένοι από τον πολιτικό φατριασμό και την εκλογική πελατειολογία, οτι δικαιούνται διαφορετική τύχη για το μέλλον. Μια τύχη και μια ζωή διαφορετική από εκείνη που μαγείρευαν οι ΞΕΝΟΙ «προστάτες», οι δικτάτορες, το παλάτι και οι αντιδραστικές δυνάμεις που εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των Ούνων. Και πράγματι είχα την καλή τύχη να ζήσουν αυτό το γεγονός, γιατί από τις αρχές ακόμα του 1943, με τον σχηματισμός κομμάτι το κομμάτι την ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ και το λαό να οργανώνει, να ανορθώνει και να συναρμολογεί μέρα τη μέρα το διαλυμένο ελληνικό κράτος

Μόνο όσοι έζησαν από κοντά το δράμα αυτών των αξιοθαύμαστων Ανθρώπων μπορούν να συλλάβουν τη φρίκη που έζησαν. Τη φρίκη του μελλοθάνατου που κάθε ώρα και στιγμή ο κλοιός έσφιγγε, όλο και περισσότερο και ο θάνατος πρόβαλε απαίσιος. Οι μέρες περνούσαν φρικτές και οι νύχτες πιό φοβερές χωρίς καμιά ελπίδα εκτός απ το βουνό.

Μια προσφορά στα νεοελληνικά γράμματα, όπως τα προηγούμενα, μα και συμβολή στο κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι της χώρας, αφού τη φορά αυτή σχολιάζεται κατά περίπτωση, πολιτικό-κοινωνικά θέματα και κοσμοθεωρίες. Διατυπώνεται κρίσεις, απόψεις και σε πολλά σημεία, καταθέσατε θέσεις για τις κοσμοθεωρίες, τα πολιτικά και οικονομικά συστήματα, τη διεθνή πολιτική και κυρίως για την περίοδο της κατοχής και τον εμφύλιο πόλεμο, που είναι το κατ' εξοχήν αντικείμενο αυτού του έργου σας. που με τη μορφή του Μυθιστορήματος, εκ ΒΑΘΕΩΝ, Με αριστοτεχνικό τρόπο καταγράφεται βιωματικά γεγονότα που ζήσατε εκείνη την τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή, μα και βιογραφικά τη συμμετοχή σας σ αυτά.

Εκτιμώ απεριόριστα την προσπάθεια να χυθεί άπλετο Φως στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θελληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Από μια πρώτη ανάγνωση, δεν απευθύνεται μόνο στην λογοτεχνική και συναισθηματική πλευρά του αναγνώστη, σαν ένα απλό, όπως συνήθως μυθιστόρημα. Παράλληλα καταγράφει και σημαντικά στοιχεία από την κοινωνική ζωή, τον πολιτισμό και τα ιστορικά γεγονότα του «Καιρού των καταιγίδων» στη Βέροια και την Ελλάδα και τα θέτεται στην κρίση των

αναγνωστών. Φυσικά δεν πρόκειται για ένα απλό Μυθιστόρημα, αλλα ένα ιδεολογικό- πολιτικό εγχειρίδιο στο χώρο της Κεντρό-Δεξιάς.

Όλα μα όλα. Εκτός ελάχιστων που κρατούν κάποιο επίπεδο στην αφήγηση, εμφορούνται και βρίθουν αντί κομμουνισμό, σκοταδισμό και πίσω γυρίσματα. Στην εποχή του Δεληγιάννη. Οσον αφορά την πατρίδα και τον τρόπο λειτουργίας του κράτους και της διοίκησης...

Σκοπό και περιεχόμενο είχαν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα με βασικό πρόσημο:

«Ότι κύριο αίτιο δεν ηταν ασύδοτη και ανεξέλεγκτη λευκή τρομοκρατία μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, αλλα η ακόρεστη δίψα του ΚΚΕ για εξουσία. Όχι βέβαια των μελών ή των «συνοδοιπόρων» του ΚΚΕ-αυτοί αποτελούσαν τα τραγικά θύματα της υπόθεσης-αλλα της ηγετικής ομάδας. Πρόκειται για μια ηγεσία που εκμεταλλεύεται ποικιλοτρόπως (ακόμα και σεξουαλικά) κάποιους αμόρφωτους, απολίτικους και ανίδεους χωρικούς, τους οποίους κρατά αιχμαλώτους αυτούς και τα παιδιά τους.

Αυτούς εξανάγκασε να πολεμήσουν επί τρία συναπτά έτη τους νόμιμους κατόχους της εξουσίας, Μα από το Κάϊρο επέστρεψε ατόφια η 4η Αυγούστου, εκτός από τον Πλυτά και τον Μανιαδάκη, αποσκοπώντας στην κατάλυση των θεσμών και την προσάρτηση όλου ή ενός μέρους της ελληνικής επικράτειας στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο! Γι αυτό το λόγω άλλωστε, προσπαθούσε να προσεταιριστεί κάθε εθνική μειονότητα στην Ελλάδα.

Παρότι διόλου πρωτότυπα, επί δεκαετίες ήταν το μόνο «Νομίμως» προβαλλόμενο είδος γραφής. Σε μελέτες η συγγραφή τέτοιου είδους βιβλίων η πρωτοτυπία και τα επιχειρήματα, δεν αποτελούν το ζητούμενο, αφού αυτά τα βιβλία σκοπό έχουν να πληροφορήσουν σύντομα και περιεκτικά τον μη ειδικό αναγνώστη για τις σημαντικότερες πτυχές ενός ζητήματος: όπως η κατοχή και ο εμφύλιος.

Ετσι, δια της αφαίρεσης της ιστορικής συγκυρίας και στο πρότυπο των κατακτητών Γερμανών και των συνεργατών τους, και ταυτίζοντας το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο σαν κομμουνιστικό στρατόπεδο, νομίζουν πως πετυχαίνουν να θεμελιώσουν τον ισχυρισμό περί της αιωνίου δίψας του ΚΚΕ για εξουσία. Μια «θεμελίωση» που έγινε και εξακολουθεί δυστυχώς να γίνεται ακόμη από μερικούς Εκτός των Χρονικών Ορίων της μελέτης και της έκδοσης βιβλίων, αποσιωπώντας έτσι «έντεχνα», την ανάγκη τεκμηρίωσης του «συγκεκριμένου» στα βιβλία.

Αποτέλεσμά όλων αυτών και των αφαιρέσεων και στην καλύτερη περίπτωση είναι η συγγραφή και η έκδοση του βιβλίου να κινείται στα όρια μεταξύ μιας εισαγωγής και μια μονογραφίας, κάτι το οποίο έχει συγκεκριμένες επιπτώσεις στο πεδίο της παρουσίασης του ιστορικού υλικού. Σε όλα σχεδόν αυτού του είδους τα βιβλία, δεν χρειάζεται να εμβαθύνει (είναι όλα σε εισαγωγή), όμως μερικοί δεν μπορούν να μην εμβαθύνουν αφού είναι (μονογραφία).

Ετσι, αν διαβάσει κάποιος σε βάθος τις παραπομπές ορισμένων, θα διαπιστώσει ότι οι εκάστοτε συγγραφείς, όπως και ο κύριος Μ Γκόρης στο αξιολογότατο κατά τα αλλα βιβλίου του «Στην Κλίνη του Προκρούστη» τα

περισσότερα παραπέμπουν συστηματικά σε αρχειακές μαρτυρίες και αποφάσεις του ΚΚΕ και τη βοήθεια των λαϊκών Δημοκρατιών στον (ΔΣΕ), Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας, χωρίς βέβαια στοιχεία, ενώ σε κάποια άλλα δεν παραπέμπουν καθόλου προβάλλοντας τα, σαν αυτονόητους ισχυρισμού τους και δεδομένα πορίσματα, που δίνουν την εντύπωση στον μη ειδικό και κυρίως στο νεαρό αναγνώστη ότι (μάλλον θα)βρίσκουν σύμφωνη την Ακαδημαϊκή κοινότητα η (τουλάχιστον τα μέλη της που) «στοχάζονται ελεύθερα)». Αυτή η λογικοφανής συνάρθρωση των επιμέρους γενικεύσεων μου θυμίζει τον Ερωτα. Ετσι κι αλλιώς ο έρωτας κομματιάζει αλύπητα το υποκείμενό του για να θρέψει το αντικείμενό του.

Ενώ ο δεξιός βρίσκεται σε σταθερή σχέση με την εννοιολόγηση και την άσκηση της εξουσίας, ενώ ο αριστερός θέτει την εξουσία και τη σχέση του μαζί της υπό διαρκή έλεγχο και αναρωτιέται γιατί;

Το ίδιο και με τους «σεμνούς και διακεκριμένοι Ελληνες» και την «εξόντωση αυτών που δεν θέλησαν να συνειδητοποιήσουν μαζί τους» για τους οποίους ο Κολοκοτρώνης, όταν δεν είχε προσχωρήσει στον Ιστορικό συμβιβασμό και αφιερώσει τον σπαθί του στο βασιλιά είχε πει «στήστε φούρκα και παλούκι για τους προσκηνημένους» και φωτιά και τσεκούρι στους Νενέκους.

Ολοι ξέρουμε και ίσως πολλοί έχουμε ζήσει την εμπειρία της διπλωμένη εφημερίδα που μας έδινε ο περιπτεράς, τον ρόλο του θυρορού, που διόριζαν οι Αγγλοι την εποχή που ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, διόριζαν υπουργούς και περιπτεράδες ακόμα.

Το κράτος λάφυρο των ξένων και των συμμοριών. Στην πράξη όσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσίλογους-συνεργάτες, θάρρος και αυτονομία στην πλειάδα των συμμοριών που φύτρωναν σαν τα μανιτάρια, τόσο περισσότερο αισθανόταν το κράτος εδραίωνε την εξουσία. Το πεδίο της ιδεολογίας είχε παραδοθεί στην αριστερά. Είτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» είτε για λόγους κυρίως, όμως για λόγους κυνισμού (για να γίνει ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), έτσι η Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να «απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πει την αλήθεια και κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Και επειδή το βασικό επιχείρημα της άρχουσας τάξης, των πολιτικών εκπροσώπων και των χρυσοπληρωμένων κοντυλοφόρων και «αριστερών» ακόμα, μα και αυτών, που απαρνήθηκαν ή εκποίησαν την αντιστασιακή τους δράση, είναι «ότι δεν ήταν η ασύδοτη και καλά οργανωμένη ΛΕΥΚΗ και ανεξέλεγκτη τρομοκρατία και ας έγραφαν οι ξένοι ανταποκριτές στην Αθήνα Αγγλοι και Αμερικάνοι ότι η τρομοκρατία ήταν τόσο βάρβαρη και ασύδοτη, που «Η Αθήνα είναι η πιο τρομοκρατημένη πρωτεύουσα της Ευρώπης.

Η Ελλάδα σπάραζε κάτω από το μαστίγιο των Αγγλών και το δολοφονικό μαχαίρι των συμμοριτών...και του επίσημου κράτους ακόμα. Με τα αποσπάσματα όπως του κ Βαρδουλάκη: με το τραγούδι « γεια σου Βαρδουλάκη γεια σου, με τα όμορφα παιδία σου...»Τα όμορφα παιδιά...» που συνελάμβαναν

και βασάνιζαν αναίτια πολίτες στο κάτω Βέρμιο (Σέλι) όπως εμένα στα υπόγεια του σχολείου.

Αλήθεια γιατί καταστράφηκε αυτό πέτρινο κόσμημα του χωριού, που χτίστηκε αν θυμάμαι καλά το 1934; Μα και το δεύτερο σχολείο που διέθετε το χωριό είχε την ίδια με αυτό τύχη; ενώ οι Εκκλησίες και καλώς έμειναν άθικτες. Δεν βρέθηκε ούτε ένας που να σηκώσει φωνή διαμαρτυρίας για αυτόν τον βανδαλισμό και την αδιαφορία της μεταπολεμικής πολιτείας; Η μήπως στην περίπτωση της καταστροφής των σχολείων αντιστράφηκε το Ρηθέν: «Οπου κατατεδαφίζεται μια φυλακή χτίζεται ένα σχολείο». Βέβαια τότε η Ελλάδα ειχε μετατραπεί σε μια εκτεταμένη φυλακή...

Τι να τα κάνουμε τα σχολεία; Στα σχολεία οι άνθρωποι μαθαίνουν γράμματα, διευρύνουν τον ορίζοντα της ύπαρξή τους, αποκτούν υπαρξιακή αντίληψη, στήνονται όρθιοι και αναλαμβάνουν ευθύνες απέναντι στον εαυτός τους και την κοινωνία και αγωνίζονται, εκτός από το να βελτιώσουν και να φυλάνε συνειδητά Θερμοπύλες, ενώ στις Εκκλησίες προσκηνούν και αυτά που πρέπει να κάνουν οι ίδιοι τα αναθέτουν στο Θεό.

Στις 4/7/1946 δυνάμεις της χωροφυλακής με επικεφαλής τον κ Βρδουλάκη πήγαν για εκκαθαριστικές επιχειρήσεις». Πέρασαν και από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι), όπου συνέλλαβαν : τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Κασνάκη, Κόγια Νικόλαο του Γεωργίου και τον Νικόλαο Μπέλα, τους οποίους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ που ο τελευταίος, ενώ μεταφέρονταν στη Νάουσα πέθανε στο δρόμο (αλλες πληροφορίες λένε οτι τον σκότωσαν), επίσης κατάσκεσαν 25 ζώα από τα Σέλι, έδιωξαν τον Παπά Μουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε ρουμανική προπαγάνδα.

Ετσι το χωριό έμεινε χωρίς Παπά. Την Πέμπτη 10 Ιλουίου του 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή Φωνή» της Θεσσαλονίκη, στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο τα «ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» δημοσίευσε το συμβάν. Ανταποκριτής της εφημερίδας ο Νίκος Ζαχόπουλος. Με τον οποίο συναντηθήκαμε στη Γυούρα και από χρόνια διευθυντής στο Νοσοκομείο «Ευαγγέλισμός» Αθηνών.

Απο τα βασικότερα συνθήματα (αλλα και ιδεολογικά σχήματα) της παγκόσμιας συντήρησης ηταν πάντα το τρίπτυχο «ησυχία, τάξη και ασφάλεια»: οχι πως οι άλλοι, οι πιο προοδευτικοί δεν θέλουν ησυχία, τάξη και ασφάλεια: Βέβαια κανείς δεν θέλει να βγαίνει από το σπίτι του και να κινδυνεύει να μην επιστρέψει ποτέ σε αυτό. Ομως, το παραπάνω τρίπτυχο χαρακτήρισε (και εξακολουθεί να χαρακτηρίζει ακόμα και όταν παίρνει άλλες πιο εξελιγμένες μορφές) μια ολόκληρη κοσμοθεωρία.

Μια κοσμοθεωρία που στο όνομα της ηρεμίας και της ασφάλειας εξασφάλιζε τον περιορισμό ακόμα και των βασικότερων ανθρωπίνων δικαιωμάτων (το δικαίωμα στη ζωή, την εργασία κλπ) σε όσους συμμετείχαν στην Αντίσταση και ως εκ τούτου είχαν αντίθετη από αυτή της καθεστηκυΐας τάξης αντίληψη:

Ετσι, η ασφάλεια του ενός ηταν εξορία, φυλακή και συχνά εκτελεστικό απόσπασμα για τον άλλο. Ηταν με αλλα λόγια ένα τρίπτυχο ιδεολογικά φορτισμένο που σηματοδοτούσε μια προσπάθεια εκμετάλλευσης των «καθημερινών» φόβων και του τυπικού ακόμα αντιστασιακού, ο οποίος πρέπει

να φοβάται πάντα κάτι, να μένει στο σπίτι του και να ξεχάσει να θυμάται ό,τι συμπτωματικά και για λίγο του δόθηκε η ευκαιρία να θεωρεί τον εαυτό του αυτεξούσιο,

Αλήθεια πόσο φυσικό είναι να ευδοκιμούν ακόμα και στο χώρο της Αριστεράς τα αναρριχητικά εκείνα φυτά, που το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι η καριέρα και ο πλουτισμός. Γιατί σήμερα πλέον Αριστερά και Δεξιά μοιράζονται επί ίσοις όροις διάφορους απατεώνες της πολιτικής; Αυτό συμβαίνει γιατί το τέλος των δογματικών ιδεολογιών έφερε την απελευθέρωση του πιο άκρατου εγωϊσμού. Γιατί η Αριστερά δεν έχει πλέον όπλα για να αντισταθεί στην ιδεολογία του πλούτου, της μίζας, της συναλλαγής και ανταλλαγής του εύκολου, γρήγορου και αβίαστου χρηματισμού;

Όταν λοιπόν η Αθήνα ήταν η ποιο τρομοκρατημένη πρωτεύουσα της Ευρώπης, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη γινόταν στην Επαρχία και ειδικά στην ύπαιθρο. Κάτω από αυτές τις συνθήκες που όταν δολοφονούσαν την ημέρα και παρουσία αλλων έλεγαν: «Αντε να του κάνετε κόλυβα μόνο εσείς». Και «Τσιμουδιά γιατί θα...». Από πού να μάθουν οι Ελληνες αφού ο τύπος ήταν φιμωμένος και τα στόματα κλειστά, ότι μετά την απελευθέρωση συνέβαιναν αυτού του είδους τα εγκλήματα, και ο καταδότης «εθνικόφρον» πια καραδοκούσε. Ετσι στις όποιες συναντήσεις, τα καφενεία, στις κηδείες, τα μνημόσυνα, τα βαφτίσια ακόμα και στους γάμους. Τα μόνα πράγματα που συζητούσαν χωρίς κίνδυνο ήταν για την: υγεία του Παππού και τις Γιαγιάς, τα παιδιά και το ποδόσφαιρο. Ολα τα αλλα, συλλήψεις, βασανιστήρια, εξορίες στρατοδικεία, φυλακές και εκτελέσεις, απλώς τα σκέπτονταν και οργάνωναν σιωπηλά την όποια βοήθεια.

Μέσα από την ματωμένη πορεία των τριών χρόνων 1945-1947, η καταγραφή στην γεγονότων φαίνεται ανάγλυφα, τόσο καθαρά πια σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Φαίνεται ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί ολος ο ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς, αφού ο λαός- στο σύνολό του-τον δυναμισμό αυτόν τον είχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει στο Επό της Αλβανίας και της Αντίστασης. Ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί κέρδισαν, τα συμφέροντά τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, όπως ο «Ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο Μέγας ο Απαράμιλλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο λαουτζίκος» να μαζευτεί στη γωνιά, να δουλεύει και να μη μιλάει...

Την επόμενη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού και του Αντιστασιακού Επους, δεν διαπραγματεύονταν στη Βάρκιζα τις τύχες της Ελλάδας με μια άλλη, έστω άποψη ή δύναμη, αλλα με την «ελέω Τσιώρτσιιλ ελληνική ηγεσία», Και αυτό γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη, που θα μπορούσε να σταθεί απέναντι στα ΕΑΜ, παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά στηρίγματα δεν υπήρχε. Το ΕΑΜ στις διαπραγματεύσεις της Βάρκιζας, δεν διαπραγματεύονταν με μια ελληνική ηγεσία που θα κυβερνούσε την Ελλάδα μετά απελευθερωτικά, αλλά με μια ΞΕΝΗ αυτοκρατορική ΔΥΝΑΜΗ. Ενα νέο κατακτητή και πρώην επικυρίαρχο.

Και δεν υπήρχε. Γιατί οι όποιες δυνάμεις της είχαν απομείνει: «Τάγματα Ασφαλείας» και οι διάφοροι εθνοϊσμοί, και «πρόθυμοι» που είχε συγκροτήσει στη διάρκεια της κατοχής και τις είχε δώσει στους Γερμανούς για να πολεμήσουν από κοινού την Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση στους Αγγλους για να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, όπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδιο «Μάννα», που το είχαν εκπονήσει για το σκοπό αυτό από τον Αύγουστο του 1943 οι αγγλικές στρατιωτικές δυνάμεις. Αυτό ηταν το πρόγραμμα που έφεραν μαζί τους από το Κάϊρο.

Τους Αγγλους, τους απασχολούσε από την εμφάνισή του ακόμα η δημιουργία του ΕΑΜ και πως θα το χρησιμοποιήσουν. Μέχρι την άνοιξη του 1943 όλα πήγαιναν καλά. Μετά το 43 όμως που οι αγέροχοι Φρίτς αντί για το μέτωπο γύρισαν την πλάτη στον Κόκκινο Στρατό τα ρυάκια του ΕΑΜ έγιναν χείμαροι και άρδευσαν ολόκληρη την Ελλάδα με πολιτικές οργανώσεις και ένα εθελοντικό στρατό Ετσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατάρρευση του μετώπου και την κατοχή της χώρας από τους τρεις κατακτητές, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας από την πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικά ηγεσία.. Την δημιουργία, από τους επίορκους στρατηγούς της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, μόνο η οργάνωση του λαού σε μια γροθιά και ένας πρωτότυπος εθελοντικός και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως το (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΚΚΕ τήρησε με ευλάβεια τόσο τη συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτας και της Βάρκιζας. Ενας βασικός όρος σε όλες τις συμφωνίας ήταν η διεξαγωγή εκλογών. Μαζί με την κυβέρνηση Εθνικής ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ

Το γεγονός αυτό συνεπάγονταν Επιτροπές Ασφαλείας, που όχι μόνο θα καταγράφουν τη συμπεριφορά των πολιτών, αλλά θα αποφασίζουν και για τη ζωή τους ακόμα. Την εκτεταμένη χρήση του Ιδιώνυμου και την διεύρυνση του παρακράτους και του καταδοτικού μηχανισμού, έγινε δυνατός ο χωρισμός των Ελλήνων μεταξύ «ακινδύνων» και «επικινδύνων». Στο μεταξύ προστέθηκαν και οι δηλώσεις μετανοίας,

Με τον τρόπο αυτό πολιτογραφήθηκαν πολλοί Ελληνες σαν «επικίνδυνοι πολίτες». Πολίτες δευτέρας διαλογής, μιάσματα στην καλύτερη περίπτωση άνθρωποι της διπλανής πόρτας, στους οποίους οι «νομοταγείς» πολίτες όχι μόνο δεν ανοίγουν την πόρτα του σπιτιού τους, αλλα ήταν υποχρεωμένοι να τους καταδίνουν και στη ασφάλεια.

Και το πιο τραγικό όλοι αυτοί που προ διαγράφτηκαν σαν «επικίνδυνοι»: συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν. Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός ότι όλοι αυτοί που υπέστησαν αναίτια τα πάνδεινα, με εντολή αυτών, που πριν από την κατάρρευση του Αλβανκού μετώπου εγκατάλειψαν λαό και χώρα, φεύγοντας έδωσαν εντολή όσοι επέζησαν να παραδοθούν στους Γερμανούς όταν κατακτηθεί η χώρα.

Την επόμενη της επιβολής της δικτατορίας, είδαμε το τέρας της 4ης Αυγούστου να γεννιέται και να αναπτύσσεται. Και αφού δεν αντιδράσαμε άρχισε: Να συλλαμβάνει, να βασανίζει, να εξορίζει και να φυλακίζει κομμουνιστές, αντιφασίστες, δημοκράτες και προσωπικότητες του πολιτικού και πνευματικού κόσμου και απλές νοικοκυρές ακόμα. Και όμως δεν αντιταχθήκαμε. Μετά το είδαμε να ανδρώνεται, να ενηλικιώνεται, να θεριεύει. Το ανεχθήκαμε. Με αποστροφή μεν όμως το ανεχθήκαμε. Και όπως τα περισσότερα πράγματα στη μικρή μας χώρα, που νομίζουμε ότι είναι ο οφαλός της Γής και του κόσμου.

Κανένα τέρας, όμως, δεν μπορεί να εμφανιστεί, να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, αν δεν καλύπτεται στην άναρχη και χυδαία ανάπτυξη του, να δράσει να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, στην άναρχη πορεία του, αν δεν καλύπτει άναρχα και χυδαία σε ένα κενό. Αφού δεν αντιδράσαμε άρχισαν να αναπτύσσονται με γεωμετρική πρόοδο τα παράσιτα και να βρίσκουν τροφή παντού. Πότε καλλιεργεί τα χειρότερα, βρίσκουν ως παράσιτο τροφή παντού, γιγαντώνεται-αλλά σε πιο ζωτικό χώρο; Ποιος του τον παρέχει αυτόν το ζωτικό χώρο; Αυτοφυές ήταν το τέρας της 4ης Αυγούστου;

Αντί κομμουνιστές και ομοφοβικοί παλιά, χουντό-φασιστικοειδείς τώρα, νυχτερίδες βαμπίρ. Αλλά ποιος τους προμήθευε και τους προμηθεύει το αίμα που έπιναν και πίνουν; Ποιος τους τροχίζει τα δόντια; Τελικά με τη δικτατορία η χώρα κατάληξε να έχει μια μορφή καρικατούρας, μια παρωδία, μια ασύδοτη παραφθορά και προσαρμογή των πάντων στα φασιστικά ιδεώδη! Να γιγαντώνεται ο φασισμός στη χώρα και να καταλαμβάνει ζωτικό χώρο στους θεσμούς και της δομές του κράτους και τη διοίκηση,

Οι λέξει είναι σαν τη θάλασσα τα χειμωνιάτικα βράδια. Τις λέξεις δεν πρέπει να τις φοβόμαστε, Πρέπει όμως να τις σεβόμαστε...Οι λέξεις είναι ζωντανές και πληγώνονται, όπως και η αλήθεια είναι ζωντανή και πληγώνεται αν δεν υπωθεί ολόκληρη.

Η Εκκλησία όχι μόνο συμμετέχει, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια αποδόμησης και αναχρονισμού, θεωρώντας ότι η δικτατορία είναι η κατ΄ εξοχήν εποχή για να αναβιώσει ο «Γ! Ελληνικός Πολιτισμός». Μιλούσε ξανά «για περιούσιο λαό...Και λαό οδηγητή... και οτι μοναδικός σκοπό της ορθοδοξίας είναι να προστατευθεί η καθαρότητα της φυλής, που δεν είναι ακόμα φθαρμένη, αφού το ένθους είναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας...».

Μα και στην διάρκεια του εμφυλίου ο λόγος της Εκκλησίας χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα ήταν σαφής και ξεκάθαρος: «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη από το μίασμα της αθεϊας». Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντί κομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφύλιο πολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και άθεους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει πιο εύκολα από τη μέση χωρίς συνέπειες αφού ήταν και άθεοί!

Όπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας κάλυψε με το Ράσο της την 4ο Αυγουστιανή δικτατορία και τα όποια έκτροπά της. Ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, κάλυψε «Νομικά» τις όποιες παρανομίες και τη διαφθορά, ενώ παράβλεπε τις όποιες αυθαιρεσίες της δικτατορίας. Με τη συγκρότηση Επιτροπών Ασφαλείας, τον υπέρ τροφικό καταδιωκτικό και διογκωμένου καταδοτικό μηχανισμό, την ευρύτατη και αλόγιστη χρήση του Ιδιωνύμου συμμετέχει ευρύτατα στο να πάρει σάρκα και οστά ιδεολογικός εμφύλιος πόλεμος με τις συλλήψεις και φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα και την επιβολή του συνθήματος : «Ακού, Βλέπε, Σιώπα» Γιατί...

Και όταν τα αυτιά σταμάτησαν να ακούν, τα βλέμματα στράφηκαν και προς το Βερολίνο και τα χείλη σιώπησαν διαλύθηκαν οι συνδικαλιστικές και συνεταιριστικές οργανώσεις, οι φοιτητικοί σύλλογοι και οι πολιτιστικές οργανώσεις. Τότε ο φασισμός πήρε μορφή και σχήμα και ιδεολογικό περιεχόμενο και η δημιουργία της περίφημης ΕΟΝ. Τώρα οι νέοι της χώρας φορούσαν υποχρεωτικά την φασιστική στολή και χαιρετούσε τον φίλο, τον συμμαθητή του και τους γονείς του Αλλά Χίτλερ. Τότε ακούσαμε και το τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας...» Το επόμενο βήμα αφού δεν αντιδράσαμε ήταν η ένταξη και του προσκοπισμού, επικεφαλής του οποίου ήταν ο διάδοχος Παύλος στην ΕΟΝ.

Ετσι, σε λίγο χάσαμε όχι μόνο λαλιά αλλα και την μνήμη. Πολλοί ξεχάσαμε ότι εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς την ιστορική μνήμη έμεινε ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση της γνωστής πλέον ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας πολλοί Ελληνες θυσίασαν αρχές, παρελθόν, αλλά και τον ίδιο το δημοκρατικό μέλλον της χώρας. Το γεγονός αυτό ειχε σαν συνέπεια μετά την κατοχή της χώρας να πολλά πλασιαστούν οι καταδότες και σε λίγο έκανε την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο του κουκουλοφόρου. Αν φυράματα οι κάθε είδους ζημιές θα ήταν πολύ λιγότερες. Οι συνεργάτες, οι καταδότες και οι κουκουλοφόροι (ευτυχώς λίγοι) στην αρχή, εκτός από τα πολλά κακά και άσχημα που έκαναν, καλλιεργούσαν συστηματικά την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό, όχι μόνο με λόγια αλλα και πράξεις.

Η Παιδεία προσάρμοσε και αυτή την ύλη στα φασιστικά ιδεώδη. Συμμετείχε σύσσωμη στην ΕΟΝ και έδωσε αρκετά αξιόλογα στελέχη που αλώνιζαν απ άκρου σ άκρου τις πόλεις και χωριά προκειμένου να μεταφέρουν στους Ελληνες τα ιδεώδη του Γ! Ελληνικού πολιτισμού ταυτισμένα με αυτά του Εθνικό-Σοσιαλισμού, ώστε σε περίπτωση νίκης του άξονα η χώρα να είναι έτοιμη να γίνει μια αγροτό-κτηνοτροφική Επαρχία του Γ! Ράϊχ!

Το 40 η Ευρώπη ήταν ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια, τη μοιρολατρία και τον φόβο, οι Ελληνες μέσα σ' αυτήν την οικουμενική σιωπή αναλογιζόμενοι την μακραίωνη ιστορία διεξήγαγαν την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα, ανατρέποντας την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονας είναι αήττητος, συμβάλλοντας με την πρώτη νίκη κατά του

άξονα τόσο στο να αναστοχαστούν την κατοχή τους οι ευρωπαϊκοί λαοί, αλλά τόσο και στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Και όταν στις 6 του Απρίλη του 41, οι σιδερόφραχτες μεραρχίες και τα Στούκας του Γ! Ράϊχ, προκειμένου να σώσουν από την ήττα τον Μουσουλίνι, ξεχύθηκαν σαν «πύρινός ποταμός» οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική-συνεκτική δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα και μια ιδέα, που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις ανθρώπινες συνειδήσεις για την υλοποίηση της ιδέας, αναξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές. Η ιδέα αυτή ήταν οργάνωση Αντίστασης.

Επειδή η χώρα μπήκε στο πόλεμο με ένα κοινωνικό σώμα ήδη κατακερματισμένο, βιώνοντας έναν εσωτερικό εμφύλιο, δημιουργήθηκε μια κοινωνία μετέωρη και αμφιταλαντευόμενη. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε την άρχουσα αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε τα προοίμιο της επέκτασης του ήδη εμφυλίου πολέμου που άρχισε στη διάρκεια της αγγλικής κοπής μέν Βασιλό Μεταξική με φασιστικό δε περιεχόμενο δικτατορία.

Αν η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας από τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαλειώδης Αντίσταση του λαού μας, συνεχής εμφύλιος πόλεμος, για να μην προκύψει ο τρίτος πόλος συμμετοχής στην εξουσία ή μάλλον οι δύο φάσεις του που ακολούθησαν, σαν προέκταση του Αντιστασιακού πνεύματος αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία σφράγισαν την ελληνική ιστορία της μετά πολεμικής ιστορίας βάζουν τη σφραγίδας τις συνέπειες βιώνουμε σήμερα.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ένα ανεκτό από το λαό βάθμο πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικής προόδου ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές για τη χώρα και το λαό.

Συνέπεια του γεγονός αυτού Οι αριστεροί όλα αυτά τα χρόνια, όσοι δεν είχαν σκοτωθεί στις 600 μεγάλες και μικρές μάχες, με τους κατακτητές και τους σύγχρονους Νενέκους, από τις οποίες 43 στο νομό Ημαθίας 18 το 1943 και οι 25 του 1944, τον εμφύλιο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βίωναν τη δική τους περιπέτεια στον σκληρό 20^{ος} αιώνα της ελληνικής ιστορίας. Ενώ ο δεξιός βρίσκεται σε σταθερή σχέση με την εννοιολόγηση και την άσκηση της εξουσίας, αριστερός θέτει την εξουσία και τη σχέση του μαζί της υπό διαρκή έλεγχο και αναρωτιέται γιατί;

Το ίδιο και με τους «σεμνούς και διακεκριμένοι Ελληνες» και την «εξόντωση αυτών που δεν θέλησαν να συνονοδηπορήσουν μαζί τους» για τους οποίους ο Κολοκοτρώνης, όταν δεν ειχε προσχωρήσει στον Ιστορικό συμβιβασμό και αφιερώσει τον σπαθί του στο βασιλιά είχε πει «στήστε φούρκα και παλούκι για τους προσκηνημένους» και φωτιά και τσεκούρι στους Νενέκους.

Στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι' αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ένας ανθρωπός να αποκρούει τον φασίστα εισβολές.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, οι πόλεις και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των στρατών κατοχής. Ο λαός έψαχνε παντού να βρει κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον από αυτούς, που σε άλλου καιρούς εκθειάζανε σε όλους τους τόνους την «προσφορά και το μεγαλείο» και δεν έβρισκε κανέναν. Και δεν έβρισκε γιατί το 4ο Αυγουστιανό καθεστώς όλοι μαζί συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι: Πολιτειακή, πολιτική, οι στρατιωτική ηγεσία και ο στρατός, που δεν ήταν στο μέτωπο εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών.

Μετά την κατάρρευση του μετώπου είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, όχι όμως και της 4ο Αυγουστιανής κλίκας, η οποία τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό συνέχισαν τα καταχθόνιο έργο τους. Με αυτή την εικόνα της εγκατάλειψης, της καταστροφής και της φρίκης άνοιξε η νέα πράξη της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Και ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό και για να μη οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο:

Σύσσωμος ο κρατικός μηχανισμός αντί να οργανώσει Αντίσταση, παραδόθηκε αυτάνδρος στους κατακτητές. Ας σημειωθεί ότι ένα μεγάλο μέρος του κρατικού μηχανισμού ήταν οργανωμένο στην μεταξική φασιστική οργάνωση, έτσι που δεν χρειάστηκε οι κατακτητές να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλής των διοικήσεων, όπως πχ τον Εβερτ, που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Οπως και οι Νέοι υποχρεωτικά ήταν οργανωμένοι στην ΕΟΝ, μια καθαρή φασιστική οργάνωση, όπου ο χαιρετισμός ανάμεσα στα μέλη δεν ήταν το καλημέρα ή χειραψία, αλλα αντίστοιχο με αυτό του Χίτλερ.

Η παραχώρηση είχε δυο βασικούς στόχους. α) Να διευκολύνουν τον άξονα να μην διαθέσει δικές του δυνάμεις για την επάνδρωση του μηχανισμού και β) να ελέξουν αμοιβαία και για λογαριασμό των φυγάδων μέσω του μηχανισμού το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνές τους. Αλλωστε τρεις ήταν οι εντολές που άφησαν οι πριν την κατάρρευση του μετώπου φυγάδες: α) «Να παραδοθούν οι φυλακισμένοι και εξόριστοι κομμουνιστές, αντιφασίστες και δημοκράτες κρατούμενοι στους Γερμανούς κατακτητές». β) «Να μην οργανωθεί Αντίσταση» και γ) Αν σε περίπτωση που ώ μη γέννετω, λαός οργανώσει Αντίσταση, συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές να την τσακίσουν, εν τη γεννήσει της».

Και ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό και για να μη οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο:

Για τον σκοπό αυτό, στις 29 Απριλίου οι επίορκοι στρατηγοί Τσολάκογλου, Μπάκος, Δεμέστιχας & Σία, σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, η οποία με προκήρυξή της προς τον ελληνικό λαό την ίδια μέρα, αφού κατηγορεί δήθεν τους φυγάδες Γράφει:

«Οι υπεύθυνοι της εθνική συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλεψαν το πάτριο έδαφος. Υπο την ασφαλή προστασία της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από όλους μας να συνεχισθή ο αγών, το μάτιον που οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει.

»Η σκληρά πραγματικότης είναι, ότι, μετά την κατάληψη των Αθηνών υπό του Γερμανικού στρατού και μετά τη φυγή των Αγγλων δεν δύναται να γίνει ουδής πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος»...

»Η κυβέρνηση του ετράπη εις φυγήν, ουδέν δικαίωμα εχει να απαιτεί από τον Ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισοδυμούν με σφαγισμόν και αυτοκτονίαν»...

Μια ιστορία που άλλαξε τα δεδομένο της ιστοριογραφίας. Σε όλο τον κόσμο η ιστορία γράφεται από τους νικητές. Ανεξάρτητά αν μετά πολτοποιείται όπως έγινε με την ιστορία του των βαλκανικών πολέμων. Αντιστράτηγος Ι Αλεξάκης με γράμμα του στο «Βήμα (9/2/1978), στην Ελλάδα μετά την επιβολή της βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, αντίθετα, γράφτηκε από τους ηττημένους και οι νικητές καλούνται να απολογηθούν για εγκληματικές αντεθνικές πράξεις που διέπραξε στο όνομα του να επανέλθει μετά απελευθερωτικά στη εξουσία ατόφια η 4^{η} Αυγούστου και να επανέλθει η πολιτική και η κοινωνική της χώρας στην πριν της 27^{η} Οκτωβρίου του 40.

Γεγονότα που όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευση του λαού και την προσφορά τους στον αντιφασιστικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, ταυτίζουν και διανθίζουν με γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Γεγονότα που συγκλονίζουν τον ήρωα του βιβλίου, μα και τον αναγνώστη, αφού δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα και κυρίως την αλληλουχία των γεγονότων που προ υπήρξαν της κατοχή (Επιτροπές Ασφαλείας κλπ), της κατοχής, του εμφυλίου πολέμου, όπως και μετά την Βάρκιζα γεγονότα, που μέσω

μιας εκτεταμένης λευκής τρομοκρατίας σκοπό είχε την αντεκδίκηση. Μια αντεκδίκηση, που όχι μόνο την αποδέχθηκαν όλες οι μετά πολεμικές κυβερνήσεις με πρώτο τον Γεώργιο Παπανδρέου. Που ενώ ήρθε συνοδευόμενος με τα σιδερικά της στρατιάς των Τζώνιδων. Στρατιά που την απόσπασε ο Τσώρτσιλ από τα μέτωπα, ενώ συνεχιζόταν ο πόλεμος με τον Χίτλερ για να τον επιβάλουν με τα όπλα στη δοτή από τους ξένους εξουσία, μετά κόμπαζε ότι «Τσουβάλιασε τους κομμουνιστές».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν ειχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας, την οποία καθοδηγούμενος προσπαθούσε να ανακόψει την αγωνιστική της πορεία .

Ειχα την «καλή τύχη» όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχ μόνο άφησαν ασυγκίνητο τον συγγραφέα, αλλα προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση και κυρίως την πολιτική, οικονομική και ένοπλη συνεργασία της με τους κατακτητές, όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν την προσπάθεια του λαού στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, αλλα την χαρακτηρίζουν και πράξη «εθνικής προδοσίας».

Και αναρωτιέται ο καθένας που διάβασε τα αντίστοιχα με αυτό βιβλία. Βιβλία που πολλά όπως του Γκατζογιάννη κλπ, που δυστυχώς βράβευσε η σιωπούσα για τα τεκτενόμενα εις βάρος του λαού και της χώρας Ακαδημία: Αν η συμμετοχή στην Αντίσταση για τους εν λόγω συγγραφείς ήταν πράξη «εθνικής προδοσίας» τότε πως οι ίδιοι απαλλαγμένοι (προς στιγμήν) από τα πολιτικά και ιδεολογικά τους πιστεύω θα χαρακτήριζαν τη συνεργασία με τους κατακτητές;

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η συμμετοχή στην αντίσταση ήταν «πράξη εθνικής προδοσίας» και η συνεργασία «πράξη εθνικής προσφοράς» σημαίνει ότι και η δικτατορία του 1967 ηταν οχι απλώς αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη, θα πρέπει να ανατρέξει στην κατοχική και μετ' απελευθερωτική ιστορία.

Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την αγγλικής κοπής μεν-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, φασιστικής δε στο περιεχόμενο δικτατορία, τον ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, οι συγγραφείς κάνουν μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε καν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν ο δωσιλογισμός που απεργάστηκε πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός και εκ

κολάπτηκε το Αυγό του Φιδιού που με κατάληξη τη Χούντα των συνταγματαρχών...

Αφού δεν το γράψαμε και δεν το συζητάμε, σημαίνει πως ξεχάσαμε οτι η χώρα, για 4 περίπου χρόνια ηταν υπό κατοχή και οτι στη διάρκεια της κατοχής το ένα τρίτο αν όχι περισσότερο των δυνάμεων κατοχής των NAZI, ηταν οι πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι Ελληνες δωσίλογοι. Στην διάρκεια της κατοχής όποιος έζησε ξέρει ότι, εκτός την Γερμανική κατοχή, μετά το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης από τους επίορκους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Μπάκος ΣΙΑ, ήμασταν μέσω της πολιτικής, οικονομικής και ένοπλης συνεργασίας των δοσίλογων με τους κατακτητές και υπό ελληνική κατοχή.

Η ελληνό-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή και είχε τόπο διαμονής και ήξερες ανά πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες, να τους έχεις υπό επιτήρηση και στο στόχαστρο. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελε να αποσπάσει ή να αποκρούσει θα κινούνταν με το όπλο και το χάρτη. Οι παντώς είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους.

Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο και τους μηχανισμούς απόσπασής του. Ήταν αυτοί που σε συνεργασία εκτός του ότι αποψίλωσαν τα αρχαία της χώρας, οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οΙ Γερμανό-ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και του χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και τα κρυσφύγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Και αφού δεν την γράψαμε, ξεχάσαμε ότι η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μη ανεχθούν, αποδεχθούν και να μην αναγνωρίσουν την κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός.

Αντί γι' αυτό τον κρατικό μηχανισμό τον ανέλαβαν για λογαριασμό και των κατακτητών οι Κούϊσλιγκ στρατηγοί, οι οποίοι γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαού, και κυρίως να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση, ελέγχοντας τον κρατικό μηχανισμό σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές πήραν όλα τα μέτρα προκειμένου να αποκλείσουν ένα τέτοιο Και όταν αυτή η ελληνόφωνη κυβέρνηση έπαιξε το «ιστορικός της ρόλο καθώς ετάχθει», τώρα οι Ελληνες έπρεπε μετά τέλος της ηρωϊκής μάχης της Κρήτης να αποδείξουν έμπρακτα ότι δεν θα έμειναν σε εθνική νάρκη και εθελόδουλοι. Και τότε κοιτάχθηκαν στα μάτια και εθελοντικά πλέον, με το ΤΙΠΟΤΑ και από το ΤΙΠΟΤΑ, συνέδεσαν άρρηκτα την ΑΔΙΑΚΟΠΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΔΟΞΑΣ με την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.

Αυτό λοιπόν, που δεν έκανε η ηγεσία της Αντίστασης σεβόμενη τη Συμφωνία που υπέγραψε για να οδηγηθεί χώρα μεταπολεμικά στην Δημοκρατική

ομαλότητα, την ειρηνική ανάπτυξη και εκσυγχρονισμό, το έκαναν οι ερχόμενοι εκ του Καϊρου, επάνω στις κάνες των τάνκς, όχι απλώς να αμφισβητήσουν το κλιμάκιο της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας που κυβερνούσε για λογαριασμό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας την απελευθερωμένη Αθήνα από τις 12-10-44 μέχρι τις 4 του Δεκέμβρη του 44, που ήρθαν οι Τζώνιδες με τα σιδερικά τους, όχι απλώς να ανατρέψουν την εσωτερική κυβέρνηση, που νόμιμα ασκούσε την εξουσία για λογαριασμό μιας κυβέρνησης που εξέφραζε την Εθνική Ενότητα ολοκλήρου του Ελληνικού λαού, αλλα να τσακίσουν μηδενίσουν τον ελληνικό δυναμισμό όχι μόνο της Αριστεράς, όπως τον είχε συνειδητοποιήσει ο λαός στο ΕΠΟΣ των αλβανικών βουνών με τους φασίστες και στην Αντίσταση με τους Ούνους Ναζί, αλλά στο σύνολο τον ελληνικό ΔΥΝΑΜΙΣΜΟ, με τον οποίο έπρεπε πλέον να συνδιαλλαγή και να συνυπάρξει, αν πολύ καιρό πριν της 4 του Δεκέμβρη του 1944, οι του Λονδίνου και του Καϊρου Ελληνες, δεν υπέγραφαν τις υποθήκες παραίτησης από τις εδαφικές διεκδικήσεις και την εκ νέου πρόσδεση της μεταπολεμικής Ελλάδας το «Δόγμα Ανήκουμε εις την Δύση»

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΪΡΟΥ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΪΡΟ ΤΣΟΥΔΕΡΟ

Και επειδη τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συμπολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το αναφθέρετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλα αυτός που νομίζει οτι έκανε λάθος εκτίμηση ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι. Για να πιστεύει και να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα οχι μόνο απ αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει πρέπει να έχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Για τους ανθρώπους αυτούς ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλάξει θέσης στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Για το οτι η κυβέρνηση του καϊρου ηταν ενα υποκατάστατο του Forein Offis ποτέ και από κανέναν δεν αμφισβητήθηκε. Μα και όταν έγινε η κυβέρνηση Εθνική Ενότητας δεν άλλαξαν πολλά πράγματα. Ο Αγγλος πρεσβευτή Λήπερ ηταν αυτός που έκανε το γενικό κουμάντο χωρίς καν να ενημερώνει για τις πράξεις που αφορούσαν άμεσα ή και έμμεσα την Ελλάδα. Ηταν ενας κυνικός ύπατος αρμοστής, που ούτε τον ίδιο τον Τσουδερό δεν ενημέρωνε για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα.

Ηταν τόσο απαράδεκτη και προκλητική η συμπεριφορά του για τα ελληνικά πράγματα και πλήρης άγνοια που ανάγκασε τον Πρωθυπουργό Τσουδερό στις 3/10/43 απευθυνόμενος προς τον κ Λύπερ λέγοντας του : «Γνωρίζετε οτι από διετίας εκρατήθημεν παρά των αρμοδίων Βρετανικών υπηρεσιων μακράν πάσης επαφής με την ελλάδα και οι εκεί ενεργειές σας, είτε πολιτικής φύσεως!

Την επόμενη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού και του Αντιστασιακού Επους, δεν διαπραγματεύονταν στη Βάρκιζα τις τύχες της Ελλάδας με μιά αλλη, εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Τσιώρτσιιλ ελληνική ηγεσία», και αυτό γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη, που θα μπορούσε να

σταθεί απέντι στα ΕΑΜ, παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά στηρίγματα δεν υπήρχε. Το ΕΑΜ στις διαπραγματεύσεις της Βάρκιζας, δεν διαπραγμτεύονταν με μια ελληνική ηγεσία που θα κυβερνούσε την Ελλάδα μεταπευθερωτικά, αλλά με μια αυτοκρατορική δύναμη. Ενα νέο κατακτητή. Εναν πρώην επικυρίαρχο.

Και δεν υπήρχε γιατί οι όποιες δυνάμεις της ειχαν απομείνει: «Τάγματα Ασφαλείας» και τους διάφορους εθνοϊσμούς, που ειχε συγκροτήσει στη διάρκεια της κατοχής και τις είχε δώσει στους Γερμανούς για να πολεμήσουν από κοινού την Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση στους Αγγλους για να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, οπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδιο «Μάννα», το ειχαν εκπονήσει με που οι Φρίτς στο Στάλιγκρατ αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στον κόκκινο στρατό από τον Αύγουστο του 1943 οι αγγλικές στρατιωτικές δυνάμεις. Αυτό ηταν το πρόργαμμα που έφεραν μαζί τους από το Κάϊρο το κομμάτι της κυβέρνησης Εθνικής Ενοήτης.

Η προσφορά της Αντίστασης σε θυσίες αίμα και καταστροφές ήταν τεράστια και έπρεπε όχι μόνο να αναγνωριστεί, αλλα και να ανταμειφθεί με εδάφη: όπως της Κύπρου, της Ανατολικής Θράκης, του Δυτικού Βοσπόρου, των Δωδεκανήσων ξεκαθάρισμα των γκίζων ζωνών και ισως και της Βορείου Ηπείρου, αν όλα εξελίσσονταν ομαλά. Δεδομένα που θα έβαζαν σε δύσκολη θέση την Αγγλία, αφού τα εδάφη αυτά θα αφαιρούνταν από την φιλτάτη Τουρκία, της όποιας Τουρκία η Αγγλία ασκούσε επικυριαρχία και αποτελούσε ανάχωμα στη Ρωσία.

Η μάχη της Κρήτης συνεχιζόταν οι τοπικές εξεγέρσεις κατά των κατακτητών άρχισαν αμέσως, οι γερμανικές ανακοινώσεις για την παράδοση των όποιων όπλων και κυνηγητικών ακόμα διαδέχονταν η μια την άλλη, οι εκτελέσεις για την απόκρυψη όπλων ειχαν ήδη αρχίσει και οι συλλήψεις και αυτές ήταν καθημερινό φαινόμενο όλα αυτά αποτελούν μια ενότητα ψυχής και Πατριωτισμού Τα σοφίσματα των απόντων και των συνεργατών-προδοτών πως τάχα το ΕΑΜ ιδρύθηκε όταν κηρύχθηκε ο Γερμανό-ρωσικός πόλεμος τον Ιούνιο το 1941 και δήθεν από συμπάθεια στους Ρώσους και όχι από πατριωτισμό (!) είναι και ανιστόριτα και γελοία (αν είναι δυνατόν…) και αυτό γιατί η κατάρρευση του μετώπου έγινε στις αρχές του Μάη του 1941

Αρματα, Στ' Αρματα Εμπρός στον Αγώνα για τη χιάκριβη τη Λετεριά…». ακολουθεί το «Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκαιο και τη λευτεριά…». Και το «Βροντάει ο Ολυμπος « Αστραύτ' η Γκιώνα Μουγρίζουν τα' Αρματα φλόγα η ψυχή». ακολουθεί το «Μιάς Νεάς Ανάστασης Χτυπάει η Καμπάνα, Μυνούν τα Οπλα μας το Λυτρωμό…». Το «Είμαστε Εμείς Ελλάδα τα Παιδία σου που Πόλεμάμε…κ.α Και στις 23 του Φλεβάρη του 1943 ιδρύεται η Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), που ένα μεστό σε Ιδέες και Οράματα Σύνθημα καλεί τους Νέους για: ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΝΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ. Με τα τραγούδια της όπως: «Με τη Χρυση της Νιώτης Πανοπλία…» το «Εμπρός Επονίτες Αδέρφια Και Πάλι Πάμε και Γοργά Προβάλ η Αυγή'» Για να ακολουθήσει σε λίγο και τα οργανωμένα Αετόπουλα με το σύνθημα «Ο φασισμός δεν θα περάσει…» και το «Κανένας Γερμανός να μη γυρίσει πίσω…»

Ο ΕΛΑΣ οργανωμένος στα πρότυπα του ελληνικού στρατού, έδωσε 600 και πλέον μεγάλες και μικρές μάχες. Κράτησε αγγιστρωμένες στην Ελλάδα 10 και πλέον γερμανικές μεραρχίες. Το Νεκροταφείο του Διόνυσου επιβεβαιώνει την Συμβολή του στην Απελευθέρωση της Χώρας και την προσφορά του στον κοινό Αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα. Με αποκορύφωμα την μεγάλη συμβουλή του στην παραπλάμηση των Γερμανών ότι η απόδοση των συμμάχων θα γίνει στην Ελλάδα, ενώ είχε προγραμματιστεί για την Ιταλία. Για να πετύχει αυτή η μαχή-παραπλάνησης ανά την Ελλάδα, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έδωσε πολλά από τα καλύτερα παιδία του. Σε δεκάδες είναι τα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα προς την ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τη συμβολή του στην επιτυχία της απόβασης στην Σικελία της Ιταλίας.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ

Ηταν μια συμφωνία που έγινε δεκτή από την πλευρά του ΕΑΜ, που σκοπό είχε να μην οδηγηθεί η χώρα στον επάρατο εμφύλιο πόλεμο.

Βέβαια, ένα τέτοιο ιστορικό γεγονός σαν αυτό της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, που οδήγησε στη Βάρκιζα, δεν είναι εύκολο να το καταγράψει κανείς σε όλη του την έκταση τα ιστορικά δεδομένο που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στη Βάρκιζα. Κάτω από τραγικές για τη χώρα συνθήκες και την αφόρητη πίεση του μονόπλευρου πολέμου των Αγγλων Νέο κατακτητών και της συνεργαζόμενης με τους κατακτητές πλουτοκρατική ολιγαρχία ενάντια στον ελληνικό λαό, στις 12 του Φλεβάρη του 1945 υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας.

Γι' αυτόν που θα αποφασίσει να αναφερθεί σε κάποιο θέμα, χωρίς να είναι πάντα υποχρεωμένος να μετρήσει τη μύτη της Κλεοπάτρας, είναι πάντα βασικό να αναζητήσει και τις αιτίες που οδήγησαν στο όποιο αποτέλεσμα. Και οι αιτίες που οδήγησαν αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο λαϊκό εθνικό-πατριωτικό κίνημα στη Βάρκιζα ηταν πέντε: α)

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ηταν Εθελοντική, γι' αυτό και κανένας δεν μπορεί να την αμφισβητήσει η β) Οι κατακτητές Γερμανό-Ιταλοί και Βούλγαροι και οι Νεοκατακτητές Αγγλοι, δεν βρήκαν τα πράγματα στην Ελλάδα όπως τα υπολόγιζαν γ) Η εμμονή της παλιάς, αδίσταχτης και ξεσκολισμένης αποικειοκρατική Αγγλία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο κλειδί-σταυροδρόμι για τα μελλοντικά τους σχέδια με τα βρώμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκε για να ξανά δέσουν και να σιγουρεύσουν από τα μέσα την αναδιοργανωμένη κρατική μηχανή, έτσι ώστε να μην τους ξεφύγει κάποια ροδούλα. Εγγύηση για την διασφάλιση αυτή ηταν η επιστροφή του Βασιλιά. δ) Η ανικανότητα της Εθνικής αστικής τάξη να παίξει σαν τάξη τον ιστορικό της ρόλο. Και ε) Τα σφάλματα της ηγεσία του κινήματος.

Για να προλάβει αυτά ακριβώς τα γεγονότα στις 20 Φλεβάρη του 1943, οι Ελληνες πληροφορούνται απ μια ραδιοφωνική εκπομπή, που επαναλαμβάνει ενα τηλεγράφημα του πρακτορείου DNB οτι:

«Ο Αδόλφος Χίτλερ, εκτιμών την γεναιότητα του ελληνικού Λαού, την οποία επέδειξε εις το πεδίο της μάχης, επιθυμεί να έχει τούτον συμπαραστάτην του εις την ιστορικήν πορείαν την οποίαν εχάραξεν δια την δημιουργίαν ενός νέου

κόσμου και ζητεί προς τούτο την βοήθειαν του, η οποία πρέπει να εκδηλωθεί κατά τρόπον ενεργητικόν και θετικόν». Και ενώ συνέβαιναν αυτά!

Η εμμονή των νέο αποικιοκρατών να κρατήσουν αυτόν το βράχο ξανά υπό την απόλυτη κυριαρχία τους, οδήγησε στο να είναι η μετά απελευθερωτική εποχή από τις πιο δραματικές, τις πιο τραγικές στην ιστορία του τόπου. Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιο ωμή, η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών σε μια απελευθερωμένη ήδη σύμμαχο χώρα, ενώ συνεχίζονταν ο αγώνας κατά του άξονα. Και το πιο τραγικό είναι οτι :

Την επόμενη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού και του Αντιστασιακού Επους, δεν διαπραγματεύονταν στη Βάρκιζα τις τύχες της μετά πολεμικής Ελλάδας με μια άλλη, έστω άποψη ή δύναμη ελληνική αλλα με την «ελέω Τσιώρτσιλ ελληνική ηγεσία», και αυτό γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη, που θα μπορούσε να σταθεί απέντι στα ΕΑΜ, παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά στηρίγματα δεν υπήρχε. Το ΕΑΜ στις διαπραγματεύσεις της Βάρκιζας, δεν διαπραγμτεύονταν με μια ελληνική ηγεσία που θα κυβερνούσε την Ελλάδα μετά απελευθερωτικά, αλλά με μια αυτοκρατορική δύναμη. Με εναν πρώην επικυρίαρχο. Με ενα νέο κατακτητή.

Συμφωνία της Βάρκιζας περιείχε 9 άρθρα. Τα 2 αφορούσαν το ΕΑΜ: Το ένα να παραδώσει τα όπλα και το άλλο να αφήσει ελεύθερους τους κάθε μορφής συνεργάτες που συλλάβει και κρατούσε ομήρους, ανάμεσά τους και ορισμένες προσωπικότητες. Τα υπόλοιπα εφτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη : «Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας... Καταργώντας πάντα τυχόν ανελεύθερων Νόμων...»

Την επόμενη της υπογραφής της συμφωνίας, αντί να αρχίσει η υλοποίηση και από την πλευρά της κυβέρνησης των 7 άρθρων, που ηταν βάση της συμφωνίας να μετατρέψει το γράμμα σε πράξη, με το πρώτο φως της αυγής στις 13/2/1945, χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά-Αετόπουλα βρέθηκαν στα κρατητήρια, τα στρατόπεδα.

Αυτό το σύγχρονο στίγμα, όπου εκατοντάδες αθώοι άνθρωποι βρήκαν οικτρό και φρικτό θάνατο όπως και οι όμηροι στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τολμούσαν να πάνε στη δουλειά από το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες από τα όργανα του κράτους που οργίαζαν ανενόχλητοι.

Ομως μετά την υλοποίηση από την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία, τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρο 4 και 6, την παράδοση των όπλων και την απελευθέρωση των ομήρων που αφορούσαν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

«...Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης ειναι ήδη εντυπωσιακά. Από τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φευρουαρίου 1945, μέχρι το Μάρτη του 1946

συντελέστηκαν: 1.298 δολοφονίες μελών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Εγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν 6.671 .Πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632. λεηλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπέμφθηκαν σε δίκη 84,931. Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατά γυναικών....».

Από τους δολοφονηθέντες, 953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 από τους Αγγλους και οι υπόλοιποι από «αγνώστους δολοφόνους». Αυτές είναι μόνο οι καταγεγραμμένες πράξεις που έγιναν από το επίσημο κράτος, το παρακράτος και τις συμμορίτες από την επόμενη της Συμφωνίας της Βάρκιζας 13/2/1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946, χώρια αυτές που δεν καταγγέλθηκαν. Η καταγγελία ενός βιασμού ή και απόπειρα δολοφονίας κλπ, έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια.

Για να αποφασίσει όμως κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία, έπρεπε να έχει αποφασίσει οτι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε τον ίδιο κίνδυνο. Τις ίδιες συνέπειες διέτρεχε και η καταγγελία κάποιου γνωστού και δεδηλωμένου δωσίλογου, αφού ο καταγγέλλων έπρεπε να αποδείξει ότι η συνεργασία με τον κατακτητή «ήταν σε γνώση του ότι ήταν αντεθνική πράξη»

Ας μην ψάχνουν λοιπόν, οι ιστορικοί του αντί κομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρουν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφρυντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφρυντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν είναι μόνο τα φρικτά και αναίτια εγκλήματα που διέπραξαν τα σμήνη των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκωμένο παρακράτος μια και το ίδιο το επίσημο κράτος.

Αυτό ηταν το ποιο απαίσιο εθνικό έγκλημα που συναποφάσισαν εν ψυχρώ, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, δυνάστες της πατρίδας μας μαζί με τα συμφύρματα του μοναρχό φασισμού και της υποτέλειας, που ηταν το «κράτος και η κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος. Ας μη ψάχνουν λοιπόν, γιατί ψάχνοντας, θα βρεθούν μπροστά στη λυσσασμένη προσπάθεια των πιο πάνω να μην διστάζουν μπροστά και στο επίσημα οργανωμένο έγκλημα, το «νόμιμο» έγκλημα προκειμένου να λυγίσουν πρώτα και να τσακίσουν μετά τη θέληση του λαού να ζήσει σε μια Ελλάδα, που να του ανήκει. Θα βρεθούν μπροστά στα έκτακτα μέτρα και την βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τις μαζικές θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις.

Εκτελέσεις που έχουν στιγματισθεί τελεσίδικα σαν τα ποιο ειδεχθή εγκλήματα δικαστικής ατιμίας, πολιτικής ανανδρίας και ηθικής πώρωσης. Θα βρεθούν μπροστά στις πολλές χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων, αγωνιστών της Αντίστασης, που πέρασαν σχεδόν το ενα τρίτο της ζωής τους στα ανήλια και σκοτεινά μεσαιωνικά κάστρα και τα ξερονήσια του Αιγαίου.

Θα βρεθούν μπροστά σε αυτούς, που η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ένα από τα ποιήματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της

αποφυλάκισής του ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση, τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του γράφει:

ΕΛΕΓΕ άμα θα Βγω θ ανέβω λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλεμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέριο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε από τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστέκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό είναι από τη συλλογή: «Μες στους λαούς, λαός αγωνιστής».

Η μαύρη κατοχική νύχτα κράτησε χίλιες μαύρες μέρες και χίλιες σκοτεινές νύχτες. Νύχτες που σε κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν λιγότεροι. Σκοτάδι και ερήμωση κάλυπτε την Ελλάδα. Η χώρα είχε μετατραπεί σε ένα πεδίο μάχης του πιο αδυσώπητου, καταπιεστικού και φονικού μηχανισμού που γνώρισε ποτέ η ιστορία, ενάντια σε ένα άοπλο λαό, εγκαταλυμένο στη μοίρα του απ την «ηγεσία». Ενα λαό που μάτωνε, όσο κανένας άλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης : Στις διαδηλώσεις στους «συνήθεις τόπους των εκτελέσεων», πίσω από τα συρματοπλέγματα των στρατοπέδων και τα σίδερα των φυλακών. Και με την αδιανόητη και σκόπιμη από τους ναζί γενοκτονία του μεγάλου λιμού του 1941-42. Για την γενοκτονία του 1941-42 μεγάλη ευθύνη έχουν και οι Αγγλοι, που με το αιτιολογικό οτι τα τρόφιμα θα τα έπαιρναν οι Γερμανοί ακύρωσα τα συμβόλαια πολλών παραγγελιών.

Οσοι έζησαν ξέρουν, πώς το πιο δύσκολο στην Αντίσταση δεν ηταν η ανοιχτή σύγκρουση με τον εχθρό. Εκεί τα πράγματα ηταν ο αγώνας, που γίνεται με ένα θηριώδη εχθρό. Τα πράγματα εκεί ηταν ξεκάθαρα και απλά. Και όποιον πάρει ο χάρος. Το μεγάλο πρόβλημα αρχίζει απ τη στιγμή που έχεις να κάνεις με τους δικού σου. Τους έλληνες, που οχι μόνο φόρεσαν την γερμανική στολή, αλλα καθοδηγούσαν και οδηγούσαν τους Γερμανούς στα λημέρια, που έστηναν μπλόκα, που έκαναν συλλήψεις και συμμετείχαν στις γενοκτονίες και τις καταστροφές των χωριών. Με αυτούς που στον αλβανικό πόλεμο μοιραζόσουν το ίδιο μετερίζι. Ηταν η στάση απέναντι στον ίδιο τον εαυτό σου, στη συνείδησή σου για αρκετό χρόνο για το ποια θα ηταν η στάση μας απέναντί τους.

Το ίδιο και η μάχη της τιμής και της εθνικής αξιοπρέπειας για την απελευθέρωση της αλυσοδεμένης Ελλάδας, κράτησε χίλιες μέρες και χίλιες νύχτες. Χίλιες μέρες μάχης «για το δίκαιο και τη λευτεριά», χίλιες άγρυπνες νύχτες στα ακραία όρια της ανθρώπινης αντοχής. Χίλιες μέρες και νύχτες «...μαζί όλοι μαζί δεν θάχουμε πλέον κατακτητή...». Και πριν ακόμα λάμψει ο ήλιος πάνω από την Ελλάδα, αντί να ανοικοδομήσουμε τα ερείπια, να μαζέψουμε τα κόκαλα των αλβανομάχων και των Αντιστασιακών, οι Νέο κατακτητές Αγγλοι και τα συμφύρματα του μοναρχοφασισμού και της υποτέλειας, μας επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο και ο λαός μας, έζησε άλλες χιλιάδες μέρες και νύχτες το ίδιο μαύρες και σκοτεινές και την κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν και πάλι όπως και στην κατοχή λιγότεροι. Και το σκοτάδι για πολλούς συνέχισε για πολλά χρόνια ακόμα και για μερικούς μέχρι τον Ιούλη του 1974.

Το κράτος λάφυρο. Στην πράξη όσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσίλογους-συνεργάτες τόσο περισσότερο αισθανόταν αυτό να εδραιώνει την

εξουσία. Το πεδίο της ιδεολογίας σύγκρουσης το είχε εναποθέσει στην αριστερά. Είτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» και ευθυνών κυρίως για λόγους κυνισμού (για να λειτουργήσει: ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), έτσι το κατεστημένο συσσωρευμένο στη Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να «απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πει την αλήθεια και κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Τα υπόλοιπα εφτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη : «Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηρηστικόν θα είναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας... Καταργώντας πάντα τυχόν ανελεύθερων Νόμων...»

Ομως μετά την υλοποίηση από την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία, τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρο 4 και 6: την απελευθέρωση των ομήρων συνεργατών και πολιτών που είχε πάρει μαζί του το ΕΛΑΣ φεύγοντας από την Αθήνα και την παράδοση των όπλων.

Όπως είναι γνωστό το μεγαλύτερο μέρος του στρατού και μεγάλο μέρος των αξιωματικών έμειναν στο εσωτερικό της χώρας. Οι εναπομείναντες αξιωματικοί σαν επαγγελματίες του πολέμου και ανεπάγγελτοι βιοποριστικά ήταν επικίνδυνοι, να «παρεκλίνουν». Για να μην παρεκλίνουν, λοιπόν, και να μείνουν αδρανείς μέχρις ότου ξεκαθαριστούν τα πράγματα.

Το Λονδίνο δια του Καΐρου, εκτός από τις διαβεβαιώσεις για τη Νίκη, έριχνε ορισμένα συνθήματα, που συνέβαλαν στην διατήρηση της αδράνεια όπως: «Εμείς πολεμήσαμε, τώρα ας πολεμήσουν άλλο για μας», ότι γρήγορα οι «Αγγλοι θα μας απελευθερώσουν», αφού οι Ρώσοι δεν «μπορούν να σταματήσουν την προέλαση των Γερμανών» κλπ. Και τους καλούσε ομαδικά και ατομικά ακόμα να εγκαταλείψουν την Ελλάδα με όποια μέσα και το ίδιο το Λονδίνο έστελναν και υποβρύχια ακόμη να του πάρουν από τις ελληνικές παραλίες.

Μετά τη ίδρυση όμως του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και η προσχώρηση μερικών αξιωματικών στο ΕΑΜ. Το Λονδίνο οι εδώ εντολοδόχοι της αστικής τάξης προκειμένου να τους προφυλάξουν του έδωσαν τους Γερμανούς να τους εξασφαλίσουν τα του ζείν: Να παίρνουν τη δεκάτη από τους παραγωγούς μέσω των συνεταιρισμών και τους μύλους από τον λαό. Σιτηρά και όσπια και όποια αλλα αγρατικά προϊόντα, με τα οποία τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δωσίλογος» σημαίνει ανεξίτηλο στίγμα και είχε κηρύξει τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού, υπήρχε το πρότυπο της «γνήσιας δημοκρατίας», Εμείς αντί γι' αυτό, η μετά δεκεμβριανή Ελλάδα της προδοσία και ο δοσιλογισμός, αφού κατάκτησαν το κράτος κηρύξει πόλεμο εναντίον του έθνους. Διεφεύθηραν με τη βοήθεια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια

τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα το άνθος του έθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζονταν και βιάζοντας να γίνουν οι «εκλογές» για να νομιμοποιήσουν στον αιώνα το άγος της προδοσίας τους.

Αντί να κοφεύουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση του ένοπλα κατεστημένου, έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πηλίκειο γέμισαν τους ώμους με αστραφτηρες χρυσές επωμίδες, και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι, όχι της καθάρσης που τόση ανάγκη είχε ο τόπος, αλλα της διάσωσης των δωσιλόγων για την μελλοντική τους χρήση... Και να που η διάσωσή του ήταν προφητητική! Το ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ εκκολάφτηκε και την 21η Απριλίου, έσκασε το κέλεφος...

Η χουντική δικτατορία δεν ήταν μια ανατροπή της όποιας Δημοκρατίας. Ήταν η φυσιολογική κατάληξη του μετ'εμφυλιακού καθεστώτος και τελευταία πράξη του εμφυλίου πολέμου που συνεχίζονταν με αλλα μέσα. Και όμως η Δημοκρατία εκείνη στηριγμένη σε αυτούς στους κατοχικούς και όποιους άλλους αγώνες, τις φυλακές, τις εξορίες και τα εν δράσει έκτακτα μέτρα, στάθηκε πιο δυνατή από τη χούντα και την ανέτρεψε. Αλλωστε αυτή είναι και η έννοια του γιορτασμού, η κατάθεση των στεφανιών από τον εκάστοτε εκπρόσωπο της βουλής, μα και οι λόγοι στη βουλή. Και το μέγα αν όχι πελώριο ερώτημα: Είναι ποιοί από τους σημερινούς ενήλικους και ειδικά εκπροσώπους στη βουλή συμμετείχαν ή αντιστάθηκαν; Αν εξαιρέσουμε την Αριστερά, τότε θα μετρήσουμε πολύ λίγους (προς τιμή τους).

Αρα, δεν αποτελεί απόδειξη πως καθεστώτα σαν το προ δικτατορικό δεν οδηγούντε σε εκλογές και αν ακόμα έχουν προκηρυθχεί, αλλα σε δικτακτορίες ακόμα και αυτές με τη σειρά στο ΓΥΨΟΣ, αφού ο γύψος έχει παίξει το ρόλο του, που την εκχωρούν πάντα με την προϋπόθεση πως το υπάρχον καθεστώς θα μείνει όχι μόνο αλώβητο, αλλα και στα χέρια αυτών που έδωσαν την ΕΝΤΟΛΗ. Αλλωστε αυτό το νόημα είχε και τη φορά αυτή η δοτή εξουσία στον Καραμανλή από τους Δικτάτορες. Η μήπως ο αποκαλούμενος «εθνάρχης» δεν ορκίστηκε στον ΧΟΥΝΤΙΚΟ στρατηγό Γκιζίκη: Ευτυχώς που ο Ιωαννίδης αντικατέστησε τον χουντικός Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμο, αλλιώς θα ήταν αυτός που θα τον όρκιζε! Σαν γεγονός δεν είναι ΚΡΙΜΑ ή δεν αποτελεί ένδειξη αν όχι απόδειξη ότι τόσο η εντολή ΑΝΑΘΕΣΗΣ, όσο και η παράδοσης ήταν μια καλοστημένη ...

Και το πιο γελοίο είναι το γεγονός ότι ο διεκδικόν τον τίτλο του Εθνάρχη, μα και το σύνολο της πολιτειακής και πολιτικής ηγεσίας, δεν τόλμησαν να τους παραπέμψουν στη δικαιοσύνη. Και το ακόμα πιο γελοίο και τραγικό, είναι το γεγονός ότι αφού οι πιο πάνω είχαν από κοινού αποφασίσει να μην οδηγηθούν στη δικαιοσύνη οι δικτάτορες. Για να κλείσει όσο το δυνατόν συντομότερα το θέμα: Χουντικής 7χρονης δικτατορίας, είχαν θέση περιορισμένα χρονικά όρια που μπορούσε κάποιος προσωπικά να καταγγείλλει τους Δικτατορές.

Η Αριστερά για να μην κατηγορηθεί ότι διεκδικεί οφίτσια, (όπως κατηγορήθηκε για την Οργάνωση του ΕΑΜ) για τους αγώνες που έκανε και το κόστος που πλήρωσε γενικά και ατομικά, και έχοντας την μετά απελευθερωτική πείρα ότι η όποια καταγγελία για τους δοσιλόγους, έπρεπε ο καταγγέλων να αποδείξει με

στοιχεία, ότι ο καταγγειλόμενος εκτός του ότι ο κατηγορούμενος ήταν «συνεργάτης», αλλα και οτι η πράξη του αυτή ήταν «συνειδητή» και σε «πλήρη γνώση» του, ότι θα «έβλαπτε» Ελληνες και κατ' επέκταση τη χώρα. Και επειδή όποιος τόλμησε να καταγγείλει κάποιον για δωσίλογο, την επόμενη μέρα, αντί για μάρτυρας ήταν κατηγορούμενος, πήρε απόφαση να μην προβεί σε καταγγελία.

Ας μην ψάχνουν λοιπόν, συγγραφείς, οι λογοτέχνες και οι ιστορικοί ακόμα του αντί κομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρουν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφρυντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφρυντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν είναι μόνο τα φρικτά και αναίτια εγκλήματα που τα καθοδηγούμενα σμήνη των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκωμένο παρακράτος.

Και αυτό γιατί προαποφασισμένα και συνειδητά, οργανωμένα και μεθοδικά συναποφάσισαν εν ψυχρώ και διέπραξαν οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, δυνάστες της πατρίδας μας μαζί με την άρχουσα και τα συμφύρματα του μοναρχο-φασισμού και της υποτέλειας, που ηταν το «κράτος και η κυβέρνηση» μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ από την κυβέρνηση Εθνικής ενότητας της «πλατείας Συντάγματος».

Ειναι και το πιο απαίσιο εθνικό έγκλημα που Ας μη ψάχνουν λοιπόν, γιατί ψάχνοντας, θα βρεθούν μπροστά στη λυσσασμένη προσπάθεια των πιο πάνω να μην διστάζουν μπροστά και στο επίσημα οργανωμένο έγκλημα, το «νόμιμο» έγκλημα προκειμένου να λυγίσουν πρώτα και να τσακίσουν μετά τη θέληση του λαού να ζήσει σε μια Ελλάδα, που να του ανήκει. Θα βρεθούν μπροστά στα έκτακτα μέτρα και την βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τις μαζικές θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις. Εκτελέσεις που έχουν στιγματισθεί τελεσίδικα σαν τα πιο ειδεχθή εγκλήματα δικαστικής ατιμίας, πολιτικής ανανδρίας και ηθικής πώρωσης. Θα βρεθούν μπροστά στις πολλές χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων, αγωνιστών της Αντίστασης, που πέρασαν σχεδόν το ένα τρίτο της ζωής τους στα ανήλια και σκοτεινά μεσαιωνικά κάστρα και τα ξερονήσια του Αιγαίου.

Ο Ρήγας έχοντας στο κέντρο της προσοχής τον Ανθρωπο μιλούσε για τα «φυσικά δίκαια» του Ανθρώπου, την ισότητα, τη λευτεριά, ατομική κι' εθνική, την προσωπική ασφάλεια, το δικαίωμα στην ιδιοκτησία λέγοντας : Κανείς «δεν ημπορεί να πωλήση τον εαυτό του, μήτε ο αλλος να τον πωλήση, επειδή το υποκείμενό του δεν ειναι εις μόνη την εξουσία τους εαυτού του, αλλά και της πατρίδος».

Και για να τα διασφαλίσει αυτά μια από τις βασικές προσταγές και εντολές του Ρήγα, προς το λαό ηταν: «Οταν η Διοίκησις βιάζη, αθετή, καταφρονή τα δίκαια του λαού και δεν εισακούη τα απαράπονά του, το να κάνη τότε ο λαός ή κάθε μέρος του λαού Επανάστασιν, να απράζη τα όπλα για να τιμωρήση τους τυράννους του, ειναι το πλέον Ιερον από ολα τα δίκαιά του και το πλέον απαραίτητον από όα τα χρέη του»

Οπως και πολλοί άλλο είχα νοιώσει και εγώ την ανάγκη να ξανασκεφθώ το τί ειχε γίνει, να αναζητήσω τα αίτια, και να αναθεωρήσω τις όποιες αντιλήψεις έσερνα μαζί μου

Γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Ο συγγραφέας και όσοι άλλοι ασχολήθηκαν, με τα κατοχική και τα μετά Απελευθερωτικά γεγονότα γνωρίζουν πολύ καλά, ότι μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα, αυτή η απολέμητη αρρώστια σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών, τα κύτταρα της οικογένεια, του κοινωνικού ιστού αποσυνδέονταν και το σώμα του Εθνους κατέρρεε. Όλα αυτά εκτος του ότι δολοφονούσαν την ΜΝΗΜΗ, εκεί που λάμπει ο πολιτισμός και οι ιστορικές εμπειρίες κάθε λαού και ατόμου, εξαρθρώνοντας την υφή και την συνοχή της Ελληνικής κοινωνίας. Τα ήθη και τα έθιμα χαλάρωναν και σε λίγο, έκαναν την εμφάνιση οι κλοπές, οι βιαιοπραγίες, το δίκαιο του ισχυρού και οι φόνοι.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, με αυτήν την εικόνα της διάλυσης της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού, η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής, όχι όμως και της αστικής τάξης, μπροστά στα νέα να διαμορφωθούν κοσμοϊστορικής σημασίας γεγονότα στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Οι πόλεμοι τοπικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη φιλοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ η κοινωνία των ανθρώπων δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η μακραίωνη πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των ανθρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ένα τοπίο πολέμων, όπου ο ενας θα διαδέχεται τον άλλο. Γιατί ο πόλεμος είναι ο πιο εύκολος και γρήγορος πλουτισμός. Εκτός από τις πρώτες ύλες, τα πολίτιμα μέταλλα, τα έργα τέχνης, την αρπαγή της στοκαρισμένη του εργασίας,την φτηνή εργατική δύναμη ειναι και γεωστρατηγική θέση μιάς χώρας που μπορεί να εμπλακεί το ιδιοκτησιακός τρόπος κήρυξης του πολέμου είναι η ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει τον πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επωφελώς και οχι εις μάτην.

Η αρχή αυτή πριν από την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, ηταν οχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη για αρκετές χιλιάδες χρόνια. Παρά την «πτώση του τότε υπαρκτού Σοσιαλισμού» για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε με την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυό συστήματα.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στο Ρωσία το ιδιοκτησιακό σύστημα για να κάνει ενα πόλεμο, χρειαζόταν προσχήματα και εν μέρει έστω λογοδοσία

στο ΟΗΕ. Μετά την πτώση δεν χρειάζεται τα προσχήματα πολύ περισσότερο τη λογοδοσία. Και οχι μόνο δεν τα χρειάζεται, αλλά μετά την πτώση θεωρούνται και περιττά αν οχι πολυτέλεια αυτές οι λεπτομέρειες. Μετά την πτώση μας προέκυψε και η άποψη το περιττό της νομιμότητας της κήρυξης ενός πολέμου και πλησιάζει η ώρα να επιβληθεί και το αδιανόητο της Αντίσταση των λαών του κόσμου στα όποια πολεμικά σχέδια του καθεστώτος και τη αφαίρεση δικαιωμάτων.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...ανίκητο από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας ο πόλεμος ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ... Οσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, στην πραγματικότητα δεν ειναι τίποτε αλλο από μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» δια του κοινοβουλίου που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να τους επανεκλέγει τύπης» αυτήν την ολιγαρχία

Παρ' όλο που η ανεξάρτητη μετά δεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα έστειλε μήνυμα προς όλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η Επιστημονική τους κατάρτηση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να μείνουν πιστοί στο καθήκον τους.

Η μετά απελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελάχιστων φωτεινών εξεραίσεων, οχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημα της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιόριζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Οταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως όταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές απ τους οποίους ο λαός περιμένει πιό σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πηλίκειο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρησει με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατά βάθος ομως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ηταν ανύπαρτοι! Και ηταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ηταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις

ανάγκες των αφεντικών. Ολοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» ειχαν διαγραμμισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρμένοι, ακατάδεκτοι , αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίγκα που ειχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ μετά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μελλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαρχος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξης με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που ειχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανυζόμενοι προσπαθούσαν να προστέσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάσταση πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίησει της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικού και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκτους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ενα δεκαωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μετά απελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύοντας την εξουσία της, οταν θεώρησε οτι εχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγω, αρκεί να συμμετείχε έστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρι του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να ειχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες ειχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγω στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που ειχε με κάποιον συνομιλητή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστ' ουδείς αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος κάν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς ειναι το έργο, κυρίαρχο εργο

της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία. αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστοφαγίας

...Η κατοχική περίοδο, ειχε αρκετά κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα με αυτά του 1821. Η χώρα ηταν κατακτημένη. Ο Ραγιάς τότε και ο λαός στην κατοχή, χωρίς να υπολογίσουν το κόστος σε αίμα και θυσίες ξεσηκώθηκε το 21, οχι μόνο να απελευθερωθεί απ τον δυνάστη αλλα να συγκροτήσει και να εδραιώσει την κρατική οντότητα και σε συνέχεια να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες κοινωνικό-οικονομικές δομές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν στο νεοσύστατο κράτος, να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα που κατά καιρούς θα προέκυπταν

Ιδιαίτερα ο Βιασμός σαν πολεμικό όπλο σημαίνει, ότι γίνεται προ μελετημένα και σχεδιασμένα, με αίσθηση εκ μέρους των βιαστών που εχει αυτή η πράξη στις ίδιες τις γυναίκες και ιδιαίτερα στην κοινωνία του ζουν. Και ειδικά όταν γίνεται δημόσια στη θέα συγγενών και μη-είναι πλέον ειδεχθής μορφής όχι μόνο σεξουαλικής βίας, πολεμικό έγκλημα και σαδιστική μορφή εκδίκησης. ο ίδιο και το κούρεμα των κοριτσίων,

Οπως λοιπόν, το 21 οι αστοί κάλεσαν το Ραγία, σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του, με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν τον λαό σε μάχη και αγώνα. Η ιδεολογική υποχώρηση ομως των αστών που ηταν φύσει και θέση ο ιστορικό φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους που δεν ειναι του παρόντος, οδήγησε την Επανάσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους, με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη δομές και μεταρρυθμίσεις και ο Ραγιάς, που πολεμούσε να γίνει νοικοκύρης στον τόπο τους και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει δουλοπάρικος και «κοπέλι των αρχόντων».

Την ίδια περίπου ιστορική πορεία διέγραψε και μετά την απελευθέρωση του 1944 η αστική τάξη της χώρας και οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Αντί αμέσως μετά την απελευθέρωση να προσεταιριστεί τον Ραγιά τότε-λαό τώρα και αξιοποιώντας αυτό το ανεκτίμητο Εθνικό κεφάλαιο: Αλβανικό, Αντίσταση και συμμετοχή στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, δεδομένα που θα έδιναν τη δυνατότητα στη χώρα να ανοίξει διάπλατα τα «φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα», προτίμησε να συμμετάσχει ξανά στη συγκρότηση της μεταπολεμικής Αγίας τριάδας. Την Αγία τριάδα που ειχε αναλάβει την ευθύνη ανεξάρτητα απ το κόστος να ξανά οδηγηθεί η χώρα στην εξάρτηση.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή η αστική τάξη συμπαρατασόμενη με την δοσίλογη Δεξιά διέπραξε το ίδιο λάθος-έγκλημα που διέπραξε το 21 και το 1944. Πανικόβλητη απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του τούτος ο λαός, είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως ειχε δει τους Γερμανούς στην κατοχή. Τους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ηταν άλλος απ τον ανήσυχο και ανυπότακτο λαό. Το λαό που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερώσει τη χώρα, έδωσε πρόσβαρα και αγόγγιστα όσο αίμα και θυσίες χρειάστηκαν.

Ειναι γεγονός οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση όρων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα ένοιωσε να το πλευροκοπεί το διάδοχο να το διαδεχθεί σύστημα; Ο μέχρι τότε παγκόσμιος ιδεολογικό-πολιτικός εμφύλιος πόλεμος μετατράπηκε σε εμπόλεμος σε παγκόσμιά κλίμακα Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ηταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δοσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγω τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν ειχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό ομως δεν σήμαινε οτι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει ειναι:

Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, οτι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ηταν άμεσα και άρρηκτα συνδεμένη με την κατάληψη της χώρας από τον κόκκινο στρατό, όπως έγινε και στις άλλες βαλκανικές χώρες; Και στην Ελλάδα οι ίδιοι έλεγαν ότι ηταν δεδομένο οτι θα ερχόταν: οι Αγγλοι και οχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει οτι μπορούσε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα και να συνεχίσει τον ιδεολογικό και πολιτικό εμφύλιο. Η χώρα ειχε απελευθερωθεί και τα όπλα ειχαν παραδοθεί Συνεπώς δεν συνέτρεχε συνεπώς κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Και αναρωτιέται ο καθένας. Για ποιόν ακριβώς λόγω η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν οι Αγγλοι το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον. Γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη; Και μετά το Δεκέμβρη δεν ειχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν ειχαν χαθεί γιατί έτσι οπως εξελίθχηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαρατάσσονταν με το λαό, έστω και μετά τη Βάκριζα, πολλά από τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα ειχαν την ίδια εξέλιξη.

Και δεν θα ειχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και της Αντίστασης με τις τόσες πρωτιές και Νίκες και την χώρα απελευθερωμένη απ τον ίδιο το λαό, η Ελλάδα έγραψε σελίδες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και ενα τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ενα διαπραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή χώρα δεν ειχε να παρουσιάσει.

Δίπλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης προστέθηκαν και τα άθελα και τα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της ΕΑΜικής ηγεσίας. Ετσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τί έκαναν οι ξένοι με τους συνεργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. Σύρθηκε στον στραβό δρόμο στο Λίβανο και την Καζέρτα και σε συνέχεια στην Βάρκιζα με όλες τις γνωστές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ

(Κατάθεση Μιας Μικρής Ελάχιστης Μνήμης).

Αξιότιμε κ Τσαλέρα διάβασα με προσοχή και μελέτησα θα έλεγα, με την ανάλογη προσοχή το τελευταίο σου βιβλίο που μου αφιέρωσες. Σε ευχαριστώ για άλλη μια φορά που με συμπεριέλαβες ανάμεσα στους εκλεκτούς φίλους και συμπολίτες. Πολύτιμη και ενδιαφέρουσα η προσφορά στους Βεροιώτες και τη Βέροια, η συγγραφή του μυθιστορήματος «Στον καιρό των καταιγίδων». Με σαφήνεια και γλαφυρό τρόπο, η διήγηση ξετυλίγει γεγονότα, καταστάσεις και περιστατικά, Εκτιμώ απεριόριστα την άοκνη προσπάθεια κα το ενδιαφέρον να συμβάλετε` ώστε χυθεί άπλετο Φώς στην προσπάθεια που έγινε για την απόκρυψη της αλήθειας, την θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Γεγονότα που είτε το δεχόμαστε είτε όχι αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται

Και τα γεγονότα όπως είναι γνωστό είναι κομμάτι ζωντανής ιστορίας, όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται. Τότε και μόνο τότε εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξ υπηρετήθουν κατοπινές (Εθνικές, τοπικές και προσωπικές ακόμα) σκοπιμότητες, θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της Ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι. Ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι ετσι όπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και όλοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια «των καταιγίδων».

Μια προσφορά στα νεοελληνικά γράμματα, οπως τα προηγούμενα, μα και συμβολή στο κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι της χώρας, αφού τη φορά αυτή σχολιάζεται κατά περίπτωση, πολιτικό-κοινωνικά θέματα και κοσμοθεωρίες. Διατυπώνεται κρίσεις, απόψεις και σε πολλά σημεία, καταθέσατε θέσεις για τις κοσμοθεωρίες, τα πολιτικά και οικονομικά συστήματα, τη διεθνή πολιτική και κυρίως για την περίοδο της κατοχής και τον εμφύλιο πόλεμο, που ειναι το κατ' εξοχήν αντικείμενο αυτού του έργου σας. που με τη μορφή του Μυθιστορήματος, εκ ΒΑΘΕΩΝ, Με αριστοτεχνικό τρόπο καταγράφεται βιωματικά γεγονότα που ζήσατε εκείνη την τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή, μα και βιογραφικά τη συμμετοχή σας σ' αυτά.

Εκτιμώ απεριόριστα την προσπάθεια να χυθεί άπλετο Φώς στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Από μια πρώτη ανάγνωση, δεν απευθύνεται μόνο στην λογοτεχνική και συναισθηματική πλευρά του αναγνώστη, σαν ενα απλό, οπως συνήθως μυθιστόρημα. Παράλληλα καταγράφει και σημαντικά στοιχεία από την κοινωνική ζωή, τον πολιτισμό και τα ιστορικά γεγονότα του «Καιρού των καταιγίδων» στη Βέροια και την Ελλάδα και τα θέτεται στην κρίση των αναγνωστών. Φυσικά δεν πρόκειται για ένα απλό Μυθιστόρημα, αλλα ένα ιδεολογικό- πολιτικό εγχειρίδιο στο χώρο της Κεντρό-Δεξιάς.

Οι λέξει είναι σαν τη θάλασσα τα χειμωνιάτικα βράδια. Τις λέξεις δεν πρέπει να τις φοβόμαστε, Πρέπει όμως να τις σεβόμαστε... Οι λέξεις είναι ζωντανές και

πληγώνονται, όπως και η αλήθεια είναι ζωντανή και πληγώνεται αν δεν υποθεί ολόκληρη.

Η Εκκλησία όχι μόνο συμμετέχει, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια αποδόμησης και αναχρονισμού, θεωρώντας ότι η δικτατορία είναι η κάτ΄ εξοχήν εποχή για να αναβιώσει ο «Γ! Ελληνικός Πολιτισμός». Μιλούσε ξανά «για περιούσιο λαό...Και λαό οδηγητή... και οτι μοναδικός σκοπό της ορθοδοξίας είναι να προστατευθεί η καθαρότητα της φυλής, που δεν είναι ακόμα φθαρμένη, αφού το έθνος είναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας...».

Μα και στην διάρκεια του εμφυλίου ο λόγος της Εκκλησίας χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα ήταν σαφής και ξεκάθαρος: «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη από το μίασμα της αθεϊας». Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντί κομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφύλιο πολεμική αναμέτρηση διαιρώντας, την κοινωνία σε πιστούς και άθεους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει πιο εύκολα από τη μέση χωρίς συνέπειες αφού ήταν και άθεοί!

Όπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας κάλυψε με το Ράσο της την 4^{ο} Αυγουστιανή δικτατορία και τα όποια έκτροπά της. Ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, κάλυψε «Νομικά» τις όποιες παρανομίες και τη διαφθορά, ενώ παράβλεπε τις όποιες αυθαιρεσίες της δικτατορίας. Με τη συγκρότηση Επιτροπών Ασφαλείας, τον υπέρ τροφικό καταδιωκτικό και διογκωμένου καταδοτικό μηχανισμό, την ευρύτατη και αλόγιστη χρήση του Ιδιωνύμου συμμετέχει ευρύτατα στο να πάρει σάρκα και οστά ιδεολογικός εμφύλιος πόλεμος με τις συλλήψεις και φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα και την επιβολή του συνθήματος : Ακου, Βλέπε, Σιώπα...

Και όταν τα αυτιά σταμάτησαν να ακούν, τα βλέμματα στράφηκαν και προς το Βερολίνο και τα χείλη σιώπησαν διαλύθηκαν οι συνδικαλιστικές και συνεταιριστικές οργανώσεις, οι φοιτητικοί σύλλογοι και οι πολιτιστικές οργανώσεις. Τότε ο φασισμός πήρε μορφή και σχήμα και ιδεολογικό περιεχόμενο και η δημιουργία της περίφημης ΕΟΝ. Τώρα οι νέοι της χώρας φορούσαν υποχρεωτικά την φασιστική στολή και χαιρετούσε τον φίλο, τον συμμαθητή του και τους γονείς του Αλλά Χίτλερ. Τότε ακούσαμε και το τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας...» Το επόμενο βήμα αφού δεν αντιδράσαμε ήταν η ένταξη και του προσκοπισμού, επικεφαλής του οποίου ήταν ο διάδοχος Παύλος στην ΕΟΝ.

Ετσι, σε λίγο χάσαμε όχι μόνο λαλιά αλλα και την μνήμη. Πολλοί ξεχάσαμε ότι εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς την ιστορική μνήμη έμεινε ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση της γνωστής πλέον ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας πολλοί έλληνες θυσίασαν αρχές, παρελθόν, αλλά και τον ίδιο το δημοκρατικό μέλλον της χώρας. Το γεγονός αυτό ειχε σαν συνέπεια μετά την κατοχή της χώρας να πολλά

πλασιαστούν οι καταδότες και σε λίγο έκανε την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο του κουκουλοφόρου. Αν τα φυράματα αυτά και οι κάθε είδους ζημιές θα ήταν πολύ λιγότερες. Οι συνεργάτες, οι καταδότες και οι κουκουλοφόροι (ευτυχώς λίγοι) στην αρχή, εκτός από τα πολλά κακά και άσχημα που έκαναν, καλλιεργούσαν συστηματικά την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό, όχι μόνο με λόγια αλλα και πράξεις.

Η Παιδεία προσάρμοσε και αυτή την ύλη στα φασιστικά ιδεώδη. Συμμετείχε σύσσωμη στην ΕΟΝ και έδωσε αρκετά αξιόλογα στελέχη που αλώνιζαν απ άκρου σ άκρου τις πόλεις και χωριά προκειμένου να μεταφέρουν στους Ελληνες τα ιδεώδη του Γ! Ελληνικού πολιτισμού αυτισμένα με αυτά του Εθνικό-Σοσιαλισμού, ώστε σε περίπτωση νίκης του άξονα η χώρα να είναι έτοιμη να γίνει μια αγροτό-κτηνοτροφική Επαρχία του Γ! Ράϊχ!

Το 40 η Ευρώπη ήταν ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια, τη μοιρολατρία και τον φόβο, οι Ελληνες μέσα σ' αυτήν την οικουμενική σιωπή αναλογιζόμενοι την μακραίωνη ιστορία διεξήγαγαν την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα, ανατρέποντας την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονας είναι αήττητος, συμβάλοντας με την πρώτη νίκη κατά του άξονα τόσο στο να αναστοχαστούν την κατοχή τους οι ευρωπαϊκοί λαοί, αλλά τόσο και στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Και όταν στις 6 του Απρίλη του 41, οι σιδερόφραχτες μεραρχίες και τα Στούκας του Γ! Ράϊχ, προκειμένου να σώσουν από την ήττα τον Μουσουλίνι, ξεχύθηκαν σαν «πύρινός ποταμός» οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική-συνεκτική δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα και μια ιδέα, που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις ανθρώπινες συνειδήσεις για την υλοποίηση της ιδέας, αναξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές. Η ιδέα αυτή ήταν οργάνωση Αντίστασης.

Στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ο λαός όπως πολύ καλά γνωρίζεται μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι' αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ενας ανθρωπός να αποκρούει τον φασίστα εισβολές.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, οι πόλεις και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των στρατών κατοχής. Ο λαός έψαχνε παντού να βρει κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον από αυτούς, που σε αλλου καιρούς εκθειάζανε σε ολους τους τόνους την «προσφορά και το μεγαλείο» και δεν έβρισκε κανέναν. Και δεν έβρισκε γιατί το 4^{ο} Αυγουστιανό καθεστώς ολοι μαζί συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι: Πολιτειακή, πολιτική, οι στρατιωτική ηγεσία και ο στρατός, που δεν ήταν στο μέτωπο εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών.

Μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, όχι όμως και της 4^{ο} Αυγουστιανής κλίκας, η οποία τόσο στο εξωτερικό οσο και στο εσωτερικό συνέχισαν τα καταχθόνιο έργο τους. Με αυτή την εικόνα της εγκατάλειψης, της καταστροφής

και της φρίκης άνοιξε η νέα πράξη της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Και ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό και για να μη οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο:

Σύσσωμος ο κρατικός μηχανισμός αντί να οργανώσει Αντίσταση, παραδόθηκε αύνδρος στους κατακτητές. Ας σημειωθεί ότι ένα μεγάλο μέρος του κρατικού μηχανισμού ήταν οργανωμένο στην μεταξική φασιστική οργάνωση, ετσι που δεν χρειάστηκε οι κατακτητές να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλής των διοικήσεων, όπως πχ τον Εβερτ, που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Οπως και οι Νέοι υποχρεωτικά ήταν οργανωμένοι στην ΕΟΝ, μια καθαρή φασιστική οργάνωση, όπου ο χαιρετισμός ανάμεσα στα μέλη δεν ήταν το καλημέρα ή χειραψία, αλλα αντίστοιχο με αυτό του Χίτλερ.

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Βέβαια, στρατιωτικά πραξικοπήματα και δικτατορίες έγιναν στη χώρα μας και πριν το 1936, όπως του στρατηγού Πάγκαλου και του Λοχία Κονδύλη. Το σύγχρονο τραγικό ιστορικό-κοινωνικό γίγνεσθαι όμως της χώρας, αρχίζει πριν από 65 χρόνια. Που εν όψει του επερχόμενου Β! παγκοσμίου πολέμου στη χώρα μας στις 6 Αυγούστου του 1936 επιβλήθηκε η αγγλικής κοπής Αγγλό-Βασιλικό Μεταξική δικτατορία. Ο βασιλιάς ήταν αγγλο-τραφής και ο Μεταξάς γερμανοτραφής.

Πρώτο αντί να ασκεί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ επί 33 μέρες εξουσία για λογαριασμό της κυβέρνηση του Καΐρου στη οποία συμμετείχε το ΕΑΜ με 5-6 υπουργούς, ο ΕΛΑΣ Αθηνών μπορούσε με σύντομες και αποφασιστικές ενέργειες να καταλάμβανε την πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. αμέσως μετά την αποχώρηση των Γερμανών, διορθώνοντας τα λάθη του Λιβάνου και της Καζέρτας (στη διάπραξη των οποίων προφανώς ειχαν βάλει το δαχτυλάκι τους και οι Σοβιετικοί), κάτι που μπορούσε πολύ άνετα να κάνει.

Δεύτερο να συνελλάμβανε και θα περνούσε από έκτακτα στρατοδικεία κάθε εθνοπροδότη και συνεργάτη των Γερμανών με την ταυτόχρονη δήμευση των περιουσιών τους μέχρις οτου αποδεχθεί το «Πόθεν έσχες» τους, Και Τρίτο να διακηρύξει αμέσως ότι επιλέγει και θα εφαρμόσει σαν μορφή πολιτεύματος την Προεδρική κοινοβουλευτική δημοκρατία, πείθοντας με αυτές τις έμπρακτές και αποφασιστικές πράξεις τους Αγγλους για την ειλικρίνεια των προθέσεών της σχηματίζοντας από θέση ισχύος, κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με ευρεία συμμετοχή αποδεδειγμένων πατριωτών από ολο το φάσμα του πολιτικού κόσμου διακηρύσσοντας στον εξωτερικό τομέα μεταπολεμική ουδετερότητα.

Μια τέτοια λύση θα τη δέχονταν όχι μόνο η πλεοψηφία του πολιτικού κόσμου, αλλά και η Αγγλία, που με τις 600 και μεγάλες και μικρές μάχες σ όλη τη διάρκεια της κατοχής αναγνώριζε την μεγάλη συμβολή του ΕΑΜ στον αντιφασιστικό αγώνα, και μάλιστα τους προβλημάτιζε για τον τρόπο θα έλυνε το θέμα ΕΑΜ. Και που τώρα, αν η ηγεσία του τολμούσε θε έδινε την πιο ενδεδειγμένη για τους Αγγλους λύση, που στις συνθήκες εκείνες ήταν η καλύτερη για την Ελλάδα, το λαό και τους ίδιους τους Αγγλους. Μια λύση που θα την χαιρετούσε και θα την υποστήριζε το σύνολο του λαού, αφού θα ικανοποιούσε το λαϊκό αίσθημα και θα δικαίωνε και τον αγώνα του.

Για να γίνει αυτό όμως χρειάζονταν δυο βασικά πράγματα α) αφού η ηγεσία της Αντίστασης μετάφρασε σωστά τους Ρώσους στο Λίβανο, και συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5-6 Υπουργούς και που σαν κλιμάκιο της κυβέρνηση πλέον, έλεγχε και ασκούσε την εξουσία επί 33 μέρες σε ολόκληρη την Ελλάδα. Το μόνο που θα αθετούσε από τη Συμφωνία του υπέγραψε στο Λίβανο θα ήταν το τραγικό λάθος της Καζέρτα, που ήταν και η ουσία της διαπροσωπικής μυστικής συμφωνίας του Τσώρτσιλ με τον Χίτλερ στη Λισαβόνα που βασικό της περιεχόμενο ήταν να «φύγουν αναίμακτα οι Γερμανοί από την Ελλάδα, υπό τον όρο να μην παραδώσουν οι Γερμανοί την Αθήνα και την Θεσσαλονίκη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

«...Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης ειναι ήδη εντυπωσιακά. Από τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φευρουαρίου 1945, μέχρι το Μάρτη του 1946 συντελέστηκαν: 1.298 δολοφονίες μελών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Εγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν 6.671 .Πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632. λεηλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπεύμφθηκαν σε δίκη 84,931. Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατά γυναικών....».

Από τους δολοφονηθέντες, 953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 από τους Αγγλους και οι υπόλοιποι από «αγνώστους δολοφόνους». Αυτές ειναι μόνο οι καταγεγραμμένες πράξεις που έγιναν από το επίσημο κράτος, το παρακράτος και τις συμμορίτες από την επόμενη της Συμφωνίας της Βάρκιζας 13/2/1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946, χώρια αυτές που δεν καταγγέλθηκαν. Η καταγγελία ενός βιασμού ή και απόπειρα δολοφονίας κλπ, έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια. Για να αποφασίσει όμως κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία, έπρεπε να εχει αποφασίσει οτι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε τον ίδιο κίνδυνο. Τις ίδιες συνέπειες διέτρεχε και η καταγγελία κάποιου γνωστού και δεδηλωμένου δωσίλογου, αφού ο καταγγέλλον έπρεπε να αποδείξει ότι η συνεργασία με τον κατακτητή «ήταν σε γνώση του ότι ήταν αντεθνική πράξη»

Ας μην ψάχνουν λοιπόν, οι ιστορικοί του αντι κομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρούν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφρυντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφρυντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν ειναι μόνο τα φρικτά και αναίτια

εγκλήματα που διέπραξαν τα σμήνη των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκωμένο παρακράτος μια και το ίδιο το επίσημο κράτος.

Το κράτος λάφυρο. Στην πράξη οσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσιλογούς-συνεργάτες τόσο περισσότερο αισθανόταν αυτό να εδραιώνει την εξουσία. Το πεδίο της ιδεολογίας σύγκρουσης το ειχε εναποθέσει στην αριστερά. Είτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» και ευθυνών κυρίως για λόγους κυνισμού (για να λειτουργήσει: ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), ετσι η Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να «απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πεί την αλήθεια και κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Μετά έξη περίπου χρόνια του τρομοκρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα και μάτωσαν και στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την προσωπική τιμή και την αξιοπρέπειά της Ελλάδα, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνοτης και ασύδοτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες ειναι οι επί εικοσαετία φυλακές, τα νησιά του Αιγαίου, τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ωστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε η ώρα της εκτέλεσης. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνεε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι μελλοντικές ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, με αυτήν την εικόνα της διάλυσης της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού, η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής, όχι όμως και της αστικής τάξης, μπροστά στα νέα να διαμορφωθούν κοσμοϊστορικής σημασίας γεγονότα στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Οι πόλεμοι τοπικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη φιλοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ η κοινωνία των ανθρώπων δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η μακραίωνη πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των ανθρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ενα τοπίο πολέμων, όπου ο ένας θα διαδέχεται τον άλλο. Γιατί ο πόλεμος είναι ο πιο

εύκολος και γρήγορος πλουτισμός. Εκτός από τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα, τα έργα τέχνης, την αρπαγή της στοκαρισμένη του εργασίας, και τη μέλλουσα να παραχθεί, την φτηνή εργατική δύναμη ειναι και γεωστρατηγική θέση μιάς χώρας που μπορεί να εμπλακεί το ιδιοκτησιακός τρόπος κήρυξης του πολέμου, ειναι η ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει τον πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επωφελώς και οχι εις μάτην.

Η αρχή αυτή πριν από την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, ηταν οχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη για αρκετές χιλιάδες χρόνια. Παρά την «πτώση του τότε υπαρκτού Σοσιαλισμού» για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε με την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυο συστήματα.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στο Ρωσία το ιδιοκτησιακό σύστημα για να κάνει ένα πόλεμο, χρειαζόταν προσχήματα και εν μέρει έστω λογοδοσία στο ΟΗΕ. Μετά την πτώση δεν χρειάζεται τα προσχήματα πολύ περισσότερο τη λογοδοσία. Και οχι μόνο δεν τα χρειάζεται, αλλά μετά την πτώση θεωρούνται και περιττά αν οχι πολυτέλεια αυτές οι λεπτομέρειες. Μετά την πτώση μας προέκυψε και η άποψη το περιττό της νομιμότητας της κήρυξης ενός πολέμου και πλησιάζει η ώρα να επιβληθεί και το αδιανόητο της Αντίσταση των λαών του κόσμου στα όποια πολεμικά σχέδια του καθεστώτος και τη αφαίρεση δικαιωμάτων.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...ανίκητο από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας ο πόλεμος ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ...Οσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε άλλο από μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» δια του κοινοβουλίου που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων, αλλά και αποτελεσμάτων του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να τους επανεκλέγει τύπής» αυτήν την ολιγαρχία

Η άρχουσα τάξη, η αστική τάξη της χώρας, χωρίς να νοιώθει την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον του λαού και της κατακτημένης χώρας, το μόνο της μέλημα από ό,τι αποδείχθηκε ήταν και σαν άρχουσα τάξη δικαιολογημένα, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαπραγματεύονταν και με τους δυο εμπολέμους, έτσι ώστε μετά τη λήξη του πολέμου μέλλον της και η επαναφορά της στην εξουσία, να είναι εξασφαλισμένη για να συνεχίσει την πριν της 27^{ης} Οκτωβρίου του 1940 πολιτική της, αλλά και επιμέριζε τις δυνάμεις της και τους ρόλους που θα παίξει το κάθε της κομμάτι της, στο πλευρό των δύο εμπολέμων, στους οποίους θα εμπιστευόταν την μεταπολεμική ύπαρξή σαν κυβερνώσα τάξη.

Οι όροι συνεργασίες και οι υποθήκες που ανέλαβε απέναντι των δυο εμπολέμων έναντι αυτής της διασφάλισης, ήταν, και όπως αποδείχθηκε είχαν τεράστιες συνέπειες στο λαό και τη χώρα, μα και τους εκπροσώπους της ίδια της αστικής τάξης αναλογικά και αυτής, που έμειναν στο εσωτερικό προκειμένου να προσφέρει τις αντίστοιχες υπηρεσίες προς τους Γερμανούς κατακτητές και αυτής που ακολούθησε τους Αγγλους. Με πρώτη συνέπεια να χάσει την επαφή με το

λαό, να ξεκοπεί από τα πολιτικά και κοινωνικά, πολιτιστικά, μα και πολεμικά δρώμενα στο εσωτερικό της χώρας, Με αποτέλεσμα ένα μέρος του λαού να της γυρίσει την πλάτη και εξ ίσου ένα μεγάλο κομμάτι των ανθρώπων που παραχώρησε στους κατακτητές να ταυτιστούν ψυχή τε και σώματι μαζί τους. Και ήταν αυτοί που αποτελούσαν την ελληνό-ελληνική κατοχή, που ήταν χειρότερη και από αυτή των κατακτητών ακόμα.

Κάτι παρόμοιο συνέβει και με τον στρατό που πήρε μαζί του το κομμάτι που εγκατάλειψαν κατά τους επίορκους στρατηγούς «το πάτριο έδαφος», μα και μέρος των αξιωματικών όταν αντιλήφθηκαν τα τεκτενόμενα και κυρίως όταν έμαθαν για το τι ακριβώς συνέβαινε στο εσωτερικό της χώρας, σε σχέση με την πρωτοβουλία του ΚΚΕ, να καλέσει το λαό σε ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ όπως ο Υψηλάντης το 21, κάλεσε τους Αστούς με εκείνο το συγκλονιστικό Μανιφέστο να ηγηθούν της Επανάστασης. Οι Αριστεροί, Δημοκράτες και οι Αντιφασίστες αξιωματικοί και στρατιώτες ζήτησαν να επιστρέψουν στην Ελλάδα για να πολεμήσουν τους κατακτητές. Οι Δεξιοί και οι Βασιλόφρονες οργάνωσαν τον ΙΔΕΑ, όπου μέσα του εκκολάφθηκε το αυγό του Φιδιού της Απριλιανής δικτατορίας.

Μπροστά σε αυτή την τραγική για το λαό και τη χώρα κατάσταση, όπως ο Υψηλάντης απευθυνόμενος στου «ΦΙΛΙΚΟΥΣ» με την προκήρυξή του έλεγε οτι: «Εφτασε τέλος πάντων η πολυπόθητη εκείνη λαμπρά στιγμή «ΑΔΕΡΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ», Ετσι, και οι κομμουνιστές, οι Σοσιαλιστές, οι Δημοκράτες, Αντιφασίστες και όποιοι άλλοι Πατριώτες συμμετείχαν στη συγκρότηση του ΕΑΜ, κάλεσαν τον ελληνικό λαό σε πανστρατία για την απελευθέρωση της χώρας από τους τρείς κατακτητές. Και με προκηρύξεις όπως αυτή του Υψηλάντη θύμιζαν στο λαό την πατρογονική κληρονομία.

«Ας καλέσουμεν λοιπόν (λέει ο Υψηλάντης στους ηγέτες της «Φιλικής Εταιρείας» όπως και οι ηγέτες του ΕΑΜ), εκ νέου, ώ αντρείοι και μεγαλόψυχοι Ελληνες, την ελευθερίαν εις την κλασικήν γην της Ελλάδος! Ας συγκροτήσωμεν μάχην μεταξύ του Μαραθώνος και των Θερμοπυλών! Ας πολεμήσωμεν εις τους τάφους των πατέρων μας, οι οποίοι, δια να μας αφήσωσιν ελεύθερους, επολέμησαν και απέθανον εκεί! Το αίμα των τυράννων ειναι δεκτόν εις την σκιάν του Επαμεινώνδα Θηβαίου και του Αθηναίου Θρασύβουλου, είτινες κατατρόπωσαν τους τριάκοντα τυράννους εις εκείνας του Αρμοδίου και του Αριστογείτονος οι οποίοι συνέτρεψαν τον Πισιστρατικόν ζυγόν, εις εκείνη του Τιμολέοντος, οστις απεκατέστησεν την ελευθρίαν εις την Κόρινθον και τα Συρακούσας, μάλιστα εις εκείνας του Μιλτιάδου, και του Θεμιστοκλέους, του Λεωνίδα και των τριακοσίων, είτινες κατέκοψαν τοσάκις τους αναρίθμητους στρατούς των βαρβάρων Περσών, των οποίων τους βαρβαρότερους απογόνους εις ημάς σήμερον με πολλά μικρόν κόπον να εξαφανίσωμεν εξ ολοκλήρου:

Βέβαια η προκήρυξη αυτή έγινε αργότερα ο βασικός στόχος των αντιδραστικών. Και σε λίγο έβγαλε για να αποκρούσει την κριτική και ενδεχόμενη ολιγορία από μέρους των αντιδραστικών με νέα προκήρυξη του «...απεθυνόταν στα μέλη της Φιλικής Εταιρείας. Αναγνώριζε στους Φιλικούς τους αγώνες που προηγήθηκαν και τους καλούσε να οπλισθούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και ό,τι άλλο τον Ιερό αγώνα» Αυτό ακριβώς έκανε και το ΕΑΜ.

Όπως το κάλεσμα του Υψηλάντη, ετσι και το κάλεσμα του ΕΑΜ δέχθηκε δρυμήτητα κριτική για τη ίδρυσή και τα σοφίσματα των φυγάδων και των συνεργατών, πως τάχα η Αντίσταση άρχισε όταν κηρύχθηκε ο Γερμανό-ρωσικός πόλεμος στις 21 Ιουνίου το 1941 και δήθεν για συμπαράσταση στους Ρώσους και όχι από πατριωτισμό.

Και το επιχείρημα αυτό είναι όπως και τόσα αλλα ανιστόριτο. Η κατάρρευση του μετώπου άρχισε το Μάη του 1941. Η μάχη της Κρήτης συνεχιζόταν, οι αντιδράσεις κατά των κατακτητών άρχισαν αμέσως και οι συλλήψεις ήταν καθημερινές, που βρίσκει λοιπόν, δικαίωση η τέτοια άποψη; Αν η επίσημη ίδρυση του ΕΑΜ έγινε το Σεπτέμβρη, αυτό οφείλεται στο ότι οι αγωνιστές που ο φασισμός του Μεταξά τους παράδωσε κατά εντολή των φυγάδων στους Γερμανούς, χρειάστηκε κάποιος χρόνος να αποδράσουν, να φτάσουν κάποιου, να συνδεθούν με αυτούς που ήδη ειχαν σχηματίσει το πρόπλασμα και πατριωτικά να ενεργήσουν. Αν σε αυτό προστεθεί και η κολισιεργεία των κομμάτων, οι αναβολές και μια σειρά οργανωτικά και προγραμματικά θέματα, μέχρις ότου τα αλλα κόμματα της δεξιάς και του κέντρου αρνηθούν οριστικά τη συμμετοχή τους φτάσαμε στο Σεπτέμβρη. Ο καθένας ας βγάλει τα δικά του συμπεράσματα αν ευσταθούν τα επιχειρήματα των απόντων και των συνεργατών;

Μάλιστά πολλοί ανάμεσά τους και ο συγγραφέας, με το έργο του «ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ», αφήνει να εννοηθεί πως η Αντίσταση υπήρξε πράξη εθνικής προδοσίας. Ο χαρακτηρισμός αυτός εκτός από υπερβολικό είναι και απαράδεκτος. Και είναι απαράδεκτος γιατί ταυτίζοντας αδιάκριτα το ΚΚΕ με το ΕΑΜ και το ΕΑΜ με τον Εμφύλιο, χωρίς να αναφερθεί καν τους λόγους που οδήγησαν στον εμφύλιο, ποιοι ειχαν δικούς και συγκεκριμένους λόγους να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, στο όνομα του εμφυλίου στιγματίζουν τον 4χρονο πρωτόγνωρο, εθελοντικό πατριωτικό αγώνα του λαού, για λευτεριά και δίκαιο εθνική προδοσιά. Μια προδοσιά αναπόδεικτη, ενώ είναι αυταπόδεικτη η δική τους και το πιο τραγικό είναι ότι ήταν και διεπράχθει συνειδητά, πριν την έναρξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, την διάρκειά του και ολοκληρώθηκε με τη λήξη του.

ΕΜΕΙΣ εκτός του ότι είμαστε περήφανοι για την προσφορά προς την Δόλια τότε σκλαβωμένοι πατρίδα, αλλα και πρακτικά-ιστορικά αγωνιζόμενοι αποδείξαμε, ότι συνεργαζόμενοι πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα με τους κατακτητές οι στο εσωτερικό της χώρας εκπρόσωποι της αστικής τάξης διέπραξαν εκτός από εγκλήματα και συνειδητή εθνική προδοσία.

Αλήθεια αναρωτήθηκαν ποτέ αυτοί που ελαφρά τη καρδία, χαρακτηρίζουν εθνική προδοσία, την πρόσωπο με πρόσωπο πολιτικά και στήθος με στήθος ένοπλα με τον κατακτητή. Αν αυτή η μακρόχρονη φασιστική προετοιμασία του λαού και επιβεβλημένη αργότερα με μια οργανωμένη δικτατορία από έναν Γερμανοτραφή δικτάτορα Μεταξά στα Εθνικό Σοσιάλ-Ναζιστικά πρότυπα, αν αυτή η συνειδητή πολύ επίπεδη προσφορά

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχιση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιός ειναι δοσίλογος, εξέδοσαν ενα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιός ειναι δοσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο

αρχηστράτηγος Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδωθούν. Μάλιστα τους έθεση και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδωθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια έδωσε εντολή σε όλες τις Αντιστάσεις να τους σκοτώνουν.

Μετά την ήττα του άξονα, ενα από τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Συνέπεια του γεγονός αυτού, Οι αριστεροί όλα αυτά τα χρόνια, όσοι δεν ειχαν σκοτωθεί στις 600 μεγάλες και μικρές μάχες, με τους κατακτητές και τους σύγχρονους Νενέκους, από τις οποίες 43 στο νομό Ημαθίας 18 το 1943 και οι 25 του 1944, τον εμφύλιο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βίωναν τη δική τους περιπέτεια στον σκληρό 20^{ος} αιώνα της ελληνικής ιστορίας. Ενώ ο δεξιός βρίσκεται σε σταθερή σχήση με την εννοιολόγηση και την άσκηση της εξουσίας, αριστερός θέτει την εξουσία και τη σχέση του μαζί της υπό διαρκή έλεγχο και αναρωτιέται γιατί;

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντη κάλεσε τους αστούς το 21 να αναλάβουν δράση για την δημιουργία της κρατικής ελληνικής οντότητας, ετσι και οι κομμουνιστές κάλεσαν τα κόμματα και το λαό σε Αντίσταση και στις 27/9/41 ιδρύεται το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Μια ιστορία που άλλαξε τα δεδομένο της ιστοριογραφίας. Σε όλο τον κόσμο η ιστορία γράφεται από τους νικητές. Ανεξάρτητά αν μετά πολτοποιείται μετά όπως έγινε με την ιστορία του των βαλκανικών πολέμων. Ο Αντιστράτηγος Ι Αλεξάκης με γράμμα του στο «Βήμα (9/2/1978), γράφει οτι στην «Ελλάδα μετά την επιβολή της βασιλό-Μεταξικής δκτατορίας, αντίθετα, γράφτηκε από τους ηττημένους και οι νικητές καλούνται να απολογηθούν για εγκληματικές αντεθνικές πράξεις που διέπραξε στο όνομα του να επανέλθει μετά απελευθερωτικά στη εξουσία ατόφια η 4^{η} Αυγούστου και να επανέλθει η πολιτική και η κοινωνική της χώρας στην πριν της 27^{η} Οκτωβρίου του 40.

Γεγονότα που όπως τόσοι αλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευση του λαού και την προσφορά τους στον αντιφασιστικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, ταυτίζουν και διανθίζουν με γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν ειχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας, την οποία καθοδηγούμενος προσπαθούσε να ανακόψει την αγωνιστική της πορεία .

Είχα την «καλή τύχη» όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχ μόνο άφησαν ασυγκίνητο τον συγγραφέα, αλλα προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση και κυρίως την πολιτική, οικονομική και ένοπλη συνεργασία της με τους κατακτητές, όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν την προσπάθεια του λαού στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, αλλα την χαρακτηρίζουν και πράξη «εθνικής προδοσίας».

Και αναρωτιέται ο καθένας που διάβασε τα αντίστοιχα με αυτό βιβλία. Βιβλία που πολλά όπως του Γκατζογιάννη και πολλών άλλων,που δυστυχώς βράβευσε η σιωπούσα για τα τεκτενόμενα εις βάρος του λαού και της χώρας Ακαδημία: Αν η συμμετοχή στην Αντίσταση για τους εν λόγω συγγραφείς ήταν πράξη «εθνικής προδοσίας» τότε πως οι ίδιοι απαλλαγμένοι (προς στιγμήν) από τα πολιτικά και ιδεολογικά τους πιστεύω θα χαρακτήριζαν τη συνεργασία με τους κατακτητές;

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η συμμετοχή στην αντίσταση ήταν «πράξη εθνικής προδοσίας» και η συνεργασία «πράξη εθνικής προσφοράς» σημαίνει ότι και η δικτατορία του 1967, ηταν οχι απλώς αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη, θα πρέπει να ανατρέξει στην κατοχική και μετ' απελευθερωτική ιστορία.

Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την αγγλικής κοπής μεν-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, φασιστικής δε στο περιεχόμενο δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, οι συγγραφείς κάνουν μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε κάν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν ο δωσιλογισμός που απεργάστηκε πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός και εκ κολάπτηκε το Αυγό του Φιδιού που με κατάληξη τη Χούντα των συνταγματαρχών...

Η λογική της κατασκευής και του προσδιορισμού του «αντιπάλου» τότε «εχθρού» το 1944, λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη μορφών δράσης εις βάρος τους, και νομιμοποιεί τη χρήση όλων των μέσων (των πάσης φύσης δοσιλόγων), των αγγλικών μεδραλιοβόλων, των τάνκς, των αεροπλάνων και των καραβιών για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του. Ενώ παράλληλα, αποφασίζετε οτι η ατιμωρησία του αντιπάλου «εχθρού» αποτελεί επιτακτική ανάγκη, αφού η αριθμητική δύναμη και η δύναμη πυρός που εχει αποτελεί «κίνδυνο» για τη σωτηρίας του έθνους. Οπότε μια και μόνη λύση υπάρχει. Με τη ωμή και απροσχημάτιστη επέμβαση των Αγγλων, η εκ του ασφαλούς εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Η λογική της εξόντωσης του ιδεολογικού αντιπάλου οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο.

Στη λογική αυτών των ανθρώπων, η κατάσταση του «ανέκαθεν» και το «πάντοτε», ειναι αυτό που αντιτείνουν στους αστούς επαναστάτες οι προύχοντες και ο Κλήρος, οταν τίθεται στη συγκυρία της Επανάστασης το ζήτημα της εξουσίας, δεν αναφέρεται σε ενα παρελθόν διακριτό από το παρόν και το μέλλον. Απεναντίας, ορίζει το χρόνο σαν αναλλοίωτο, αμετάβλητο από την ιστορία, παντοτινή κατάσταση και γι' αυτό δεν μπαίνει καν ζήτημα της συγκυριακής επαναστατικής της αναίρεσης των προ επαναστατικών δομών εξουσίας. Οπως, και ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, έτσι θα πρέπει να συμβαίνει και στο παρόν αλλα και στο μέλλον. Με το σκεπτικό αυτό μόνο αντιλαμβάνονται οι προύχοντες και ο Κλήρος το ζήτημα της εξουσίας και το έργο της Επανάστασης.

Οπως άλλοτε οι φορείς της εξουσίας προέρχονταν από εναν αριθμό προχουντικών οικογενειών, ετσι και τώρα, στην Επανάσταση. Το ζήτημα της εξουσίας ειναι ζήτημα που αφορά αυτές τις ίδιες οικογένειες. Πάντοτε η εξουσία ήταν και παραμένει ζήτημα της αδιαμφισβήτητης προχουντικής ηγεσίας και ως εκ τούτου δεν μπορεί να νοηθεί η Επανάσταση σαν ρήξη με τη «φυσική» τάξη του κόσμου, όσο και αν συνδέεται με μια σημαντική ασυνέχεια στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης λόγω της απόχτησής της από την οθωμανική νομιμότητα και τώρα δοτή από τον Τσιώρτσιλ.

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές και παραμέτρους. Δηλ τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ώς έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία διεξάγονταν η Επανάσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η όποια άλλη εξουσία ειναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παροδική. Θα απαντήσουν οτι η υπάρχουσα ήδη εξουσία θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την συνιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Στο ιδεολογικό σύμπαν του προύχοντα και του Παπά, οι πήγες της κεκτημένης εξουσίας δεν μνημονεύονται καν, βυθίζονται βαθιά στην αχρονικότητα του «πάντοτε», του «ενέκαθεν». Και στον νειν και αεί και είς τους αιώνας των αιώνων Αμήν.

Μετά από πολλούς και σκληρούς αγώνες το «έθνος όπως πάντα, πιστό στην ιστορική του διαδρομή, απέκρουσε την απειλή και έσωσε τον εαυτό του και τις επερχόμενες γενιές από τον τρισκατάρατο κομμουνισμό».

Οι ερωτήσεις όμως για τη συνεργασία και τον δωσιλογισμό σε σχέση με το μέγεθος της προσφοράς αυτών που Εθελοντικά Αυτό Επιστρατεύτηκαν εχουν μείνει αναπάντητες. Τα ερμητικά κλεισμένα αρχεία που όταν ανοίξουν, πολλοί από αυτούς που η «εύνοια των φυσικών νόμων τους ευνόησε να ζουν ακόμα όταν ανοίξουν τα αρχεία, αναστοχαζόμενοι τα τεκτενόμενα θα ντρέπονται και ειδικά οι απόγονοι».

Και θα ντρέπονται γιατί, ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας

και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό, για να μη υπάρξει το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα εκείνα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Αλλωστε αυτή ήταν και η εντόλη που άφησαν στους εναπομείναντες στο εσωτερικό δια στόματος Μανιαδάκη Υπουργού ασφαλείας της 4ης Αυγούστου: «Να παραδοθούν οι κρατούμενοι και εξόριστοι κομμουνιστές, Σοσιαλιστές, αντιφασίστες και δημοκράτες στους Γερμανούς. Να μην οργανωθεί εσωτερική αντίσταση. Και αν οργανωθεί να την πολεμήσουν σε συνεργασία με τους κατακτητές». Γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό.

Μετά έξη περίπου χρόνια του τρομοκρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα και μάτωσαν και στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την προσωπική τιμή και την αξιοπρέπειά της Ελλάδα, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνοτης και ασύδοτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες ειναι οί επι εικοσαετία φυλακές, τα νησιά του Αιγαίου,τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε η ώρα της εκτέλεσης. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνευε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι μελλοντικές ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης, στην προτροπή και την πίεση του ένοπλα κατεστημένου, έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και χρυσές επωμίδες, άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι όχι της καθάρσης που τόση ανάγκη ειχε ο τόπος, άλλα της διάσωσης των δωσιλόγων γα την μελλοντική τους χρήση... Και να που η διάσωσή του ήταν προφητική! Το ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ εκκολάφτηκε και την 21η Απριλίου, έσκασε το κέλεφος...

Όπως είναι γνωστό το μεγαλύτερο μέρος του στρατού και μεγάλο μέρος των αξιωματικών έμειναν στο εσωτερικό της χώρας. Οι εναπομείναντες αξιωματικοί σαν επαγγελματίες του πολέμου και ανεπάγγελτοι βιοποριστικά ήταν επικίνδυνοι,

να «παρεκλίνουν». Για να μην παρεκλίνουν, λοιπόν, και να μείνουν αδρανείς μέχρις ότου ξεκαθαριστούν τα πράγματα.

Το Λονδίνο δια του Καΐρου, εκτός από τις διαβεβαιώσεις για τη Νίκη, έριχνε ορισμένα συνθήματα, που συνέβαλαν στην διατήρηση της αδράνεια όπως: «Εμείς πολεμήσαμε, τώρα ας πολεμήσουν άλλο για μας», ότι γρήγορα οι «Αγγλοι θα μας απελευθερώσουν», αφού οι Ρώσοι δεν «μπορούν να σταματήσουν την προέλαση των Γερμανών» κλπ. Και τους καλούσε αμαδικά και ατομικά ακόμα να εγκαταλείψουν την Ελλάδα με όποια μέσα και το ίδιο το Λονδίνο έστελναν και υποβρύχια ακόμη να του πάρουν από τις ελληνικές παραλίες.

Μετά τη ίδρυση όμως του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και η προσχώρηση μερικών αξιωματικών στο ΕΑΜ. Το Λονδίνο οι εδώ εντολοδόχοι της αστικής τάξης προκειμένου να τους προφυλάξουν του έδωσαν τους Γερμανούς να τους εξασφαλίσουν τα του ζείν: Να παίρνουν τη δεκάτη από τους παραγωγούς μέσω των συνεταιρισμών και τους μύλους από τον λαό. Σιτηρα και όσπια και όποια αλλα αγρατικά προϊόντα, με τα οποία τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική.

Βέβαια, στρατιωτικά πραξικοπήματα και δικτατορίες έγιναν στη χώρα μας και πριν το 1936, όπως του στρατηγού Πάγκαλου και του Λοχία Κονδύλη. Το σύγχρονο τραγικό ιστορικό-κοινωνικό γίγνεσθαι όμως της χώρας, αρχίζει πριν από 65 χρόνια. Που εν όψει του επερχόμενου Β! παγκοσμίου πολέμου στη χώρα μας στις 6 Αυγούστου του 1936 επιβλήθηκε η αγγλικής μεν κοπής Αγγλό-Βασιλικό, φασιστικής δε Μεταξική δικτατορία. Ο βασιλιάς ήταν αγγλο-τραφής και ο Μεταξάς γερμανοτραφής. Στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ο λαος μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι' αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να αποκρούει τον φασίστα εισβολές.

Η Εθνική Αντίσταση είναι η ΑΔΙΑΚΟΠΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΔΟΞΑΣ και η Κρήτη και οι τοπικές εξεγέρσεις αποτελούν μια ανώτατη ψυχής και Πατριωτισμού Τα σοφίσματα

Βέβαια έκανε λάθη και μάλιστα πολλά και μερικά μεγάλα, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ : όπως η Συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτας και η παράδοση των όπλων. Κανένα όμως από αυτά δεν στρέφονταν εναντίον του λαού και της χώρας, των πολιτικών και ιδεολογικών του αντιπάλων και αυτών ακόμα των δοσιλόγων συνεργατών του κατακτητή και Νέο κατακτητών Αγγλων και κυρίως εναντίον της δωσίλογης ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, που μοιραζόμενη στα δυο συνεργάστηκε και με τους δυο εμπολέμους ώστε όποιος και αν ήταν ο νικητής της αναμέτρησης να επανέλθει ατόφια

Οι Αγγλοι εν όψη του Β! παγκοσμίου πολέμου προκειμένου να παραμείνει δεμένη η Ελλάδα στη γεωστρατηγική της κοσμοθεωρία και φύλακας άγγελος των αγγλικών συμφερόντων, και κυρίως να βγει η Ελλάδα στον πόλεμο στο πλευρό της Αγγλίας επέβαλαν τήν Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία. Στη 4χρονη διάρκειά της ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα. Η δικτατορία διέλυσε κόμματα, οργανώσεις, φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία και φυλακή χωρίς δίκη Δημοκράτες και αντιφασίστες πατριώτες, κορυφαίους

πολιτικούς, πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση απαγόρευσε στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα.

Ο λαό μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά για αυτό όταν στις 28/10/40 η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ξεσηκώθηκε σαν ενας άνθρωπος να τον αποκρούσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν άμεσα και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία.

Η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας απ τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαλειώδη Αντίσταση του λαού μας και οι δυο εμφύλιοι πόλεμοι ή μάλλον οι δύο φάσεις του που ακολούθησαν, σαν προέκταση του αντιφασιστικού πνεύματος και αγώνα, αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία σφράγισαν την Νεοελληνική ιστορία κατά την περίοδο 1936-1974 και οι όποιες συνέπειες σε πρόσωπα και γεγονότα βάζουν μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.

Με την πικρή σοφία που μας πλούτησαν αυτά τα σαράντα και πλέον χρόνια που πέρασαν ανεξάρτητα σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας ειναι αναμφισβήτητο σήμερα, οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40, με ένα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικό-οικονομικής προόδου, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος δεν θα ειχε τόσο καταστροφικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τις ασύδοτες και συλλήβδην συλλήψεις, τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ηταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίτες, με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς αποδείξεις η και ενδείξεις ακόμα τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις γιατί δεν είναι λίγες οι περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί από τους «δολοφονημένους» ζουν και σήμερα ακόμα. Και στην μερική πρόχειρη αναθεώρηση και χωρίς σε βάθος αναψιλάφιση σε βάθος, όσων η δίκη έγινε πριν την προκήρυξη των εκλογών του Νοέμβρη του 1952 με το «Νόμο 2050 περί ειρηνεύσεως και αποσυμφώρεσης των φυλακών πολλοί «εγκληματίες που καταδικάστηκαν πεντάκης εις θάνατο και εκτελέστηκαν», αθωώθηκαν των κατηγοριών και ακόμα περισσότεροι αθωώθηκαν. Ο μεγά Το κράτος λάφυρο από τους Αγγλους και τους συμμορίτες. Η κυβέρνηση ό,τι γύρισε από το Κάϊρο ήταν ΑΤΟΦΙΑ η 4η Αυστιανή καμαρίλα. Ο ιδεολογικός εμφύλιος ειχε αρχίσει την επομένη την επιβολής της αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξικής Δικτατορίας. Μια δικτατορία πουν αποτελούσαν ο Αγγλό τράφη Βασιλιά και ο Γερμανό τραφή δικτάτορα.

Στην πράξη όσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσιλογούς-συνεργάτες τόσο περισσότερο αισθανόταν ότι εδραίωνε την δοτή μεν ανύπαρκτη εξουσία την .το πεδίο της ιδεολογίας ειχε παραδοθεί στην αριστερα. Ειτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» λόγους κυρίως για λόγους κυνισμού (για να γίνει ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), έτσι η Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να

«απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πει την αλήθεια αι κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Για τους Φιλισταίους ιστορικούς και του λογοτέχνες σαν το «Ελένη» του Γκατζογιάννη και πολλών άλλων παρομοίων έργων, μια μόνο απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για όλους εκείνους τους ιστοριοδίφες που ακόμα και στις μέρες μας, πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο ιστορικό παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση και μόνο. Οσο για τους δικαστικούς που συμμετείχαν σε αυτό το προαποφασισμένο εν ψυχρώ έγκλημα το μόνο που μπορώ να πω ειναι: Οτι δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί ειναι Ασπρο και από το σκοτάδι γιατί ειναι Μαύρο.

Η προσφορά της Αντίστασης σε θυσίες αίμα και καταστροφές ήταν τεράστια και έπρεπε όχι μόνο να αναγνωριστεί, αλλα και να ανταμειφθεί με εδάφη: όπως της Κύπρου, της Ανατολικής Θράκης, του Δυτικού Βοσπόρου, των Δωδεκανήσων ξεκαθάρισμα των γκρίζων ζωνών και ίσως και της Βορείου Ηπείρου, αν όλα εξελίσσονταν ομαλά. Δεδομένα που θα έβαζαν σε δύσκολη θέση την Αγγλία, αφού τα εδάφη αυτά θα αφαιρούνταν από την φιλτάτη Τουρκία, της όποιας Τουρκία η Αγγλία ασκούσε επικυριαρχία και αποτελούσε ανάχωμα στη Ρωσία.

Συνεπώς διεκδικήσεις σαν αυτές θα τάραζαν τον ύπνο των Αγγλων και ειδικά του Τσώρτσιλ, που τον είχαν ανακηρύξει πατέρα της νίκης. Ομως ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί νίκησαν τα συμφέροντας τους εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν ανάγκη πια. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ήταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, «ο ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας, ο απαράμιλλος». Καλά θα έκανε να ξεχάσει όλα αυτά Και ο εμφύλιος.

Μετά τον ιστορικό συμβιβασμό της αστικής τάξης που ήταν επικεφαλής της Επανάστασης του 21με τον κλήρο και τους κοτζά-Πασάδες και την πρόσδεση της Νεοσύστατης Ελλάδας στο πολιτικό, οικονομικός και στο γεωστρατηγικό της Αγγλίας, πολιτική της Νεοσύστατης Ελλάδας.Τα οράματα που γαλούχιζαν οι αγωνιστές για την Ελλάδα και ειδικά μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια, Πολλοί από τους οραματιστές σκοτώθηκαν στους εμφυλίους, αρκετοί τα νανούριζαν στις χάψες-φυλακές και μερικοί έγιναν ζητιάνοι οπώς ο Μπουρλουτιέρης Ματρόζος, που με την ανδρεία, την αυτοθυσία για την Απελευθέρωση από τον Τούρτικο ζυγό και την παλιγγενεσία της συνέβαλε τα μέγιστα να γίνει ο καραβοκύρης Κανάρης ναύαρχος του στόλου και σε συνέχεια υπουργό του Ναυτικού

Αργότερα πολλοί αξιωματικοί. Αρκετοί προσχώρησαν στον ΕΛΑΣ και μερικοί όπως ο Μιτιλινάκης και αλλοι, σε συνεργασία με τον συνταγματάρχη Χρυσοχόου συμμετείχαν στην Πανελλήνια Απελευθερωτική Οργάνωση (ΠΑΟ), με καθαρά αντιεαμικό περιεχόμενο. Αυτοί εφοδιαστηκαν με όπλα από τους Γερμανούς και «βγήκαν στο Βέρμιο και τα Πιέρια», όπως τους υπέδειξε ο Απόστρατος Λεωνίδας Βελτσίδης, όχι βέβαια «να πολεμήσουν μαζί με τους αντάρτες τους γερμανούς, αλλα να πολεμήσουν την Αντίσταση και το ένοπλο τμήμα της τον ΕΛΑΣ, κάνοντας πράξη και την Τρίτη εντολή του Μανιαδάκης! Κάτι παρόμοιο έγινε και στις επόμενες περιοχές.

Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν από τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ που για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικες οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Και που πρότρεπε τον στρατηγό Μάρσαλ να αρχίσει ο τρίτος παγκάοσμιος πόελος από την Ελλλ'αδα που αποτελεί βασικό προγεφύρωμα του «Ελευθερου Κόσμου» για να απελευθερωθουν οι λαοί της Βαλκανικής και Ανατολικής Ευπώπης.

Ο συγγραφέας και οσοι αλλοι ασχολήθηκαν, με τα κατοχική και τα μετά Απελευθερωτικά γεγονότα γνωρίζουν πολύ καλά, ότι μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα, αυτή η απολέμητη αρρώστια σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών, τα κύτταρα της οικογένεια, του κοινωνικού ιστού αποσυνδέονταν και το σώμα του Εθνους κατέρρεε. Όλα αυτά εκτος του ότι δολοφονούσαν την ΜΝΗΜΗ, εκεί που λάμπει ο πολιτισμός και οι ιστορικές εμπειρίες κάθε λαού και ατόμου, εξαρθρώνοντας την υφή και την συνοχή της Ελληνικής κοινωνίας. Τα ήθη και τα έθιμα χαλάρωναν και σε λίγο, έκαναν την εμφάνιση οι κλοπές, οι βιαιοπραγίες, το δίκαιο του ισχυρού και οι φόνοι.

Τώρα τα πράγματα ήταν ρευστά και ασαφή, τόσο για την διεξαγωγή, άλλο τόσο και κατάληξη και ειδικά ποιος θα ήταν ο νικητής. Τώρα υπήρχε και ενας τρίτος και αυτός ο τρίτος ήταν ο άγνωστος Χ, αλλα και οι ΗΠΑ που ειχε εισπράξει την αξία του Α! Παγκοσμίου πολέμου και καραδοκούσε και όπως τελικά έγινε να εισπράξει και την αξία και του Δευτέρου, έβλεπε και αυτή τον άγνωστο Χ, ότι αν επιβίωνε του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και επεκτείνονταν θα αποτελούσε θανάσιμο κίνδυνο για το Αστικό καπιταλιστικό σύστημα. που πριν την επικρατή στη Ρωσία, θεωρούνταν θεόσταλτο, αιώνιο, οριστικό και αναμφισβήτητο.

Η Σοβιετική Ενωση την εποχή εκείνη ήταν στο βασικό στάδιο που έκλεινε τις πληγές του Α! Παγκοσμίου πολέμου και του εμφυλίου που ακολούθησε στο εωτερικό της χώρας, την εδραίωση του Νέου τρόπου παραγωγής και διανομής και την ανασυγκρότησης. Συνεπώς ήταν η μόνη χώρα που πάλευε με συνέπεια για την ειρήνη. Το διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα ήταν διασπασμένο, συνεπώς δεν μπορούσα να βάλουν φραγμό στον πόλεμο που από καιρό ειχε ήδη δρομολογηθεί. Μόνα αν δημιουργούνταν ένα πλατύ αντιπολεμικό κίνημα στο οποίο θα συμμετείχαν ολες οι φιλειρηνικές δυνάμεις, σε Ανατολή και Δύση θα μπορούσαν να ανακόψουν την πορεία του πολέμου.

Η Αγγλία και η Γαλλία, και η ΗΠΑ που διέβλεπαν τον μελλοντικό κίνδυνο έκαναν τους δικούς τους και δικαιολογημένα υπολογισμού, με στόχο πάντα δια του Πολέμου να σπρώξουν τη Γερμανία που η Συνθήκη των Βερσαλιών της είχε επιβάλει δυσβάσταχτους όρους της έδειχναν και η ίδια έβλεπε τον πόλεμο με τη Σοβιετική τότε Ενωση σαν λύση. Πίστευαν πως με τον τρόπο αυτός θα ικανοποιούσαν τις επεκτατικές βλέψεις της Γερμανίας ενώ παράλληλα θα της

εξαντλούσαν, με τις ανυπολόγιστες πολεμικές καταστροφές. Με τον τρόπο αυτό οι Αγγλο-Γάλλοι, θα επέβαλαν τελικά τη θέλησή τους, μα και θα εξέλειπε από προσώπου ΓΗΣ το νέο κοινωνικό-οικονομικό ανταγωνιστικό σύστημα ζωής.

Η Σ Ενωση που ενώ δεν συμμετείχε στην έναρξη του πολέμου, φοβούμενη μην της επιτεθούν από κοινού οι δυό εμπόλεμοι και το ξεριζώσουν εν τη γεννέσει του το νέο σύστημα υπέγραψε με τους Γερμανούς τη συμφωνία του Μονάχου για να κερδίσει χρόνο και να επεκτείνει τα σύνορα από τη Γερμανία

Η άρχουσα τάξη, η αστική τάξη της χώρας, χωρίς να νοιώθει την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον του λαού και της κατακτημένης χώρας, το μόνο της μέλημα από ό,τι αποδείχθηκε ήταν και σαν άρχουσα τάξη δικαιολογημένα, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαπραγματεύονταν και με τους δυο εμπολέμους, την μετά τη λήξη του πολέμου μέλλον της και η επαναφορά της στην εξουσία, για να συνεχίσει την πριν της 27ης Οκτωβρίου του 1940 πολιτική της, αλλά και επιμέριζε τις δυνάμεις της και τους ρόλους που θα παίξει το κάθε της κομμάτι της στο πλευρό των δύο εμπολέμων, στους οποίους θα εμπιστευόταν την μεταπολεμική ύπαρξή σαν κυβερνώσα τάξη.

Οι όροι συνεργασίες και οι υποθήκες που ανέλαβε απέναντι των δυο εμπολέμων έναντι αυτής της διασφάλισης, ήταν, και όπως αποδείχθηκε ειχαν τεράστιες συνέπειες στο λαό και τη χώρα, μα και τους εκπροσώπους της ίδια της αστικής τάξης αναλογικά και αυτής, που έμειναν στο εσωτερικό προκειμένου να προσφέρει τις αντίστοιχες υπηρεσίες προς τους Γερμανούς κατακτητές και αυτής που ακολούθησε τους Αγγλους. Με πρώτη συνέπεια να χάσει την επαφή με το λαό, να ξεκοπεί από τα πολιτικά και κοινωνικά, πολιτιστικά, μα και πολεμικά δρώμενα στο εσωτερικό της χώρας, Με αποτέλεσμα ενα μέρος του λαού να της γυρίσει την πλάτη και εξ ίσου ένα μεγάλο κομμάτι των ανθρώπων που παραχώρησε στους κατακτητές να ταυτιστούν ψυχή τε και σώματι μαζί τους. Και ήταν αυτοί που αποτελούσαν την ελληνό-ελληνική κατοχή, που ήταν χειρότερη και από αυτή των κατακτητών ακόμα.

Δυστυχώς, για τη χώρα πάρα τις τόσες θυσίες, σε νεκρούς και καταστροφές, δεν ειχε το αναμενόμενο αποτέλεσμα, όπως στις άλλες εμπόλεμες χώρες. Και αυτό γιατί στη χώρα μας από τις 6 Αυγούστου του 1936, ειχε επιβληθεί μια στυγνή φασιστικού τύπο δικτατορία. Βασιλό-Μεταξική αγγλικής κοπής δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώβρη του 40, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπέφερε τα πάνδεινα από τον εσωτερικό φασισμό. Αυτή την ιδιομορφία εκτός από την Ποτρογαλία και την Ισπανία (που δεν μπήκαν άμεσα όπως η χώρα μας στον πόλεμο), δεν την ειχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης.

Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις της ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή λόγω της προηγηθήσης δικτατορία δεν βρήκε, ούτε το λαό, ούτε και αυτή την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Και αφού δεν ήταν ικανή να ασκήσει ανεξάρτητη εμπόλεμη πολιτική και προκειμένου να επιβιώσει και να επανέλθει μετά τη λήξη του Παγκοσμίου πολέμου επιμέρισε τις δυνάμει της ανάμεσα στου δυό εμπολέμους. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40 με ανεκτό βαθμό πολιτικής νομιμότητα, δημοκρατίας και πολιτικής νομιμότητας και

κοινωνικό-οικονομικής προόδου ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το αλό και τη χώρα.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανεξίτηλο στίγμα και ειχε κηρύξη τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού, υπήρχε το πρώτυπο της «γνήσιας δημοκρατίας», η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα η προδοσία και ο δοσιλογισμός αφού κατάκτησαν το κράτος κηρύξει πόλεμο εναντίον του εθνους. Διεύθιραν με τη βοήθια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα το άνθος του εθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζονταν και βιάζοντας να γίνουν οι «έκλογες» για να νομιμοποιήσουν στον αιώνα το άγος της προδοσίας τους.

Οι Αγγλοι εν όψη του Β! παγκοσμίου πολέμου προκειμένου να παραμείνει δεμένη η Ελλάδα στη γεωστρατηγική της κοσμοθεωρία και φύλακας άγγελος των αγγλικών συμφερόντων, επέβαλαν τήν Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία. Στη 4χρονη διάρκειά της ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα. Η δικτατορία διέλυσε κόμματα, οργανώσεις, φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία και φυλακή χωρίς δίκη Δημοκράτες και αντιφασίστες πατριώτες, κορυφαίους πολιτικούς, πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση απαγόρευσε στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα.

λήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις ειχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας ειχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Κάθε προηγούμενη γενιά εχει τη δική της προσφορά στην παραγωγή του υλικού και πνευματικού πλούτου. Στους κοινωνικούς και εθνικούς αγώνες. Η γενιά της ΕΠΟΝ όμως, ηταν και θα παραμένει κάτι το ξεχωριστό. Το πρωτόγνωρο. Μπορεί ,εύκολα να μιλήσει και να γράψει κανείς για μια οργάνωση της Νεολαίας άλλης-εποχής ακόμα και αν αυτή ειναι η ΕΠΟΝ-σε νέους που δεν γνώρισαν ή για λόγους συγκυρίας και έξω από τη δική τους θέληση, δεν άκουσαν ή δεν διάβασαν ποτέ για την ύπαρξή της. Σε νέους που αγνοούν τη Γερμανική κατοχή 1941-44, την Εθνική Αντίσταση «τους αγώνες του λαού και της Νεολαίας στα χρόνια της σκλαβιάς και της φωτιάς!...Για τους αγωνιστές-μαχητές του ΕΑΜ-του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ-που ζήσανε και πολέμησαν στις γραμμές του, δεν είναι ούτε τόσο απλή, ούτε και εύκολη υπόθεση. Και δεν είναι εύκολη, γιατί όταν μιλάμε για την ιστορία της ελληνικής Νεολαίας αυτής της περιόδου την

προσπερνάμε, όπως προσπερνάμε όλα τα σημαντικά πράγματα στη χώρα μας και κυρίως αυτά που έχουν άμεση σχέση με την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα, ελάχιστα πράγματα από τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νου μου, ειναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής σκλαβιάς.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «Εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει ποιό γρήγορα από τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να ειναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας, έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδοτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πολιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτιόνται.

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετρέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέ και το αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη οσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα από τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα από το αίμα και τις θυσίες, πέρα από το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμά ηταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Ειναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκρέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων».

Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν από τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ που για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικες οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαιϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην

δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες από όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαϊϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες και η κατοχική σκλαβιά. Με πρώτο σύνθημα:« Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικες οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει. Στη διάρκεια της κατοχής οι νέοι για πρώτη φορά βγήκαν στο προσκήνιο του πολιτικού κοινωνικού και πολιτιστικού γίγνεσθαι της Ελλάδα. Είχε επί τέλους και ΔΙΚΗΣ της ΓΝΩΜΗ.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ένα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μια στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συν ευθύνης για όσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να είσαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σαν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα αυτού του νέου ήθους ειναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Σε όλες τις κατεχόμενες χώρες εκτός του οτι υπήρχε η υποδομή της 5ης φάλαγγας θα προστέθονταν και αρκετά άδεια πουκάμισα να κάνουν καριέρα πολιτική και να πλουτίσουν συνεργαζόμενοί με τους κατακτητές. Γι' αυτό μετά την ήττα του άξονα, ενα από τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δωσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό:

Και επειδή στη διάρκεια της κατοχής έγινε πολλές φορές λόγος, για το τι σημαίνει και ποιος ειναι συνεργάτης-δωσίλογος. Οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα γνωρίζοντας, οτι σε κάθε κατακτημένη χώρα, θα βρεθούν κάμποσα

φιλόδοξα και υποτελή καθάρματα και πολλά άδεια πουκάμισα που πρόθυμα θα εξ υπηρετήσουν τον κατακτητή. άνθρωποι, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς του κατακτητή, αφού αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να ανδειχθούν και να πλουτίσουν και με πράξεις εθνικής προδοσίας ακόμα.

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχυση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιός είναι δοσίλογος, το Γενικό Στρατηγείο του Συμμαχικού Αγώνα εξέδοσαν: ενα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιός ειναι δοσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο αρχηστράτηγος Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδοθούν. Μάλιστα τους έθεση και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδοθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια έδωσε εντολή σε όλες τις Αντιστάσεις να τους σκοτώνουν.

Μετά την ήττα του άξονα, ένα από τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σαν σύμβολο προδοσίας το «Πνεύμα του Βισύ» χωρίς την οποία δεν θα ηταν κατανοητή και αποδεκτή μεταπολεμική Γαλλική δημοκρατία. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έδωσαν τη ζωή τους πολεμώντας για να ξανά αποκτήσουν πατρίδα, να επεκτείνουν τον εθνικό ορίζοντα, να μην κατακτηθεί και μετά την κατάκτηση να απελευθερωθεί η χώρα από τους τρεις κατακτητές. Και σε εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που για την πατρίδα για την οποία πολέμησαν η ίδια η πατρίδα, οχι μόνο δεν τους αναγνώρισε την προσφορά, αλλά γι' αυτήν ακριβώς την προσφορά τους έστειλε στο εκτελεστικό απόσπασμα και αμούστακα παιδία ακόμα.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανεξίτηλο στίγμα και είχε κηρύξη τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού, υπήρχε το πρώτυπο της «γνήσιας Δημοκρατίας», η μετά Δεκεμβριανή Ελλάδα, η προδοσία και ο δοσιλογισμός αφού κατάκτησαν το κράτος κηρύξει πόλεμο εναντίον του έθνους. Διεύφθυραν με τη βοήθεια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα το άνθος του έθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζονταν και βιάζοντας να γίνουν οι «εκλογές» για να νομιμοποιήσουν στον αιώνα το άγος της προδοσίας τους.

Αφού και στη διάρκεια του μεσοπολέμου που βρίσκονταν στην Ακμή της, δεν μπόρεσε να διαμορφώσει αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και οργανωτική συνοχή και εν όψει του επερχόμενου παγκοσμίου πολέμου για να μην ανοίξει ο δρόμος και ενός νέου (τρίτου) πόλου εξουσίας, δέχθηκε σαν διέξοδο την Αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξική φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία.

Στη διάρκεια της 4^{ο} Αυγουστιανής δικτατορίας το ελληνικό κράτος με τους μηχανισμού εξουσίας με το ιδιώνυμο, μαζί με το μετέπειτα υποστηρικτικό ΙΣΤΟ (Επιτροπές Ασφαλείας, πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, δηλώσεις

μετανοίας κλπ, έγινε δυνατός ο χωρισμός των Ελλήνων μεταξύ «ακινδύνων» και «επικινδύνων» Με τον τρόπο αυτό πολιτογραφήθηκαν πολλοί Ελληνες σαν «επικίνδυνοι πολίτες». Πολίτες δευτέρας διαλογής, μιάσματα, ληστοσυμμαρίτες η στην καλύτερη περίπτωση άνθρωποι της διπλανής πόρτας στους οποίους οι νομοταγείς πολίτες δεν ανοίγουν την πόρτα του σπιτιού τους. Πολλοί από τους επικινδύνους συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν, οι οποίοι με εντολή αυτών που εγκατάλειψαν λαό και χώρα παραδόθηκαν τους Γερμανούς όταν κατακτήθηκε η χώρα.

Επειδή η χώρα μπήκε στο πόλεμο με ενα κοινωνικό σώμα ήδη κατακερματισμένο, βιώνοντας έναν εσωτερικό εμφύλιο, δημιουργήθηκε μια κοινωνία μετέωρη και αμφιταλαντευόμενη. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε την άρχουσα αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε τα προοίμιο της επέκτασης του ήδη εμφυλίου πολέμου που άρχισε στη διάρκεια της αγγλικής μεν κοπής Βασιλό Μεταξική με φασιστικό δε περιεχόμενο δικτατορία.

Αν η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας από τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαλειώδης Αντίσταση του λαού μας, συνεχής εμφύλιος πόλεμος, για να μην προκύψει ο τρίτος πόλος συμμετοχής στην εξουσία ή μάλλον οι δύο φάσεις του που ακολούθησαν, σαν προέκταση του Αντιστασιακού πνεύματος αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία σφράγισαν την ελληνική ιστορία της μετά πολεμικής ιστορίας βάζουν τη σφραγίδας τις συνέπειες βιώνουμε σήμερα.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ένα ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικής προόδου ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές για τη χώρα και το λαό.

Η ελληνό-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή και είχε τόπο διαμονής και ήξερες ανά πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες, να τους έχεις υπό επιτήρηση και στο στόχαστρο. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελε να αποσπάσει ή να αποκρούσει θα κινούνταν με το όπλο και το χάρτη. Οι παντός είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους.

Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο και τους μηχανισμούς απόσπασής του. Ήταν αυτοί που σε συνεργασία εκτός του ότι αποψίλωσαν τα αρχαία της χώρας, οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οΙ Γερμανό-ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και του χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και τα κρυσφήγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι

εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Δεν ειναι η αλήθεια που βλάφτει, οσο δυσάρεστη και αν είναι σήμερα. Ούτε είναι αυτή που μεταλαμπαδεύει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική και αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και οι ψευτιές. Είναι τα εγκλήματα μικρά και μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που τα επέτρεψαν να γίνουν αυτά.

Συνεπώς, δεν οφείλει να τα κρύβει και να αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο ΦΩΣ της πραγματικότητας και οι καθαρές εξηγείς απέναντι στο Λαό θα δώσουν όχι μόνο την ευκαιρία, αλλα και τη δυνατότητα στον καθένα να μάθει τι έγινε τότε, πως έγιναν και γιατί έγιναν, για να μην ξαναγίνουν τα ίδια.

Βέβαια, σε αυτήν και γι' αυτή την ανιστόρητη ακόμα εποχή, αρκετοί συγγραφείς κατόρθωσαν να συνταιριάσουν αρμονικά μυθ' ιστοριματικά την ιστορία με την διήγηση, τις αναμνήσεις με τα ντοκουμέντα χωρίς να «παρασυρθούν» σε στείρο κατά την άποψή υποκειμενισμό σε ο,τι εχει σχέση με τη δική τους εκτίμηση. Και λέω ανιστόρητη γιατί ενώ μας χωρίζουν εβδομήντα πέντε χρόνια, η ιστορία της Εθνικής μας αντίστασης μέχρι σήμερα, οχι μόνο δεν καταγράφτηκε. Και στο βαθμό που η νικήτρια πλευρά, εξαφάνισε ό ο,τι γραφτό και μνημειακό στοιχείο υπήρξε. Η μια έρευνα διαδέχονταν την αλλα στα σπίτια των αγωνιστών και αφού εξόντωσε βιολογικά πολλούς από τους πρωτεργάτες του αγώνα,

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω απ την απειλή του Γ! ψηφίσματος και το Ν 509 και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ολοι αυτοί οι «νόμοι» σκοπό ειχαν να ξεθυμάνουν και να ξεθωριάσουν τα μηνύματα της Αντίστασης και τη φυσική ροπή της μεταπολεμικής Νεολαίας για ανυπακουή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, πανταχού παρών, χωρίς ομως να φαίνεται πουθενά.

Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας. Εδιχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα.

Μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι μετά πολεμικές γενιές. χωρίς να εχουν καμιά δυνατότητα να διαβάσουν, να ακούσουν γνωρίσουν τα γεγονότα, πολύ περισσότερο να τον καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους. Και αυτό γιατί το παρελθόν συνδέεται άρρηκτα με το παρόν, που προεκτείνεται και προσδιορίζει το μέλλον. Με σκοπό και στόχο να εχει την άνεση να την αλλοιώσει, να την διαστρευλώση και να την παραποιήσει ο κάθε έγραψε κατά το δοκούν και η άρχουσα , και, σκοπό να την γράψει στα δικά της μέτρα. Καμιά άρχουσα δεν μπορεί να υπάρξει επί μακρών χωρίς «αγωνιστές και ήρωες».

Που ενώ δεν περιλαμβάνουν τον τρίχρονο και πλέον αντιστασιακό αγώνα, καθώς και γεγονότα που λίγοι γνωρίζουν και ειδικά οι Νέες γενιές.

Στο διάβασα του μακρόχρονου βίο μου, και λόγω της συμμετοχής μου στην Αντίσταση, διάβασα με προσοχή, αρκετά από τα βιβλία που εκδόθηκαν με θέμα την Αντίσταση. Χαρακτηριστικό γνώρισμα όλων σχεδόν που ασχολήθηκαν με την Αντίσταση, Δεξιοί, Κεντρόοι και αριστεροί ακόμα ανανήψαντες , αντάλλαξαν ή «δραχμοποίησαν» τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Σχεδόν όλοι Κάνουν μια επιδερμική αναφορά στην ίδια την Αντίσταση, χωρίς καμιά απολύτως αναφορά στο πώς, από ποιους και το κυριότερο για ποιο λόγω οργανώθηκε Αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας και κυρίως την προσφορά της στο σύγχρονο κοινωνικό ιστορικό γίγνεσθαι.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω απ την απειλή του Ν 509 και του Γ! ψυφίσματος και της προσθήκης του νόμου «Περι αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ολοι αυτοί οι νόμοι σκοπό είχαν όπως γράφω και ποιο πάνω να :ξεθυμάνουν και να ξεθωριάσουν πρώτα και σε συνέχεια να ξεχαστούν τα μηνύματα της Αντίστασης και τη φυσική ροπή της μεταπολεμικής Νεολαίας να τα ενσωματώσει στη ζωή για ανυπακουή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, πανταχού παρών, χωρίς ομως να φαίνεται πουθενά.

Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας. Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα.

Μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι μετά πολεμικές γενιές. χωρίς να εχουν καμιά δυνατότητα να διαβάσουν, να ακούσουν γνωρίσουν τα γεγονότα, πολύ περισσότερο να τον καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους. Και αυτό γιατί το παρελθόν συνδέεται άρρηκτα με το παρόν, που προεκτείνεται και προσδιορίζει το μέλλον να μην είναι τόσο μελανό όπως ήδη διαγράφονταν με τα την αναίτια ένοπλη επέμβαση των Αγγλων στις 4 του Δεκέμβρη του 1944.

Για τον σκοπό αυτό, στις 29 Απριλίου οι επίορκοι στρατηγοί Τσολάκογλου, Μπάκος, Δεμέστιχας & Σία, σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, η οποία με προκήρυξή της προς τον ελληνικό λαό την ίδια μέρα, αφού κατηγορεί δήθεν τους φυγάδες Γράφει:

«Οι υπεύθυνοι της εθνική συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλεψαν το πάτριο έδαφος. Υπο την ασφαλή προστασία της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από όλους μας να συνέχισθή ο αγών, το μάτιον που οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχεται κατανοήσει.

»Η σκληρά πραγματκότητης είναι, ότι, μετά την κατάληψη των Αθηνών υπό του Γερμανικού στρατού και μετά τη φυγή των Αγγλων δεν δύναται να γίνει ουδής πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος»...

»Η κυβέρνηση του ετράπη εις φυγήν, ουδέν δικαίωμα εχει να απαιτεί από τον Ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισοδυμουν με σφαγισμόν και αυτοκτονίαν»...

Δυστυχώς, και ο συγγραφέας «ΤΩΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ» ταυτίζοντας και αυτό όπως τόσοι συγγραφείς το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο και αν δεν το λέει, ανοιχτά αφήνει σαφώς να νοηθεί, καίτι βίωσε από κοντά τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την πόλη και στη γειτονιές, τον αγώνα που έκαναν οι χιλιάδες των αγνών αγωνιστών, με υποθήκη τη ζωής τους για τη ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της Εκτιμώ απεριόριστα την άοκνη προσπάθεια του συγγραφέα, πολύτιμη κα ενδιαφέρουσα να συμβάλει ώστε χυθεί άπλετο Φως στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Και τα γεγονότα όπως είναι γνωστό είναι κομμάτι ζωντανής ιστορίας, όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται. Τότε και μόνο τότε έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι.

Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές (Εθνικές, τοπικές και προσωπικές ακόμα) σκοπιμότητες, θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της Ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι. Ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι έτσι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια «των καταιγίδων».

Δεν είναι η αλήθεια που βλάφτει, οσο δυσάρεστη και αν είναι σήμερα. Ούτε είναι αυτή που μεταλαμπαδεύει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική και αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και οι ψευτιές. Είναι τα εγκλήματα μικρά και μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που τα επέτρεψαν να γίνουν αυτά.

Συνεπώς, δεν οφείλει να τα κρύβει και να αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο ΦΩΣ της πραγματικότητας και οι καθαρές εξηγείς απέναντι στο Λαό θα δώσουν όχι μόνο την ευκαιρία, αλλα και τη δυνατότητα στον καθένα να μάθει τι έγινε τότε, πως έγιναν και γιατί έγιναν, για να μην ξαναγίνουν τα ίδια.

Μάλιστά πολλοί ανάμεσά τους και ο συγγραφέας, με το έργο του «ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ», αφήνει να εννοηθεί πως η Αντίσταση υπήρξε πράξη εθνικής προδοσίας. Ο χαρακτηρισμός αυτός εκτός από υπερβολικός είναι και απαράδεκτος. Και είναι απαράδεκτος γιατί ταυτίζοντας αδιάκριτα το ΚΚΕ με το ΕΑΜ και το ΕΑΜ με τον Εμφύλιο, χωρίς να αναφερθεί καν τους λόγους που οδήγησαν στον εμφύλιο, ποιοι ειχαν δικούς και συγκεκριμένους λόγους να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, στο όνομα του εμφυλίου στιγματίζουν τον 4χρονο πρωτόγνωρο, εθελοντικό πατριωτικό αγώνα του λαού, για λευτεριά και δίκαιο εθνική προδοσιά. Μια προδοσιά αναπόδεικτη, ενώ είναι αυταπόδεικτη η δική τους και το πιο τραγικό είναι ότι ήταν και διεπράχθηκε συνειδητά, πριν την έναρξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, την διάρκειά του και ολοκληρώθηκε με τη λήξη του.

Δυστυχώς ο συγγραφέας ταυτίζοντας και αυτό όπως τόσοι συγγραφείς το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο και αν δεν το λέει, ανοιχτά αφήνει σαφώς να νοηθεί, καίτι βίωσε από κοντά τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την πόλη και στη γειτονιές, τον αγώνα που έκαναν οι χιλιάδες των αγνών αγωνιστών, με υποθήκη τη ζωής τους για τη ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της Εκτιμώ απεριόριστα την άοκνη προσπάθεια του συγγραφέα, πολύτιμη κα ενδιαφέρουσα να συμβάλει ώστε χυθεί άπλετο Φως: Φως πολύ φως παντού Φως έλεγε ο Σολωμός το 21, στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θελληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Και τα γεγονότα όπως είναι γνωστό είναι κομμάτι ζωντανής ιστορίας, όταν καταγράφονται την ωρα που διαδραματίζονται. Τότε και μόνο τότε έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι.

Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές (Εθνικές, τοπικές και προσωπικές ακόμα) σκοπιμότητες, θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της Ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι. Ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι ετσι όπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και όλοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια «των καταιγίδων».

Δεν ειναι η αλήθεια που βλάφτει, οσο δυσάρεστη και αν είναι σήμερα. Ούτε είναι αυτή που μεταλαμπαδεύει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θελληματική και αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και οι ψευτιές. Είναι τα εγκλήματα μικρά και μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που τα επέτρεψαν να γίνουν αυτά.

Συνεπώς, δεν οφείλει να τα κρύβει και να αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο ΦΩΣ της πραγματικότητας και οι καθαρές εξηγείς απέναντι στο Λαό θα δώσουν όχι μόνο την ευκαιρία, αλλα και τη δυνατότητα στον καθένα να μάθει τι έγινε τότε, πως έγιναν και γιατί έγιναν, για να μην ξαναγίνουν τα ίδια.

Γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Γεγονότα που συγκλονίζουν τον «ήρωα» του βιβλίου, μα και τον αναγνώστη, αφού δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα και κυρίως την αλληλουχία των γεγονότων που προ υπήρξαν της κατοχή (Επιτροπές Ασφαλείας κλπ), της κατοχής, του εμφυλίου πολέμου, όπως και μετά την Βάρκιζα γεγονότα, που μέσω μιας εκτεταμένης λευκής τρομοκρατίας σκοπό ειχε την αντεκδίκηση, που όχι μόνο την υιοθέτησαν ολες οι μετά πολεμικές κυβερνήσεις με πρώτο τον Γεώργιο Παπανδρέου. Που ενώ ήρθε συνοδευόμενος με τα σιδερικά της στρατιάς των Τζώνιδων. Στρατιά που την απόσπασε ο Τσώρτσιλ από τα μέτωπα, ενώ

συνεχιζόταν ο πόλεμος με τον Χίτλερ για να τον επιβάλουν με τα όπλα στη δοτή εξουσία, μετά κόμπαζε ότι «Τσουβάλιασε τους κομμουνιστές».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν ειχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας.

Είχα την «καλή τύχη» όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και να συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχι μόνο άφησαν ασυγκίνητους τους συγγραφείς, αλλα προκειμένου να μετά κυλήσει, όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, δεν αναγνωρίζουν την λαού, να για αγνοούν οι νέες γενιές τίποτε μα απολύτως τίποτε οι Νέες γενιές κάτι σχετικά με την κατοχή, την Αντίσταση και τον εμφύλιο.

Οι Νέες γενιές δεν γνωρίζουν πχ ότι η αστική τάξη της χώρας, ενώ θα μεσολάβησαν κοσμοϊστορικά γεγονότα, θέλοντας να επανέλθει μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου στην εξουσία, για να συνεχίσει την πριν της 27^{ης} Οκτωβρίου του 1940 πολιτική, συμμετέχοντας ενεργά στο παγκόσμιο αντί Σοσιαλιστικό κίνημα δεν δίστασαν. Αφού εξάντλησαν τα όποια παράνομα μέσα και αυτή την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, προκαλώντας ανεκτίμητη ζημιά στη χώρα και το κίνημα Αντίστασης, για να είναι συνεπής στην τήρηση των όρων της συνεργασίας: ότι θα εξοντώσουν το ΕΑΜ που ήταν φορέας αλλαγής και την επαναφορά στη Δημοκρατία κάλεσε τους Αγγλους εταίρο της διεθνούς συμμαχίας εξόντωσης του Σοσιαλισμού και με τη συναίνεση ελληνικής αστικής τάξης να επέμβει ένοπλα ένα δημοκρατικό κίνημα Αντίστασης που οι Μέρ του αντί Σοσιαλισμού το «χαρακτήρισαν» αφαίρετα αριστερο

Με σαφήνεια και γλαφυρό τρόπο, η διήγηση ξετυλίγει γεγονότα, καταστάσεις και περιστατικά, που ενώ δεν περιλαμβάνουν τον τρίχρονο και πλέον αντιστασιακό αγώνα, καθώς και γεγονότα που λίγοι γνωρίζουν και ειδικά οι Νέες γενιές. Γεγονότα που είτε το δεχόμαστε είτε όχι αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται.

Μια ιστορία που άλλαξε τα δεδομένο της ιστοριογραφίας. Σε όλο τον κόσμο η ιστορία γράφεται από τους νικητές. Ανεξάρτητά αν μετά πολτοποιείται όπως έγινε με την ιστορία του των βαλκανικών πολέμων. Ο Αντιστράτηγος Ιωα Αλεξάκης με γράμμα του στο «Βήμα (9/2/1978), γράφει ότι στην Ελλάδα μετά την επιβολή της βασιλό-Μεταξικής δκτατορίας, αντίθετα, γράφτηκε από τους ηττημένους και οι νικητές καλούνται να απολογηθούν για εγκληματικές αντεθνικές πράξεις που διέπραξε στο όνομα του να επανέλθει μετά απελευθερωτικά στη εξουσία ατόφια η 4^{η} Αυγούστου και να επανέλθει η πολιτική και η κοινωνική της χώρας στην πριν της 27^{η} Οκτωβρίου του 40.

Γεγονότα που όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευση του λαού και την προσφορά τους στον αντιφασιστικό

αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, ταυτίζουν και διανθίζουν με γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Γεγονότα που συγκλονίζουν τον ήρωα του βιβλίου, μα και τον αναγνώστη, αφού δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα και κυρίως την αλληλουχία των γεγονότων που προ υπήρξαν της κατοχή (Επιτροπές Ασφαλείας κλπ), της κατοχής, του εμφυλίου πολέμου, όπως και μετά την Βάρκιζα γεγονότα, που μέσω μιας εκτεταμένης λευκής τρομοκρατίας σκοπό ειχε την αντεκδίκηση. Μια αντεκδίκηση, που όχι μόνο την αποδέχθηκαν όλες οι μετά πολεμικές κυβερνήσεις με πρώτο τον Γεώργιο Παπανδρέου. Που ενώ ήρθε συνοδευόμενος με τα σιδερικά της στρατιάς των Τζώνιδων. Μια Στρατιά που την απόσπασε ο Τσώρτσιλ από τα μέτωπα, για να εξοντώσει το Εθνικό λαϊκό κίνημα ενώ συνεχιζόταν ο πόλεμος με τον Χίτλερ, για να τον επιβάλουν με τα όπλα στη δοτή από τους ξένους εξουσία, μετά κόμπαζε ότι «Τσουβάλιασε τους κομμουνιστές».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν ειχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας, την οποία καθοδηγούμενος προσπαθούσε να ανακόψει την αγωνιστική της πορεία .

Ειχα την «καλή τύχη» όπως γράφω και σε άλλο σημείο όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχ μόνο άφησαν ασυγκίνητο τον συγγραφέα, αλλα προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση και κυρίως την πολιτική, οικονομική και ένοπλη συνεργασία της με τους κατακτητές, όπως τόσοι αλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν την προσπάθεια του λαού στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, αλλα την χαρακτηρίζουν και πράξη «εθνικής προδοσίας».

Και αναρωτιέται ο καθένας που διάβασε τα αντίστοιχα με αυτό βιβλία. Βιβλία που πολλά όπως αυτά της ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΕΓΙΔΩΝ» που δυστυχώς βράβευσε η σιωπούσα για τα τεκτενόμενα εις βάρος του λαού και της χώρας Ακαδημία: Αν η συμμετοχή στην Αντίσταση για τους εν λόγω συγγραφείς ήταν πράξη «εθνικής προδοσίας» τότε πως οι ίδιοι απαλλαγμένοι (προς στιγμήν) από τα πολιτικά και ιδεολογικά τους πιστεύω πως θα χαρακτήριζαν τη «συνεργασία» με τους κατακτητές;

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η συμμετοχή στην αντίσταση ήταν «πράξη εθνικής προδοσίας» και η συνεργασία «πράξη εθνικής

προσφοράς» σημαίνει ότι και η δικτατορία του 1967, δεν ήταν απλώς μόνο αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη, αφού ο Γράμμος είχε ολοκληρώσει τον κύκλο του θα πρέπει να ανατρέξει στην κατοχική και μετ' απελευθερωτική ιστορία.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα) για να εξοντωθούν τα Μιάσματα χρειάστηκε εκτός από όλα τα αλλα μέσα βίας και η Αγγλική ένοπλη επέμβαση και το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν είχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ:

«Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστροφής. Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής, λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, όσους από τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος είχε υποστεί τα πάνδεινα στην βασιλό-Μεταξική δικτατορία στην κατοχή από τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών.

Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που είχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση πρόσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημοκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να έχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι.

Πήγαινε ο κόσμος νηστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτός του συρματοπλέγματος.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα Συνταγματικά και όποια αλλα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Γιατί αν το 21 σαν στόχο είχε τη συγκρότηση του έθνους-ΓΕΝΝΗΣΗ της Ελλάδας-την απελευθέρωση έστω ενός τμήματος του ελλαδικού χώρους και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Και να γιατί:

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να απαλλαγούμε από τη μέγκενη της εξάρτησης και την κουλτούρα της υποταγής. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ.

Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πιά, στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμούς ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συναίβει με τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η Ελλάδα η γνωστή «ψωροκώσταινα».

Γι' αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτοί που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς, που απεργάζονταν να ξανά υποδουλώσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό, να μην αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες. Αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και τις θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων η μικρή μας Ελλαδίτσα.

Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, ταυτίστηκε με τον αγώνα του λαού για Λευτεριά και Εθνική Ανεξαρτησία. Για μια καλύτερη ζωή. Και πριν από όλα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία. Υπήρχε απόλυτη αδιαλλαξία απέναντι

στους κατακτητές. Με δυό λόγια υπήρχαν ολα οσα συνθέτουν την Ελλάδα. Ηταν μια γενικευμένη Παντρατιά, με σκοπό και στόχο:

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό.

Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν: τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ένα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την άφηνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, έχουν διαπράξει όλοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας: ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομματικές διαφορές. Οποιος ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ

ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ

(Κατάθεση Μιας Μικρής Ελάχιστης Μνήμης).

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΠΟΙΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ

Το δικαίωμα όμως στην ασφάλεια απορρέει από το δικαίωμα στην αυτοδυναμία και την κυριαρχία ενός κράτους, που να μην είναι όμως λάφυρο των ξέων, των συνεργατών και των συμμοριών. που το δικαίωμα στην επέμβαση για ταξικούς λόγους υπερβαίνει την εθνική θέληση και δράση θέτοντας το σύνολο σχεδόν πλανητικών σχέσεων υπό τον έλεγχο της μοναδικής αυτοκρατορίας των ΗΠΑ.

Όμως η ασφάλεια (στην προστασία των εννόμων αγαθών) και η ελευθερία (της δράσης των πολιτών) κινούνται αντιπαραθετικά μέσα στον προστατευμένο κοινωνικό χώρο (μα στη χώρα τη μια κατοχή διαδέχθηκε την άλλη) και οι ελληνικές δότες κυβερνήσεις παρά τη συμφωνία της Βάρκιζας ειχαν θέσει σε κίνηση τα ακραία όρια της κατασταλτικής παρέμβασης κοινού δικαιϊακού πολιτισμού προκειμένου να ρυθμίσει κοινωνικές σχέσεις.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, είτε δεχθούμε την ασφάλειας της εξισορρόπησης της ελευθερίας όλων (επικαλέστηκε η μετά Βάρκιζα κυβέρνηση) είτε θεωρήσουμε τις ελευθερίες των πολιτών σαν την μοναδική εγγύηση για την ασφάλεια του συνόλου (μέσα σε μια δημοκρατική κοινωνία), θα έπρεπε η οποιαδήποτε σύγκρουση να διευθετηθεί με τις ρυθμίσεις που ανέλαβε η κυβέρνηση του Καϊρου και τη συμφωνία της Βάρκιζας που δεν θα παραβίαζαν τα ελάχιστα, αλλα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα προστασίας των πολιτών, όπως τα είχαν προσδιορίσει και γίνει αποδεκτός σαν ο νέος νομικός πολιτισμός της μετά απελευθερωτικής Ελλάδας και όχι με την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων.

Το ατομικό δικαίωμα στην ασφάλεια του ενός πρέπει εφ' ενός να εναρμονίζεται με το κοινό κοινωνικό δικαίωμα στην ασφάλεια. Ένα ευνοούμενο κράτος δεν πρέπει να ταυτίζεται με την εδραίωση «ασφαλούς περιβάλλοντος», με τη μείωση της ανασφάλειας, δηλαδή με μεγαλύτερη παραγωγή ισχύος, όπως η έλευση των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά, για να τελειώσουν έναν εμφύλιο που τον άρχισαν οι Αγγλοί σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη στις 6 Αυγούστου το 1936, ιδεολογικό-πολικό, τον μετέτρεψαν στη διάρκεια της κατοχής και με την βοήθεια των κατακτητών σε ένοπλο, τον συνέχισαν οι Αγγλοι και τον τελείωσαν δεκατρία χρόνια μετά τον Αύγουστο του 1949, τον Αύγουστο του 1949

Η οποία άλλωστε ισχύς και ανασφάλεια των πολιτών δεν μειώνεται όταν το κράτος περιορίζει «για λόγους ασφάλειας» τις ατομικές ελευθερίες. Ούτε αναγκαστικά συσπειρώνει τον φοβισμένο άνθρωπο δίπλα στην εξουσία για να νοιώσει πιο ήσυχος. Όταν ολοι ειναι εν «δυνάμει ύποπτοι» κανένας πλέον δεν εχει ασυλία. Ετσι οι έχοντες και κατέχοντες πλούτο και εξουσία ελέγχουν τα σύστημα ασφαλείας και την διαχειρίζονται ανάλογα και επιλεκτικά και προς το ίδιον συμφέρον το αίτημα ασφαλείας που επικαλούνται των πολιτών, χωρίς πολιτικούς, ηθικούς και άλλους ενδιασμούς!

Ακόμα και σήμερα δεν είναι εύκολο να κουβεντιάσει κανείς με ένα μετριοπαθή δεξιό μετά από εβδομήνταν έξη χρόνια για ποιόν ακριβώς λόγω επιβλήθηκε η Αγγλκής κοπής Βσιλό-Μεταξικής, φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία. Γιατί πριν την κατάρρευση του Αλβανικού Μετώπου η πολιτειακή, πολιτική και

μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας εγκατάλειψαν λαό και χώρα βορά στους κατακτητές, ενώ ο ελληνικός στρατός δεν ειχε ηττηθεί και κυρίως οι εναπομείναντες στο εσωτερικό της χώρας από τις πρώτες ακόμα μέρες συστρατεύτηκαν στο πλευρό των κατακτητών σχηματίζοντας την πρώτη ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση και σε συνέχεια οι δυο επόμεσες κυβερνήσεις Λογοθετόπου και Ράλλη συνέχισαν τη συνεργασία όλα τα επίπεδα: πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα με τους κατακτητές, είναι γιατί πιστεύουν ότι έπρεπε έτσι να γίνει.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος που ήταν εσώ καπιταλιστικός μέχρι την εποχή που δεν συμμετείχε η ΕΣΔ, ηταν ο μεγαλύτερο κατακλυσμό σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις είκοσι πέντε χρόνια ύστερα από τον πρώτο. Θα ηταν πολύ περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε χωρίς βαθύτατες αλλαγές στη συνείδηση και την ψυχή των ανθρώπων σε όλες τις χώρες τους κόσμου, ανεξάρτητα αν συμμετείχαν ενεργά στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο...Στην πραγματικότητα, οι αλλαγές αυτές εγκυμονούσαν στη σκέψη των ανθρώπων πολύ, πριν να ξεσπάσει ο πόλεμος και εκδηλωνόταν τότε με την προσπάθεια να αποφύγει η ανθρωπότητα αυτήν την τρομερή αλληλοσφαγή.

Αλλα οταν, παρά την προσπάθεια αυτή, η φασιστική παραφροσύνη και οι συνένοχοι συνεργοί της πέμπτης φάλαγγας και το πνεύμα του Βισύ οργίαζε και τσαλάκωνε τις δημοκρατικές συνειδήσεις στις δημοκρατικές χώρες, οδήγησαν δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων στα πεδία των μαχών και το σύνολο της Ευρώπης σε άμεση ή έμμεση χιτλερική σκλαβιά. Οι βαθιές αυτές αλλαγές ενσαρκώθηκαν στη συνείδηση του κόσμο σε μια ολόψυχη και ομόθυμη ενέργεια των λαών: Να αντισταθούν, σαν άτομα, σύνολα και εθνικά. Εθνική Αντίσταση.

Η προσφορά της Αντίστασης σε θυσίες αίμα και καταστροφές ήταν τεράστια και έπρεπε όχι μόνο να αναγνωριστεί, αλλα και να ανταμειφθεί με εδάφη: όπως της Κύπρου, της Ανατολικής Θράκης, του Δυτικού Βοσπόρου, των Δωδεκαννήσων και κυρίως ξεκαθάρισμα των γκρίζων ζωνών και ίσως και της Βορείου Ηπείρου, αν όλα εξελίσσονταν ομαλά και ήταν σύμφωνος ο λαός. Δεδομένα που θα έβαζαν σε δύσκολη θέση την Αγγλία, αφού τα εδάφη αυτά θα αφαιρούνταν από την φιλτάτη Τουρκία, της όποιας Τουρκία η Αγγλία ασκούσε επικυριαρχία και αποτελούσε ανάχωμα στη Ρωσία.

Συνεπώς, διεκδικήσεις σαν αυτές θα τάραζαν τον ύπνο των Αγγλων και ειδικά του Τσώρτσιλ, που τον είχαν ανακηρύξει πατέρα της νίκης. Ομως ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί νίκησαν τα συμφέροντας τους εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν ανάγκη πια. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ήταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, «ο ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας, ο απαράμιλλος». Καλά θα έκανε να ξέχασει όλα αυτά. Και ο εμφύλιος;

Μέσα από την ματωμένη πορεία αυτών των τριών χρόνων-1945-1947, (αν υπήρχαν τότε βίντεο και κατέγραφε τα γεγονότα), θα φαινόταν ανάγλυφα, τόσο καθαρά σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Θα φαινόταν ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς αλλά όλες τις

καινούργιες λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία τους ελληνικού λαού, για την οποία δημοκρατία πόσες φορές δεν έδωσε το ΕΙΝΑΙ του. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη, για πρώτη ίσως φορά η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών, Θράκη, Κύπρο, Δωδεκάνησα βόριο Βόσπορο κλπ (πονοκέφαλος για τον Τσώρτσιλ,.

Οι Γάλλοι δια του Ντέ Γλώλ, δεν θα ειχαν αντίρηση«...Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο ενωμένων εθνών.

Και θα ντρέπονται γιατί, ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι η ηγεσία και το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό, για να μη υπάρξει το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα εκείνα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Σε εφαρμογή αυτής της των συμμάχων ποιος είναι δοσίλογος πράξης η Ευρώπη και η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ηταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασία. Η καταδίκη του έρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δοσιλογισμό. Ολόληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ηταν ν Και μη διανοηθεί κάποιος οτι οι εν λόγω κύριοι, θα υπεξαιρούσαν αξιώματα και εξουσίες αν αμέσως μετά την απελευθέρωση πολλοί λόγω των ποικίλων αντεθνικών πράξεων που έκαναν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα εις βάρος του λαού και της χώρας θα ζούσαν σε ένα κελί για πολλά χρόνια, πολλοί ισόβια στη φυλακή και αρκετοί θα οδηγούνταν στο εκτελεστικό αποσπάσμα.

Οι συγγραφής και όσοι άλλοι ασχολήθηκαν, με τα κατοχικά και τα μετά Απελευθερωτικά γεγονότα γνωρίζουν πολύ καλά, ότι μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα, αυτή η απολέμητη αρρώστια σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών, τα κύτταρα της οικογένεια, του κοινωνικού ιστού αποσυνδέονταν και το σώμα του Εθνους κατέρρεε. Όλα αυτά εκτός του ότι δολοφονούσαν την

ΜΝΗΜΗ, εκεί που λάμπει ο πολιτισμός και οι ιστορικές εμπειρίες κάθε λαού και ατόμου, εξαρθρώνοντας την υφή και την συνοχή της Ελληνικής κοινωνίας. Τα ήθη και τα έθιμα χαλάρωναν και σε λίγο, έκαναν την εμφάνιση οι κλοπές, οι βιαιοπραγίες, το δίκαιο του ισχυρού και οι φόνοι.

Ο συγγραφέας των «ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ» και όσοι άλλοι ασχολήθηκαν, με τα κατοχικά και τα μετά Απελευθερωτικά όχι μόνο γνώριζαν γεγονότα και γνωρίζουν πολύ καλά, ότι μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα, αυτή η απολέμητη αρρώστια σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών, τα κύτταρα της οικογένεια, του κοινωνικού ιστού αποσυνδέονταν και το σώμα του Εθνους κατέρρεε. Όλα αυτά εκτός του ότι δολοφονούσαν την ΜΝΗΜΗ, εκεί που λάμπει ο πολιτισμός και οι ιστορικές εμπειρίες κάθε λαού και ατόμου, εξαρθρώνοντας την υφή και την συνοχή της Ελληνικής κοινωνίας. Τα ήθη και τα έθιμα χαλάρωναν και σε λίγο, έκαναν την εμφάνιση οι κλοπές, οι βιαιοπραγίες, το δίκαιο του ισχυρού και οι φόνοι, Και ότι μέσω τον φόνων είχαν βάλει πλώρη να διαλύσουν τον κοινωνικό Ιστός και την όποια συνοχή είχε μείνει ακόμα ζωντανή.

Ότι μετά την κατοχή πολλαπλασιάστηκαν οι καταδότες, που οι κυβερνήσεις από το ιδιώνυμο και μετά, που με διάφορα κίνητρα εκπαίδευαν «ακίνδυνους» πολίτες, όχι μόνο δεν δημιουργούσαν πολίτες, αλλα δυσχέραιναν την ενεργό σχέση μεταξύ πολίτη και κράτους. Το γεγονός αυτό έδωσε την ευκαιρία σε πολίτες οι οποίοι δεν ήταν «επικίνδυνοι» να διερευνήσουν και να διανύσουν την απόσταση που τους χώριζε από την εξουσία. Και μαζί με τα ιδεολογικά κίνητρα που υπαγόρευαν την εξίσωση του Αριστερού με τον κίνδυνο και σε συνέχεια «Νομιμοποιούσαν» τη χρήση μέσων κατά βούληση για την εξόντωσή του. Με τον τρόπο αυτό δημιουργήθηκαν οι «φιλήσυχοι» πολίτες.

Και σε λίγο έκαναν την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο ο κουκουλοφόρος. Αν δεν υπήρχαν αυτοί οι «φιλήσυχοι πολίτες» οι κάθε είδους ζημιές θα ηταν πολύ λιγότερες. Οι καταδότες (Ευτυχώς λίγοι), εκτός από τα αλλα κακά και άσχημα που έκαναν καλλιεργούσαν συστηματικά και επίμονα την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό.

Αν σε αυτό προστεθεί, ότι εκτός από την-οικονομική, πολιτική, πολιτιστική κρίση και μια ιδεολογική κρίση αξιών και συνειδήσεων, δεδομένα που άνοιξαν πλέον διάπλατα το δρόμος μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονταν, αξίες, αρχές, παρελθόν, αλλα και το ίδιο το μέλλον του λαού και της χώρας.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, με αυτήν την εικόνα της διάλυσης της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού, η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής, όχι όμως και της αστικής τάξης, μπροστά στα νέα να διαμορφωθούν κοσμοϊστορικής σημασίας γεγονότα στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και ειδικά η εξόντωση του μιάσματος.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω από την απειλή του Ν 509 και του Γ!

ψηφίσματος και της προσθήκης των όποιων μεταξικών Νόμων «Περι αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών» κλπ. Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ολοι αυτοί οι νόμοι σκοπό ειχαν να ξεθυμάνουν και να ξεθωριάσουν τα μηνύματα της Αντίστασης και τη φυσική ροπή της ματά πολεμικής Νεολαίας για ανυπακουη και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, πανταχού παρών, χωρίς ομως να φαίνεται πουθενά, αρκούσε η θύμιση και η αναφορά της λέξης και οι συνέπειες, για να οδηγηθεί η χώρα στα σαράντα Πέτρινα χρόνια.

Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας. Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα.

Μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι μετά πολεμικές γενιές. χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να διαβάσουν, να ακούσουν γνωρίσουν τα γεγονότα, πολύ περισσότερο να τον καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους. Και αυτό γιατί το παρελθόν συνδέεται άρρηκτα με το παρόν, που προεκτείνεται και προσδιορίζει το μέλλον.

Η προκήρυξη αυτή και κυρίως αυτοί οι τρεις παράγραφοι δίνουν ανάγλυφα τους σκοπούς και σε συνέχεια, ενώ δήθεν καταδικάζουν τους φυγάδες θεωρούν «όχι μόνο μάταιο τον αγώνα αλλα και τις θυσίες αυτοκτονία...». Αρα ο «ο αγών» θέλει θυσίες. Και αφούν θέλει θυσίες δεν οργανώνουμε Αντίσταση.

Και έπειτα ήρθαν χρόνια φοβερά, ο εμφύλιος πόλεμος, αυτή η κατάρα του έθνούς και σαν σίφουνας κατάστρεψε τα πάντα τώρα αδερφοκτόνος, πιό φοβερος, χρόνο με το χρόνο συνεχιζόταν με ασύληπτη ταχύτητα και αγριότητα η αιματοχυσία. Το μίσος έκανε τους Ελληνες βίαιους, και σκληρούς, η λογική κάθε μέρα που περνούσε εξαφανιζόνταν, η κακία βασίλευε στη χώρα και οι Ηρώστρατοι μέσω της ΑΤΙΣ, ο νόμος λειτουργούσε μονομερώς κι η δικαιοσύνη είχε πάρει διαζύγιο από το δίκαιο.

Το 1945 μόλις ειχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μέσα ομως απ αυτό τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ενας λαός ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο του Εθνικού Αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι αυτό περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους όποιους λογαριασμού που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοίξει με τους ξένους και τα όποια τσιράκια που σαν Ηρώστρατοι γκρέμιζαν, υποθήκευαν και εκποιούσαν αυτά που ο λαός έχτιζε με αίμα, σάρκα και κόκκαλα.

Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόοπο του να ξαναγίνει «η καημένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιων επικυρίαρχων υποχρεώνει ενα λαό να

εγκαταλείψει χώρα, όπως έγινε στη 10ετία του 50 οικογένεια και ό,τι άλλο πολύτιμο ειχε για να προκειμένου να επιβιώσει.

Στον αγώνα αυτόν σφυριλατήθηκε μια νέα γενιά, μια περήφανη γενιά εμπνευσμένη από τα καινούργια ιδανικά που είχαν φτερώσει (τα προτινά του τα μεγάλα που λέει και ο ποιητής) τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα και με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε ενφυσήση, μια νέα γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της Λευτεριάς, της αυτοτέλειας, της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ετσι οταν η ωμή, ξετσίπωτη και βάρβαρη ξένη επέμβαση όλα αυτά κινδύνευαν, οι καινούργιες αυτές δυνάμεις που είαν βγεί απ το προσκήνιο της ιστορίας δεν το έβαλαν κάτω

Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο ειχε υποσκάψει την ομοψυχία, που με τόσο κόπο είχε επιτευφθεί αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις ειχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας είχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο ποιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα, ελάχιστα πράγματα από τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, ειναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής σκλαβιάς.

Η άρχουσα τάξη, η αστική τάξη της χώρας, χωρίς να νοιώθει την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον του λαού και της κατακτημένης χώρας, το μόνο της μέλημα από ό,τι αποδείχθηκε ήταν και σαν άρχουσα τάξη δικαιολογημένα, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαπραγματεύονταν και με τους δυο εμπολέμους, την μετά τη λήξη του πολέμου μέλλον της και η επαναφορά της στην εξουσία, για να συνεχίσει την πριν της 27ης Οκτωβρίου του 1940 πολιτική της, αλλά και επιμέριζε τις δυνάμεις της και τους ρόλους που θα παίξει το κάθε της κομμάτι της στο πλευρό των δύο εμπολέμων, στους οποίους θα εμπιστευόταν την μεταπολεμική ύπαρξή σαν κυβερνώσα τάξη.

Οι όροι συνεργασίες και οι υποθήκες που ανέλαβε απέναντι των δυο εμπολέμων έναντι αυτής της διασφάλισης, ήταν, και όπως αποδείχθηκε είχαν τεράστιες συνέπειες στο λαό και τη χώρα, μα και τους εκπροσώπους της ίδια της

αστικής τάξης αναλογικά και αυτής, που έμειναν στο εσωτερικό προκειμένου να προσφέρει τις αντίστοιχες υπηρεσίες προς τους Γερμανούς κατακτητές και αυτής που ακολούθησε τους Αγγλους. Με πρώτη συνέπεια να χάσει την επαφή με το λαό, να ξεκοπεί από τα πολιτικά και κοινωνικά, πολιτιστικά, μα και πολεμικά δρώμενα στο εσωτερικό της χώρας, Με αποτέλεσμα ένα μέρος του λαού να της γυρίσει την πλάτη και εξ ίσου ένα μεγάλο κομμάτι των ανθρώπων που παραχώρησε στους κατακτητές να ταυτιστούν ψυχή τε και σώματι μαζί τους. Και ήταν αυτοί που αποτελούσαν την ελληνό-ελληνική κατοχή, που ήταν χειρότερη και από αυτή των κατακτητών ακόμα.

Κάτι παρόμοιο συνέβει και με τον στρατό που πήρε μαζί του το κομμάτι που εγκατάλειψαν κατά τους επίορκους στρατηγούς «το πάτριο έδαφος», μα και μέρος των αξιωματικών όταν αντιλήφθηκαν τα τεκτενόμενα και κυρίως όταν έμαθαν για το τι ακριβώς συνέβαινε στο εσωτερικό της χώρας, σε σχέση με την πρωτοβουλία του ΚΚΕ, να καλέσει το λαό σε ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ όπως ο Υψηλάντης το 21, κάλεσε τους Αστούς με εκείνο το συγκλονιστικό Μανιφέστο να ηγηθούν της Επανάστασης. Οι Αριστεροί, Δημοκράτες και οι Αντιφασίστες αξιωματικοί και στρατιώτες ζήτησαν να επιστρέψουν στην Ελλάδα για να πολεμήσουν τους κατακτητές. Οι Δεξιοί και οι Βασιλόφρονες οργάνωσαν τον ΙΔΕΑ, όπου μέσα του εκκολάφθηκε το αυγό του Φιδιού της Απριλιανής δικτατορίας.

ΕΜΕΙΣ εκτός του ότι είμαστε περήφανοι για την προσφορά προς την Δόλια τότε σκλαβωμένοι πατρίδα, αλλα και πρακτικά-ιστορικά αγωνιζόμενοι αποδείξαμε, ότι συνεργαζόμενοι πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα με τους κατακτητές οι στο εσωτερικό της χώρας εκπρόσωποι της αστικής τάξης διέπραξαν εκτός από εγκλήματα και συνειδητή εθνική προδοσία.

Αλήθεια αναρωτήθηκαν ποτέ αυτοί που ελαφρά τη καρδία, χαρακτηρίζουν εθνική προδοσία, την πρόσωπο με πρόσωπο πολιτικά και στήθος με στήθος ένοπλα με τον κατακτητή. Αν αυτή η μακρόχρονη φασιστική προετοιμασία του λαού και επιβεβλημένη αργότερα με μια οργανωμένη δικτατορία από έναν Γερμανοτραφή δικτάτορα Μεταξά στα Εθνικό Σοσιάλ-Ναζιστικά πρότυπα, αν αυτή η συνειδητή πολύ επίπεδη προσφορά

Με τον ερχομό των Γερμανών πολλά πλασιάστηκαν οι καταδότες και σε λίγο έκαναν την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο ο κουκουλοφορος. Αν δεν υπήρχαν αυτοί οι κάθε είδους ζημιές θα ηταν πολύ λιγότερες. Οι καταδότες (Ευτυχώς λίγοι), εκτός από τα αλλα κακά και άσχημα που έκαναν καλλιεργούσαν συστηματικά και επίμονα την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό.

Αν σε αυτό προστεθεί, ότι εκτός από την-οικονομική, πολιτική, πολιτιστική κρίση και μια ιδεολογική κρίση αξιών και συνειδήσεων, δεδομένα που άνοιξαν πλέον διάπλατα το δρόμος μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονταν, αξίες, αρχές, παρελθόν, αλλα και το ίδιο το μέλλον του λαού και της χώρας.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, με αυτήν την εικόνα της διάλυσης της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας

του λαού, η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής, όχι όμως και της αστικής τάξης, μπροστά στα νέα να διαμορφωθούν κοσμοϊστορικής σημασίας γεγονότα στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, εχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό. Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897, και στη Ελλάδα της Μελούνας πρόσθεσαν και την Μακεδονία, την Ηπειρο, την Κρήτη και τη Θράκη, ολοκληρώνοντας εν μέρει, εστω, μερικούς από τους μακαίωνους πόθους των Ελλήνων.

Οσο πύκνωναν τα σύννεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, οι γενιές που πολέμησαν να φτάσει η Ελλάδα σε αυτό το Γεωγραφικό μέγεθος, οχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητικά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιοτο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιόταν τί θα κάνουν οι Νέες γενιές και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά; Θα στέκονταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρινόταν στις προσταγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων; Θα παραδειγματιστούν άραγε από τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολίτιμο και εθνο-υπαρξιακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νεότερη Ελλάδα; Με δυό λόγια: θα τις υπερασπίζονταν ολες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή εχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες από τη δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως, ειχε οχι απλώς περισσότερα, αλλα και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40 δεν είχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα αστάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο.

Ενα αλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που ειχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ο λαός επι τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω από ένα φρικτό και στειγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που ειχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό σε ενα τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς πού οχι μόνο είχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις

φυλακίσεις είχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας ειχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα, ελάχιστα πράγματα από τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, ειναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής σκλαβιάς.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «Εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει ποιο γρήγορα από τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να ειναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας, έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδουτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πολιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτιόνται.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών, αντιφασιστών, και δημοκρατών από τη φυλακή και τις εξορίες πατριωτών και από την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, υπήρξε στην περιοχής μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ένας δημιουργικός οργασμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα του αγώνα. Οσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαϊϊστικο ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατησυχαστικές διαβεβαιώσεις οτι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Κάτι ανάλογο γίνονταν σε ολόκληρη την Ελλάδα

Και οταν στις 23-2-1943 ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), οι Νέοι οχι μόνο ένιωσαν ανακούφιση αλλα και εντάχθηκε εθελοντικά στις γραμμές της. Απόδειξη οι ηρωϊκοί αγώνες και θυσίες-χιλιάδες ειναι οι νεκροί της ΕΠΟΝ-για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία της πατρίδας. Η εποχή της ΕΠΟΝ είναι η εποχή που η ιστορία γράφεται με το τουφέκι και το τραγούδι «...η αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγούδια, στην κεφαλή λουλούδια και φλόγα στην καρδιά».

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετριέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέται και το

αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα από τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα από το αίμα και τις θυσίες, πέρα από το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμά ηταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Ειναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκρέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων».

Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν από τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ που για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικες οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαιϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες από όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την είχε φλομώσει, ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες και η κατοχική σκλαβιά. Με πρώτο σύνθημα: «Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικες οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει. Στη διάρκεια της κατοχής οι νέοι για πρώτη φορά βγήκαν στο προσκήνιο του πολιτικού κοινωνικού και πολιτιστικού γίγνεσθαι της Ελλάδα. Ειχε επί τέλους και ΔΙΚΗΣ της ΓΝΩΜΗ.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ένα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και

μιά στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συν ευθύνης για όσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να είσαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σάν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα αυτού του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο ειχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις ειχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας ειχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα, ελάχιστα πράγματα από τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, είναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής σκλαβιάς.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει πιό γρήγορα από τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να ειναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας, έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδουτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών, αντιφασιστών, και δημοκρατών από τη φυλακή και τις εξορίες πατριωτών και από την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, υπήρξε στην περιοχής μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ενας δημιουργικός οργασμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα

του αγώνα. Οσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαϊϊστικο ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατησυχαστικές διαβεβαιώσεις οτι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Κάτι ανάλογο γίνονταν σε ολόκληρη την Ελλάδα

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαϊϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ειναίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες από όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαϊϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες και η κατοχική σκλαβιά. Με πρώτο σύνθημα:« Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικες οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει. Στη διάρκεια της κατοχής οι νέοι για πρώτη φορά βγήκαν στο προσκήνιο του πολιτικού κοινωνικού και πολιτιστικού γίγνεσθαι της Ελλάδα. Ειχε επί τέλους και ΔΙΚΗΣ της ΓΝΩΜΗ.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ενα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μιά στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συν ευθύνης για οσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να εισαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σάν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα αυτού του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Παρ' όλα αυτά οι μεταπολεμικές ελληνικές κυβερνήσεις κόφευαν στην αρχή και σε συνέχεια έκαναν πως δεν γνώριζαν τίποτε απολύτως από το πρόσφατο παρελθόν και το μεγαλούργημα της Εθνικής Εθελοντικής Αντίστασης, όπως και

οι συγγραφείς της Δεξιάς , μα και του Δημοκρατικού τότε Κέντρου, που ταύτισαν, όπως γράφω και σε άλλο σημείο, το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και τον εμφύλιο με την Αντίσταση και τους αντιστασιακούς με τους συνεργάτες. Οι εναπομείναντες Αντιστασιακοί όταν γίνονταν οι συζητήσεις για στην εισδοχή της χώρα στην ΕΟΚ και σε συνέχεια στην ΟΝΕ.

Αναρωτηθήκαμε και εύλογα οι εναπομείναντες λόγω της εύνοιας των βιολογικών Νόμων αγωνιστές. Αλήθεια ποιά επιχειρήματα θυσιών και προσφοράς επικαλέστηκαν οι κυβερνώντες για να γίνουμε δεκτοί στην ΕΟΚ πρώτα και στην ΟΝΕ μετά; Μήπως αυτή του ΕΔΕΣ και της Χ; Ή τις συμμορίες του Τσαούς Αντών, του Μιχάλ Αγά, του Κατσαρέα, του Πούλιου, του Δάγκουλα κλπ; Η μήπως της ΧΟΥΝΤΑΣ των συνταγματαρχών; που η επιβολή της στάθηκε αιτία να διακοπούν οι διαπραγματεύσεις ένταξης της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ενωση;

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Βέβαια, στρατιωτικά πραξικοπήματα και δικτατορίες έγιναν στη χώρα μας και πριν το 1936, όπως του στρατηγού Πάγκαλου και του Λοχία Κονδύλη. Το σύγχρονο τραγικό ιστορικό-κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας, αρχίζει εν όψει του επερχόμενου Β! παγκοσμίου πολέμου στη χώρα μας στις 4 Αυγούστου του 1936 επιβλήθηκε η αγγλικής κοπής μεν Αγγλό-Βασιλικό Μεταξική δικτατορία, φασιστικού όμως τύπου δικτατορία. Ο βασιλιάς ήταν αγγλό-τραφής ο Μεταξάς Γερμανό τραφής και το σώμα των αξιωματικών αποψιλωμένο από το όποιο δημοκρατικό στοιχείο περιείχε με το κίνημα τους Μαρτίου του 1935.

Αφού και στη διάρκεια του μεσοπολέμου η Αστική τάξη που βρίσκονταν στην Ακμή της, δεν μπόρεσε να διαμορφώσει αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και οργανωτική συνοχή και εν όψει του επερχόμενου παγκοσμίου πολέμου για να μην ανοίξει ο δρόμος και ενός νέου (τρίτου) πόλου πολιτικής και συμμετοχής στην διακυβέρνηση της χώρας και μέρος της εξουσίας, δέχθηκε σαν διέξοδο την Αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξική φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία. Επιτροπές Ασφαλείας, που με τις δηλώσεις μετανοίας, την εκτεταμένη χρήση του Ιδιώνυμου, την διεύρυνση του παρακράτους και του καταδοτικού μηχανισμού, έγινε δυνατός ο χωρισμός των Ελλήνων μεταξύ «ακινδύνων» και «επικινδύνων»

Με τον τρόπο αυτό πολιτογραφήθηκαν πολλοί Ελληνες σαν «επικίνδυνοι πολίτες». Πολίτες δευτέρας διαλογής, μιάσματα στην καλύτερη περίπτωση άνθρωποι της διπλανής πόρτας στους οποίους οι «νομοταγείς» πολίτες δεν ανοίγουν την πόρτα του σπιτιού τους. Και το τραγικό ολοι αυτοί προδιαγράφτηκαν σαν «επικινδυνοι» συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν, με εντολή αυτών, που πριν από την κατάρρευση του Αλβανκού μετώπου εγκατάλειψαν λαό και χώρα, φεύγοντας έδωσαν εντολή όσοι επέζησαν να παραδοθούν στους Γερμανούς όταν κατακτήθηκε η χώρα.

Την επόμενη της επιβολής της δικτατορίας, είδαμε το τέρας της 4^{ης} Αυγούστου να γεννιέται και να αναπτύσσεται. Και αφού δεν αντιδράσαμε άρχισε: Να συλλαμβάνει, να βασανίζει, να εξορίζει και να φυλακίζει κομμουνιστές,

αντιφασίστες, δημοκράτες και προσωπικότητες του πολιτικού και πνευματικού κόσμου και απλές νοικοκυρές ακόμα. Και όμως δεν αντιταχθήκαμε. Μετά το είδαμε να ανδρώνεται, να ενηλικιώνεται, να θεριεύει. Το ανεχθήκαμε. Με αποστροφή μεν όμως το ανεχθήκαμε. Και όπως τα περισσότερα πράγματα στη μικρή μας χώρα, που νομίζουμε ότι είναι ο οφαλός της Γής και του κόσμου.

Κανένα τέρας, όμως, δεν μπορεί να εμφανιστεί, να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, αν δεν καλύπτεται στην άναρχη και χυδαία ανάπτυξη του, να δράσει να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, στην άναρχη πορεία του, αν δεν καλύπτει άναρχα και χυδαία σε ένα κενό. Αφού σαν λαός δεν αντιδράσαμε άρχισαν να αναπτύσσονται με γεωμετρική πρόοδο τα παράσιτα και να βρίσκουν τροφή παντού. Τότε καλλιεργεί τα χειρότερα, βρίσκουν ως παράσιτα τροφή παντού, γιγαντώνεται-αλλά σε πιο ζωτικό χώρο; Ποιος του τον παρέχει αυτόν το ζωτικό χώρο; Αυτοφυές ήταν το τέρας της 4ης Αυγούστου;

Αντι κομμουνιστές και ομοφοβικοί παλιά, χουντό-φασιστικοειδείς τώρα, νυχτερίδες βαμπίρ. Αλλά ποιος τους προμήθευε και τους προμηθεύει το αίμα που έπιναν και πίνουν; Ποιος τους τροχίζει τα δόντια; Τελικά με τη δικτατορία η χώρα κατάληξε να έχει μια μορφή καρικατούρας, μια παρωδία, μια ασύδοτη παραφθορά και προσαρμογή των πάντων στα φασιστικά ιδεώδη! Να γιγαντώνεται ο φασισμός στη χώρα και να καταλαμβάνει ζωτικό χώρο στους θεσμούς και της δομές του κράτους και τη διοίκηση,

Οι λέξει είναι σαν τη θάλασσα τα χειμωνιάτικα βράδια. Τις λέξεις δεν πρέπει να τις φοβόμαστε, Πρέπει όμως να τις σεβόμαστε...Οι λέξεις είναι ζωντανές και πληγώνονται, όπως και η αλήθεια είναι ζωντανή και πληγώνεται αν δεν υπωθεί ολόκληρη.

Η Εκκλησία όχι μόνο συμμετέχει, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια αποδόμησης και αναχρονισμού, θεωρώντας ότι η δικτατορία είναι η κατ΄ εξοχήν εποχή για να αναβιώσει ο «Γ! Ελληνικός Πολιτισμός». Μιλούσε ξανά «για περιούσιο λαό...Και λαό οδηγητή... και οτι μοναδικός σκοπό της ορθοδοξίας είναι να προστατευθεί η καθαρότητα της φυλής, που δεν είναι ακόμα φθαρμένη, αφού το εθνούς είναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας...».

Μα και στην διάρκεια του εμφυλίου ο λόγος της Εκκλησίας χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα ήταν σαφής και ξεκάθαρος: «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη από το μίασμα της αθεϊας». Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντί κομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφύλιο πολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και άθεους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει πιο εύκολα από τη μέση χωρίς συνέπειες αφού ήταν και άθεοί!

Όπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας κάλυψε με το Ράσο της την 4ο Αυγουστιανή δικτατορία και τα όποια έκτροπά της. Ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, κάλυψε «Νομικά» τις όποιες παρανομίες και τη διαφθορά, ενώ παράβλεπε τις

όποιες αυθαιρεσίες της δικτατορίας. Με τη συγκρότηση Επιτροπών Ασφαλείας, τον υπέρ τροφικό καταδιωκτικό και διογκωμένου καταδοτικό μηχανισμό, την ευρύτατη και αλόγιστη χρήση του Ιδιωνύμου συμμετέχει ευρύτατα στο να πάρει σάρκα και οστά ιδεολογικός εμφύλιος πόλεμος με τις συλλήψεις και φυλιτική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα και την επιβολή του συνθήματος : Ακου, Βλέπε, Σιώπα...

Και όταν τα αυτιά σταμάτησαν να ακούν, τα βλέμματα στράφηκαν και προς το Βερολίνο και τα χείλη σιώπησαν διαλύθηκαν οι συνδικαλιστικές και συνεταιριστικές οργανώσεις, οι φοιτητικοί σύλλογοι και οι πολιτιστικές οργανώσεις. Τότε ο φασισμός πήρε μορφή και σχήμα και ιδεολογικό περιεχόμενο και η δημιουργία της περίφημης ΕΟΝ. Τώρα οι νέοι της χώρας φορούσαν υποχρεωτικά την φασιστική στολή και χαιρετούσε τον φίλο, τον συμμαθητή του και τους γονείς του Αλλά Χίτλερ. Τότε ακούσαμε και το τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας...» Το επόμενο βήμα αφού δεν αντιδράσαμε ήταν η ένταξη και του προσκοπισμού, επικεφαλής του οποίου ήταν ο διάδοχος Παύλος στην ΕΟΝ.

Ετσι σε λίγο χάσαμε όχι μόνο λαλιά αλλα και την μνήμη. Πολλοί ξεχάσαμε ότι εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς την ιστορική μνήμη έμεινε ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση της γνωστής πλέον ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας πολλοί έλληνες θυσίασαν αρχές, παρελθόν, αλλά και τον ίδιο το δημοκρατικό μέλλον της χώρας. Το γεγονός αυτό ειχε σαν συνέπεια μετά την κατοχή της χώρας να πολλά πλασιαστούν οι καταδότες και σε λίγο έκανε την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο του κουκουλοφόρου. Αν φυράματα οι κάθε είδους ζημιές θα ήταν πολύ λιγότερες. Οι συνεργάτες, οι καταδότες και οι κουκουλοφόροι (ευτυχώς λίγοι) στην αρχή, εκτός από τα πολλά κακά και άσχημα που έκαναν, καλλιεργούσαν συστηματικά την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό, όχι μόνο με λόγια αλλα και πράξεις.

Η Παιδεία προσάρμοσε και αυτή την ύλη στα φασιστικά ιδεώδη. Συμμετείχε σύσσωμη στην ΕΟΝ και έδωσε αρκετά αξιόλογα στελέχη που αλώνιζαν απ' άκρου σ άκρου τις πόλεις και χωριά προκειμένου να μεταφέρουν στους Ελληνες τα ιδεώδη του Γ! Ελληνικού πολιτισμού ταυτισμένα με αυτά του Εθνικό-Σοσιαλισμού, ώστε σε περίπτωση νίκης του άξονα η χώρα να είναι έτοιμη να γίνει μια αγροτό-κτηνοτροφική Επαρχία του Γ! Ράϊχ!

Το 40 η Ευρώπη ήταν ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια, τη μοιρολατρία και τον φόβο, οι Ελληνες μέσα σ' αυτήν την οικουμενική σιωπή αναλογιζόμενοι την μακραίωνη ιστορία διεξήγαγαν την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα, ανατρέποντας την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονας είναι αήττητος, συμβάλλοντας με την πρώτη νίκη κατά του άξονα τόσο στο να αναστοχαστούν την κατοχή τους οι ευρωπαϊκοί λαοί, αλλά τόσο και στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Και όταν στις 6 του Απρίλη του 41, οι σιδερόφραχτες μεραρχίες και τα Στούκας του Γ! Ράϊχ, προκειμένου να σώσουν από την ήττα τον Μουσουλίνι, ξεχύθηκαν

σαν «πύρινός ποταμός» οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική-συνεκτική δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα και μια ιδέα, που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις ανθρώπινες συνειδήσεις για την υλοποίηση της ιδέας, αναξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές. Η ιδέα αυτή ήταν οργάνωση Αντίστασης.

Επειδή η χώρα μπήκε στο πόλεμο με ενα κοινωνικό σώμα ήδη κατακερματισμένο, βιώνοντας έναν εσωτερικό εμφύλιο, δημιουργήθηκε μια κοινωνία μετέωρη και αμφιταλαντευόμενη. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε την άρχουσα αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε τα προοίμιο της επέκτασης του ήδη εμφυλίου πολέμου που άρχισε στη διάρκεια της αγγλικής μεν κοπής Βασιλό Μεταξική με φασιστικό δε περιεχόμενο δικτατορία.

Αν η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας από τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαλειώδης Αντίσταση του λαού μας, συνεχής εμφύλιος πόλεμος, για να μην προκύψει ο τρίτος πόλος συμμετοχής στην εξουσία ή μάλλον ι δύο φάσεις του που ακολούθησαν, σαν προέκταση του Αντιστασιακού πνεύματος αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία σφράγισαν την ελληνική ιστορία της μετά πολεμικής ιστορίας βάζουν τη σφραγίδας τις συνέπειες βιώνουμε σήμερα.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ένα ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικής προόδου ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές για τη χώρα και το λαό.

Συνέπεια του γεγονός αυτού Οι αριστεροί όλα αυτά τα χρόνια, όσοι δεν ειχαν σκοτωθεί στις 600 μεγάλες και μικρές μάχες, με τους κατακτητές και τους σύγχρονους Νενέκους, από τις οποίες 43 στο νομό Ημαθίας 18 το 1943 και οι 25 του 1944, τον εμφύλιο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βίωναν τη δική τους περιπέτεια στον σκληρό 20^{ο} αιώνα της ελληνικής ιστορίας. Ενώ ο δεξιός βρίσκεται σε σταθερή σχέση με την ενοιολόγηση και την άσκηση της εξουσίας, ενώ ο αριστερός θέτει την εξουσία και τη σχέση του μαζί της υπό διαρκή έλεγχο και αναρωτιέται γιατί;

Το ίδιο και με τους «σεμνούς και διακεκριμένοι Ελληνες» και την «εξόντωση αυτών που δεν θέλησαν να συνοδοιπορήσουν μαζί τους» για τους οποίους ο Κολοκοτρώνης, όταν δεν είχε προσχωρήσει στον Ιστορικό συμβιβασμό και αφιερώσει τον σπαθί του στο βασιλιά είχε πει «στήστε φούρκα και παλούκι για τους προσκηνημένους» και φωτιά και τσεκούρι στους Νενέκους.

Ολοι ξέρουμε και ίσως πολλοί έχουμε ζήσει την εμπειρία της διπλωμένη εφημερίδα που μας έδινε ο περιπτεράς, τον ρόλο του θυρορούρου, που διόριζαν οι Αγγλοι την εποχή που ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, διόριζαν υπουργούς και περιπτεράδες ακόμα.

Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την αγγλικής κοπής μεν-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, φασιστικής δε στο περιεχόμενο δικτατορία, τον ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, οι συγγραφείς κάνουν μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε κάν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν ο δωσιλογισμός που απεργάστηκε πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός και στη διάρκεια αυτή εκκολάπτηκε το Αυγό του Φιδιού που με κατάληξη τη Χούντα των συνταγματαρχών...

Αφού δεν το γράψαμε και δεν το συζητάμε, σημαίνει πως ξεχάσαμε οτι η χώρα, για 4 περίπου χρόνια ηταν υπο κατοχή και οτι στη διάρκεια της κατοχής το ενα τρίτο αν όχι περισσότερο των δυνάμεων κατοχής των ΝΑΖΙ, ηταν οι πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι Ελληνες δωσίλογοι. Στην διάρκεια της κατοχής όποιος έζησε ξέρει ότι, εκτός την Γερμανική κατοχή, μετά το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης από τους επίορκους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Μπάκος ΣΙΑ, ήμασταν μέσω της πολιτικής, οικονομικής και ένοπλης συνεργασίας των δωσιλόγων με τους κατακτητές και υπό ελληνική κατοχή.

Η ελληνο-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή και ειχε τόπο διαμονής και ήξερες ανα πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες, να τους εχεις υπό επιτήρηση και στο στόχαστρο. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελε να αποσπάσει ή να αποκρούσει θα κινούνταν με το όπλο και το χάρτη. Οι παντώς είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους.

Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο και τους μηχανισμούς απόσπασής του. Ήταν αυτοί που σε συνεργασία εκτός του ότι αποψίλωσαν τα αρχαία της χώρας, οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οΙ Γερμανό-ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και του χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και τα κρυσφήγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Και αφού δεν την γράψαμε, ξεχάσαμε ότι η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μη ανεχθούν, αποδεχθούν και να μην αναγνωρίσουν την κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός.

Αντί γι' αυτό τον κρατικό μηχανισμό τον ανέλαβαν για λογαριασμό και των κατακτητών οι Κούϊσλιγκ στρατηγοί, οι οποίοι γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαού, και κυρίως να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση, ελέγχοντας τον κρατικό μηχανισμό σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές πήραν όλα τα μέτρα προκειμένου να

αποκλείσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο ή να το τσακίσουν στο ξεκίνημα, ενώ παράλληλα διευκόλυναν τον άξονα στην εξ οικονόμηση ανθρώπων για την επάνδρωσή του.

Αλλωστε η διαπαιδαγώγηση του κρατικού μηχανισμού ήταν τέτοια που δεν χρειάστηκε να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλής των μηχανισμών, όπως πχ τον πατέρα του κ Εβερτ που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Μέσω του κρατικού μηχανισμού οι Κούϊσλίγκ έλεγχαν το λαό ενώ παράλληλα έκαναν πράξη τις υποθήκες που του άφησαν οι πάτρωνές τους όταν φεύγοντας εγκατάλειπαν λαό και χώρα. Οι υποθήκες όπως είναι γνωστό ότι ηταν τρεις: α) Να παραδοθούν οι φυλακισμένοι και εξόριστοι κομμουνιστές, αντιφασίστες, δημοκράτες και όποιες προσωπικότητες του πολιτικού και επιστημονικού κόσμο και στρατιωτικοί ήταν φυλακή ή εξορία για τα πολιτικά του φρονήματα στους Γερμανούς β) Να μην δημιουργηθεί αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας και γ) Αν ώ μοί γένετω δημιουργηθεί να την πολεμήσουν σε συνεργασία με του κατακτητές.

Οι εντολές αυτές προϋπέθεταν συνεργασία σε όλα τα επίπεδα: Πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα. Εξού και έχει μείνει ιστορική μια προκήρυξη των ένοπλα συνεργαζόμενων: «Πας στρεφόμενος κατά των Γερμανών δεν είναι Ελλην» και «εκ των ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας». Στην ουσία η συνεργασία αποτελούσε την οργανωμένη έναρξη του εμφυλίου από την εξουσία και όχι όπως ισχυρίζονται οι «νικητές», Αλλά για ποια νίκη μιλάμε...Και τους συνεργάτες ήταν και αυτοί που έστελναν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα επί τη διασώσει του Χίτλερ. Τηλεγράφημα που δημοσιεύθηκε στην «Καθημερινη» της 27/7/44 καθώς και η ευχαριστήρια απάντηση στις 13/8/44.

ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑΤΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΝΝΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΝΑ «ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ» ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ.

Αλήθεια ποίες υπέρτατες, σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν εναν άνθρωπο στην εφ' όρου ζωής του, αναζήτηση της βαθύτερης ουσίας των πραγμάτων; Τί ειναι αυτό που τον εντάσσουν στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί των μυστικών της γλώσσας και να εκφράσουν το Είναι των ανθρώπων; Τί είναι αυτό που τον αναγκάζει να σπάσει και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος που σχηματίστηκε από την κοινόκτητη καθημερινή της χρήση; Προς τί αυτός ο ακατανόητος, ψυχοθρόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης; Πώς, και κάτω από ποιές προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση, η μεταφυσική βεβαιότητα οτι, σαν διαλεγμένος, αγγιγμένος από το κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλείται» να διαδραματίσει τον επώδυνο διαμεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που Ειναι, κατά κύριο λόγω ο Ποιητής.

Αυτά ειναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία, χωρίς να του εχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια τους επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγοντας τα. Πάντοτε, όμως, υποτίθεται ότι ενας συγραφέας σεβόμενος τον εαυτό του και τον τίτλο του

συγγραφέα, θα είναι αντικειμενικός και θα αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από όλα όσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα: από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεότητάς του (Μεσοπόλεμος, Δικτατορία, Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος Αγγλική επέμβαση κλπ), από απολύτως προσωπικά βιώματα που καθόρισαν τη ζωή του, μέχρι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής, από κλυδωνισμούς του σώματος του πιάσει την πένα στο χέρι.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του για τα δυσάρεστα και τη χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαρά ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-θα σκηνοθετήσει, θα μπορούσε να πει κανείς ότι στις όποιες εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα με συμβάντα, καταστάσεις και γεγονότα. Οπως ο ποιητής, έτσι και ο λογοτέχνης και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να είναι αντικειμενικός ζει πολιορκημένος, ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας κα την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Γιατί ο πόλεμος Αλβανικό, κατοχικός και εμφύλιος, μπορεί να τελείωσε, ποτέ δεν έπαψε, όμως, να υπάρχει σαν αίσθηση πάντα παρών, και ο τραυματικός απόηχος του να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενός υπόκωφου πανικού να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά τους ήλιου και η γή να σκοτεινιάζει» ξανά όπως λέει ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης εποχής όταν δεν καταγράφονται σωστά, αληθινά και δίκαια δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βάρυναν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να έχουμε ικανούς συγγραφείς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως απερίσπαστοι από πάντως είδους συμφέροντα και ιδεοληψίες. Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχολικές, τις πονεμένες και καταστραμένες σκέψεις, τις έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο δρόμο τους. Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, διωγμένοι και οι προγραμμένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυα τους θα ηταν γόνιμα!

Η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Οι συγγραφείς και οι λογοτέχνες πολλές αρκούνται να περιγράψουν τις ανθρώπινες περιπέτειες και τα δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγο απασχολούνται με τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολιτικών θεωριών και των αποφάσεων που εκπορεύονταν από αυτούς.

Πολλοί ανάλογα με τα ιδεολογικά τους πιστεύω περιγράφουν την εξουσία και την κοινωνία μαζί με τα υλικά τους θεμέλια. Με αλλα λόγια την οικονομία και τα καπρίτσια της άρχουσας τάξης. Κατά συνέπεια τρέφονταν από την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με παράνομα «νομιμοποιητικά» σχήματα, με άλλοθι για συγκάλυψη και με προσχήματα κατά κύριο λόγω, όσες φορές αυτά χρειαζόταν.

Τι θα μπορούσε να είναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει στο προσκήνιο. Οι ιστορικοί στη συγγραφή των δεδομένων ξεχνούσαν σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, έχει ενα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της Γαλλικής Επανάστασης.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε...Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, όπως είχαμε αρχίσει να τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Από αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφύγει και η νεοελληνική ιστορία.

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, όπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ένα είδος που, αν και προ υπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, τις νέες συνθήκες καθοριστικής σημασίας γεγονός. Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις, το είδος αυτό θυμίζει μυθιστορηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγκινούσε και συνάρπαζε με την περιγραφή τη θυσία των πολλών και ειδικά τους νικητές.

Σε αυτό το υβριδιακό είδος ανήκουν και τα δικά μας τα ποιο πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21 και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων, σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες. Εκεί όμως που πολλοί οι συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκευάζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου γεγονότος.

Αλλωστε, γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν έξω από τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού. Οι περισσότεροι έχουν βρει τη χρυσή τομή, που τους οδηγεί από τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου και από την άλλη στη στήριξη της πολιτείας- δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με

βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω την κατοχική και την μετά κατοχική ιστορία και ειδικά του εμφυλίου, αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης ακόμα και από την αραχνιασμένη τότε Ακαδημία, αλλα και τις όποιες άλλες με κοινωνικό-οικονομική καταξίωση για τη «βοήθεια» με επαγγελματικές διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα, μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ένα χώρο καθαρά λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά δεν μετείχαν της επιστήμης την ιστορία. Σήμερα δεν είναι έτσι και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών : Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, ΗΠΑ, Ρωσία, που εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, τα δικά μας της Κύπρου και τον διαμελισμό της, που πολλά τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα ή για να μην έρθουν στο φως μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μην αποδεχθεί στο σύνολο το μέγεθος του εγκλήματος που έχει διαπράξει η «ηγεσία» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δοσιλογισμό μετά την απελευθέρωση υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νέο αποικιοκράτες Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, αλλά διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική, δημόσια και εθνική. Και όμως υπάρχουν πτυχές από το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη από τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς και συγγραφείς της κατοχικής και μετά κατοχικής ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν να εχουν σκόπιμα ενταφιαστεί από την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό, ειναι οι στιγμές, που λόγω της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν καλύφτηκαν με ένα παχί και αδιαπέραστο πέπλο σιωπής.

Ενα αδιαπέραστο πέπλο σιωπής καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν χιλιάδες ολόκληρες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Από αυτά τα θύματα, δεν επιτρέπεται «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα στην αδυναμία μας ή την άρνηση, να τους προσφέρουμε: τη μνημοσύνη»

Οταν έρθουν στο φως τα αληθινά ντοκουμέντα, θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, όταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγή με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος. Θα καταλάβουμε, αν «θυμιθούμε» τους συγγραφείς που έδιναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς που κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού

Απελευθερωτικού Μετώπου, μα και του εμφυλίου που ήταν μια υπεράνθρωπη προσπάθεια να μην ξαναπέσει η χώρα στην Μέγγενη της εξάρτησης.

Η ιστορία, όπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές ή όποιες άλλες ιδέες και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγαλύτερη σημασία από άλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι από τη μια η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και από την αλλη η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50, έχουν πάψει ποια κυριαρχούν εδώ και καιρό και ένα μεγάλο μέρος της εχει ήδη πολτοποιηθεί. Ετσι βλέπουμε όλο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς από τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε στο διάβα των αιώνων αλλα και των νεώτερων χρόνων με ποιο προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση.

Πρόκειται, δηλαδή, πραγματικά για μια κατάσταση που άφηνε να νοηθεί οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι που σφράγισαν την νεοτερικότητα, ενυπάρχουν πια με ενα ευρύ αναστοχασμό, με λιγότερες βεβαιότητες και περισσότερες αμφιβολίες. Κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν το τέλος της ιστορίας, το τέλος της τέχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα της ιδεολογίας. Μια καινούργια ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν ποια το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την διαπραγμάτευση επίκαιρων φιλοσοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων, όπως σε περιόδους που οι συγγραφείς θεωρούσαν καθοριστική την πορεία και μονόδρομο προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, όπως συνέβαινε μέχρι τη δεκαετία του 1980, προσπαθούν να καταλάβουν πως και για ποιόν ακριβώς λόγω φτάσαμε εδώ ‘που φτάσαμε και γιατί. Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη μας λογοτεχνίας και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον, οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά από τα έργα τους, έπρεπε να συνειδητοποιήσουν πως υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις λόγου, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις. Ετσι προς μεγάλη απογοήτευση των μεν και συγκρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που προσπαθούσε να καταχωνιάσει πρώτα τα πάντα, με στόχο για να μπορεί μετά άνετα να αμφισβητήσει την προσφορά ενός ολόκληρους λαού και προκειμένου να μεταλλάξει τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και τους αγωνιστές σε «προδότες», η ιστορική λογοτεχνία που

στήριξε, πρόβαλε με επίταση την μετά κυλήσει ευθυνών αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ένα περιττό αν οχι ανούσιο και περιττό αξεσουάρ.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, όταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και όταν οι άνθρωποί την γράφουν, την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Ενα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα των νέων συγγραφέων είναι να μη θεωρούν ποια την Ελλάδα μια ξεχωριστή ήπειρο, που την πλήττουν κατά καιρούς οι θύελλες του έξω κόσμου, αλλα σαν ένα ουρανικό τμήμα αυτού του κόσμου, που μπορεί να εχει ειδική σχέση με το σύνολο, όπως έχουν και τα αλλα τμήματα, συνεπώς υπόκειται και η Ελλάδα στους ίδιους νόμους και όρους να ανταποκρίνεται στα ίδια ερεθίσματα.

Δυστυχώς ο συγγραφέας ταυτίζοντας και αυτό όπως τόσοι συγγραφείς το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο και αν δεν το λέει, ανοιχτά αφήνει σαφώς να νοηθεί, καίτι βίωσε από κοντά τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την πόλη και στη γειτονιές, τον αγώνα που έκαναν οι χιλιάδες των αγνών αγωνιστών, με υποθήκη τη ζωής τους για τη ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της

Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, και το 1941-1944 από τους τρεις εξ ίσου βάρβαρους κατακτητές. Αυτά είναι τα δύο καθοριστικής σημασίας ιστορικά γεγονότα-ορόσημα, που σηματοδοτούν την ανάσταση και την ύπαρξη στο χρόνο της σύγχρονης Ελλάδας.

Πουλώντας την ψυχή τους στους ξένους οι εντός και εκτός συνεργάτες είδαν σαν σωτήρες ξανά τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως προηγούμενα είχαν δει τους Γερμανούς, αντί να προσεταιριστούν στην αγκαλιά και τους ώμους του λαού αν ειχαν κάνει το Εθνικό και Πατριωτικός τους καθήκον, . Και μαζί μα τους Τζώνιδες και τα σιδερικά τους ήθραν, στις 4 του Δεκέμβρη του και δεν στις κάνες των Εγγλέζικων τάκτς, στην απελευθερωμένη προ πολλού Ελλάδα, να απελευθερώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες.

Μετά από συγκρούσεις ενός και πλέον μηνός, για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις και στην υπόλοιπη Ελλάδα το ΕΑΜ, δέχθηκε να αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις ειρήνευσης και στις 12 του Φλεβάρη στη βίλα του Π Κανελόπουλου, που πριν από λίγο σαν υπουργός των των στρατιωτικών της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, για την άψογη διακυβέρνηση της χώρας μέχρι στις 4 του από Δεκέμβρη στο το ΕΑΜ και έκλινε ΓΟΝΙ στον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Η «μνήμη του παρελθόντος» ασφαλώς πρέπει να διατηρηθεί ζωντανή γιατί παραπέμπει σε γεγονότα και καταστάσεις, σε ιστορικές αλήθειες, σε συνειρμούς και σε βιώματα, αλλα κάθε αναφορά μας στο χθες οφείλει να έχει μια νηφάλια εγγραφή, χωρίς να δημιουργεί ψυχώσεις και χαρακώματα και κυρίως να μην

διαταραχθεί η ΕΝΟΤΗΤΑ. Γιατί αυτή η ενότητα, είναι που περιέχει τα σπέρματα του γίγνεσθαι και ρίχνει το φως της στο βαθύ μυστήριο της συνοχής και που κάνει, προ πάντων μερικές μεγάλες εποχές και ώρες ακόμα, εκατομμύρια λαό να χαίρεται ή να σπαράζει, να αποφασίζει, να μάχεται, να θυσιάζεται, με τον ίδιο παλμό και μέγεθος, σαν ένας άνθρωπος...

Στο λυκαυγές του 21ου αιώνα, ίσως η μεγαλύτερη συμβολή όλων μας, είναι να δώσουμε τη δυνατότητα στις νέες γενιές να νοιώσουν αυτή την αλήθεια. Και πρέπει γιατί εκείνες θα έχουν τις μεγαλύτερες εκφράσεις στη μνήμη του μέλλοντος, που σκοπό θα εχει αυτό το Αέναο γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας και η δεδηλωμένη, τάση της προς μια ενότητα ολοένα ποιο εσωτερική και ποιο απόλυτη, που πραγματοποιείται προοδευτικά με το ανέβασμα της γνώσης και της συνείδησης. Γιατί όσο ατελέστερη και περιορισμένη-εγκλωβισμένη-παρουσιάζεται η ενότητα των ΜΕΡΩΝ, τόσο χαμηλότερα θα βρίσκεται η στάθμη της Ανθρωπότητας.

Μια βία που εξελίχθηκε σε καθεστώς τρόμου και με τις προγραφές, οδηγούσε στην απορρύθμιση της κοινωνίας. Η ελληνική κοινωνία την εποχή εκείνη είχε καταντήσει τόσο εξατομικευμένη και οι πολίτες τόσο φοβισμένοι για αντίποινα που οι μαζικές συλλήψεις δεν ηταν πιά τόσο απαραίτητες η) Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν αλλο πόλο εξουσίας, με αποστολή την οργάνωση πραξικοπήματων πολιτικών και στρατιωτικών θ) να στρευλώσει την κατοχική, μα και την εμφυλιοπολεμική ιστορία. Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους θα την βιώσουν και τα εγγόνιας μας.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΜΕ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΗΣΑΝ ΓΙΑΤΙ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΝΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΝΑ «ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ» ΟΙ «ΝΙΚΗΤΕΣ». ΜΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΓΡΑΦΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο λαός μας λαός αγωνιστής, για λόγους που δεν είναι του παρόντος, διδάχθηκε και μεγάλωσε μέσα σ' αυτή την δαιδαλώδη ηθική αλληλουχία. Οι άστεγοι, οι κατοχικοί νεόπτωχοι, οι αφανισμένοι ήταν απλά, τα συναισθηματικά και τα ελεήμονα, το άλλοθι της εγκληματικής επιλογής συνεργασίας του κατεστημένου με τους εκάστοτε κατακτητές με πρώτους τους Αγγλους αποικιστές. Είχε επιβληθεί και επικρατήσει η άποψη, οτι συνεργάζομαι σημαίνει επισημαίνομαι. Με βλέπουν, με ξέρουν, είμαι μαζί τους, κινδυνεύω λιγότερο από ό,τι απ τους αριστερούς και ειδικά απ τους κομμουνιστές

Αλήθεια ποιες υπέρτατες, συντηρητικές και σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν κάποιους ανθρώπους στην εφ' όρου ζωής, ή και αποσπασματικά, να

αναζητήσουν τη βαθύτερη ουσία των πραγμάτων; Τι είναι αυτό που τον εντάσσουν στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί των γεγονότων και των μυστικών της γλώσσας για να τα αποδώσουν; Τι είναι αυτό που τον αναγκάζει να σπάσει και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος, που σχηματίστηκε από την κοινόκτητη καθημερινή της χρήση; Προς τι αυτός ο ακατανόητος, ψυχοφθόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης; Πώς, και κάτω από ποιες συνθήκες και προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση ή, η μεταφυσική βεβαιότητα, οτι σαν διαλεγμένος, αγγιγμένος από κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλείται» να διαδραματίσει τον επώδυνο διαμεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που είναι, κατά κύριο λόγω: ο Ποιητής ερευνητής και αντίστροφα;

Αυτά ειναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία χωρίς να του έχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια τους επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγωντας τα. Πάντοτε, όμως, υποτίθεται ότι ένας συγγραφέας σεβόμενος τον εαυτό του και τον τίτλο του συγγραφέα, θα είναι αντικειμενικός και θα αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από όλα όσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα: από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεότητάς του (Μεσοπόλεμος, Δικτατορία Ιταλό Ελληνικός πόλεμος, , Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος), από απολύτως προσωπικά βιώματα που καθόρισαν τη ζωή του, μέχρι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής, από κλυδωνισμούς του σώματος του πιάσει την πένα στο χέρι.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης, για τα δυσάρεστα και τη χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαρά ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-θα σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πει κανείς, ότι στις όποιες εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, θα συναρμολογηθούν άμεσα με συμβάντα, καταστάσεις και γεγονότα. της εποχής

Οι λέξεις είναι ζωντανές. Πληγώνονται. Οπως και η αλήθεια είναι ζωντανή και πληγώνεται. Το τέρας της δικτατορίας, η συνεργασία στην κατοχή και του εμφυλίου μετά απελευθερωτικά το είδαμε να γεννιέται, να ανδρώνεται, να ενηλικιώνεται, να θεριεύει. Και όμως το ανεχθήκαμε. Με αποστροφή, αλλα το ανεχθήκαμε. Και όμως τα περισσότερα πράγματα τη μικρή μας χώρα, που μερικοί νομίζουν πως είναι ακόμα ο ομφαλός του κόσμου, έχει μια μορφή καρικατούρας, παρωδίας και παραφθοράς. Κανένα όμως τέρας δεν μπορεί να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, αν δεν καλύπτει άναρχα χώρους ακόμα και σαν καρικατούρα ίσως αισχρά και χυδαία ένα κενό. Καλλιεργεί τα χειρότερα, βρίσκει σαν παράσιτο τροφή παντού γιγαντώνεται, αλλα σε πιο ζωτικό χώρο; Ποιος του το παρέχει δύναμη και τροφή; Οι Νενέκοι του 21 και οι συνεργάτες στην κατοχή. Οι εθνικιστές φασίστες που στήριξαν την τη δικτατορία της 21^{η} Απριλίου του 1967. Αυτοφυές τέρατα ήταν-είναι;

Βέβαια, το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα εξαφανίστηκε η βιβλική και δημοσιογραφική κάλυψη αυτού του τέρατος και του αντίστοιχου πολιτικού γίγνεσθαι. Το τέρας που προέκυψε, υπέθαλψε, υποθάλπτει και ζωντανεύει κατά καιρούς, όπως μετά την πτώση της πρόσφατης δικτατορίας, προκειμένου να στηρίξει το φοβικό κατεστημένο, που για να επιβιώσει. Δεν δίστασε να στηριχθεί στις χουντοφασιστοειδείς νυχτερίδες Βαμπίρ. Αλλά ποιος τους προμηθεύει το αίμα που πίνουν; Ποιος ακονίζει τα δόντια τους; Οπως ο ποιητής, ετσι και ο λογοτέχνης και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να είναι αντικειμενικός ζει πολιορκημένος: ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας κα την ένταση της στιγμής, που τις γέννησε.

Γιατί η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία ο πόλεμος: Αλβανικό, κατοχικός και εμφύλιος, μπορεί να τελείωσε. Ποτέ δεν έπαψε, όμως, να υπάρχει σαν αίσθηση πάντα παρών και ο τραυματικός απόηχος του, να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενός υπόκωφου πανικού για το λαό, να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά τους ήλιου και η γη κατά καιρούς να σκοτεινιάζει» ξανά, που λέει και ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης εποχής όταν δεν καταγράφονται σωστά, αληθινά και δίκαια, δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βάρυναν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να έχουμε ικανούς συγγραφείς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως απερίσπαστοι από πάντως είδους συμφέροντα και ιδεοληψίες. Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχολικές, τις πονεμένες και κατεστραμμένες ψυχές και σκέψεις, τις έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο δρόμο τους. Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, διωγμένοι και οι παρά μελημένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυά τους θα ηταν γόνιμα συστατικά ιστορίας και ζωής!

Η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Αρκούνταν να περιγράφει ανθρώπινες περιπέτειες και δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγω απασχολούνταν με τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολιτικών θεωριών και των αποφάσεων, που εκπορεύονταν από αυτούς. Περιέγραφε την εξουσία και την κοινωνία, μαζί με τα υλικά τους θεμέλια, με αλλα λόγια την οικονομία και τα καπρίτσια της άρχουσας τάξης. Κατά συνέπεια τρέφονταν από την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με παράνομα «νομιμοποιητικά» σχήματα, με άλλοθι για συγκαλύψει και με προσχήματα κατά κύριο λόγω, όσες φορές αυτά χρειαζόταν.

Τι θα μπορούσε να είναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει στο προσκήνιο. Οι

συγγραφείς και οι ιστορικοί στη συγγραφή των ιστορικών δεδομένων ξεχνούσαν, σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, έχει ένα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της Γαλλικής Επανάστασης.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε...Στο περιστύλιο της ζωής. Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, όπως είχαμε αρχίσει να τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Από αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφύγει και η νεοελληνική ιστορία και ειδικά: Η δικτατορική, η κατοχική και του εμφυλίου πολέμου, μα και αυτή δικτατορία του 1967..

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, όπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ένα είδος που, αν και προϋπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, στις νέες συνθήκες καθοριστικής σημασίας γεγονός. Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις. Το είδος αυτό θυμίζει μυθιστορηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγγινούσε και συνάρπαζε με την περιγραφή τους πολλούς και ειδικά τους νικητές. Οι οποίοι συχνά την χρηματοδοτούσαν.

Σε αυτό το υβριδιακό είδος ανήκουν, και τα δικά μας τα πιο πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21 και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου και ειδικότερα μετά την πτώση τους χούντας και την μεταπολίτευση. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων. Σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες. Εκεί όμως που πολλοί συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκευάζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι. Ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου φαινόμενου και εν εξελίξει γεγονότων .

Αλλωστε γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν έξω από τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού; Οι περισσότεροι είχαν βρει τη χρυσή τομή, που τους οδηγεί από τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου ,και από την άλλη στη στήριξη της πολιτείας-δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω την κατοχική και την μετά κατοχική ιστορία, αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης, αλλα και τις όποιες άλλες επαγγελματικές και μη διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα. Μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ένα χώρο καθαρά λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά

δεν μετείχαν της επιστήμης την ιστορία. Σήμερα δεν είναι έτσι και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών : Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, ΗΠΑ, Ρωσία, και όποιων άλλων χωρών που εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, τα δικά μας της Κύπρου και τον διαμελισμό της, που πολλά τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα ή για να μην έρθουν στο φως μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μην αποδεχθεί στο σύνολο το μέγεθος του εγκλήματος που έχει διαπράξει η «ηγεσία πολιτική και στρατιωτική» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενη με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δωσιλογισμό μετά την απελευθέρωση, υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νέο αποικιοκράτες Αγγλο-Αμερικάνους και τώρα στις δαγκάνες του διεθνούς κεφαλαίου.

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, αλλά διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική και δημόσια. Και όμως υπάρχουν πτυχές απ το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη απ τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς συγγραφείς της κατοχικής και της μετά κατοχικής ιστορίας.

Και ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν, να έχουν σκόπιμα ενταφιαστεί απ την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό. Ειναι οι στιγμές, που λόγω της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν καλύφθηκαν με ένα παχί πέπλο σιωπής. Ενα αδιαπέραστο μολυβδαίνιο πέπλο σιωπής καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Μα και της εφτάχρονης δικτατορίας . Από αυτά τα θύματα, δεν επιτρέπεται «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα απ την αδυναμία μας, να τους προσφέρουμε: τη μνημοσύνη»

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥ

ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΤΟΜΕΣ

ΕΓΙΝΑΝ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΑ. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΕΘΕΛΟΝΤΗ

Ο γράφον είναι ενας απ τους αγωνιστές της κατοχής και αντί χουντικού αγώνα, που από κάποια εύνοια των βιολογικών νόμων έχουμε ακόμα απομείνει απ τη μεγάλη, την αναρίθμητη στρατιά των Εθελοντών της Εθνικής ΕΑΜικής Αντίστασης. Της Αντίστασης που μας οδήγησε στα χρόνια της χρυσής μας Νιότη, στην μεγαλύτερη πατριωτική έξαρση και στη δημιουργία του ανεπανάληπτου δίπλα στο Αλβανικό και του Αντιστασιακού ΕΠΟΥΣ. Ένα ΕΠΟΣ που μαζί με το ΕΠΟΣ της Αλβανίας λάμπρυναν την Νεότερη ιστορία της Πατρίδας μας. Και που έκτοτε αναλογιζόμενοι οι επιζώντες την τότε κοσμογονία:

Αθελα ξανά βιώνουμε τους συνειρμούς, τους παραλληλισμούς, τις παρομοιώσεις, τις ταυτίσεις και τις αναγωγές των γεγονότων, που αβίαστα μας οδηγούν στο σήμερα και το έγκλημα που διαπράξαμε με την κατάληξη που είχε αυτός ο υπέροχος Εθνικός αγώνας. Τον οποίο αντί να αξιοποιήσουμε καταχωνιάσαμε, όμως αυτός «:Νάτος Ππετιέται» έρχεται για να θυμίσει την ύπαρξή του. Και απαντούν στο αναπάντητο ακόμα για μερικούς ερώτημα, για το

πώς δομήθηκε, έδρασε και νίκησε η Αντίσταση τους τρις κατακτητές και την ντόπια τότε τρόϊκα και όποιους άλλους «προθύμους».

Στη διαρκή και αέναη πορεία της ανθρώπινης κοινωνίας προς το μέλλον σημειώνονται κάποτε ορισμένες ξαφνικές αλλα ώριμες εξάρσεις και ανατάσεις, που γρήγορα με το δυναμικό τους μεγαλείο, καταυγάζουν, σαν πρωϊνός ήλιος, τους γύρω σκοτεινούς ορίζοντες και δημιουργούν Νέα, υψηλής σύνθεσης και στάθμης επαναστατικά γεγονότα. Γεγονότα που αλλάζουν άρδην την όλη κοινωνική ατμόσφαιρα και τον τρόπο ζωής και τις σκέψεις των ανθρώπων.

Ενα τέτοιο σημαντικό κοσμό-ιστορικό γεγονός, με βαθιές ρίζες στην ελληνική ψυχοσύνθεση και την αναγκαιότητα των στιγμών, σημειώθηκε το 1821. Ένα εξ ίσου σημαντικό γεγονός είναι αυτό του Αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής: Οκτώβρης του 40-Οκτώβρης του 1944, (ΕΑΜ). Και αυτό του 1958, που σε απόσταση αναπνοής απ την βασιλό-Μεταξική δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο και τον εμφύλιο την ανάδειξη της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστερά (ΕΔΑ), σε Αξιωματική Αντιπολίτευση και το πρόσφατο γεγονός, στις 6η του Μάη και την 17η του Ιούλη 2012, που ο λαός σε πείσμα των εντός και εκτός Ελλάδας συντηρητικών και διαπλεκόμενων δυνάμεων, ανέδειξε την Αριστερά με άξονα τον ΣΥΡΥΖΑ για δεύτερη φορά Αξιωματική αντιπολίτευση.

Αυτές είναι μερικές αφετηρίες, μεγάλοι, ένδοξοι σταθμοί, που σφράγισαν την Νεότερη ιστορία του Εθελοντή λαού και της Αριστεράς της χώρας μας, όταν πάλι «όλα τα σκιάζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά» και τώρα υπό την παχυλή σκιά των μηχανισμών της εσωτερικής τρόϊκας.

Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη. Μια δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώνει σε μια γροθιά, τις συνειδήσεις των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας αυτή ανεξάρτητα απ τις όποιες επιμέρους διαφορές: Μετά την κατοχή της χώρας απ τους Γερμανούς, το όραμα ηταν η απελευθέρωση και η ιδέας ο εθελοντισμός.

Ετσι, όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατάρρευση του μετώπου και την κατοχή της χώρας από τους τρις κατακτητές, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ την πολιτική ηγεσία μαζί με τον επίορκο Βασιλιά. Την δημιουργία, από τους επίορκους στρατηγούς το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, μόνο η οργάνωση του λαού σε μια γροθιά και ένας πρωτότυπος εθελοντικός και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Όπως τότε μέσα σε λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, που αποτελούσε τον φορέα της υλοποίησης του οράματος για λευτεριά και Εθνική ανεξαρτησία, έτσι και τώρα μετά την συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ, για την απαλλαγή της χώρας απ τα Μνημόνια και την επιτήρηση. Και στο βαθμό που δυνάμωναν οι πολιτικές οργανώσεις, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ, τα Αντιστασιακά κόμματα και στο πλάϊ τους μεγάλωνε ο αριθμός των πατριωτών: Παλαιοί δημοκράτες πολιτικοί, επιστήμονες, κορυφαίοι παράγοντες της δημόσιας και κοινωνικής

ζωής, κληρικοί και όλος ο Λαός, που βαθιά πληγωμένος από την ταπείνωση και την εθνική συμφορά μεγάλωνε, έγινε χείμαρος και πιο μαχητικός. Εγινε το φόβητρο των κατακτητών, του προδότη, του ληστή, του ζωοκλέφτη και του καταπατητή.

Στα χρόνια της κατοχής δεν υπήρχε η συγκροτημένη ελεύθερη πολιτεία. Μετά την κατάκτηση της χώρας είχαν διαλυθεί τα πάντα. Οι Ελληνες όμως με την πατρογονική τους κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατεράδων του 21, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να νικήσουν. Και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της μάχης της Κρήτης να μείνουν σε εθνική νάρκη και εθελούσια δούλοι. Αφού λοιπόν, είχαν διαλυθεί τα πάντα ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Αυτό Επιστρατεύτηκε. Ειναι ο εθελοντής αυτός που έδωσε αυτόν τον σκληρό και άνισο αγώνα κατά των κατακτητών και νίκησε, όπως νίκησε και στην Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Το πώς ο νικητής, ο θριαμβευτής ελληνικός στρατός υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει άρον άρον τα εδάφη που πότισε με το αίμα του, προκειμένου να μην εγκλωβιστεί στα αλβανικά βουνά, όταν επέδραμαν κατά της Ελλάδας οι ορδές του Χίτλερ. Ειναι ένα θέμα που δεν είναι του παρόντος. Βέβαια υπάρχει μια τεράστια διαφορά ανάμεσα στον επιστρατευμένο και στον Εθελοντή πολεμιστή.

Ο στρατιώτης στρατεύεται απ την Πολιτεία υποχρεωτικά και η ενδεχόμενη άρνησή του, επισύρει εις βάρος του βαρύτατες κυρώσεις και ποινές ακόμα. Και κάτι ακόμα που δεν το έχει ο εθελοντής πριν ακόμα ξεκινήσει για τη μάχη: η Πολιτεία του παρέχει επένδυση, υπόδεση, διατροφή και εξοπλισμό. Και το βασικότερο ο επιστρατευμένος, εκτός του οτι θα αποτελέσει μέρος του οργανωμένου εθνικού στρατού, θα έχει αρωγό και συμπαραστάτη του το συντεταγμένου κράτους, την οργανωμένη επιμελητεία, τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς και κυρίως όταν μπει στη μάχη θα καθοδηγείται από το Γενικό Επιτελείο, κάτι που ο εθελοντής οχι μόνο δεν τα είχε, αλλα αν ήθελε να φέρει σε πέρας το έργο για το οποίο αυτό επιστρατεύτηκε, έπρεπε όλα αυτά να τα δημιουργήσει από μόνος του. Και αυτά πάντα σε εθελοντική βάση με εφόδια τα ιδεολογικά του πιστεύω, τις αξίες και τα οράματα που μας έδωσαν οι πρόγονοι.

Τον αγωνιστή δεν τον υποχρεώνει κανένας να βάλει σε κίνδυνο τη μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του. Η πατριωτική του συνείδηση και μόνο του το επέβαλε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία λέει σε μια ωδή του ο ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Και οι δυο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν στον αγωνιστή της Αντίστασης και κυρίως της ΕΑΜικής.

Με την αυτό Επιστράτευση ο αγωνιστής, εκτός του οτι έβαζε σε κίνδυνο τη δική του ζωή, με βάση την αλληλέγγυα ευθύνη που εφάρμοζαν οι κατακτητές, έβαζε στον ίδιο κίνδυνο και τη ζωή των υπολοίπων μελών της οικογένειας, του συγγενικού, ακόμα και του φιλικού κύκλου. Ενα αλλο, εξ ίσιου μεγάλο και καθοριστικής σημασίας γεγονός, που είχε να αντιμετωπίσει ο εθελοντής σε σχέση με τον επιστρατευμένο, είναι το γεγονός οτι η προσχώρησή του εθελοντικά

στην Αντίσταση, αφού δεν ειναι γενική, και κυρίως υποχρεωτική, όπως στην περίπτωση της επιστράτευσης, είναι και η διαταραχή της οικογενειακής γαλήνης και συνοχή της οικογένειας και ειδικά στις οικογένειες που δεν αντιλαμβάνονταν με τον ίδιο τρόπο την ανάγκη να οργανωθεί Αντίσταση.

Για την μονογαμική-αντροκρατούμενη οικογένεια την εποχή εκείνη, ο άντρας αντιστοιχούσε με τον ήλιο, ο Ηράκλητος: εφιστούσε την προσοχή στην παραδοχή πως ακόμα και ο ήλιος, αν τολμήσει να απομακρυνθεί έστω και κατά ένα μέτρο από την καθορισμένη τροχιά του-θέση, θα προκαλέσει τέτοια αναταραχή, της οποίας πρώτο θύμα δεν θα είναι μόνο ο ίδιος...Και όμως αυτός ο «ήλιος» ενώ γνώριζε οτι «αν τολμήσει να απομακρυνθεί» θα είναι ο ίδιος θύμα, προκειμένου να συμμετάσχει σε αυτό τον υπέροχο αγώνα για τη λευτεριά, δεν δίστασε να «απομακρυνθεί απ την τροχία του», προκειμένου να απελευθερωθεί η χώρα.

Βέβαια, το σθένος με το οποίο ο καθένας συμμετάσχει στην διεξαγωγή αυτού του αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, απ την τριπλή κατοχή και την ήττα του Ναζισμού, ευλόγως έχει υμνηθεί απ τους ποιητές σαν αρετή: η αρετή του γενναίου ήθους μπροστά στους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, και εύστοχα ο λόγος του Θουκυδίδη: «και επί τοις δεινοίς ευέλπιδες». Ομως ο ωραίος αυτός αγώνας για τη λευτεριά άφησε πίσω του αρκετές χιλιάδες νεκρούς και εκατοντάδες δια βίου αναπήρους και αρκετά οικογενειακά δράματα.

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που η εθελοντική ένταξη στην Αντίσταση, κάτω απ το βάρος των ατομικών και οικογενειακών αναγκών, καθώς και υπό την απειλή πλήθος κινδύνων που διέτρεχαν αυτοί, που άφησε πίσω του ο εθελοντής προέκυψαν προβλήματα διάλυσης δεσμών, μνηστείας και διαζυγίων ακόμα. Και οχι μόνο. Στον διακρατικό πόλεμο οι εμπόλεμες κυβερνήσεις για να συμμετάσχει-συνεισφέρει ο στρατιώτης αδιατάραχτα στον πόλεμο, πρέπει να ξέρει πως η συντήρηση εκείνων που άφησε πίσω του είναι εξασφαλισμένη. Και πράγματι παίρνονται τέτοια μέτρα. Ενώ του εθελοντή οχι μόνο δεν συντηρούνται και δεν προστατεύονται, αλλα από τη στιγμή που θα γίνει γνωστή η συμμετοχή του στην Αντίσταση, αρχίζει ένας ατελείωτος Γολγοθάς βασάνων και αντίστοιχων συνεπειών και ταπεινώσεων.

Και κάτι ακόμα πιο τραγικό: Ο επιστρατευμένος όταν συλληφθεί θεωρείται αιχμάλωτος πολέμου. Και σαν αιχμάλωτος δεν εκτελείται, δεν βασανίζεται και αν συμβεί να είναι τραυματίας περιθάλπεται. Η σύμβαση της Γενεύης του καλύπτει-εξασφαλίζει οχι μόνο τη ζωή, αλλα του εγγυάται ολα τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και τα έξοδα επιστροφής στη χώρα της καταγωγής του μετά τη λήξη του πολέμου.

Ενώ τα βάσανα του επιστρατευμένου αιχμαλώτου πολέμου τελειώνουν με τη σύλληψή του, του εθελοντή με τη σύλληψή του αρχίζουν. Και αυτό γιατί για τον εθελοντή η σύμβαση της Γενεύης δεν ισχύει. Ο συλληφθής εθελοντής αιχμάλωτος, σπάνια φτάνει στη βάση του εχθρού και πιο σπάνια στο στρατόπεδο. Αν συνέβαινε δε να είναι και τραυματίας, τελειώνει με την χαριστική βολή αφού ο εκτελεστής του, αν δεν επιβραβεύεται δεν επιπλείτεται πολύ περισσότερο δεν τιμωρείται.

Ο εθελοντής βασανίζεται για να δώσει τις χρήσιμες για τον κατακτητή πληροφορίες. Πληροφορίες που μπορούν να βοηθήσουν στη σύλληψη και άλλων εθελοντών ανταρτών η και ολόκληρη τη μονάδα που υπηρετούσε ο συλληφθής. Επειτα είναι και το κόστος της περίθαλψής του τραυματία η διατροφή και η φύλαξη. Δεδομένα που έχουν άμεση σχέση με την απόσπαση μάχιμης δύναμης για τη φύλαξη και κόστος για τη διατροφή του. Ο εθελοντής είναι συνειδητά δεδηλωμένος εχθρό του κατακτητή. Συνεπώς η εκτέλεση ηταν η πιο προσφιλής και λυσιτελής πράξη.

Την τέτοια βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής, την δικαιολογούσε με το σκεπτικό ότι, αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδόθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση έστω Κούϊσλιγκς ΕΣΥ ανθρωπάκι μου, γιατί δεν πειθάρχησες στις αρχές και τους νόμους, αν οχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβέρνησης» οπως πειθάρχισαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου; Ποιος είσαι ΕΣΥ, που οχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου και μια κατοχή σαν τη γερμανική, οχι μόνο δεν πειθάρχησες, αλλα και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες οτι παίρνοντας το όπλο θα είχες να αντιμετωπίσεις ένα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο;

Βίωσα προσωπικά απ το ξεκίνημα την Αντίσταση και από προσωπική εμπειρία ξέρω πως υπήρξαν πολλές Αντιστασιακές οργανώσεις στη χώρα μας. Εκτός απ το ΕΑΜ, ο ΕΔΕΣ (μέχρις οτου δεν ενέδωσε στον πειρασμό...), και πολλές μικρότερες που έδρασαν σε τοπικό επίπεδο όπως η ΠΕΑΝ και η ΣΚΚΑ για ένα μικρό διάστημα, μα και ατομικές ακόμα που πολέμησαν τους κατακτητές. Ομως κατά γενική ομολογία το ΕΑΜ και το στρατιωτικό σκέλος του ο ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ ηταν η σπονδυλική στήλη της Αντίστασης.

Αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις Αντιστασιακές οργανώσεις, είναι το γεγονός οτι όλες οι άλλες οργανώσεις έδρασαν τοπικά, ενώ το ΕΑΜ είχε σε πανελλαδική κλίμακα δράση. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς πως το ΕΑΜ είχε οργανώσεις και στο πιο μικρό και απόμακρο χωριό.

Κάθε χρόνο στις 7 Ιουλίου, γιορτάζουμε την παγκόσμια ημέρα του εθελοντή αιμοδότη. Με το σύνθημα χαρά σε εκείνον που το χέρι του : «Απλώνει αίμα για να δώσει, άνθρωπο για να σώσει»,(προς τιμή του). Ο καθένας αντιλαμβάνεται τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο αιμοδότη που το χέρι του απλώνει Ανθρωπο «για να σώσει» σε σχέση με τον εθελοντή αγωνιστή που το κορμί του έβαλε εθελοντικά Βορρά Πατρίδα και Λαό να Σώσει.

Και όμως όπως γράφω πιο πάνω, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το απαύγασμα, αυτό το εθνικό-πατριωτικό αγίασμα. Αυτό το πύρωμα της καρδιάς και του Νου, αντί να το προβάλουν σαν πρότυπο ζωής του Ελληνα και για το μέλλον, ντοπαρισμένοι απ τα ταξικά και ατομικά συμφέρονταν χρησιμοποιώντας τον αντί κομμουνισμό σαν εργαλείο, χωρίς να σκεφτούν Ελλάδα και λαό, οχι μόνο το αγνόησαν αλλα και τον πολέμησαν με το όπλο και την πένα!!! Αλήθεια γιατί εκτός απ το όπλο χρειάστηκε και η ΠΕΝΑ;

Αυτές ακριβώς οι αδικαίωτες Αντιστασιακές δυνάμεις είναι, που υποχρεώνει κατά διαστήματα την άρχουσα τάξη, να ψηφίζει εκλογικούς νόμους κομμένους κάθε φορά στα μέτρα της. Να καταφεύγει σε κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και στρατιωτικές δικτατορίες για να επαναβεβαιώσει-εδραιώσει την πάντα Δοτή και στηριγμένη στα ξένα όπλα εξουσία. Ηταν σε τέτοια έκταση η αντιπαράθεση με το λαό, τέτοια η υποταγή στους ξένους και τέτοια η διάβρωση σε όλους τους θεσμούς και τους αρμούς του κράτους, που και ο ίδιος ο Κ. Καραμανλής, εκτός που είπε εκείνο το αμίμητο «Ποιος επιτέλους κυβερνά αυτή τη χώρα», όταν κατέβηκε από το Αεροπλάνο ερχόμενος από το Παρίσι, πριν μπει στο αυτοκίνητο, (λένε οτι ρώτησε) «ποιος είναι οδηγός» του αυτοκινήτου στο οποίο θα έμπαινε...έχοντας ίσως κατά Νου αυτό που έγινε με τον Βενιζέλο τον οποίο ενώ σκότωσαν με δεκάδες σφαίρες. Μπορεί να κάθισαν στο σκαμνί μερικοί, δεν δικάστηκαν οι πραγματικοί δολοφόνοι!

Οταν έρθουν στο φως τα αληθινά ντοκουμέντα, θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, όταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγή με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος. Θα καταλάβουμε, αν θυμιθούμε τους συγγραφείς που έδιναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς που κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, μα και αυτού του εμφυλίου

Η ιστορία, όπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές , κοινωνικέ ή όποιες άλλες ιδέες και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγαλύτερη σημασία από άλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι απ τη μια η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και απ την άλλη η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50. Αυτά έχουν πάψει πια κυριαρχούν εδώ και καιρό, και ένα μεγάλο μέρος της έχει ήδη πολτοποιηθεί. Ετσι βλέπουμε όλο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς απ τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε στο διάβα των αιώνων, αλλα και των νεώτερων χρόνων με πιο προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση.

Επρόκειτο, δηλαδή, πραγματικά για μια κατάσταση που άφηνε να νοηθεί, οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι, που σφράγισαν την νεοτερικότητα, ενυπάρχουν πια με ένα ευρύ αναστοχασμό,. Με λιγότερες βεβαιότητες και περισσότερες αμφιβολίες. Κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν όχι μόνο το τέλος της ιδεολογίας, αλλά και της ιστορίας, το τέλος της τέχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα της ιδεολογίας. Μια καινούργια

ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν πια το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την πραγμάτευση επίκαιρων φιλοσοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων, όπως σε περιόδους που οι συγγραφείς θεωρούν καθοριστικές στην πορεία προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, όπως συνέβαινε μέχρι τη δεκαετία του 1980, προσπαθούν να καταλάβουν πως, και για ποιόν ακριβώς λόγω φτάσαμε εδώ που φτάσαμε και γιατί; Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη μας λογοτεχνία και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Το ίδιο θα βρεθούν οι ιστορικοί, οι συγγραφείς και λογοτέχνες, που συνειδητά ή εκ προθέσεως συμμετέχουν όχι μόνο στην επανεγραφή, αλλα και την διαστεύλωση της ιστορίας του Β Παγκοσμίου Πολέμου. Ο παγκόσμιος πόλεμος δεν ήταν «ένα ατύχημα». Δεν είναι το αποτέλεσμα της επιθυμίας του ενός και του άλλου δικτάτορα :του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και οι απομιμήσεις του Φράγκο, του Σαλαζάρ και του Μεταξά.

Ο πόλεμος έχει τις ρίζες; Του στις αδυσώπητες αντιθέσεις και αντιφάσεις των Διεθνών καπιταλιστικών συμφερόντων. Οι πολεμικές ενέργειες παγκοσμίως επέφεραν το θάνατο 53,447,000 ανθρώπων και το οικονομικό κόστος, εκτιμήθηκε σε 1,5 τρις δολάρια εις βάρος των αναγκών του ανθρωπίνου γένους. Αν σε αυτό προστεθεί με βάση τη συμφωνία της Χάγη του 1905, που πρόβλεπε την διατροφή των στρατών κατοχή από τους λαούς των κατακτημένων χωρών, τότε τα μεγέθη αυτά στα δυο τρις δολάρια.

Σκοπός της επανεγραφή σκοπό έχει να απαλλάξεις τους πρωταγωνιστές του πολέμου, από τους φρικτούς απολογισμούς αυτού του πολέμου και κυρίως τα πραγματικά γεγονότα και τους πρωταγωνιστές που θέλουν να «ΛΗΣΜΟΝΗΘΟΥΝ» οι ανά τον κόσμο πρωταγωνιστές του πολέμου, πολλοί και στην Ελλάδα, παρά το συγκριτικά μεγαλύτερο ποσοστό του 7% των απωλειών στο σύνολο τους πληθυσμού.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον. Οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά απ τα έργα τους, έπρεπε να συνειδητοποιήσουν πως υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις λόγου, σκέψης, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις. Ετσι προς μεγάλη απογοήτευση των μεν και συγρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που προσπαθούσε να καταχωνιάσει πρώτα τα πάντα, με στόχο για να μπορεί μετά άνετα να αμφισβητήσει την προσφορά ενός ολόκληρους λαού και προκειμένου να μεταλλάξει τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και τους αγωνιστές σε «προδότες»,

η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία που στήριξε, πρόβαλε με επίταση την μετακύληση ευθυνών, αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ένα περιττό αν οχι άχρηστο αξεσουάρ.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, όταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και όταν οι άνθρωποί την γράφουν, την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Ενα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα των νέων συγγραφέων είναι να μη θεωρούν πια την Ελλάδα μια ξεχωριστή ήπειρο, που την πλήττουν κατά καιρούς οι θύελλες του έξου κόσμου, αλλα σαν ένα ορανικό περίκλειστο τμήμα αυτού του κόσμου, που μπορεί να έχει ειδική σχέση με το σύνολο, όπως έχουν και τα αλλα τμήματα, συνεπώς υπόκειται και η Ελλάδα στους ίδιους νόμους και ανταποκρίνεται στα ίδια ερεθίσματα.

Στην ανιστόρητη αυτή εποχή. Και λέω ανιστόρητη γιατί, ενώ ολοι γνώριζαν και πολλοί ζώντες ακόμα γνωρίζουν, ότι ούτε σκέψη αλλά ούτε και πρόθεση υπήρξε να καταλάβει το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ ένοπλα την εξουσία, την οποία είχε και παράδωσε. Τα γεγονότα της αναίμακτης απελευθέρωση της Αθήνας το απέδειξαν. Οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας τηρήθηκαν με ευλάβεια και στο ακέραιο από μέρους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Η παραβίαση και η αθέτηση έγινε από τους Αγγλους και τους 4η Αυγουστιανούς, που γύρισε ατόφια από το Κάϊρο.

Το Κάϊρο όπου η κυβέρνηση του Καϊρου, ηταν ένα υποκατάστατο του Forein Offis ποτέ και απ κανέναν δεν αμφισβητήθηκε. Ο Αγγλος πρεσβευτή Λήπερ, ηταν αυτός που έκανε το γενικό κουμάντο χωρίς καν να ενημερώνει για τις πράξεις που αφορούσαν άμεσα ή και έμμεσα την Ελλάδα. Ηταν ένας κυνικός ύπατος αρμοστής, που ούτε τον ίδιο τον Τσουδερό δεν ενημέωνε για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα.

Ηταν τόσο απαράδεκτη και προκλητική η συμπεριφορά του για τα ελληνικά πράγματα και πλήρης άγνοια, που ανάγκασε τον Πρωθυπουργό Τσουδερό στις 3/10/43 απευθυνόμενος προς τον κ Λύπερ λέγοντας του : «Γνωρίζετε οτι από διετίας εκρατήθημεν παρά των αρμοδίων Βρετανικών υπηρεσιών μακράν πάσης επαφής με την Ελλάδα και οι εκεί ενεργειές σας, είτε πολιτικής φύσεως, είτε επαναστατικής φύσεως, ήσαν και παραμένουν εις ημάς άγνωστε»

Τα αρχεία και άλλα στοιχεία που ήρθαν στο φως, περιέχουν πληθώρα ομολογιών του ίδιου του Τσωρτσιλ και άλλων παραγόντων, ότι ήθελαν να επιβάλουν με τη βοήθεια και τη συμπαράσταση των ιδίων των Ελλήνων, που δέχθηκαν με υποθήκες την ένοπλη Αγγλική επέμβαση και την μετά πολεμική εξάρτηση!

Κα επειδή καμιά άρχουσα δεν μπορεί να υπάρξει επί μακρών, χωρίς αγωνιστές και ήρωες. Και κυρίως χωρίς ένα εκτεταμένο παρακράτος. Σε αυτό το παρακράτος συμμετείχε ό,τι πιο πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα, προκειμένου μεταλλάξει τους αγωνιστές σε προδότες και τους και τους προδότες σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Η βία και η Δικαιοσύνη ήταν αυτές που μετέτρεψαν τη βία σε ΥΒΡΗ...Με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση», αλαζονεία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των

ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες ιδέες, αξίες και πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος.

Και τότε όπως γράφω και πιο πάνω, ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του για τα δυσάρεστα και τη χαρά, για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαρά ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-να σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πει κανείς ότι στις όποιες εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα από συμβάντα, καταστάσεις και γεγονότα. Οπως ο ποιητής, ετσι και ο λογοτέχνης και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να είναι αντικειμενικός, ζει πολιορκημένος, ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας και την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Η μνήμη του παρελθόντος» ασφαλώς πρέπει να διατηρηθεί ζωντανή, γιατί παραπέμπει σε γεγονότα και καταστάσεις, σε ιστορικές αλήθειες, σε συνειρμούς και σε βιώματα, αλλα κάθε αναφορά μας στο χθες οφείλει να έχει μια νηφάλια αναφορά και εγγραφή, χωρίς να δημιουργεί ψυχώσεις και χαρακώματα και κυρίως, να μην διαταραχθεί η ΕΝΟΤΗΤΑ. Γιατί αυτή η ενότητα, είναι που περιέχει τα σπέρματα του γίγνεσθαι και ρίχνει το φως της στο βαθύ μυστήριο της συνοχής και που κάνει, προ πάντων μερικές μεγάλες εποχές και ώρες ακόμα, εκατομμύρια λαό να χαίρεται ή να σπαράζει, να αποφασίζει, να μάχεται, να θυσιάζεται, με τον ίδιο παλμό και μέγεθος, σαν ένας άνθρωπος...

Στο λυκαυγές του 21ου αιώνα, ίσως η μεγαλύτερη συμβολή όλων μας, είναι να δώσουμε τη δυνατότητα στις νέες γενιές, να νοιώσουν αυτή την αλήθεια. Και πρέπει γιατί εκείνες θα έχουν τις μεγαλύτερες εκφράσεις στη μνήμη του μέλλοντος, που σκοπό θα έχει αυτό το Αέναο γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας και η δεδηλωμένη, τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική και πιο απόλυτη, που πραγματοποιείται προοδευτικά με το ανέβασμα της γνώσης και της συνείδησης. Γιατί όσο ατελέστερη και περιορισμένη-εγκλωβισμένη-παρουσιάζεται η ενότητα των ΜΕΡΩΝ, τόσο χαμηλότερα θα βρίσκεται η στάθμη της Ανθρωπότητας.

1821-1941944

ΕΙΝΑΙ ολοφάνερη η ταυτότητα της ελληνικής Επανάστασης με την Εθνική Αντίσταση του ΕΑΜ 1941-1944. Εχουν μια τέτοια τέτοια ταύτιση που δεν υπάρχει η μια χωρίς την άλλη, συνεπώς «Οπως δεν μπορείς να σβήσεις το Μεσολόγγι, τα ψαρά τη Χιό και το Γούγκι, έτσι δεν μπορείς να σβήσεις και την Εθνική Αντίστασης » Αλήθεια κυβερνήτες δεν γνωρίζετε ακόμα οτι μόνο το σήμερα σας ανήκει και οχι το αύριο; Και οτι το αύριο ανήκει πάντα στο λαό και την ιστορία, με την οποία θα διδαχθεί η κάθε επόμενη Γενιά;

Στις 26 του Σεπτέμβρη 1815 ιδρύεται η ποιο βάβραρη Ιερή συμμαχία αμέσως μετά το Βατερλώ.του Ναπολέωντα. Τότε όλοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίων των εξεγερμένων λαών και θέλουν να εξαφανίσουν κάθε τι που ενέπνευσε η Γαλλική Επανάσταση και ειδικά εναντίον της ελληνικής με έργα

και βοήθεια τους Τούρκους και όχι μόνο με συμβουλές να θέλουν να την πνίξουν και να διατηρήσουν αυτοκρατορία άθικτη που την είχαν ανάχωμα στους Ρώσους, αλλά κυρίως για το στραγκάλισμα των εξεγερμένων λαών.

Σε όλα τους τα Συνέδρια και τις συναντήσεις από Λάϊμπαχ τη Βερόνα κλπ μέχρι το 1827, που έγινε ο ιστορικός συμβιβασμός και φυλάκισαν τους αγωνιστές που ήθελαν να μη παρεκλίνει η Επανάσταση από τον αρχικό της σκοπό και στόχο κατάληγαν πάντα σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και όποιου άλλου κινήματος.

Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο και από αυτόν ακόμα τον Μέτερνίχ τον έπαιξε η Αγγλία, η υπόδικη και υπόλλογη συντηρητική Αγγλία για τις τύχες των λαών επί 500 και πλέον χρόνια τυραννικής δεσποτείας. Μυστικό Σύμβουλος του Σουλτάνου και χοτηγός του ένα ήθελε από τον Σουλτάνο: το πνίξιμο της Ελληνικής Επανάστασης.

Μα και όταν ο Καποδίστριας πήγε όντας Αρχηγός κράτους μαζί με τον Ρώσο πρέσβη στο βασιλιά της Αγγλίας, ο Βασιλιάς είπε στον Πρέσβη έμαθα ότι έχετε και τον Πρίγκιπα μαζί Σας : Ξέρετε πολύ καλά κ Πρέσβη ότι δεν συμπαθώ τους Επαναστάτες»...Ενώ λοιπον ο Βασιλιάς των χαρακτήριζε Επανάσταση, οι έλληνες (Χείρες μεν Ισαάκ φωνή δε Ιακώβ) τον έσφαξαν σαν αρνί γιατί ήταν συντηρητικός. Και το πιο τραγικό ενώ κλείνουν σχεδόν δυο αιώνες από τη δολοφονία του, ο φάκελος Καποδίστρια παραμένει απόρρητος.

Και επειδή πριν εγκαταλύψει ηττημένη την Ελλάδα τον Μάρτη του 1947 η Αγγλία, η Αμερικανική είχε διείσδυση στην Ελλάδα είχε προ πολλού (βέβαια, βρήκε αρκετά έτοιμα τον εμφύλιο από τους Αγγλους από το 1827-8) πράκτορες και Γερμανούς ακόμα «προθύμους» και «διαθέσιμους» και επιπρόσθετα οι Αγγλοι τους είχε αρχίσει και τον εμφύλιο να τον ολοκληρώσουν οι ΗΠΑ, αυτό που άρχισαν αυτοί και δεν μπόρεσαν

Με τον ερχομό τους στην Ελλάδα, εκτός από όλα τα άλλα οφέλη και πλεονεκτήματα, οικονομικό πολιτικά, κοινωνικά, τα οποία θα επεκτύνει τον ήδη επιβάλει την αντί κομμουνιστική αρχή της Αμερικάνικης πολιτικής τόσο στο εσωτερικό (Αντί αμερικανικών ενεργειών), πολύ περισσότερο στην ανά τον κόσμο εξωτερική μελλοντική πολιτική . Ήταν η στιγμή που η ΗΠΑ στο εξής θα πολιτεύονταν ανά τον κόσμο αντί κομμουνιστικά

Από τα Αμερικανική αρχεία φαίνεται πως η οικονομική επέμβαση των ΗΠΑ στην Ελλάδα ήταν μια χοντροκομμένη μορφής και χαρακτήρα μετά πολεμικού ιμπεριαλισμού. Η ελληνική ανοικοδόμηση της Ελλάδας, ήταν θέμα της κυβέρνησης και των ειδικών των ΗΠΑ και δεν ζήτησαν καν τη γνώμη της Ελληνικής κυβέρνησης.

Ο σκοπός του περίφημου «Σχεδίου Μάρσαλ και Τρούμαν ήταν να θεσμοποιήσουν την εξάρτηση της «αναπτυσσόμενης Ελλάδας» από την Αμερικανική Μητρόπολη του καπιταλισμού. Η πολιτική των Αμερικανών στην Ελλάδα, μπορεί να συνοψιστεί στο εξής είπε χαρακτηριστικά έκφραση, ο κ Θ Καριώτης στο «Πανεπισήμιο Τζ Μασόν ΗΠΑ) «Ανάπτυξη της υπανάπτυξης». «Δεν υπήρχαν σχέδια για δυναμική εξέλιξη της Ελληνικής οικονομίας για την Ελλάδα»

Στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» στις 21/3/02 και με τίτλο «Πως χτίσθηκε η πολιτική και οικονομική Ελλάδα από το σχέδιο Μάρσαλ» η Δημοσιογράφος Χριστίνα Κοραή, με αφορμή την παρουσίασης της τρίτομης έκδοσης του Υπ. Εξωτερικών παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας Κ Στεφανόπουλου, πρεσβευτών, ανάμεσα τους και ο πρέσβης των ΗΠΑ κ Τόμας Μίλερ, βουλευτών και ιστορικών με τίτλο «Η Ελλάδα στο μεταίχμιο ενός νέου κόσμου, Ψυχρός Πόλεμος, Δόγμα Τρούμαν- Σχέδιο Μάρσαλ, μέσα από διπλωματικά και ιστορικά έγγραφα, 1943-1951»

Και έπρεπε να χτυπηθεί, γιατί εκτός του ότι και η σύγχρονη Ελλάδα ανήκε από καταβολής της αναμφισβήτα στην αγγλική γεωστρατηγική σφαίρα επιρροής, η ίδρυσή του ΕΑΜ σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου, και σε αυτή την συγκυριακή στιγμή, είχε τρία χαρακτηριστικά δεδομένα, που αν δεν το «κονιορτοποιουσαν», θα δημιουργούσε ένα κακό προηγούμενο.

Ενα πρότυπο ικανό να δημιουργήσει αλυσιδωτές αντιδράσεις ανά τον κόσμο και αυτό γιατί α) ο πόθος για Λευτεριά, Εθνική Ανεξαρτησία και Λαϊκή Κυριαρχία, ήταν τόσο βαθειά ριζωμένος και συνδεδεμένος με την αρχαία, την Αλεξανδρό-Μακεδονική, τη Βυζαντινή και την μακραίωνα κατακτημένη από τους Τουρκό Μωαμεθανούς Ελλάδα.

Το ΕΑΜ, την εποχή εκείνη αντιπροσώπευε την πλειοψηφία του Εθνους. Αυτό το λαϊκό κίνημα δεν μπορούσε να «κονιοτροποιηθεί»-διαλυθεί εξ όν συνετέθει (οπως το ήθελε ο Τσιορτσιλ και οι σκοτεινές δυνάμεις), μόνο με την τρομοκρατία όσο λευκή και βάρβαρη και αν ηταν. Ούτε με τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τους μεμομένους φόνους. Το ίδιο δεν μπορούσε να διαλυθεί με την ασύδοτη και ανεύθυνη δράση του παρακράτους, μα ούτε και με τα όπλα μπορούσε να διαλυθεί.

Ο Τσιώρτσιλ ομως, την αυτοκρατορική της δομή τη στήριζε στη Μεσόγειο και μέσω της Μεσογείου στον μεταπολεμικό κόσμο. Μια προσπάθεια που προ υποτίθεται τον πλήρη έλεγχο του ελλαδικό χώρο και τοποτηρητή τον Βασιλιά Γεώργιο. Για το σκοπό αυτό πίεσε τους Αμερικάνους να δεχτούν τον Βασιλιά και στις 15 και 16 Ιουνίου 1942 ο Γεώργιος, μίλησε στο Κογκρέσο και στη γερουσία, όπου τον υποδέχθηκαν σαν τον αντιπρόσωπο και αρχηγό του Ελληνικού λαού, ταυτίζοντας και υποτάσσοντας την Αντίσταση του λαού υπό την ηγεσία του Βασιλιά Γεώργιο Β!. Ετσι, η προηγούμενη αμερικάνικη δήλωση αντισταθμίστηκε με την επίσκεψη του βασιλιά και του πρωθυπουργού Τσουδερού στην Αμερική.

Ο σκοπούς της ίδρυσης του ΕΑΜ σύμφωνα με το ιδρυτικό του ηταν:

α) Η απελευθέρωση του Εθνους από τον σημερινό ξένο ζυγό και η απόκτηση της πλήρους ανεξαρτησίας της χώρας.

β) Ο σχηματισμός προσωρινής κυβερνήσεως του ΕΑΜ αμέσως μετά την εκδίωξη των κατακτητών, μοναδικός σκοπός της οποίας θα είναι η κήρυξη εκλογών για Συντακτική Εθνοσυνέλευση, με βάση την αναλογική, ίνα ο λαός αποφανθεί κυριαρχικώς επί του τρόπου της διακυβερνήσεως του.

γ) η κατοχύρωση του κυριαρχικού τούτου δικαιώματος του Ελληνικού λαού, όπως αποφανθεί περί του τρόπου διακυβερνήσεώς του , από πάσα αντιδραστική

απόπειρα, ήτις θα τείνει να επιβάλει εις τον λαό λύσεις προς τας επιθυμίας του και η εκμηδένιση δι' όλων των μέσων του ΕΑΜ και των οργάνων που το αποτελούν, κάθε τέτοιας απόπειρας.

Και συνεχίζει η διακήρυξη για τον τρόπο τα μέσα και πως:

Δια την πραγματοποίηση των ως άνω σκοπών του το ΕΑΜ θα ασχοληθεί υπό τας συνθήκας της ξενικής κατοχής και με την καθοδήγηση του αγώνος του ελληνικού Λαού εις την διεκδίκηση των πάσης φύσεως αιμάτων του, καθώς και την αντιμετώπιση της εις βάρος του ασκούμενης ληστείας από τους ξένους κατακτητές...»

»Ο ΕΛΑΣ του θύμισε έδωσε 600 μικρές και μεγάλες μάχες με τον άξονα. Για να την καταλάβουμε και να την ελέξουμε θα χρειαστούμε πολλαπλάσιες από αυτές τις δυνάμεις που...»

Ενώ το ΕΑΜ είχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα όπως, λόγω προσφοράς Αλβανία-Αντίσταση: Διεκδικήσεις, ιδιοκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Παιδεία, Δικαιοσύνη, Εκκλησία, κλπ, το ΕΑΜ στη Βάρκιζα δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μια έστω άλλη Ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα, αλλα με μια άλλη δύναμη: ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκ προσωπούσε ο Τσιόρτσιλ και που είχε ήδη καταλάβει με την δύναμη των όπλων την απελευθερωμένη ήδη χώρα και ασκούσε εξουσία.

Μια δύναμη που προπολεμικά έλεγχε πολιτική, οικονομία και στρατό, στη διάρκεια της κατοχής υπονόμευε την λαϊκή Αντίσταση και μετά το Δεκέμβρη, ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε υπουργούς και θυρορούς ακόμα και στρατηγικός της στόχος ηταν η «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ».

Και ενώ για δεύτερη φορά: « ΜΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΝΕΑΣ ΧΤΥΠΗΣΕ ΚΑΜΠΑΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΠΛΑ ΜΥΝΗΣΑΝ ΤΟ ΛΥΤΡΟΜΟ, η γενιά που πολέμησε για ΤΟ ΛΥΤΡΩΜΟ, μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της Εθνικής ανεξαρτησία ντόπιοι και ξένοι την ξανά ιδιοποιήθηκαν αλλα μια φορά. Γεγονός που σημαίνει οτι:

Μνήμη σημαίνει παρελθόν που καταγράφει πράξεις και ενέργειες επιβεβαιωμένες, που μπορεί με αυτές να ξαναζωντανέψεις το παρελθόν, σαν προϊστορία του παρόντος...Κατά τα άλλα, το πρόβλημα είναι ποιος γράφει και για ποιόν γράφεται κάθε φορά την ιστορία. Οι λαοί υπάρχουν με την ιστορία. Γι αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο έγκλημα για το λαό απ την παραποίηση της ιστορίας του.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΚΑ ΤΙ ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΕΑΜ;

Κάθε υπόδουλος λαός όπως ήταν η χώρα μας πριν το 21, για να απελευθερωθεί και να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη, Μια δύναμη που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώσει σε μια γροθιά, τις συνειδήσεις των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας: Αυτό ακριβώς το ΟΡΑΜΑ Και την ΙΔΕΑ συνέλαβε ο πρωτομάρτυρας ΡΗΓΑΣ Φεραίος. Με βάση αυτό το όραμα και την Ιδέα για Λευτεριά και

Ανεξαρτησία, οι Φιλικοί ένωσαν σε μια ΓΡΟΘΙΑ τον Πόθο και την Θέληση των Σκλαβωμένων Ελλήνων και την 1η του Γενάρη το 1821 το όραμα και η Ιδέα έγιναν πραγματικότητα. Η Ελλάδα Απελευθερώθηκε από τον Τουρκικό Ζυγό.

Το πρώτο σ' όλο τον κόσμο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα, αντίστοιχο με το οποίο καλούσε ο Πρωτομάρτυρας Ρήγας Φεραίος, είναι το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που αποτέλεσε πρότυπο Εθνικό-Απελευθερωτικού κινήματος για όλους τους αποικιακούς λαούς: Ασία, Αφρική, Λατινική Αμερική και Ευρώπη που μάχονταν ενάντια στην αποικιοκρατία.

Και η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό, είναι το κατέβασμα της Γερμανικής σημαίας (Σβάστικας) από την Ακρόπολη στις 29-30 Μαϊου του 1941, πριν την ολοκλήρωση της κατάληψης της Κρήτης από τον Μανώλη Γλέζο και Απόστολο Σάντα

Το ίδιο έγινε και μετά την κατοχή της χώρας από τους Γερμανούς: το Οραμα ηταν η απελευθέρωση της χώρας και η Ιδέας ο εθελοντισμός και η οργάνωση του οράματος σε μια συνεκτική Γροθιά, ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές ήταν το ΕΑΜ. Μόνο η οργάνωση ήταν αυτή που θα ένωνε το λαό σε μια γροθιά. Και ένας πρότυπος Εθελοντικό και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε. Και το ΕΑΜ ηταν ο φορέας και ο Ενσαρκωτής αυτής την ΙΔΕΑΣ. ηταν το ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΕΛΑΣ Και στις 12/10/1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε από τους τρεις κατακτητές.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ τον ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφής Αντίστασης ενάντια στον άξονα, ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού. Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα, Το ίδιο μεγαλούργησε, όταν λίγους μήνες αργότερα είπε το δεύτερο, το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ» με το «ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στην Ηπειρο, Αλβανία στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και να γράψει δίπλα στο Αλβανικό ένα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες και σε συνέχεια αυτό της Αντίστασης

Από τα «Κόκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη τη Γ των προγόνων.

Οι πρόγονοί μας συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους: τη Δημοκρατία. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά. Ο,τι λένε και κάνουν οι προγόνοι, πάει από το παιδί στο αγγόνι.

Από όλους τους λαούς οι Ελληνες, ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφιές και τις αξίες της, με κορωνίδα της τον μεγάλο πανανθρώπινο έρωτα.

ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτού του τρόπου χρήσης της ιστορίας ειναι οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον παρά των ιδεών, αξιών, αρχών και πεποιθήσεων. Υπολείμματα αυτού του τρόπου καταγραφής και ιδεολογικής χρήσης της ιστορίας, ειναι ορατά μέχρι σήμερα, και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική, προκειμένου κάθε επόμενη γενιά να αναπαράγεται καθ' εικόνα και ομοίωση με την προηγούμενη.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΑΔΑ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Από τα «κόκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και από τα μάρμαρα των αιώνων τα Ιερά ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη Γη των προγόνων. Οι πρόγονοί μας συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους. Τη Δημοκρατία. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά.

Από όλους τους λαούς οι Ελληνες, ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της Ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της τον πανανθρώπινο έρωτα και τη Δημοκρατία. Ναι την Δημοκρατία, την οποία, βάθυνε, πλάτυνε και θωράκιζε καθημερινά.

«Συνήθως μιλάμε και επικαλούμαστε σαν δεδομένο ότι η Δημοκρατία εχει πατρίδα την Ελλάδα και ειδικά την Αθήνα την Αθηναϊκή Δημοκρατία, η οποία για να επιβληθεί, να διατηρηθεί και να λειτουργήσει ομαλά και κυρίως για την προστασία της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ: υπήρχαν όχι μόνο Νόμοι που την προστάτευαν, αλλα και για την τιμωρία των επίδοξων τυράννων. Φαίνεται πως το 510 π.χ διαγράφτηκε κάποιος κίνδυνος για την Αθηναϊκή Δημοκρατία, μετά από πρόταση του ρήτορα και δημαγωγό ΔΗΜΟΦΑΝΤΟΥ το 510 ο Δήμος Αθηναίων ενέκρινε το πιο κάτω δημοσιευμένο Ψήφισμα, που εχει ως εξής:

»Αν κάποιος καταλύσει την Αθηναϊκή Δημοκρατία και κατέχει κάποιο αξίωμα κατά τον χρόνο που η Δημοκρατία καταλύθηκε να θεωρηθεί εχθρός των Αθηναίων και να θανατώνεται, χωρίς να τιμωρηθεί εκείνος που τον σκότωσε. Η περιουσία του να δημεύεται και το ένα δέκατο να κατατίθεται στο ταμείο της θεάς Αθηνάς.

»Ο εκτελεστής του ενόχου και όποιος τον συμβούλευσε, να είναι αναμάρτητος και αμόλυντος,. Ολοι δε οι Αθηναίοι κατά φυλές να σφάξουν ζωντανά σφάγια και να ορκιστούν ότι θα θανατώσουν όποιον πράττει παρόμοια έργα. Ο όρκος τους να είναι ο εξής:

»Θα συντελέσω και με τα λόγια και με την ψήφο με το δικό μου το χέρι, αν το μπορώ να συμβάλω στη θανάτωσή εκείνου, που θα καταλύσει τη Δημοκρατία στην Αθήνα. Το ίδιο θα πράξω και για όποιον καταλάβει κάποιο αξίωμα αφού, θα εχει καταλυθεί η Δημοκρατία, και για όποιον επιχειρήσει να γίνει τύραννος ή να

συνεργήσει στην επιβολή τυραννίας. Και αν κάποιος άλλος τον σκοτώσει, θα τον θεωρήσω αναμάρτυτον μπροστά στους θεούς γιατί σκότωσε εχθρό των Αθηναίων. Και αφού ξεπουλήσω ολόκληρη την περιουσία του σκοτωμένου, θα δώσω τα μισά σ' αυτόν που τον σκότωσε, χωρίς να του στερήσω τίποτε. Και αν κανείς καθώς θα σκότωνε ή θα επιχειρήσει για κάποιον απ αυτούς-τους τυράννους-να χάσει τη ζωή του, θα εκδηλώσω την ευγνωμοσύνη μου και σε αυτόν και στα παιδιά του, όπως στο αρμόδιο και τον Αριστογείτονα και τους απογόνους του.

»Τους όρκους που έχουν δοθεί στην Αθήνα ή στο στρατόπεδο η οπουδήποτε άλλου εναντίον του Δήμου Αθηναίων, τους καταργώ και τους ακυρώνω. Για τους παρά πάνω όρκους οι Αθηναίοι θα δώσουν, τον Νόμιμο όρκο προς των Διονυσίων, θυσιάζοντας ζωντανά σφαχτά. Και να εύχονται όποιος τηρήσει τον όρκο του, θα ιδεί πολλά καλά. Ο επίορκος να καταστραφεί ο ίδιος και η οικογένειά του.».

Και επειδή λόγος για τον όρκο των Ελλήνων ανά τους αιώνες. Θα αναφέρω και της σύγχρονης Ελλάδας τους όρκους των αγωνιστών του 21 κατά της ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ και της ΑΝΑΡΧΙΑΣ του κατακτητή και της Αντίστασης του 1941-44:

«Ω ΒΑΣΙΛΕΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ ΣΕ ΣΕ, ΣΤΗΝ ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ ΝΑ ΜΗ ΕΡΘΩ ΠΟΤΕ. ΜΗΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΕΥΩ, ΜΗΤΕ ΝΑ ΠΛΑΝΗΘΩ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΙΜΑΤΑ ΤΟΥΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΩ. ΕΝ ΟΣΟ ΖΩ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, Ο ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ ΣΚΟΠΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΦΑΝΙΣΩ ΘΑ ΝΑ' ΝΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟΣ. ΠΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ, ΣΥΝΤΡΙΒΩ ΤΟΝ ΖΥΓΟΝ, ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΑ, ΥΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ, ΚΑΙ ΑΝ ΠΑΡΑΒΩ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ , Ν' ΑΣΤΡΑΨ' ΟΥΡΑΝΟΣ, ΚΑΙ ΝΑ ΜΕ ΚΑΤΑΚΑΨΗ, ΝΑ ΓΙΝΩ ΣΑΝ ΚΑΠΝΟΣ!»

Και ο Ορκος των Αντιστασιακών: «ΕΓΩ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΩ ΠΙΣΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΑΣ, ΧΥΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΡΑΝΙΔΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΜΟΥ, ΣΑΝ ΓΝΗΣΙΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΩΞΙΜΟ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ, ΚΙ ΑΚΟΜΑ, ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΗ. ΔΕΧΟΜΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΙΚΑ ΤΗΝ ΠΟΙΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΑΝ ΑΤΙΝΑΣΩ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΜΟΥ ΩΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ ΝΑ ΔΟΞΑΣΩ ΚΑΙ ΝΑ ΤΙΜΗΣΩ ΤΟ ΟΠΛΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΩ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΩ ΑΝ ΔΕΝ ΞΕΣΚΛΑΒΩΘΕΙ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕ ΓΙΝΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΥ».

Οσον αφορά την έκκληση του ΡΗΓΑ το 21 ηταν: «Σας κράζει η Ελλάδα, σας θέλει, σας πονεί, ζητά την συνδομήν σας, με μητρική φωνή...Γιατί λοιπόν αργείτε, τι στέκεσθε νεκροί; Ξυπνήστε, μην είστε ενάντιοι κι εχθροί...Ο κόσμος να γλυτώσει απ αυτή την πληγή και ελεύθεροι να ζώμεν αδέρφια εις την Γη».

Να και η έκκληση του 1941 εκατόν είκοσι χρόνια μετά: «Η Ελλας φωνάζει Αγια Πατρίδα και τα παιδιά της τα προσκαλεί, να μην λερώσουν το Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί...» και ακολουθεί «το παιδιά σηκωθήτε να βγούμε στους δρόμους γυναίκες και άντρες με όπλα στους ώμους...» ψήφισμα.

Το πώς λειτούργησαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι όλοι έχουμε διαβάσει, άλλος λίγο , άλλους πολλή, ακούσει και όλοι έχουμε διαβάσει για την προσφορά τους στο κοινωνικό οικονομικό γίγνεσθαι με τα συγγράμματα, τις τέχνες και τις Επιστήμες. Αρχίζει η Αλεξανδρινή και η Βυζαντινή εποχή και το 1953, η αρχαία, Αλεξανδρινή και Βυζαντινή Ελλάδα καταλαμβάνεται από τους Τούρκους.

Τετρακόσια χρόνια μετά οι Ελληνες που κατοικούν στον ίδιο χώρα, μιλούν την ίδια Γλώσσα και μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού, έχουν την ίδια θρησκεία, με τον αγώνα δημιούργησαν εκείνες τις προ υποθέσεις να διεκδικήσουν και την Λευτεριά και την εκ νέου Εθνική τους Ανεξαρτησία.

Να όμως που με το ξεκίνημα του αγώνα κάποιοι, και ειδικά η τότε η Αγγλία που δέσποζε στα κύματα και το σταυροδρόμι αυτό του κόσμου, η Ελλάδα ήταν στη Μεσόγειο, και που μέσω του Γηβλαρτάρ η Αγγλία έλεγχε με τις Ινδίες και τις υπόλοιπες αποικίες της, Αποικίες που ήταν τόσο τα μεγέθη τους που δεν έδυε ο ήλιος στο αγγλικό αποικιακό της σύστημα.

Μια ιστορία, που δεν στηρίζεται σε κοινωνικά και οικονομικά στοιχεία και κυρίως στις μεταβολές των ιδεολογικών ρευμάτων και των σύγχρονων δεδομένων, δεν μπορεί να λέγεται αντικειμενική. Η έλλειψη αυτών των στοιχείων οδηγεί αναπόφεκτα οχι μόνο σε ιστορικές κατασκευές, αλλα και στην κυριαρχία της εξατομίκευσης, και κυρίως την αποθέωση του ιδιωτικού. Η Νεοελληνική ιστορία είναι σε πολλά σημεία υποκειμενική, επιλεκτική και ταξική γιατί, στερούμενη τις κοινωνικό-οικονομικές και ιδεολογικές αναλύσεις, που αποτελούν τα βασικά δεδομένο της πολιτικής, δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά και με σαφήνεια την προοπτική και κυρίως ποιόν έχει βασικό και κύριο αντίπαλο στο αγώνα του για τη Λευτεριά.

Ετσι, ενώ ο βασικός εχθρός, ο κύριος πολέμιος του ελληνισμού ηταν και παρέμεινε η μεγάλη Βρετανία, μέχρι την διαδοχή της από της ΗΠΑ. Οι Νεοέλληνες δυστυχώς θεωρούσαμε και πολλοί θεωρούμε ακόμα μόνο τους Τούρκους. Μα οι Τούρκοι ηταν θέσει κατακτητές και φύσει εχθροί. Αυτό ηταν σαφή και αναμφισβήτητο και στους ίδιους τους Τούρκους. Αυτή ακριβώς η συνειδητοποίηση οτι είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο, τους υποχρέωνε να εξαγοράζουν προστασία υποτασσόμενοι αδιαμαρτύρητα στους σκοπούς και τις προσταγές των Αγγλων, που τους την πρόσφεραν αφειδώς.

Η Αγγλία που δέσποζε στα κύματα, προκειμένου να υποτάξει την Οθωμανική αυτοκρατορία στα οικονομικά και γεωστρατηγικά της συμφέροντα, εκμεταλλεύτηκε την ενδόμυχη πεποίθεση των Τούρκων, οτι είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο. Κάθε φορά που οι Τούρκοι έδειχναν σημεία απειθαρχίας στους Αγγλους από το Φόρεϊ Οφφίς, τους θύμιζαν οτι είναι κατακτητές καθώς και τον διαγραφόμενο κίνδυνο Ανάστασης του ελληνισμού. Και τους εφιστούσαν την προσοχή, οτι Ανάσταση του ελληνισμού, χωρίς τη δική τους στήριξη και συμπαράσταση, δεν σημαίνει μόνο Κωσταντινούπολη και Μικρά Ασία, το γεωγραφικό ευρωπαϊκό κομμάτι της οθωμανικής αυτοκρατορίας, που αντιπροσωπεύει το 5 η 6% το εδάφους της, αλλα οτι Ανάσταση του ελληνισμού

σημαίνει εγκατάλλειψη όλων των κατεχόμενων απ τους Τούρκους ελληνικών εδαφών.

Μάλιστα για να τους «θέσει υπό κηδαιμονία», τους απαριθμούσαν τα Εκκλησιαστικά, τα κοινοτικά, τα κοινωνικά και τα οικονομικά προνόμια που παραχώρησε ο Σουλτάνος, προς τις Ορθόδοξες υπηρεσίες. Προνόμια και υπηρεσίες που επιβιώνουν και διατηρούν την ισχύ τους από την εποχή που κατακτήθηκε ο Ελλαδικός χώρος. Τα προνόμια αυτά και οι υπηρεσίες που δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ από τον Πατισάχ, γεγονός που σημαίνει οτι τα προνόμια αυτά είναι παραχώρηση της Οθωμανικής εξουσίας προς το κατακτημένο έθνος.

Και οτι οι Ελληνες είναι ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ, που παρά την μακραίωνη κατοχή, δεν έχει χάσει την υπόστασή του. Ενα έθνος που υπάρχει και ζει στον φυσιολογικό του χώρο. Στο χώρο που του ανήκει και οτι χωρίς τη στήριξη της αγγλικής συμπαράστασης, δεν είναι μακριά η μέρα, που θα βρεθούν ξανά στα βάθη της Ασίας.

Μια άλλη χώρα, που πάντα επιβουλεύονταν την εδαφική της επέκταση εις βάρος της Οθωμανικής εδαφικής κυριαρχίας ηταν η Ρωσία. Η Ελλάδα λοιπόν, και η τσαρική Ρωσία ηταν οι δυο χώρες που επιβουλεύονταν την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η Ελλάδα δικαιωματικά, απελευθερωτικά και η Ρωσία επεκτατικά με σκοπό και στόχο να μετατρέψει την Κωσταντινούπολη σε Νέα Ρώμη. Η γεωγραφική έκταση και η γεωστρατηγική θέση της αυτοκρατορία που εκτός των άλλων πλεονεκτημάτων, έλεγχε τα στενά του Βοσπόρου και του Γιβλαρτάρ ταυτίζονταν απόλυτα με αυτά της Αγγλίας

Αυτά ακριβώς τα πολλαπλά και πολύμορφα συμφέροντα καθιστούσαν την Αγγλία ένθερμο υποστηρικτή, φύλακα, άγγελο προστάτη και στυλοβάτη της Τουρκίας, αλλα και άσπονδο, ανελέητο και θανάσιμο εχθρό των Ελλήνων και της Νέας να αναστηθεί Ελλάδα, πριν την Επανάσταση, κατά τη διάρκεια της και κυρίως μετά την Επανάσταση. Και επειδή με βάση την ιστορία που έγραψαν οι άνθρωποι και οχι ο Θεός, η ανάσταση και τα εδαφικά δικαιώματα της Ελλάδα, αν πράγματι είμαστε απόγονοι άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου ηταν και παραμένουν ιστορικά απαράγραπτα.

Το πόσο η Αγγλία πριν την ανάσταση επιβουλεύονταν και μισούσαν την υπό Ανάσταση μα και μετά την Ανάσταση Ελλάδα, μας το δίνει ανάγλυφα, ο Υψηλάντης απευθυνόμενος προς τους Ελληνες Πλοάρχους

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΛΟΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Συμπατριώται: Προς σας αποτείνει η Ελλάς, η δυστυχής ημών Μητήρ και πατρίς τη φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από πάντοια δεινά, εις σας στηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της και από σας μόνον προσμένει μικράν ελάφρινσιν των δυστυχιών της...»

«...Αλλ' ενώ της Ευρώπης όλης αι φιλάνθρωποι διοικήσεις θεωρούσιν την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων, ως την μόνην βάσιν της ευδαιμονίας παντός εθνους, μας δίδουσι καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης χαράς, δια τας προόδους της πατρίδος μας. Η Αγγλία φιλοδέσποτος

εκείνη και μισάνθρωπος, εις τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος Δύναμις αγωνίζεται με παντοίους τρόπους, οχι μόνον εις τον ευροούντα δρόμο των επιτυχιών μας να βάλη εμπόδια, αλλα και εντελή εξολοθρευμόν να μας επιφέρη.

Οι σκοποί της αξιομίσητου ταύτης δυνάμεως είναι να αποκτήση και υποστεί τελείαν θαλασσοκράτηραν, να αρπάξη της Ευρώπης το εμπόριον όλον και επομένως καταπτωχύνουσα την οικουμένην άπασαν να λάβη αυτήν υπεροχή, και ως από θρόνου υψηλού να διαττάσει τας τύχας των εθνών. Προς πρότυπο δε το τέλος δεν ησχύνθη, μέχρι σημείου να μεταχειριστή και αυτάς τας αισχθότατας αδικίας, καταπάτησε συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς δεσμούς, και, δια να μην μακρολογώ εις τα παρελθόντα, ρίψτε τινά βλέματα εις την γειτονεύουσαν Επτάνησον, και θέλετε ιδεί εκεί συσσωρευμένα, όσα εις αλλα μέρη μοναδικώς έπραξαν κακά...Αυτή (οι Αυτοί της Λόντρας) Με πόση πίκρα και πόνο και πόσο ανάγλυφα περιγράφει τη συμπεριφορά και τις βλέψεις της Αγγλίας στην Νέο συστατη ακόμα Ελλάδα

Αγγλία λοιπόν, που δέσποζε στα κύματα, προκειμένου να υποτάξει τους Οθωμανούς για να έχει υποχείριο την αυτοκρατορία στα οικονομικά και γεωστρατηγικά της συμφέροντα, εκμεταλλεύτηκε την ενδόμυχη πεποίθηση των Τούρκων: Τους θύμισε οτι ιστορικά «είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο». Κάθε φορά που οι Τούρκοι έδειχναν σημεία απειθαρχίας στους Αγγλους, το Φόρεϊ Οφφίς, τους θύμιζαν, οτι είναι κατακτητές καθώς και τον διαγραφόμενο κίνδυνο Ανάστασης του ελληνισμού. Και τους εφιστούσαν την προσοχή, οτι Ανάσταση του ελληνισμού, χωρίς τη δική τους στήριξη και συμπαράσταση, δεν σημαίνει μόνο Κωσταντινούπολη και Μικρά Ασία, το γεγραφικό ευρωϊπαικό κομμάτι της οθωμανικής αυτοκρατορίας που αντιπροσωπεύει το 5 η 6% το εδάφους της, αλλα οτι η Ανάσταση του ελληνισμού σημαίνει επιστροφή όλων των κατεχόμενων από τους Τούρκους ελληνικών εδαφών.

Μάλιστα για να τους θέσει υπό κηδαιμονία τους απαριθμούσαν τα Εκκλησιαστικά, τα κοινοτικά, τα κοινωνικά και τα οικονομικά προνόμια που παραχώρησε ο Σουλτάνος, προς τις Ορθόδοξες υπηρεσίες. Προνόμια και υπηρεσίες που επιβιώνουν και διατηρούν την ισχύ τους 400 και πλέον χρόνια. Τα προνόμια αυτά και οι υπηρεσίες που δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ από τον Πατισάχ, γεγονός που σημαίνει οτι τα προνόμια αυτά είναι παραχώρηση της Οθωμανικής εξουσίας προς το κατακτημένο έθνος. Και οτι οι Ελληνες είναι ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ, που παρά την μακραίωνη κατοχή δεν έχει χάσει την εθνική του υπόστασή .

Ενα έθνος που υπάρχει και ζει στον φυσιολογικό του χώρο. Στο χώρο που του ανήκει, και οτι χωρίς τη στήριξη της αγγλικής συμπαράστασης, δεν είναι μακριά η μέρα, που θα βρεθούν ξανά στα βάθη της Ασίας.

Μια άλλη χώρα, που πάντα επιβουλεύονταν την εδαφική της επέκταση εις βάρος της Οθωμανικής εδαφικής κυριαρχίας ηταν η Ρωσία. Η Ελλάδα λοιπόν, και η Ρωσία ηταν οι δυο βασικές χώρες που επιβουλεύονταν την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η Ελλάδα δικαιωματικά, απελευθερωτικά και η Ρωσία επεκτατικά με σκοπό και στόχο να μετατρέψει την Κωσταντινούπολη σε

Νέα Ρώμη. Η γεωγραφική έκταση και η γεωστρατιγική θέση της αυτοκρατορία που εκτός των άλλων πλεονεκτημάτων, έλεγχε τα στενά του Βοσπόρου και του Γηβλαρτάρ ταυτίζονταν απόλυτα με αυτά της Αγγλίας.

Αυτά ακριβώς τα πολλαπλά και πολύμορφα συμφέροντα καθιστούσαν την Αγγλία ένθερμο υποστηρικτή, φύλακα, άγγελο προστάτη και στυλοβάτη της Τουρκίας, αλλα και άσπονδο, ανελέητο και θανάσιμο εχθρό των Ελλήνων και της Νέας να αναστηθεί Ελλάδα, πριν την Επανάσταση, κατά τη διάρκεια της και κυρίως μετά την Επανάσταση. Και επειδή με βάση την ιστορία που έγραψαν οι άνθρωποι και οχι ο Θεός, η Ανάσταση και τα εδαφικά δικαιώματα της Ελλάδα, αν πράγματι είμαστε απόγονοι άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου ηταν και παραμένουν ιστορικά απαράγραπτα.

Ο χρυσός οδηγός της «παγκόσμιας Ιστορίας», για το Βυζάντιο γράφει: «Μετά την πτώση της Δυτικής ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η ιδέα μια παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιζεί στο Βυζάντιο. Ενα ανακάτεμα της παράδοσης του ελληνικού πολιτισμού και της χριστιανικής Θρησκείας. Απόλυτη εξουσία του Αυτοκράτορα, που εννοεί να κυβερνά κράτος και Εκκλησία (Καισαροπαπισμός). Το Βυζάντιο είναι ένα Κράτος συγκεντρωτικό και γραφειοκρατικό. Δαπανηρές αυλικές τελετές, εξάπλωση της βυζαντινής αυτοκρατορίας: Βαλκανική Χερσόνησος, Αίγυπτος, Συρία Μ. Ασία, Β. Μεσοποταμία.

Μερικοί ιστορικοί δεν συμφωνούν σε ό,τι αφορά την ύπαρξη και τον τρόπο λειτουργία της βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ενώ άλλοι λένε οτι μέχρι το 661 υπήρχε ιστορικά. Ακολούθησε τον 10ο-11ο αιώνα η ανόρθωση της βασιλική Μακεδονικής δυναστείας. Οτι επανέκτησε τη Σιλεσία τη βόρεια Συρία και τα δικαιώματα επί της Ιταλίας. Οτι σημείωσε επιτυχίες εναντίον των Βουλγάρων και Ρώσων. Οτι το 989 κατέστειλε τη μεγάλη εξέγερση των Φεουδαρχών και το 1016 προσάρτησε και τη Βουλγαρία στο βυζαντινό.

Οτι το Βυζάντιο ηταν ισχυρό στρατιωτικό κράτος. Κράτος συγκεντρωτικό καλοδιοικημένο με αναπτυγμένο το εμπόριο. Οτι υπήρχαν όμως και δυσκολίες με βασικότερη την αλματώδη εξέλιξη της συγκέντρωση της γης στα χέρια των ολίγων και η αγροτική κρίση, απόρροια της οποίας ηταν η κρίση στη στρατολογία αντρών και η προσφυγή στους μισθοφόρους. Το 1054 οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας. Ακολουθεί η σοβαρή ήτταν των βυζαντινών απ τους Τούρκους στην Αρμενία και η απώλεια της Μ. Ασίας και σε συνέχεια η ήττα στο Μυρικέφαλο (Φρυγία) απ τους Τούρκους.

Η νίκη των Τούρκων σε ένα στρατό των σταυροφόρων στη Βάρνα. Αποτυχία της δεύτερης προσπάθεια της Δύσης να σώσει το Βυζάντιο. Ακολουθεί η Αλλωση της Κωσταντινούπολης το 1453 από το σουλτάνο Μουάμεθ. Η κωσταντινούπολη πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορία με το όνομα Ισταμπούλ και τρία χρόνια αργότερα κυριεύουν την Αθήνα. Με την κατάλειψη και της Αθήνας ολοκληρώνεται το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορία. Η οθωμανική αυτοκρατορία, που διαδέχθηκε τη βυζαντινή, δεν περιόρισε τις φιλοδοξούσε να κυριαρχήσει στη Μεσόγειο και την Ευρώπη. Μια προσπάθεια να ολοκληρώσει τις φιλοδοξίες απέτυχε επανελλειμένα ιδιαίτερα στο Λεπάντε το 1571. Ομως παρά την αποτυχία

αυτή δεν παρετήθηκε από την προσπάθεια να τις ολοκληρώσει και το 1683 πολιόρκησαν τη Βιένη.

Και προκειμένου να αποδείξουμε οτι ήμαστε απόγονοι, άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου, ιστορικά λέμε οτι ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ομως για χίλια χρόνια στο Βυζάντιο η λέξη Ελληνας ηταν συνώνυμο του ειδωλολάτρη και του εθνικού και κανένας δεν διανοήθηκε να την χρησιμοποιήσει. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο και επικράτησε μέχρι τις μέρες μας το Ρωμιός, που προέρχεται απ το Ρωμαίος. Βέβαια υπάρχει και μια άποψη που αμφισβητεί την ύπαρξη της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Και οτι αυτό μας το κόλλησαν οι Φράγκοι, που ήθελαν να βγάλουν από επάνω τους την ονομασία «Ρωμαίοι» και «Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία», που ηταν και το επίσημο όνομα. Μα και ο Αυτοκράτωρ γράφονταν στα λατινικά imperator romanorym.

Συνεπώς τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρξε ποτέ και οτι ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμό που επικαλούμαστε δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο τρίτος ελληνικό πολιτισμός, που τον επέβαλε η δικτατορίας του Μεταξά τον Αύγουστο του 1936, και που τον Απρίλιο του 1967 τον επανέφερε η Χούντας των συνταγματαρχών αναβαπτισμένο σε «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Ακόμα και στην επίσημη θρησκεία μας δεν υπάρχει στο όνομά της η λέξη Ελληνας (το greek ortodox προέρχεται απ τη Δύση, και είναι μάλλον επιτιμητικό για μια οικουμενική θρησκεία). Το επίσημο όνομα είναι Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, γι' αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος, πρέπει, είναι υποχρεωμένη να τηρεί τις διατάξεις του Πατριαρχικού Τόμου (1850) και της Συνοδικής πράξης (1928) συνεπώς, δεν είναι και τόσο αυτόνομη και «ελληνική» όπως παρουσιάζεται, γιατί αν οι διατάξεις δεν εμπίπτει στην αίρεση του εθνοφυλετισμού.

Στην πολιτική όπως και στη φύση, το κενό είναι σχεδόν απαγορευμένη έννοια και κάθε ανατροπή προκαλεί μια διάδοχη κατάσταση. Η νέα κατάσταση χτίζεται σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις επιθυμίες του πιο ισχυρού. Εκείνου που στην κατάλληλη στιγμή διαθέτει την οικονομική, ιδεολογική και πολιτική δυνατότητα να επιβληθεί διπλωματικά και σε περίπτωση αντίστασης κατέχει και την ένοπλη δύναμη να επιβληθεί στη θέση του παλιού και να εντάξει το Νέο στο σύστημα του.

Κάθε κατάκτηση για να είναι βιώσιμη στο χρόνο η κατάκτηση αναζητεί συνεργάτες και στηρίγματα στο εσωτερικό της κατακτημένης χώρας και εξωτερικές συμμαχίες. Η ταύτιση συμφερόντων όμως προϋποθέτει εγγυήσεις και απ τα δύο μέρη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, οι εγγυήσεις δεν μπορούσαν να είναι ισομερή. Η Τουρκία σαν κατακτητής που ηταν, είχε δυο βασικούς εχθρούς: την Ελλάδα και την Ρωσία. Η Τουρκία λοιπόν, ηταν αυτή που εκτός των όποιων άλλων εχθρών είχε και δυο δεδηλωμένους εχθρούς : Την επαναστατημένη δικαιωματικά Ελλάδα και αργότερα διεκδικήτρια εδαφών και τη Ρωσία. Τα συμφέρονταν αυτών των δύο λαών την εποχή εκείνη για την απόσπαση εδαφών απ την Τουρκία συνέπεπταν.

Συνεπώς η Τουρκία ηταν αυτή που δεν ένοιωθε ασφαλής και ζητούσε εγγυήσεις απ τη Αγγλία για να εξασφαλίσει την εδαφικής ακεραιότητα και την αδιατάρακτη υπαρξιακή στη συνέχεια. Και όπως είναι γνωστό στις περιπτώσεις αυτές το τίμημα-αντάλλαγμα μιας τέτοιας ιδιόμορφης συμμαχίας, ηταν και είναι η πλήρης υποθήκη και υποταγή στη θέληση και τους σκοπούς του εγγυητή.

Και ενώ λοιπόν, η Αγγλία πρόσφερε παντώς είδους εγγυήσεις και κοινωνικό-οικονομικές αρωγές στην Τουρκία, οι μετά απελευθερωτικές κυβερνήσεις, χωρίς όραμα και τόλμη προκειμένου να μην δυσαρεστήσουν στους Αγγλους, θυμίζοντας τους πως ένα μεγάλο, το μεγαλύτερο κομμάτι των εδαφών της Οθωμανικής επικράτειας ειναι εδάφη ελληνικά και κατοικούνται σε μεγάλο ποσοστό από Ελληνες. Για διατηρηθούν λοιπόν αυτές οι «καλές» διπλωματικές σχέσεις, με την Αγγλία, έπρεπε οι ελληνικές κυβερνήσεις να μην ενοχλούν με διεκδικήσεις τους Τούρκους. Με την αποδοχή αυτής της αρχής-απαίτηση των Αγγλων, άφηναν τους υπό κατοχή Ελληνες και ειδικά τον λαό της Μακεδονίας στην τύχη τους.

Ετσι λοιπόν, ενω θεωρούμε τον εαυτό μας απογόνους και κληρονόμους του Βυζαντίου και οτι σαν απόγονοι και κληρονόμοι του Βυζαντίου άρα ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ο τρόπος που οι ηγεσίες των Νεοελλήνων χειρίστηκαν αυτή την κληρονομιά πείθει οτι τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρχε ποτέ. Γιατί οι απόγονοι μιας τέτοιας κληρονομιά κάνουν ανά πάσα στιγμή οχι μόνο με λόγια, αλλα και με συγκεκριμένες πράξεις την ύπαρξη αυτής της κληρονομιάς, την διεκδικούν και αγωνίζονται για την επανάκτηση των όποιων δικαιωμάτων και δεν μπαίνουν υπό κηδαιμονία στον φύσει εχθρό αυτών των δικαιωμάτων. Δεν υποτάσσονται ψυχή τε και σώματι στους Αγγλους αποικιοκράτες και ούτε τους αναθέτουν εν λευκώ να χειρίζονται αυτοί κατά βούληση την δική μας κληρονομιά που ηταν ο φύσει εχθρός της μεγάλης Ιδέας. Ιδέα την οποία δολοφόνησαν παρασυρμένοι οι ίδιοι διά του «εθνάρχου» Βενιζέλου στη Μικρά Ασία από το 1918 μέχρι το 1922. Η ήττα ή μάλλον το μετά φανών και λαμπάδων θάψιμο της «Μεγάλης Ιδέας» οδήγησε αργά αλλά σταθερά και οπως τα είχαν υπολογήσει εκείνοι που υπέγραψαν χωρίς καμιά επιφύλαξη τη Συνθήκη της Λωζάνης στο «Δεν διεκδικούμε τίποτε, αλλά και δεν παραχωρούμε τίποτε»

Ο κύριος Σ. Μαρκεζίνης στην «ιστορία» του αξιολογώντας την μικρασιατική καταστροφή την κατατάσει σαν την μεγαλύτερη συμφορά που εχει υποστεί ο ελληνισμός και από αυτήν ακόμα της άλωσης της Κωσταντινούπολης.

Παρ' όλο που δεν συνηθίζουμε πολλοί από εμάς να συζητούμε συνεπαρμένοι από τη συμμετοχή μας στο κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας, που ηταν και παραμένει μια όμορφη διαδρομή, διαλέγοντας το συγκεκριμένο δρόμο, ένα δρόμο που οδηγεί από ένα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθες, σε ένα μάχιμο σήμερα και σε ένα πιο ελεύθερο αύριο. Ενα αύριο που να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες. Ενα αύριο που θα ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα, που είναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Σε μια εποχή που η συνείδηση της ανθρωπότητας προσπαθεί να θεμελιώσει, αν οχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμφιλίωση των λαών, πάντως την

στοιχειώδη συνύπαρξή και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών, είναι απαραίτητο αν οχι αναγκαίο να καταγραφούν λίγες μνήμες. Και λέω να καταγραφούν γιατί σαν Λαός, ενώ έχουμε μεγάλη ιστορία, παμέγιστη, δυστυχώς σαν λαό έχουμε κοντή-ελάχιστη ΜΝΗΜΗ.

Το γραπτό αυτό σε καμιά περίπτωση δεν έχει την φιλοδοξία, να απαντήσει σε όλα τα θέματα που απασχολούν την ελληνική κοινωνία, όσον αφορά τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο την Ενθιική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο. Δεν γράφω ιστορία. Καταγράφω ό,τι θυμάμαι από τη δύσκολη τότε εποχή, αλλα και ταυτόχρονα ηρωϊκή εποχή. Καταγράφω όπως τα βίωσα τότε, με τα τότε και τα τωρινά μου «πιστεύω». Πιστεύω που στην ουσία τους συνεχίζουν να με προσδιορίζουν μέχρι και σήμερα.

Οι γενιές που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που θεληματικά ή άθελα, μήκαν τότε στο χορό της ιστορίας, έχουν σημαδευτεί μια για πάντα. Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα (όπως εγώ), τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής, είτε το θέλουν, είτε δεν το θέλουν...

Αλλωστε η μαρτυρία μου μικρό λιθαράκι, μια μικρή ελάχιστη ψηφίδα στο μεγάλο Επος της Αντίστασης. Στο Πλαζ που ανασυγκροτεί όλο και πιο ολοκληρωμένα εκείνη την, τόσο σημαντική για την ιστορική δεκαετία του 40. Μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, πείνα, φόνους, αίμα και δάκρια, αλλά και ηρωϊσμούς, θυσίες και προδοσίες, αφανισμό και ταπεινώσεις.

Τους ανθρώπους που έδρασαν σ αυτό, το κλίμα μέσα στο οποίο έζησαν, το Ζενίθ των ελπίδων και το Ναδίρ των διώξεων, των απογοητεύσεων και ηθικά αδικαίωτοι, ενώ οι «νικητές» παραμένουν, ακόμη ένοχα σιωπηλοί! Και εννοώ τα αστικά κόμματα , ενώ δεν συμμετείχαν στην Εθνική Αντίσταση, επί 10 δεκαετίες είχαν πάρει την ψήφο του λαού και έπαιξαν και έπαιξαν ρόλο μέσα στο κοινοβούλιο, ενώ ο πόλεμος ήταν προ των πυλών δεν προετοίμασαν τον λαό για τον πόλεμο ,μα και άφησαν τα δυο πρώτα χρόνια της κατοχής το πεδίο εντελώς ανοιχτό, χωρίς να κρίνουν σκόπιμο να οργανώσουν Αντίσταση μετά τις πληγές που είχε υποστεί από τον πόλεμο 40 41 και την κατοχή. Αυτό ήταν το οδυνηρότερο ΛΑΘΟΣ. Ήταν επόμενο το κενό αυτό το κατέλαβε το ΕΑΜ.

Το ΕΑΜ ξεκίνησε μέσα από τον εργαζόμενο κόσμο, μαζί του συμπράξανε και οι διανοούμενοι, Αλβανομάχοι και οι Νέοι, που αργότερα ίδρυσαν την ΕΠΟΝ και σε συνέχεια όταν πια αυτος ο εργαζόμενος, ξεκίνησε από τις Πόλεις και ανέβηκε στο Βουνό, τότε πια το ΕΑΜ κινήθηκε άμεσα και ευρύτατα στον αγροτικό πληθυσμό και μάλιστα σε πολύ μεγάλη έκταση. Οι Αγρότες ήταν εκεί που επάνδρωσαν τον ΕΛΑΣ. Και είναι χαρακτηριστικό του ότι ένα σταθερά συντηρητικό στοιχείο , όπως είναι ο αγροτικός πληθυσμός που συνέλαβε όχι μόνο πολύ νωρίς και με προθυμία τα μηνύματα των καιρών κάτι που δεν είναι τυχαίο.

Εκείνοι όμως από τους αγρότες που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο έτσι όπως διαμορφώθηκαν τα πράγματα, τόσο στην έκβαση του Ιταλό-Ελληνικού πολέμου, μα και στην Αντίσταση

Ενώ η μελέτη της ιστορίας λέει και η ζωή επιβεβαιώνει πως όταν καταλαμβάνεται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, να αποδεχθούν και να αντιδράσουν, είναι το σώμα των Αξιωματικών (βέβαια είχε γίνει κάθαρση το 1935 του στρατού από τα δημοκρατικά μιάσματα), τα σώματα ασφαλείας, η Διοίκηση και ο κρατικός μηχανισμός Ούτε φρόντισαν να βρουν του οπαδούς τους και τα στελέχη τους, ούτε πίστεψαν ότι ήταν αναγκαία και σκόπιμη η οργάνωση Αντίστασης ένας

Αυτούς ακριβώς τους ανθρώπους συνέλλαβαν, διαπόμπευσαν, διέσυραν και χλεύασαν. Βασάνισαν, φυλάκισαν, εκτέλεσαν και εξόρισαν για δεκάδες χρόνια. Και δεν αρκέστηκαν σε αυτό και μετά την αποφυλάκιση και απόλυση από την Ασφάλεια τη φυλακή και την εξορία εξακολουθούσαν παρά την προσφορά στον Ελληνό-Ιταλικό πόλεμο και την Εθνική Αντίσταση, να μη θεωρούνται ισότιμοι Ελληνες με τα αντίστοιχα δικαιώματα. Σαράντα χρόνια κράτησαν τα Πέτρινα Χρόνια, τα πιστοποιητικά των κοινωνικών «φρονημάτων», ο απολεισμός από τη δουλειά και την παιδεία.

Η γενιά της Εθνικής Αντίστασης είναι η μόνη, που άντεξε όχι μόνο τους διωγμούς, αλλά και τους πειρασμούς της εξουσίας. Δεν κατέληξε στα κοκγλάβια των Υπουργείων , όπως συνέβει με τη λεγόμενη «γενιά του Πολυτεχνείου» και την «ηγεσία» της. Και το βασικότερο ο φασισμός δεν κατάκτησε ποτέ την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων και ειδικά της ΕΠΟΝ. Ο,τι κατόρθωσε στα 4 δικτατορικά χρόνια, την κατοχή και την περίοδο του εμφυλίου, πατά τα μέσα που χρησιμοποίησε, ήταν εξωτερική, επιδερμική κατάκτηση, την ηθική και τη συνείδηση της Νεολαίας τους γύρισε την πλάτη και επανήλθε στη δημοκρατία., γι' αυτό άλλωστε χρειάστηκε να ξανά καταφύγουν στην επάρατη δικτατορία για να την ξεκόψουν από τη δημοκρατική της κοίτης.

Ακριβώς αυτή η ένοχη σιωπή των «νικητών», είναι που πολλές στιγμές ένοιωσα την πίκρα για τον χαμό τόσων και τόσων συντρόφων και συναγωνιστών, αλλα και την ανάγκη της κριτικής για πράξεις και παραλείψεις της ηγεσίας του κινήματος.

Επειδή η ιστορία είναι απαρίθμηση και συγγραφή γεγονότων, αλλά και κριτική των ιστορικών γεγονότων. Ας αρχίσω από το ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που ήταν και οι βασικοί συντελεσθες του κατοχικού αγώνα, μα και του εμφυλίου πολέμου.

ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ΛΑΘΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΙΣ

Η Αριστερά σαν σύνολο ευθύνεται και το ΚΚΕ ειδικά α) για τις όποιες ολομέλειες έγιναν στην διάρκεια της κατοχής και δεν πρόβαλε στο βαθμό που έπρεπε τα συμφέροντα της χώρας και του λαού σε σχέση με αυτά του διεθνισμού και ειδικά με αυτά της ΕΣΣΔ. β) δεν έπρεπε να πάει στο Λίβανο. Η Ελλάδα ήταν εδώ και στην Ελλάδα, αγωνιστές και λαός με εκλογές είχε σχηματίσει κυβέρνηση. Αυτοί εγκατάλειψαν λαό και χώρα. Αυτοί έπρεπε να επιστρέψουν στην χώρα που εγκατάλειψαν, ώστε εδώ να γίνουν οι όποιες συμφωνίες για την μεταπολεμική Ελλάδα. γ) δεν έπρεπε να υπογράψει τη Συμφωνία της Καζέρτας. Υπογραφή αυτή συμφωνία όχι απλώς προϋπέθεται, αλλα με την υπογραφή της

αποδέχονταν την αποστράτευση του ΕΛΑΣ, που έδωσε 600 μικρές και μεγάλες μάχες, με τους κατακτητές και τους συνεργάτες.

Ο δε ΕΛΑΣ με την υπογραφή του, εκτός του ότι έχασε τη δυναμική του, έδωσε τη δυνατότητα στους Αγγλους, να υλοποιήσουν την διαπροσωπική συμφωνία που υπέργαψαν στη Λισαβώνα, ο τσώρτσιλ με τον Χίλτέρ, για την αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών από την Ελλάδα, με αντάλλαγμα να μην παραδώσουν την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη στους Αγγλους. Η δε συμφωνία της Καζέρτα υποχρέωνε τον ΕΛΑΣ να στρατωνίσει τι βασικές του δυνάμεις 70 χιλιόμετρα έγω από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Ετσι, οι ομάδες μεραρχιών Αττικής, Μοριάς και Ρούμελης στην Λαμία και οι ομάδες Μεραρχιών στη Βέροια..

Για «την αδυναμία της...να αξιοποιήσει τον πρωτοφανή σε έκταση και δύναμη πετυχημένο κατοχικό Αγώνα», για τα «λάθη καίριας σημασίας», ακόμη και εγκλήματα που διαπράχθηκαν μέσα στη βιαιότητα του αγώνα, από ανίκανους καθοδηγητές και καπεταναίους ή από λάθος πληροφορίες σε όσον αφορά την πολιτική της Αγγλίας, τη χώρα που φύση και θέση εχθρός της Ελλάδας. Η ζωή όμως και η ιστορία λέει, πως και ακόμα το ΚΚΕ-ΕΑΜ και ΕΛΑΣ δεν έκαναν κανένα απολύτος λάθος πάλι στο ίδιο αποτέλεσμα θα καταλήγαμε

ΤΟ πείσμα της τότε αντιδραστικής παράταξης με επικεφαλής τη Μεγάλη Βρετανία και τα όπλα της, από τη μια μεριά, αλλα και τα λάθη της αριστερής λαϊκής ηγεσίας και του ΚΚΕ από την άλλη, οδήγησαν το λαό σε φοβερές περιπέτειες και δοκιμασίες. Ρόλος των επαιτίων, (??????????) όπως θα τους καταγράψει η αδέκαστη Ιστορία, απαλλαγμένη από τα πρόσκαιρα πάθη και προκαταλήψεις, η ευθύνη των υπόλογων της διχόνοιας, της ξένης ένοπλης επέμβασης, τη βίας, του αίματος, αλλά και των μετέπειτα οδυνηρών συνεπειών, είναι μεγάλη.

Η Ελλάδα συγκλονίστηκε συθέμελα από τη μετά βαρκιζιανή παράνομη βία, διωγμούς και εκτελέσεις αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης, οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, στις βίες και νοθείες, την εφτάχρονη δικτατορία της χούντας. Το κόστος ηταν τεράστιο σε αίμα και υλικές καταστροφές.

Η ελληνική κοινωνική ιστορία-όπως κάθε ανθρώπινη ιστορία-δεν τραβάει ίσια και ευθύγραμμα το δρόμο μπροστά. Εχει εξάρσεις αλλα και βυθίσματα στου κακού τη σκάλα, έχει εκτροπές και Ζιγκ-Ζάκ. Ας διδασκόμαστε από αυτήν. Ο «Ολίβιος όστις ιστορίας έσχε μάθησιν» συμβούλεβε ο σοφός αρχαίος Ελληνας δραματικός ποιητής Ευρυπίδης.

Στον γραπτό λόγο και κυρίως στην ιστορία υπάρχουν περιπτώσεις που για να γίνουν πιο εύκολα και καλύτερα κατανοητά τα γραφόμενα, αυτός που γράφει να τα αντιπαραβάλλει ή να τα συσχετίσει, με ένα άλλο γεγονός αν οχι αντίστοιχο, αλλα που να παρουσιάζει τις ίδιες περίπου αναλογίες, ως προς το περιεχόμενο, τους σκοπούς και τα αποτελέσματα. Εφαρμόζοντας αυτή τη μέθοδο, είναι σε θέση συσχετίζοντας τα με παρόμοια γνωστά ιστορικά θέματα, να περιγράψει ακριβέστερα τόσο τα δεδομένα που αποτελούν το αντικείμενο των γραφτών του, όσο και κυρίως την ιδιαιτερότητα και τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Χαρακτηριστικά που καθορίζουν πάντα ως προς τη συμπεριφορά και το ρόλο

των συμβαλομένων από τα «πρόσωπα του δράματος» στη δοσμένη χρονική περίοδο, τον συγκεκριμένο σκοπό και τόπο.

Ετσι, για να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά τα γραφόμενα, θα χρησιμοποιήσω το μεθοδολογικό έργαλείο της κατ' αναλογία εξέταση δυο ξεχωριστών ιστορικών φαινόμενων. Θα συσχετίσω και θα τα αντιπαραβάλω χωρίς να τα ταυτίσω, τον αγώνα του 1821 με αυτόν της κατοχικής περιόδου 1941-1944 και αυτά της 10ετίας του 1930, με αυτά της μετά πολεμικής περιόδου. Και συγκεκριμένα από της 12/10/1944 μέχρι 24/71974. Μια τραγική περίοδο για τη χώρα και το λαό, που έκλεισε με την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών.

Ενας πρόσθετος λόγος που με οδήγησε σε αυτήν τη συσχέτιση και αντιπαραβολή, είναι και το γεγονός οτι και το τέλος αυτών των δυο αξιοθαύμαστων και ελπιδοφόρων για την Ελλάδα αγώνων, ηταν η συνεργασία της μετά απελευθερωτικής ηγεσίας του 21 και 1941-44 με τους ξένους και οχι με τον ίδιο το λαό ηταν προ πολλού προδιαγεγραμμένη. Η ιδεολογική υποχώρηση των αστών που οδήγησε στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τη μοναρχία, έβαλε τέρμα στο σκέλος της κοινωνικής Επανάστασης, με αποτέλεσμα να μην γίνουν όλες εκείνες οι επιβεβλημένες μεταρρυθμίσεις και κοινωνικό-οικονομικές δομές και οι φορείς των μεταρρυθμίσεων ταυτισμένοι με την Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, οι τότε μεταρρυθμίσεις να μετατεθούν για να γίνουν ύστερα από ένα και μισό αιώνα.

Ομως παρά το γεγονός οτι ο αγώνας του λαού στον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο και στη διάρκεια της τετριπλής κατοχής, (γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εκτός από την Γερμανική, Ιταλική και Βουλγάρικη κατοχή είχαμε την ελληνό ελληνική κατοχή που ήταν...)πολεμώντας δημιούργησε όλες εκείνες τις προϋποθέσεις ώστε να γίνουν όλες οι κοινωνικό-οικονομικές και πολιτικές αλλαγές. Δυστυχώς και τη φορά αυτή συνέβει ακριβώς, το ίδιο που συνέβει και με τις μεταρρυθμίσεις και δομές που έπρεπε να γίνουν αμέσως μετά την απελευθέρωση του 21. Ταυτιζόμενη η αστική τάξη με τις σκοτεινές και συντηρητικές δυνάμεις και ειδικά με την μεταξική φασιστική Δεξιά και τους Αγγλους εισβολείς, στις 4 του Δεκέμβρη του 1944 οι μεταρρυθμίσεις αυτές που έπρεπε να γίνουν τότε παραμένουν για μια ακόμη φορά ανεκπλήρωτες.

Βέβαια έγιναν αλλαγές. Οι όποιες αλλαγές όμως που έγιναν, δεν ηταν εκείνες οι ριζοσπαστικές αλλαγές και δομές που χρειάζονταν η μεταπολεμική Ελλάδα. Οι αλλαγές, που θα έδιναν στην Ελλάδα: «τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα» για να πετάξει. Να ανοίξει νέους ορίζοντες για το λαό και τη χώρα. Αλλαγές που θα ηταν αντίστοιχες με την προσφορά της Ελλάδας στον αντιφασιστικό αγώνα. Αλλαγές που θα διεύρυναν τον γεωγραφικό εθνικό της ορίζοντα. Αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που θα ετοίμαζαν την Ελλάδα να ενταχθεί στον σύγχρονο μεταπολεμικό ευρωπαϊκό και παγκόσμιο περιβάλλον.

Με φόντο τις κατοχικές σκηνές της αποκάλυψης το 1940 στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο και τη κατοχή, μα και μετά απελευθερωτικά, οι Ελληνες είδαμε και ζήσαμε δυο διαφορετικές Ελλάδες, να κονταροχτυπιούνται στα μαρμαρένια

αλώνια: την Ελλάδα της καταστροφής και την Ελλάδα της δημιουργίας. Του πατριωτισμού, του Εθελοντισμού, του αλτρουϊσμού και της αυτοθυσίας.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφύγεις. Και ακόμα πιο βαρύ και δύσκολο, να βρεις εκείνες τις κατάλληλες λέξεις, με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν μισό σχεδόν αιώνα αποφάσισαν να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα.

Δύσκολο αλλά και όμορφο γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου τους συμπολεμιστές και τους συγκρατούμενους στα διάφορα κολαστήρια. Ολους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους που από νικητές στον αλβανικό πόλεμο βρέθηκαν υπό γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά.

ΓΙΑΤΙ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ 1941-1944

Στις αρχές του 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα. Μια θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μια θύελλα που ο Ποιητής Λουντέμης, την συνόψισε σε έναν ιδιόμορφο στίχο λέγοντας ότι: «Οποιος έζησε στις 3 του Δεκέμβρη του 44, στις 5 μπορούσε να πεθάνει». Για την ιστορία ο φονικός Δεκέμβρης δεν άρχισε στις 4, αλλά τον Αύγουστο του 1943 όταν οι Αγγλοι, πάρα τις άοκνες προσπάθειες, τις ίντριγκες και τις ιδιόμορφες συνεργασίες και με τους κατακτητές ακόμα, δεν μπόρεσαν να εντάξουν όπως έγινε με τον ΕΔΕΣ, ΠΑΟ και όποιες άλλες «αντιστασιακές» οργανώσεις τους δικούς αποκλειστικά πολιτικούς και στρατηγικούς σκοπούς, και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Τότε παρά την από κοινού συνεργασία για την ήττα του άξονα, που οδήγησε στην πιο μεγαλειώδη Πρώτη Αντιστασιακή πράξη στον Ευρωπαϊκό χώρο την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, που ηταν η δεύτερη Αντιστασιακή πράξη μετά το κατέβασμα από τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα τη νύχτα στις 30 Μάη από την Ακρόπολη, λίγες ώρες πριν στο Βερολίνο, οι μακιαλιάριδες Ναζί τσιγκρίσουν τα ποτήρια με τη σαμπάνια για την κατάληψη και της Κρήτης, που η κατάληψή της σήμαινε την κατοχή ολόκληρης πλέον της ελληνικής επικράτειας. Μια πράξη που σήμαινε οτι η Ελλάδα μπορεί να κατακτήθηκε: ο αγώνας όμως για την απελευθέρωσή της έχει ήδη αρχίσει.

Και μια που ο λόγος για την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, υπάρχουν:

ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΝ ΟΡΘΡΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑ ΗΤΤΗΘΕΙ Ο ΑΞΟΝΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ Η ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΥΝΑΣΤΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ

Οι ημερονηνίες αυτές είναι: Η 27/9/1941 που ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και η 12η του Οκτώβρη 1944 που απελευθερώθηκε η χώρα.

Η Εθνική Αντίσταση ήταν και παραμένει ένα τεράστιο θέμα εθνικού ενδιαφέροντος. Έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής και η έξαρσή της οφείλεται βασικά και κύρια στην Εθελοντική προσφορά και στο υπέρτατο πατριωτικό αίσθημα και στη θέληση του Λαού για την Ελευθερία και την Ανεξαρτησία του.

Η Αντίσταση που έγινε στον τόπο μας, ήταν μια Αντίσταση καθολική και ανεπανάληπτη, μια Αντίσταση, που δεν είχε όμοια στις ιστορίες άλλων χωρών, που μεγαλοποιούν μικρά γεγονότα για να αποκτήσουν τίτλους τιμής. Μια Αντίσταση εφάμιλλη των Λαμπρών στιγμών της Ελληνικής ιστορίας. Μιας Ιστορίας γεμάτη αγώνες και θυσίες. Στην Αντίσταση αυτή πήρε μέρος όλος ο Ελληνικό Λαός, εκτός μιας μικρής μειοψηφίας.

Γι' αυτό και το θέμα της Εθνικής Αντίστασης θα βαρύνει στη ζωή του Εθνους αν δεν λυθεί κατά τον σωστό τρόπο σε όλες τους τις διαστάσεις, που περιλαμβάνει όλους όσους πολέμησαν με όποιον τρόπο τον κατακτητή, άσχετα με το τι έκανε μετά την κατοχή. Και το κυριότερο να καταγραφεί στις πραγματικές διαστάσεις.

Για την ιστορία ο Τσώρτσιλ την παραμονή της μάχης του Ελαμέϊν: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Αφου λοιπόν, δεν μπόρεσε να ένταξη και το ΕΑΜ στα σχέδιά τους, οι Αγγλοι, ενώ στη αρχή έκανα αφ' υψηλού κριτική στους επίορκους στρατηγούς, όταν το ΕΑΜ αρνήθηκε να υπαχθεί υπό την αγγλική επικυριαρχία και δήλωσε ευθαρσώς ότι: «κυρίως, βασικός και προγραμματικός στόχος του είναι η Απελευθέρωση της Ελλάδας από τους κατακτητές, πάντα σε συνεργασία με τη μεγάλη αντιφασιστική συμμαχίας που συγκρότησαν οι 3 σύμμαχες δυνάμεις», αντί να ανοίξουν μέτωπο εναντίον τους, τους προσεταιρίστηκε και στηριγμένοι τώρα στα εσωτερικά της στηρίγματα και τους «προθύμους» προς αυτούς τώρα Γκοτζαμάνιδες, Καραμάνους, απάτριδες στρατηγούς, πολιτικάντηδες, κιοτήδες και τυχοδιώκτες,

που με την πρόφαση μετά την κατοχή να περισσώσουν τάχα κάτι από την καταστροφή.

Στην πραγματικότητα όμως, για να εξασφαλίσουν αξιώματα, πρωτοκαθεδρίες, φαγοπότια και ρεμούλες, για τον εαυτός τους, τους συγγενείς και τους φίλους δέχθηκαν, να κυλούνται στη λάσπη της προδοσίας, υδρώνανε για να βοηθήσουν τη λεηλασία και την ερήμωση της χώρας, δίνοντας με τον τρόπο αυτό το πρόσχημα μέσω της δικαιοσύνης «νομιμότητας και πολιτική κάλυψη » για τα όποια κακουργήματα διέπρατταν οι κατακτητές, κρύβοντας ή και δικαιολογώντας τα στο λαό οτι «όλα υπό κατοχή είναι όχι μόνο δυνατά αλλά και αποδεκτά» και στους κατακτητές οτι ο λαός οχι μόνο τα αποδέχεται αλλα και τα εγκρίνει την εκμηδένισή του και την σκλαβιά του.

Αυτούς τους παντώς είδους συνεργάτες και πολέμιους του αγώνα προσεταιρίστηκαν οι Αγγλοι, για να το υπονομεύει με όλα τα μέσα, με πρώτο την ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, ενώ την οργάνωσή των εθνό προδοτικών-συνεργατών που χρηματοδοτούνταν απ τους κατακτητές καθοδηγούνταν και λειτουργούσαν για λογαρισμό τους. Με αυτά τα προδοτικά τσακάλια, φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα με αποκορύφωμα τα «Τάγματα Ασφαλείας», πολεμούσαν από κοινού με τους Αγγλους.

Αυτό το αποδέχονται οι συνεργάτες των Αγγλων και επιβεβαιώνει και η αστική ιστοριογραφία. Και δεν είναι μακριά η ημέρα που και οι ίδιοι οι Αγγλοι θα το ομολογήσουν. Αυτό που ηταν σχέδιο, τον Αύγουστο του 1944, με το τηλεγράφημα του Τσώρτσιλ, προς τον Ηντεν Υπουγρό εξωτερικών τότε γίνεται πράξη. Επί λέξη το τηλεγράφημα έλεγε: «Ειναι εξαιρετικά σημαντικό να χτυπήσουμε απροειδοποίητα χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ».

Πριν όμως, σταλεί αυτό το τηλεγράφημα ένα μήνα πριν, και συγκεκριμένα στις 13 Ιουλίου είχε προηγηθεί μια συζήτηση ανάμεσα στους κάθε φύσης και φυράματος συνεργάτες, μήπως μπορούν οι ίδιοι να κάνουν αυτό του τελικά αναγκάστηκαν για λογαριασμό τους να κάνουν οι Αγγλοι. Αν ηταν δηλαδή δυνατόν να κάνουν οι ίδιοι για λογαριασμό των Αγγλών αυτή τη βρόμικη δουλειά. Μια άποψη που στην καλύτερη περίπτωση δείχνει την αδιαφορία για το λαό και την Ελλάδα όταν εγκατάλλειπαν λαό και χώρα και την άγνοια για το τι συνέβαινε αυτά τα τέσσερα σχεδόν χρόνια στην υπό κατοχή Ελλάδα.

Η συζήτηση αυτή έγινε ανάμεσα στον υπαρχηγό του ΕΔΕΣ Κομνυνό Πυρομάγλου και τον διορισμένο από τους Αγγλους πρωθυπουργό Γεώργιο Πάπανδρέου. Θέμα της συζήτησης ηταν: η δυνατότητα του ΕΔΕΣ και των συν αυτώ να διαλύσουν τον ΕΛΑΣ. Ηταν ο κ Πυρομάγλου του είπε οτι αυτό ηταν αδύνατο. Η απάντηση του Παπανδρέου ηταν οτι αφού αυτό δεν είναι δυνατόν «τότε τον ΕΛΑΣ θα τον διαλύσουμε με τους Αγγλους. Και οταν η υπαρχηγός του ΕΔΕΣ ρώτησε πριν η μετά την απελευθέρωση κύριες Προέδρε; Η απάντηση του «γέρου της Δημοκραρίας», ηταν σαφής: μετά την απελευθέρωση. «Πυρομάγλου Εθνική Αντίσταση»σελ 122.

Η υλοποίηση αυτού του κοινού στόχου των ξένων, της μοναρχίας, της δοσίλογης Κεντρό-Δεξιάς και της ολιγαρχίας, να επανέλθει η διακυβέρνηση της χώρας και μετά την απελευθέρωση υπό το καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Η υλοποίηση αυτού του στόχου, προϋπέθετε οτι δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η κατοχή, θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους ο εμφύλιος.

Ενώ η απελευθέρωση έπρεπε να κλείσει ιστορικά το κεφάλαιο 4η Αυγούστου και την ξένη φασιστική κατοχή, το μέλλον και την προοδευτική προοπτική ανάπτυξη της χώρας, η χώρα οδηγήθηκε στο μετά Δεκεμβριανό χάος. Και λίγες μέρες μετά οι εφημερίδες έγραφαν οτι «δια του Σουηδικού πλοίου «Γκρίποχολμ», αφήχθησαν οι 4° Αυγουστινοί παράγοντες: κ Κοτζάς, Ι Δράκος και Α Δημηρτάτος. Τούτους υπδέχθηκαν θερμώς εις την αποβάθρα εκπρόσωποι της οργανώσεως Χ...», τα παιδιά της Χ, αυτά τα πάνοπλα μπουλούκια που «θεός» τους είχαν το στέμμα και χάρο τους τη Λαϊκή Δημοκρατία. Και οχι μόνο η Χ... και η δοσίλογη «Βραδυνή» αλλα και όλος σχεδόν ο τύπος της μοναρχικής παλιό δημοκρατικής Δεξιάς. Και άμα τη αφίξη τους δηλώνουν: οτι θα ιδρύσουν κόμμα μαζί με τον Μανιαδάκη, τον Νικολούδη, που όλοι μαζί καθοδηγούσαν των Αλβανικό πόλεμο από τα υπόγεια του ξενοδοχείου Γκάν Βρετάνια, που οπού νάναι έρχονται γιατί «τους καλεί και τους έχει ανάγκη η Ελλάς».

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΚΑ ΤΙ ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΕΑΜ;

Κάθε υπόδουλος λαός για να απελευθερωθεί και να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη, Μια δύναμη που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώσει σε μια γροθιά, τις συνειδήσεις των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας: Αυτό ακριβώς το ΟΡΑΜΑ Και την ΙΔΕΑ συνέλαβε ο πρωτομάρτυρας ΡΗΓΑΣ Φεραίος. Με βάση αυτό το όραμα και την Ιδέα για Λευτεριά και Ανεξαρτησία, οι Φιλικοί ένωσαν σε μια ΓΡΟΘΙΑ τον Πόθο και την Θέληση των Σκλαβωμένων Ελλήνων και την 1η του Γενάρη το 1821 το Οραμα και η Ιδέα έγιναν πραγματικότητα. Η Ελλάδα Απελευθερώθηκε από τον Τουρκικό Ζυγό.

Το πρώτο σ' όλο τον κόσμο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα, αντίστοιχο με το οποίο καλούσε ο Πρωτομάρτυρας Ρήγας Φεραίος, είναι το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που αποτέλεσε πρότυπο Εθνικό-Απελευθερωτικού κινήματος για όλους τους αποικιακούς λαούς: Ασία, Αφρική, Λατινική Αμερική και Ευρώπη που μάχονταν ενάντια στην αποικιοκρατία.

Και η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό, είναι το κατέβασμα της Γερμανικής σημαίας (Σβάστικας) από την Ακρόπολη στις 29-30 Μαϊου του 1941, πριν την ολοκλήρωση της κατάληψης της Κρήτης από τον Μανώλη Γλέζο και Απόστολο Σάντα

Το ίδιο έγινε και μετά την κατοχή της χώρας από τους Γερμανούς: το όραμα ηταν η απελευθέρωση της χώρας και η Ιδέας ο εθελοντισμός και η οργάνωση του οράματος σε μια συνεκτική Γροθιά, ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές. Μόνο η οργάνωση ήταν αυτή που θα ένωνε το λαό σε μια γροθιά. Και ένας

πρότυπος Εθελοντικό και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε. Και το ΕΑΜ ηταν ο φορέας και ο ενσαρκωτής αυτής την ΙΔΕΑΣ. ηταν το ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΕΛΑΣ Και στις 12/10/1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε από τους τρεις κατακτητές μα Ελληνό-Ελληνική κατοχή.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφής Αντίστασης ενάντια στον άξονα, ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού. Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα, Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα είπε το δεύτερο, το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ» με το «ΟΧ»Ι ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στην Αλβανία και στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και να γράψει δίπλα στο Αλβανικό ένα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες και σε συνέχεια αυτό της Αντίστασης

«Χάος ειχε ονομάσει το μεταδεκεμβρινό κράτος ο Καφαντάρης πριν γίνει Α: αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. Αισχος ειχε χαρακτηρίσει ο Σοφούλης την κατάσταση πριν γίνει πρωθυπουργός. Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο Χάος και Αίσχος. Ηταν ενα καλά ογρανωμένο Σχέδιο ξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και οσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο. Ολος αυτός ο Ισμός επιδόθηκε σε συλλήψεις, βασανιστήρια. Ανάμεσα σε αυτούς και τον Αδερφό μου και αργότερα και εμένα.

Αυτοί που έζησαν τα μετά τον εμφύλιο τα «Πέτρινα χρόνια», τα αλλεπάλληλα σχέδια «Περικλής», την προετοιμασία και την επιβολή της Χούντας των επίορκων συνταγματαρχών, τα χαλυβδινα της επταετίας την εκ νέου σύλληψη την 21η Απριλίου 1967του συλληφθέντα το 1946 αδερφού μου και αθωωθέντα από τα δυο έκτακτα στρατοδικεία των Γιαννιτσών, που μετά την αθώωσή του αντί για το σπίτι οδηγήθηκε στα νησία του Αιγαίου για αρκετά χρόνια και δίπλα σε αυτά και αυτά της 21η Απριλίου του 1967.

ΕΛΛΗΝΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ ΗΤΑΝ ΠΟΛΛΑΠΛΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΗ

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η δικτατορία του 1967 ηταν οχι απλώς αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη θα πρέπει να ανατρέξει στην μετά απελευθερωτική ιστορία. Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική φασιστικού τύπου δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, κάνει μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα

μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε καν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν αυτοί που απεργάστηκαν πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός εκκολάπτονταν το Αυγό του Φιδιού που κατάληξη είχε τη Χούντα...

Και αφού δεν το γράψαμε και δεν το συζητάμε, σημαίνει πως ξεχάσαμε οτι η χώρα, για 4 περίπου χρόνια ηταν υπό κατοχή και οτι στη διάρκεια της κατοχής το ένα τρίτο των δυνάμεων κατοχής των NAZI, ηταν οι πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι Ελληνες δοσίλογοι. Ήταν αυτοί που μάζευαν λουλούδια και να τους δεχθούν και δάφνες να τους στεφανώσουν.

Στην διάρκεια της κατοχής όποιος έζησε ξέρει ότι, εκτός την Γερμανική κατοχή, μετά το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης απ τους επίορκους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Μπάκος ΣΙΑ, ήμασταν μέσω της πολιτικής, οικονομικής και ένοπλης συνεργασίας των δοσιλόγων-κατακτητών και υπό ελληνική κατοχή.

Η ελληνο-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή, είχε τόπο διαμονής και ήξερες ανά πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες να τον εξοντώσεις. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελαν να αποσπάσουνι ή να αποκρούσουν θα κινούνταν με το όπλο και τον χάρτη Οι παντώς είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους. Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο υπήρχε στη χώρα και τους μηχανισμούς απόσπασής του.

Ήταν αυτοί που σε συνεργασία οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά και τους γέρους στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οι Γερμανό ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και των χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και κρισφύγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης σύνδεσμος έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Ήταν αυτοί που με ένα τους νεύμα γέμιζαν τα στρατόπεδα, τις αποστολές για τα γερμανικά στρατόπεδα και τα εκτελεστικά γερμανικά αποσπάσματα, ώστε να λειτουργήσει η αναλογία των αντιποίνων: ένα προ 10 στη αρχή, προς ένα προς 20 μετά και στο βαθμό που η Αντίσταση αναπτύσσονταν ένα προς 50 και ένα προς 100 και την πρωτομαγιά του 1944 για ένα στρατηγό και για πολλούς συμβολικούς λόγους 200.

Επικεφαλής στο στρατόπεδο του Χαϊδαριού σαν διερμηνέας ανάμεσα στους κρατουμένους και τον στρατοπεδάρχη ήταν ο Ναπολέων Σουκατζίδης. Οταν η Γεστάπο ζήτησε από τον στρατοπεδάρχη να υποδείξει τους 200 που θα εκτελούσαν στην Καισαριανή με πολλούς συμβολισμούς την πρωτομαγιά του 1944. Όταν ο στρατοπεδάρχης είδε ότι στον κατάλογο ήταν και το όνομα του Σουκατζίδης, θέλησε να τον βγάλει από την γραμμή ώστε να μπει κάποιος άλλος στη Θέση του.

Τότε ο Σουκατζίδης, αφού τον ευχαρίστησε για την εξαίρεση και τον ρώτησε αν θα εκτελεστούν 199 και όχι 200, ο στρατοπεδάρχης απάντησε ότι ο «κατάλογος είναι σαφής θα εκτελεστούν 200 στη θέση σου θα βάλω κάποιον άλλο» και ο Ναπολέων του απάντησε : Δέχομαι την πρόταση υπό τον όρο ότι δεν θα μπει άλλος στη θέση μου. Όταν ο στρατοπεδάρχης αυτό δεν μπορεί να γίνει, τότε ο Ναπολέων μπήκε ξανά την γραμμή: λέγοντας δεν μπορώ να ζήσω με την ζωή ενός άλλου. Μόλις μπήκε στη γραμμή ξεκίνησαν τα αυτοκίνητα για τον χώρο της εκτέλεση, που ήταν το σκοπευτήριο της Καισαριανής.

Τόσο υπερτιμημένη ήταν η ζωή του κάθε Φρίτς και τόσο μειωμένη η ζωής Ελληνα, σε σημείο που πιο εύκολα σκότωνες έναν Ελληνα από το να αγοράσεις ένα αυγό. Στο γεγονός αυτό συνέβαλαν τα μέγιστα και οι εταιρείες διάσωσης «αγωνιστών», που είχαν συγκροτήσει οι συνεργάτες των κατακτητών σε συνεργασία με τις διοικήσεις των ES ES. Οι εταιρείες διάσωσης «αγωνιστών» ήταν ένα ξεχωριστό κομμάτι και ήταν καθαρά εμπορικές εταιρείες. Είχαν 4 κλάδους, Αυτός που έρχονταν με επαφή με τη διοίκηση των ES.ES, που αποφάσιζε ποιοι θα σταλούν όμηροι στη Γερμανία για δουλειά, ποιοι στα στρατόπεδα συγκένυρωσης και σε πιο, ποιοι θα μείνουν στο Χαϊδαρι και στον Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και όποια αλλα στρατόπεδα, ώστε να υπάρχει το αντίστοιχο ανθρώπινο υλικό για εκτελέσεις αντιποίνων.

Ο άλλος ήταν αυτός που αξιολογούσε ιδεολογικά και οικονομικά προβλήματα του συλληφθέντα και προσδιόριζε την τιμή που πρέπει να ζητήσουν από την οικογένεια. Αυτός που ερχόταν σε επαφή με την οικογένεια, για να κάνει γνωστό στην οικογένεια ότι ο άντρας, το παιδί, ο αδερφός η ο συγγενείς κινδυνεύουν να εκτελεστούν αυτές τις μέρες, να σταλούν στη Γερμανία και: ότι υπάρχει τρόπος να βγουν από το στρατόπεδο, να μη σταλούν στα γερμανικά στρατόπεδα, μα και σωθούν ακόμα από το εκτελεστικό απόσπασμα. Και ο 4 αυτός που θα αγόραζε όσο όσο τα περιουσιακά στοιχεία για να σωθεί το αγαπημένο πρόσωπο.

Όταν έρχονταν σε επαφή για την τιμή όπως είναι φυσικό πρόβαλαν κάποια αντίρρηση όσον αφορά το μέγεθος. Η απάντηση ήταν ότι εμείς απλώς μεσολαβούμε, τα λεφτά αυτά, θα μοιραστούν πολλοί για να γίνει η δουλειά, συνεπώς μην χάνετε την ευκαιρία. Όταν έκλεινε η συμφωνία τα τελευταία λόγια ήταν: «Αυτά θα μείνουν μεταξύ μας, γιατί αν διαρρεύσουν και ο άντρα σας θα εκτελεστεί και τα χρήματα θα χαθούν και αμοιβαία θα κινδυνεύσουμε».

Είναι γεγονός ότι με τον τρόπο αυτό σώθηκαν αρκετοί άνθρωποι με την εξαγορά της ζωής τους. Η τέτοια συναλλαγή είχε και τις αντίστοιχες παρενέργειες. Εκείνος που αξιολογούσε τα ιδεολογικά πιστεύω που θα διασώζονταν μέσω της εξαγοράς, αν ήταν άνθρωπος που έπρεπε να εκτελεστεί δεν σώζονταν. Όμως για να μην χάσουν οι εταιρείες και τα ES-ES τη φάμπρικα που είχαν στήσει πράγματι, μετά την καταβολή του αντιτίμου απωλείονταν από το στρατόπεδο ή δεν εκτελούνταν. Πλην όμως βγαίνοντας από το στρατόπεδο τον παρακολουθούσαν κατά πόδας και σε λίγες μέρες τον ξανά συνελλάμβαναν και τον εκτελούσαν, οπότε και ο σκύλος χορτάτος και η πίτα σωστή!

Επειδή Σας παραθέτω πολλά στοιχεία, ενδεχομένως άγνωστα στο ευρύ κοινό και ίσως και Σε όποιον διαβάσει το κείμενο αυτό, Σας θυμίζω ότι στις φυλακές και τις εξορίες αντιπροσωπευτικά ήταν όλη η Ελλάδα. Ο καθένας είχε τη δική του εμπειρία, τα δικά του βιώματα τα οποία κατέθετε στις συζητήσεις που κάναμε ειδικά τα πρώτα χρόνια που δεν είχαμε βιβλία, μολύβι, και χαρτί.

οι καταδότες και οι προδότες δεν λείπουν. Ο Λεωνίδας συνοδευόταν από τον Εφιάλτη, οι Σουλιώτες από τον Πήλιο Γούση, οι αγωνιστές του 21 από τους Νενέκους, δεν ήταν δυνατόν η Αντίσταση να μην έχει στα σπλάχνα της Εφιάλτες προδότες και καταδότες; Όπως και καμιά εξουσία δεν μπορεί να σταθεί χωρίς παρακράτος

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν είναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει απ το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό, και σε συνέχεια προσχωρεί στην κομμουνιστική διεθνή. Την ίδια περίοδο και το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της διεθνούς του κεφαλαίου. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (διχασμός, Μικρασιατική καταστροφή) κλπ.

Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά με την μεταξική δικτατορία και κορυφώνεται στην κατοχή με την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με την μυστικές υπηρεσίες και τη Γκεστάπο, τους μετά απελευθερωτικούς κατακτητές: Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά. Οι μυστικές υπηρεσίες αλώνιζαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα.

Ενώ, ο δοσιλογισμός υπήρχε και ηταν εμφανής στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικό-οικονομικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπέρ-τροφικούς δοσιλογικούς μηχανισμούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επομένη της απελευθέρωσης να απαλλαγή απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος, η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, του 1944, που υπήρξε η πιο ωμή, η πιο ξετσίπωτη ιμπεριαλιστική επέμβαση και την ανάληψη της εξουσίας απ τους ίδιους τους Αγγλους (ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους υπαλλήλους μέχρι και κλητήρες και καθοδηγούσαν τις πολυάριθμες παρακρατικές οργανώσεις) μέχρις τον Μάρτη του 1947, που παρέδωσε την Ελλάδα στους Νέο αποικιοκράτες Αμερικάνους μετά, για να ολοκληρώσουν τον εμφύλιο που άρχισαν οι Αγγλοι.

Για να καλύψουν αυτή την Εθνική προδοσία και αποτρόπαια εγκλήματα, τις άλογες καταστροφές και τα ολοκαυτώματα και να κάνουν τον εμφύλιο που η νίκη θα καταχώνιαζε τα πάντα και την Αντίσταση μαζί

Στην Ελλάδα δεν χρειάστηκε να συγκροτηθεί «Επιτροπή Αντί Ελληνικών Ενεργειών», όπως στην Αμερική και στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Στην Ελλάδα ο κάθε συνεργάτης των Γερμανών και των Αγγλο-Αμερικανών. Ο κάθε χαφιές, καταδότης και κουκουλοφόρος την επόμενη της Συμφωνίας της Βάρκιζας, ανακήρυξε τον εαυτό τους κατά αντίστροφο λόγο «Επιτροπή Αντί Ελληνικών

Ενεργειών» Οπότε ασύδοτα, ανεξέλεγκτα, ατιμώρητα και κατά βούληση, όχι απλώς συνελλάμβανε, αλλά και καταδίκαζε, αφού η κατάδοση και ο φόνος αμοιβόταν με το κομμάτι.

Και ο νόμο του Σερίφη στα χέρια: των ασύδοτων, ανεξέλεγκτων και ατιμώρητων συμμοριών. Από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφτηκε η συμφωνία της Βάρκιζας, ως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφονίες, εκατοντάδες βιασμοί γυναικών και κοριτσών, πολλοί μπροστά στα μάτια της οικογένειας η στην πλατεία του χωριού, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Κέντρο Δεξιά κυβέρνηση Τσαλδάρη. Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τη συνέχεια των οσων συνέβαιναν. Θυμάτων που αποτέλεσαν το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου που κρίθηκε σαν το μόνο μέσω, να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ηταν απαίτηση του Μέγα Τσώρτσιλ.

Με αποκορύφωμα στα Τρίκαλα που υπηρετούσε ο Αγγλος λοχίας πως είδε: «Πλήθος και Ελληνας στρατιώτας, φέροντες αγγλικάς πολεμικάς στολάς, εφίππους που κρατούσαν κεφάλια κομμουνιστών, που φονεύθηκαν σε σύγκρουση με τον ελληνικό εθνικό στρατό...

Σταμάτησαν το αυτοκίνητό τους και λοχίας Αλφρεντ Κίγκς πήρε φωτογραφίες. Εκείνο το πρωϊ εξετίθεντω εις τας παρόδους της πόλεως των Τρικάλων εννέα κεφαλαί. Οκτώ ανδρών και ένα γυναικός. Το ίδιο και στη Βέροια και στην Νάουσα και στα κεφαλοχώρια του Νομού, μα και σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Δεν είμαστε κομμουνισταί-αφηγείται ο Αγγλος δεκανέας-αλλά γνωρίζαμε οτι ο Θεός μόνον μπορούσε να σε βοηθήσει αν ήσουν γνωστός ως συμπαθών τους κομμουνιστάς. Η αστυνομία-προσθέτει-ειναι παντοδύναμος και οι μέθοδοί της είναι χειρότερες και από τις μεθόδους της Γκεστάπο». Στο ερώτημα «Τι να κάνουμε εμείς οι Αγγλοι εκεί κάτω;» Σαν απάντηση η εφημερίδα Ντέϊ Μίρρολ δίνει τη μαρτυρία του λοχία που πήρε τις φωτογραφίες και την αφήγηση του δεκανέα!!! Αυτά ήταν συχνά φαινόμενα και πολλές άλλες πόλεις της χώρας μετά πολεμικά και στην κατοχή οι κρεμάλες.

Βέβαια οι φωτογραφίες για να τις τραβήξει ο Αγγλος λοχίας, θα ηταν συγκλονιστικές. Όπως συγκλονιστικές ήταν και οι εικόνες που κατάγραψε στο μνημονικό του ο δεκανέας.

Όσον καιρό ήταν στην Ελλάδα; Και αν ήθελε κάποιος να τα διαψεύσει. Να όμως που μια εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής, απαντά με σαφήνεια στο ερώτημα, για πως φτάσαμε εκεί; Δίνει την απάντηση σχετικά με θέμα «Τα κομμένα κεφάλια», που ηταν η συνέχιση της ζώσας πλέον αντιγραφής της περιβόητης «πτωματολογίας» του Αγγλου εργατοπατέρα του εργατικού κόμματος Σεπρτίν: Λέει λοιπόν, η εγκύκλιος:

«...Τα πτώματα δέον να ερευνώνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότητας των φονευθέντων! Ακολούθως αποκεφαλίζοντα, οι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκων και θα μεταφέρονται εις τας κατατόπους Υποδιοικήσεις δια να εκτεθούν εις κοινήν θέαν!!!»

Συνεργαζόμενοι οι δοσίλογοι με τους κατακτητές κατάφεραν να διχάσουν εθνκά τη Ελλάδα και μετά τη Βάρκιζα έγινε με τις ευογίες των ΔΟΤΩΝ κυβερνήσεων εξουσία. Η Ελλάδα βογγούσε απ άκρου σ'ακρου. Ο κατατριγμός άρχισε αμέσος μετά τη Βάρκιζα, όταν οι ίδιοι οι Δήμιοι της κατοχής, οι άνθρωποι που τρέμουν την Εθνική καταδίκη. Οι συμμορίτες των «ταγμάτων ασφαλείας»που έγιναν τώρα εθνοφύλακες η χωροφύλακες ή ενεπήσιμοι αλλά πάνοπλοι ΧΙΤΕΣ Μύτες και ΒΕΝΙΤΕΣ. Και οι αξιωματικοί των «Ταγμάτων Ασφαλείς» γίνονται Διοικητές στις σολές Ευεπλίδων. Και διοικούν λόχους τάγματα και συντάγματα στο νεοσύστατο βασιλικό στρατό

Σ' ολη τη χώρα θεωρούσαν τον εαυτό τους οι μελοντικοί κυβερνήτες και στο στρατό ήταν όλοι με διπλώματα και ταξίματα-έλεγε ο Κολοκοκτώνης. Και το λέει για μια εποχή σαν τη σημερινή, όπου όλοι οι αγωνιστές του Εθνικού Αγώνα έγιναν διακοναραίοι ή οδηγούνταν κάτω από τραγικές συνθήκες στα νησιά και τη φυλακή, για μπορούν πλέον να αλωνίζουν ενεξέλεκτοι με δικαίωμα ζωής και θανάτου.

Πέντε «εθνικόφρονες» πρώην Συμμορίτες δοσίλογοι ένοπλοι αυτό ανακήρυταν τον εαυτό τους επικυρίαρχους της περιοχής και συνέχιζαν την ελληνό-ελληνική κατοχή. Στο έλεος λοιπόν, αυτών των ανθρώπων ήμασταν δυο περίπου εκατομμύρια Ελληνες ΕΑΜίτες και ΕΠΟΝίτες, εκατόν τριάντα χιλιάδες ΕΛΑΣίτες και αντίστοιχο εφεδρικό μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, που υπογράφτηκε στις 12 του Φλεβάρη το 1945. Μια συμφωνία που σκοπό είχε να οδηγηθεί η χώρα στην ομαλότητα και την ανάπτυξη της καθημαγμένης από τον αλβανικό πόλεμο και την κατοχή χώρα., Πριν όμως, προλάβει να στεγνώσει το μελάνι μπήκε σε εφαρμογή η δεύτερη φάση του σχεδίου ΜΑΝΝΑ, που τώρα σκοπό είχε να εξοντώσει τους συντελεστές της Αντίστασης, που γλύτωσαν από το φασιστικό βόλι. Και μόνος τρόπος για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος ηταν ο εμφύλιος πόλεμος.

Τώρα οι ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες βρίσκονταν στο έλεος εκτός από τους Αγγλους και τον κρατικό μηχανισμό και τη μανία των κάθε είδους συμμοριτών, που ασύδοτα, ανεξέλεγκτα, ατιμώρητα και επιβραβευμένα εξ απέλησαν ενα όργιο λευκής τρομοκρατίας. Χώρα και λαός λάφυρο του κάθε συμμορίτη και εθνικόφρονα. Στο μεταξύ μετά την ήττα των Αγγλων, οι ΗΠΑ ανέλαβαν την ανασυγκρότηση του στρατού και ο εμφύλιος επιβλήθηκε. Τώρα η μοίρα οσων πήραν μέρος στην Αντίσταση άγνωστη. άγνωστη η μοίρα και αυτών που συνελλήφθηκαν, άγνωστη και εκείνων που δεν πιάστηκαν ακόμα και κυρίως αυτών που έμειναν πίσω. Δίπλα λοιπόν, στους καταχικούς νεκρούς και απορφανισμένες οικογένειες θα προσθετόναν και πολλές άλλες.

Ο κατατρεγμός, ο προπηλακισμός και ο διασυρμός που δεν σταμάτησε ποτέ, άρχισε από το 1936, εντάθηκε στην κατοχή και έφτασε στο αποκορύφωμα μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ

Σαν σήμερα πριν από 57 χρόνια στη Αθήνα και συγκεκριμένα στη Βάρκιζα υπογράφαιται η συμφωνία της Βάρκιζας. Η συμφωνία αυτή πήρε το όνομα απ

την τοποθεσία που υπογράφτηκε. Ηταν μια συμφωνία που έγινε δεκτή από την πλευρά του ΕΑΜ που σκοπό ειχε να μην οδηγηθεί η χώρα στον επάρατο εμφύλιο πόλεμο.

Βέβαια ενα τέτοιο ιστορικό γεγονός σαν αυτό της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, που οδήγησε στη Βάρκιζα, δεν είναι εύκολο να το καταγράψει κανείς σε όλη του την έκταση τα ιστορικά δεδομένο που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στη Βάρκιζα. πριν στεγνώσει η μελάνη της υπογραφής της Συμφωνίας της Βάρκιζα. Μέσα σε 4 μήνες έγιναν εκατοντάδες Μπλόκα, εντελώς κατά το γερμανικό τρόπο απ του ίδιους ανθρώπους. Σε λίγο ήταν αναρίθμητα στις συνοικίες των πόλεων και τα χωριά.με σκόπο τη σύλληψη των ΕΜΟ-ΕΛΑσιτών Οι τιμημένοι αντάρτες πιάστηκαν, τσακίστηκαν στο ξύλο, ματοκυλίστηκαν στη φυλακή, κινηγήθηκαν στα βουνά και τα λαγγάδια. Την ίδια τύχη είχαν και τα στελέχη του ΕΑΜ, άντρες γυναίκες και παιδιά ακόμα. Στα χωρία έμειναν οι γέροι και οι Γριές, τα μικρά παιδιά και οι συνεργάτες που το έπαιζαν υπέρ πατριώτες, ξερίζωναν αμπέλια, έκοβαν δέντρα και αξαφάνιζαν κοπάδια γιδοπροβάτων αλόγων και ό,τι είχε στην κατοχή του το Κομμούνι.

Σε κάθε χωριό με την ενίσχυση της χωροφυλακής και της εθνοφυλακής και τη βοήθεια των μετά Δεκεμβριανών αρχών είχαν, εγκαταστήσει ο καθένας δικό τους βασίλειο. Βίαζαν και κούρευαν κορίτσα και γυναίκες. Εδερναν γέρους και Γριές να αποκηρύξουν τους άντρες ή τα παιδιά τους και συχνά σκότωναν στις πλατείες των χωρίων ή ύπουλα σε ενέδρες. Εκατοντάδες συμμορίες ανά τη χώρα είχαν καταλύσει την επικοινωνία και συμβαίνει σε όλες αυτές τις δολοφονικές πράξεις, ώστε η χωροφυλακή και εθνοφυλακή να βρίσκονται μακριά...

Και όταν πρόκεται να να γίνει κάποια συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τα έκτροπα, ενώ η αστυνομία έδινε την άδεια, εν γνώσει της ότι θα την αναιρέσει σε λίγο, για τα επιτρέψει στους τραμπούκους να ξυλοφοτρώσουν του συγκεντρωμένους. Ωστέ με την ξέφρενη ασύδοτη τρομοκρατία σκοπό είχαν να ξεριζώσουν απ τη συνείδηση του λαού την Εθνική Αντίσταση και την προσφορά της στη μαύρη κατοχική περίοδο.

Το ΕΑΜ που βγήκε, όπως και το 21 απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε ραγδαία μέσα στην πάλη με τους Ούνους. Ανθωποι μικροί, Ελληνες κακοί, κόμματα που αποπνέουν πτωμαΐνη, ολόκληρος ο λυσσώδης κόσμος του ανοικτού και κρυφού Δοσιλογισμού και της ξενόδουλης προδοσίας, που προσπάθησε με ένα απέραντο μίσος και μια αποτιθέμενη πίστη, Να ΑΡΝΗΘΕΙ το Εθνικό έργο του ΕΑΜ. Να αποδείξει κομματική και ταξική την Εθνική Αντίσταση, Γιατί χωρίς την άρνηση αυτή η συκής, της απροσδόκητη εμφάνιση απ το βρόμικο υπόγειο της συνεργασίας και της εθνική προδοσίας, θα έβγαινε στην επιφάνεια και η εξουσίας, δε θα μπορούσε να σταθεί ούτε όπως στέκεται και σήμερα ακόμα στα ξένα όπλα, τις λίρες του Σύτι και τα δολάρια της Γώλ-Στριτ!

Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Το κόστος μεγάλο και οχι μόνο για τους ίδιους, αλλά και για αυτούς που άφησαν πίσω, οπως η

οκταμελής οικογένεια του αδερφού μου, που μετά την αθώωση και από τα δυό στρατοδοκεία που του ειχαν σκαρώσει, αντί για το σπίτι τον έστειλαν για κάμποσα χρόνια εξορία.

Τέσσερες φορές ανοιξε και έκλεισε το θανατονήσι, το τεράστιο πηράνχας η Γιούρα. Πρώτη φορά στον εμφύλιο. Ανοιξε το Σεπτέμβρη του 1947 και έκλεισε μετά από έξη περίπου χρόνια το Σεπτέμβρη του 1952. Δεύτερη 1956-58 μετά την απόδραση των Βούρλων. Την Τρίτη με τη δικτατορία. Οι πρώτοι κρτούμενοι έφτασαν-φτάσαμε στη Γιούρα στις 25/4/67 και έκλεισε το 1970. Και η Τετάρτη τέλος μετά το Πολυτεχνείο οπου κρατούμενοι καμιά 50ριά και έκλεισε μετά τη μεταπολίτευση.

Για τις φυλακές, τις ίδες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του στο Επταπύργιο, στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να έβλεπε ο καημένος και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοι κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες, που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο και χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης. Μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...

Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα, εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα. Το μόνο «έγκλημα» που έκαναν ηταν η συμμετοχή τους στην εθνική Αντίσταση. Οσο για τις ποινές εκτός του οτι ηταν άδικες ηταν και οι εξοντωτικές...

Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίς και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο και δεν ηταν λίγες εκείνες με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη, που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας. Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν στα

διάφορα στρατοδικεία της χώρας ηταν πολλές. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή...

Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου, γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό. Και αντί για οικογενειακή θαλπωρη, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει ίσως μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε εχουν με τους κοινωνικό-οικονομικού μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς να σε βάλουν για πολλά χρόνια φυλακή γιατί, αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να ξανααποκτήσεις την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιό τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων, οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία.

Και το λέω αυτό γιατί, μπροστά στο εκτελεστηκό οτι ισχύει για τους άνδρες, ετσι και για τις μελοθάνατες γυναίκες. Από βραδύς τους ανακοίνωναν τη απόφαση. Αύριο το πρωϊ θα εκτελεστούν οι θανατικές καταδίκες του τάδε ...και της τάδε...12 τον αριθμό. Οι περισσότεροι ηταν άντρες ψημένοι σε θύελλες και κινδύνους. Μόνο δυό παιδιά και ενα κορίτσι που δεν πάτησαν τα δεκάοχτώ της ακόμα χρόνια, μετά την ανακοίνωση της εκτάλεσής τους το πρωϊ. Τα παιδιά στέκονταν στην άκρη κάπως συλλοϊσμένα. Το ενα από τα παιδιά αναρωτήθηκε...

Πως νάναι αλήθεια εκείνη η στερνή στιγμή; Ο μεγαλύτερος στην ηλικία πλησίασε το παιδί, το αγκάλιασε. Και του είπε σιγά: Μη στενοχωριέσαι. Ούτε που θα το καταλάβουμε. Σ' ενα δευτερόλεπτο κι όλα τελειώνουν. Υστερα σώπασε. Είχε να πει κι αλλα, μα ενας λυγμός τον εμπόδισε να συνεχίσει. Ενας λυγμός οχι για τη δική του ζωή, μα για το νέο παιδί-την κοπέλα, που έτρεμε καθώς σκεφτάταν εκείνη τη στερνή στιγμή που πλησίαζε, πλησίαζε όλο και πιο κοντά...

Πλησίαζε όμως η ώρα που θα τους πήγαιναν στην απομόνωση. Η ώρα που θα έπαιρναν το δρόμο που γυρισμό δεν ειχε. Και έπρεπε να ετοιμαστούν οι μελοθάνατοι γι αυτό το χωρίς γυρισμό ταξίδι. Λούστηκαν, χτενίστηκαν, φόρεσαν τα καλά τους και περίμεναν. Τώρα πιά μαζεύτηκαν ολοι. Θυμιθηκαν γυναίκες, παιδιά και γονείς, συγκενείς και φίλους. Θυμίθηκαν θρύλους, μύθους και παραδόσεις, μα και τις μνήμες του εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα παλιά και τώρα. Θυμήθηκαν τα προσφατα χρόνια που φαινόταν τόσο παλιά, τραγούδησαν μνημόνευσαν εκείνους που προηγήθηκαν στο θάνατο, αστειεύτηκαν και οταν χτύπησε το καμπανάκι του βραδυνού περιορισμού, έφυγαν οι αλλοι για τα κελιά τους κι απόμειναν μονάχα οι δώδεκα. Αυτοί που λούστηκαν, χτενιστηκαν, και

φόρεσαν τα καλά τους και περίμεναν την αυγή που θα τους πήγαιναν στην κατά τα αλλα «νόμιμη» εκτέλεση.??????????????

Για να φτάσουμε ομως στην εκτέλεση, έπρεπε πρώτα να καλυφθούν με τον μανδύα της «νομιμότητας» με την έκδοση διάφορων βασιλικών διαταγμάτων και ψήφιση«νόμων» οπως ο 509, τα έκτακτα μέτρα, που να δικαιολογούν και θα έθεταν σε κίνηση τα έκτακτα στρατοδικεία, μα και τους στρατοδίκες που θα κατοχύρωναν τις εκτελέσεις με τις αντίστοιχες ποινές. Τώρα πλέον μηχανισμοί της σύλληψης, της τακτοποίησης με την αντίστοιχη «ευγένεια» και «πειθώ»των κατηγορητηρίων στις ασφάλειες ή στην ΕΣΑ για τους στρατιώτες. Τώρα πλέον ολα λειτουργούσαν στην εντέλεια.

Το εκτελεστικό απόσπασμα ειχε ηδη ετοιμαστεί και βρισκόταν στον χώρο των εκτελέσεων. Ο αξιωματικός που θα διάβαζε το κατηγορητήριο για τον οποίο θα εκτελεσθούν και θα δώσει τις χαριστικές βολές στην ακριβή θέση πίσω από το απόσπασμα. Τα έγγραφα με σφραγίδες, υπογραφές και ο,τι αλλο θα αιτιολογούσε τη «νομιμότητα» των εκτελέσεων στα χέρια του. Ολα «νόμιμα και με τη βούλα». Καμιά παράλειψη ή παρατυπία. Ο Παπάς το ίδιο, στο χώρο των εκτελέσεων.

Την κοπέλα την ειχαν πάρει μέσα από την τάξη του Σχολείου. Ακόμα δεν ειχε πατήσει τα δέκαοχτω. Κι όμως στο στρατοδικείο, ο βασιλικό επίτροπος ειπε με στόμφο στην αγόρευσή του: Κύριοι στρατοδίκες, μήν εξετάσετε μόνο τί έκανε μέρχι τώρα...αλλα τί μπορει να κάνει αύριο, αφού ειναι τόσο αμετανόητη-ωστε ούτε καν προφορική δήλωση αποκηρύξεως των ιδεών της δεν κάνει. Και για να μήν μπορεί να κάνει αύτα που φοβόταν ο κ επίτροπος την καταδίκασαν σε θάνατο παμψηφεί.

Οπως ειναι γνωστό οι εκτελέσεις για λόγους που δεν ειναι του παρόντος γίνονται πάντα τις πρωΐνες ώρες. Και συγκεκριμένα πρίν από την ανατολή του ήλιου Το βράδυ ομως εκεί στην απομόνωση τους μέλλοντες να εκτελεσθούν είθεισθαι να τους επισκέπτεται κάποιος ιερέας κατά προτίμηση στρατιωτικός για να τους εξομολογήσει και να τους κοινωνίσει των Αχράντων Μυστηρίων. Ο ιερέας αφού τελείωσε με τους άντρες και τα δυο παιδιά πήγε στην κοπέλα.

Η κοπέλα σε κάποια στιγμή ρώτησε τον παπά:

Πάτερ, ολα τα θρησκευτικά συγγράματα και οι πατέρες της Εκλησίας, γράφουν οτι ο Θεός ειναι πηγή της Ζωή των ανθρώπων, με ποιό δικαίωμα η πολιτεία στηριγμένη σε κάποιον καταδότη και επι μισθό χαφιέ, που δεν ειχε την παληκαριά να εμφανιστεί στο στρατοδικείο να καταθέσει τα στοιχεία με τα οποία καταδισκάστηκα μέσα σε λίγα λεπτά σε θάνατο και θα εκτελεστώ αύριο, πριν έρθει η ώρα που αυτός ο θεός θα πάω, μου είπαται κοντά του; Ενώ εμεις φωνάζαμε Λαέ της Αίγινας, λαέ της Ελλάδας παίρνουν και σήμερα για εκτέλεση. Λίγη ώρα μεά ακούστηκαν τα κροταλίσματα των όπλων.

Ιστορικά πέρασαν σχεδόν σαράντα χρόνια από τα Δεκεμβριανά και τριάντα πέντε από την ημέρα που έληξε ο εμφύλιο πόλεμος. Τόσο οι επιζώντες που έζησαν τα τραγικά γεγονότα, άλλο τόσο και οι ιστορικοί που απασχολούνται με το

θέμα αυτό, μα και πολλοί Νέοι που για δικός του λόγους ο καθένας θέτουν ερωτήματα και ζητούν αντίστοιχες απαντήσεις: για το τι ακριβώς συνέβει τότε και όχι μόνο χάθηκε η νικηφόρα έκβαση του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, μα και οδηγήθηκε η χώρα στον αδέρφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο.

Πολλοί είναι αυτοί που προσπάθησαν να απαντήσουν στο πως και γιατί φτάσαμε στον αλληλοσπαραγμό. Σαν μικρό συμμέτοχος των γεγονότων εκείνης της περιόδου και γενικότερα έχω διαμορφώσει την προσωπική μου γνώμη και για τα δύο βασικά και κυριότερα ερωτήματα στα οποία κατά καιρούς, έχουν δοθεί διάφορες αλληλοσυγκρουόμενες απαντήσεις.

Το κάλεσμα του Ρήγα προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να ηγηθούν του αγώνα ηταν σαφή: «Ενωθήτε, βάλετε το Νόμο οδηγό σας, πειθαρχήστε σ εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...». «...Οι Νόμοι ναν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Για να υπάρχουν Νόμοι, πολύ περισσότερο για να λειτουργήσουν οι Νόμοι, προϋποθέτουν μια οργανωμένη κοινωνία και αυτήν ακριβώς την κοινωνία-Εθνος συγκρότησαν πρώτοι σχεδόν οι Ελληνες αγωνιστές το 1821.

Το ΕΑΜ που βγήκε, όπως και το 21 απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε ραγδαία μέσα στην πάλη με τους Ούνους. Ανθωποι μικροί, Ελληνες κοκοί, κόμματα που αποπνέουν πτωμαΐνη, ολόκληρος ο λυσώδης κόσμος του ανοικκτού και κρυφού Δοσιλογισμού και της ξενόδουλης προδοσίας, προσπάθησε με ένα απέραντο μίσος και μια απυθμενη πίστη Να ΑΡΝΗΘΕΙ το Εθνικό έργο του ΕΑΜ. Να αποδείξη κομματική και ταξική την Εθνική Αντίσταση, Γιατί χωρίς την άρνηση αυτή η συκή, της απροσδόκητη εμφάνιση απ το βρόμικο υπόγειο της συνεργασίας και της εθνική προδοσίας, θα έβγαινε στην επιφάνεια και η εξουσίας, δε θα μπορούσε να σταθεί ούτε όπως στέκεται και σήμερα ακόμα στα ξένα όπλα, τις λίρες του Σύτι και τα δολάρια της Γωλστριτ!

Ιστορικά πέρασαν σχεδόν σαράντα χρόνια από τα Δεκεμβριανά και τριάντα πέντε από την ημέρα που έληξε ο εμφύλιο πόλεμος. Τόσο οι επιζώντες που έζησαν τα τραγικά γεγονότα, άλλο τόσο και οι ιστορικοί που απασχολούνται με το θέμα αυτό, μα και πολλοί Νέοι που για δικός του λόγους ο καθένας θέτουν ερωτήματα και ζητούν αντίστοιχες απαντήσεις: για το τι ακριβώς συνέβει τότε και όχι μόνο γιατί χάθηκε η νικηφόρα έκβαση του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, μα και οδηγήθηκε η χώρα στον αδέρφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο.

Πολλοί είναι αυτοί που προσπάθησαν να απαντήσουν στο πως και γιατί φτάσαμε στον αλληλοσπαραγμό, σαν μικρό συμμέτοχος των γεγονότων εκείνης της περιόδου, την προσωπική μου γνώμη στα δύο βασικά και κυριότερα ερωτήματα στα οποία κατά καιρούς, έχουν δοθεί διάφορες αλληλοσυγκρουόμενες απαντήσεις.

Τα ερωτήματα είναι δύο: Το πρώτο είναι αν το κομμουνιστικό κόμμα που αποτελούσε του ΕΑΜικού κινήματος, τον Νου και την καρδιά, στις συνθήκες που είχαν δημιουργηθεί τότε-εσωτερικές και εξωτερικές-να ολοκληρώσει τη νίκη του, μετά την αποχώρηση των Γερμανών, και να εγκαθιδρύσει το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που προβλέπονταν απ τη κοσμοθεωρία του ΚΚΕ. Η

απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι όχι μόνο κάθετα αλλα και απόλυτα αρνητική. ΟΧΙ δεν μπορούσε! Αυτό συνδέονταν άμεσα με την κατάληψη της χώρας από την στρατιά του Τολρπούκιν

Το πρόγραμμα του ΕΑΜ ηταν ότι μετά την απελευθέρωση τη χώρας«...ότι θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο αι ηθικότερο θα είχε μείνει ακόμα ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα, θα άνοιγε διάπλατος ο δρόμος της λαϊκής Δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα Νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου της Αγγλίας και των Σοβίετ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό των Ηνωμένων Εθνών».

Και δεν μπορούσε γιατί δεν θα το επέτρεπαν οι Αγγλοι, στη σφαίρα της επιρροής της οποίας με διεθνείς μυστικές συμφωνίες, είχε παραχωρηθεί η Ελλάδα. Ακόμα και στην περίπτωση που το ΕΑΜ εξουδετέρωνε στους αντιπάλους του και εγκαθίδρυε το καθεστώς του για να υλοποιήσει το πρόγραμμά του, κάτι που με μεγάλη άνεση μπορούσε να το κάνει είτε με τη βία, και τη χρήση των όπλων, είτε ειρηνικά, με ελεύθερες εκλογές, οι Αγγλοι δεν θα το επέτρεπαν χρησιμοποιώντας, χωρίς αναστολές και ενδοιασμούς, όλα τα μέσα που διέθετε, όπως και το έκαναν. Και σε αυτό θα είχε την συμπαράσταση όλων των συμμάχων, συμπεριλαμβανομένης και της αναγκαστικής ανοχής του Στάλιν, που δέχθηκε να μείνει η Ελλάδα στη σφαίρα επηρροής των δυτικών .

Ο στρατηγός τολμπούχιν δεν παραβίασε τα Ελληνικά σύνορα όπως παραβίασε τα σύνορα των άλλων Ευρωπαϊκών και των Βαλκανικών Χωρών. Το γεγονός αυτό πείθει ότι κάποια συμφωνία κλείστηκε στη Λισαβώνα ανάμεσα στους Ρώσους και του Αγγλους. Παρά αύτα μπορούσε να πάρει αν ήθελε δυναμικά και ένοπλα την εξουσία, με τρις βασικές προϋποθέσεις.

α) Να κάνει το ΚΚΕ που ήταν ο εγκέφαλος του ΕΑΜ ΕΛΑΣ να κάνει αυτό, αυτό που έκαναν οι αντιδραστικές Δεξιές δυνάμεις σε συνεργασία με τους Αγγλους νέο κατακτητές. και β) Να γράψει όπως έγραψαν αυτοί στα πολιά τους τα παπούτσια τη Συμφωνία του Λιβάνου και να μην υπογράψει τη συμφωνία της Καζέρτας. Μια συμφωνία που ήδη είχαν κάνει οι Αγγλοι με τους Γερμανούς για την αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, υπό τον όρο ότι οι Γερμανοί θα αμυνόταν και δεν θα παρέδινε την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και το βασικότερο: ότι ο ΕΛΑΣ θα στρατώνιζε τις Ομάδες Μεραρχιών του :70 χιλ έξω από την Αθήνα και 70 χιλ έξω από την Θεσσαλονίκη.

Με βάση αυτή τη συμφωνία η Ομαδα Μεραρχιών: Πολοποννήσου, Στερεάς και Ηπείρου στρατωνίστηκαν στη Λαμία και η Ομαδα Μεραρχιών Μακεδονίας-Θράκης στη Βέροια.

Οι Αγγλοι οσον αφορά την πολιτική τους στην Ελλάδα για την κατοχή, την είχε διαμορφώσει τρις άξονες: Να μην οργανωθεί Αντίσταση, αν οργανωθεί να την

ελέγχει-αφομοιώσει ή αν δεν μπορέσει να την πολεμήσει-εξοντώσει. Γι΄ αυτό όταν οι Φρίτς στο Ανατολικό μέτωπο, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στον κόκκινο στρατό τον Αύγουστο του 1943, οι Αγγλοι μαζί με τις δυνάμεις του κατεστημένου, εκπόνησαν το σχέδιο ΜΑΝΝΑ, που περιείχε και τις τρις μορφές και μέσα να αντιμετωπίσει το Ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Την ημέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα, μαζί με μέλη της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία το ΕΑΜ είχε έξη υπουργούς, ήρθε στην απελευθερωμένη Αθήνα με ένα άγημα αγγλικού στρατού και ο υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας Αντωνυ Ηντεν και Αγγλος Πρέσβης Λήπερ, για να παραβρεθούν στον γιορτασμό της απελευθέρωσής. Όταν ο λαό της Αθήνας ξεχύθηκε κατά χιλιάδες στους δρόμους της Αθήνας με τα λάβαρα της Αντίστασης και των συμμάχων, ο Ηντεν γύρισε προς τον Λήπερ και του είπε: «Με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα της κερδίσει».

Η αποχώρηση των Γερμανών και η απελευθέρωση της Αθήνας, άρα και ολόκληρης της χώρας έγινε στις δώδεκα του Οκτώβρη του 1944. Μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη του 44 που έγινε η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Μια επέμβαση που υπήρξε η πρώτη πιο ωμή , η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χιτλερισμού.

Χρονολογικά από τις 12/10-44 μέχρι στις 4-12-44 που επόπτεβε αναίμακτα το ΕΑΜ την χώρα μεσολάβησαν 53 ολόκληρες μέρες. Χρονικό διάστημα αρκετό για να πραγματοποιήσουν οι Αγγλοι τις προθέσεις, που αποδίδουν στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ, ότι ήθελε να καταλάβει ένοπλα την εξουσία.

Στη διάρκεια αυτή των αυτών των 53 ημερών, (Ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος ο πόλεμος με τον άξονα και τη Γερμανία απέσυραν δυνάμεις από το μέτωπο για να τις φέρουν στην Ελλάδα:αυτό αν δεν είναι συμμαχικό έγκλημα), εκτός από την πλατεία Συντάγματος που την έλεγχε οι συνεργαζόμενη με τους κατακτητές: η οργάνωση «Χ» και ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, ολόκληρη την υπόλοιπη χώρα ηταν ΕΑΜοκρατούμενη, συνεπώς, αν ήθελε να την πάρει με τα όπλα θα την είχε πάρει. Το ΕΑΜ-ΚΚΕ την ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού και όχι με τα όπλα.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα όμως απ τον αγώνα αυτό της φωτιάς και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συνείδηση της δύναμης τους, και γι' αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και τους ντόποιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ηταν και οι Αντιστασιακοί οχι απλώς απόντες του αγώνα αλλα και προδότες.

Στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη Γενιά. Μια Γενιά εμπνευσμένη απ τα Νέα ιδανικά που ειχε φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια Γενιά εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε εδραιώσει. Μια Γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ομως ο πόλεμος τελείωσε. Αυτοί με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων τον κέρδισαν. Τα συμφέροντά τους, οικονομικά και γεωστρατηγικά εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη. Ο,τι του αναλογούσε να κάνει το έκανε. Τώρα δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια: ο «ηρωϊκος», ο «Μέγας», ο «απαράμιλος ελληνικός λαός», που στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολλεμούν σαν Ελληνες» και πολλά αλλα παρόμοια του Τσιώρτσιλ, του Αϊνζεχάουερ και του Στρατηγούς Ουϊλσον, για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη Νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξανά γίνει ο γνωστός «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει. Γιατί αν συνεχίσει να μιλάει θα τον κάνουν πάλι Ντά.

Τώρα Αρωγός στην προσπάθεια να ξανά κάνουν Ντά το λαό ηταν το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του απ την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλεσε και το τελευταίο ίχνος της εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας, που είχε δομήσει ο Αλβανικός πόλεμος και η τετράχρονη Αντίσταση. Ετσι για αλλη μια φορά ο ελληνικός λαός, όως το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις της (Κέντρο-Δεξιά), αλλα πάλι με μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Ιμπεριαλιστική υπέρ ΔΥΝΑΜΗ της Αμερικής.

Πιστεύω, πως το μεγαλύτερο και ιερότερο καθήκον κάθε λαού και ατόμου, ειναι να υπασπίζεται την πατρίδα του, για να μπορεί να ΕΙΝΑΙ και να ΖΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. Ο μεγάλος Περικλής στον Επιτάφιο ειχε πεί επί λέξη: «Ενθα βραβεία αρετής μέγιστα πρόκειται εκεί ζώσιν πολίται και άριστοι άνδρες». Οι Ελληνες στην μακραίωνη ιστορική πορεία, οσες φορές χρειάστηκε να υπερασπιστούν την πατρίδα και την ελευθερία, παλιά και πρόσφατα το έκαναν πρόσβαρα και στην κατοχή εθελοντικά για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου.

Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε Αξιοπρεπές Παρελθόν, Παρόν και Μέλλον και μιά Τεράστια Αγνωνιστική και Πνευματική Προσφορά στην Παγκόσμια Κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε, οτι εκτός απ τη μακραίωνη ιστορία εχει και γερά αγωνιστικά θεμέλια αυτός ο τόπος. Και δεν ειναι μόνον η αρχαία ιστορία, η ιστορία της αρχαίας Αθήνας, της αρχαίας Σπάρτης, της Θήβας, της Ιωνίας, της Μακεδονίας, της Κρήτης, τις Μυκήνες, της Τροία, της Θράκη και μέσα απ το βυζάντιο, την τουρκοκρατία και την Ενετοκρατία. Μα και η Νεότερη μετά το 21,

του 1912, του 1922, το 1936, το 1940-44, τον εμφύλιο, την Χούντα του 1967, μα και μετά το 1974, ο αγώνας συνεχίζει.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινειται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. μέχρι και σήμερα, εχει και πρέπει να θυμάται, να τιμά και να δοξάζει τους αγωνιστές αυτών των τριών επετείων. Και να γιατί πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε αυτές τις τρείς ημερομηνίες.

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Αντί την ημέρα αυτή να γιορτάσουμε οπως γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μπορεί να απελευθερώθηκε η χώρα ο αντικειμενικός ομως σκοπός σχεδίου των Αγγλων, των πρακτόρων, των συντηρητικών δυνάμεων και των εθνικώς μεταμορφωθέντων δοσιλόγων σε αγωνιστές κα ήρωες δεν ειχε ακόμα επιτευχθεί.

Η υλοποίηση αυτού του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, προϋπόθεται δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Τάφους που διακαίωσαν με την τροπή που πήραν τα πράγματα μεταπελευθερωτικά στη χώρα την πρόβλεψη του Ποιητή Φώτη Αγγκουλέ, που σε μερικές μόνο λέξεις συμπύκνωσε το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας: «Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με τους σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, συναλλαγών και διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και

δημοσιογράφους, να διαστρευλώσουν και να παραποιήσουν την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και κυρίως να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε μιάσματα, απάτριδες, άθεους, ΕΑΜοβούλγαρους και σε εσωτερικό «εχθρό».

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα και σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός, που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε Εθνος, η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, εκτός του οτι διατήρησε αδιατάρακτη την ενότητα του λαού, συνέβαλε στη συντριβή του άξονα και την απελευθέρωση της χώρας. Ανοιξε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. μέχρι και σήμερα, εχει και πρέπει να θυμάται, να τιμά και να δοξάζει τους αγωνιστές αυτών των τριών επετείων. Και να γιατί πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε αυτές τις τρείς ημερομηνίες.

Οπού ο οποιοσδήποτε, συμμορίτης, δεκανές ή και χωροφύλακας, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι είναι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Στις συμμορίες αυτές εκτός απ τους δοσίλογους που έπρεπε τώρα να «αγωνιστούν για να σωθούν», συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο παγήγαγε η 4η αυγούστου, γαλούχησε και επέκτυνε η κατοχή. Αυτές οι συμμορίες ηταν που ανήγαγαν τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος». Οι συμμορίες αυτές ειχαν μετατρέψει την Ελλάδα σε μια μεγάλη έρημο.

Σε τέτοιο βαθμό ειχαν φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία και κυρίως η ατιμωρησία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας, που έζησαν και οι ίδιοι αυτές τις σκηνές φρίκης, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Για το τί συνέβαινε στην ύπαιθρο, θα μας το περιγράψει ο αρχηγός της αγγλικής αποστολής που έζησε σε ολη τη διάρκεια της κατοχής στην Ελλάδα. Αυτός ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα γράφει προς τον προεστάμενό του: «Η επιβληθείσα τρομοκρατία μετά τα δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, εις όλην την χώρα αυξάνεται καθ εκάστην. Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν, ωστε καθιστά αδύνατον την ζωή των μή βασιλοφρόνων πολιτών, γεγονός που να ακοπλείει ακόμη και τη σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσομεν επι εν ελεύθερο δημοψήφισμα ή εις εκλογάς. Αι τρομοκρατικαί οργανώσεις της άκρας Δεξιάς, αι κυριώτεροι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπό των Γερμανών και ειχαν εν πάσει περιπτώσει συνεργασθή μετ αυτών, οχι μόνο δεν αφοπλίστηκαν, αλλά συνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως μετά των οργάνων της τάξεως, δια να καταπνίξουν κάθε δημοκρατική σκέψιν...»

Και συνεχίζει: «Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, να αναμερηθούν στην αδιάκοπη μάχη με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο.

Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίησε και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα και να βρεθείς εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής. Αυτό ακριβώς το γεγονός οδήγησε τον Ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει στα πεζά ποιήματά του το στίχο:«Επνιξαν στο λαρύγγι μου τα τραγούδια».

Η περίοδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, ενώ γνώριζε οτι «ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ» κατά την χριστιανική ρήση, χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς τα «ΠΑΙΡΝΕΙ

ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος έθεται, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν, με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη.

Ο πόλεμος λένε εχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δίκαιος ειναι αυτός που γίνεται για την ελευθερία-αυτοδιάθεση και μόνο, τη δημοκρατία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την κοινωνική δικαιοσύνη. Και άδικος και εγκληματικός ειναι αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών-χωρών και λαών και την κατάργηση ολων των πιό πάνω Ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων.

Κάθε πόλεμος ειναι τρομερός και ο εμφύλιος πιο πολύ απ όλους. Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι ενα τεράστιο δοχείο, όπου καλό, και κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και εκδίκηση, πόνος και θυμός, υπάρχουν σε εκρηκτική κατάσταση. Ειναι ενα μίγμα με πολλαπλές χημικές αντιδράσεις. Ενα εν ενεργεία υφαίστειο. Ο χρόνος τόσο της Αντίστασης αλλο τόσο και του εμφυλίου πολέμου, ηταν τόσο πολύ συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες, που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσεις. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα. Από μια στιγμή και έπειτα τα πράγματα παίρνουν το δικό τους δρόμο.

Τόσο στην κατοχή οσο και στον εμφύλιο πόλεμο, δεν υπάρχει χωροταξικός έλεγχος. Αυτόν που είχες πριν δεν τον εχεις τώρα. Και ο κίνδυνος ελοχεύει παντού. Επειτα ειναι η συνεργασία, η προδοσία και η κατάδοση που γεννάει αβυσαλαίο μίσος. Στον πόλεμο γενικά, στην κατοχή και στον εμφύλιο ειδικά, υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από απρόβλεπτες και αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, σε κλάσματα του δευτερολέπτου να πάρεις αποφάσεις και να κάνεις πράγματα, να καταφύγεις σε ενέργειες και μέτρα, που ποτέ και για τίποτε δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν ποτέ απ το μυαλό του ανθρώπου σε ομαλές συνθήκες. Στον πόλεμο ο καθένας απ τους αντιπάλους διεκδικεί τη νίκη. Προσπαθεί να ειναι ο νικητής.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος και φρίκη. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μια τέτοια δοκιμασία. Και δεν το θέλει γιατί, για τη χώρα μας η λέξη εμφύλιος και ο διχασμός δεν ταυτίζονται με τη λέξη «επικαιρότητα». Και δεν ταυτίζονται γιατί η λέξη επικαιρότητα ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Του προσωρινού, του τυχαίου και συμπτωματικού. Ηταν κάτι που πέρασε και δεν θα επαναληφθεί. Αν

θέλουμε ομως να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, πρέπει να παραδεχθούμε, οτι στην χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί εχουν μια ακατανόητη διαχρονικότητα. Αρχίζουν με τις Αμφικτιονίες, συνεχίζουν στην Αρχαία Ελλάδα, δεν τους αποφεύγει το 21 και ειναι παρόν στη σύγχρονη Ελλάδα. Και οχι μόνο. Θα έλεγε κανείς πως οι διχασμοί και οι εμφύλιοι πόλεμοι και τα αλλεπάλληλα δικτατορικά καθεστώτα συνέβαλαν περισσότερο απ όλα τα αλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου. Το ίδιο, η διαπλοκή η διαφθορά και οι συναλλαγές.

Στην μεταπολεμική περίοδο η άρχουσα τάξη έδειξε τον πραγματικό της εαυτό. Αντί να αρπάξει την μοναδική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε ύστερα απ το 21, να συμπαραταχθεί με το λαό και να απαλλαγεί απ την ξένη εξάρτηση η ίδια και η χώρα, προτίμησε για άλλη μια φορά τους ξένους απ το λαό, που θα την στήριζε για τον απογαλακτισμό της απ την ξένη εξάρτηση. Κολλημένη σαν στρύδι στο σώμα των δυνατών ξένων αποδείχθηκε, οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της ταξικά συμφέροντα.

Για ενα λαό όπως ο δικός μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μια υπόμνηση για τα δεινά του όποιου διχασμού και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει, αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο, θα ειναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο. Τα λόγια ομως του Θουκυδίδη, που έρχονται απ το βάθος 24 αιώνων, σχετικά με τους πολέμους και κυρίως τους εμφυλίους, πρέπει οχι μόνο να μείνουν αλλά και να αποτελέσουν τον μελλοντικό μπούσουλα των Ελλήνων.

ο Θουκυδίδης λέει : «... Οσοι δε βουλησονται των τε γενομενων το σαφες σκοπειν και των μελλοντων ποτε αυθις κατα το ανθρωπειον τοιουτων και παραπλησιων εσεσθαι ωφελιμα κρινειν αυτα αρκουντως εξει». Ας τον διαβάσουν οι σημερινές και οι επερχόμενες γενιές, Ίσως τα μαθήματα που προσφέρουν να ειναι αποτελεσματικότερα. Και κυρίως να μην φοβηθούν οπως φοβούνται οι νικητές του μετακατοχικού εμφυλιου να μήν αποκαληφθούν οι φυλακισμένες μνήμες.

Οπως γράφω και σε αλλο σημείο, γεννήθηκα στη Βέροια, στις 23 Ιουνίου του 1923 στη σημερινή οδός Βερμίου 22. Οι γονείς μου Γεώργιος και Μαρία το γένος παλικάρια και τα τρία εν ζωή μεγαλύτερα αδέρφια απ τα οκτώ που απέκτησαν ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές. Πατέρας και ενα απ τα αδέρφια μου με τα (γιδοπρόβατα) και τα άλλα δύο με τις μεταφορές (καραβάνια-αγωγιάτες). Εμένα αφού δεν υπήρχε θέση στην κτηνοτροφία και το καραβάνι και με την προοπτική της αστικοποίησης της ζωής με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη.

Ο Χίτλερ χρειάζονταν κατσικίσια δέρματα, προκειμένου να ποδέσει το σώμα των αξιωματικών με αξιοπρεπή μπότες. Το Μεταξικό καθεστώς για να εξασφαλίσει τα κατσικίσια δέρματα στο Χίτλερ, χαρακτήρισε τα γίδια καταστροφείς του δάσους και υποχρέωσε τους κατόχους να τα πουλήσουμε

σφάζοντάς τα. Λόγω της μεγάλης προσφοράς οι τιμές του κατσικίσου κρέατοςί ηταν μηδαμινή. Με τον τρόπο αυτό η οικογένειά μας έχασε ενα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο. Τα αδέρφια μου Κόγιας Αντώνιος, Στέφανος και Στέργιος ειχαν δημιουργήσει δικές τους οικογένειες.

Με την κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία στις 28 Οκτώμβρη του 1940, και τα τρία αδέρφια μου επιστρατεύτηκαν και την επόμενη 29/10/40 επιτάχθηκαν και ολα τα άλογα και μουλάρια που ειχε ο Πατέρας μου. Το ίδιο έγινε και με τα ζώα που ειχαν τα αδέρφια μου. Μας έμεινε μόνο ένα που ηταν κουτσό. Με αυτό το ζώο έπρεπε να ζήσουμε όλοι όσοι μείναμε πίσω. Οι γονείς μου, εγώ, και οι τρείς γυναίκες των επιστρατευμένων και τα εννέα την εποχή εκείνη παιδιά τους. Στη δεύτερη επιστράτευση μα το πήρα και αυτό και μείναμε μόνο με το γαϊδουράκι. Εγώ 16 χρονών τότε κατακάχθηκα στη αεράμυνα.

Ενα από τα πιο βασικά καθήκοντα της αεράμυνας ηταν να παρακολουθούμε τους ξένους-ή αγνώστους στο χώρο της γειτονιάς, του μαχαλά και την αγορά, η συσκότιση την νύχτα, όταν περνάει στρατός από την πόλη να βοηθάμε την καλή πορεία του και όταν σφυρίζουν οι σειρήνες να βοηθάμε τον κόσμος υποδείχνοντας το καταφύγια, να αποφεύγετε ο πανικός κατά την προσφυγή στα καταφύγια και την έξοδο από αυτά μετά τη λήξη κλπ κλπ.

Τα ερωτήματα είναι δύο: Το πρώτο είναι αν το κομμουνιστικό κόμμα που αποτελούσε του ΕΑΜικού κινήματος, τον Νου και την καρδιά, στις συνθήκες που είχαν δημιουργηθεί τότε -εσωτερικές και εξωτερικές-να ολοκληρώσει τη νίκη του, μετά την αποχώρηση των Γερμανών, και να εγκαθιδρύσει το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που προβλέπονταν απ τη κοσμοθεωρία του. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι όχι μόνο κάθετα αλλα και απόλυτα αρνητική. ΟΧΙ δεν μπορούσε! Αυτό συνδέονταν άμεσα με την κατάληψη της χώρας από την στρατιά του Τολμπούκιν

Το πρόγραμμα του ΕΑΜ ηταν ότι μετά την απελευθέρωση τη χώρας«...ότι θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο αι ηθικότερο θα είχε μείνει ακόμα ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα, θα άνοιγε διάπλατος ο δρόμος της λαϊκής Δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα Νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου της Αγγλίας και των Σοβίετ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό των Ηνωμένων Εθνών».

Και δεν μπορούσε γιατί δεν θα το επέτρεπαν οι Αγγλοι, στη σφαίρα της επιρροής της οποίας με διεθνείς μυστικές συμφωνίες, ειχε παραχωρηθεί η Ελλάδα. Ακόμα και στην περίπτωση που το ΕΑΜ εξουδετέρωνε στους αντιπάλους του και εγκαθίδρυε το καθεστώς του για να υλοποιήσει το πρόγραμμά του, κάτι που με μεγάλη άνεση μπορούσε να το κάνει είτε μα τη βία, με τη χρήση των όπλων, είτε ειρηνικά, με ελεύθερες εκλογές, οι Αγγλοι δεν θα το

επέτρεπαν χρησιμοποιώντας, χωρίς αναστολές και ενδοιασμούς, όλα τα μέσα που διέθετε, όπως και το έκαναν και σε αυτό θα ειχε την συμπαράσταση ολων των συμμάχων, συμπεριλαμβανομένης και της αναγκαστικής ανοχής του Στάλιν που δέχθηκε να μείνει η Ελλάδα στη σφαίρα επηρροής των δυτικών .

Ο στρατηγός τολμπούχιν δεν παραβίασε τα Ελληνικά σύνορα όπως παραβίασε τα σύνορα των άλλων Ευρωπαϊκών και των Βαλκανικών Χωρών. Το γεγονός αυτό πείθει ότι κάποια συμφωνία κλείστηκε στη Λισαβώνα ανάμεσα στους Ρώσους και του Αγγλους. Παρά ταύτα μπορούσε να πάρει αν ήθελε δυναμικά και ένοπλα την εξουσία, με τρις βασικές προϋποθέσεις.

α) Να κάνει το ΚΚΕ που ήταν ο εγκέφαλος του ΕΑΜ ΕΛΑΣ να κάνει αυτό, αυτό που έκαναν οι αντιδραστικές Δεξιές δυνάμεις σε συνεργασία με τους Αγγλους νέο κατακτητές. Να γράψει όπως έγραψαν αυτοί στα πολιά τους τα παπούτσια τη Συμφωνία του Λιβάνου και να μην υπογράψει τη συμφωνία της Καζέρτας. Μια συμφωνία που ήδη είχαν κάνει οι Αγγλοι με τους Γερμανούς για την αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, υπό τον όρο ότι οι Γερμανοί θα αμυνόταν και δεν θα παρέδινε την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και το βασικότερο: ότι ο ΕΛΑΣ θα στρατώνιζε τις Ομάδες Μεραρχιών του :70 χιλ έξω από την Αθήνα και 70 χιλ έξω από την Θεσσαλονίκη.

Με βάση αυτή τη συμφωνία η Ομαδα Μεραρχιών: Πολοποννήσου, Στερεάς και Ηπείρου στρατωνίστηκαν στη Λαμία και η Ομαδα Μεραρχιών Μακεδονίας-Θράκης στη Βέροια.

Οι Αγγλοι οσον αφορά την πολιτική τους στην Ελλάδα μετά την κατοχή της ειχε διαμορφώσει τρις άξονες: Να μην οργανωθεί Αντίσταση, αν οργανωθεί να την ελέγχει-αφομοιώσει ή αν δεν μπορέσει να την πολεμήσει-εξοντώσει. Γι΄ αυτό όταν οι Φρίτς στο Ανατολικό μέτωπο, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στον κόκκινο στρατό τον Αύγουστο του 1943 οι Αγγλοι μαζί με τις δυνάμεις του κατεστημένου, εκπόνησαν το σχέδιο ΜΑΝΝΑ, που περιείχε και τις τρείς μορφές και μέσα να αντιμετωπίσει το Ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Την ημέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα, μαζί με μέλη της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία το ΕΑΜ είχε έξη υπουργούς, ήρθε στην απελευθερωμένη Αθήνα με ένα άγημα αγγλικού στρατού και ο υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας Αντωνυ Ηντεν και Αγγλος Πρέσβης Λήπερ, για να παραβρεθούν στον γιορτασμό της απελευθέρωσής. Όταν ο λαό της Αθήνας ξεχύθηκε κατά χιλιάδες στους δρόμους της Αθήνας με τα λάβαρα της Αντίστασης και των συμμάχων, ο Ηντεν γύρισε προς τον Λήπερ και του είπε: «Με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα της κερδίσει».

Η αποχώρηση των Γερμανών και η απελευθέρωση της Αθήνας, άρα και ολόκληρης της χώρας έγινε στις δώδεκα του Οκτώβρη του 1944. Μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη του 44 που έγινε η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Μια επέμβαση που υπήρξε η πρώτη πιο ωμή , η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χιτλερισμού.

Χρονολογικά από τις 12/10-44 μέχρι στις 4-12-44 μεσολάβησαν 53 ολόκληρες μέρες. Χρονικό διάστημα αρκετό για να πραγματοποιήσει τις προθέσεις που αποδίδουν στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ ότι ήθελε να καταλάβει ένοπλα την εξουσία.

Στη διάρκεια αυτών των 53 ημερών, εκτός από την πλατεία Συντάγματος που την έλεγχε οι συνεργαζόμενη με τους κατακτητές: οργάνωση «Χ» και ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, ολόκληρη την υπόλοιπη χώρα ηταν ΕΑΜοκρατούμενη, συνεπώς αν ήθελε να την πάρει με τα όπλα θα την είχε πάρει. Το ΕΑΜ-ΚΚΕ την ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού και όχι με τα όπλα.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΑΜΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 1941-1944

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους, σε μια από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φως από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, όπως οι Ελληνες Αντίσταση στα μετώπισθεν του εχθρού κατακτητη..

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Αστούς και τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με όλα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, έτσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα: για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λυθούν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα.

Προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι, ώστε, μετά την

απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μην επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

ΤΟ ΕΑΜ ερχονταν απόο το 21, Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ένα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της.

Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21 διαμόρφωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, με σύνορα και σημαία. Η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιο ένδοξη και πιο ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική, με το άνοιγμα κοινωνικό πολιτικού και πολεμικού μετώπου στα μετώπισθεν του εχθρού-κατακτητή.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ένα τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως εκείνη την ώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιο απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση.

Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μιά από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, όπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με όλα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, έτσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μην επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ένα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας.

Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιο ένδοξη και πιο ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική. Αφού κατόρθωσε να δημιουργήσει κοινωνικό πολιτική και ένοπλη οργάνωση στα μετώπισθεν του εχθρού- κατακτητή

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως εκείνη την ώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή και στον Β! Παγκόσμιο Πολεμο, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 στην αρχή 15 και πλέον μετά γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους άλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μην αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρις κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση αιώνων και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης, Και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.

Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης

ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν. Οταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπό κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβήτησε την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδικεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτεριά του. Μια ιδιότητα και ένα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι όταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες, με εξαίρεση αυτούς που είχαν ταυτίσει τα συμφέροντα τους με αυτά των κατακτητών.

Η χώρα κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με την Ιταλία καιένα αιματηρό πολυήμερο με τη Γερμανία που ήταν η ατμομηχανή του άξονα. Ήταν επόμενο τα αισθήματα που ένοιωθε ο κάθε Ελληνας και η στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές να ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. και τα πιστεύω λόγω της Δικτατορίας και τις επιπτώσεις που αυτή είχε στο λαό και τη χώρα, δεν ήταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν πολλολού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν αποδέχθηκαν την δικτατορία. Γεγονός που είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία» όσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετώπιζαν την κατοχή της χώρας.

Αυτό ήταν ένα απ τα πιο δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου όταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατέλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκλειστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορριφθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα είχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει έχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο όταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, όταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, όπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, έχει γίνει ένα τεράστιο βήμα προς τα εμπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την άλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ενώ οι μελανοχίτωνες μάζευαν λουλούδια για να τους δεχθούν και η Ελίτ του φασισμού δάφνες για στεφανώσει τους κατακτητές, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτοί λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την

κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθηση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Το ΕΑΜ. το ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλό σκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ένα στρατόπεδο στο άλλο. Και το βασικότερο να μην επιστρέφουν ποτέ τόσοι, όσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στις μεγάλες Πόλεις: Θεσσαλονίκη, Αθήνα κλπ, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά σισίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν είχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που είχε υποστεί ο ελληνικός λαός. Στη χώρα του λαδιού τα παιδιά και οι γέροι πέθαιναν με πρησμένες τις κοιλιές. Και κάθε πρωϊ τους μάζευαν με τα κάρα του Δήμου.

Το έργο της Αντίστασης, είχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα, όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν και να αλλειώσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», έτσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενοι ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του είχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δίστασαν, παραβλέποντας ή παρερμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδισαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιο τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση, άλλαξαν ιδέες, απεμπόλησαν όλη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους. Δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου

«αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν έχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές ακόμα, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας έχει το αναφθερετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να έχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω είναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται, γιατί ταυτίζεται με τους Γές Μάν, που ο ίδιος κάποτε πλέμησε

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές και αργότερα όταν η Αντίσταση αυγάτισε με 15 και 16 μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους άλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό.

Για την ιστορία η δήλωση του Τσώρτσιλ, προς το Αγγλικό κοινοβούλιο την παραμονή της μάχης του Ελαμέϊν έλεγε: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά. Σημαντικής βάσεως και οδό, προς την βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Αθηνών.

Πιστεύω, ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι. Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγωτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Με αυτά ακριβώς το λόγια είπε τότε ο Τσώρτσιλ : «είναι προς τιμή του ΚΚΕ που πρώτο άρχισε τον αγώνα κατά των κατακτητών». ΚΚΕ.

Και πλειοδότησαν αργότερα ο Πρόεδρος Ρούσβελτ πρώτα και ο Ανζενχάουερ σαν αρχιστράτηγος του συμμαχικού αντί φασιστικού αγώνα μετά και ο στρατηγός Ντε Γκώλ, που σαν επικεφαλής της Γαλλικής Αντίστασης, αξιολόγησε την προσφορά την Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης στον Αντιφασιστικό αγώνα λέγοντας: «Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματα της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα

χρέη δεν λησμονούνται». Και σαν Αντιστασιακός θυμίζω, οτι δεν πρέπει να λησμονούν οι σύμμαχοι και συμπολεμιστές ότι η Ελλάδα: έχει υποστεί τις μεγαλύτερες απώλειες απ τις μη Σλαβόφωνες Γερμανό κρατούμενε χώρες και ότι φεύγοντας οι Γερμανοί από την Ελλάδα πήραν μαζί τους ό,τι μπορούσε να μετακινηθεί...!

Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μη αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά, με τους τρις κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδσοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ένα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτεριά

του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες.

Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός ηταν λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Το ΕΑΜ. το ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπήρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία

της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένη μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμανα αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και ταυτίζεται με τον ΛΑΪΚΙΣΜΟ η ανάλυση του όρου και μετέφερα επί λέξη στο κείμενο ότι: «Λαϊκισμός σημαίνει ο έπαινος και η κολακεία των αδυναμιών του λαού, καθώς και την υιοθέτηση των όποιων επιθυμιών του». Αυτός είναι ο ορισμός. Για να αποδώσει τους καρπούς του ο λαϊκισμός χρειάζονται και κάτι τύποι που, συμπαθείς κατά τα άλλα, που δεν τα έχουν καλά μαζί του και από καιρό του έχουν κηρύξει αμείλικτο πόλεμο κατά των αγωνιτών.

Ακόμα πρόκειται και για δημοσιογράφους κατά κύριο λόγω, αλλα και πολιτευόμενους. Καλλιεργημένοι άνθρωποι και όμως χρησιμοποιούν το λαϊκισμό τον οποίο ενώ χρησιμοποιούν και ασκούν οι ίδιοι τον αποδίδουν στον πολιτικό αντίπαλο ελλείψει επιχειρημάτων και προτάσεων και αναζήτηση της αλήθειας που απαιτεί κόπο, χρόνο και χρήμα. Για να μην υποστούν αυτή την τριπλή βάσανο και συνέπεια του ακατάσχετου και ανελέητου λαϊκισμού

Και η ιστορία που είναι σαφής και γάργαρη δεν αποδέχεται και δεν την σκιάζει όσο έντεχνος και ραφινάτος και αν είναι η τέχνη της προπαγάνδα και του του Λαϊκισμού και των Ηρώστρατων της διαστρεύλωσης της ΙΣΤΟΡΙΑΣ που έχει γραφεί με το ΑΙΜΑ των Νεκρών και δια βίου Αναπήρων.

ΙΧΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΑΚΟΛΟΥΘΏΝΤΑΣ ΣΗΜΕΡΑ ΑΥΤΌ ΤΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΙΧΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Πρέπει να πούμε ότι ο Εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στη Δεξιά και την Αριστερά μετά την μετονομασία του ΣΕΚΕ σε κομμουνιστικό κόμμα, μέχρι από το 1933, που έγινε το στρατιωτικό κίνημα του Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη ήταν Ιδεολογικός Το κίνημα του Βενιζέλου έγινε ενόψει του Β Παγκοσμίου Πόλεμου. Η

Αγγλία που ήταν φύση και θέση εχθρός της Ελλάδα, προκειμένου να βγάλει την Ελλάδα στον πόλεμο ήθελε, τον ελληνικό στρατό καθαρό από τα αριστερά κομμουνιστικά «Μιάσματα».

Η προσωπικότητα του Ελ Βενιζέλου χώρισε την Ελλάδα και τους Ελληνες σε δυο στρατόπεδα. Οι Ελληνες γεννιόταν και πέθαιναν Βενιζελικοί η Βασιλικοί. Ανεξάρτητα για το σκοπό που έγινε το κίνημα της Θεσσαλονίκης, έδωσε τη δυνατότητα στο παλάτι στη δεξιά και τους Αγγλους, να καθαρίσουν το στρατό από όποιο δημοκρατικό στοιχείο υπήρχε στο ελληνικό στρατό.

Σε όλη τη διάρκεια του μεσοπολέμου, η ελληνική Αστική τάξη, η οποία βρίσκονταν σε σημείο Ακμής, ενώ προσπάθησε να αποκτήσει ιδεολογικό περιεχόμενο και να πετύχει συνοχή και οργανώσει. Δεν τα κατάφερε, γι' αυτό και δέχθηκε σαν διέξοδο την δικτατορία της 4της Αυγούστου. Η περίοδος του μεσοπολέμου η αστική τάξη ήταν γεμάτη αντιθέσεις και προστριβές. Και ακόμα χειρότερο παρ' ότι έλεγχε τον λαό δεν κατόρθωσε να έχει εδραιώσει σχέσεις και ρίζες μαζί του. Αποτέλεσμα αυτών ήταν η Αγγλικής κοπής βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, φασιστικού όμως περιχομένου.

Την ίδια νύχτα της δικτατορίας άρχισαν οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια και εκπαραθυρώσεις. Τα 4 και χρόνια μέχρι την κήρυξη του Ιταλό-Ελληνικού πολέμου οι Ελληνες είχαν υποστεί τα πάνδεινα. Οπως ειναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το μαρτύρα!...Ο συλληφθείς λέει τι να μαρτυρήσω; «Αυτά που ξέρεις»! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα απ το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: «Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, οργάνωση, μονάδα κλπ. Η απάντηση δεν ξέρω τίποτε. Και οταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσωμένοι και κάποιος του πει...-

«Αν δεν μας τα πεις εσύ με το καλό σε λίγο θα τα μάθεις και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι' αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Τότε ο χώρος μικραίνει. Ο κόμπος στο λαιμό του δυσκολέψει την ανάσα.- Τι να πώ; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης και τον χτυπήσουν στα τυφλά και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ένα κελί το κουφάρι του. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκαλα και νεύρα...λιποθυμά.

Και αφού συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα, ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρις δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας οπότε παύει να υπάρχει το έγκλημα, η εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και οταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα. Και όταν κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενου δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά και κρατά σφιχτά ό,τι έχει πάρει μαζί του: τους δικούς του: γυναίκα παιδιά και γονείς, συγγενείς γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο που γεννήθηκε και την Ελλάδα και συζητά μαζί τους. Ζει τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους.

Το επόμενο βήμα είναι το πατροπαράδο του το έχω γράψει και σε άλλο σημείο η οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία και τον πολιτισμό.

Την αυγή της 28ης Οκτωβρίου η φασιστική Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και αφού η ιταλική αυτοκρατορία χάρη στην σθεναρή άμυνα του Ελληνικού στρατού, δεν μπόρεσε όπως ποθούσε να εισβάλλει στη χώρα μας. Στις έξη Απριλίου του 1941, μας κήρυξε τον πόλεμο και η Γερμανία που αποτελούσε την ατμομηχανή του φασιστικού άξονα, προκειμένου να σώσει τον εταίρο της απ την πρώτη ήττα του άξονα.

Μετά την κατάρρευση του μετώπου είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών το 4ο Αυγουστιανό καθεστώς, το κράτος και η ««εθνική ηγεσία» της χώρας όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ένα σκοπό είχαν πώς να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για τον μέλλον της.

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μια από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φως από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, οπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν

επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιό ένδοξη και πιό ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαχτο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως τώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την ποιο απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς

κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην Έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπό κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες. Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί από το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η

κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, όπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρος. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την άλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός ηταν λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επόμενη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Το ΕΑΜ. το ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα

για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μην επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσήτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπήρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδισαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένη μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να

γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω είναι σκέτος σαλταρισμός

οι Κουϊσλιγκ: Τσολάκογλου, Μπάκος κ Σία όχι όνο παρέδωσαν στρατό και λαό άνευ όρων στους στρατούς κατοχής, αλλα και σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση

οι Ελληνες, ξαναβρέθηκαν μπροστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλημμα ηταν πιο τραγικό. Η απάντηση είναι γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός μας δεν θα χάριζε το Επος του 40 στο φασισμό. Οσοι ξεκίνησαν για τον υπέρ πάντων αγώνα, ειχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα. Ιδέες και όνειρα που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό. Εναν ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, το κατηχητικό, ο Κότζαμπασισμός, οι αλλεπάλληλες δικτατορίες και ειδικά η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία.

Ένα ατομισμό που ειχε αφήσει ανοιχτό του δρόμο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες παρελθόν αλλα και το ίδιο το μέλλον. Με πρώτο σύνθημα:«Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικές οργανώσεις. Το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ». Ενα σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε σε όλα τα μετερίζια του αγώνα να πραγματοποιήσει.

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες της ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιαναίικη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

«...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλληγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ αυτόν τον τρόπο ενα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, ειναι και υποχρεωμένος να ανταπόδοση του χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να ειναι μεγαλύτερη, ωστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά. Αρα η συναλλαγή είναι συμφυής με το σύστημα διακυβέρνησης

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές παραμέτρους. Δηλαδή τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία ήθελαν οι κοτζά-πασάδες και ο κλήρος διεξαχθεί και η Επανάσταση του 21. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή ειναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παραδοσιακή. Οριστική και αμετάκλητη Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την συνιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μοίρασμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικο-τσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις οσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωβρίου 1940

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές

πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες της ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιαναίικη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές παραμέτρους. Δηλαδή τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία ήθελαν οι κοτζά-πασάδες και ο κλήρος διεξαχθεί και η Επανάσταση του 21. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή είναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παραδοσιακή. Οριστική και αμετάκλιτη Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την συνιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μοίρασμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικο-τσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις όσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωβρίου 1940.

Το ότι η αστική τάξη δεν είχε σχέσεις, επαφή και ρίζες στο λαό φάνηκε στη διάρκεια της κατοχής. Ολοι σχεδόν οι αρχηγοί των αστικών κομμάτων έμειναν αρχηγοί χωρίς οπαδούς γι' αυτό οι διάφορες ελληνικές Ελίτ, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαμόρφωναν τις διάφορες μορφές συνεργασίας με τους κατακτητές και οι μελανοχίτωνες ετοιμάζονταν να μαζέψουν λουλούδια να δεχθούν τους κατακτητές και δάφνες να στεφανώσουν του νικητές.

Οι διάφορες ελληνικές Ελίτ, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαμόρφωναν τις διάφορες μορφές συνεργασίας με τους κατακτητές και οι μελανοχίτωνες ετοιμάζονταν να μαζέψουν λουλούδια να δεχθούν τους κατακτητές και δάφνες να στεφανώσουν του νικητές.

Όταν αυτοί μάζευαν λουλούδια και δάφνες και σχημάτιζαν οι επίορκοι στρατηγοί την πρώτη ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση και τις μορφές συνεργασίας, εμείς μαζεύαμε στρατιωτικά είδη, σφαίρες και όπλα και σε συνέχεια δημιουργήθηκε η πρώτη οργάνωση που άρχισε να λειτουργεί: ηταν η Αλληλεγγύη, η οποία εξελίχθηκε στην επιμελητεία του αντάρτη. Ακολούθησε Το ΕΑΜ ΝΕΩΝ. Στο ΕΑΜ ΝΕΩΝ το σύνθημα ήταν ο «ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ» Το έργο της εθνικής Αλληλεγγύης και του ΕΑΜ ΝΕΩΝ . Συλλογή τροφίμων, Ρούχων, και ότι άλλο χρήσιμο που θα κάλυπτε τις ανάγκες των οικογενειών που είχαν την ανάγκη και αυτών που τα παιδιά του σκοτώθηκαν στο πόλεμο. Στέκια για τους Παράνομους και Γιάφκες για πιο μόνιμες συναντήσεις.

Και αργότερα στρατιωτικά είδη: Στρατιωτικά ρούχα, χλαίνες ξιφολόγχες, δερμάτινες Τσάντες και ότι άλλο είχε σχέση με στρατό και όπλα.

Μετά τη διάλυση της ΟΚΝΕ. (Οργάνωση κομμουνιστικής Νεολαίας Ελλάδας) το γεγονός αυτό πλάτυνε τον Νεολαϊστικο ορίζοντα. Στις 23 του Φλεβάρη του 1943 Ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ.

Την επόμενη της ίδρυσης της ΕΠΟΝ πολλά πράγματα άλλαξαν. Τώρα πια ο χώρος του αγώνα άλλαξε και η πρόσβαση στη νεολαία ήταν πιο εύκολος. Οσοι ήμασταν οργανωμένοι ΕΑΜ-ΝΕΩΝ ενταχθήκαμε στην ΕΠΟΝ. Πολλά απ τα καθήκοντα παρέμειναν ίδια, πολλά όμως ήταν εντελώς διαφορετικά. Το Σύνθημα με το οποίο πορευόμασταν στην ΕΠΟΝ ήταν: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ» και σε συνέχεια το ΠΟΤΕ πια ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα. Ιδέες και όνειρα που για πρώτη φορά στη Νεολαϊϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό. Εναν ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, το κατηχητικό, ο Κότζαμπασισμός, οι αλλεπάλληλες δικτατορίες και ειδικά η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία.

Ένα ατομισμό που ειχε αφήσει ανοιχτό του δρόμο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες παρελθόν αλλα και το ίδιο το μέλλον. Με πρώτο σύνθημα:«Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικές οργανώσεις. Το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «Η ΕΠΟΝ ΠΡΟΧΩΡΕΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ. Ενα σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε σε όλα τα μετερίζια του αγώνα να πραγματοποιήσει.

Και η Αντίσταση προσπάθεια απέβλεπε, στο να επιβεβαιώσει ότι με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, στο διάβα των αιώνων, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια.

Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, σε βαθμό που να μην είναι τίποτε άλλο, παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πει : «Σ' ένα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή του πολιτισμού και της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή και σφραγίδα».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά μας.

Ο λαός που έχυσε χθες ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα. Και απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό να φέρει με την απελευθέρωση της χώρας την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν έχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα έχει κατακτήσει και τα έχει γράψει υποθήκη με τον αγώνα, τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους.

Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης όπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφιβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους, ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, του 1912, του 1922, του 1940-44. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε, του 12 και του 1922 και του 1941-44 τώρα.

Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί

ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στην ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξίας με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια.

Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες ειχε και αυτός ο δοξασμένος και πρωτόγνωρος Αλβανικός και καταχικός αγώνας, τα θετικά και τα αρνητικά. Τα φώτα και τις σκιές τους. Απ το σημείο αυτό ομως μέχρι την διαστρεύλωση, την παραποίηση και τον μηδενισμό αυτού του αξιοθαύμαστου και ανεπανάληπτου κατοχικού αγώνα και η εμμονή του κατεστημένου να γιορτάζουμε την 28η σαν εθνική επέτειο δεν οδηγεί πουθενά.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπερβολές την ιστορία τους. Μόνο Εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοί μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ην σοφία εις αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια. Και την ιστορία να οδεύει από το εθνικό στο τοπικό και απ το συλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρειών! Μόνο Εμείς παρά την τεράστια στο χρόνο ιστορία ήμαστε ΑΜΝΗΜΟΝΕΣ

Η Ελλάδα εδώ και τριάντα πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Για να είναι άξια της Ελλάδας, κάθε επόμενη γενιά, πρέπει να γνωρίζει ποια είναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιο άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη είναι η μόνη γόνιμη αλήθεια που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το ΝΟΥ των γενιών. Να γονιμοποιήσουν το φρόνημα και τη θέληση της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της έχουμε εμπιστοσύνη, όπως οι πρόγονοι μας την εμπιστεύτηκαν στους γονείς μας και οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς.

Βέροια 1976 Κόγιας Νίκος

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ

Το οδοιπορικό των πολιτικών κρατουμένων πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη

Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Οσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους

και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση σε χαρτί ή πίνακα και τα όποια ορθογραφική λάθη. ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν.

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον; Και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν; Η έννοια της λευτεριάς είναι ενιαία. Και μόνο ένας λαός , που αγωνίζεται να βγάλει από πάνω του, τον ξένο κατακτητή, μόνο αυτός μπορεί να κατακτήσει και την εσωτερική του λευτεριά. Αλλιώς πρόκειται να αλλάξει μόνο Αφέντη. Συνεπώς απαραίτητη είναι όταν κατακτιέται η χώρα η οργάνωση είναι η πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση για τον Παλαϊκό αγών. Μόνο με μια τέτοια οργάνωση μπορεί να επιτευφτεί ο γενικός φρονηματισμός του λαού, το κτύπημα της μοιρολατρίας της αδιαφορίας, του ατομικισμού και της κάθε μορφής συνεργασίας και προδοσίας ακόμα.

Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση της Κασσάνδρα. Η Κασάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η «Μάγισσα», δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως . Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνωνα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε λένε!), να μην την πιστεύει κανείς, Για αυτό και εμείς ζητήσαμε να μην έρθουν μετά απελευθερωτικά στην Ελλάδα για μην συμβεί κάτι παρόμοιο με αυτό που συνέβει στην Τροία.

Γι' αυτό και οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, 1941-44, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια που στη διάρκεια τους πολτοποίησαν τη συνείδηση των Ελλήνων και τον αγώνα τους να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.

Και αυτό γιατί ήταν σαφή, οτι θεωρώντας την Ελλάδα τσιφλίκι τους από το 21 και το κόστος που πλήρωσαν στους Ρώσους με τη στήριξη των Αμερικανών, που θα ήταν ο επόμενος νέο κατακτητής θα ενεργούσαν με βάση το παλιό Σαξωνικό σύνθημα: «κάντε τον κόσμο Αγγλία» και στην Ελλάδα: Μετά τον ερχομό τους: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», προετοιμάζονταν το έδαφος μετά την ήττα τους τον Μάρτη του 1947 να τους διαδεχθούν οι Αμερικάνοι για συνεχίσει τον εμφύλιο πόλεμο.

Ας σκεφτούμε αυτή τη στιγμή τη διαχρονικότητα και τη σημασία της Αριστεράς. Θα δούμε ότι στο βάθος χρόνου της Αριστερά, θα δούμε ότι υπάρχουν πάνω από όλα τίμιοι αγώνες με βάση την ανθρωπιστική σκέψη και την Πατρίδα, ενώ στο βάθος χρόνου της Δεξιάς δεν θα δυσκολευτεί να βρει κανείς τη διαφθορά τη συναλλαγή και τον δοσιλογισμό.

Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάλουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον είχεν αυτό κατοχήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν οτι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ηταν οτι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλει δεν εχει παρά να ρίξει μια ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου νέο κατακτητή Τσώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού από Αέρα, Γη και θάλασσα το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποια κόμματα κυβερνούσαν τότε; Την Ελλάδα) φέροντες μέθ' ημών καλά δώρα όπως την : ελευθερίαν (μα η χώρα ήταν ελεύθερη από, τις 12/10/ 1944;). Την τάξιν, (από τις 12/10/1944 μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη που έγινε Αγγλική ένοπλη επέμβαση (τάξη απόλλυτη επικρατουσε σε ολόκληρη τη χώρας). Οσο για τα τρόφιμα (εννοεί τα τρόφιμα της ΥΟΝΡΑΣ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν;),την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν και μεταφράσει στην γλώσσα που με τα Αττικά γράμματα, άλλωστε, έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) των Ανθρώπων (που την μιλούν), αφού εχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απ' αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών οικοδομημάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου από τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την είχε ο νεό Ρωμαίος κατακτητής της χώρας μας που υπαγορεύσει του ορούς του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγή από την δυστυχίαν και να αρχίσει ,μια νέα ζωή». Και δεν ειχε, οπως και οι πρώην, Νυν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες, γιατί αν την είχε θα γνώριζε και αυτός. Αυτός που κατ΄επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, οτι τα γράμματα όπως και ο Ανθρωπος εξάλλου, εχουν

Ανθρώπινη προέλευση και συμμετρία. Γι' αυτό και συνδέονται άμεσα με αυτόν, ενώ παράλληλα, συνδέονται με αυτά οι επτά αγωγοί-πηγές ζωτικού πνεύματος και επικοινωνίας που εδράζουν στο πρόσωπό του.

Τα αυτιά, που εχουν για προορισμό την αναγνώριση του ήχου τους, τα μάτια, που δίχως αυτά δεν θα μπορούσαν να αναγνωριστούν σαν αυθύπαρκα σχήματα, τα ρουθούνια, που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην ορθή και αρμονική εκφορά των ήχων τους και, βέβαια, το στόμα, τον τελικό εκτελεστή στη διαδικασία της ομιλίας, που συμβάλλει στον σχηματισμό του ιδιαίτερου κάθε φορά τονισμού και του ήχου του κάθε γράμματος.

Συνήθως οι συγγραφείς τοποθετούνται στο χαρτί όταν κατακάτσει ο κουρνιαχτός της ιστορικής στιγμής. Και η ιστορία και ο μύθος ανήκουν στον ευρύτερο του παρελθόντος και γι' αυτό δεν παύουν να αφορούν το παρόν.

Να μη ξεχνούμε ότι υπάρχει μια διαχρονικότητα όχι μόνο στο ιστορικό γεγονός, αλλά και στις πολιτικές έννοιες και σημασίες του γεγονότος.

Βέβαια, « Η (...) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (...)ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ Ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε και επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βέβαια, ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια η μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ένας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί και ειδικά η Αριστερά και μαζί της ο λαός, που έχει όλο το ιστορικό και Αντιστασιακό μακρόχρονο υπόστρωμα για να εμπνευστεί από την ιστορία του και την προσφορά του στο κοινωνικό και οικονομικό γίγναισθαι της χώρας. Τα αιτήματα του ελληνικού λαού εξακολουθούν να εστιάζονται και να συμποσούνται στο τρίπτυχο: Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και κοινωνική Δικαιοσύνη, με τη Δημοκρατία να είναι ο αποφασιστικός κρίκος στην όλη σχέση των ανθρώπων.

Πάντα με την πεποίθηση ότι η Ελλάδα χρειάζεται ένα Νέο 1843 της, και η Ευρώπη το Νέο 1848, με μια συνεκτική Ριζοσπαστική Αριστερά και ένα νέο εθνικό λαϊκό Μπλόκ να προχωρήσουν ανάμεσα στις γεωπολιτικές, εθνικές και ταξικές συμπληγάδες χωρίς να κομματιαστούν.

Βέροια Κόγιας Νίκος Μάρτιος 1963

ΠΟΛΟΙ ΣΥΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΝ ΤΟ ΕΑΜ ΜΕ ΤΟ ΚΚΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ ΕΓΡΑΨΑΝ ΑΣΟΧΑΣΤΑ ΚΑΙ ΑΒΑΣΑΝΙΣΤΑ ΓΡΑΨΕΙ ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Ετσι έμεινε η Μακριά σκιά της δεκαετίας του 40 το κατεστημένο που ήταν υποκινητής και βασικός συντελεστής: Της Αγγλικής κοπής φασιστικού τύπου όμως Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, του Ιταλό-Ελληνικού πόλεμος, της κατοχή, του εμφύλιος πολέμου και σε συνέχεια για τα 40 πέτρινα χρόνια.

Να γιατί η δεκαετία αυτή δεν είναι μια απλή δεκαετία. Οι συνέπειες της δεκαετίας αυτής ήταν διαρκές, και αισθητά έντονες στο λαό τα όσα μεσολάβησαν στη δεκαετία αυτή. Ήταν μια πονεμένη δεκαετία. Μια δεκαετία ήταν η δεκαετία που έκανε καθοριστικής σημασία διαιρετικές τομές το παρελθόντος μα και του μέλλοντος που ακολούθησε αποτέλεσμα της Εθνικής Αντίστασης και του εμφυλίου πολέμου και κυρίως της μετεμφυλιακής παγίωσης του κράτους της ΔΕΞΙΑΣ. Η παγίωση αυτή δεν εχει ξεπεραστεί παρά μόνο θεωρητικά.

Ο εμφύλιος θεσμοποίησε, μα και Θεοπίησε την ιδεολογική πόλωση σε όλους τους τομείς της πολιτικής και κοινωνικό οικονομικής ζωής, γι' αυτό και παρατάθηκε τόσο πολύ ο τερματισμός τω συγκρούσεων: Οι «Δυο Ελλάδες» από την κατοχή και τον εμφύλιο παράμειναν μέχρι το 1974 και με σταθερή διάκριση σε σταθερή διάκριση ανάμεσα σε νικητές και ηττημένους. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται σε συνέπειες για τους ηττημένους.

Μα και αυτή η συναίνεση που επιτεύθηκε. Μετά την μεταπολίτευση δόμησε την Εθνική συμμυλίωση σαν συνθήκη εξομάλυνσης, χωρία παράλληλα να καταφέρει να εξαφανίσει και την κληρονομιά του εμφυλίου και τις βαθιές εκείνες τομές που είχε αφήσει στην κοινωνία.

Τα τελευταία 40 χρόνια το εμφυλιακό τραύμα αναδύεται συχνά στη επιφάνεια και μάλιστα με όρους συγκρουσιακούς, με ρεβανσιστικούς, δικαιωτικούς ή ακυρωτικούς. Σε μεγάλο τον μεγαλύτερο βαθμό η ΕΑΜική Εθνική Αντίστασή και ο εμφύλιος παραμένουν και στις μέρες μας που αριθμούν σε πολλές δεκαετίες ένα πραγματικό σύστημα ιδεολογικού και μονομερούς διακυβέρνησης δεδομένο και υπαρξιακού ακόμα αυτό προσδιορισμού για το πότε θα λήξει οριστικά και αμετάκλητα

Ο βασικότερος ίσως λόγος για τον οποίο η δεκαετία του 40 μονοπωλεί το ενδιαφέρον σαν συμμέτοχους στη Αντίσταση, είναι επειδή το κατεστημένο το επέβαλε και η Ελληνική κοινωνία δεν έχει ακόμα παρά τις δεκαετίες που πέρασαν δεν έχει ακόμα αναμετρηθεί με την δεκαετία του 40 και τα φαντάσματα που το κατεστημένο στην διάρκεια του δημιούργησε ένα πλέγμα θεσμών και νόμων που καταδίκασε την Ελληνική κοινωνία στη σιωπή και την υποταγή.

Δεν είναι τυχαίο που θέματα ΤΑΜΠΟΥ όπως η πολιτική , οικονομική συνεργασία και ο ένοπλος δοσιλογισμός με τους κατακτητές, μόνο πολύ πρόσφατα έγιναν αντικείμενο διαπραγμάτευσης και κάποιος δημόσιος διάλογος, πάντα βέβαια χωρίς να βάζου το χέρια υπό τον τύπο των ΥΝΩΝ. Ακόμα και οι ιστορκοί ενώ απεύφευγαν να ασκοληθούν με φαινόμενα (Ιστορικά μεν), αλλά σκοτεινά απωθητικά και πολιτικά «ανορθόδοξα»! Από ό,τι φαίνεται για εκείνη την εποχή που διαδραματίζονταν!

Αρα, οι Ιστορικοί, οι δημσιογράφοι και οι λογοτέχες αφήσατε όχι μόνο απροστάτευτο και ανιπεράσπιστο το λαό, αλλά και βοηθήσατε τις δυνάμεις του κατεστημένου να τσαλαπατήσει το λαό και να υποθυκεύσει τη χώρα λανά στους ξένους, άλλοι από πρόθεση, αλλοι από ιδεολογική αντιπαράθεση και άλλοι από άγνοια ή συμφέρον δεν δια σταυρώσατε τα στοιχεία που σα έδινε ο κάθε πράκτορας και καλοθελητής η και αυτοί που χρυσό πλήρωσαν την πένα σας και άλλοι χρησιμοποιώντας Αριστερό λόγω υπονόμευσαν ή αλλωίωνα τη γραμμή και τις βασικές αρχές του ΚΚΕ και του ΕΑΜ

Οι συγγραφείς αυτοί και οι δημοσιογράφοι, μα και οι ιστορικοί (χωρίς να λείπουν οι εξεραίσεις) που ταύτισαν την Ελλάδα και το ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο με την Αλβανία, θέλοντας να δικαιολογήσουν τις πολύμορφες συνεργασίες και του δοσιλογισμούς, διέπραξαν ένα συνειδητό ιστορικό έγκλημα: α) γιατί η Ελλάδα δεν ηταν Αλβανία, β) το ΕΑΜ δεν ήταν ΚΚΕ και ο Εμφύλιος δεν ήταν Αλβανία και ούτε θα γινόταν Αλβανία, γιατί Εμείς ήμασταν μαζί με όλους όσους αναζητούσαν και αγωνίζονταν να ξαναζωντανέψει την κριτική σκέψη και να ξανανθίσει το χαμόγελο στα πρόσωπα των Ελλήνων. Να μη μένουμε οι Νεοέλληνες λαός στατικός στη σύλληψη του χρόνου.

Και αυτό γιατί η παθολογικά σχέση με το χρόνο αποθαρρύνει την πολιτική εξέλιξη και εχθρεύεται την αυτενέργεια που απαιτούσε και την δημιουργικότητα που απαιτούσε η κατοχή. Η ακινησία που μας προέτρεπαν να μείνουμε, αυτή αναπαύονταν στα ντιβάνια και τους Σουμιέδες και το βλέμμα τους έβλεπε αυτό που ήθελαν και ονειρεύονταν αυτό που ήδη είχαν .Το κοίταγμα αυτό όμως εκτός του ότι παγιδεύει το όνειρο και το μέλλον.

Ημασταν μαζί με όσους αναζητούσαν να βρουν εναλλακτικό δρόμο πρώτα για την πατρίδα μας, που η βασιλό-μεταξική δικτατορία ειχε εγκλωβίσει στα φασιστικά πρότυπα.

Οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του (ΕΑΜ), μετά την μεταξική κομμουνιστική γενοκτονία, αυτοί που έμειναν ασύλληπτοι δεν ηταν παρά μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού. Ενας σεβαστός αριθμός στις φυλακές χωρίς δίκη και εξόριστοι στα ξερονήσια του Αιγαίου. Μα και όσοι επιβίωσαν, Μανιαδάκης και ο Κουλουμβάκης, φεύγοντας έδωσαν διαταγή: οι κρατούμενοι και εξόριστοι κομμουνιστές να παραδοθούν στους Γερμανούς. Και πράγματι όσους δεν δραπέτευσαν τους παράδοσαν. Οι διακόσοι που εκτελέστηκαν την πρωτομαγιά του 1944, στην Καισαριανή ηταν από αυτούς που επέζησαν και παραδόθηκαν στους Γερμανούς.

Συνεπώς, όταν μιλάνε οτι θα γινόμασταν Αλβανία, εννοούσαν αυτήν ακριβώς τη χούφτα των κομμουνιστών, που κατόρθωσε να επιζήσει απ τη γενοκτονία της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας και την πείνα. Αυτή η χούφτα των παλιών κατά την άποψη μερικών θα μετέτρεπε τη χώρα σε Αλβανία; Μα αυτοί, μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος ζήτησαν με γράμματά τους να καταταγούν ανεξαρτήτου ηλικίας εθελοντικά να πολεμήσουν τον εισβολέα.

Αυτοί προσπάθησαν να κάνουν πράξη μια παλιά αγωνιστική φράση που λέει: «αποφασίστε να μην είστε δούλοι και είστε ήδη ελεύθεροι». Η φράση αυτή

κοιτάζει κατάματα ποια τον θάνατο, οικειώνεται το χώμα για να μην προσφέρει την Ελευθερία του ο άνθρωπος βορρά στην όποια προστασία.

Τιμούν αυτούς, που η Γερμανική Υπηρεσία πληροφοριών και αντι κατασκοπείας Αίνς Τσέο, πληροφορεί το Ανώτατο Γερμανικό Στρατηγείο οτι: «Τα παρ' ημών διαταχθέντα σκληρά μέτρα και αντίποινα παρ' ολην την τραχύτητάτων, δεν εχουν καμιά αξιοπαρατήρητον επίδρασιν. Αι πλητόμεναι προς τιμωρίαν περιοχαί, ταχαίως επανάρχονται υπό τον έλεγχο των ανταρτών. Αι ημέτεραι δυνάμεις (10-12 μεραρχίες) δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματική αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των αντατρικών μονάδων. Πράξεις σαμποτάζ εις μέγαν αριθμόν, αι μετεφοραί μας ευρίσκονται υπό συνεχή απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων». Τιμούν αυτούς που τα πιό επίσημα χείλη των τότε ηγετών του Δυτικού κόσμου, οχι μόνο παραδέχθηκαν αλλα και αναγνώρισαν οτι «το τιμιότερο και αποτελεσματικότερο κίνημα Αντιστάσεως ηταν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Τιμούν αυτούς που ο Παναγίωτης Κανελόπουλος ως επρόσωπος της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας 1944, λέει οτι «...Καταρώμαι τόσον εγώ, οσον και η κυβέρνηση του εξωτερικού, κάθε εναν ο οποίος πρόσφερε τας δυνάμεις του εις τας χιτλερικάς ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστροφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπον...». Και σε συνέχεια εξαίροντας την αυτοθυσία των νεκρών του ΕΛΑΣ είπε: » Κλίνουμε το γόνυ μπρος τους νωπούς τάφους. Οι άνδρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης στο καθήκον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτρεψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούνων...». »Ειναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητά του. Αξια θαυμασμού ειναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ...»

Η μεταπολεμική ηγεσία αγαπητέ ανώνυμε, δεν ηταν μόνο απούσα, απ την Εθνική Αντίσταση, αλλα στον ενα ή τον αλλο βαθμό συνεργάστηκε με τους κατακτητές, συνεπώς ηταν φυσικό να μην εχει ψυχικές και συναισθηματικές ρίζες με την Αντίσταση. Αφού λοιπόν, δεν ειχε ψυχικές και συναισθηματικές ρίζες μαζί της, παρά τις τόσες ευρωπαϊκές και παγκόσμιες πρωτιές και τις τόσες περγαμηνές που έχει αποσπάσει απ την παγκόσμια κοινή γνώμη η Εθνική μας Αντίσταση για την τεράστια προσφορά της στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι, για να μήν βγούν στο αφρό οι τα φαύλα πράξαντες, ποτέ δεν οργάνωσε και ποτέ δεν πρόβαλε την οικουμενικής της αξίας.

Πως όμως να προβάλλει την προσφορά της Αντίστασης στην απελευθέρωση της χώρας και τη συμμετοχή της στον συμμαχικό αγώνα για την ήττα του άξονα; Η προσφορά αυτή ηταν τόσο μεγάλη που προ υπέθετε εδαφική εθνική δικαίωση. Προ υπέθετε τουλάχιστον την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη και οπωσδήποτε τα ιταλικά Δωδεκάνησα, τα οποία απλό χείρα ο Σερ Τσιωρτσιλ, είχε υποσχεθεί προκαταβολικά στην Τουρκία, αν εύγενε στον πόλεμο ή έστω αν έκανε μια δήλωση οτι αν και όταν χρειαστεί θα...της έδινε ο Τσωρτσιλ, που μοίραζε τον κόσμο σαν να ήταν το τσιφλίκι του Μπσπά του τα Δωδεκάνησα μια τέτοια όμως διεκδίκηση, ηταν σε πλήρη αντίθεση με τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει η Αγγλία απέναντι στην εδαφική ακεραιότητα της φιλτάτης Τουρκίας.

Για να μην βρεθεί η «φίλη» και «σύμμαχος» Αγγλία, σε αυτήν την δυσάρεστη θέση να στεναχωρέσει τους Τούρκους, με ποικίλους τρόπους και μέσα απαίτησε

απ το ελληνικό κατεστημένο σαν αντιστάθμισμα της επαναφοράς του στην επανατοποθέτηση τους στην εξουσία μετά απελευθερωτικά, να μην θέση ΘΕΜΑ πολεμικών επανορθώσεων και κυρίως ΕΔΑΦΙΚΩΝ διεκδικήσεων. Και για να είναι βέβαιη η Αγγλία, οτι πράγματι οι Ελληνες δεν θα θέσουν τέτοια θέματα, ζήτησε τα δυο αυτά απαράγραπτα με το αίμα του λαού επιβεβαιωμένα ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ να τα αναθέσει τους Αγγλους να τα διαχειριστούν...

Ετσι, ένα πρωϊ του Σεπτέμβρη του 1945, ο ραδιοφωνικός σταθμός του Λονδίνου, σε ημιεπίσημη εκπομπή του πληροφόρησε το νοήμον κοινό της Ελλάδας, οτι «η Ελλάς είναι διατεθημένει να ακολουθήσει την γραμμήν της επιείκειας, ήτις εχαράχθει υπό της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία». Η υπόθεση, αυτή καθ' εαυτή είναι αμίμητη και κυρίως ακατανόητη!

Οι Ελληνες η μόνη χώρα σύμμαχος της Αγγλίας. Οι Ελληνες της προσφοράς και της θυσίας, αντί για την ικανοποίηση των εθνικών μας δικαίων, μαθαίναμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής από το ημιεπίσημο Λονδίνο και σε ιταλική μάλιστα γλώσσα! Οσοι ζουν ακόμα ασφαλώς θα το θυμούνται αυτό το δεύτερο αντεθνικό χαστούκι μετά την ένοπλη επέμβαση του Δεκέμβρη του 44, σε μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα, από την «σύμμαχο» και «φίλη» Αγγλία. Μια επέμβαση που θα «έσωζε» την Ελλάδα απ τους Ελληνες.

Ομως η δοτή και επιβεβλημένη με τα αγγλικά όπλα εξουσία δεν αρκούσε, ούτε η εν μέρει στήριξη στα στρώματα εκείνα που συνεργαζόμενα με τους κατακτητές κέρδισαν πλούτο και κοινωνική άνοδο με άνομους τρόπους και μέσα. Και αυτό γιατί και μετά την στρατιωτική ήττα και την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, στη χειρότερη περίπτωση το ΕΑΜ και κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες και με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γινόταν οι εκλογές το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, θα ηταν αξιωματική αντιπολίτευση.

Αυτό το είχε διαπιστώσει και ο ίδιος ο κ Ηντεν, υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας, λίγες μέρες μετά την απελευθέρωση της χώρα όταν μαζί με την κυβέρνηση της Εθνική Ενότητας επισκέφθηκε την Ελλάδα.

Και αυτό ακριβώς ηταν που δεν ήθελε περισσότερο από κάθε τι αλλα το κατεστημένο. Να έχει αξιωματική αντιπολίτευση το ΕΑΜ. Και δεν το ήθελε γιατί αν δεν σκοτείνιαζε ο πολιτικός παγκόσμιος ορίζοντας και αν τα πράγματα στη χώρα εξελίσσονταν ομαλά τα ψωμιά της δοτής εξουσία θα ηταν λίγα και οι δοσίλογοι θα λογοδοτούσαν στη δικαιοσύνη.

Επρεπε συνεπώς, να βγει από τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να θαφτεί στα έγκατα της γης σαν ένα ΚΑΚΟ αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση! Και οχι μόνο! Για να είναι σίγουρη η διατήρηση της δοτής εξουσίας και να διασφαλιστούν τα αγγλικά συμφέροντα στην Ελλάδα, έπρεπε να έρθει ο Βασιλιάς στην Ελλάδα και να ξαναγυρίσει η ζωή στο 1940. Δηλαδή να επανέλθει στην εποχή της 4ης Αυγούστου με λίγο δημοκρατικό ρετούς.

Για το σκοπό αυτό οι Αγγλοι σύνδεσμοι σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, έκαναν ό,τι περνούσε απ το χέρι τους για να θάψουν τη λαϊκή υπόθεση στην Ελλάδα και κατ' επέκταση τις μεταπολεμικές διεκδικήσεις. Αν μαζί με αυτό έθαβαν και την ΕΘΝΙΚΗ μας υπόθεση, αυτό τους ηταν απολύτως αδιάφορο. Ο σκοπός τους ηταν ένας και αποκλειστικός: να κρατήσει το ΣΙΤΥ μονοπωλιακά

στα χέρια του την ΕΛΛΑΔΑ οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά και ηθικά. ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ηταν καλά για το σκοπό αυτό. Και, είναι αλήθεια, οτι σπάνια στη ιστορία γνώρισε, για σύμμαχο και φίλο λαό που να χρησιμοποίησε τόσα αποκρουστικά και κυνικά ΜΕΣΑ.

Τα μέσα που άρχισαν περισσότερο ή λιγότερο ύπουλα και υποκριτικά στη διάρκεια της κατοχής, για να ολοκληρωθούν σε ποταμούς αίματος το Δεκέμβρη του 44, στα μαεστρικά και υποκριτικά χέρια του Αγγλου πρεσβευτή Λύπερ και του Ανελέητου Σκόμπυ.

Για να είναι σίγορο το ΣΙΤΥ, οτι το αποτέλεσμα θα είναι το ποθητό, δεν έμεινε, παρά ΕΝΑ ακόμα ΜΕΣΟ πιο απίστευτο και πιο καταπληκτικό: η συνεργασία των Αγγλων πρακτόρων και ελλήνων «προθύμων» με τους έλληνες Κούϊσλιγκς και με τους ΙΔΙΟΥΣ τους Γερμανούς για τη διάλυση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και οι Αγγλοι «σύμμαχοί» μας δεν δίστασαν καθόλου σε αυτήν τη συνεργασία. Μάλιστα ο ταξίαρχος Εντυ στα γραφτά του ηταν εύγλωττα

«Θεωρώ οτι θα ηταν χρήσιμο για τους πράκτορές μας, να έχουν επαφή με αντιπροσώπους της (Ελληνόφωνη κυβέρνησης κούϊσίγκς), δηλαδή με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους ενσφηνώσουν την ιδέα οτι έχουν το καθήκον και το δικαίωμα να καταγγείλουν τους αρχηγούς του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, στις αρχές κατοχής και να βοηθήσουν στη σύλληψη των στελεχών του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ...

Από αυτήν την άποψη η οργάνωση του ΕΔΕΣ έκανε πολλά..!». Και το Δεκέμβρη του 44 έφεραν τους Τζίωνιδες με τα σιδερικά τους: τα καράβια, τα αεροπλάνα και τα τάκνς.

Επειδή όλα αυτά έγιναν με τον πιο πρόστυχο, εγκληματικό και απάνθρωπο τρόπο και μέσα, έπρεπε να τα επενδύσουν-δικαιολογήσουν ηθικό-πολιτικά και ιδεολογικά και κυρίως να μετά κυλήσουν τις ευθύνες. Αυτό το ανέλαβαν οι «ειδικοί» ιδεολόγοι, ιστορικοί λογοτέχνες και η εκκλησία. Για να πετύχουν τους ιδεολογικό-πολιτικούς στόχους, θα παρερμηνεύσουν και διαστρέφοντας κατά σύστημα και σκοπίμως, τα ιστορικά ντοκουμέντα και με την αυξανόμενη επίθεση στην αλήθεια και τη μνήμη, οχι μόνο αρνήθηκαν την ύπαρξη Εθνικής Αντίστασης. Αρνήθηκαν αυτό το Εθνικό Κεφάλαιο οι πλαστογράφοι της ιστορίας, αλλα στη θέση των πραγματικών αγωνιστών τοποθέτησαν «ιστορικά» τους κάθε λογής συνεργάτες-δοσίλογους, τους οποίους απεκατέστησαν κοινωνικά και συνταξιοδοτικά και στις θέσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού.

Με αυτόν τον τρόπο και χωρίς τη δυνατότητα απόκρουσης τα αντί ΕΑΜικά ιδεολογήματα θα έπαιρναν τη θέση μιας αξιόπιστης ιστοριογραφίας, με την οποία δεν είχαν καμιά απολύτως σχέση με την Αντιστασιακή ιστορία. Στην προσπάθεια άρνησης της Αντίστασης, οι αργυρώνητοι ιστορικοί και λογοτέχνες χρησιμοποίησαν μια βασική στρατηγική παραποίησης:

Ανάμιξαν την μερική ελάχιστη κακοποιημένη αλήθεια με το απόλυτο ψεύδος, προκαλώντας σύγχυση στους αναγνώστες, που λόγω των εκτάκτων μέτρων παλιά και την χρονική απόσταση τώρα, δεν είναι εξοικειωμένοι με τις τακτικές των αρνητών.

Με κρίσεις που περιέχουν ένα μόνο μέρος της αλήθειας και σπαράγματα αφηγήσεων, (όπως το έργο «Ελένη» του ελληνό-αμερικονού Γκατζογιάννη κλπ)

που επιδέξια προσπερνούν τις κρίσιμες πληροφορίες και την πραγματικότητα αυτόν καθ' εαυτόν τον αγώνα, δημιουργώντας στον ακροατή και αναγνώστη μια διαστρευλωμένη εντύπωση για το τι πράγματι συνέβει στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, και ειδικά ποιος πολέμησε ποιόν και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν.

Ετσι, η πληθώρα των τεκμηρίων και μαρτυριών που επιβεβαιώνουν την Αντίσταση εξοβελίζονταν, με το σκεπτικό οτι έχουν επινοηθεί εκ των υστέρων και ως εκ τούτου τα όσα λέγονται και γράφονται απ τους ξένους και τους ίδιους τους αγωνιστές είναι επινοήσεις και προϊόντα φαντασίας. Ομως η άρνηση της Αντίστασης λειτούργησε τελικά σαν μια επίθεση ενάντια στις χιλιάδες τους νεκρούς και τις δεκάδες χιλιάδες τραυματίες και δια βίου ανάπηροι, γεγονός που στην πραγματικότητα συνιστά απειλή για όλους τους Ελληνες, που πιστεύουν οτι η γνώμη και η μνήμη αποτελούν τους θεμέλιους λίθους του πολιτισμού μας.

Επειδή η γνώση και η μνήμη αποτελούν τους θεμέλιους λίθους του πολιτισμού μας και οτι το παρελθόν και ακόμη περισσότερο η αντίληψή μας για αυτό, επιδρά καθοριστικά στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τα σύγχρονα προβλήματα. Οι αρνητές αυτής της ιστορικής περιόδου, έχουν απόλυτη συνείδηση της σπουδαιότητας αυτού του κομματιού της ιστορίας, γι' αυτό και την πολέμησαν με τόσο μίσος και πάθος.

Και επειδή η μνήμη και η γνώση, μπορούν να μεταβάλουν άρδην τον τρόπο με τον οποίο η κοινώς παραδεχτή αλήθεια μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά. Και επειδη η ιστορία και ο πολιτισμός αποτελούν ένα πρόσφορο έδαφος εργαλείο, οι ιδεολογικές και αργυρώνητες πένες την διαστρέβλωσαν, την παραποίησαν και την αλείωσαν προκειμένου να μην καταγραφεί τίποτε που να έχει σχέση με τον τετράχρονο αγώνα του λαού μας και κυρίως το κοινωνικό του περιεχόμενο.

Ιστορικά, έχει γίνει αποδεκτό, οτι καμία εξουσία δεν μπορεί να σταθεί χωρίς αγωνιστές και ήρωες. Γι' αυτό, η ελληνική πολιτεία ύστερα από μισό αιώνα, χωρίς να διαγράψει απ τις συνταξιοδοτικές καταστάσεις του δοσιλόγου «αγωνιστές» και «ήρωες», αναγνώρισε με το νόμο 4315/1985, μόνο το απελευθερωτικό περιεχόμενο της Εθνικής Αντίστασης και όχι σαν τέτοιο που ήταν και στο σύνολό του.

Η Αντίσταση παρά την «αναγνώριση» είναι εκτός της εκπαίδευσης. Και τα λίγα κομμάτια που υπάρχουν εκτός του οτι δεν διδάσκονται το περιεχόμενό τους περιορίζεται μόνο στο απελευθερωτικό σκέλος. Καμιά αναφορά στο κοινωνικό και κυρίως με τις εθνικές διεκδικήσεις.

Επειτα το κατεστημένο είχε και δυο πρόσθετους λόγους να καταχωνιάσει την Εθνική μας Αντίσταση: ο πρώτος ηταν οτι έπρεπε να δικαιολογηθεί η ένοπλη αγγλική επέμβαση δυο μήνες μετά την απελευθέρωση. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε στις 12 του Οκτώβρη και η επέμβαση έγινε στις 4 του Δεκέμβρη του 44 Σχεδόν τρεις μήνες μετά την απελευθέρωση. Επρεπε να διαστρευλωθεί ο λόγος για τον οποίο έγινε αυτή η επέμβαση και κυρίως να μην καταγραφεί στη συλλογική μνήμη του λαού αυτή η ωμή, βάρβαρη ξετσίπωτη και απάνθρωπη Αγγλική επέμβαση.

Ομως για να γίνει αυτό, ο μόνος τρόπος που υπήρχε ηταν να χαρακτηριστούν οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες και οι εκατό και πλέον χιλιάδες μόνιμος και

εφεδρικός Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ) με τις εξακόσιες μικρές και μεγάλες μάχες (στοιχεία του Στρατηγού Σαράφη) και να συσχετιστεί πρώτα και να ταυτιστεί μετά με ένα συμπωματικό, τυχαίο, ευήμερο, αναρχικό και τυχάρπαστο γεγονός. Και ο δεύτερος: Εθνική Αντίσταση σημαίνει προσφορά και θυσίες στο κοινό αγώνα κατά του άξονα. Και πολλαπλή συμμετοχή και προσφορά στον αγώνα σημαίνει Εθνική δικαίωση και ισότιμη συμμετοχή στις διεκδικήσεις. Και για την Ελλάδα διεκδικήσεις την εποχή εκείνη σήμαινε: Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα και συμμετοχή στα Στενά του βοσπόρου.

Αυτό όμως οχι μόνο δεν θα ήθελε ο Σέρ Τσιώρτσιλ, γι' αυτό και έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος για να στακίσει αυτούς, που η συμμετοχή τους στην Αντίσταση και τον συμμαχικό αγώνα τους έδινε το δικαίωμα αυτών των διεκδικήσεων. Και επειδή η διεκδίκηση απ την πλευρά του (ΕΑΜ) ηταν «προγραμματική διακήρυξη», για να μη σκεφτούμε κάτι τέτοιο και κυρίως να μην ανοίξουμε το στόμα, μας έστειλε πολύ πριν απ το Δεκέμβρη τα αεροπλάνα, τα καράβια και τα τάνκς, που απ τις 4 του Δεκέμβρη μέχρι τις 12 του Φλεβάρη, που έγινε η συμφωνία της Βάρκιζα, ξερνούσαν φωτιά και σίδηρο στην Αθήνα και τον Πειραιά και κατά προτίμηση στις λαϊκές συνοικίες σκορπώντας αδιάκριτα το θάνατο.

Για να μην φέρουμε λοιπόν, σε δύσκολη θέση τον Μέγα Τσιώρτσιλ, και κυρίως για να μην αποσπάσει έστω και μερικούς ακόμα πόντους η Ελλάδα από ελληνικά κατεχόμενα απ τους Τούρκους εδάφη. Μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας την παράδοση των όπλων από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και θέση εκτός νόμου της Αντίσταση, ο πρώτος στόχος επιτέφθηκε: οι νόμιμα διεκδικητές βγήκαν από τη μέση. Τώρα πλέον το νεκραναστημένο κατεστημένο έμεινε ΜΟΝΟ με τον Τσιώρτσι, που ήρθε στην Αθήνα αυτοπροσώπως για να υπαγορεύσεις τους όρους του σε αυτούς, που με τα όπλα επέβαλε στην εξουσία. Δεν έμεινε παρά να αμφισβητηθεί η ύπαρξη και αυτής καθ'εαυτής της Αντίστασης, που ηταν η ψυχή και η συνείδηση του Εθνους.

Για να γίνει όμως μπορετό αυτό, έπρεπε να ξεχάσουμε πρώτα την προσφορά της Αντίστασης στην απελευθέρωση της Ελλάδας, να διαγράψουμε την συνεισφορά της στον αντιφασιστικό αγώνα, να καταχωνιάσουμε τα όποια ιστορικά στοιχεία έκαναν αναφορά στην Αντίσταση και ειδικά στην ΕΑΜική.

Και σε συνέχεια για να ήμαστε αρεστοί στη μεγάλη μας «φίλη» και «σύμμαχο» και κυρίως να αποποιηθούμε και τα εθνικά μετά απελευθερωτικά μας δίκαια. Αυτά τα δύσκολα τα ανέλαβαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι. Και με την χρυσοπληρωμένη πένα τους γύρισαν τον πραγματικό κόσμο ανάποδα! Και οχι μόνο αλλα απάλλαξαν και τον Σερ Τσωρτσιλ από τις σκοτούρες των νομίμων εθνικών διεκδικήσεων.

Πριν όμως ανοίξουμε το στόμα για την Κύπρο, την Ανατολικά Θράκη τα Δωδεκάνησα και τα στενά, τα αγγλό-τρεφόμενα φερέφωνα και η στρατιά των χρυσοπληρωμένων «πρακτόρων» με πιστοποιητικά της Ιντέλλιτζενς Σέρβις, φώναζαν στεντώρια τη φωνή: «η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό προτεκτοράτο» και οι παλικαράδες της Δεξιάς και του Κ.Ρέντη, το ίδιο και αυτοί φώναζαν «Μεγάλη Ελλάδα» και έβγαζαν χάρτες που καταβρόχθιζαν τα μισά Βαλκάνια και

τη μισή Αφρική. Μούγκα, όμως για την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη, τα Δωδεκάνησα και τον Βόσπορο...

Για να μη βγουν στο αφρό λοιπόν, οι τα φαύλα πράξαντες και τους ζητηθούν ευθύνες για συνεργασία και δοσιλογισμό, οχι μόνο είδαν σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως στην κατοχή είδαν στους Γερμανούς αλλα, και θυσίασαν έναν αξιοθαύμαστο και ανεπανάληπτο αγώνα στο βωμό των ξένων συμφερόντων. Και παραφράζοντας τον μεγάλο Σολωμό, έκαναν το ψέμα αλήθεια και τη μέρα νύχτα: Ταύτισαν το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Εθνική Αντίσταση με τον εμφύλιο. Τώρα οχυρωμένοι πλέον, πίσω απ την διπλή αυτή ταύτιση, εξ' απέλησαν μια μονομερή ιδεολογικό-πολιτική εκστρατεία και ένα όργιο λευκής τρομοκρατίας με στόχο, να σταματήσει κάθε αναφορά στην Εθνική Αντίσταση.

Και όταν ύστερα από εξήντα και χρόνια ο Πρωθυπουργός Κ Καραμανλής αποφάσισε να επισκεφθεί μια από τις ιστορικές στιγμές ορόσημο που αποδείχνει ότι οι Ελληνες, έστω με την «τρέλα» ότι σαν λαός ήταν και παραμένει στην ιστορία σαν παράδειγμα του παραδόξου, σαν εξαιρετική περίπτωση όπου οι λίγοι αποτίναξαν τους πολλούς, όπου οι αδύνατοι και λίγοι κατά τρόπωσαν τους δυνατούς και τους πολλούς, όπου αποτεφρωμένοι αναγεννήθηκαν και ξανά γύρισαν στους ζωντανούς για να συμβάλουν (Βυζαντινή αυτοκρατορία το 1016, Τουρκικός ζυγός, Αλβανικός πόλεμος, Γερμανική κατοχή),

Με άλλα και λίγο λόγια αλλά και απλά, η ελληνική ιστορία μοιάζει ως προς τους κύκλους της με τη ζωή της Περσεφόνης, όπου ο Αδης και ο επάνω κόσμος σχεδό ν συνυπάρχουν στη συνέχεια του χωροχρόνου., με πρόγονο τον Οδυσσέα. Όταν λοιπόν, αποφάσισε ο Πρωθυπουργός να επικοινωνήσει με το παρελθόν και τους προγόνους, κάποιος ανώνυμος θοριβύθηκε και άρχισε να βρυχάται.

Στην Καισαριανή αγαπητοί ανώνυμοι και επώνυμοι λογοτέχνες και συγγραφείς, εκπληρώθηκε ένα ιστορικό μεγάλο ιστορικό χρέος της πολιτείας προς αυτούς που έδωσαν τα πάντα για την απελευθέρωση. Και αν υπάρχει κάποιος ψόγος αυτός είναι οτι απ την πλευρά της Δεξιάς η δικαίωση, ήρθε μετά από 61 χρόνια, σχεδόν μετά την αποδήμηση εις κύριον των ανθρώπων που θυσιάστηκαν εκεί. Και αυτή μισό στόμα και χωρίς καρδιά, που θα άμβλυνε λίγο την τραχύτητα και τη σκληρότητα της τότε συμπεριφοράς.

Και η Καισαριανή δεν είναι ο μοναδικός τόπος εκτελέσεων, ούτε ο Χορτιάτης ηταν το μοναδικό ολοκαύτωμα στο οποίο αναφέρθηκε ο Πρόεδρος της δημοκρατίας στις εκδηλώσεις μνήμης του ολοκαυτώματος του Χορτιάτη. Πενήντα τρία είναι τα μεγάλα επώνυμα ολοκαυτώματα στη χώρα και χωρίς τα δεκάδες αλλα μικρότερα.

Η Ελλάδα είναι γεμάτη από τόπους εκτελέσεων αγωνιστών και πατριωτών απ τους κατακτητές. Σε δεκάδες ανέρχονται οι τόποι εκτελέσεων και σε πολλές δεκάδες τα ολοκαυτώματα, που προκάλεσαν μέσω των αντιποίνων οι κατακτητές με σκοπό να τρομοκρατήσουν τον ελληνικό λαό να μη υποστηρίξει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με στόχο να τον τρέψουν εναντίον του.

Και το πιο τραγικό και μεγαλειώδες συνάμα εκτός από τα Ολοκαυτώματα και τους τόπους των εκτελέσεων από τους Ναζί, είχαμε και τα δεκάδες Λαζαρέττα.

Τα αντίποινα όπως είναι γνωστό, ξεπερνούν και τα πιο βάβραρα ένστικτα εκδίκησης. Και αυτό γιατί η εκδίκηση, προϋποθέτει την αναζήτηση και την

τιμωρία του συγκεκριμένου φτέχτη, ενώ τα αντίποινα στη θέση του φτέχτη τοποθετεί αδιάκριτα και κατά βούληση τον καθένα.

Αν σε αυτό προστεθεί η υπερτίμηση της αξίας της ζωής του Γερμανού στρατιώτη και την αντίστοιχη υποτίμηση μέχρι μηδενισμού της αξίας του Ελληνα, τα αντίποινα άρχισαν από το ένα προς δέκα και φτάσαμε στο ένα προς πενήντα. Και όταν αργότερα το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, πέρασε απ το σαμποτάζ και τις ενέδρες σε μάχες πραγματικές τα ολοκαυτώματα διαδέχονταν το ένα το άλλο, με αποκορύφωμα την εν ψυχρώ δολοφονία τους διακόσιους της Καισαριανής.

Η Καισαριανή όμως, είναι συνώνυμη με την ιστορία που είναι γραμμένη με το αίμα εκατοντάδων εκτελεσθέντων αγωνιστών. Ειναι «η γειτονιά των αγώνων και των θυσιών», (Στη γειτονία της Καισαριανή περιόρισε την Πανελλαδική Αντίσταση ο Κ Καραμανλής),όπως είπε στην ομιλία του, ενώ παράλληλα κάνοντας αυτοκριτική είπε: «Οφείλω να ομολογήσω οτι η Πολιτεία άργησε πολύ να ανταποκριθεί στη φωνή των πολιτών της Καισαριανής και οχι μόνο.(ευτυχώς που είπε «και το οχι μόνο»). Καθυστέρησε να ανταποκριθεί στο χρέος απέναντι στην ιστορία και απέναντι σε εκείνους που έδωσαν τη ζωή τους για την ελευθερία». Και στη συνέχεια ο Πρόεδρος της δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας τόνισε η Καισαριανή:«είναι ταυτισμένη στο συλλογικό υποσυνείδητο με τον ήχο των πολυβόλων και ο κρότος αυτός εξακολουθεί να ηχεί μέσα μας σαν διαρκή υπόμνηση της οφειλής απέναντι στους ανθρώπους που θυσιάστηκαν».

Αυτήν ακριβώς την Αντίσταση που από μερικούς αμφισβητήτε ακόμα, μετέφερε, επικαλέστηκε και καταχειροκροτήθηκε στη Μόσχα ο Πρόεδρος της δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας στη γιορτή για τα εξηντάχρονα της νίκης κατά του άξονα.

Μια πρώτη απάντηση στον ανώνυμο αρθρογράφος, που δεν μπόρεσε να ξεπεράσει ορισμένα σύνδρομα (το κείμενο το επιβεβαιώνει), και να συμφιλιωθεί με την πραγματικότητα είναι η εξής: Η σύγχρονη ελληνική γλώσσα είναι μια πλούσια γλώσσα. Ο πλούτος της βέβαια δεν οφείλεται μόνο στο μεγάλο αριθμό των λέξεων που έχει και από όπου διεκδικεί τα πρωτεία. Το σημαντικότερο στοιχείο της είναι επίσης η δυνατότητα να περιγραφούν-με τον μικρότερο δυνατό κόπο-καταστάσεις και νοήματα με εκπληκτική ακρίβεια.

Η Λέξη λήθη λοιπόν, σημαίνει ΛΗΘΗ. Και όταν διακηρύττουμε τη ΛΗΘΗ, και το «Δεξιοί και Αριστεροί να δώσουμε τα χέρια για το καλό του τόπου», δεν ρωτάμε «Τι κάνουν οι Δεξιοί» και κυρίως δεν καλούμε τους Δεξιούς να ξαναρχίσουν τα παλιά γνωστά και πού δοξασμένα; Και ούτε διαμαρτυρόμαστε για την «τέτοια περιφρόνηση της νικήτριας πλευράς απ το κράτος» στους ήρωες του Γράμμου, γιατί και η άλλη πλευρά είχε ήρωες.

Και ούτε γράψαμε ποτέ θρήνους και κοπετούς που να διχάζουν, όπως έκανε ο Υποστράτηγος Πετζόπουλος και πολλοί άλλοι και ο δεξιός ελληνικός τύπος με εκείνα τα εμετικά κοσμητικά επίθετα. Η συκοφαντία και το ψέμα δεν είναι «άποψη» γι' αυτό και κατακριτέα η πλαστογράφηση της ιστορίας θεωρείται έγκλημα.

Σε ό,τι αφορά τις εκδηλώσεις μνήμης των Αριστερών, οι Δεξιοί και η Δεξιά γενικά, αλλα και το περιλάληο κέντρο. Το Κέντρο που αντί να οργανώσει

Αντίσταση την πολεμούσε μαζί με τους κατακτητές, δίπλα στις τόσες άλλες σκοπιμότητες και κεροσκοπισμούς καθημερινά και με χίλιους τρόπους προσπαθώντας με το ψέμα να κρατήσει ανοιχτό το χάσμα, που για τους γνωστούς λόγους οδήγηκε η χώρα στον αδεφροκτόνο εμφύλιο.

Για το ιστορικό ψέμα, ο Σοφιστής Λουκιανός έλεγε: «Η ιστορία δεν μπορεί ούτε στιγμή ν ανεχθεί το ψέμα: Οπως η τραχεία αρτηρία, σύμφωνα με τους γιατρούς, δεν ανέχεται ό,τι μπει μέσα σ αυτήν, ενώ καταπίνουμε». Και ο Ησίοδος έλεγε «Ηθους δικαίου φαύλος ου ψαύει λόγους».

Τα πάντα έχουν καταγραφεί και τεκμηριωθεί, πλην ελάχιστων αμφιλεγόμενων ή σκοτεινών σημείων. Και αυτά όταν έρθουν στο φως τα καταχωνιασμένα και εφτασφράγιστα ιστορικά ντοκουμέντα. Οταν βγούμε από το γλυκό ροζ συννεφάκι της άγνοιας, θα ανακαλύψουμε με δικαιολογημένη έκπληξη την παρακμή «ιστορικών» δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες, Μα και των ανθρώπων που συνέβαν και στήριξαν αυτό το όργιο του ξέφρενου ψεύδους, χωρίς να γράψουν πέντε αράδες κριτικής.

Εώ οι Ελληνες σε σχέση με τους άλλους λαού έχουν κατ' εξοχήν κριτική σκέψη και αμφισβήτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση, ενώ δεν έχει διακοπεί, ωστόσο για μερικά θέματα όπως το καταχώνιασμα της Αντίστασης αν δεν είχε ναρκωθεί είχε ατονήσει. Και είχε ατονήσει γιατί ασκούσαν κριτική, καταλόγιζαν ευθύνες στην Αντίσταση που για αυτούς δεν υπήρχε!

Οταν πριν χαθεί η ελπίδα, ανάψουν οι προβολείς της ιστορικής αλήθειας, θα καταλάβουμε αν θυμηθούμε τους εν λόγω συγγραφείς και δημοσιογράφους, ανεξάρτητα του όποιου ιδεολογικού προσανατολισμού και πιστεύω οι οποίοι στο όνομα της αναζήτησης του κέρδους, έδιναν τον τόνο και την ιδεολογική χειραφέτηση της Νεολαίας για αρκετές δεκαετίες.

Συγγραφείς και δημοσιογράφους «αριστερούς» και «αντιστασιακούς» ακόμα, της οικονομικής και πνευματική (με εξαιρέσεις Ελίτ) που απαρνούμενη το όποιο αγωνιστικό τους παρελθόν, κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον συμβατικό. Σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες αυτού του τεράστιου σε όγκο και θέληση λαϊκού κινήματος, παρά την ίδια την πραγματικότητα που βίωναν καθημερινά. Και άφησαν σκόπιμα στο απυρόβλητο τον δοσιλογισμό, την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση και την ωμή παρέμβαση των ξένων στην πολιτική και οικονομική ζωή των Ελλήνων.

Ολοι ξέρουμε πως η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας είναι γραμμένο με αίμα ηρώων ζωντανών, αναπήρων και προπάντων νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των γονιών και των ορφανών. Αν δεχθούμε οτι η ιστορία είναι οι κάθε φορά σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο πράξεις των ανθρώπων, πρέπει να δεχθούμε οτι πραγματική ιστορία είναι βιωματική. Είναι τα γεγονότα που όταν καταγράφονται την ώρα έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι.

Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες ,θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας, και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι

όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και δεν είναι η αλήθεια αυτή που βλάφτει και όλοι θέλουν να μάθουν την ιστορική αλήθεια για την κάθε ιστορική περίοδο.

Γι αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ένα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ένα ιστορικό γεγονός, πρέπει να σταθεί με σεβασμό και ευλάβεια επάνω στο πρότυπο. Η ιστορία γράφεται πάντα όπως είναι, όπως διαμορφώνεται στην εξέλιξή της. Δεν διαστρευλώνεται, διότι όταν διαστρευλωθεί δεν αποδίδει την εμπειρία και τη γνώση στο λαό. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές, γιατί με τη διαστρεύλωση μετατρέπεται σε ιστορία του νικητή. Και όταν αυτό γίνεται σκόπιμα και ηθελημένα, τότε είναι ένα πρόστυχο έγκλημα. Για να γραφτεί ιστορία χρειάζονται τουλάχιστόν δυο. Οταν λοιπόν, η ιστορίας μέσω της προσαρμογής εκφράζει στις απόψεις και τα συμφέροντα του νικητή. Τότε παύει να είναι ιστορία. Ειναι ενεξέλεγκτη πράξη- λύσης και συμφερόντων.

Ο σύνδεσμος είναι ο ιμάντας που μεταφέρει τις οδηγίες-διαταγές απ τα ανώτερα κλιμάκια προς τα κατώτερα και αντίστροφα. Ειναι αυτός που πρέπει να διατηρήσει ζωντανή την επικοινωνία τόσο ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις άλλο τόσο και με τα ένοπλα τμήματα και κυρίως με αυτά. Μέσα από μπλόκα, τις γραμμές του εχθρού και τα μετώπισθεν του και κυρίως κατά τη διάρκεια της μάχης να μεταφέρει προφορικές εντολές ή μικροσκοπικά σημειώματα-οδηγίες, καθώς και τις εκθέσεις για την εφαρμογή τους, για τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις και ποσοτικά κυρίως στοιχεία για την πορεία της μάχης τα λεγόμενα «οργανωτικά αποκρυσταλώματα» για την περαιτέρω δράση.

Και στα μπλόκα που στο Νομό Ημαθίας έχουν γίνει πολλά: Βέροια, Νάουσα, Αλεξάνδρεια και σε πολλά χωριά, συνοικίες και μαχαλάδες ακόμα. Οι σύνδεσμοι ηταν αυτοί που με κίνδυνο της ζωής τους έσωζαν πολλούς συναγωνιστές και απλούς ανθρώπους απ βέβαιο θάνατο ή την ομηρία και όταν είχαν συλληφτεί ακόμα ή και μεταφέρονταν για το στρατόπεδο ή και την εκτέλεση ακόμα, συνέβαλαν στην οργάνωση δημιουργίας λαϊκού σάλου για την απελευθέρωση του ή των συλληφθέντων.

Μόλις η Νομαρχιακή Επιτροπή ή κάποια τοπική οργάνωση έπαιρνε μέσω του συνδέσμου την πληροφορία, οτι θα γίνει μπλόκο στο τάδε μέρος και την τάδε ώρα η κάθε οργάνωση το πρώτο πράγμα που έκανε ηταν να καλέσει τους συνδέσμους να ειδοποιήσουν τους παράνομους, οτι στον τόπο ή την περιοχή που μένουν θα γίνει μπλόκο, για να πάρουν τα μέτρα τους ή οι ίδιοι οι σύνδεσμοι τους μετακινούν σε άλλη περιοχή και το δεύτερο είναι να προσδιορίσει ποια απ τα στελέχη θα πάνε εθελοντικά στο μπλόκο να πρωτοστατήσουν, ώστε το κόστος σε συλλήψεις ή άλλες συνέπειες να είναι όσο το δυνατόν μικρότερες απ τις προβλεπόμενες.

Οσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί και ελευθερία χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες ενός λαού, θα ηταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της

ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί οτι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία έουμε;

Οτι είναι αυτοί ακριβώς οι αγώνες που στέριωσαν στον τόπο τη δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε ολους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής;

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι σε ηττοπάθεια και μοιρολατρία. Φόβος παντού. Κανένα φως. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή, όταν την αυγή της 28ης Οκτωβρίου του 40, ήχησαν δαιμονισμένα οι σειρίνες, δυο κατηγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν προς διαφορετική κατεύθυνση:

Η πρώτη, η μεγάλη, η δημοκρατική Ελλάδα, ξεκίνησε για το μέτωπο. Ηταν σχεδόν γυμνή απ την αρχή ακόμα, πεινασμένη, χωρίς τον αντίστοιχο οπλισμό και ανοργάνωτη στρατιωτικά. Και δεν ηταν γιατί η μεταξό-γερμανό-τραφήσα 5η Φάλαγγα, πολλά χρονιά πριν οργίαζε οχι μόνο στον κοινωνικό-πολιτικό βίο, αλλα και στο στρατό. Παρ' όλα αυτά η δημοκρατική Ελλάδα ξεκίνησε σαν τους «καβαλάριδες της Αποκάλυψης» και στα βουνά της Αλβανίας και διεξήγαγε την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. Μια μάχη που σκοπό είχε, εκτός από το να υπεράσπιστούν τα πάτρια εδάφη, αλλά και να κόψουν μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού.

Του φασισμού, που από χρόνια είχε θρονιασθεί στην Ελλάδα και έκανε βασανιστική και επίπονη τη ζωή των Ελλήνων. Ηταν ο ελληνικός λαός αυτός που, έκανε αυτόν τον άνισο πόλεμο και διεξήγαγε την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. ΝΑΙ την πρώτη νικηφόρα μάχη. Μια μάχη και μια νίκη που οχι μόνο συγκλόνισε την κατακαημένη Ευρώπη αλλά και οικουμένη και την αφύπνισε από τον κατοχικό λήθαργο.

Η άλλη κατηγορία μικρή, πήρε το δρόμο προς τα καταφύγια της «Γκράν Βρετάνια». Από τα καταφύγια αυτά έκαναν τον πόλεμο: Βασιλιάδες και δικτάτορες, Γενικά Επιτελεία και οι στρατηγοί Παπαδημαίοι, Νικολούλιδες και μαζί τους και οι της Επιμελητείας. Ηταν αυτοί που πριν ακόμα την εισβολή οι σειρίνες της 5ης Φάλαγγας έσπερναν την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επέτρεπε την αντιπαράταξη σε μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο με ένα πανίσχυρο και αήττητο στρατό.

Η Ελλάδα μετά τη Σφαγή του Καποδίστρια και το θάνατο του Γιάννη Κωλέτη, ποτέ δεν κυβερνήθηκε ελληνικά και από τους Ελληνες, Ο Κωλέτης αν και γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια. Η βασική του αντίθεση ηταν με την πολιτική χαμηλών τόνων, που ακολουθούσε ο Μαυροκορδάτος σαν αρχηγός του κόμματος που στηρίζονταν και εκπροσωπούσε τα Αγγλικά συμφέροντα στη Ελλάδα. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η ελληνική κοινωνία να είναι από την γέννησή της ακόμα συγκρουσιακή. Αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της, που ξεκινά απ τα πρώτα ακόμα χρόνια της Παλιγγενεσίας, έβλαψε πολύ το λαό και τη χώρα. Αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο

στη διάρκεια του αγώνα για την παλιγγενεσία, άλλο τόσο και σε όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής. Δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία ειναι:

α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Λόγω εξάρτησης υποκειμενικός τρόπος καταγραφής της ιστορίας γ) η επιλεκτική μνήμη και χρήση της ιστορίας και γ) Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας σε τρέχοντα πολιτικά θέματα, που την μεταβάλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε όργανο μισαλοδοξίας, με σκοπό την επικάλυψη και συγκάλυψη σκοτεινών πράξεων διαπλοκής, που πολλές από αυτές δεν απέχουν πολύ από την εθνική προδοσία.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτού του τρόπου χρήσης της ιστορίας είναι οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον παρά των ιδεών, αξιών, αρχών και πεποιθήσεων. Υπολείμματα αυτού του τρόπου καταγραφής και ιδεολογικής χρήσης της ιστορίας, είναι ορατά μέχρι σήμερα, και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική, προκειμένου κάθε επόμενη γενιά να αναπαράγεται καθ' εικόνα και ομοίωση με την προηγούμενη.

Μια κοινωνία όμως στην οποία οι Νέες γενιές δεν αμφισβητούν τις παλιότερες. Και όταν οι Νέοι παπαγαλίζουν τις απόψεις, τις ιδέες και τα πιστεύω των μεσηλίκων, η κοινωνία αυτή έχει ήδη γεράσει. Η κοινωνία αυτή δεν ανανεώνεται ιδεολογικά, πολιτικά και πολιτισμικά, αφού η κάθε γενιά της δεν είναι φορέας των δικών της φρέσκων ιδεών, αρχών και αξιών να λύσει τα παλιά και νέα χρονίζοντα προβλήματα. Σε μια κοινωνία που οι Νέοι ζητούν και ζητούν αστυνομικού χαρακτήρα προστασία και μέτρα για να λύσει παλιά και νέα υπαρκτά κοινωνικά προβλήματα, είναι μια κοινωνία φοβική. Μια κοινωνία στατική χωρίς προοπτική και μέλλον.

Δεν είναι τυχαίο που τρία από τα αριστουργήματα της Παγκόσμιας λογοτεχνίας: Ο Ειδύπους τύραννος του Σοφοκλή, ο Αμπλετ του Σέκσπηρ και οι Αδερφοί Καραμαζόφ του Ντολστογιεφσκι, έχουν όλα σαν κεντρικό θέμα τους την πατροκτονία. Και στα τρία αυτά αριστουργήματα κυριαρχεί το Μοτίβο της γεννετήσιας αντιζηλίας, που διακατέχει τον καταπιεσμένο Γιό από τον πατέρα αφέντη. Το άτομο και η βούλησή του δεν δεσμεύεται από κανενός είδους δογματικές επιταγές. Από τη στιγμή που κάποιος κοιτάξει το μύθο, με τα μάτια του πολίτη η διαδρομή από το μύθο στο λόγω είναι πλέον εύκολη.

Μια ιστορία, που δεν στηρίζεται σε κοινωνικά και οικονομικά στοιχεία και κυρίως στις μεταβολές των ιδεολογικών ρευμάτων και των σύγχρονων δεδομένων, δεν μπορεί να λέγεται αντικειμενική. Η έλλειψη αυτών των στοιχείων οδηγεί αναπόφευκτα, οχι μόνο σε ιστορικές κατασκευές, αλλα και στην κυριαρχία της εξατομίκευσης και την αποθέωση του ιδιωτικού. Η Νεοελληνική ιστορία είναι σε πολλά σημεία υποκειμενική, επιλεκτική και ταξική γιατί, στερούμενη τις κοινωνικό-οικονομικές και ιδεολογικές αναλύσεις, που αποτελούν τα βασικά δεδομένο-εργαλεία της πολιτικής, δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά και με σαφήνεια την προοπτική και κυρίως ποιόν έχει βασικό και κύριο αντίπαλο στο αγώνα του για τη Λευτεριά.

Ενώ ο βασικός εχθρός, ο κύριος πολέμιος του ελληνισμού ηταν η Αγγλία, οι Νεοέλληνες δυστυχώς θεωρούσαμε και πολλοί θεωρούμε ακόμα μόνο τους Τούρκους. Μα οι Τούρκοι ηταν θέσει κατακτητές και φύσει εχθροί. Αυτό ηταν σαφή και αναμφισβήτητο και στους ίδιους τους Τούρκους. Αυτή ακριβώς η συνειδητοποίηση οτι είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο, τους υποχρέωνε να εξαγοράζουν προστασία υποτασσόμενοι αδιαμαρτύρητα στους σκοπούς και τις προσταγές των Αγγλων.

Και αυτό γιατί ο τόπος, εξακολουθεί να κατατρέχετε από τα ίδια προβλήματα: Εθνική και οικονομική Ανεξαρτησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, Δημοκρατία και Ελευθερία. Και αυτό γιατί τα σημερινά-Χούντες κάθαρση οικονομική και ηθική-Τούρκοι, Κύπρος δεν, Αιγαίο, Γκρίζες ζώνες, ΣΙΑ , ξένοι πράκτορες, υποκλοπές, κατασκοπείες πολιτικές και οικονομικές, τα χρυσόβουλα και όσα αλλα- δεν ξεπήδησαν τώρα και ξαφνικά και απρόσμενα. Όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία, ιμπεριαλισμός η Νέο ιμπεριαλ-Νεό Φιλελευθερισμός, όλοι το ίδιο στόχο είχαν και έχουν: Πώς να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη, πως θα παραμείνει παντοτινά «το αγκιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων και ούτε η οι Αγγλο-Αμερικάνοι ήρθαν ακάλεστοι.

Οι προσκήνημενοι στην υπηρεσία των κατακτητών αργά ή γρήγορα ταυτίζονται με αυτόν και τα συμφέροντά του και πορεύονται από κοινού στο όποιο καταχθόνιο έργο του κατακτητών. Φυσικά δεν θα υπήρχαν, για να προσφέρουν τις «υπηρεσίες» τους αν το ΚΚΕ, που πρωτοστάτησε στη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) δεν καλούσε ο λαός να ενταχθεί Εθελοντικά στην Αντίσταση. Και φυσικά αν οι «εγκαταλείψαντες λαό και χώρα» αν δεν έδιναν εντολή και τα μέσα «οτι σε περίπτωση που δημιουργηθεί Αντίσταση «Να την πολεμήσουν μαζί με τους κατακτητές».

Ομως την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με την άλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα και επανακάψαντες από το Λονδίνο και το Κάϊρο, μαζί με τους Τζώνιδες και σιδερικά τους, ήταν ατόφια η 4^{η} Αυγουστιανή κλίκα, ο Αγγλό-τραφής Βασιλιάς που κατ' εντολή των Αγγλων, επέβαλε την αγγλικής κοπής μεν φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία. Αντί για λύση οδηγηθήκαμε στη σύγκρουση.

Ηταν μια σύγκρουση. Μια θλιβερή βέβαια σύγκρουση για δύο. Στη διάρκεια της κατοχής είχε τεθεί το θέμα της εξουσίας, όπως προέκυψε μέσα από τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Σε όλες τις χώρες που είχαν δημιουργήσει Εθνική Αντίσταση, το θέμα της μεταπολεμικής εξουσίας η κάθε χώρα το έλυσε με βάση τα δικά της δεδομένα. Ιστορικά στις χώρες που στην Αντίσταση συμμετείχε και η άρχουσα τάξη, το θέμα της εξουσία λύθηκε ευκολότερα. Μάλιστα οι χώρες που δεν είχαν μεγάλη Αντίσταση, διόγκωναν τα πράγματα για να έχουν λόγω συμμετοχής στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στις διάφορες διαπραγματεύσεις και ειδικά στο Πότσνταμ για τη διαμόρφωση του μεταπολεμικού κόσμου και των συνόρων

Στη χώρα μας την εξουσία την διεκδικούσαν δυο. Το μεν Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) την ήθελε με την ψήφο του λαού, οι δε επανερχόμενη απ τα απάνεμα λιμάνια πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία με τα αγγλικά όπλα. Το ΕΑΜ την ήθελα με την ψήφο του λαού και επιβεβαίωση οτι την ήθελε με την ψήφο του λαού, είναι οι τεράστιες υποχωρήσεις που έκανε για το σκοπό αυτό. Αν την ήθελε με τα όπλα, είχε οχι μόνο τη δύναμη αλλα και τη συναίνεση του λαού την πάρει.

Για να μην διακοπούν οι συνομιλίες, αφού οι Αγγλοι ηταν αυτοί που παρασκηνιακά τις διεξήγαγαν τους όρους με τους οποίους θα λυθεί το θέμα της μετά πολεμικής εξουσίας στην Ελλάδα και οχι οι λεγόμενη τότε κυβέρνηση που ήρθε από το Κάίρο, επάνω στα αγγλικά πυροβόλα. Επειδή οι Αγγλοι και ηταν αυτοί που επείγονταν, για να μη νααυγήσουν την τελευταία μέρα «τα μεσάνυχτα της 11ης Φεουαρίου λέει ο στρατηγός Σαράφης, ήρθαν στη Βάρκιζα οι ίδιο οι Αγγλοι και συγκεκριμένα οι κ.κ Μάκ Μίλαν, Αγγλός υπουργός της Μεσογείου και Λίπερ πρεβευτής της Αγγλίας προσωπική παρενέβηση των δύο Αγγλων στις 3 το πρωϊ στις 12 του Φλεβάρη έγινε η γνωστή της Βάρκιζας που υπογράφτηκε το απόγευμα στο Υπουργείο των εξωτερικών...(Σαράφης ο ΕΛΑΣ σελ 610-611).

Και ενώ οι Αγγλοι πριν την υπογραφή της συμφωνίας οχι μόνο διαβεβαίωσαν την αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, οτι η κυβέρνηση θα εφαρμόσει απαρέγκλιτα όσα αμοιβαία θα γίνουν αποδεκτά. Και επειδή παρά την διαβεβαίωση η υπογραφή δεν έμπαινε στο κείμενο από το ΕΑΜ, εγγυήθηκαν οι ίδιοι οτι η κυβέρνηση θα εφαρμόσει πιστά και απαρέγκλιτα την συμφωνία. Μόνο μετά από τη παρουσία των Αγγλων στη Βάρκιζα και τη ρητή διαβεβαίωση θα υποχρεώσει την «κυβέρνηση» για την εφαρμογή και εγγύησή τους οτι θα υλοποιήσει τα συμφωνηθέντα, δέχθηκε η αντιπροσωπεία του να την υπογράψει.

Πριν όμως, στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα. Ετσι, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Οχι μόνο οι Αγγλοι, αλλα και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, οχι μόνο δεν εμπόδιζε την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλα άφησε ελεύθερες και ασύδοτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονημένοι στη διάρκεια του 1945-46 από τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανάρη, Βουρλάκη, Παπαδόπουλου και την πλειάδα των εθνοϊσμών, που οι ίδιοι οι Αγγλοι οργάνωσαν, καθοδηγούσαν και παρότρυναν, να εντείνουν την αυθαίρετη προσπάθεια.

Από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφτηκε η συμφωνία της Βάρκιζας, έως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφονίες, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Δεξιά. Αφού μέσα σε δέκα μόνο

μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Θυμάτων που αποτέλεσε το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου.

Ενός πολέμου που κρίθηκε σαν ο μόνος τρόπος και εργαλείο να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ηταν απαίτηση του Μέγα Τσιώρτσιλ. Ο καθένας αντιλαμβανεται τη έγινε στην διάρκεια του εμφυλίου και σε συνέχεια στα «Πέτρινα χρόνια» που ίσχυαν τα έκτακτα μέτρα μέχρι την πτώση του χούντας τον Ιούλιο του 1974.

Τα στρατοδικεία σκοπιμότητας που λειτουργούσαν πλέον σε 24η βάση για να καταδικάσουν αυτό το τεράστιο στόκο των συλληφθέντων αγωνιστών, στέλνανε στο εκτελεστικό αποσπάσματα με καταθέσεις επιστρατευμένων ψευδομαρτύρων και κυρίως επί πληρωμή με το κομμάτι ψευτό αγανακτησμένες στα «μαύρα» χήρες και «ορφανά» εκατοντάδες αγωνιστές. Οταν ύστερα από αλλεπάλληλες καταγγελία για το όργιο βίας που ασκούσε το παρακράτος και η πλειάδα των συμμοριτών, με τη συναίνεση και της κυβέρνησης είχα σαν συνέπεια η Ευρώπη ή ο ΟΗΕ δεν θυμάμαι ακριβώς οργάνωσαν αρκετές επιτροπές για να επισκεφθεί την Ελλάδα προκειμένου να διαπιστώσει αν πράγματι αληθεύουν ή οχι τα καταγγελθέντα.

Η κυβέρνηση, προκειμένου να δικαιολογήσει αν οχι να καλύψει τη βία και να διαψεύσουν τις καταγγελίες και για αντιπερισπασμό στους χώρος-Πόλεις που ανάλογα με τις καταγγελίες επιλεκτικά θα επισκέπτονταν οι επιτροπές ανάμεσά τους για όσους για όσους ζουν-θυμούνται και τη Βέροια. Οπως παντού, έτσι και στη Βέροια παράγοντες οργάνωσαν συγκέντρωση-διαμαρτυρίας ενάντια στις καταγγελίες και ως ένα βαθμό να δικαιολογήσουν τη βία, αφού υπήρξαν εγκλήματα από τη διαμαρτυρόμενη πλευρά.

Η συγκέντρωση-διαμαρτυρίας έγινε στο φόρο. Εκεί υποδέχθηκε μια αντιπροσωπεία «χαροκαμένων» από τα χωριά γυναικών, μα και αρκετές βεροιώτισες. Και όταν ένας από τους αντιπροσώπους ρώτησε μια: «γιατί φοράς μαύρα» η απάντηση ηταν γιατί «πέθανε» ο άντρα μου και μια άλλη οτι «αυτό το φόρεμα μου το έδωσε η OUNTRA». Τα χαμόγελα...Το πιο δε τραγικό και ακατανόμαστο που προσπάθησαν να κάνουν ηταν: Και όσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της εμπάθειας και της ψευδορκίας, για το στρατοδικείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορίας στα ξερονήσια ηταν διάπλατα ανοιχτός, με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια». Την ίδια τύχη είχαν και αυτοί που αθωώνονταν, οπως έγινε με τον αδερφό Αντώνη που αθωώθηκε ύστερα από δύο στρατοδικεία. Και αντί για το σπίτι πήρε το δρόμο για τα νησιά του Αιγαίου

Το μέγεθος της τρομοκρατίας που γνώρισε και έζησε ο ελληνικό λαός στο διάβα του ελεύθερου βίου Τότε πλέον ο άοπλος λαός και ειδικά ο κάθε αγωνιστής μετονομάστηκε σε «Γκάγκστερ» (ο Σερ Τσιώρτσιλ) «δολοφόνος» και «Σφαγείς» (Γ Παπανδρέου), «Αθεούς» η (Εκκλησία), τότε ηταν που οι ελέω Τσιώρτσιλ ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες δοσίλογοι των κατακτητών, πήραν την απελευθερωμένη από τον ΕΛΑΣ Ελλάδα στα «στιβαρά τους χέρια». Τότε

δόθηκε το πράσινο φως στα άδεια πουκάμισα να οργιάσουν στα καταματωμένα κορμιά των αγωνιστών και να ασελγήσουν στο σώμα της Ελλάδας.

Τότε ηταν που ο ανταποκριτή της φωνή της «Αμερικής» Στόους και ο Αγγλος δημοσιογράφος Μπέν του «Μαστρινιακου φύλακα του Λονδίνου», άνθρωποι που ήρθαν, αν οχι να αποσιωπήσουν τα τεκτενόμενα στην μεταπολεμική Ελλάδα, τουλάχιστον να απαλύνουν κάπως την έκταση, την βαβραρότητα, την απάθεια και το μίσος που προκάλεσαν αυτές οι συμμορίες έγραφαν, πως «η Αθήνα είναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» Και όταν η Αθήνα ηταν η πιο θλιβερή πρωτεύουσα ο καθένα αντιλαμβάνεται τη συνέβαινε στην υπόλοιπη χώρα και ειδικά στην ύπαιθρος;

Τότε ηταν που στη Νάουσα δολοφόνησαν τον πρόεδρο του Εργατικού κέντρο Νάουσας, στη Μελίκη Ημαθίας τον αγρότη Μελιτζανά και στη Βέροια σε δηλωμένη συγκέντρωση προπηλάκισαν κλιμάκιο του ΕΑΜ αποτελούμενο από τον Δημήτρη Παρτσαλίδη, τον Γιάννη Πασαλίδη και τον γραμματέα του ΕΑΜ Μακεδονίας. Σκοπός αυτής της συγκέντρωσης ηταν να καταγγείλουν αυτό ακριβώς το όργιο βίας, αυτήν την λευκή τρομοκρατία. Το «επίσημο» κράτους αποφάσισαν να δώσουν ένα καλό μάθημα στην ίδια την ηγεσία προκειμένου να αποθαρρύνουν αυτές τις καταγγελτικές συγκεντρώσεις, σε συνεργασία μ του περιφερόμενους τραμπούκους συνεργαζόμενοι με τους γηγενείς και με τη βοήθεια της αστυνομίας, οργάνωσαν το χτύπημα.

Η συγκέντρωση θα γνόταν στην Ελιά. Στον ίδιο χώρο οι γνωστοί και μη εξαιρεταίοι θα έκαναν αντι συγκέντρωση. Ο μεγάλος ομως όγκος των συμμετοχώντων πήγε να υποδεχθεί τους ομιλητές στο Φόρο (στην διασταύρωση Θεσσαλονίκης Νάουσας), έτσι ώστε όλοι μαζί να πάνε στο χώρο που θα γίνοταν η ομιλία.

Τότε οι συμμορίες έκοβαν τα κεφάλια των αγωνιστών και τα κρεμούσαν στους Φανοστάτες των πόλεων, τότε η ασφάλεια πλήρωνε με το κομμάτι τα κομμένα κεφάλια και το έγκλημα ηταν τρόπος πλουτισμού των συμμοριών. Αρα περισσότερα και όλο περισσότερα...Τότε ηταν που ο Κρίς στο έργο που «οι καπεταναίοι» έγραψε εκείνο το εν μέρει αλήθεια «στην ματά απελευθερωτική Ελλάδα ο Αντιστασιακός ηταν εγκληματίας και προδότης, ενώ ο συνεργάτης δοσίλογος εθνικόφρον είναι και πατριώτης».

Ετσι, μετά την Συμφωνία της Βάρκιζας και την παράδοση των όπλων, βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ. Τη δύναμη μιας χώρας που από το 1821 και μετά έλεγχε: οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μιά αυτοκρατορική δύναμη, που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε από τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης, βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και τη βία. Την ανεξέλεγκτη βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες.

Και έπειτα ήρθαν χρόνια φοβερά, ο εμφύλιος πόλεμος, αυτή η κατάρα του έθνους και σαν σίφουνας κατάστρεψε τα πάντα τώρα αδερφοκτόνος, πιο φοβερός, χρόνο με το χρόνο συνεχιζόταν με ασύληπτη ταχύτητα και αγριότητα η αιματοχυσία το μίσος έκανε τους Ελληνες βίαιους, και σκληρούς. Η Λογική κάθε μέρα που περνούσε εξαφανιζόταν, η κακία βασίλευε στη χώρα, ο νόμος λειτουργούσε μονομερώς κι η δικαιοσύνη είχε πάρει διαζύγιο απ το δίκαιο.

Οι Ελληνες έμειναν στην στατική σύλληψη του χρόνου και πολλές φορές παθολογικά και συχνά κακή σχέση με το χρόνο αποθαρρύνει την πολιτική εξέλιξη και εχθρεύεται την αυτενέργεια και τη δημιουργηκότητα που θέλουμε και βλέπουμε να πραγματοποιείται γύρο μας

Η Αριστερά για να μην κατηγορηθεί ότι διεκδικεί οφίτσια, (όπως κατηγορήθηκε για την Οργάνωση του ΕΑΜ) για τους αγώνες που έκανε και το κόστος που πλήρωσε γενικά και ατομικά, και έχοντας την μετά απελευθερωτική πείρα ότι η όποια καταγγελία για τους δοσιλόγους, έπρεπε ο καταγγέλλον να αποδείξει με στοιχεία ότι ο καταγγελλόμενος εκτός του ότι ο κατηγορούμενος ήταν «συνεργάτης», αλλα και οτι η πράξη του αυτή ήταν «συνειδητή» και σε «πλήρη γνώση» του ότι θα «έβλαπτε» Ελληνες και κατ' επέκταση τη χώρα. Και επειδή όποιος τόλμησε να καταγγείλει κάποιον για δωσίλογο, την επόμενη μέρα, αντί για μάρτυρας ήταν κατηγορούμενος, πήρε απόφαση να μην προβεί σε καταγγελία. Των δικτατόρων

Ο χρόνος έτρεχε και πλησίαζε η λήξη της προθεσμίας.. Ευτύχως μερικές μέρες πριν εκπνεύσει ο χρόνος ο Δικηγόρος κ Λικουρέζος, σαν άτομο έκανε προς τιμή του την καταγγελία. Αν ο κ Λικουρέζος δεν έκανε αυτή την προσωπική προσφυγή, τότε τιμή και δόξα κήδευαν οι χουντικοί τους ηγέτες της «επαναστάσεως»

Τότε κίνησαν Γή και ουρανό για να δικαστούν μεν, χωρίς όμως μεγάλες απώλειες και κατά το δυνατόν το κατηγορητήριο να περιοριστεί στους πρωταίτιοι και οι ποινές να μην αγγίζουν τη ζωή των παιδιών. Γιατί τότε τα παιδιά μπορεί να λαλήσουν και να πουν πράγματα που... Και για να μην υπάρξει τέτοιος κίνδυνος, ανέτρεξαν στη δίκη της Νυρεμβέργης. Βρήκαν και εφάρμοσαν κατά γράμμα την Αγγλο-Αμερικάνικη εφεύρεση του «ΣΤΙΓΜΑΙΟΥ» με το οποίο δικάστηκαν μόνο οι πρωταίτιοι Ναζί και οχι και αυτοί που οργάνωσαν το Ναζισμό, που συνέβαλαν στην επιβολή του, που τον στήριξαν και αυτούς που τον έκαναν πράξη! Και τότε ακούσαμε λόγια σαν αυτά: ότι ο Καραμανλής κινδυνεύει, ότι κοιμάται σε βάρκες, με αποκορύφωμα το «Ισόβια είναι Ισόβια...» Και πριν ο Αλέκτωρ λαλήσει τρεις, εκλεκτά μέλη του κοινοβουλίου της ΕΡΕ και της Ιεραρχία της Εκκλησίας κάθε

Χριστούγεννα και Πάσχα και με όποια άλλη ευκαιρία: Ζητούσαν με αιτήσεις τους από το Συμβούλιο Χαρίτων την αποφυλάκισή τους!

Γεγονότα που όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευσσει του λαού και την προσφορά τους στον αντιφασιστικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, ταυτίζουν και διανθίζουν με γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «ολων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών». Γεγονότα που συγκλονίζουν τον ήρωα του βιβλίου, μα και τον αναγνώστη, αφού δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα και κυρίως την αλληλουχία των γεγονότων που προ υπήρξαν της κατοχή (Επιτροπές Ασφαλείας κλπ), της κατοχής, του εμφυλίου πολέμου, όπως και μετά την Βάρκιζα γεγονότα, που μέσω μιας εκτεταμένης λευκής τρομοκρατίας σκοπό είχε την αντεκδίκηση.

Μια αντεκδίκηση, που όχι μόνο την αποδέχθηκαν όλες οι μετά πολεμικές κυβερνήσεις με πρώτο τον Γεώργιο Παπανδρέου. Που ενώ ήρθε συνοδευόμενος με τα σιδερικά της στρατιάς των Τζώνιδων. Στρατιά που την απόσπασε ο Τσώρτσιλ από τα μέτωπα, ενώ συνεχιζόταν ο πόλεμος με τον Χίτλερ για να τον επιβάλουν με τα όπλα στη δοτή από τους ξένους εξουσία, μετά κόμπαζε ότι «Τσουβάλιασε τους κομμουνιστές».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν είχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας, την οποία καθοδηγούμενος προσπαθούσε να ανακόψει την αγωνιστική της πορεία .

Είχα την «καλή τύχη» όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχ μόνο άφησαν ασυγκίνητο τον συγγραφέα, και γενικότερα τους λογοτέχνες και τους Συγραφείς, αλλα και τους ιστορικού ακόμα, προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση και κυρίως την πολιτική, οικονομική και ένοπλη συνεργασία της με τους κατακτητές, όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν την προσπάθεια του λαού στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, αλλα την χαρακτηρίζουν και πράξη «εθνικής προδοσίας».

Και αναρωτιέται ο καθένας που διάβασε τα αντίστοιχα με αυτό βιβλία. Βιβλία που πολλά όπως του Γκατζογιάννη κλπ, που δυστυχώς βράβευσε η σιωπούσα για τα τεκτενόμενα εις βάρος του λαού και της χώρας Ακαδημία: Αν η συμμετοχή στην Αντίσταση για τους εν λόγω συγγραφείς ήταν πράξη «εθνικής προδοσίας»

τότε πως οι ίδιοι απαλλαγμένοι (προς στιγμήν) από τα πολιτικά και ιδεολογικά τους πιστεύω θα χαρακτήριζαν τη συνεργασία με τους κατακτητές;

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η συμμετοχή στην αντίσταση ήταν «πράξη εθνικής προδοσίας» και η συνεργασία «πράξη εθνικής προσφοράς» σημαίνει ότι και η δικτατορία του 1967 ηταν οχι απλώς αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη, θα πρέπει να ανατρέξει στην κατοχική και μετά απελευθερωτική ιστορία.

Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την αγγλικής κοπής μεν-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, φασιστικής δε στο περιεχόμενο δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, κάνει μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε καν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν ο δωσιλογισμός που απεργάστηκε πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός και εκ κολάπτηκε το Αυγό του Φιδιού που με κατάληξη τη Χούντα...

Αφού δεν το γράψαμε και δεν το συζητάμε, σημαίνει πως ξεχάσαμε οτι η χώρα, για 4 περίπου χρόνια ηταν υπό κατοχή και οτι στη διάρκεια της κατοχής το ένα τρίτο αν όχι περισσότερο των δυνάμεων κατοχής των NAZI, ηταν οι πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι Ελληνες δωσίλογοι. Στην διάρκεια της κατοχής όποιος έζησε ξέρει ότι, εκτός την Γερμανική κατοχή, μετά το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης από τους επίορκους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Μπάκος ΣΙΑ, ήμασταν μέσω της πολιτικής, οικονομικής και ένοπλης συνεργασίας των δοσιλόγων-κατακτητών και υπό ελληνική κατοχή.

Η ελληνο-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή και είχε τόπο διαμονής και ήξερες ανα πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες, να τους έχεις υπό επιτήρηση και στο στόχαστρο. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελε να αποσπάσει ή να αποκρούσει θα κινούνταν με το όπλο και το χάρτη. Οι παντός είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους. Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο και τους μηχανισμούς απόσπασής του. Ήταν αυτοί που σε συνεργασία εκτός του ότι αποψίλωσαν τα αρχαία της χώρας, οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οι Γερμανό-ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και του χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και τα κρυσφήγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Και αφού δεν την γράψαμε, ξεχάσαμε ότι η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μη ανεχθούν, αποδεχθούν και να μην αναγνωρίσουν την κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός.

Αντί γι' αυτό τον κρατικό μηχανισμό τον ανέλαβαν για λογαριασμό και των κατακτητών οι Κούϊσλιγκ στρατηγοί, οι οποίοι γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαού, και κυρίως να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση, ελέγχοντας τον κρατικό μηχανισμό σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές πήραν όλα τα μέτρα προκειμένου να αποκλείσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο ή να το τσακίσουν στο ξεκίνημα, ενώ παράλληλα διευκόλυναν τον άξονα στην εξοικονόμηση ανθρώπων για την επάνδρωσή του.

Βέβαια έκανε λάθη και μάλιστα πολλά και μερικά μεγάλα, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ : όπως η Συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτας και η παράδοση των όπλων. Κανένα όμως από αυτά δεν στρέφονταν εναντίον του λαού και της χώρας, των πολιτικών και ιδεολογικών του αντιπάλων και αυτών ακόμα των δοσίλογων συνεργατών του κατακτητή και Νέο κατακτητών Αγγλων και κυρίως εναντίον της δωσίλογης ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, που μοιραζόμενη στα δυο συνεργάστηκε και με τους δυο εμπολέμους ώστε όποιος και αν ήταν ο νικητής της αναμέτρησης να επανέλθει ατόφια

Όμως πάρα την μονομέρεια και την κατ' επιλογήν θεμάτων και κυρίως την επιδερμική αναφορά στην αξιοθαύμαστη Εθνική Αντίσταση και τη συμβολή της στον συμμαχικό ό αντιφασιστικό αγώνα, υπό τις διαταγές που οποίου είχε ενταχθεί και λειτουργούσε το πολιτικό και ένοπλο ΕΑΜ, αναγνωρισμένη από τα πιο επίσημα χείλη όπως του: Προέδρου Ρούσβελτ και Αϊχενχάουερ, του Ντε Γκώλ, που επί λέξη λέει: «Ο Αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματά της δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα . Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Μα και ο ίδιος ο Τσωρτσιλ δεν υστέρησε να επιδαψιλεύει επαίνους μέχρις ότου η Αντίσταση τους ήταν χρήσιμη.

Δυστυχώς, και ο συγγραφέας αυτός ταυτίζοντας όπως τόσοι συγγραφείς το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο και αν δεν το λέει, ανοιχτά αφήνει σαφώς να νοηθεί, καίτι βίωσε από κοντά τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν καθημερινά στην Ελλάδα, την πόλη και στη γειτονιές, τον αγώνα που έκαναν οι χιλιάδες των αγνών αγωνιστών, με υποθήκη τη ζωής τους για τη ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της

Εκτιμώ απεριόριστα την άοκνη προσπάθεια του συγγραφέα, πολύτιμη κα ενδιαφέρουσα να συμβάλει ώστε χυθεί άπλετο Φως στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Και τα γεγονότα όπως είναι γνωστό είναι κομμάτι ζωντανής ιστορίας, όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται. Τότε και μόνο τότε έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι.

Μόνο όσοι έζησαν από κοντά το δράμα αυτών των αξιοθαύμαστων Ανθρώπων μπορούν να συλλάβουν τη φρίκη που έζησαν. Τη φρίκη του μελλοθάνατου που κάθε ώρα και στιγμή ο κλοιός έσφιγγε, όλο και περισσότερο και ο θάνατος πρόβαλε απαίσιος. Οι μέρες περνούσαν φρικτές και οι νύχτες πιο φοβερές χωρίς καμιά ελπίδα εκτός από το βουνό.

Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελείωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μέσα όμως από αυτό τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ένας λαός ατσαλωμένος στη φωτιά και

το σίδηρο του Εθνικού Αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι' αυτό περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους όποιους λογαριασμού που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα είχε ανοίξει με τους ξένους και τα όποια τσιράκια που σαν Ηρόστρατοι γκρέμιζαν, υποθήκευαν και εκποιούσαν αυτά που ο λαός έχτιζε με αίμα, σάρκα και κόκαλα.

Το ΕΑΜ διαμόρφωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδας, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ηταν : α) κοινωνικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενόπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της Χώρας απ τους τρεις κατακτητές. γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας. δ) εθνική Ανεξαρτησία και ε) Μετά την Απελευθέρωση Ελεύθερες Εκλογές με το Σύστημα της Απλής και άδολης Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο Λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Οπως είναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το «μαρτύρα»!...Ο συλληφθής-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα από το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν είναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλλαβαν; Η απάντηση είναι -δεν ξέρω τίποτε. Και όταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσωμένοι και κάποιος του πεί... -Αν δεν μας τα πεις εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι' αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Μετά την Συμφωνία της Βάρκιζαν και την παράδοση των όπλων, βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ. Τη δύναμη μιας χώρας που από το 1821 και μετά έλεγχε: οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε από τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης, βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και τη βία. Την ανεξέλεγκτη βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες που φύτρωναν μανιτάρια και κυρίως Ενόπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το ποιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι

εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Μέσα από την ματωμένη πορεία αυτών των τριών χρόνων-1945-1947, (αν υπήρχαν τότε βίντεο και κατέγραφε τα γεγονότα), θα φαινόταν ανάγλυφα, τόσο καθαρά σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Θα φαινόταν ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς αλλά όλες τις καινούργιες λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία τους ελληνικού λαού, για την οποία δημοκρατία πόσες φορές δεν έδωσε το ΕΙΝΑΙ του. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη, για πρώτη ίσως φορά η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών, Θράκη, Κύπρο, Δωδεκάνησα κλπ (πονοκέφαλος για τον Τσώρτσιλ, οι Γάλλοι δια του Ντέ Γλώλ, δεν θα είχαν αντίρρηση«...

Η Ευρώπη είχε πει ο Ντε Γλωλ οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο ενωμένων εθνών.

Μετά έξη περίπου χρόνια του τρομοκρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα και μάτωσαν και στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την προσωπική τιμή και την αξιοπρέπειά της Ελλάδα, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνοτης, της ασύδοτης και της ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες είναι οι επί εικοσαετία φυλακές, τα νησιά του Αιγαίου, τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Για να εξασφαλίσει τα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω από ένα ιδιότυπο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρίας και στην πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ

Ομως την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με την αλλη έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Οι εγκταλείψαντες λαό και χώρα και επανακάψαντες από το Λονδίνο και το Κάϊρο, μαζί με τους Τζώνιδες και σιδερικά τους, ήταν ατόφια η 4η Αυγουστιανή κλίκα, ο Αγγλό-τραφής Βασιλιάς που κατ'

εντολή των Αγγλων επέβαλε την αγγλικής κοπής μεν φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία.

Ετσι, μετά την Συμφωνία της Βάρκιζαν και την παράδοση των όπλων, βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ. Τη δύναμη μιας χώρας που από το 1821 και μετά έλεγχε: οικονομικό-πολιτικά και κοινωνικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις. Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε από τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης, βάση σχεδίου αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινορθώσει την μοναρχία στην Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ηταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και τη βία. Την ανεξέλεγκτη βία, στρατό, μισθοφόρους και συμμορίες και κυρίως όπλα, όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στους ξένους και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες.

Μετά την εισδοχή μας στο ΝΑΤΟ. Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πω; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ένα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρυώνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και είναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και κάποια στιγμή νομίζει πως κουτρουβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιαστεί από κάπου και λιποθυμάς. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...

Και αφού, συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση: Τρεις δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και όταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του.

Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά τα κομμάτια του και κρατά σφυχτά ο,τι έχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζει τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους. Μια παλιά παράδοση...

Το επόμενο βήμα είναι η τήρηση μιας παλιάς βασικής αρχής που έρχεται από παλιά που έλεγε: «Φάε το Φαΐ σου Αγάπα το Κε'ι σου και διάβαζε Πολύ» με οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά

και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία, την υγεία και τον πολιτισμό. Χαρακτηριστική η προτροπή του Αδερφού μου Αντώνη που είχε συλλφθεί αρκετόν καιρό από εμένα, αφού απαλλάχθηκε και από τα δύο έκτακτα στρατοδικεία που είχαν σκαρώσει αντί για το σπίτι, ο Πρόεδρος του Δευτέρού στρατοδικείου χαριτολογώντας του είπε «αφού σε κράτησαν αρκετούς μήνες υπόδικο και όπως μας είπες σε βασάνισαν θα πας σε κάποιο από τα Νησία για ανάρρωση και περισυλογή»!

Από την εξορία πήρα το πρώτο γράμμα, που μου έγραφε ότι: Χάρηκε ότι βρίσομε στη ζωή και ότι θα ενημερώσει τη Μάνα μας και τους συγγενείς.

Και στο δεύτερό μετά από μερικές μέρες που το έδωσαν 15 μέρες τον ερχομό του, στο οποίο ανάμεσα στα άλλα μου έγραφε οτι θα γράψει την Μητέρα και τα άλλα αδέρφια να με βοηθήσουν. «Εκείνο όμως που πρέπει να έχω σαν άρχη πλέον ότι το φαγητό της φυλακής πρέπει να αποτελεί την βάση της ζωή σου, με τα χρήματα που σου στέλουν θα καλύπτεις τι άλλες σου ανάγγες» ...

«Ξέρουμε τώρα οτι υπάρχει μια νέα τάξη πραγμάτων στην Ευρώπη. Ξέρουμε τη σημαίνει: Την δολοφονία των αδυνάτων, την χρήση των πιο ποταπών μορφών ψευτιάς για τη διάπραξη αυτών των φόνων την συστηματική εξόντωση των μικρών Εθνών».

Ειναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης όπου όσες πνευματικές αξίες κατορθώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυτές να καταποντιστούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά και τον βούρκο που ακολούθησε. Δεν θα μου ηταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.

Ολοι πια το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, όμως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα όπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.

Μόλανταύθα, μήνες τώρα, αισθάνομαι μέσα μου και γύρω μου, ολοένα πιο επιτακτικά το χρέος να πω ένα λόγω για τη σημερινή κατάστασή μας. Με όλη τη δυνατή συντομία, να τι θα έλεγα.

Κλείνουν δυο χρόνια που μας έχει επιβληθεί ένα καθεστώς όλος διόλου αντίθετο με τα ιδεώδη, για τα οποία πολέμησε ο κόσμος μας και τόσο περίλαμπρα ο λαός μας στον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ειναι μια κατάσταση υποχρεωτικής νάρκης, λες και αποκοπής κάθ' ιστορικός και πολιτικός «γονιδιακός» σύνδεσμος με τον Οδυσσέα που κλείνει ο καθένας μέσα μας, όπου όσες πνευματικές αξίες κατορθώσαμε να κρατήσουμε ζωντανές, με πόνους και με κόπους, πάνε και αυτές να καταποντιστούν μέσα στα ελώδη στεκάμενα νερά. Δεν θα μου ηταν δύσκολο να καταλάβω πως τέτοιες ζημιές δε λογαριάζουν πάρα πολύ για ορισμένους ανθρώπους. Δυστυχώς, δεν πρόκειται μόνο για αυτόν τον κίνδυνο.

Όλα πια υποτάχθηκαν στον ένα και μοναδικό στόχο και το νόημα του έφ' ζειν. Στην διευρυμένη βουλική απόλαυση με κάθε τίμημα. Πρόκειται για μια νέα που

που εκκολάπτονταν μετά πολεμικά από τα Νέα τζάκια άρχισε καθιερώνεται μετά πολεμικά για να φτάσει στην κορύφωση μετά το 1974, με το παραπλανητικό σύνθημα την κατάργηση του μέτρου και των σαφών ορίων αστική και λαϊκής τάξης. Κατόρθωσαν αυτό που δεν μπόρεσαν να κατορθώσουν οι Τούρκοι παλιά και οι κατακτητές τώρα,

Ολοι ποια το διδάχτηκαν και το ξέρουν πως στις δικτατορικές, καταστάσεις, η αρχή μπορεί να μοιάζει εύκολη, όμως η τραγωδία περιμένει, αναπότρεπτη, στο τέλος. Το δράμα αυτού του τέλους μας βασανίζει συνειδητά ή ασυνείδητα όπως στους παμπάλαιους χρόνους του Αισχύλου. Οσο μένει η ανωμαλία, τόσο προχωρεί το κακό.

Είμαι ένας άνθρωπος χωρίς κανένα απολύτως πολιτικό δεσμό, και μπορώ να το πω, μιλώ χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Βλέπω μπροστά μου τον γρκεμό όπου μας οδηγεί η καταπίεση που κάλυψε τον τόπο. Αυτή η ανωμαλία πρέπει να σταματήσει. Ειναι εθνική επιταγή. Τώρα ξαναγυρίζω στη σιωπή μου. Παρακαλώ το Θεό μη με φέρει άλλη φορά σε παρόμοια ανάγκη να ξανά μιλήσω». Γ Σερέρης 28 Μαρτίου 1969.

Ο ποιητής Σεφέρης μ αυτό το λιτό στην έκφραση, αλλα πολύ καθαρό στους σκοπούς του κείμενο έρχεται από το δρόμο της αναζήτησης του γνήσιου ποιητικού λόγου στο πεδίο του πολιτικού αγώνα. Κλίμακα της φωνής του πιάνει από τη γεμάτη πόνο διαπίστωση για το κακό που βρήκε τη χώρα, μέχρι τη φοβερή πρόγνωση της μελλοντικής συμφοράς για να προαναγγείλει τα πιο μεγάλα καθήκοντα, την πιο μεγάλη επιταγή.

Απλά τα λόγια του αλλα τα διαποτίζουν οι μακριές και βαθιές παραδόσεις του λαού μας για την εθνική του απελευθέρωση και την πολιτική του ολοκλήρωση. Δονούν το χρέος για μια πατρίδα δίκαιη, ελεύθερη και προοδευτική. Ο πόθος για ένα φωτεινό αύριο πόθος που υπάρχει πιο δυνατός σήμερα για τη δημιουργία μιας βάσης (εθνικής, κοινωνικής, πολιτικής) που θα επιτρέψει να γίνει προχώρημα, αυτό το αύριο, πιο ισοροποιημένο και ποιο αποτελεσματικό.

Το κράτος λάφυρο των ξένων και των συμμοριών. Στην πράξη οσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσίλογους-συνεργάτες τόσο περισσότερο αισθανόταν ότι αυτό εδραίωνε την εξουσία. το πεδίο της ιδεολογίας είχε παραδοθεί στην αριστερα. Είτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» λόγους κυρίως για λόγους κυνισμού (για να γίνει ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), έτσι η Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να «απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πει την αλήθεια αι κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Για τους Φιλισταίους ιστορικούς και λογοτέχνες σαν το «Ελένη» του Γκατζογιάννη και πολλών άλλων παρομοίων έργων, μια μόνο απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για όλους εκείνους τους ιστοριοδίφες που ακόμα και στις μέρες μας, πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο ιστορικό παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση των γεγονότων και μόνο. Οσο για τους δικαστικούς που συμμετείχαν σε αυτό το προ αποφασισμένο εν ψυχρώ έγκλημα το μόνο που μπορώ να πει κανείς είναι: Οτι δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί είναι Ασπρο και από το σκοτάδι γιατί είναι Μαύρο.

Ο λαός αυτό που βγήκε ατσαλωμένος από την αναμέτρηση με τους κατακτητές και συνεργάτες ήταν αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόπο του να ξαναγίνει «η καημένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιων επικυρίαρχων υποχρεώνει ενα λαό να εγκαταλείψει χώρα, όπως έγινε στη 10ετία του 50 οικογένεια και ό,τι άλλο πολύτιμο είχε για να προκειμένου να επιβιώσει.

αγώνα αυτόν σφυριλατήθηκε μια νέα γενιά, μια περήφανη γενιά εμπνευσμένη από τα καινούργια ιδανικά που φτερώσει (προτινά του τα μεγάλα που λέει και ο ποιητής) τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα και με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε εμφυσήσει μια νέα γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της Λευτεριάς, της αυτοτέλειας, της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ετσι, η ωμή, ξετσίπωτη και βάρβαρη ξένη επέμβαση όλα αυτά κινδύνευαν, οι καινούργιες αυτές δυνάμεις που είχαν βγει απ το προσκήνιο της ιστορίας δεν το έβαλαν κάτω

Και το πιο τραγικό είναι ότι ενώ αμνήστευσαν την ηγεσία, αυτόν ήταν ένα από τα λάθη του ΚΚΕ-ΕΑΜ, όταν τελείωσαν με τους οπαδούς και η ηγεσία αποψιλώθηκε, θεώρησαν σκόπιμο ότι έπρεπε με την άποψη ότι η Αντίσταση άρχισε χωρίς να πάρουν άδεια για την έναρξής της και με κατηγορητήριο η ηγεσία διέπραξε το αδίκημα της Αντιποίησης αρχής. Αλήθεια από ποιους έπρεπε να πάρουν άδεια για να αρχίσει ο Εθνικός Αγώνας;

Μήπως από τον επίορκο βασιλιά και την ηγεσία της 4το Αυγουστιανή κλίκα πό αυτούς που έτρεξαν και ενέταξαν την ελληνκή πολεμική και μεταλλευτική βιομηχανία και κυρίως την εξορυχθική μεταλλευτική και τις όποιες εμπορικές επιχειρήσεις στην διάθεση του άξονα, τη στιγμή που η χώρα μας ηταν σε πόλεμο με τον άξονα; Μήπως από αυτούς που μαζί με τους Φρίτς οργάνωσαν και μετέτρεψαν σε επιστήμη τη ΔΟΛΟΦΟΝΟ ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ, και τις εταιρείες διάσωσης αγωνιστών, ξεπουλώντας την Ελλάδα δημιούργησαν, δίπλα στα Βασιλό-Μεταξικά Τζάκια και τα κατοχικά, ενώ ο λαός και ειδικά τα παιδιά και οι γέροι πέθαιναν σαν τις μύγες από την πείνα; Αυτοί που και σήμερα ακόμα από τις θέσεις κλειδιά στην οικονομία, δεν μπορεί κανείς να φανταστεί το μέγεθος της οικονομικής συνεισφοράς που προκάλεσαν στο λαό και τη χώρα; Ηταν τόση η ασυδοσία και εκδικητική η μανία της δεξιάς και του λεγόμενου «Δημοκρατικού Κέντρου». Μια εκδικητική μανία που ήταν αντίστοιχη με το Φόνο, ώστε έφτασαν στο σημείο, εκτός από τους ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες, και ΕΠΟΝίτες, τώρα κατηγορούσαν ακόμα και τα μέλη της Πολιτικής Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) για «Αντιποίηση Αρχής» και «Ασκηση Παράνομης Εξουσίας» Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι:

Αλήθεια από ποιόν κατά την άποψη αυτών, που κατηγορούσαν εκτός από τα μέλη του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ κλπ, και αυτά ακόμα τα μέλη της ΠΕΕΑ για «Αντιποίηση Αρχής» και για «Ασκηση Παράνομης Εξουσίας», έπρεπε να πάρει ο λαός άδεια για να οργανώσει Εθνική Αντίσταση; Μήπως από την ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση που σχημάτισαν οι επίορκοι στρατηγού;

Μήπως από τον επίορκο Βασιλειά και την κλίκα της 4της Αυγούστου, που εγκατάλειψαν πριν από την κατάρρευση του μετώπου λαό και χώρα για τα απάνεμα λιμάνια; Η μήπως από τους ίδιους τους κατακτητές; Ολες οι ποινές που επιβλήθηκαν στους ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες, επιβλήθηκαν στο όνομα της «αντιποίησης αρχής και εξουσίας». Οι ερωτήσεις όμως για τη συνεργασία και τον δωσιλογισμό σε σχέση με το μέγεθος της προσφοράς αυτών που Εθελοντικά Αυτό επιστρατεύτηκαν εχουν μείνει αναπάντητες. Τα ερμητικά κλεισμένα αρχεία που όταν ανοίξουν, πολλοί από αυτούς που η εύνοια των φυσικών νόμων τους ευνόησε να ζουν ακόμα όταν ανοίξουν τα αρχεία, αναστοχαζόμενοι τα τεκτενόμενα θα ντρέπονται και ειδικά οι απόγονοι τους.

Και θα ντρέπονται γιατί, ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό, για να μη υπάρξει το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα εκείνα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση του ένοπλα κατεστημένου, έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και χρυσές επωμίδες, άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι όχι της κάθαρσης που τόση ανάγκη είχε ο τόπος, αλλα της διάσωσης των δοσιλόγων για την μελλοντική τους χρήση... Και να που η διάσωσή του ήταν προφητική! Το ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ που εκκολάφτηκε στον κόρφο των ανθρώπων που επιδίωκαν τη δικτατορία και την 21^{η} Απριλίου, έσκασε το κέλαιφος του αυγού...

Μα και σήμερα ακόμα κατηγορούν το ΕΑΜ ότι ήθελε να πάρει με το όλα την εξουσία που την είχε και μπορούσε να την πάρει αν ήθελε αφού την ασκούσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ επί 33 μέρες εξουσία για λογαριασμό της κυβέρνηση του Καΐρου στη οποία συμμετείχε το ΕΑΜ με 5-6 υπουργούς. Και ο ΕΛΑΣ Αθηνών μπορούσε με σύντομες και αποφασιστικές ενέργειες να καταλάμβανε την πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. αμέσως μετά την αποχώρηση των Γερμανών, διορθώνοντας τα λάθη του Λιβάνου και της Καζέρτας (στη διάπραξη των οποίων προφανώς είχαν βάλει το δαχτυλάκι τους και οι Σοβιετικοί), κάτι που μπορούσε πολύ άνετα να κάνει.

Στη συνέχεια θα συνελλάμβανε και θα περνούσε από έκτακτα στρατοδικεία κάθε εθνοπροδότη και συνεργάτη των Γερμανών με την ταυτόχρονη δήμευση των περιουσιών τους μέχρις ότου αποδεχθεί το «Πόθεν έσχες» του καθενός και από πού κρατάει η σκούφια τους, Και Τρίτο να διακηρύξει αμέσως ότι επιλέγει και θα εφαρμόσει σαν μορφή πολιτεύματος την Προεδρική κοινοβουλευτική δημοκρατία, πείθοντας με αυτές τις έμπρακτές και αποφασιστικές πράξεις τους Αγγλους για την ειλικρίνεια των προθέσεών της σχηματίζοντας από θέση ισχύος, κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με ευρεία συμμετοχή αποδεδειγμένων πατριωτών

από όλο το φάσμα του πολιτικού κόσμου διακηρύσσοντας στον εξωτερικό τομέα μεταπολεμική ουδετερότητα.

Μια τέτοια λύση θα τη δέχονταν όχι μόνο η πλειοψηφία του πολιτικού κόσμου, αλλά και η Αγγλία, που με τις 600 και μεγάλες και μικρές μάχες που είχε δώσει ο ΕΛΑΣ και ο ΕΛΑΝ σ όλη τη διάρκεια της κατοχής αναγνώριζε την μεγάλη συμβολή του ΕΑΜ στον αντιφασιστικό αγώνα, και μάλιστα τους προβλημάτιζε για τον τρόπο θα έλυνε το θέμα ΕΑΜ. Και που τώρα, αν η ηγεσία του τολμούσε θα έδινε την πιο ενδεδειγμένη για τους Αγγλους λύση, που στις συνθήκες εκείνες ήταν η καλύτερη για την Ελλάδα, το λαό και τους ίδιους τους Αγγλους. Μια λύση που θα την χαιρετούσε και θα την υποστήριζε το σύνολο του λαού, αφού θα ικανοποιούσε το λαϊκό αίσθημα και θα δικαίωνε και τον αγώνα του.

Και ενώ μπορούσε να γίνει αυτό και δεν έγινε. Και δεν έγινε γιατί το ΚΚΕ ήθελε την ομολή μεταπολεμική εξέλιξη της χώρας να ξανά γίνει κοινοβουλευτικό κόμμα Ολοι, μα όλοι σχεδόν οι συγγραφείς που ασχολήθηκαν με το θέμα: Αντίσταση με πρωτοτυπία και ευφράδεια ο καθένας μια ξέφρενη και αχαλήνωτη κριτική στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ανάγοντας το ελάχιστο στο μέγιστο, όχι μόνο δεν στοχάστηκαν. Όπως έλεγε και Ο Ρήγας: στοχάσου και αρκεί.

Αντι γι' αυτό, με σαφήνεια, γλαφυρό τρόπο και ανεπιτήδευτή λογοτεχνική ροή του λόγου, η ιστορική διήγηση του κάθε συγγραφέα, κατά παρόμοιο τρόπο ή με μικρό διαφορές ξετυλίγει γεγονότα, καταστάσεις και περιστατικά, που ενώ αφορούν τη γενιά που ήδη έφυγε και αποδέκτες έχει πλέον μόνο αυτούς, που από κάποια εύνοια των βιολογικών Νόμων οι οποίοι διαφεντεύουν νομοτελειακά τα Ανθρώπινα, έχουμε ακόμα απομείνει,

Ο συντηρητικός και παραδοσιακός τρόπος αντιμετώπισης αυτού του αγώνα δεν περιλαμβάνουν τον τρίχρονο αναστάσιμου αντιστασιακού αγώνα, καθώς και γεγονότα που λίγοι γνωρίζουν και ειδικά οι Νέες. Γεγονότα που είτε το δεχόμαστε είτε όχι αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται

Γεγονότα που όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευση και τη συμβολή του ΕΑΜ στην απελευθέρωση , περί άλλα λαλούν!

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, δεν προρείς να ξεχωρίσεις Τι ΕΙΝΑΙ ΤΙ, αυτό ακριβώς το μπρδεμα είναι ο κατ' εξοχήν τρόπος μα και χώρος, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα από την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόνταν από τα δρώμενα της ιστορίας.

Με ένα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μην υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν». Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς όα αυτά «είναι ξεπερασμένα». Το ίδιο και «η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η «αντίδραση και η

πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμωλία αλλα παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, ποιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως...η Αλβανία κλπ.

Ακόμα ξεχνούν οτι η αλήθεια, η πραγματική αλήθεια για την Αντίσταση δεν έχει γραφτεί ακόμα, οτι το μεγαλύτερο θύμα στην καταγραφή της ιστορίας από τους νικητές είναι η αλήθεια, οτι η Δημοκρατία είτε αφορά το λαό, είτε δεν μπορεί να υπάρχει. Και το κυριότερο οτι σε άλλες εποχές και οι ίδιοι, αστοί σαν αυθεντικοί αγωνιστές, πεπεισμένοι για το δίκιο και την ηθική των ιδεών τους, βασανίζονταν για να μην «προδώσει» θυσίαζε τη ζωή του να μην «πέσει» ο τραυματίας μα και ο νεκρός στη μάχη ακόμα σύντροφος στα «χέρια» των κατακτητών.

Και το λέω αυτό γιατί οι εγχώριοι συντηρητικοί μεταλλάσουν τον αγοραίο αντί κομμουνισμό με εκ συγχρονισμένη δυσφημιστική επίθεση κατά της Αριστεράς, σε βαθμό που να αμφισβητούν οτι υπάρχει πλαίσιο αξιών, που να νομιμοποιεί ηθικά-πολιτικά την πολιτική δράση. Οτι τώρα πλέον μετά την πτώση του υπαρκτού δεν υπάρχουν ιδεολογικά κίνητρα που δίνουν νόημα στην επαναστατική δράση και κυρίως στην επαναστατική βία όταν δεχθεί επίθεση.

Ειναι εμφανής παλιό-σύντροφοι η προσπάθεια να καθιερωθεί η αντίληψη: οτι όποιος αμφισβητεί, όποιος έχει διαφορετική άποψη, όποιος κινητοποιείται και κυρίως όποιος δεν πείθεται για την «αιωνιότητα του παρόντος» καπιταλιστικού συστήματος, είναι εν δυνάμει όχι μόνο εχθρός, αλλά και τρομοκράτης.

Οι Ελληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι' αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλήφθηκε στις 27/4/1941 και πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα και έστειλαν επειγόντως το νικητήριο τηλεγράφημα να αναγγείλουν την κατοχή της Ελλάδας στο Χίτλερ:

Προς τον Φύρερ και Καγγελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χάϊλ Μάϊν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μαή. Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο και το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός. Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο νέο ή την ώρα που θα τσούγκριζε με τους άλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το

σύμβολο της δύναμης και της κατοχής είχε ήδη κατέβηκε απ την Ακρόπολη. Το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήρια σάλπισμα προς τους λαού του κόσμου οτι οι Ελληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.

«...Επειδή απόλυτη αντικειμενικότητα δεν υπάρχει, ας δεχθούμε τουλάχιστον μια ανιδιοτελή υποκειμενικότητα. Στο πριν κα μετά την καταγραφή της κατοχικής ιστορίας

Για να μη γραφεί η Αντιστασιακή ιστορία χρειάστηκε η βία τα αποσπάσματα τα ξερονήσια και οι φυλακές Μια βία που εξελίχθηκε σε καθεστώς τρόμου και με τις προγραφές, οδηγούσε στην απορρύθμιση της κοινωνίας. Η ελληνική κοινωνία την εποχή εκείνη είχε καταντήσει τόσο εξατομικευμένη και οι πολίτες τόσο φοβισμένοι για αντίποινα που οι μαζικές συλλήψεις δεν ηταν πιά τόσο απαραίτητες, Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν άλλο πόλο εξουσίας, με αποστολή την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών και στρατιωτικών, να στρευλώσει την κατοχική, μα και του εμφυλίου πολεμική ιστορία.

Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Και ειδικά η μερική ως ελάχιστη αυτοπεποίθηση για το μέλλον ήταν το βασικό θέμα που απασχολούσε το λαό. Η προσπάθεια ανακύκλωσης και η αντιγραφή του πριν την 28^{η} του 40 του γνώριμου, του οικείου είναι όχι μόνο το ζητούμενο αλλά και το επιδιωκόμενο το πολιτικό στοιχείο της μετά πολεμικής γενιάς της και ειδικά μετά την λήξη του εμφυλίου, μα και της μεταπολίτευσης.

Συνεπώς, σημασία δεν έχει η αναζήτηση και η ανάδειξη ηγετών με κριτήρια αξιοκρατικά και αποτελεσματικά: αφού υπήρχε το Καραμανλής η τάνκς. Με τσελεμεντέ τον κ Αβέρωφ που ετοίμαζε το Μενού, από την επόμενη της «Ιγκόγνιτο φυγή του», με βασικό κριτήριο η ασφάλεια της επανάληψης, όχι βέβαια ως προς τους σκοπούς και τα χρώματα και τα πρόσωπα, αλλά ως προς την σίγουρη επανάληψης ως επί τα αυτά. Τα οριστικά αιώνια και αμετάκλητα. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη βεβαιότητα και τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους θα την βιώσουν και τα εγγόνιας μας.

Το 1940, η Ευρώπη ηταν ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Φόβος και σκοτάδι παντού. Κανένα φως και μέσα σ αυτό το πυκνό σκοτάδι, οι Ελληνες στα Αλβανικά βουνά διεξάγουν την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. Και τότε άστραψε το πρώτο Φως. Η πρώτη ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο.

Τον Απρίλη του 1941 οι ναζί μακαιλιάριδες προκειμένου να σώσουν τον ηττημένο από τους Ελληνες Εταίρο τους έστρεψαν τον γερμανικό «πύρινο ποταμό» εναντίον της Ελλάδας. Και όμως παρ' ό,τι πύρινος ο ποταμός στην ιστορία του ελληνικού στρατού δημοσιεύεται γερμανικό ανακοινωθέν της 11 Απρλίου 1941 που αναφέρεται στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και γράφει ανάμεσα στ αλλα: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εξαιρετικόν ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξά. Προεκλήθησαν ως εκ

τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντονοι όσο δεν ειχον λάβει μέχρι τούδε χώρα εις κανέν άλλο πολεμικό θέατρον...»

Δεν είναι για λόγους νοσταλγίας που κάνω αυτήν τη νοητή επιστροφή στο παρελθόν. Αν και με συγκινεί η ανάμνηση των γεγονότων και των προσώπων με τους οποίους έζησα τα ποιο δύσκολα χρόνια της ζωής μου. Επέστρεψα εκεί γιατί όλα αυτά τα χρόνια προ υπήρξε μέσα μου ένα ερώτημα. Και το ερώτημα είναι:

Πως οι Αστοί δημοκράτες ενώ μπορούσαν έστω και μετά το Δεκέμβρη του 1944 και κυρίως μετά την επιβεβαίωση οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, δεν θέλησαν να προσεταιριστούν αυτό το λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα; Αντί γι' αυτό οχι μόνο στήριξαν τις αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους και του Αγγλους, αλλά και συμμετείχαν ενεργά στην εξόντωση αυτού του λαϊκού κινήματος που πολέμησε οχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας, αλλα και στο βαθμό που του επέτρεψαν οι δυνάμεις του, ενταγμένο στην αντιφασιστική συμμαχία βοήθησε να ηττηθεί ο άξονας που ηταν η ατμομηχανή του φασισμού.

Και ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό και για να μη οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο:

Σύσσωμος ο κρατικός μηχανισμός αντί να οργανώσει Αντίσταση, παραδόθηκε αύτανδρος στους κατακτητές. Ας σημειωθεί ότι ένα μεγάλο μέρος του κρατικού μηχανισμού ήταν οργανωμένο στην μεταξική φασιστική οργάνωση, έτσι που δεν χρειάστηκε οι κατακτητές να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλείς των διοικήσεων, όπως πχ τον Εβερτ που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Οπως και οι Νέοι υποχρεωτικά ήταν οργανωμένοι στην ΕΟΝ, μια καθαρή φασιστική οργάνωση, όπου ο χαιρετισμός ανάμεσα στα μέλη, δεν ήταν η καλημέρα ή χειραψία, αλλα αντίστοιχο με αυτό του Χίτλερ.

Η παραχώρηση είχε δυο βασικούς στόχους. α) Να διευκολύνουν τον άξονα να μην διαθέσει δικές του δυνάμεις για την επάνδρωση του μηχανισμού και β) να ελέξουν αμοιβαία και για λογαριασμό των φυγάδων μέσω του μηχανισμού το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνές τους. Αλλωστε τρεις ήταν οι εντολές που άφησαν οι πριν την κατάρρευση του μετώπου φυγάδες: α) «Να παραδοθούν οι φυλακισμένοι και εξόριστοι κομμουνιστές, αντιφασίστες και δημοκράτες κρατούμενοι στους Γερμανούς κατακτητές». β) «Να μην οργανωθεί Αντίσταση» και γ) Αν σε περίπτωση που ώ μη γένετω, λαός οργανώσει Αντίσταση, συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές να την τσακίσουν, εν τη γεννήσει της».

Το κομμάτι των αξιωματικών που δεν έφυγαν σαν άνθρωποι ανεπάγγελτοι ήταν λίγο «επικίνδυνοι». Οσοι ήταν Αγγλο-τραφείς άρχισαν να οργανώνουν

επαφή με το Κάΐρο και το Λονδίνο, το όποιο Κάϊρο και Λονδίνο με όλα μέσα προσπαθούσε να πάρει και τους υπόλοιπους αξιωματικούς από την Ελλάδα ομαδικά και ατομικά ακόμη και με υποβρύχια που οργάνωνε κατά καιρούς. Ώστε και αν ακόμα ο λαός αποφασίσει να οργανώσει Αντίσταση να μην έχει τα τεχνικά και επιτελικά εργαλεία. Για να μην μείνουν άνεργοί και άμισθοι και κυρίως να μην «παρασυρθούν», αφού παράδοσαν αύτανδρο τον κρατικό μηχανισμό και τη διοίκηση, τους έστειλαν να τους χρησιμοποιήσει ο Χίτλερ στον επισιτισμό και την πρόνοια.

Να παίρνουν τη δεκάτη από τους παραγωγούς μέσω των συνεταιρισμών και τους μύλους από τον λαό. Σιτηρά και όσπια με τα οποία τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική. Κάποια μέρα ο συμπολίτης μας απόστρατος Αξιωματικός Λεωνίδας Βελτσίδης, έχοντας τις δικές του πληροφορίες, πως ηταν συγκεντρωμένοι οι Βεροιώτες Αξιωματικοί στο καφενείο του Σιταρά, που και σήμερα ακόμα λειτουργεί δίπλα στο μεγάλο πλάτανο στην Κεντρική οδό. Η Κεντρικής οδός την εποχή εκείνη ήταν η πιο βασική αρτηρία της Πόλης, την οποία οδό οι ενεπομείναντες παράγοντες της 4ης Αυγούστου, την επόμενη της κατάληψης της Πόλης μετονόμασαν σε οδός Χίτλερ!

Ενώ στο Βέρμιο ο λαός μάζευε όπλα (οι Γερμανοί μαζί με την ΠΑΟ, τον γύρο Ισμό με τον Νομάρχη της Κοζάνης έκαψαν δύο φορές το χωριό Μεσόβουνο μαζί με τους κατοίκους, επειδή δεν τους «παρέδιναν τα όπλα που οι πληροφορίες έλεγαν οτι είχαν μαζέψει») και οι αντάρτες του Βερμίου και τα Πιέρια έδιναν τις πρώτες μάχες με τους Γερμανούς, αυτοί έπαιζαν «χαρτιά ή συνεδρίαζαν» για το πώς θα κάνουν πράξη την Τρίτη εντολή του Μανιαδάκη «να πολεμήσουν την Αντίσταση αν οργανωθεί μαζί με τους κατακτητές».

Ανθρωπος είχε τις πληροφορίες του. Πήγε απρόσκλητος στη συγκέντρωση και με παρέμβασή τους είπε επί λέξει: «Σχολή Ευελπίδων ΣΚΑΤΑ».Τι δουλειά έχετε Εσείς εδώ Ελληνες αξιωματικοί με τους Γερμανούς; «Να τα βουνά και έδειξε Βέρμιο και τα Πιέρια». Αλήθεια πόσο διαυγής στην πρόβλεψη και πόσο πατριώτης πρέπει να ένοιωθε για να προβεί σε μια τέτοια ενέργεια προκειμένου να προλάβει τον κίνδυνο που διαγράφονταν.

Αργότερα πολλοί αξιωματικοί. Αρκετοί προσχώρησαν στον ΕΛΑΣ και μερικοί όπως ο Μιτυλινάκης και άλλοι, σε συνεργασία με τον συνταγματάρχη Χρυσοχόου συμμετείχαν στην Πανελλήνια Απελευθερωτική Οργάνωση (ΠΑΟ), με καθαρά αντιεαμικό περιεχόμενο. Αυτοί εφοδιάστηκαν με όπλα από τους Γερμανούς και «βγήκαν στο Βέρμιο και τα Πιέρια», όπως τους υπέδειξε ο Απόστρατος Λεωνίδας Βελτσίδης, όχι βέβαια «να πολεμήσουν μαζί με τους αντάρτες τους γερμανούς, αλλα να πολεμήσουν την Αντίσταση και το ένοπλο τμήμα της τον ΕΛΑΣ, κάνοντας πράξη και την Τρίτη εντολή του Υπουργού Ασφαλείας Μανιαδάκης! Κάτι παρόμοιο έγινε και στις επόμενες περιοχές.

Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, έχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό. Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897, και στη Ελλάδα της Μελούνας πρόσθεσαν και

την Μακεδονία, την Ηπειρο, την Κρήτη και τη Θράκη, ολοκληρώνοντας εν μέρει, έστω, μερικούς από τους μακραίωνους πόθους των Ελλήνων.

Οσο πύκνωναν τα σύννεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, οι γενιές που πολέμησαν να φτάσει η Ελλάδα σε αυτό το Γεωγραφικό μέγεθος, οχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητικά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιοτο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιόταν τί θα κάνουν οι Νέες γενιές και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά;

Θα στέκονταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρινόταν άραγε στις προσταγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων; Θα παραδειγματιστούν άραγε από τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολύτιμο και Εθνό-υπαρξιακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νεότερη Ελλάδα; Με δυο λόγια: θα τις υπερασπίζονταν όλες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή έχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες από τη δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως, είχε οχι απλώς περισσότερα, αλλα και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40 δεν είχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα ατσάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο.

Ενα άλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που είχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ο λαός επί τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω από ένα φρικτό και στιγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που είχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό σε ένα τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο είχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις είχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας είχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο ποιο δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Ενώ λοιπόν, στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο τα πράγματα ήταν απλά για την αστική τάξη γενικά και τις ανά χώρα ειδικά το σύνολο της συμπαρατάσσονταν συνολικά της ανά χώρα αστική τάξη στο πλευρό του ενός των εμπολέμων, υπερασπιζόμενη μαζί με το λαό που θα έβαζε το αίμα την χώρα και από κοινού τον ενδό-καπιταλιστική αναμέρτηση, για κατάκτηση των πιο πάνω δεδομένα ακόμα και επέκταση συνόρων.

Η κήρυξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, δεν προκάλεσε καμιά έκπληξη σε κανέναν. Ηταν η λογική κατάληξη μια σειράς τοπικών πολέμων, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών διαρπαγών που είχαν προηγηθεί, με πρωταγωνιστές τα φασιστικά και μιλιταριστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασίας και ήταν στη αρχή καθαρά ενδό- καπιταλιστικός πόλεμος, που σκοπό τη φορά αυτή είχε το ξανά μοίρασμα του κόσμου. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία και η ύπαρξη ενός νέου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος παραγωγής, που υποτίθεται ότι στηρίζονταν στην ΕΡΓΑΣΙΑ και όχι στην ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ στα μέσα παραγωγή και ότι η κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου ΠΛΟΥΤΟΥ θα γίνεται ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ και όχι ΙΔΙΩΤΙΚΑ, ανταγωνιστικό προς το υπάρχον καπιταλιστικό, που κατανέμει ατομικά τον κοινωνικά παραγόμενο ΠΛΟΥΤΟ, αυτό πλέον δεν ίσχυε στον ενδό-καπιταλιστικό Β! Παγκόσμιο Πόλεμο.

Τώρα τα πράγματα ήταν ρευστά και ασαφή, τόσο για την διεξαγωγή, άλλο τόσο και κατάληξη και ειδικά ποιος θα ήταν ο νικητής. Τώρα υπήρχε και ένας τρίτος και αυτός ο τρίτος ήταν ο άγνωστος Χ, αλλα και οι ΗΠΑ που είχε εισπράξει την αξία του Α! Παγκοσμίου πολέμου και καραδοκούσε και όπως τελικά έγινε να εισπράξει και την αξία και του Δευτέρου, έβλεπε και αυτή τον άγνωστο Χ, ότι αν επιβίωνε του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και επεκτείνονταν θα αποτελούσε θανάσιμο κίνδυνο για το Αστικό καπιταλιστικό σύστημα. που πριν την επικρατή στη Ρωσία, θεωρούνταν θεόσταλτο, αιώνιο, οριστικό και αναμφισβήτητο.

Η Σοβιετική Ενωση ήταν στο βασικό στάδιο που έκλεινε τις πληγές του Παγκοσμίου πολέμου και του εμφυλίου που ακολούθησε στο εσωτερικό της χώρας, την εδραίωση του Νέου τρόπου παραγωγής και διανομής και την ανασυγκρότησης. Συνεπώς ήταν η μόνη χώρα που πάλευε με συνέπεια για την ειρήνη. Το διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα ήταν διασπασμένο, συνεπώς δεν μπορούσα να βάλουν φραγμό στον πόλεμο που από καιρό είχε ήδη δρομολογηθεί. Μόνα αν δημιουργούνταν ένα πλατύ αντιπολεμικό κίνημα στο οποίο θα συμμετείχαν όλες οι φιλιειρηνικές δυνάμεις, σε Ανατολή και Δύση θα μπορούσαν να ανακόψουν την πορεία του πολέμου.

Ο συγγραφέας που έζησε «ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ», γνωρίζει πολύ καλά ότι στο Νομό Ημαθίας και κατ' επέκταση σε όλη την Ελλάδα, η Αντίσταση με διάφορες εκδηλώσεις αρχίζει από τις πρώτες μέρες της κατοχής. Με πρώτη τη γενική δυσαρέσκεια.

Επειτα με την άρνηση να συμμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν οι κατακτητές Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση, την οργάνωση και σε συνέχεια την ένοπλη δράση. Στη γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης στο Νομό Ημαθίας, συνέβαλαν και τα πλεονεκτήματα: όπως η κατ' εξοχήν δημοκρατική κοινωνική του σύνθεση, η δεσπόζουσα Γεωγραφική θέση ανάμεσα στο Βέρμιο και τα

Πιέρια, η διάρθρωση της Πόλης (Μαχαλάδες με τις Απάνξ), που επέτρεπαν την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι, η τεράστιας σε σχέση με άλλες πόλεις βιομηχανία, φιλοξενούσε πολλά στελέχη και λόγω της παραγωγικής δυνατότητας, ένα ς μεγάλος αριθμός ανθρώπων της Ανατολικής Μακεδονίας, που διώχθηκαν από τους Βουλγάρους που ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στη Βέροια και γενικότερα στο Νομό. Αρκετού από αυτούς συνέβαλαν, στην επέκταση και ενδυνάμωσή της. Κάτι παρόμοια ειχε και η υπόλοιπη Ελλάδα, με πρώτη τη θέληση των Ελλήνων να γίνουν εθελόδουλοι και επαρχία του Γ! Ράϊχ.

Πριν από την του ΕΑΜ ιδρύθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη, που έργο της είχε να περιθάλψει τους αναπήρους στρατιώτες, να προωθήσει τους εγκαταλειμμένους στην μοίρα τους στρατιώτες στο τόπο της παραμονής τους και να οργανώσει συμπαράσταση σε αυτούς που σκοτώθηκαν τα παιδιά τους ή ο άνδρας στον πόλεμο και δεν είχαν που την κεφαλή κλίνει και σισήτια για τα ορφανά. Η Εθνική Αλληλεγγυη που σε συνέχεια έγινε όπως είναι γνωστό η «Επιμελητεία του Αντάρτη».

Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνοτης, της ασύδοτης και της ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες είναι οι επί εικοσαετία φυλακές, τα νησιά του Αιγαίου, τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε η ώρα της εκτέλεσης. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνευσε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι μελλοντικές ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Ανάμεσα στους αλβανομάχους ήταν και τα παιδιά της ΕΠΟΝ, που πολλοί τον αγώνα για λευτεριά τον άρχισαν την 28η Οκτωβρίου, όπως εγώ και χιλιάδες άλλοι στην Αεράμυνα. Η θρυλική ΕΠΟΝ που στη διάρκεια του τετράχρονου πολύπλευρου αιματηρού αγώνα συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους.

Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο τον οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναΐϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

Ο λαός οργανωμένος στις διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις με κυρίαρχη το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) δημιούργησε την υποδομή για την μετά πολεμική Ελλάδα. Το ίδιο και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ, οχι μόνο θέλησαν αλλα και μπόρεσαν μέσα στη μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το χρώμα και το πινέλο, το χαρτί και το μολύβι, το χουνί και το ντουφέκι, έδωσαν ένα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας, ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της καταστραμένης από τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Μάλιστά πολλοί ανάμεσά τους και ο συγγραφέας, με το έργο του «ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ», αφήνει να εννοηθεί πως η Αντίσταση υπήρξε πράξη εθνικής προδοσίας. Ο χαρακτηρισμός αυτός εκτός από υπερβολικό είναι και απαράδεκτος. Και είναι απαράδεκτος γιατί ταυτίζοντας αδιάκριτα το ΚΚΕ με το ΕΑΜ και το ΕΑΜ με τον Εμφύλιο χωρίς να αναφερθεί καν τους λόγους που οδήγησαν στον εμφύλιο, ποιοι είχαν δικούς και συγκεκριμένους λόγους να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, στο όνομα του εμφυλίου στιγματίζουν τον 4χρονο πρωτόγνωρο, εθελοντικό πατριωτικό αγώνα του λαού, για λευτεριά και δίκαιο εθνική προδοσία. Μια προδοσία αναπόδεικτη, ενώ είναι αυταπόδεικτη η δική τους και το πιο τραγικό είναι ότι ήταν και διεπράχθει συνειδητά, πριν την έναρξη του Β! Παγκομίου Πολέμου, την διάρκειά του και ολοκληρώθηκε με τη λήξη του, με την εκ νέου πρόσδεση στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα από την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόντα από τα δρώμενα της ιστορίας. Με ίνα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μήν υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν».

Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς όλα αυτά «είναι ξεπερασμένα». Το ίδιο και «η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η «αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμωλία αλλα παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, πιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως....κλπ,κλπ.

Η κοινωνία σε καθεστώς τρόμου και με τις προγραφές, οδηγούσε στην απορρύθμιση της κοινωνίας. Η ελληνική κοινωνία την εποχή εκείνη έχε καταντήσει τόσο εξατομικευμένη και οι πολίτες τόσο φοβισμένοι για αντίποινα που οι μαζικές συλλήψεις δεν ηταν ποια τόσο απαραίτητες η) Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν άλλο πόλο εξουσίας, με αποστολή την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών και στρατιωτικών θ) να στρευλώσει την κατοχική, μα και την εμφυλιό πολεμική ιστορία. Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους θα την βιώσουν και τα εγγόνιας μας.

Πριν από την του ΕΑΜ ιδρύθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη, που έργο της είχε να περιθάλψει τους αναπήρους στρατιώτες, να προωθήσει τους εγκαταλειμένους στην μοίρα τους στρατιώτες στο τόπο της παραμονής τους και να οργανώσει συμπαράσταση σε αυτούς που σκοτώθηκαν τα παιδιά τους ή ο άνδρας στον πόλεμο και δεν είχαν που την κεφαλή κλίνει και σισήτια για τα ορφανά. Η ΕΑ που σε συνέχεια έγινε όπως είναι γνωστό η «Επιμελητεία του Αντάρτη».

Αλλωστε η διαπαιδαγώγηση, του κρατικού μηχανισμού ήταν τέτοια που δεν χρειάστηκε να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλής των μηχανισμών, όπως πχ τον πατέρα του κ Εβερτ που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Μέσω του κρατικού μηχανισμού οι Κούϊσλίγκ έλεγχαν το λαό ενώ παράλληλα έκαναν πράξη τις υποθήκες που του άφησαν οι πάτρωνές τους όταν φεύγοντας εγκατάλλειπαν λαό και χώρα. Οι υποθήκες όπως είναι γνωστό ότι ηταν τρεις: α) Να παραδοθούν οι φυλακισμένοι και εξόριστοι κομμουνιστές, αντιφασίστες, δημοκράτες και όποιες προσωπικότητες του πολιτικού και επιστημονικού κόσμο και στρατιωτικοί ήταν φυλακή ή εξορία για τα πολιτικά του φρονήματα στους Γερμανούς β) Να μην δημιουργηθεί αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας και γ) Αν ώ μοί γένετω δημιουργηθεί να την πολεμήσουν σε συνεργασία με του κατακτητές.

Οι εντολές αυτές προϋπέθεταν συνεργασία σε όλα τα επίπεδα: Πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα. Εξού και έχει μείνει ιστορική μια προκήρυξη των ένοπλα συνεργαζόμεων:

Μέσα από την ματωμένη πορεία αυτών των τριών χρόνων-1945-1947, (αν υπήρχαν τότε βίντεο και κατέγραφε τα γεγονότα), θα φαινόταν ανάγλυφα, τόσο καθαρά σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Θα φαινόταν ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς αλλά όλες τις καινούργιες λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία τους ελληνικού λαού, για την οποία δημοκρατία πόσες φορές δεν έδωσε το ΕΙΝΑΙ του.

Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη, για πρώτη ίσως φορά η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών, Θράκη, Κύπρο, Δωδεκάνησα

κλπ (πονολέφαλος για τον Τσώρτσιλ, οι Γάλλοι δια του Ντέ Γλώλ, δεν θα ειχαν αντίρηση«...Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο ενωμένων εθνών.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δωσίλογος» σημαίνει ανεξίτηλο στίγμα και είχε κηρύξει τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δωσιλογισμού, υπήρχε το πρότυπο της «γνήσιας δημοκρατίας», η μετά δεκεμβριανή Ελλάδα της προδοσία και ο δωσιλογισμός, αφού παραχώρησαν το κράτος Λάφυρο τους ξένους σε συνεργασία μαζί τους κήρυξαν πόλεμο εναντίον του έθνους. Διέφθειραν με τη βοήθεια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα τους μαχητές του Αλβανκού ΕΠΟΥΣ και το άνθος του έθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζονταν και βιάζοντας να γίνουν οι «εκλογές» για να νομιμοποιήσουν το άγος της προδοσίας τους.

Ετσι, όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατάρρευση του μετώπου και την κατοχή της χώρας από τους τρεις κατακτητές, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας από την Απολιτική ηγεσία μαζί με τον επίορκο Βασιλιά. Την δημιουργία, από τους συμβιβασμένους στρατηγούς της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, μόνο η οργάνωση του λαού σε μια γροθιά και ένας πρωτότυπος εθελοντικός και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως το (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Μέσα σε λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, που αποτέλεσε τον φορέα της υλοποίησης του οράματος για λευτεριά και Εθνική ανεξαρτησία, και στο βαθμό που δυνάμωναν οι πολιτικές οργανώσεις, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ, τα Αντιστασιακά κόμματα και στο πλάϊ τους μεγάλωνε ο αριθμός των πατριωτών: Παλαιοί δημοκράτες πολιτικοί, επιστήμονες, κορυφαίοι παράγοντες της δημόσιας και κοινωνικής ζωής, κληρικοί και όλος ο Λαός. Ναι ο λαός που βαθιά πληγωμένος από την ταπείνωση και την εθνική συμφορά μεγάλωνε, γινόταν πιο μαχητικός. Εγινε το φόβητρο των κατακτητών, του προδότη, του ληστή, του ζωοκλέφτη και του καταπατητή.

Με το καθημερινό αυγάτισμα δημιουργήθηκαν πολιτικές οργανώσεις και στο πιο μικρό και απόμακρο χωριό. Αντίστοιχα δημιουργήθηκαν, τοπικά Αρχηγεία, ύστερα Τάγματα, Συντάγματα, Μεραρχίες, Ομάδες Μεραρχιών και επικεφαλής όλων το Γενικό Στρατηγείο με στρατιωτικό Αρχηγό τον τίμιο στρατηγό Στέφανο Σαράφη και καπετάνιο, τον πρώτο αντάρτη Αρη Βελουχιώτη. Αυτός ο πρωτότυπος εθελοντικός άμισθος Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, χτυπούσε νύχτα και μέρα τα πιο βασικά και καίρια σημεία των κατακτητών: διαβάσεις και διαβιβάσεις, γέφυρες, σιδηροδρομικούς και οδικούς

συγκοινωνιακούς κόμβους, φυλάκια και σταθμούς, μα και στρατώνες σε πόλεις και χωριά.

Το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ, μετά την δημιουργία της πολιτικής και στρατιωτικής οντότητας έθεσε τις δυνάμεις του υπό τις διαταγές στο συμμαχικό Στρατηγείο και δρούσε συντονισμένα με τον αγώνα της τριμερούς αντιφασιστικής συμμαχίας (Αγγλία-ΗΠΑ-Σοβιετική Ενωση), στα διάφορα μέτωπα και απασχολούσε δέκα και πλέον αξιόμαχες γερμανικές μεραρχίες στο χερσαίο και νησιώτικο χώρο της Ελλάδας. Στρατιωτικοί σχηματισμοί που αν δεν ηταν αγκιστρωμένοι εδώ, για να αντιμετωπίζουν την ελληνική Αντίσταση, θα πολεμούσαν τους συμμάχους στα διάφορα μέτωπα..

Μέσα στο έρεβος της σκλαβιάς, στο σκοτάδι και της απελπισίας, με την εθνική-παλαϊκή συστράτευση για την απαλλαγή από το Φασισμό-Ναζισμό, οι Ελληνες αγωνιστές της Ελεύθερης Ελλάδας, συνειδητοποίησαν, για πρώτη φορά, απαλλαγμένοι από τον πολιτικό φατριασμό και την εκλογική πελατειολογία, οτι δικαιούνται διαφορετική τύχη για το μέλλον. Μια τύχη και μια ζωή διαφορετική από εκείνη που μαγείρευαν οι ΞΕΝΟΙ «προστάτες», οι δικτάτορες, το παλάτι και οι αντιδραστικές δυνάμεις που εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των Ούνων. Και πράγματι είχα την καλή τύχη να ζήσουν αυτό το γεγονός, γιατί από τις αρχές ακόμα του 1943, με τον σχηματισμός κομμάτι το κομμάτι την ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ και το λαό να οργανώνει, να ανορθώνει και να συναρμολογεί μέρα τη μέρα το διαλυμένο ελληνικό κράτος

Μόνο όσοι έζησαν από κοντά το δράμα αυτών των αξιοθαύμαστων Ανθρώπων μπορούν να συλλάβουν τη φρίκη που έζησαν. Τη φρίκη του μελλοθάνατου που κάθε ώρα και στιγμή ο κλοιός έσφιγγε, όλο και περισσότερο και ο θάνατος πρόβαλε απαίσιος. Οι μέρες περνούσαν φρικτές και οι νύχτες πιό φοβερές χωρίς καμιά ελπίδα εκτός απ το βουνό.

Μια προσφορά στα νεοελληνικά γράμματα, όπως τα προηγούμενα, μα και συμβολή στο κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι της χώρας, αφού τη φορά αυτή σχολιάζεται κατά περίπτωση, πολιτικό-κοινωνικά θέματα και κοσμοθεωρίες. Διατυπώνεται κρίσεις, απόψεις και σε πολλά σημεία, καταθέσατε θέσεις για τις κοσμοθεωρίες, τα πολιτικά και οικονομικά συστήματα, τη διεθνή πολιτική και κυρίως για την περίοδο της κατοχής και τον εμφύλιο πόλεμο, που είναι το κατ' εξοχήν αντικείμενο αυτού του έργου σας. που με τη μορφή του Μυθιστορήματος, εκ ΒΑΘΕΩΝ, Με αριστοτεχνικό τρόπο καταγράφεται βιωματικά γεγονότα που ζήσατε εκείνη την τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή, μα και βιογραφικά τη συμμετοχή σας σ αυτά.

Εκτιμώ απεριόριστα την προσπάθεια να χυθεί άπλετο Φως στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θελληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Από μια πρώτη ανάγνωση, δεν απευθύνεται μόνο στην λογοτεχνική και συναισθηματική πλευρά του αναγνώστη, σαν ένα απλό, όπως συνήθως μυθιστόρημα. Παράλληλα καταγράφει και σημαντικά στοιχεία από την κοινωνική ζωή, τον πολιτισμό και τα ιστορικά γεγονότα του «Καιρού των καταιγίδων» στη Βέροια και την Ελλάδα και τα θέτεται στην κρίση των

αναγνωστών. Φυσικά δεν πρόκειται για ένα απλό Μυθιστόρημα, αλλα ένα ιδεολογικό- πολιτικό εγχειρίδιο στο χώρο της Κεντρό-Δεξιάς.

Όλα μα όλα. Εκτός ελάχιστων που κρατούν κάποιο επίπεδο στην αφήγηση, εμφορούνται και βρίθουν αντί κομμουνισμό, σκοταδισμό και πίσω γυρίσματα. Στην εποχή του Δεληγιάννη. Οσον αφορά την πατρίδα και τον τρόπο λειτουργίας του κράτους και της διοίκησης...

Σκοπό και περιεχόμενο είχαν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα με βασικό πρόσημο:

«Ότι κύριο αίτιο δεν ηταν ασύδοτη και ανεξέλεγκτη λευκή τρομοκρατία μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, αλλα η ακόρεστη δίψα του ΚΚΕ για εξουσία. Όχι βέβαια των μελών ή των «συνοδοιπόρων» του ΚΚΕ-αυτοί αποτελούσαν τα τραγικά θύματα της υπόθεσης-αλλα της ηγετικής ομάδας. Πρόκειται για μια ηγεσία που εκμεταλλεύεται ποικιλοτρόπως (ακόμα και σεξουαλικά) κάποιους αμόρφωτους, απολίτικους και ανίδεους χωρικούς, τους οποίους κρατά αιχμαλώτους αυτούς και τα παιδιά τους.

Αυτούς εξανάγκασε να πολεμήσουν επί τρία συναπτά έτη τους νόμιμους κατόχους της εξουσίας, Μα από το Κάϊρο επέστρεψε ατόφια η 4η Αυγούστου, εκτός από τον Πλυτά και τον Μανιαδάκη, αποσκοπώντας στην κατάλυση των θεσμών και την προσάρτηση όλου ή ενός μέρους της ελληνικής επικράτειας στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο! Γι αυτό το λόγω άλλωστε, προσπαθούσε να προσεταιριστεί κάθε εθνική μειονότητα στην Ελλάδα.

Παρότι διόλου πρωτότυπα, επί δεκαετίες ήταν το μόνο «Νομίμως» προβαλλόμενο είδος γραφής. Σε μελέτες η συγγραφή τέτοιου είδους βιβλίων η πρωτοτυπία και τα επιχειρήματα, δεν αποτελούν το ζητούμενο, αφού αυτά τα βιβλία σκοπό έχουν να πληροφορήσουν σύντομα και περιεκτικά τον μη ειδικό αναγνώστη για τις σημαντικότερες πτυχές ενός ζητήματος: όπως η κατοχή και ο εμφύλιος.

Ετσι, δια της αφαίρεσης της ιστορικής συγκυρίας και στο πρότυπο των κατακτητών Γερμανών και των συνεργατών τους, και ταυτίζοντας το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο σαν κομμουνιστικό στρατόπεδο, νομίζουν πως πετυχαίνουν να θεμελιώσουν τον ισχυρισμό περί της αιωνίου δίψας του ΚΚΕ για εξουσία. Μια «θεμελίωση» που έγινε και εξακολουθεί δυστυχώς να γίνεται ακόμη από μερικούς Εκτός των Χρονικών Ορίων της μελέτης και της έκδοσης βιβλίων, αποσιωπώντας έτσι «έντεχνα», την ανάγκη τεκμηρίωσης του «συγκεκριμένου» στα βιβλία.

Αποτέλεσμά όλων αυτών και των αφαιρέσεων και στην καλύτερη περίπτωση είναι η συγγραφή και η έκδοση του βιβλίου να κινείται στα όρια μεταξύ μιας εισαγωγής και μια μονογραφίας, κάτι το οποίο έχει συγκεκριμένες επιπτώσεις στο πεδίο της παρουσίασης του ιστορικού υλικού. Σε όλα σχεδόν αυτού του είδους τα βιβλία, δεν χρειάζεται να εμβαθύνει (είναι όλα σε εισαγωγή), όμως μερικοί δεν μπορούν να μην εμβαθύνουν αφού είναι (μονογραφία).

Ετσι, αν διαβάσει κάποιος σε βάθος τις παραπομπές ορισμένων, θα διαπιστώσει ότι οι εκάστοτε συγγραφείς, όπως και ο κύριος Μ Γκόρης στο αξιολογότατο κατά τα αλλα βιβλίου του «Στην Κλίνη του Προκρούστη» τα

περισσότερα παραπέμπουν συστηματικά σε αρχειακές μαρτυρίες και αποφάσεις του ΚΚΕ και τη βοήθεια των λαϊκών Δημοκρατιών στον (ΔΣΕ), Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας, χωρίς βέβαια στοιχεία, ενώ σε κάποια άλλα δεν παραπέμπουν καθόλου προβάλλοντας τα, σαν αυτονόητους ισχυρισμού τους και δεδομένα πορίσματα, που δίνουν την εντύπωση στον μη ειδικό και κυρίως στο νεαρό αναγνώστη ότι (μάλλον θα)βρίσκουν σύμφωνη την Ακαδημαϊκή κοινότητα η (τουλάχιστον τα μέλη της που) «στοχάζονται ελεύθερα)». Αυτή η λογικοφανής συνάρθρωση των επιμέρους γενικεύσεων μου θυμίζει τον Ερωτα. Ετσι κι αλλιώς ο έρωτας κομματιάζει αλύπητα το υποκείμενό του για να θρέψει το αντικείμενό του.

Ενώ ο δεξιός βρίσκεται σε σταθερή σχέση με την εννοιολόγηση και την άσκηση της εξουσίας, ενώ ο αριστερός θέτει την εξουσία και τη σχέση του μαζί της υπό διαρκή έλεγχο και αναρωτιέται γιατί;

Το ίδιο και με τους «σεμνούς και διακεκριμένοι Ελληνες» και την «εξόντωση αυτών που δεν θέλησαν να συνειδητοποιήσουν μαζί τους» για τους οποίους ο Κολοκοτρώνης, όταν δεν είχε προσχωρήσει στον Ιστορικό συμβιβασμό και αφιερώσει τον σπαθί του στο βασιλιά είχε πει «στήστε φούρκα και παλούκι για τους προσκηνημένους» και φωτιά και τσεκούρι στους Νενέκους.

Ολοι ξέρουμε και ίσως πολλοί έχουμε ζήσει την εμπειρία της διπλωμένη εφημερίδα που μας έδινε ο περιπτεράς, τον ρόλο του θυρορού, που διόριζαν οι Αγγλοι την εποχή που ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, διόριζαν υπουργούς και περιπτεράδες ακόμα.

Το κράτος λάφυρο των ξένων και των συμμοριών. Στην πράξη όσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσίλογους-συνεργάτες, θάρρος και αυτονομία στην πλειάδα των συμμοριών που φύτρωναν σαν τα μανιτάρια, τόσο περισσότερο αισθανόταν το κράτος εδραίωνε την εξουσία. Το πεδίο της ιδεολογίας είχε παραδοθεί στην αριστερά. Είτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» είτε για λόγους κυρίως, όμως για λόγους κυνισμού (για να γίνει ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), έτσι η Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να «απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πει την αλήθεια και κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Και επειδή το βασικό επιχείρημα της άρχουσας τάξης, των πολιτικών εκπροσώπων και των χρυσοπληρωμένων κοντυλοφόρων και «αριστερών» ακόμα, μα και αυτών, που απαρνήθηκαν ή εκποίησαν την αντιστασιακή τους δράση, είναι «ότι δεν ήταν η ασύδοτη και καλά οργανωμένη ΛΕΥΚΗ και ανεξέλεγκτη τρομοκρατία και ας έγραφαν οι ξένοι ανταποκριτές στην Αθήνα Αγγλοι και Αμερικάνοι ότι η τρομοκρατία ήταν τόσο βάρβαρη και ασύδοτη, που «Η Αθήνα είναι η πιο τρομοκρατημένη πρωτεύουσα της Ευρώπης.

Η Ελλάδα σπάραζε κάτω από το μαστίγιο των Αγγλών και το δολοφονικό μαχαίρι των συμμοριτών...και του επίσημου κράτους ακόμα. Με τα αποσπάσματα όπως του κ Βαρδουλάκη: με το τραγούδι « γεια σου Βαρδουλάκη γεια σου, με τα όμορφα παιδία σου...»Τα όμορφα παιδιά...» που συνελάμβαναν

και βασάνιζαν αναίτια πολίτες στο κάτω Βέρμιο (Σέλι) όπως εμένα στα υπόγεια του σχολείου.

Αλήθεια γιατί καταστράφηκε αυτό πέτρινο κόσμημα του χωριού, που χτίστηκε αν θυμάμαι καλά το 1934; Μα και το δεύτερο σχολείο που διέθετε το χωριό είχε την ίδια με αυτό τύχη; ενώ οι Εκκλησίες και καλώς έμειναν άθικτες. Δεν βρέθηκε ούτε ένας που να σηκώσει φωνή διαμαρτυρίας για αυτόν τον βανδαλισμό και την αδιαφορία της μεταπολεμικής πολιτείας; Η μήπως στην περίπτωση της καταστροφής των σχολείων αντιστράφηκε το Ρηθέν: «Οπου κατατεδαφίζεται μια φυλακή χτίζεται ένα σχολείο». Βέβαια τότε η Ελλάδα ειχε μετατραπεί σε μια εκτεταμένη φυλακή...

Τι να τα κάνουμε τα σχολεία; Στα σχολεία οι άνθρωποι μαθαίνουν γράμματα, διευρύνουν τον ορίζοντα της ύπαρξή τους, αποκτούν υπαρξιακή αντίληψη, στήνονται όρθιοι και αναλαμβάνουν ευθύνες απέναντι στον εαυτός τους και την κοινωνία και αγωνίζονται, εκτός από το να βελτιώσουν και να φυλάνε συνειδητά Θερμοπύλες, ενώ στις Εκκλησίες προσκηνούν και αυτά που πρέπει να κάνουν οι ίδιοι τα αναθέτουν στο Θεό.

Στις 4/7/1946 δυνάμεις της χωροφυλακής με επικεφαλής τον κ Βρδουλάκη πήγαν για εκκαθαριστικές επιχειρήσεις». Πέρασαν και από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι), όπου συνέλλαβαν : τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Κασνάκη, Κόγια Νικόλαο του Γεωργίου και τον Νικόλαο Μπέλα, τους οποίους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ που ο τελευταίος, ενώ μεταφέρονταν στη Νάουσα πέθανε στο δρόμο (αλλες πληροφορίες λένε οτι τον σκότωσαν), επίσης κατάσκεσαν 25 ζώα από τα Σέλι, έδιωξαν τον Παπά Μουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε ρουμανική προπαγάνδα.

Ετσι το χωριό έμεινε χωρίς Παπά. Την Πέμπτη 10 Ιλουίου του 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή Φωνή» της Θεσσαλονίκη, στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο τα «ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» δημοσίευσε το συμβάν. Ανταποκριτής της εφημερίδας ο Νίκος Ζαχόπουλος. Με τον οποίο συναντηθήκαμε στη Γυούρα και από χρόνια διευθυντής στο Νοσοκομείο «Ευαγγέλισμός» Αθηνών.

Απο τα βασικότερα συνθήματα (αλλα και ιδεολογικά σχήματα) της παγκόσμιας συντήρησης ηταν πάντα το τρίπτυχο «ησυχία, τάξη και ασφάλεια»: οχι πως οι άλλοι, οι πιο προοδευτικοί δεν θέλουν ησυχία, τάξη και ασφάλεια: Βέβαια κανείς δεν θέλει να βγαίνει από το σπίτι του και να κινδυνεύει να μην επιστρέψει ποτέ σε αυτό. Ομως, το παραπάνω τρίπτυχο χαρακτήρισε (και εξακολουθεί να χαρακτηρίζει ακόμα και όταν παίρνει άλλες πιο εξελιγμένες μορφές) μια ολόκληρη κοσμοθεωρία.

Μια κοσμοθεωρία που στο όνομα της ηρεμίας και της ασφάλειας εξασφάλιζε τον περιορισμό ακόμα και των βασικότερων ανθρωπίνων δικαιωμάτων (το δικαίωμα στη ζωή, την εργασία κλπ) σε όσους συμμετείχαν στην Αντίσταση και ως εκ τούτου είχαν αντίθετη από αυτή της καθεστηκυΐας τάξης αντίληψη:

Ετσι, η ασφάλεια του ενός ηταν εξορία, φυλακή και συχνά εκτελεστικό απόσπασμα για τον άλλο. Ηταν με αλλα λόγια ένα τρίπτυχο ιδεολογικά φορτισμένο που σηματοδοτούσε μια προσπάθεια εκμετάλλευσης των «καθημερινών» φόβων και του τυπικού ακόμα αντιστασιακού, ο οποίος πρέπει

να φοβάται πάντα κάτι, να μένει στο σπίτι του και να ξεχάσει να θυμάται ό,τι συμπτωματικά και για λίγο του δόθηκε η ευκαιρία να θεωρεί τον εαυτό του αυτεξούσιο,

Αλήθεια πόσο φυσικό είναι να ευδοκιμούν ακόμα και στο χώρο της Αριστεράς τα αναρριχητικά εκείνα φυτά, που το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι η καριέρα και ο πλουτισμός. Γιατί σήμερα πλέον Αριστερά και Δεξιά μοιράζονται επί ίσοις όροις διάφορους απατεώνες της πολιτικής; Αυτό συμβαίνει γιατί το τέλος των δογματικών ιδεολογιών έφερε την απελευθέρωση του πιο άκρατου εγωϊσμού. Γιατί η Αριστερά δεν έχει πλέον όπλα για να αντισταθεί στην ιδεολογία του πλούτου, της μίζας, της συναλλαγής και ανταλλαγής του εύκολου, γρήγορου και αβίαστου χρηματισμού;

Όταν λοιπόν η Αθήνα ήταν η ποιο τρομοκρατημένη πρωτεύουσα της Ευρώπης, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη γινόταν στην Επαρχία και ειδικά στην ύπαιθρο. Κάτω από αυτές τις συνθήκες που όταν δολοφονούσαν την ημέρα και παρουσία αλλων έλεγαν: «Αντε να του κάνετε κόλυβα μόνο εσείς». Και «Τσιμουδιά γιατί θα...». Από πού να μάθουν οι Ελληνες αφού ο τύπος ήταν φιμωμένος και τα στόματα κλειστά, ότι μετά την απελευθέρωση συνέβαιναν αυτού του είδους τα εγκλήματα, και ο καταδότης «εθνικόφρον» πια καραδοκούσε. Ετσι στις όποιες συναντήσεις, τα καφενεία, στις κηδείες, τα μνημόσυνα, τα βαφτίσια ακόμα και στους γάμους. Τα μόνα πράγματα που συζητούσαν χωρίς κίνδυνο ήταν για την: υγεία του Παππού και τις Γιαγιάς, τα παιδιά και το ποδόσφαιρο. Ολα τα αλλα, συλλήψεις, βασανιστήρια, εξορίες στρατοδικεία, φυλακές και εκτελέσεις, απλώς τα σκέπτονταν και οργάνωναν σιωπηλά την όποια βοήθεια.

Μέσα από την ματωμένη πορεία των τριών χρόνων 1945-1947, η καταγραφή στην γεγονότων φαίνεται ανάγλυφα, τόσο καθαρά πια σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Φαίνεται ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί ολος ο ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς, αφού ο λαός- στο σύνολό του-τον δυναμισμό αυτόν τον είχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει στο Επό της Αλβανίας και της Αντίστασης. Ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί κέρδισαν, τα συμφέροντά τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, όπως ο «Ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο Μέγας ο Απαράμιλλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο λαουτζίκος» να μαζευτεί στη γωνιά, να δουλεύει και να μη μιλάει...

Την επόμενη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού και του Αντιστασιακού Επους, δεν διαπραγματεύονταν στη Βάρκιζα τις τύχες της Ελλάδας με μια άλλη, έστω άποψη ή δύναμη, αλλα με την «ελέω Τσιώρτσιιλ ελληνική ηγεσία», Και αυτό γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη, που θα μπορούσε να σταθεί απέναντι στα ΕΑΜ, παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά στηρίγματα δεν υπήρχε. Το ΕΑΜ στις διαπραγματεύσεις της Βάρκιζας, δεν διαπραγματεύονταν με μια ελληνική ηγεσία που θα κυβερνούσε την Ελλάδα μετά απελευθερωτικά, αλλά με μια ΞΕΝΗ αυτοκρατορική ΔΥΝΑΜΗ. Ενα νέο κατακτητή και πρώην επικυρίαρχο.

Και δεν υπήρχε. Γιατί οι όποιες δυνάμεις της είχαν απομείνει: «Τάγματα Ασφαλείας» και οι διάφοροι εθνοϊσμοί, και «πρόθυμοι» που είχε συγκροτήσει στη διάρκεια της κατοχής και τις είχε δώσει στους Γερμανούς για να πολεμήσουν από κοινού την Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση στους Αγγλους για να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, όπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδιο «Μάννα», που το είχαν εκπονήσει για το σκοπό αυτό από τον Αύγουστο του 1943 οι αγγλικές στρατιωτικές δυνάμεις. Αυτό ηταν το πρόγραμμα που έφεραν μαζί τους από το Κάϊρο.

Τους Αγγλους, τους απασχολούσε από την εμφάνισή του ακόμα η δημιουργία του ΕΑΜ και πως θα το χρησιμοποιήσουν. Μέχρι την άνοιξη του 1943 όλα πήγαιναν καλά. Μετά το 43 όμως που οι αγέροχοι Φρίτς αντί για το μέτωπο γύρισαν την πλάτη στον Κόκκινο Στρατό τα ρυάκια του ΕΑΜ έγιναν χείμαροι και άρδευσαν ολόκληρη την Ελλάδα με πολιτικές οργανώσεις και ένα εθελοντικό στρατό Ετσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατάρρευση του μετώπου και την κατοχή της χώρας από τους τρεις κατακτητές, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας από την πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικά ηγεσία.. Την δημιουργία, από τους επίορκους στρατηγούς της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, μόνο η οργάνωση του λαού σε μια γροθιά και ένας πρωτότυπος εθελοντικός και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως το (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΚΚΕ τήρησε με ευλάβεια τόσο τη συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτας και της Βάρκιζας. Ενας βασικός όρος σε όλες τις συμφωνίας ήταν η διεξαγωγή εκλογών. Μαζί με την κυβέρνηση Εθνικής ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ

Το γεγονός αυτό συνεπάγονταν Επιτροπές Ασφαλείας, που όχι μόνο θα καταγράφουν τη συμπεριφορά των πολιτών, αλλά θα αποφασίζουν και για τη ζωή τους ακόμα. Την εκτεταμένη χρήση του Ιδιώνυμου και την διεύρυνση του παρακράτους και του καταδοτικού μηχανισμού, έγινε δυνατός ο χωρισμός των Ελλήνων μεταξύ «ακινδύνων» και «επικινδύνων». Στο μεταξύ προστέθηκαν και οι δηλώσεις μετανοίας,

Με τον τρόπο αυτό πολιτογραφήθηκαν πολλοί Ελληνες σαν «επικίνδυνοι πολίτες». Πολίτες δευτέρας διαλογής, μιάσματα στην καλύτερη περίπτωση άνθρωποι της διπλανής πόρτας, στους οποίους οι «νομοταγείς» πολίτες όχι μόνο δεν ανοίγουν την πόρτα του σπιτιού τους, αλλα ήταν υποχρεωμένοι να τους καταδίνουν και στη ασφάλεια.

Και το πιο τραγικό όλοι αυτοί που προ διαγράφτηκαν σαν «επικίνδυνοι»: συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν. Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός ότι όλοι αυτοί που υπέστησαν αναίτια τα πάνδεινα, με εντολή αυτών, που πριν από την κατάρρευση του Αλβανκού μετώπου εγκατάλειψαν λαό και χώρα, φεύγοντας έδωσαν εντολή όσοι επέζησαν να παραδοθούν στους Γερμανούς όταν κατακτηθεί η χώρα.

Την επόμενη της επιβολής της δικτατορίας, είδαμε το τέρας της 4ης Αυγούστου να γεννιέται και να αναπτύσσεται. Και αφού δεν αντιδράσαμε άρχισε: Να συλλαμβάνει, να βασανίζει, να εξορίζει και να φυλακίζει κομμουνιστές, αντιφασίστες, δημοκράτες και προσωπικότητες του πολιτικού και πνευματικού κόσμου και απλές νοικοκυρές ακόμα. Και όμως δεν αντιταχθήκαμε. Μετά το είδαμε να ανδρώνεται, να ενηλικιώνεται, να θεριεύει. Το ανεχθήκαμε. Με αποστροφή μεν όμως το ανεχθήκαμε. Και όπως τα περισσότερα πράγματα στη μικρή μας χώρα, που νομίζουμε ότι είναι ο οφαλός της Γής και του κόσμου.

Κανένα τέρας, όμως, δεν μπορεί να εμφανιστεί, να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, αν δεν καλύπτεται στην άναρχη και χυδαία ανάπτυξη του, να δράσει να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, στην άναρχη πορεία του, αν δεν καλύπτει άναρχα και χυδαία σε ένα κενό. Αφού δεν αντιδράσαμε άρχισαν να αναπτύσσονται με γεωμετρική πρόοδο τα παράσιτα και να βρίσκουν τροφή παντού. Πάτε καλλιεργεί τα χειρότερα, βρίσκουν ως παράσιτο τροφή παντού, γιγαντώνεται-αλλά σε πιο ζωτικό χώρο; Ποιος του τον παρέχει αυτόν το ζωτικό χώρο; Αυτοφυές ήταν το τέρας της 4ης Αυγούστου;

Αντί κομμουνιστές και ομοφοβικοί παλιά, χουντό-φασιστικοειδείς τώρα, νυχτερίδες βαμπίρ. Αλλά ποιος τους προμήθευε και τους προμηθεύει το αίμα που έπιναν και πίνουν; Ποιος τους τροχίζει τα δόντια; Τελικά με τη δικτατορία η χώρα κατάληξε να έχει μια μορφή καρικατούρας, μια παρωδία, μια ασύδοτη παραφθορά και προσαρμογή των πάντων στα φασιστικά ιδεώδη! Να γιγαντώνεται ο φασισμός στη χώρα και να καταλαμβάνει ζωτικό χώρο στους θεσμούς και της δομές του κράτους και τη διοίκηση,

Οι λέξει είναι σαν τη θάλασσα τα χειμωνιάτικα βράδια. Τις λέξεις δεν πρέπει να τις φοβόμαστε, Πρέπει όμως να τις σεβόμαστε... Οι λέξεις είναι ζωντανές και πληγώνονται, όπως και η αλήθεια είναι ζωντανή και πληγώνεται αν δεν υπωθεί ολόκληρη.

Η Εκκλησία όχι μόνο συμμετέχει, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια αποδόμησης και αναχρονισμού, θεωρώντας ότι η δικτατορία είναι η κατ΄ εξοχήν εποχή για να αναβιώσει ο «Γ! Ελληνικός Πολιτισμός». Μιλούσε ξανά «για περιούσιο λαό...Και λαό οδηγητή... και οτι μοναδικός σκοπό της ορθοδοξίας είναι να προστατευθεί η καθαρότητα της φυλής, που δεν είναι ακόμα φθαρμένη, αφού το ένθους είναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας...».

Μα και στην διάρκεια του εμφυλίου ο λόγος της Εκκλησίας χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα ήταν σαφής και ξεκάθαρος: «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη από το μίασμα της αθεϊας». Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντί κομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφύλιο πολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και άθεους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει πιο εύκολα από τη μέση χωρίς συνέπειες αφού ήταν και άθεοί!

Όπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας κάλυψε με το Ράσο της την 4ο Αυγουστιανή δικτατορία και τα όποια έκτροπά της. Ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, κάλυψε «Νομικά» τις όποιες παρανομίες και τη διαφθορά, ενώ παράβλεπε τις όποιες αυθαιρεσίες της δικτατορίας. Με τη συγκρότηση Επιτροπών Ασφαλείας, τον υπέρ τροφικό καταδιωκτικό και διογκωμένου καταδοτικό μηχανισμό, την ευρύτατη και αλόγιστη χρήση του Ιδιωνύμου συμμετέχει ευρύτατα στο να πάρει σάρκα και οστά ιδεολογικός εμφύλιος πόλεμος με τις συλλήψεις και φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα και την επιβολή του συνθήματος : «Ακού, Βλέπε, Σιώπα» Γιατί...

Και όταν τα αυτιά σταμάτησαν να ακούν, τα βλέμματα στράφηκαν και προς το Βερολίνο και τα χείλη σιώπησαν διαλύθηκαν οι συνδικαλιστικές και συνεταιριστικές οργανώσεις, οι φοιτητικοί σύλλογοι και οι πολιτιστικές οργανώσεις. Τότε ο φασισμός πήρε μορφή και σχήμα και ιδεολογικό περιεχόμενο και η δημιουργία της περίφημης ΕΟΝ. Τώρα οι νέοι της χώρας φορούσαν υποχρεωτικά την φασιστική στολή και χαιρετούσε τον φίλο, τον συμμαθητή του και τους γονείς του Αλλά Χίτλερ. Τότε ακούσαμε και το τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας...» Το επόμενο βήμα αφού δεν αντιδράσαμε ήταν η ένταξη και του προσκοπισμού, επικεφαλής του οποίου ήταν ο διάδοχος Παύλος στην ΕΟΝ.

Ετσι, σε λίγο χάσαμε όχι μόνο λαλιά αλλα και την μνήμη. Πολλοί ξεχάσαμε ότι εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς την ιστορική μνήμη έμεινε ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση της γνωστής πλέον ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας πολλοί Ελληνες θυσίασαν αρχές, παρελθόν, αλλά και τον ίδιο το δημοκρατικό μέλλον της χώρας. Το γεγονός αυτό ειχε σαν συνέπεια μετά την κατοχή της χώρας να πολλά πλασιαστούν οι καταδότες και σε λίγο έκανε την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο του κουκουλοφόρου. Αν φυράματα οι κάθε είδους ζημιές θα ήταν πολύ λιγότερες. Οι συνεργάτες, οι καταδότες και οι κουκουλοφόροι (ευτυχώς λίγοι) στην αρχή, εκτός από τα πολλά κακά και άσχημα που έκαναν, καλλιεργούσαν συστηματικά την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό, όχι μόνο με λόγια αλλα και πράξεις.

Η Παιδεία προσάρμοσε και αυτή την ύλη στα φασιστικά ιδεώδη. Συμμετείχε σύσσωμη στην ΕΟΝ και έδωσε αρκετά αξιόλογα στελέχη που αλώνιζαν απ άκρου σ άκρου τις πόλεις και χωριά προκειμένου να μεταφέρουν στους Ελληνες τα ιδεώδη του Γ! Ελληνικού πολιτισμού ταυτισμένα με αυτά του Εθνικό-Σοσιαλισμού, ώστε σε περίπτωση νίκης του άξονα η χώρα να είναι έτοιμη να γίνει μια αγροτό-κτηνοτροφική Επαρχία του Γ! Ράϊχ!

Το 40 η Ευρώπη ήταν ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια, τη μοιρολατρία και τον φόβο, οι Ελληνες μέσα σ' αυτήν την οικουμενική σιωπή αναλογιζόμενοι την μακραίωνη ιστορία διεξήγαγαν την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα, ανατρέποντας την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονας είναι αήττητος, συμβάλλοντας με την πρώτη νίκη κατά του

άξονα τόσο στο να αναστοχαστούν την κατοχή τους οι ευρωπαϊκοί λαοί, αλλά τόσο και στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Και όταν στις 6 του Απρίλη του 41, οι σιδερόφραχτες μεραρχίες και τα Στούκας του Γ! Ράϊχ, προκειμένου να σώσουν από την ήττα τον Μουσουλίνι, ξεχύθηκαν σαν «πύρινός ποταμός» οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική-συνεκτική δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα και μια ιδέα, που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις ανθρώπινες συνειδήσεις για την υλοποίηση της ιδέας, αναξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές. Η ιδέα αυτή ήταν οργάνωση Αντίστασης.

Επειδή η χώρα μπήκε στο πόλεμο με ένα κοινωνικό σώμα ήδη κατακερματισμένο, βιώνοντας έναν εσωτερικό εμφύλιο, δημιουργήθηκε μια κοινωνία μετέωρη και αμφιταλαντευόμενη. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε την άρχουσα αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε τα προοίμιο της επέκτασης του ήδη εμφυλίου πολέμου που άρχισε στη διάρκεια της αγγλικής κοπής μέν Βασιλό Μεταξική με φασιστικό δε περιεχόμενο δικτατορία.

Αν η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας από τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαλειώδης Αντίσταση του λαού μας, συνεχής εμφύλιος πόλεμος, για να μην προκύψει ο τρίτος πόλος συμμετοχής στην εξουσία ή μάλλον οι δύο φάσεις του που ακολούθησαν, σαν προέκταση του Αντιστασιακού πνεύματος αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία σφράγισαν την ελληνική ιστορία της μετά πολεμικής ιστορίας βάζουν τη σφραγίδας τις συνέπειες βιώνουμε σήμερα.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ένα ανεκτό από το λαό βάθμο πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικής προόδου ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές για τη χώρα και το λαό.

Συνέπεια του γεγονός αυτού Οι αριστεροί όλα αυτά τα χρόνια, όσοι δεν είχαν σκοτωθεί στις 600 μεγάλες και μικρές μάχες, με τους κατακτητές και τους σύγχρονους Νενέκους, από τις οποίες 43 στο νομό Ημαθίας 18 το 1943 και οι 25 του 1944, τον εμφύλιο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βίωναν τη δική τους περιπέτεια στον σκληρό 20^{ος} αιώνα της ελληνικής ιστορίας. Ενώ ο δεξιός βρίσκεται σε σταθερή σχέση με την εννοιολόγηση και την άσκηση της εξουσίας, αριστερός θέτει την εξουσία και τη σχέση του μαζί της υπό διαρκή έλεγχο και αναρωτιέται γιατί;

Το ίδιο και με τους «σεμνούς και διακεκριμένοι Ελληνες» και την «εξόντωση αυτών που δεν θέλησαν να συνονοδηπορήσουν μαζί τους» για τους οποίους ο Κολοκοτρώνης, όταν δεν ειχε προσχωρήσει στον Ιστορικό συμβιβασμό και αφιερώσει τον σπαθί του στο βασιλιά είχε πει «στήστε φούρκα και παλούκι για τους προσκηνημένους» και φωτιά και τσεκούρι στους Νενέκους.

Στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι' αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ένας ανθρωπός να αποκρούει τον φασίστα εισβολές.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, οι πόλεις και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των στρατών κατοχής. Ο λαός έψαχνε παντού να βρει κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον από αυτούς, που σε άλλου καιρούς εκθειάζανε σε όλους τους τόνους την «προσφορά και το μεγαλείο» και δεν έβρισκε κανέναν. Και δεν έβρισκε γιατί το 4ο Αυγουστιανό καθεστώς όλοι μαζί συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι: Πολιτειακή, πολιτική, οι στρατιωτική ηγεσία και ο στρατός, που δεν ήταν στο μέτωπο εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών.

Μετά την κατάρρευση του μετώπου είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, όχι όμως και της 4ο Αυγουστιανής κλίκας, η οποία τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό συνέχισαν τα καταχθόνιο έργο τους. Με αυτή την εικόνα της εγκατάλειψης, της καταστροφής και της φρίκης άνοιξε η νέα πράξη της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Και ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό και για να μη οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο:

Σύσσωμος ο κρατικός μηχανισμός αντί να οργανώσει Αντίσταση, παραδόθηκε αυτάνδρος στους κατακτητές. Ας σημειωθεί ότι ένα μεγάλο μέρος του κρατικού μηχανισμού ήταν οργανωμένο στην μεταξική φασιστική οργάνωση, έτσι που δεν χρειάστηκε οι κατακτητές να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλής των διοικήσεων, όπως πχ τον Εβερτ, που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Οπως και οι Νέοι υποχρεωτικά ήταν οργανωμένοι στην ΕΟΝ, μια καθαρή φασιστική οργάνωση, όπου ο χαιρετισμός ανάμεσα στα μέλη δεν ήταν το καλημέρα ή χειραψία, αλλα αντίστοιχο με αυτό του Χίτλερ.

Η παραχώρηση είχε δυο βασικούς στόχους. α) Να διευκολύνουν τον άξονα να μην διαθέσει δικές του δυνάμεις για την επάνδρωση του μηχανισμού και β) να ελέξουν αμοιβαία και για λογαριασμό των φυγάδων μέσω του μηχανισμού το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνές τους. Αλλωστε τρεις ήταν οι εντολές που άφησαν οι πριν την κατάρρευση του μετώπου φυγάδες: α) «Να παραδοθούν οι φυλακισμένοι και εξόριστοι κομμουνιστές, αντιφασίστες και δημοκράτες κρατούμενοι στους Γερμανούς κατακτητές». β) «Να μην οργανωθεί Αντίσταση» και γ) Αν σε περίπτωση που ώ μη γέννετω, λαός οργανώσει Αντίσταση, συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές να την τσακίσουν, εν τη γεννήσει της».

Και ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό και για να μη οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο:

Για τον σκοπό αυτό, στις 29 Απριλίου οι επίορκοι στρατηγοί Τσολάκογλου, Μπάκος, Δεμέστιχας & Σία, σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, η οποία με προκήρυξή της προς τον ελληνικό λαό την ίδια μέρα, αφού κατηγορεί δήθεν τους φυγάδες Γράφει:

«Οι υπεύθυνοι της εθνική συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλεψαν το πάτριο έδαφος. Υπο την ασφαλή προστασία της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από όλους μας να συνεχισθή ο αγών, το μάτιον που οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει.

»Η σκληρά πραγματικότης είναι, ότι, μετά την κατάληψη των Αθηνών υπό του Γερμανικού στρατού και μετά τη φυγή των Αγγλων δεν δύναται να γίνει ουδής πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος»...

»Η κυβέρνηση του ετράπη εις φυγήν, ουδέν δικαίωμα εχει να απαιτεί από τον Ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισοδυμούν με σφαγισμόν και αυτοκτονίαν»...

Μια ιστορία που άλλαξε τα δεδομένο της ιστοριογραφίας. Σε όλο τον κόσμο η ιστορία γράφεται από τους νικητές. Ανεξάρτητά αν μετά πολτοποιείται όπως έγινε με την ιστορία του των βαλκανικών πολέμων. Αντιστράτηγος Ι Αλεξάκης με γράμμα του στο «Βήμα (9/2/1978), στην Ελλάδα μετά την επιβολή της βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, αντίθετα, γράφτηκε από τους ηττημένους και οι νικητές καλούνται να απολογηθούν για εγκληματικές αντεθνικές πράξεις που διέπραξε στο όνομα του να επανέλθει μετά απελευθερωτικά στη εξουσία ατόφια η 4^{η} Αυγούστου και να επανέλθει η πολιτική και η κοινωνική της χώρας στην πριν της 27^{η} Οκτωβρίου του 40.

Γεγονότα που όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευση του λαού και την προσφορά τους στον αντιφασιστικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, ταυτίζουν και διανθίζουν με γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Γεγονότα που συγκλονίζουν τον ήρωα του βιβλίου, μα και τον αναγνώστη, αφού δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα και κυρίως την αλληλουχία των γεγονότων που προ υπήρξαν της κατοχή (Επιτροπές Ασφαλείας κλπ), της κατοχής, του εμφυλίου πολέμου, όπως και μετά την Βάρκιζα γεγονότα, που μέσω

μιας εκτεταμένης λευκής τρομοκρατίας σκοπό είχε την αντεκδίκηση. Μια αντεκδίκηση, που όχι μόνο την αποδέχθηκαν όλες οι μετά πολεμικές κυβερνήσεις με πρώτο τον Γεώργιο Παπανδρέου. Που ενώ ήρθε συνοδευόμενος με τα σιδερικά της στρατιάς των Τζώνιδων. Στρατιά που την απόσπασε ο Τσώρτσιλ από τα μέτωπα, ενώ συνεχιζόταν ο πόλεμος με τον Χίτλερ για να τον επιβάλουν με τα όπλα στη δοτή από τους ξένους εξουσία, μετά κόμπαζε ότι «Τσουβάλιασε τους κομμουνιστές».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν ειχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας, την οποία καθοδηγούμενος προσπαθούσε να ανακόψει την αγωνιστική της πορεία .

Ειχα την «καλή τύχη» όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχ μόνο άφησαν ασυγκίνητο τον συγγραφέα, αλλα προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση και κυρίως την πολιτική, οικονομική και ένοπλη συνεργασία της με τους κατακτητές, όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν την προσπάθεια του λαού στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, αλλα την χαρακτηρίζουν και πράξη «εθνικής προδοσίας».

Και αναρωτιέται ο καθένας που διάβασε τα αντίστοιχα με αυτό βιβλία. Βιβλία που πολλά όπως του Γκατζογιάννη κλπ, που δυστυχώς βράβευσε η σιωπούσα για τα τεκτενόμενα εις βάρος του λαού και της χώρας Ακαδημία: Αν η συμμετοχή στην Αντίσταση για τους εν λόγω συγγραφείς ήταν πράξη «εθνικής προδοσίας» τότε πως οι ίδιοι απαλλαγμένοι (προς στιγμήν) από τα πολιτικά και ιδεολογικά τους πιστεύω θα χαρακτήριζαν τη συνεργασία με τους κατακτητές;

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η συμμετοχή στην αντίσταση ήταν «πράξη εθνικής προδοσίας» και η συνεργασία «πράξη εθνικής προσφοράς» σημαίνει ότι και η δικτατορία του 1967 ηταν οχι απλώς αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη, θα πρέπει να ανατρέξει στην κατοχική και μετ' απελευθερωτική ιστορία.

Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την αγγλικής κοπής μεν-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, φασιστικής δε στο περιεχόμενο δικτατορία, τον ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, οι συγγραφείς κάνουν μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε καν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν ο δωσιλογισμός που απεργάστηκε πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός και εκ

κολάπτηκε το Αυγό του Φιδιού που με κατάληξη τη Χούντα των συνταγματαρχών...

Αφού δεν το γράψαμε και δεν το συζητάμε, σημαίνει πως ξεχάσαμε οτι η χώρα, για 4 περίπου χρόνια ηταν υπό κατοχή και οτι στη διάρκεια της κατοχής το ένα τρίτο αν όχι περισσότερο των δυνάμεων κατοχής των ΝΑΖΙ, ηταν οι πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι Ελληνες δωσίλογοι. Στην διάρκεια της κατοχής όποιος έζησε ξέρει ότι, εκτός την Γερμανική κατοχή, μετά το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης από τους επίορκους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Μπάκος ΣΙΑ, ήμασταν μέσω της πολιτικής, οικονομικής και ένοπλης συνεργασίας των δοσίλογων με τους κατακτητές και υπό ελληνική κατοχή.

Η ελληνό-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή και είχε τόπο διαμονής και ήξερες ανά πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες, να τους έχεις υπό επιτήρηση και στο στόχαστρο. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελε να αποσπάσει ή να αποκρούσει θα κινούνταν με το όπλο και το χάρτη. Οι παντώς είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους.

Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο και τους μηχανισμούς απόσπασής του. Ήταν αυτοί που σε συνεργασία εκτός του ότι αποψίλωσαν τα αρχαία της χώρας, οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οΙ Γερμανό-ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και του χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και τα κρυσφύγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Και αφού δεν την γράψαμε, ξεχάσαμε ότι η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μη ανεχθούν, αποδεχθούν και να μην αναγνωρίσουν την κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός.

Αντί γι' αυτό τον κρατικό μηχανισμό τον ανέλαβαν για λογαριασμό και των κατακτητών οι Κούϊσλιγκ στρατηγοί, οι οποίοι γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαού, και κυρίως να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση, ελέγχοντας τον κρατικό μηχανισμό σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές πήραν όλα τα μέτρα προκειμένου να αποκλείσουν ένα τέτοιο Και όταν αυτή η ελληνόφωνη κυβέρνηση έπαιξε το «ιστορικός της ρόλο καθώς ετάχθει», τώρα οι Ελληνες έπρεπε μετά τέλος της ηρωϊκής μάχης της Κρήτης να αποδείξουν έμπρακτα ότι δεν θα έμειναν σε εθνική νάρκη και εθελόδουλοι. Και τότε κοιτάχθηκαν στα μάτια και εθελοντικά πλέον, με το ΤΙΠΟΤΑ και από το ΤΙΠΟΤΑ, συνέδεσαν άρρηκτα την ΑΔΙΑΚΟΠΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΔΟΞΑΣ με την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.

Αυτό λοιπόν, που δεν έκανε η ηγεσία της Αντίστασης σεβόμενη τη Συμφωνία που υπέγραψε για να οδηγηθεί χώρα μεταπολεμικά στην Δημοκρατική

ομαλότητα, την ειρηνική ανάπτυξη και εκσυγχρονισμό, το έκαναν οι ερχόμενοι εκ του Καΐρου, επάνω στις κάνες των τάνκς, όχι απλώς να αμφισβητήσουν το κλιμάκιο της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας που κυβερνούσε για λογαριασμό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας την απελευθερωμένη Αθήνα από τις 12-10-44 μέχρι τις 4 του Δεκέμβρη του 44, που ήρθαν οι Τζώνιδες με τα σιδερικά τους, όχι απλώς να ανατρέψουν την εσωτερική κυβέρνηση, που νόμιμα ασκούσε την εξουσία για λογαριασμό μιας κυβέρνησης που εξέφραζε την Εθνική Ενότητα ολοκλήρου του Ελληνικού λαού, αλλα να τσακίσουν μηδενίσουν τον ελληνικό δυναμισμό όχι μόνο της Αριστεράς, όπως τον είχε συνειδητοποιήσει ο λαός στο ΕΠΟΣ των αλβανικών βουνών με τους φασίστες και στην Αντίσταση με τους Ούνους Ναζί, αλλά στο σύνολο τον ελληνικό ΔΥΝΑΜΙΣΜΟ, με τον οποίο έπρεπε πλέον να συνδιαλλαγή και να συνυπάρξει, αν πολύ καιρό πριν της 4 του Δεκέμβρη του 1944, οι του Λονδίνου και του Καΐρου Ελληνες, δεν υπέγραφαν τις υποθήκες παραίτησης από τις εδαφικές διεκδικήσεις και την εκ νέου πρόσδεση της μεταπολεμικής Ελλάδας το «Δόγμα Ανήκουμε εις την Δύση»

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΪΡΟΥ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΪΡΟ ΤΣΟΥΔΕΡΟ

Και επειδη τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συμπολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το αναφθέρετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλα αυτός που νομίζει οτι έκανε λάθος εκτίμηση ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι. Για να πιστεύει και να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα οχι μόνο απ αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει πρέπει να έχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Για τους ανθρώπους αυτούς ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλάξει θέσης στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...

Για το οτι η κυβέρνηση του καϊρου ηταν ενα υποκατάστατο του Forein Offis ποτέ και από κανέναν δεν αμφισβητήθηκε. Μα και όταν έγινε η κυβέρνηση Εθνική Ενότητας δεν άλλαξαν πολλά πράγματα. Ο Αγγλος πρεσβευτή Λήπερ ηταν αυτός που έκανε το γενικό κουμάντο χωρίς καν να ενημερώνει για τις πράξεις που αφορούσαν άμεσα ή και έμμεσα την Ελλάδα. Ηταν ενας κυνικός ύπατος αρμοστής, που ούτε τον ίδιο τον Τσουδερό δεν ενημέρωνε για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα.

Ηταν τόσο απαράδεκτη και προκλητική η συμπεριφορά του για τα ελληνικά πράγματα και πλήρης άγνοια που ανάγκασε τον Πρωθυπουργό Τσουδερό στις 3/10/43 απευθυνόμενος προς τον κ Λύπερ λέγοντας του : «Γνωρίζετε οτι από διετίας εκρατήθημεν παρά των αρμοδίων Βρετανικών υπηρεσιων μακράν πάσης επαφής με την ελλάδα και οι εκεί ενεργειές σας, είτε πολιτικής φύσεως!

Την επόμενη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού και του Αντιστασιακού Επους, δεν διαπραγματεύονταν στη Βάρκιζα τις τύχες της Ελλάδας με μιά αλλη, εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Τσιώρτσιιλ ελληνική ηγεσία», και αυτό γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη, που θα μπορούσε να

σταθεί απέντι στα ΕΑΜ, παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά στηρίγματα δεν υπήρχε. Το ΕΑΜ στις διαπραγματεύσεις της Βάρκιζας, δεν διαπραγμτεύονταν με μια ελληνική ηγεσία που θα κυβερνούσε την Ελλάδα μεταπευθερωτικά, αλλά με μια αυτοκρατορική δύναμη. Ενα νέο κατακτητή. Εναν πρώην επικυρίαρχο.

Και δεν υπήρχε γιατί οι όποιες δυνάμεις της ειχαν απομείνει: «Τάγματα Ασφαλείας» και τους διάφορους εθνοϊσμούς, που ειχε συγκροτήσει στη διάρκεια της κατοχής και τις είχε δώσει στους Γερμανούς για να πολεμήσουν από κοινού την Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση στους Αγγλους για να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, οπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδιο «Μάννα», το ειχαν εκπονήσει με που οι Φρίτς στο Στάλιγκρατ αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στον κόκκινο στρατό από τον Αύγουστο του 1943 οι αγγλικές στρατιωτικές δυνάμεις. Αυτό ηταν το πρόργαμμα που έφεραν μαζί τους από το Κάϊρο το κομμάτι της κυβέρνησης Εθνικής Ενοήτης.

Η προσφορά της Αντίστασης σε θυσίες αίμα και καταστροφές ήταν τεράστια και έπρεπε όχι μόνο να αναγνωριστεί, αλλα και να ανταμειφθεί με εδάφη: όπως της Κύπρου, της Ανατολικής Θράκης, του Δυτικού Βοσπόρου, των Δωδεκανήσων ξεκαθάρισμα των γκίζων ζωνών και ισως και της Βορείου Ηπείρου, αν όλα εξελίσσονταν ομαλά. Δεδομένα που θα έβαζαν σε δύσκολη θέση την Αγγλία, αφού τα εδάφη αυτά θα αφαιρούνταν από την φιλτάτη Τουρκία, της όποιας Τουρκία η Αγγλία ασκούσε επικυριαρχία και αποτελούσε ανάχωμα στη Ρωσία.

Η μάχη της Κρήτης συνεχιζόταν οι τοπικές εξεγέρσεις κατά των κατακτητών άρχισαν αμέσως, οι γερμανικές ανακοινώσεις για την παράδοση των όποιων όπλων και κυνηγητικών ακόμα διαδέχονταν η μια την άλλη, οι εκτελέσεις για την απόκρυψη όπλων ειχαν ήδη αρχίσει και οι συλλήψεις και αυτές ήταν καθημερινό φαινόμενο όλα αυτά αποτελούν μια ενότητα ψυχής και Πατριωτισμού Τα σοφίσματα των απόντων και των συνεργατών-προδοτών πως τάχα το ΕΑΜ ιδρύθηκε όταν κηρύχθηκε ο Γερμανό-ρωσικός πόλεμος τον Ιούνιο το 1941 και δήθεν από συμπάθεια στους Ρώσους και όχι από πατριωτισμό (!) είναι και ανιστόριτα και γελοία (αν είναι δυνατόν...) και αυτό γιατί η κατάρρευση του μετώπου έγινε στις αρχές του Μάη του 1941

Αρματα, Στ' Αρματα Εμπρός στον Αγώνα για τη χιάκριβη τη Λετεριά...». ακολουθεί το «Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκαιο και τη λευτεριά...». Και το «Βροντάει ο Ολυμπος « Αστραύτ' η Γκιώνα Μουγρίζουν τα' Αρματα φλόγα η ψυχή». ακολουθεί το «Μιάς Νεάς Ανάστασης Χτυπάει η Καμπάνα, Μυνούν τα Οπλα μας το Λυτρωμό...». Το «Είμαστε Εμείς Ελλάδα τα Παιδία σου που Πόλεμάμε...κ.α Και στις 23 του Φλεβάρη του 1943 ιδρύεται η Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), που ένα μεστό σε Ιδέες και Οράματα Σύνθημα καλεί τους Νέους για: ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΝΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ. Με τα τραγούδια της όπως: «Με τη Χρυση της Νιώτης Πανοπλία...» το «Εμπρός Επονίτες Αδέρφια Και Πάλι Πάμε και Γοργά Προβάλ η Αυγή'» Για να ακολουθήσει σε λίγο και τα οργανωμένα Αετόπουλα με το σύνθημα «Ο φασισμός δεν θα περάσει...» και το «Κανένας Γερμανός να μη γυρίσει πίσω...»

Ο ΕΛΑΣ οργανωμένος στα πρότυπα του ελληνικού στρατού, έδωσε 600 και πλέον μεγάλες και μικρές μάχες. Κράτησε αγγιστρωμένες στην Ελλάδα 10 και πλέον γερμανικές μεραρχίες. Το Νεκροταφείο του Διόνυσου επιβεβαιώνει την Συμβολή του στην Απελευθέρωση της Χώρας και την προσφορά του στον κοινό Αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα. Με αποκορύφωμα την μεγάλη συμβουλή του στην παραπλάμηση των Γερμανών ότι η απόδοση των συμμάχων θα γίνει στην Ελλάδα, ενώ είχε προγραμματιστεί για την Ιταλία. Για να πετύχει αυτή η μαχή-παραπλάνησης ανά την Ελλάδα, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έδωσε πολλά από τα καλύτερα παιδία του. Σε δεκάδες είναι τα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα προς την ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τη συμβολή του στην επιτυχία της απόβασης στην Σικελία της Ιταλίας.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ

Ηταν μια συμφωνία που έγινε δεκτή από την πλευρά του ΕΑΜ, που σκοπό είχε να μην οδηγηθεί η χώρα στον επάρατο εμφύλιο πόλεμο.

Βέβαια, ένα τέτοιο ιστορικό γεγονός σαν αυτό της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, που οδήγησε στη Βάρκιζα, δεν είναι εύκολο να το καταγράψει κανείς σε όλη του την έκταση τα ιστορικά δεδομένο που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στη Βάρκιζα. Κάτω από τραγικές για τη χώρα συνθήκες και την αφόρητη πίεση του μονόπλευρου πολέμου των Αγγλων Νέο κατακτητών και της συνεργαζόμενης με τους κατακτητές πλουτοκρατική ολιγαρχία ενάντια στον ελληνικό λαό, στις 12 του Φλεβάρη του 1945 υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας.

Γι' αυτόν που θα αποφασίσει να αναφερθεί σε κάποιο θέμα, χωρίς να είναι πάντα υποχρεωμένος να μετρήσει τη μύτη της Κλεοπάτρας, είναι πάντα βασικό να αναζητήσει και τις αιτίες που οδήγησαν στο όποιο αποτέλεσμα. Και οι αιτίες που οδήγησαν αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο λαϊκό εθνικό-πατριωτικό κίνημα στη Βάρκιζα ηταν πέντε: α)

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ηταν Εθελοντική, γι' αυτό και κανένας δεν μπορεί να την αμφισβητήσει η β) Οι κατακτητές Γερμανό-Ιταλοί και Βούλγαροι και οι Νεοκατακτητές Αγγλοι, δεν βρήκαν τα πράγματα στην Ελλάδα όπως τα υπολόγιζαν γ) Η εμμονή της παλιάς, αδίσταχτης και ξεσκολισμένης αποικειοκρατική Αγγλία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο κλειδί-σταυροδρόμι για τα μελλοντικά τους σχέδια με τα βρώμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκε για να ξανά δέσουν και να σιγουρεύσουν από τα μέσα την αναδιοργανωμένη κρατική μηχανή, έτσι ώστε να μην τους ξεφύγει κάποια ροδούλα. Εγγύηση για την διασφάλιση αυτή ηταν η επιστροφή του Βασιλιά. δ) Η ανικανότητα της Εθνικής αστικής τάξη να παίξει σαν τάξη τον ιστορικό της ρόλο. Και ε) Τα σφάλματα της ηγεσία του κινήματος.

Για να προλάβει αυτά ακριβώς τα γεγονότα στις 20 Φλεβάρη του 1943, οι Ελληνες πληροφορούνται απ μια ραδιοφωνική εκπομπή, που επαναλαμβάνει ενα τηλεγράφημα του πρακτορείου DNB οτι:

«Ο Αδόλφος Χίτλερ, εκτιμών την γεναιότητα του ελληνικού Λαού, την οποία επέδειξε εις το πεδίο της μάχης, επιθυμεί να έχει τούτον συμπαραστάτην του εις την ιστορικήν πορείαν την οποίαν εχάραξεν δια την δημιουργίαν ενός νέου

κόσμου και ζητεί προς τούτο την βοήθειαν του, η οποία πρέπει να εκδηλωθεί κατά τρόπον ενεργητικόν και θετικόν». Και ενώ συνέβαιναν αυτά!

Η εμμονή των νέο αποικιοκρατών να κρατήσουν αυτόν το βράχο ξανά υπό την απόλυτη κυριαρχία τους, οδήγησε στο να είναι η μετά απελευθερωτική εποχή από τις πιο δραματικές, τις πιο τραγικές στην ιστορία του τόπου. Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιο ωμή, η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών σε μια απελευθερωμένη ήδη σύμμαχο χώρα, ενώ συνεχίζονταν ο αγώνας κατά του άξονα. Και το πιο τραγικό είναι οτι :

Την επόμενη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού και του Αντιστασιακού Επους, δεν διαπραγματεύονταν στη Βάρκιζα τις τύχες της μετά πολεμικής Ελλάδας με μια άλλη, έστω άποψη ή δύναμη ελληνική αλλα με την «ελέω Τσιώρτσιλ ελληνική ηγεσία», και αυτό γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη, που θα μπορούσε να σταθεί απέντι στα ΕΑΜ, παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά στηρίγματα δεν υπήρχε. Το ΕΑΜ στις διαπραγματεύσεις της Βάρκιζας, δεν διαπραγμτεύονταν με μια ελληνική ηγεσία που θα κυβερνούσε την Ελλάδα μετά απελευθερωτικά, αλλά με μια αυτοκρατορική δύναμη. Με εναν πρώην επικυρίαρχο. Με ενα νέο κατακτητή.

Συμφωνία της Βάρκιζας περιείχε 9 άρθρα. Τα 2 αφορούσαν το ΕΑΜ: Το ένα να παραδώσει τα όπλα και το άλλο να αφήσει ελεύθερους τους κάθε μορφής συνεργάτες που συλλάβει και κρατούσε ομήρους, ανάμεσά τους και ορισμένες προσωπικότητες. Τα υπόλοιπα εφτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη : «Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας... Καταργώντας πάντα τυχόν ανελεύθερων Νόμων...»

Την επόμενη της υπογραφής της συμφωνίας, αντί να αρχίσει η υλοποίηση και από την πλευρά της κυβέρνησης των 7 άρθρων, που ηταν βάση της συμφωνίας να μετατρέψει το γράμμα σε πράξη, με το πρώτο φως της αυγής στις 13/2/1945, χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά-Αετόπουλα βρέθηκαν στα κρατητήρια, τα στρατόπεδα.

Αυτό το σύγχρονο στίγμα, όπου εκατοντάδες αθώοι άνθρωποι βρήκαν οικτρό και φρικτό θάνατο όπως και οι όμηροι στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τολμούσαν να πάνε στη δουλειά από το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες από τα όργανα του κράτους που οργίαζαν ανενόχλητοι.

Ομως μετά την υλοποίηση από την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία, τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρο 4 και 6, την παράδοση των όπλων και την απελευθέρωση των ομήρων που αφορούσαν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

«...Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης ειναι ήδη εντυπωσιακά. Από τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φευρουαρίου 1945, μέχρι το Μάρτη του 1946

συντελέστηκαν: 1.298 δολοφονίες μελών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Εγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν 6.671 .Πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632. λεηλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπέμφθηκαν σε δίκη 84,931. Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατά γυναικών....».

Από τους δολοφονηθέντες, 953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 από τους Αγγλους και οι υπόλοιποι από «αγνώστους δολοφόνους». Αυτές είναι μόνο οι καταγεγραμμένες πράξεις που έγιναν από το επίσημο κράτος, το παρακράτος και τις συμμορίτες από την επόμενη της Συμφωνίας της Βάρκιζας 13/2/1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946, χώρια αυτές που δεν καταγγέλθηκαν. Η καταγγελία ενός βιασμού ή και απόπειρα δολοφονίας κλπ, έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια.

Για να αποφασίσει όμως κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία, έπρεπε να έχει αποφασίσει οτι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε τον ίδιο κίνδυνο. Τις ίδιες συνέπειες διέτρεχε και η καταγγελία κάποιου γνωστού και δεδηλωμένου δωσίλογου, αφού ο καταγγέλλων έπρεπε να αποδείξει ότι η συνεργασία με τον κατακτητή «ήταν σε γνώση του ότι ήταν αντεθνική πράξη»

Ας μην ψάχνουν λοιπόν, οι ιστορικοί του αντί κομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρουν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφρυντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφρυντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν είναι μόνο τα φρικτά και αναίτια εγκλήματα που διέπραξαν τα σμήνη των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκωμένο παρακράτος μια και το ίδιο το επίσημο κράτος.

Αυτό ηταν το ποιο απαίσιο εθνικό έγκλημα που συναποφάσισαν εν ψυχρώ, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, δυνάστες της πατρίδας μας μαζί με τα συμφύρματα του μοναρχό φασισμού και της υποτέλειας, που ηταν το «κράτος και η κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος. Ας μη ψάχνουν λοιπόν, γιατί ψάχνοντας, θα βρεθούν μπροστά στη λυσσασμένη προσπάθεια των πιο πάνω να μην διστάζουν μπροστά και στο επίσημα οργανωμένο έγκλημα, το «νόμιμο» έγκλημα προκειμένου να λυγίσουν πρώτα και να τσακίσουν μετά τη θέληση του λαού να ζήσει σε μια Ελλάδα, που να του ανήκει. Θα βρεθούν μπροστά στα έκτακτα μέτρα και την βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τις μαζικές θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις.

Εκτελέσεις που έχουν στιγματισθεί τελεσίδικα σαν τα ποιο ειδεχθή εγκλήματα δικαστικής ατιμίας, πολιτικής ανανδρίας και ηθικής πώρωσης. Θα βρεθούν μπροστά στις πολλές χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων, αγωνιστών της Αντίστασης, που πέρασαν σχεδόν το ενα τρίτο της ζωής τους στα ανήλια και σκοτεινά μεσαιωνικά κάστρα και τα ξερονήσια του Αιγαίου.

Θα βρεθούν μπροστά σε αυτούς, που η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ένα από τα ποιήματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της

αποφυλάκισής του ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση, τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του γράφει:

ΕΛΕΓΕ άμα θα Βγω θ ανέβω λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλεμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέριο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε από τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστέκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό είναι από τη συλλογή: «Μες στους λαούς, λαός αγωνιστής».

Η μαύρη κατοχική νύχτα κράτησε χίλιες μαύρες μέρες και χίλιες σκοτεινές νύχτες. Νύχτες που σε κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν λιγότεροι. Σκοτάδι και ερήμωση κάλυπτε την Ελλάδα. Η χώρα είχε μετατραπεί σε ένα πεδίο μάχης του πιο αδυσώπητου, καταπιεστικού και φονικού μηχανισμού που γνώρισε ποτέ η ιστορία, ενάντια σε ένα άοπλο λαό, εγκαταλυμένο στη μοίρα του απ την «ηγεσία». Ενα λαό που μάτωνε, όσο κανένας άλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης : Στις διαδηλώσεις στους «συνήθεις τόπους των εκτελέσεων», πίσω από τα συρματοπλέγματα των στρατοπέδων και τα σίδερα των φυλακών. Και με την αδιανόητη και σκόπιμη από τους ναζί γενοκτονία του μεγάλου λιμού του 1941-42. Για την γενοκτονία του 1941-42 μεγάλη ευθύνη έχουν και οι Αγγλοι, που με το αιτιολογικό οτι τα τρόφιμα θα τα έπαιρναν οι Γερμανοί ακύρωσα τα συμβόλαια πολλών παραγγελιών.

Οσοι έζησαν ξέρουν, πώς το πιο δύσκολο στην Αντίσταση δεν ηταν η ανοιχτή σύγκρουση με τον εχθρό. Εκεί τα πράγματα ηταν ο αγώνας, που γίνεται με ένα θηριώδη εχθρό. Τα πράγματα εκεί ηταν ξεκάθαρα και απλά. Και όποιον πάρει ο χάρος. Το μεγάλο πρόβλημα αρχίζει απ τη στιγμή που έχεις να κάνεις με τους δικού σου. Τους έλληνες, που οχι μόνο φόρεσαν την γερμανική στολή, αλλα καθοδηγούσαν και οδηγούσαν τους Γερμανούς στα λημέρια, που έστηναν μπλόκα, που έκαναν συλλήψεις και συμμετείχαν στις γενοκτονίες και τις καταστροφές των χωριών. Με αυτούς που στον αλβανικό πόλεμο μοιραζόσουν το ίδιο μετερίζι. Ηταν η στάση απέναντι στον ίδιο τον εαυτό σου, στη συνείδησή σου για αρκετό χρόνο για το ποια θα ηταν η στάση μας απέναντί τους.

Το ίδιο και η μάχη της τιμής και της εθνικής αξιοπρέπειας για την απελευθέρωση της αλυσοδεμένης Ελλάδας, κράτησε χίλιες μέρες και χίλιες νύχτες. Χίλιες μέρες μάχης «για το δίκαιο και τη λευτεριά», χίλιες άγρυπνες νύχτες στα ακραία όρια της ανθρώπινης αντοχής. Χίλιες μέρες και νύχτες «...μαζί όλοι μαζί δεν θάχουμε πλέον κατακτητή...». Και πριν ακόμα λάμψει ο ήλιος πάνω από την Ελλάδα, αντί να ανοικοδομήσουμε τα ερείπια, να μαζέψουμε τα κόκαλα των αλβανομάχων και των Αντιστασιακών, οι Νέο κατακτητές Αγγλοι και τα συμφύρματα του μοναρχοφασισμού και της υποτέλειας, μας επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο και ο λαός μας, έζησε άλλες χιλιάδες μέρες και νύχτες το ίδιο μαύρες και σκοτεινές και την κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν και πάλι όπως και στην κατοχή λιγότεροι. Και το σκοτάδι για πολλούς συνέχισε για πολλά χρόνια ακόμα και για μερικούς μέχρι τον Ιούλη του 1974.

Το κράτος λάφυρο. Στην πράξη όσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσίλογους-συνεργάτες τόσο περισσότερο αισθανόταν αυτό να εδραιώνει την

εξουσία. Το πεδίο της ιδεολογίας σύγκρουσης το είχε εναποθέσει στην αριστερά. Είτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» και ευθυνών κυρίως για λόγους κυνισμού (για να λειτουργήσει: ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), έτσι το κατεστημένο συσσωρευμένο στη Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να «απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πει την αλήθεια και κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Τα υπόλοιπα εφτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη : «Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηρηστικόν θα είναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας... Καταργώντας πάντα τυχόν ανελεύθερων Νόμων...»

Ομως μετά την υλοποίηση από την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία, τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρο 4 και 6: την απελευθέρωση των ομήρων συνεργατών και πολιτών που είχε πάρει μαζί του το ΕΛΑΣ φεύγοντας από την Αθήνα και την παράδοση των όπλων.

Όπως είναι γνωστό το μεγαλύτερο μέρος του στρατού και μεγάλο μέρος των αξιωματικών έμειναν στο εσωτερικό της χώρας. Οι εναπομείναντες αξιωματικοί σαν επαγγελματίες του πολέμου και ανεπάγγελτοι βιοποριστικά ήταν επικίνδυνοι, να «παρεκλίνουν». Για να μην παρεκλίνουν, λοιπόν, και να μείνουν αδρανείς μέχρις ότου ξεκαθαριστούν τα πράγματα.

Το Λονδίνο δια του Καϊρου, εκτός από τις διαβεβαιώσεις για τη Νίκη, έριχνε ορισμένα συνθήματα, που συνέβαλαν στην διατήρηση της αδράνεια όπως: «Εμείς πολεμήσαμε, τώρα ας πολεμήσουν άλλο για μας», ότι γρήγορα οι «Αγγλοι θα μας απελευθερώσουν», αφού οι Ρώσοι δεν «μπορούν να σταματήσουν την προέλαση των Γερμανών» κλπ. Και τους καλούσε ομαδικά και ατομικά ακόμα να εγκαταλείψουν την Ελλάδα με όποια μέσα και το ίδιο το Λονδίνο έστελναν και υποβρύχια ακόμη να του πάρουν από τις ελληνικές παραλίες.

Μετά τη ίδρυση όμως του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και η προσχώρηση μερικών αξιωματικών στο ΕΑΜ. Το Λονδίνο οι εδώ εντολοδόχοι της αστικής τάξης προκειμένου να τους προφυλάξουν του έδωσαν τους Γερμανούς να τους εξασφαλίσουν τα του ζείν: Να παίρνουν τη δεκάτη από τους παραγωγούς μέσω των συνεταιρισμών και τους μύλους από τον λαό. Σιτηρά και όσπια και όποια αλλα αγρατικά προϊόντα, με τα οποία τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δωσίλογος» σημαίνει ανεξίτηλο στίγμα και είχε κηρύξει τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού, υπήρχε το πρότυπο της «γνήσιας δημοκρατίας», Εμείς αντί γι' αυτό, η μετά δεκεμβριανή Ελλάδα της προδοσία και ο δοσιλογισμός, αφού κατάκτησαν το κράτος κηρύξει πόλεμο εναντίον του έθνους. Διεφεύθηραν με τη βοήθεια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια

τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα το άνθος του έθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζονταν και βιάζοντας να γίνουν οι «εκλογές» για να νομιμοποιήσουν στον αιώνα το άγος της προδοσίας τους.

Αντί να κοφεύουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση του ένοπλα κατεστημένου, έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πηλίκειο γέμισαν τους ώμους με αστραφτηρες χρυσές επωμίδες, και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι, όχι της καθάρσης που τόση ανάγκη είχε ο τόπος, αλλα της διάσωσης των δωσιλόγων γα την μελλοντική τους χρήση... Και να που η διάσωσή του ήταν προφητητική! Το ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ εκκολάφτηκε και την 21η Απριλίου, έσκασε το κέλεφος...

Η χουντική δικτατορία δεν ήταν μια ανατροπή της όποιας Δημοκρατίας. Ήταν η φυσιολογική κατάληξη του μετ'εμφυλιακού καθεστώτος και τελευταία πράξη του εμφυλίου πολέμου που συνεχίζονταν με αλλα μέσα. Και όμως η Δημοκρατία εκείνη στηριγμένη σε αυτούς στους κατοχικούς και όποιους άλλους αγώνες, τις φυλακές, τις εξορίες και τα εν δράσει έκτακτα μέτρα, στάθηκε πιο δυνατή από τη χούντα και την ανέτρεψε. Αλλωστε αυτή είναι και η έννοια του γιορτασμού, η κατάθεση των στεφανιών από τον εκάστοτε εκπρόσωπο της βουλής, μα και οι λόγοι στη βουλή. Και το μέγα αν όχι πελώριο ερώτημα: Είναι ποιοί από τους σημερινούς ενήλικους και ειδικά εκπροσώπους στη βουλή συμμετείχαν ή αντιστάθηκαν; Αν εξαιρέσουμε την Αριστερά, τότε θα μετρήσουμε πολύ λίγους (προς τιμή τους).

Αρα, δεν αποτελεί απόδειξη πως καθεστώτα σαν το προ δικτατορικό δεν οδηγούντε σε εκλογές και αν ακόμα έχουν προκηρυθχεί, αλλα σε δικτακτορίες ακόμα και αυτές με τη σειρά στο ΓΥΨΟΣ, αφού ο γύψος έχει παίξει το ρόλο του, που την εκχωρούν πάντα με την προϋπόθεση πως το υπάρχον καθεστώς θα μείνει όχι μόνο αλώβητο, αλλα και στα χέρια αυτών που έδωσαν την ΕΝΤΟΛΗ. Αλλωστε αυτό το νόημα είχε και τη φορά αυτή η δοτή εξουσία στον Καραμανλή από τους Δικτάτορες. Η μήπως ο αποκαλούμενος «εθνάρχης» δεν ορκίστηκε στον ΧΟΥΝΤΙΚΟ στρατηγό Γκιζίκη: Ευτυχώς που ο Ιωαννίδης αντικατέστησε τον χουντικός Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμο, αλλιώς θα ήταν αυτός που θα τον όρκιζε! Σαν γεγονός δεν είναι ΚΡΙΜΑ ή δεν αποτελεί ένδειξη αν όχι απόδειξη ότι τόσο η εντολή ΑΝΑΘΕΣΗΣ, όσο και η παράδοσης ήταν μια καλοστημένη ...

Και το πιο γελοίο είναι το γεγονός ότι ο διεκδικόν τον τίτλο του Εθνάρχη, μα και το σύνολο της πολιτειακής και πολιτικής ηγεσίας, δεν τόλμησαν να τους παραπέμψουν στη δικαιοσύνη. Και το ακόμα πιο γελοίο και τραγικό, είναι το γεγονός ότι αφού οι πιο πάνω είχαν από κοινού αποφασίσει να μην οδηγηθούν στη δικαιοσύνη οι δικτάτορες. Για να κλείσει όσο το δυνατόν συντομότερα το θέμα: Χουντικής 7χρονης δικτατορίας, είχαν θέση περιορισμένα χρονικά όρια που μπορούσε κάποιος προσωπικά να καταγγείλλει τους Δικτατορές.

Η Αριστερά για να μην κατηγορηθεί ότι διεκδικεί οφίτσια, (όπως κατηγορήθηκε για την Οργάνωση του ΕΑΜ) για τους αγώνες που έκανε και το κόστος που πλήρωσε γενικά και ατομικά, και έχοντας την μετά απελευθερωτική πείρα ότι η όποια καταγγελία για τους δοσιλόγους, έπρεπε ο καταγγέλων να αποδείξει με

στοιχεία, ότι ο καταγγειλόμενος εκτός του ότι ο κατηγορούμενος ήταν «συνεργάτης», αλλα και οτι η πράξη του αυτή ήταν «συνειδητή» και σε «πλήρη γνώση» του, ότι θα «έβλαπτε» Ελληνες και κατ' επέκταση τη χώρα. Και επειδή όποιος τόλμησε να καταγγείλει κάποιον για δωσίλογο, την επόμενη μέρα, αντί για μάρτυρας ήταν κατηγορούμενος, πήρε απόφαση να μην προβεί σε καταγγελία.

Ας μην ψάχνουν λοιπόν, συγραφείς, οι λογοτέχνες και οι ιστορικοί ακόμα του αντί κομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρουν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφρυντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφρυντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν είναι μόνο τα φρικτά και αναίτια εγκλήματα που τα καθοδηγούμενα σμήνη των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκωμένο παρακράτος.

Και αυτό γιατί προαποφασισμένα και συνειδητά, οργανωμένα και μεθοδικά συναποφάσισαν εν ψυχρώ και διέπραξαν οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, δυνάστες της πατρίδας μας μαζί με την άρχουσα και τα συμφύρματα του μοναρχο-φασισμού και της υποτέλειας, που ηταν το «κράτος και η κυβέρνηση» μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ από την κυβέρνηση Εθνικής ενότητας της «πλατείας Συντάγματος».

Ειναι και το πιο απαίσιο εθνικό έγκλημα που Ας μη ψάχνουν λοιπόν, γιατί ψάχνοντας, θα βρεθούν μπροστά στη λυσσασμένη προσπάθεια των πιο πάνω να μην διστάζουν μπροστά και στο επίσημα οργανωμένο έγκλημα, το «νόμιμο» έγκλημα προκειμένου να λυγίσουν πρώτα και να τσακίσουν μετά τη θέληση του λαού να ζήσει σε μια Ελλάδα, που να του ανήκει. Θα βρεθούν μπροστά στα έκτακτα μέτρα και την βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τις μαζικές θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις. Εκτελέσεις που έχουν στιγματισθεί τελεσίδικα σαν τα πιο ειδεχθή εγκλήματα δικαστικής ατιμίας, πολιτικής ανανδρίας και ηθικής πώρωσης. Θα βρεθούν μπροστά στις πολλές χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων, αγωνιστών της Αντίστασης, που πέρασαν σχεδόν το ένα τρίτο της ζωής τους στα ανήλια και σκοτεινά μεσαιωνικά κάστρα και τα ξερονήσια του Αιγαίου.

Ο Ρήγας έχοντας στο κέντρο της προσοχής τον Ανθρωπο μιλούσε για τα «φυσικά δίκαια» του Ανθρώπου, την ισότητα, τη λευτεριά, ατομική κι' εθνική, την προσωπική ασφάλεια, το δικαίωμα στην ιδιοκτησία λέγοντας : Κανείς «δεν ημπορεί να πωλήση τον εαυτό του, μήτε ο αλλος να τον πωλήση, επειδή το υποκείμενό του δεν ειναι εις μόνη την εξουσία τους εαυτού του, αλλά και της πατρίδος».

Και για να τα διασφαλίσει αυτά μια από τις βασικές προσταγές και εντολές του Ρήγα, προς το λαό ηταν: «Οταν η Διοίκησις βιάζη, αθετή, καταφρονή τα δίκαια του λαού και δεν εισακούη τα απαράπονά του, το να κάνη τότε ο λαός ή κάθε μέρος του λαού Επανάστασιν, να απράζη τα όπλα για να τιμωρήση τους τυράννους του, ειναι το πλέον Ιερον από ολα τα δίκαιά του και το πλέον απαραίτητον από όα τα χρέη του»

Οπως και πολλοί άλλο είχα νοιώσει και εγώ την ανάγκη να ξανασκεφθώ το τί ειχε γίνει, να αναζητήσω τα αίτια, και να αναθεωρήσω τις όποιες αντιλήψεις έσερνα μαζί μου

Γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Ο συγγραφέας και όσοι άλλοι ασχολήθηκαν, με τα κατοχική και τα μετά Απελευθερωτικά γεγονότα γνωρίζουν πολύ καλά, ότι μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα, αυτή η απολέμητη αρρώστια σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών, τα κύτταρα της οικογένεια, του κοινωνικού ιστού αποσυνδέονταν και το σώμα του Εθνους κατέρρεε. Όλα αυτά εκτος του ότι δολοφονούσαν την ΜΝΗΜΗ, εκεί που λάμπει ο πολιτισμός και οι ιστορικές εμπειρίες κάθε λαού και ατόμου, εξαρθρώνοντας την υφή και την συνοχή της Ελληνικής κοινωνίας. Τα ήθη και τα έθιμα χαλάρωναν και σε λίγο, έκαναν την εμφάνιση οι κλοπές, οι βιαιοπραγίες, το δίκαιο του ισχυρού και οι φόνοι.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, με αυτήν την εικόνα της διάλυσης της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού, η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής, όχι όμως και της αστικής τάξης, μπροστά στα νέα να διαμορφωθούν κοσμοϊστορικής σημασίας γεγονότα στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Οι πόλεμοι τοπικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη φιλοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ η κοινωνία των ανθρώπων δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η μακραίωνη πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των ανθρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ένα τοπίο πολέμων, όπου ο ενας θα διαδέχεται τον άλλο. Γιατί ο πόλεμος είναι ο πιο εύκολος και γρήγορος πλουτισμός. Εκτός από τις πρώτες ύλες, τα πολίτιμα μέταλλα, τα έργα τέχνης, την αρπαγή της στοκαρισμένη του εργασίας,την φτηνή εργατική δύναμη ειναι και γεωστρατηγική θέση μιάς χώρας που μπορεί να εμπλακεί το ιδιοκτησιακός τρόπος κήρυξης του πολέμου είναι η ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει τον πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επωφελώς και οχι εις μάτην.

Η αρχή αυτή πριν από την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, ηταν οχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη για αρκετές χιλιάδες χρόνια. Παρά την «πτώση του τότε υπαρκτού Σοσιαλισμού» για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε με την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυό συστήματα.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στο Ρωσία το ιδιοκτησιακό σύστημα για να κάνει ενα πόλεμο, χρειαζόταν προσχήματα και εν μέρει έστω λογοδοσία

στο ΟΗΕ. Μετά την πτώση δεν χρειάζεται τα προσχήματα πολύ περισσότερο τη λογοδοσία. Και οχι μόνο δεν τα χρειάζεται, αλλά μετά την πτώση θεωρούνται και περιττά αν οχι πολυτέλεια αυτές οι λεπτομέρειες. Μετά την πτώση μας προέκυψε και η άποψη το περιττό της νομιμότητας της κήρυξης ενός πολέμου και πλησιάζει η ώρα να επιβληθεί και το αδιανόητο της Αντίσταση των λαών του κόσμου στα όποια πολεμικά σχέδια του καθεστώτος και τη αφαίρεση δικαιωμάτων.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...ανίκητο από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας ο πόλεμος ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ... Οσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, στην πραγματικότητα δεν ειναι τίποτε αλλο από μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» δια του κοινοβουλίου που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να τους επανεκλέγει τύπης» αυτήν την ολιγαρχία

Παρ' όλο που η ανεξάρτητη μετά δεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα έστειλε μήνυμα προς όλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η Επιστημονική τους κατάρτηση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να μείνουν πιστοί στο καθήκον τους.

Η μετά απελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελάχιστων φωτεινών εξεραίσεων, οχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημα της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιόριζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Οταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως όταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές απ τους οποίους ο λαός περιμένει πιό σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πηλίκειο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρησει με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατά βάθος ομως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ηταν ανύπαρτοι! Και ηταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ηταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις

ανάγκες των αφεντικών. Ολοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» ειχαν διαγραμμισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρμένοι, ακατάδεκτοι , αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίγκα που ειχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ μετά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μελλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαρχος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξης με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που ειχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανυζόμενοι προσπαθούσαν να προστέσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάσταση πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίησει της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικού και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκτους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ενα δεκαωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μετά απελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύοντας την εξουσία της, οταν θεώρησε οτι εχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγω, αρκεί να συμμετείχε έστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρι του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να ειχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες ειχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγω στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που ειχε με κάποιον συνομιλητή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστ' ουδείς αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος κάν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς ειναι το έργο, κυρίαρχο εργο

της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία. αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστοφαγίας

...Η κατοχική περίοδο, ειχε αρκετά κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα με αυτά του 1821. Η χώρα ηταν κατακτημένη. Ο Ραγιάς τότε και ο λαός στην κατοχή, χωρίς να υπολογίσουν το κόστος σε αίμα και θυσίες ξεσηκώθηκε το 21, οχι μόνο να απελευθερωθεί απ τον δυνάστη αλλα να συγκροτήσει και να εδραιώσει την κρατική οντότητα και σε συνέχεια να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες κοινωνικό-οικονομικές δομές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν στο νεοσύστατο κράτος, να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα που κατά καιρούς θα προέκυπταν

Ιδιαίτερα ο Βιασμός σαν πολεμικό όπλο σημαίνει, ότι γίνεται προ μελετημένα και σχεδιασμένα, με αίσθηση εκ μέρους των βιαστών που εχει αυτή η πράξη στις ίδιες τις γυναίκες και ιδιαίτερα στην κοινωνία του ζουν. Και ειδικά όταν γίνεται δημόσια στη θέα συγγενών και μη-είναι πλέον ειδεχθής μορφής όχι μόνο σεξουαλικής βίας, πολεμικό έγκλημα και σαδιστική μορφή εκδίκησης. ο ίδιο και το κούρεμα των κοριτσίων,

Οπως λοιπόν, το 21 οι αστοί κάλεσαν το Ραγία, σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του, με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν τον λαό σε μάχη και αγώνα. Η ιδεολογική υποχώρηση ομως των αστών που ηταν φύσει και θέση ο ιστορικό φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους που δεν ειναι του παρόντος, οδήγησε την Επανάσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους, με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη δομές και μεταρρυθμίσεις και ο Ραγιάς, που πολεμούσε να γίνει νοικοκύρης στον τόπο τους και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει δουλοπάρικος και «κοπέλι των αρχόντων».

Την ίδια περίπου ιστορική πορεία διέγραψε και μετά την απελευθέρωση του 1944 η αστική τάξη της χώρας και οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Αντί αμέσως μετά την απελευθέρωση να προσεταιριστεί τον Ραγιά τότε-λαό τώρα και αξιοποιώντας αυτό το ανεκτίμητο Εθνικό κεφάλαιο: Αλβανικό, Αντίσταση και συμμετοχή στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, δεδομένα που θα έδιναν τη δυνατότητα στη χώρα να ανοίξει διάπλατα τα «φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα», προτίμησε να συμμετάσχει ξανά στη συγκρότηση της μεταπολεμικής Αγίας τριάδας. Την Αγία τριάδα που ειχε αναλάβει την ευθύνη ανεξάρτητα απ το κόστος να ξανά οδηγηθεί η χώρα στην εξάρτηση.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή η αστική τάξη συμπαρατασόμενη με την δοσίλογη Δεξιά διέπραξε το ίδιο λάθος-έγκλημα που διέπραξε το 21 και το 1944. Πανικόβλητη απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του τούτος ο λαός, είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως ειχε δει τους Γερμανούς στην κατοχή. Τους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ηταν άλλος απ τον ανήσυχο και ανυπότακτο λαό. Το λαό που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερώσει τη χώρα, έδωσε πρόσβαρα και αγόγγιστα όσο αίμα και θυσίες χρειάστηκαν.

Ειναι γεγονός οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση όρων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα ένοιωσε να το πλευροκοπεί το διάδοχο να το διαδεχθεί σύστημα; Ο μέχρι τότε παγκόσμιος ιδεολογικό-πολιτικός εμφύλιος πόλεμος μετατράπηκε σε εμπόλεμος σε παγκόσμιά κλίμακα Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ηταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δοσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγω τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν ειχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό ομως δεν σήμαινε οτι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει ειναι:

Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, οτι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ηταν άμεσα και άρρηκτα συνδεμένη με την κατάληψη της χώρας από τον κόκκινο στρατό, όπως έγινε και στις άλλες βαλκανικές χώρες; Και στην Ελλάδα οι ίδιοι έλεγαν ότι ηταν δεδομένο οτι θα ερχόταν: οι Αγγλοι και οχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει οτι μπορούσε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα και να συνεχίσει τον ιδεολογικό και πολιτικό εμφύλιο. Η χώρα ειχε απελευθερωθεί και τα όπλα ειχαν παραδοθεί Συνεπώς δεν συνέτρεχε συνεπώς κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Και αναρωτιέται ο καθένας. Για ποιόν ακριβώς λόγω η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν οι Αγγλοι το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον. Γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη; Και μετά το Δεκέμβρη δεν ειχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν ειχαν χαθεί γιατί έτσι οπως εξελίθχηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαρατάσσονταν με το λαό, έστω και μετά τη Βάκριζα, πολλά από τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα ειχαν την ίδια εξέλιξη.

Και δεν θα ειχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και της Αντίστασης με τις τόσες πρωτιές και Νίκες και την χώρα απελευθερωμένη απ τον ίδιο το λαό, η Ελλάδα έγραψε σελίδες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και ενα τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ενα διαπραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή χώρα δεν ειχε να παρουσιάσει.

Δίπλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης προστέθηκαν και τα άθελα και τα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της ΕΑΜικής ηγεσίας. Ετσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τί έκαναν οι ξένοι με τους συνεργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. Σύρθηκε στον στραβό δρόμο στο Λίβανο και την Καζέρτα και σε συνέχεια στην Βάρκιζα με όλες τις γνωστές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ

(Κατάθεση Μιας Μικρής Ελάχιστης Μνήμης).

Αξιότιμε κ Τσαλέρα διάβασα με προσοχή και μελέτησα θα έλεγα, με την ανάλογη προσοχή το τελευταίο σου βιβλίο που μου αφιέρωσες. Σε ευχαριστώ για άλλη μια φορά που με συμπεριέλαβες ανάμεσα στους εκλεκτούς φίλους και συμπολίτες. Πολύτιμη και ενδιαφέρουσα η προσφορά στους Βεροιώτες και τη Βέροια, η συγγραφή του μυθιστορήματος «Στον καιρό των καταιγίδων». Με σαφήνεια και γλαφυρό τρόπο, η διήγηση ξετυλίγει γεγονότα, καταστάσεις και περιστατικά, Εκτιμώ απεριόριστα την άοκνη προσπάθεια κα το ενδιαφέρον να συμβάλετε` ώστε χυθεί άπλετο Φώς στην προσπάθεια που έγινε για την απόκρυψη της αλήθειας, την θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Γεγονότα που είτε το δεχόμαστε είτε όχι αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται

Και τα γεγονότα όπως είναι γνωστό είναι κομμάτι ζωντανής ιστορίας, όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται. Τότε και μόνο τότε εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξ υπηρετήθουν κατοπινές (Εθνικές, τοπικές και προσωπικές ακόμα) σκοπιμότητες, θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της Ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι. Ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι ετσι όπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και όλοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια «των καταιγίδων».

Μια προσφορά στα νεοελληνικά γράμματα, οπως τα προηγούμενα, μα και συμβολή στο κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι της χώρας, αφού τη φορά αυτή σχολιάζεται κατά περίπτωση, πολιτικό-κοινωνικά θέματα και κοσμοθεωρίες. Διατυπώνεται κρίσεις, απόψεις και σε πολλά σημεία, καταθέσατε θέσεις για τις κοσμοθεωρίες, τα πολιτικά και οικονομικά συστήματα, τη διεθνή πολιτική και κυρίως για την περίοδο της κατοχής και τον εμφύλιο πόλεμο, που ειναι το κατ' εξοχήν αντικείμενο αυτού του έργου σας. που με τη μορφή του Μυθιστορήματος, εκ ΒΑΘΕΩΝ, Με αριστοτεχνικό τρόπο καταγράφεται βιωματικά γεγονότα που ζήσατε εκείνη την τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή, μα και βιογραφικά τη συμμετοχή σας σ' αυτά.

Εκτιμώ απεριόριστα την προσπάθεια να χυθεί άπλετο Φώς στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Από μια πρώτη ανάγνωση, δεν απευθύνεται μόνο στην λογοτεχνική και συναισθηματική πλευρά του αναγνώστη, σαν ενα απλό, οπως συνήθως μυθιστόρημα. Παράλληλα καταγράφει και σημαντικά στοιχεία από την κοινωνική ζωή, τον πολιτισμό και τα ιστορικά γεγονότα του «Καιρού των καταιγίδων» στη Βέροια και την Ελλάδα και τα θέτεται στην κρίση των αναγνωστών. Φυσικά δεν πρόκειται για ένα απλό Μυθιστόρημα, αλλα ένα ιδεολογικό- πολιτικό εγχειρίδιο στο χώρο της Κεντρό-Δεξιάς.

Οι λέξει είναι σαν τη θάλασσα τα χειμωνιάτικα βράδια. Τις λέξεις δεν πρέπει να τις φοβόμαστε, Πρέπει όμως να τις σεβόμαστε...Οι λέξεις είναι ζωντανές και

πληγώνονται, όπως και η αλήθεια είναι ζωντανή και πληγώνεται αν δεν υποθεί ολόκληρη.

Η Εκκλησία όχι μόνο συμμετέχει, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια αποδόμησης και αναχρονισμού, θεωρώντας ότι η δικτατορία είναι η κάτ΄ εξοχήν εποχή για να αναβιώσει ο «Γ! Ελληνικός Πολιτισμός». Μιλούσε ξανά «για περιούσιο λαό...Και λαό οδηγητή... και οτι μοναδικός σκοπό της ορθοδοξίας είναι να προστατευθεί η καθαρότητα της φυλής, που δεν είναι ακόμα φθαρμένη, αφού το έθνος είναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας...».

Μα και στην διάρκεια του εμφυλίου ο λόγος της Εκκλησίας χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα ήταν σαφής και ξεκάθαρος: «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη από το μίασμα της αθεϊας». Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντί κομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφύλιο πολεμική αναμέτρηση διαιρώντας, την κοινωνία σε πιστούς και άθεους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει πιο εύκολα από τη μέση χωρίς συνέπειες αφού ήταν και άθεοί!

Όπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας κάλυψε με το Ράσο της την 4^{ο} Αυγουστιανή δικτατορία και τα όποια έκτροπά της. Ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, κάλυψε «Νομικά» τις όποιες παρανομίες και τη διαφθορά, ενώ παράβλεπε τις όποιες αυθαιρεσίες της δικτατορίας. Με τη συγκρότηση Επιτροπών Ασφαλείας, τον υπέρ τροφικό καταδιωκτικό και διογκωμένου καταδοτικό μηχανισμό, την ευρύτατη και αλόγιστη χρήση του Ιδιωνύμου συμμετέχει ευρύτατα στο να πάρει σάρκα και οστά ιδεολογικός εμφύλιος πόλεμος με τις συλλήψεις και φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα και την επιβολή του συνθήματος : Ακου, Βλέπε, Σιώπα...

Και όταν τα αυτιά σταμάτησαν να ακούν, τα βλέμματα στράφηκαν και προς το Βερολίνο και τα χείλη σιώπησαν διαλύθηκαν οι συνδικαλιστικές και συνεταιριστικές οργανώσεις, οι φοιτητικοί σύλλογοι και οι πολιτιστικές οργανώσεις. Τότε ο φασισμός πήρε μορφή και σχήμα και ιδεολογικό περιεχόμενο και η δημιουργία της περίφημης ΕΟΝ. Τώρα οι νέοι της χώρας φορούσαν υποχρεωτικά την φασιστική στολή και χαιρετούσε τον φίλο, τον συμμαθητή του και τους γονείς του Αλλά Χίτλερ. Τότε ακούσαμε και το τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας...» Το επόμενο βήμα αφού δεν αντιδράσαμε ήταν η ένταξη και του προσκοπισμού, επικεφαλής του οποίου ήταν ο διάδοχος Παύλος στην ΕΟΝ.

Ετσι, σε λίγο χάσαμε όχι μόνο λαλιά αλλα και την μνήμη. Πολλοί ξεχάσαμε ότι εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς την ιστορική μνήμη έμεινε ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση της γνωστής πλέον ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας πολλοί έλληνες θυσίασαν αρχές, παρελθόν, αλλά και τον ίδιο το δημοκρατικό μέλλον της χώρας. Το γεγονός αυτό ειχε σαν συνέπεια μετά την κατοχή της χώρας να πολλά

πλασιαστούν οι καταδότες και σε λίγο έκανε την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο του κουκουλοφόρου. Αν τα φυράματα αυτά και οι κάθε είδους ζημιές θα ήταν πολύ λιγότερες. Οι συνεργάτες, οι καταδότες και οι κουκουλοφόροι (ευτυχώς λίγοι) στην αρχή, εκτός από τα πολλά κακά και άσχημα που έκαναν, καλλιεργούσαν συστηματικά την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό, όχι μόνο με λόγια αλλα και πράξεις.

Η Παιδεία προσάρμοσε και αυτή την ύλη στα φασιστικά ιδεώδη. Συμμετείχε σύσσωμη στην ΕΟΝ και έδωσε αρκετά αξιόλογα στελέχη που αλώνιζαν απ άκρου σ άκρου τις πόλεις και χωριά προκειμένου να μεταφέρουν στους Ελληνες τα ιδεώδη του Γ! Ελληνικού πολιτισμού αυτισμένα με αυτά του Εθνικό-Σοσιαλισμού, ώστε σε περίπτωση νίκης του άξονα η χώρα να είναι έτοιμη να γίνει μια αγροτό-κτηνοτροφική Επαρχία του Γ! Ράϊχ!

Το 40 η Ευρώπη ήταν ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια, τη μοιρολατρία και τον φόβο, οι Ελληνες μέσα σ' αυτήν την οικουμενική σιωπή αναλογιζόμενοι την μακραίωνη ιστορία διεξήγαγαν την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα, ανατρέποντας την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονας είναι αήττητος, συμβάλοντας με την πρώτη νίκη κατά του άξονα τόσο στο να αναστοχαστούν την κατοχή τους οι ευρωπαϊκοί λαοί, αλλά τόσο και στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Και όταν στις 6 του Απρίλη του 41, οι σιδερόφραχτες μεραρχίες και τα Στούκας του Γ! Ράϊχ, προκειμένου να σώσουν από την ήττα τον Μουσουλίνι, ξεχύθηκαν σαν «πύρινός ποταμός» οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική-συνεκτική δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα και μια ιδέα, που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις ανθρώπινες συνειδήσεις για την υλοποίηση της ιδέας, αναξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές. Η ιδέα αυτή ήταν οργάνωση Αντίστασης.

Στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ο λαός όπως πολύ καλά γνωρίζεται μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι' αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ενας ανθρωπός να αποκρούει τον φασίστα εισβολές.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, οι πόλεις και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των στρατών κατοχής. Ο λαός έψαχνε παντού να βρει κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον από αυτούς, που σε αλλου καιρούς εκθειάζανε σε ολους τους τόνους την «προσφορά και το μεγαλείο» και δεν έβρισκε κανέναν. Και δεν έβρισκε γιατί το 4° Αυγουστιανό καθεστώς ολοι μαζί συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι: Πολιτειακή, πολιτική, οι στρατιωτική ηγεσία και ο στρατός, που δεν ήταν στο μέτωπο εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών.

Μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, όχι όμως και της 4° Αυγουστιανής κλίκας, η οποία τόσο στο εξωτερικό οσο και στο εσωτερικό συνέχισαν τα καταχθόνιο έργο τους. Με αυτή την εικόνα της εγκατάλειψης, της καταστροφής

και της φρίκης άνοιξε η νέα πράξη της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Και ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό και για να μη οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο:

Σύσσωμος ο κρατικός μηχανισμός αντί να οργανώσει Αντίσταση, παραδόθηκε αύνδρος στους κατακτητές. Ας σημειωθεί ότι ένα μεγάλο μέρος του κρατικού μηχανισμού ήταν οργανωμένο στην μεταξική φασιστική οργάνωση, ετσι που δεν χρειάστηκε οι κατακτητές να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλής των διοικήσεων, όπως πχ τον Εβερτ, που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Οπως και οι Νέοι υποχρεωτικά ήταν οργανωμένοι στην ΕΟΝ, μια καθαρή φασιστική οργάνωση, όπου ο χαιρετισμός ανάμεσα στα μέλη δεν ήταν το καλημέρα ή χειραψία, αλλα αντίστοιχο με αυτό του Χίτλερ.

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Βέβαια, στρατιωτικά πραξικοπήματα και δικτατορίες έγιναν στη χώρα μας και πριν το 1936, όπως του στρατηγού Πάγκαλου και του Λοχία Κονδύλη. Το σύγχρονο τραγικό ιστορικό-κοινωνικό γίγνεσθαι όμως της χώρας, αρχίζει πριν από 65 χρόνια. Που εν όψει του επερχόμενου Β! παγκοσμίου πολέμου στη χώρα μας στις 6 Αυγούστου του 1936 επιβλήθηκε η αγγλικής κοπής Αγγλό-Βασιλικό Μεταξική δικτατορία. Ο βασιλιάς ήταν αγγλο-τραφής και ο Μεταξάς γερμανοτραφής.

Πρώτο αντί να ασκεί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ επί 33 μέρες εξουσία για λογαριασμό της κυβέρνηση του Καΐρου στη οποία συμμετείχε το ΕΑΜ με 5-6 υπουργούς, ο ΕΛΑΣ Αθηνών μπορούσε με σύντομες και αποφασιστικές ενέργειες να καταλάμβανε την πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. αμέσως μετά την αποχώρηση των Γερμανών, διορθώνοντας τα λάθη του Λιβάνου και της Καζέρτας (στη διάπραξη των οποίων προφανώς ειχαν βάλει το δαχτυλάκι τους και οι Σοβιετικοί), κάτι που μπορούσε πολύ άνετα να κάνει.

Δεύτερο να συνελλάμβανε και θα περνούσε από έκτακτα στρατοδικεία κάθε εθνοπροδότη και συνεργάτη των Γερμανών με την ταυτόχρονη δήμευση των περιουσιών τους μέχρις οτου αποδεχθεί το «Πόθεν έσχες» τους, Και Τρίτο να διακηρύξει αμέσως ότι επιλέγει και θα εφαρμόσει σαν μορφή πολιτεύματος την Προεδρική κοινοβουλευτική δημοκρατία, πείθοντας με αυτές τις έμπρακτές και αποφασιστικές πράξεις τους Αγγλους για την ειλικρίνεια των προθέσεών της σχηματίζοντας από θέση ισχύος, κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με ευρεία συμμετοχή αποδεδειγμένων πατριωτών από ολο το φάσμα του πολιτικού κόσμου διακηρύσσοντας στον εξωτερικό τομέα μεταπολεμική ουδετερότητα.

Μια τέτοια λύση θα τη δέχονταν όχι μόνο η πλεοψηφία του πολιτικού κόσμου, αλλά και η Αγγλία, που με τις 600 και μεγάλες και μικρές μάχες σ όλη τη διάρκεια της κατοχής αναγνώριζε την μεγάλη συμβολή του ΕΑΜ στον αντιφασιστικό αγώνα, και μάλιστα τους προβλημάτιζε για τον τρόπο θα έλυνε το θέμα ΕΑΜ. Και που τώρα, αν η ηγεσία του τολμούσε θε έδινε την πιο ενδεδειγμένη για τους Αγγλους λύση, που στις συνθήκες εκείνες ήταν η καλύτερη για την Ελλάδα, το λαό και τους ίδιους τους Αγγλους. Μια λύση που θα την χαιρετούσε και θα την υποστήριζε το σύνολο του λαού, αφού θα ικανοποιούσε το λαϊκό αίσθημα και θα δικαίωνε και τον αγώνα του.

Για να γίνει αυτό όμως χρειάζονταν δυο βασικά πράγματα α) αφού η ηγεσία της Αντίστασης μετάφρασε σωστά τους Ρώσους στο Λίβανο, και συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5-6 Υπουργούς και που σαν κλιμάκιο της κυβέρνηση πλέον, έλεγχε και ασκούσε την εξουσία επί 33 μέρες σε ολόκληρη την Ελλάδα. Το μόνο που θα αθετούσε από τη Συμφωνία του υπέγραψε στο Λίβανο θα ήταν το τραγικό λάθος της Καζέρτα, που ήταν και η ουσία της διαπροσωπικής μυστικής συμφωνίας του Τσώρτσιλ με τον Χίτλερ στη Λισαβόνα που βασικό της περιεχόμενο ήταν να «φύγουν αναίμακτα οι Γερμανοί από την Ελλάδα, υπό τον όρο να μην παραδώσουν οι Γερμανοί την Αθήνα και την Θεσσαλονίκη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

«...Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης ειναι ήδη εντυπωσιακά. Από τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φευρουαρίου 1945, μέχρι το Μάρτη του 1946 συντελέστηκαν: 1.298 δολοφονίες μελών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Εγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν 6.671 .Πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632. λεηλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπεύμφθηκαν σε δίκη 84,931. Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατά γυναικών....».

Από τους δολοφονηθέντες, 953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 από τους Αγγλους και οι υπόλοιποι από «αγνώστους δολοφόνους». Αυτές ειναι μόνο οι καταγεγραμμένες πράξεις που έγιναν από το επίσημο κράτος, το παρακράτος και τις συμμορίτες από την επόμενη της Συμφωνίας της Βάρκιζας 13/2/1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946, χώρια αυτές που δεν καταγγέλθηκαν. Η καταγγελία ενός βιασμού ή και απόπειρα δολοφονίας κλπ, έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια. Για να αποφασίσει όμως κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία, έπρεπε να εχει αποφασίσει οτι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε τον ίδιο κίνδυνο. Τις ίδιες συνέπειες διέτρεχε και η καταγγελία κάποιου γνωστού και δεδηλωμένου δωσίλογου, αφού ο καταγγέλλον έπρεπε να αποδείξει ότι η συνεργασία με τον κατακτητή «ήταν σε γνώση του ότι ήταν αντεθνική πράξη»

Ας μην ψάχνουν λοιπόν, οι ιστορικοί του αντι κομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρούν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφρυντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφρυντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν ειναι μόνο τα φρικτά και αναίτια

εγκλήματα που διέπραξαν τα σμήνη των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκωμένο παρακράτος μια και το ίδιο το επίσημο κράτος.

Το κράτος λάφυρο. Στην πράξη οσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσιλογούς-συνεργάτες τόσο περισσότερο αισθανόταν αυτό να εδραιώνει την εξουσία. Το πεδίο της ιδεολογίας σύγκρουσης το ειχε εναποθέσει στην αριστερά. Είτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» και ευθυνών κυρίως για λόγους κυνισμού (για να λειτουργήσει: ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), ετσι η Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να «απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πεί την αλήθεια και κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Μετά έξη περίπου χρόνια του τρομοκρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα και μάτωσαν και στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την προσωπική τιμή και την αξιοπρέπειά της Ελλάδα, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνοτης και ασύδοτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες ειναι οί επί εικοσαετία φυλακές, τα νησιά του Αιγαίου, τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ωστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε η ώρα της εκτέλεσης. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνεε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι μελλοντικές ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, με αυτήν την εικόνα της διάλυσης της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού, η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής, όχι όμως και της αστικής τάξης, μπροστά στα νέα να διαμορφωθούν κοσμοϊστορικής σημασίας γεγονότα στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Οι πόλεμοι τοπικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη φιλοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ η κοινωνία των ανθρώπων δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η μακραίωνη πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των ανθρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ενα τοπίο πολέμων, όπου ο ένας θα διαδέχεται τον άλλο. Γιατί ο πόλεμος είναι ο πιο

εύκολος και γρήγορος πλουτισμός. Εκτός από τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα, τα έργα τέχνης, την αρπαγή της στοκαρισμένη του εργασίας, και τη μέλλουσα να παραχθεί, την φτηνή εργατική δύναμη ειναι και γεωστρατηγική θέση μιάς χώρας που μπορεί να εμπλακεί το ιδιοκτησιακός τρόπος κήρυξης του πολέμου, ειναι η ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει τον πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επωφελώς και οχι εις μάτην.

Η αρχή αυτή πριν από την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, ηταν οχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ηταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη για αρκετές χιλιάδες χρόνια. Παρά την «πτώση του τότε υπαρκτού Σοσιαλισμού» για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε με την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυο συστήματα.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στο Ρωσία το ιδιοκτησιακό σύστημα για να κάνει ένα πόλεμο, χρειαζόταν προσχήματα και εν μέρει έστω λογοδοσία στο ΟΗΕ. Μετά την πτώση δεν χρειάζεται τα προσχήματα πολύ περισσότερο τη λογοδοσία. Και οχι μόνο δεν τα χρειάζεται, αλλά μετά την πτώση θεωρούνται και περιττά αν οχι πολυτέλεια αυτές οι λεπτομέρειες. Μετά την πτώση μας προέκυψε και η άποψη το περιττό της νομιμότητας της κήρυξης ενός πολέμου και πλησιάζει η ώρα να επιβληθεί και το αδιανόητο της Αντίσταση των λαών του κόσμου στα όποια πολεμικά σχέδια του καθεστώτος και τη αφαίρεση δικαιωμάτων.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...ανίκητο από κάθε άλλης μορφής πολεμικό σύστημα από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας ο πόλεμος ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ...Οσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε άλλο από μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» δια του κοινοβουλίου που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων, αλλά και αποτελεσμάτων του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να τους επανεκλέγει τύπής» αυτήν την ολιγαρχία

Η άρχουσα τάξη, η αστική τάξη της χώρας, χωρίς να νοιώθει την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον του λαού και της κατακτημένης χώρας, το μόνο της μέλημα από ό,τι αποδείχθηκε ήταν και σαν άρχουσα τάξη δικαιολογημένα, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαπραγματεύονταν και με τους δυο εμπολέμους, έτσι ώστε μετά τη λήξη του πολέμου μέλλον της και η επαναφορά της στην εξουσία, να είναι εξασφαλισμένη για να συνεχίσει την πριν της 27^{ης} Οκτωβρίου του 1940 πολιτική της, αλλά και επιμέριζε τις δυνάμεις της και τους ρόλους που θα παίξει το κάθε της κομμάτι της, στο πλευρό των δύο εμπολέμων, στους οποίους θα εμπιστευόταν την μεταπολεμική ύπαρξή σαν κυβερνώσα τάξη.

Οι όροι συνεργασίες και οι υποθήκες που ανέλαβε απέναντι των δυο εμπολέμων έναντι αυτής της διασφάλισης, ήταν, και όπως αποδείχθηκε είχαν τεράστιες συνέπειες στο λαό και τη χώρα, μα και τους εκπροσώπους της ίδια της αστικής τάξης αναλογικά και αυτής, που έμειναν στο εσωτερικό προκειμένου να προσφέρει τις αντίστοιχες υπηρεσίες προς τους Γερμανούς κατακτητές και αυτής που ακολούθησε τους Αγγλους. Με πρώτη συνέπεια να χάσει την επαφή με το

λαό, να ξεκοπεί από τα πολιτικά και κοινωνικά, πολιτιστικά, μα και πολεμικά δρώμενα στο εσωτερικό της χώρας, Με αποτέλεσμα ένα μέρος του λαού να της γυρίσει την πλάτη και εξ ίσου ένα μεγάλο κομμάτι των ανθρώπων που παραχώρησε στους κατακτητές να ταυτιστούν ψυχή τε και σώματι μαζί τους. Και ήταν αυτοί που αποτελούσαν την ελληνό-ελληνική κατοχή, που ήταν χειρότερη και από αυτή των κατακτητών ακόμα.

Κάτι παρόμοιο συνέβει και με τον στρατό που πήρε μαζί του το κομμάτι που εγκατάλειψαν κατά τους επίορκους στρατηγούς «το πάτριο έδαφος», μα και μέρος των αξιωματικών όταν αντιλήφθηκαν τα τεκτενόμενα και κυρίως όταν έμαθαν για το τι ακριβώς συνέβαινε στο εσωτερικό της χώρας, σε σχέση με την πρωτοβουλία του ΚΚΕ, να καλέσει το λαό σε ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ όπως ο Υψηλάντης το 21, κάλεσε τους Αστούς με εκείνο το συγκλονιστικό Μανιφέστο να ηγηθούν της Επανάστασης. Οι Αριστεροί, Δημοκράτες και οι Αντιφασίστες αξιωματικοί και στρατιώτες ζήτησαν να επιστρέψουν στην Ελλάδα για να πολεμήσουν τους κατακτητές. Οι Δεξιοί και οι Βασιλόφρονες οργάνωσαν τον ΙΔΕΑ, όπου μέσα του εκκολάφθηκε το αυγό του Φιδιού της Απριλιανής δικτατορίας.

Μπροστά σε αυτή την τραγική για το λαό και τη χώρα κατάσταση, όπως ο Υψηλάντης απευθυνόμενος στου «ΦΙΛΙΚΟΥΣ» με την προκήρυξή του έλεγε οτι: «Εφτασε τέλος πάντων η πολυπόθητη εκείνη λαμπρά στιγμή «ΑΔΕΡΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ», Ετσι, και οι κομμουνιστές, οι Σοσιαλιστές, οι Δημοκράτες, Αντιφασίστες και όποιοι άλλοι Πατριώτες συμμετείχαν στη συγκρότηση του ΕΑΜ, κάλεσαν τον ελληνικό λαό σε πανστρατία για την απελευθέρωση της χώρας από τους τρείς κατακτητές. Και με προκηρύξεις όπως αυτή του Υψηλάντη θύμιζαν στο λαό την πατρογονική κληρονομία.

«Ας καλέσουμεν λοιπόν (λέει ο Υψηλάντης στους ηγέτες της «Φιλικής Εταιρείας» όπως και οι ηγέτες του ΕΑΜ), εκ νέου, ώ αντρείοι και μεγαλόψυχοι Ελληνες, την ελευθερίαν εις την κλασικήν γην της Ελλάδος! Ας συγκροτήσωμεν μάχην μεταξύ του Μαραθώνος και των Θερμοπυλών! Ας πολεμήσωμεν εις τους τάφους των πατέρων μας, οι οποίοι, δια να μας αφήσωσιν ελεύθερους, επολέμησαν και απέθανον εκεί! Το αίμα των τυράννων ειναι δεκτόν εις την σκιάν του Επαμεινώνδα Θηβαίου και του Αθηναίου Θρασύβουλου, είτινες κατατρόπωσαν τους τριάκοντα τυράννους εις εκείνας του Αρμοδίου και του Αριστογείτονος οι οποίοι συνέτρεψαν τον Πισιστρατικόν ζυγόν, εις εκείνη του Τιμολέοντος, οστις απεκατέστησεν την ελευθρίαν εις την Κόρινθον και τα Συρακούσας, μάλιστα εις εκείνας του Μιλτιάδου, και του Θεμιστοκλέους, του Λεωνίδα και των τριακοσίων, είτινες κατέκοψαν τοσάκις τους αναρίθμητους στρατούς των βαρβάρων Περσών, των οποίων τους βαρβαρότερους απογόνους εις ημάς σήμερον με πολλά μικρόν κόπον να εξαφανίσωμεν εξ ολοκλήρου:

Βέβαια η προκήρυξη αυτή έγινε αργότερα ο βασικός στόχος των αντιδραστικών. Και σε λίγο έβγαλε για να αποκρούσει την κριτική και ενδεχόμενη ολιγορία από μέρους των αντιδραστικών με νέα προκήρυξη του «...απεθυνόταν στα μέλη της Φιλικής Εταιρείας. Αναγνώριζε στους Φιλικούς τους αγώνες που προηγήθηκαν και τους καλούσε να οπλισθούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και ό,τι άλλο τον Ιερό αγώνα» Αυτό ακριβώς έκανε και το ΕΑΜ.

Όπως το κάλεσμα του Υψηλάντη, ετσι και το κάλεσμα του ΕΑΜ δέχθηκε δρυμήτητα κριτική για τη ίδρυσή και τα σοφίσματα των φυγάδων και των συνεργατών, πως τάχα η Αντίσταση άρχισε όταν κηρύχθηκε ο Γερμανό-ρωσικός πόλεμος στις 21 Ιουνίου το 1941 και δήθεν για συμπαράσταση στους Ρώσους και όχι από πατριωτισμό.

Και το επιχείρημα αυτό είναι όπως και τόσα αλλα ανιστόριτο. Η κατάρρευση του μετώπου άρχισε το Μάη του 1941. Η μάχη της Κρήτης συνεχιζόταν, οι αντιδράσεις κατά των κατακτητών άρχισαν αμέσως και οι συλλήψεις ήταν καθημερινές, που βρίσκει λοιπόν, δικαίωση η τέτοια άποψη; Αν η επίσημη ίδρυση του ΕΑΜ έγινε το Σεπτέμβρη, αυτό οφείλεται στο ότι οι αγωνιστές που ο φασισμός του Μεταξά τους παράδωσε κατά εντολή των φυγάδων στους Γερμανούς, χρειάστηκε κάποιος χρόνος να αποδράσουν, να φτάσουν κάποιου, να συνδεθούν με αυτούς που ήδη ειχαν σχηματίσει το πρόπλασμα και πατριωτικά να ενεργήσουν. Αν σε αυτό προστεθεί και η κολισιεργεία των κομμάτων, οι αναβολές και μια σειρά οργανωτικά και προγραμματικά θέματα, μέχρις ότου τα αλλα κόμματα της δεξιάς και του κέντρου αρνηθούν οριστικά τη συμμετοχή τους φτάσαμε στο Σεπτέμβρη. Ο καθένας ας βγάλει τα δικά του συμπεράσματα αν ευσταθούν τα επιχειρήματα των απόντων και των συνεργατών;

Μάλιστά πολλοί ανάμεσά τους και ο συγγραφέας, με το έργο του «ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ», αφήνει να εννοηθεί πως η Αντίσταση υπήρξε πράξη εθνικής προδοσίας. Ο χαρακτηρισμός αυτός εκτός από υπερβολικό είναι και απαράδεκτος. Και είναι απαράδεκτος γιατί ταυτίζοντας αδιάκριτα το ΚΚΕ με το ΕΑΜ και το ΕΑΜ με τον Εμφύλιο, χωρίς να αναφερθεί καν τους λόγους που οδήγησαν στον εμφύλιο, ποιοι ειχαν δικούς και συγκεκριμένους λόγους να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, στο όνομα του εμφυλίου στιγματίζουν τον 4χρονο πρωτόγνωρο, εθελοντικό πατριωτικό αγώνα του λαού, για λευτεριά και δίκαιο εθνική προδοσιά. Μια προδοσιά αναπόδεικτη, ενώ είναι αυταπόδεικτη η δική τους και το πιο τραγικό είναι ότι ήταν και διεπράχθει συνειδητά, πριν την έναρξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, την διάρκειά του και ολοκληρώθηκε με τη λήξη του.

ΕΜΕΙΣ εκτός του ότι είμαστε περήφανοι για την προσφορά προς την Δόλια τότε σκλαβωμένοι πατρίδα, αλλα και πρακτικά-ιστορικά αγωνιζόμενοι αποδείξαμε, ότι συνεργαζόμενοι πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα με τους κατακτητές οι στο εσωτερικό της χώρας εκπρόσωποι της αστικής τάξης διέπραξαν εκτός από εγκλήματα και συνειδητή εθνική προδοσία.

Αλήθεια αναρωτήθηκαν ποτέ αυτοί που ελαφρά τη καρδία, χαρακτηρίζουν εθνική προδοσία, την πρόσωπο με πρόσωπο πολιτικά και στήθος με στήθος ένοπλα με τον κατακτητή. Αν αυτή η μακρόχρονη φασιστική προετοιμασία του λαού και επιβεβλημένη αργότερα με μια οργανωμένη δικτατορία από έναν Γερμανοτραφή δικτάτορα Μεταξά στα Εθνικό Σοσιάλ-Ναζιστικά πρότυπα, αν αυτή η συνειδητή πολύ επίπεδη προσφορά

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχιση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιός ειναι δοσίλογος, εξέδοσαν ένα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιός ειναι δοσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο

αρχηστράτηγος Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδωθούν. Μάλιστα τους έθεση και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδωθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια έδωσε εντολή σε όλες τις Αντιστάσεις να τους σκοτώνουν.

Μετά την ήττα του άξονα, ενα από τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Συνέπεια του γεγονός αυτού, Οι αριστεροί όλα αυτά τα χρόνια, όσοι δεν ειχαν σκοτωθεί στις 600 μεγάλες και μικρές μάχες, με τους κατακτητές και τους σύγχρονους Νενέκους, από τις οποίες 43 στο νομό Ημαθίας 18 το 1943 και οι 25 του 1944, τον εμφύλιο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βίωναν τη δική τους περιπέτεια στον σκληρό 20^{ος} αιώνα της ελληνικής ιστορίας. Ενώ ο δεξιός βρίσκεται σε σταθερή σχήση με την εννοιολόγηση και την άσκηση της εξουσίας, αριστερός θέτει την εξουσία και τη σχέση του μαζί της υπό διαρκή έλεγχο και αναρωτιέται γιατί;

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντη κάλεσε τους αστούς το 21 να αναλάβουν δράση για την δημιουργία της κρατικής ελληνικής οντότητας, ετσι και οι κομμουνιστές κάλεσαν τα κόμματα και το λαό σε Αντίσταση και στις 27/9/41 ιδρύεται το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Μια ιστορία που άλλαξε τα δεδομένο της ιστοριογραφίας. Σε όλο τον κόσμο η ιστορία γράφεται από τους νικητές. Ανεξάρτητά αν μετά πολτοποιείται μετά όπως έγινε με την ιστορία του των βαλκανικών πολέμων. Ο Αντιστράτηγος Ι Αλεξάκης με γράμμα του στο «Βήμα (9/2/1978), γράφει οτι στην «Ελλάδα μετά την επιβολή της βασιλό-Μεταξικής δκτατορίας, αντίθετα, γράφτηκε από τους ηττημένους και οι νικητές καλούνται να απολογηθούν για εγκληματικές αντεθνικές πράξεις που διέπραξε στο όνομα του να επανέλθει μετά απελευθερωτικά στη εξουσία ατόφια η 4^{η} Αυγούστου και να επανέλθει η πολιτική και η κοινωνική της χώρας στην πριν της 27^{η} Οκτωβρίου του 40.

Γεγονότα που όπως τόσοι αλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευση του λαού και την προσφορά τους στον αντιφασιστικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, ταυτίζουν και διανθίζουν με γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν ειχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας, την οποία καθοδηγούμενος προσπαθούσε να ανακόψει την αγωνιστική της πορεία .

Είχα την «καλή τύχη» όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχ μόνο άφησαν ασυγκίνητο τον συγγραφέα, αλλα προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση και κυρίως την πολιτική, οικονομική και ένοπλη συνεργασία της με τους κατακτητές, όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν την προσπάθεια του λαού στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, αλλα την χαρακτηρίζουν και πράξη «εθνικής προδοσίας».

Και αναρωτιέται ο καθένας που διάβασε τα αντίστοιχα με αυτό βιβλία. Βιβλία που πολλά όπως του Γκατζογιάννη και πολλών άλλων,που δυστυχώς βράβευσε η σιωπούσα για τα τεκτενόμενα εις βάρος του λαού και της χώρας Ακαδημία: Αν η συμμετοχή στην Αντίσταση για τους εν λόγω συγγραφείς ήταν πράξη «εθνικής προδοσίας» τότε πως οι ίδιοι απαλλαγμένοι (προς στιγμήν) από τα πολιτικά και ιδεολογικά τους πιστεύω θα χαρακτήριζαν τη συνεργασία με τους κατακτητές;

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η συμμετοχή στην αντίσταση ήταν «πράξη εθνικής προδοσίας» και η συνεργασία «πράξη εθνικής προσφοράς» σημαίνει ότι και η δικτατορία του 1967, ηταν οχι απλώς αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη, θα πρέπει να ανατρέξει στην κατοχική και μετ' απελευθερωτική ιστορία.

Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την αγγλικής κοπής μεν-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, φασιστικής δε στο περιεχόμενο δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, οι συγγραφείς κάνουν μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε κάν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν ο δωσιλογισμός που απεργάστηκε πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός και εκ κολάπτηκε το Αυγό του Φιδιού που με κατάληξη τη Χούντα των συνταγματαρχών...

Η λογική της κατασκευής και του προσδιορισμού του «αντιπάλου» τότε «εχθρού» το 1944, λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη μορφών δράσης εις βάρος τους, και νομιμοποιεί τη χρήση όλων των μέσων (των πάσης φύσης δοσιλόγων), των αγγλικών μεδραλιοβόλων, των τάνκς, των αεροπλάνων και των καραβιών για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του. Ενώ παράλληλα, αποφασίζετε οτι η ατιμωρησία του αντιπάλου «εχθρού» αποτελεί επιτακτική ανάγκη, αφού η αριθμητική δύναμη και η δύναμη πυρός που εχει αποτελεί «κίνδυνο» για τη σωτηρίας του έθνους. Οπότε μια και μόνη λύση υπάρχει. Με τη ωμή και απροσχημάτιστη επέμβαση των Αγγλων, η εκ του ασφαλούς εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Η λογική της εξόντωσης του ιδεολογικού αντιπάλου οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο.

Στη λογική αυτών των ανθρώπων, η κατάσταση του «ανέκαθεν» και το «πάντοτε», ειναι αυτό που αντιτείνουν στους αστούς επαναστάτες οι προύχοντες και ο Κλήρος, οταν τίθεται στη συγκυρία της Επανάστασης το ζήτημα της εξουσίας, δεν αναφέρεται σε ενα παρελθόν διακριτό από το παρόν και το μέλλον. Απεναντίας, ορίζει το χρόνο σαν αναλλοίωτο, αμετάβλητο από την ιστορία, παντοτινή κατάσταση και γι' αυτό δεν μπαίνει καν ζήτημα της συγκυριακής επαναστατικής της αναίρεσης των προ επαναστατικών δομών εξουσίας. Οπως, και ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, έτσι θα πρέπει να συμβαίνει και στο παρόν αλλα και στο μέλλον. Με το σκεπτικό αυτό μόνο αντιλαμβάνονται οι προύχοντες και ο Κλήρος το ζήτημα της εξουσίας και το έργο της Επανάστασης.

Οπως άλλοτε οι φορείς της εξουσίας προέρχονταν από εναν αριθμό προχουντικών οικογενειών, ετσι και τώρα, στην Επανάσταση. Το ζήτημα της εξουσίας ειναι ζήτημα που αφορά αυτές τις ίδιες οικογένειες. Πάντοτε η εξουσία ήταν και παραμένει ζήτημα της αδιαμφισβήτητης προχουντικής ηγεσίας και ως εκ τούτου δεν μπορεί να νοηθεί η Επανάσταση σαν ρήξη με τη «φυσική» τάξη του κόσμου, όσο και αν συνδέεται με μια σημαντική ασυνέχεια στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης λόγω της απόχτησής της από την οθωμανική νομιμότητα και τώρα δοτή από τον Τσιώρτσιλ.

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές και παραμέτρους. Δηλ τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ώς έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία διεξάγονταν η Επανάσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η όποια άλλη εξουσία ειναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παροδική. Θα απαντήσουν οτι η υπάρχουσα ήδη εξουσία θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την συνιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Στο ιδεολογικό σύμπαν του προύχοντα και του Παπά, οι πήγες της κεκτημένης εξουσίας δεν μνημονεύονται καν, βυθίζονται βαθιά στην αχρονικότητα του «πάντοτε», του «ενέκαθεν». Και στον νειν και αεί και είς τους αιώνας των αιώνων Αμήν.

Μετά από πολλούς και σκληρούς αγώνες το «έθνος όπως πάντα, πιστό στην ιστορική του διαδρομή, απέκρουσε την απειλή και έσωσε τον εαυτό του και τις επερχόμενες γενιές από τον τρισκατάρατο κομμουνισμό».

Οι ερωτήσεις όμως για τη συνεργασία και τον δωσιλογισμό σε σχέση με το μέγεθος της προσφοράς αυτών που Εθελοντικά Αυτό Επιστρατεύτηκαν εχουν μείνει αναπάντητες. Τα ερμητικά κλεισμένα αρχεία που όταν ανοίξουν, πολλοί από αυτούς που η «εύνοια των φυσικών νόμων τους ευνόησε να ζουν ακόμα όταν ανοίξουν τα αρχεία, αναστοχαζόμενοι τα τεκτενόμενα θα ντρέπονται και ειδικά οι απόγονοι».

Και θα ντρέπονται γιατί, ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας

και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό, για να μη υπάρξει το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα εκείνα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Αλλωστε αυτή ήταν και η εντόλη που άφησαν στους εναπομείναντες στο εσωτερικό δια στόματος Μανιαδάκη Υπουργού ασφαλείας της 4ης Αυγούστου: «Να παραδοθούν οι κρατούμενοι και εξόριστοι κομμουνιστές, Σοσιαλιστές, αντιφασίστες και δημοκράτες στους Γερμανούς. Να μην οργανωθεί εσωτερική αντίσταση. Και αν οργανωθεί να την πολεμήσουν σε συνεργασία με τους κατακτητές». Γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό.

Μετά έξη περίπου χρόνια του τρομοκρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα και μάτωσαν και στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την προσωπική τιμή και την αξιοπρέπειά της Ελλάδα, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνοτης και ασύδοτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες ειναι οι επι εικοσαετία φυλακές, τα νησιά του Αιγαίου,τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε η ώρα της εκτέλεσης. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνευε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι μελλοντικές ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης, στην προτροπή και την πίεση του ένοπλα κατεστημένου, έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και χρυσές επωμίδες, άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι όχι της καθάρσης που τόση ανάγκη ειχε ο τόπος, άλλα της διάσωσης των δωσιλόγων για την μελλοντική τους χρήση... Και να που η διάσωσή του ήταν προφητική! Το ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ εκκολάφτηκε και την 21η Απριλίου, έσκασε το κέλεφος...

Όπως είναι γνωστό το μεγαλύτερο μέρος του στρατού και μεγάλο μέρος των αξιωματικών έμειναν στο εσωτερικό της χώρας. Οι εναπομείναντες αξιωματικοί σαν επαγγελματίες του πολέμου και ανεπάγγελτοι βιοποριστικά ήταν επικίνδυνοι,

να «παρεκλίνουν». Για να μην παρεκλίνουν, λοιπόν, και να μείνουν αδρανείς μέχρις ότου ξεκαθαριστούν τα πράγματα.

Το Λονδίνο δια του Καΐρου, εκτός από τις διαβεβαιώσεις για τη Νίκη, έριχνε ορισμένα συνθήματα, που συνέβαλαν στην διατήρηση της αδράνεια όπως: «Εμείς πολεμήσαμε, τώρα ας πολεμήσουν άλλο για μας», ότι γρήγορα οι «Αγγλοι θα μας απελευθερώσουν», αφού οι Ρώσοι δεν «μπορούν να σταματήσουν την προέλαση των Γερμανών» κλπ. Και τους καλούσε αμαδικά και ατομικά ακόμα να εγκαταλείψουν την Ελλάδα με όποια μέσα και το ίδιο το Λονδίνο έστελναν και υποβρύχια ακόμη να του πάρουν από τις ελληνικές παραλίες.

Μετά τη ίδρυση όμως του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και η προσχώρηση μερικών αξιωματικών στο ΕΑΜ. Το Λονδίνο οι εδώ εντολοδόχοι της αστικής τάξης προκειμένου να τους προφυλάξουν του έδωσαν τους Γερμανούς να τους εξασφαλίσουν τα του ζείν: Να παίρνουν τη δεκάτη από τους παραγωγούς μέσω των συνεταιρισμών και τους μύλους από τον λαό. Σιτηρα και όσπια και όποια αλλα αγρατικά προϊόντα, με τα οποία τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική.

Βέβαια, στρατιωτικά πραξικοπήματα και δικτατορίες έγιναν στη χώρα μας και πριν το 1936, όπως του στρατηγού Πάγκαλου και του Λοχία Κονδύλη. Το σύγχρονο τραγικό ιστορικό-κοινωνικό γίγνεσθαι όμως της χώρας, αρχίζει πριν από 65 χρόνια. Που εν όψει του επερχόμενου Β! παγκοσμίου πολέμου στη χώρα μας στις 6 Αυγούστου του 1936 επιβλήθηκε η αγγλικής μεν κοπής Αγγλό-Βασιλικό, φασιστικής δε Μεταξική δικτατορία. Ο βασιλιάς ήταν αγγλο-τραφής και ο Μεταξάς γερμανοτραφής. Στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Ο λαος μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι' αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να αποκρούει τον φασίστα εισβολές.

Η Εθνική Αντίσταση είναι η ΑΔΙΑΚΟΠΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΔΟΞΑΣ και η Κρήτη και οι τοπικές εξεγέρσεις αποτελούν μια ανώτατη ψυχής και Πατριωτισμού Τα σοφίσματα

Βέβαια έκανε λάθη και μάλιστα πολλά και μερικά μεγάλα, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ : όπως η Συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτας και η παράδοση των όπλων. Κανένα όμως από αυτά δεν στρέφονταν εναντίον του λαού και της χώρας, των πολιτικών και ιδεολογικών του αντιπάλων και αυτών ακόμα των δοσιλόγων συνεργατών του κατακτητή και Νέο κατακτητών Αγγλων και κυρίως εναντίον της δωσίλογης ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, που μοιραζόμενη στα δυο συνεργάστηκε και με τους δυο εμπολέμους ώστε όποιος και αν ήταν ο νικητής της αναμέτρησης να επανέλθει ατόφια

Οι Αγγλοι εν όψη του Β! παγκοσμίου πολέμου προκειμένου να παραμείνει δεμένη η Ελλάδα στη γεωστρατηγική της κοσμοθεωρία και φύλακας άγγελος των αγγλικών συμφερόντων, και κυρίως να βγει η Ελλάδα στον πόλεμο στο πλευρό της Αγγλίας επέβαλαν τήν Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία. Στη 4χρονη διάρκειά της ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα. Η δικτατορία διέλυσε κόμματα, οργανώσεις, φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία και φυλακή χωρίς δίκη Δημοκράτες και αντιφασίστες πατριώτες, κορυφαίους

πολιτικούς, πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση απαγόρευσε στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα.

Ο λαό μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά για αυτό όταν στις 28/10/40 η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ξεσηκώθηκε σαν ενας άνθρωπος να τον αποκρούσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν άμεσα και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία.

Η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας απ τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαλειώδη Αντίσταση του λαού μας και οι δυο εμφύλιοι πόλεμοι ή μάλλον οι δύο φάσεις του που ακολούθησαν, σαν προέκταση του αντιφασιστικού πνεύματος και αγώνα, αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία σφράγισαν την Νεοελληνική ιστορία κατά την περίοδο 1936-1974 και οι όποιες συνέπειες σε πρόσωπα και γεγονότα βάζουν μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.

Με την πικρή σοφία που μας πλούτησαν αυτά τα σαράντα και πλέον χρόνια που πέρασαν ανεξάρτητα σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας ειναι αναμφισβήτητο σήμερα, οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40, με ένα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικό-οικονομικής προόδου, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος δεν θα ειχε τόσο καταστροφικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τις ασύδοτες και συλλήβδην συλλήψεις, τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ηταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίτες, με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς αποδείξεις η και ενδείξεις ακόμα τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις γιατί δεν είναι λίγες οι περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί από τους «δολοφονημένους» ζουν και σήμερα ακόμα. Και στην μερική πρόχειρη αναθεώρηση και χωρίς σε βάθος αναψιλάφιση σε βάθος, όσων η δίκη έγινε πριν την προκήρυξη των εκλογών του Νοέμβρη του 1952 με το «Νόμο 2050 περί ειρηνεύσεως και αποσυμφώρεσης των φυλακών πολλοί «εγκληματίες που καταδικάστηκαν πεντάκης εις θάνατο και εκτελέστηκαν», αθωώθηκαν των κατηγοριών και ακόμα περισσότεροι αθωώθηκαν. Ο μεγά Το κράτος λάφυρο από τους Αγγλους και τους συμμορίτες. Η κυβέρνηση ό,τι γύρισε από το Κάϊρο ήταν ΑΤΟΦΙΑ η 4η Αυστιανή καμαρίλα. Ο ιδεολογικός εμφύλιος ειχε αρχίσει την επομένη την επιβολής της αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξικής Δικτατορίας. Μια δικτατορία πουν αποτελούσαν ο Αγγλό τράφη Βασιλιά και ο Γερμανό τραφή δικτάτορα.

Στην πράξη όσο περισσότερες θέσεις παραχωρούσε στους δοσιλογούς-συνεργάτες τόσο περισσότερο αισθανόταν ότι εδραίωνε την δοτή μεν ανύπαρκτη εξουσία την .το πεδίο της ιδεολογίας ειχε παραδοθεί στην αριστερα. Ειτε από λόγους «μετά κατοχικών ενοχών» λόγους κυρίως για λόγους κυνισμού (για να γίνει ο εχθρό του εχθρού φίλος μου), έτσι η Δεξιά βρέθηκε σταδιακά να

«απολογείται» χωρίς πότε όμως να τολμήσει να πει την αλήθεια αι κυρίως να αναλάβει τις ευθύνες. Σταδιακά το μόνο που έμεινε σταθερό ήταν ο κυνισμός του να βολέψει τους δωσίλογους

Για τους Φιλισταίους ιστορικούς και του λογοτέχνες σαν το «Ελένη» του Γκατζογιάννη και πολλών άλλων παρομοίων έργων, μια μόνο απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για όλους εκείνους τους ιστοριοδίφες που ακόμα και στις μέρες μας, πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο ιστορικό παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση και μόνο. Οσο για τους δικαστικούς που συμμετείχαν σε αυτό το προαποφασισμένο εν ψυχρώ έγκλημα το μόνο που μπορώ να πω ειναι: Οτι δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί ειναι Ασπρο και από το σκοτάδι γιατί ειναι Μαύρο.

Η προσφορά της Αντίστασης σε θυσίες αίμα και καταστροφές ήταν τεράστια και έπρεπε όχι μόνο να αναγνωριστεί, αλλα και να ανταμειφθεί με εδάφη: όπως της Κύπρου, της Ανατολικής Θράκης, του Δυτικού Βοσπόρου, των Δωδεκανήσων ξεκαθάρισμα των γκρίζων ζωνών και ίσως και της Βορείου Ηπείρου, αν όλα εξελίσσονταν ομαλά. Δεδομένα που θα έβαζαν σε δύσκολη θέση την Αγγλία, αφού τα εδάφη αυτά θα αφαιρούνταν από την φιλτάτη Τουρκία, της όποιας Τουρκία η Αγγλία ασκούσε επικυριαρχία και αποτελούσε ανάχωμα στη Ρωσία.

Συνεπώς διεκδικήσεις σαν αυτές θα τάραζαν τον ύπνο των Αγγλων και ειδικά του Τσώρτσιλ, που τον είχαν ανακηρύξει πατέρα της νίκης. Ομως ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί νίκησαν τα συμφέροντας τους εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν ανάγκη πια. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ήταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, «ο ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας, ο απαράμιλλος». Καλά θα έκανε να ξεχάσει όλα αυτά Και ο εμφύλιος.

Μετά τον ιστορικό συμβιβασμό της αστικής τάξης που ήταν επικεφαλής της Επανάστασης του 21με τον κλήρο και τους κοτζά-Πασάδες και την πρόσδεση της Νεοσύστατης Ελλάδας στο πολιτικό, οικονομικός και στο γεωστρατηγικό της Αγγλίας, πολιτική της Νεοσύστατης Ελλάδας.Τα οράματα που γαλούχιζαν οι αγωνιστές για την Ελλάδα και ειδικά μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια, Πολλοί από τους οραματιστές σκοτώθηκαν στους εμφυλίους, αρκετοί τα νανούριζαν στις χάψες-φυλακές και μερικοί έγιναν ζητιάνοι οπώς ο Μπουρλουτιέρης Ματρόζος, που με την ανδρεία, την αυτοθυσία για την Απελευθέρωση από τον Τούρτικο ζυγό και την παλιγγενεσία της συνέβαλε τα μέγιστα να γίνει ο καραβοκύρης Κανάρης ναύαρχος του στόλου και σε συνέχεια υπουργό του Ναυτικού

Αργότερα πολλοί αξιωματικοί. Αρκετοί προσχώρησαν στον ΕΛΑΣ και μερικοί όπως ο Μιτιλινάκης και αλλοι, σε συνεργασία με τον συνταγματάρχη Χρυσοχόου συμμετείχαν στην Πανελλήνια Απελευθερωτική Οργάνωση (ΠΑΟ), με καθαρά αντιεαμικό περιεχόμενο. Αυτοί εφοδιαστηκαν με όπλα από τους Γερμανούς και «βγήκαν στο Βέρμιο και τα Πιέρια», όπως τους υπέδειξε ο Απόστρατος Λεωνίδας Βελτσίδης, όχι βέβαια «να πολεμήσουν μαζί με τους αντάρτες τους γερμανούς, αλλα να πολεμήσουν την Αντίσταση και το ένοπλο τμήμα της τον ΕΛΑΣ, κάνοντας πράξη και την Τρίτη εντολή του Μανιαδάκης! Κάτι παρόμοιο έγινε και στις επόμενες περιοχές.

Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν από τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ που για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικες οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Και που πρότρεπε τον στρατηγό Μάρσαλ να αρχίσει ο τρίτος παγκάοσμιος πόελος από την Ελλ'αδα που αποτελεί βασικό προγεφύρωμα του «Ελευθερου Κόσμου» για να απελευθερωθουν οι λαοί της Βαλκανικής και Ανατολικής Ευπώπης.

Ο συγγραφέας και οσοι αλλοι ασχολήθηκαν, με τα κατοχική και τα μετά Απελευθερωτικά γεγονότα γνωρίζουν πολύ καλά, ότι μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα, αυτή η απολέμητη αρρώστια σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών, τα κύτταρα της οικογένεια, του κοινωνικού ιστού αποσυνδέονταν και το σώμα του Εθνους κατέρρεε. Όλα αυτά εκτος του ότι δολοφονούσαν την ΜΝΗΜΗ, εκεί που λάμπει ο πολιτισμός και οι ιστορικές εμπειρίες κάθε λαού και ατόμου, εξαρθρώνοντας την υφή και την συνοχή της Ελληνικής κοινωνίας. Τα ήθη και τα έθιμα χαλάρωναν και σε λίγο, έκαναν την εμφάνιση οι κλοπές, οι βιαιοπραγίες, το δίκαιο του ισχυρού και οι φόνοι.

Τώρα τα πράγματα ήταν ρευστά και ασαφή, τόσο για την διεξαγωγή, άλλο τόσο και κατάληξη και ειδικά ποιος θα ήταν ο νικητής. Τώρα υπήρχε και ενας τρίτος και αυτός ο τρίτος ήταν ο άγνωστος Χ, αλλα και οι ΗΠΑ που ειχε εισπράξει την αξία του Α! Παγκοσμίου πολέμου και καραδοκούσε και όπως τελικά έγινε να εισπράξει και την αξία και του Δευτέρου, έβλεπε και αυτή τον άγνωστο Χ, ότι αν επιβίωνε του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και επεκτείνονταν θα αποτελούσε θανάσιμο κίνδυνο για το Αστικό καπιταλιστικό σύστημα. που πριν την επικρατή στη Ρωσία, θεωρούνταν θεόσταλτο, αιώνιο, οριστικό και αναμφισβήτητο.

Η Σοβιετική Ενωση την εποχή εκείνη ήταν στο βασικό στάδιο που έκλεινε τις πληγές του Α! Παγκοσμίου πολέμου και του εμφυλίου που ακολούθησε στο εωτερικό της χώρας, την εδραίωση του Νέου τρόπου παραγωγής και διανομής και την ανασυγκρότησης. Συνεπώς ήταν η μόνη χώρα που πάλευε με συνέπεια για την ειρήνη. Το διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα ήταν διασπασμένο, συνεπώς δεν μπορούσα να βάλουν φραγμό στον πόλεμο που από καιρό ειχε ήδη δρομολογηθεί. Μόνα αν δημιουργούνταν ένα πλατύ αντιπολεμικό κίνημα στο οποίο θα συμμετείχαν ολες οι φιλειρηνικές δυνάμεις, σε Ανατολή και Δύση θα μπορούσαν να ανακόψουν την πορεία του πολέμου.

Η Αγγλία και η Γαλλία, και η ΗΠΑ που διέβλεπαν τον μελλοντικό κίνδυνο έκαναν τους δικούς τους και δικαιολογημένα υπολογισμού, με στόχο πάντα δια του Πολέμου να σπρώξουν τη Γερμανία που η Συνθήκη των Βερσαλιών της είχε επιβάλει δυσβάσταχτους όρους της έδειχναν και η ίδια έβλεπε τον πόλεμο με τη Σοβιετική τότε Ενωση σαν λύση. Πίστευαν πως με τον τρόπο αυτός θα ικανοποιούσαν τις επεκτατικές βλέψεις της Γερμανίας ενώ παράλληλα θα της

εξαντλούσαν, με τις ανυπολόγιστες πολεμικές καταστροφές. Με τον τρόπο αυτό οι Αγγλο-Γάλλοι, θα επέβαλαν τελικά τη θέλησή τους, μα και θα εξέλειπε από προσώπου ΓΗΣ το νέο κοινωνικό-οικονομικό ανταγωνιστικό σύστημα ζωής.

Η Σ Ενωση που ενώ δεν συμμετείχε στην έναρξη του πολέμου, φοβούμενη μην της επιτεθούν από κοινού οι δυό εμπόλεμοι και το ξεριζώσουν εν τη γεννέσει του το νέο σύστημα υπέγραψε με τους Γερμανούς τη συμφωνία του Μονάχου για να κερδίσει χρόνο και να επεκτείνει τα σύνορα από τη Γερμανία

Η άρχουσα τάξη, η αστική τάξη της χώρας, χωρίς να νοιώθει την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον του λαού και της κατακτημένης χώρας, το μόνο της μέλημα από ό,τι αποδείχθηκε ήταν και σαν άρχουσα τάξη δικαιολογημένα, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαπραγματεύονταν και με τους δυο εμπολέμους, την μετά τη λήξη του πολέμου μέλλον της και η επαναφορά της στην εξουσία, για να συνεχίσει την πριν της 27ης Οκτωβρίου του 1940 πολιτική της, αλλά και επιμέριζε τις δυνάμεις της και τους ρόλους που θα παίξει το κάθε της κομμάτι της στο πλευρό των δύο εμπολέμων, στους οποίους θα εμπιστευόταν την μεταπολεμική ύπαρξή σαν κυβερνώσα τάξη.

Οι όροι συνεργασίες και οι υποθήκες που ανέλαβε απέναντι των δυο εμπολέμων έναντι αυτής της διασφάλισης, ήταν, και όπως αποδείχθηκε ειχαν τεράστιες συνέπειες στο λαό και τη χώρα, μα και τους εκπροσώπους της ίδια της αστικής τάξης αναλογικά και αυτής, που έμειναν στο εσωτερικό προκειμένου να προσφέρει τις αντίστοιχες υπηρεσίες προς τους Γερμανούς κατακτητές και αυτής που ακολούθησε τους Αγγλους. Με πρώτη συνέπεια να χάσει την επαφή με το λαό, να ξεκοπεί από τα πολιτικά και κοινωνικά, πολιτιστικά, μα και πολεμικά δρώμενα στο εσωτερικό της χώρας, Με αποτέλεσμα ενα μέρος του λαού να της γυρίσει την πλάτη και εξ ίσου ένα μεγάλο κομμάτι των ανθρώπων που παραχώρησε στους κατακτητές να ταυτιστούν ψυχή τε και σώματι μαζί τους. Και ήταν αυτοί που αποτελούσαν την ελληνό-ελληνική κατοχή, που ήταν χειρότερη και από αυτή των κατακτητών ακόμα.

Δυστυχώς, για τη χώρα πάρα τις τόσες θυσίες, σε νεκρούς και καταστροφές, δεν ειχε το αναμενόμενο αποτέλεσμα, όπως στις άλλες εμπόλεμες χώρες. Και αυτό γιατί στη χώρα μας από τις 6 Αυγούστου του 1936, ειχε επιβληθεί μια στυγνή φασιστικού τύπο δικτατορία. Βασιλό-Μεταξική αγγλικής κοπής δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώβρη του 40, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπέφερε τα πάνδεινα από τον εσωτερικό φασισμό. Αυτή την ιδιομορφία εκτός από την Ποτρογαλία και την Ισπανία (που δεν μπήκαν άμεσα όπως η χώρα μας στον πόλεμο), δεν την ειχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης.

Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις της ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή λόγω της προηγηθήσης δικτατορία δεν βρήκε, ούτε το λαό, ούτε και αυτή την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Και αφού δεν ήταν ικανή να ασκήσει ανεξάρτητη εμπόλεμη πολιτική και προκειμένου να επιβιώσει και να επανέλθει μετά τη λήξη του Παγκοσμίου πολέμου επιμέρισε τις δυνάμει της ανάμεσα στου δυό εμπολέμους. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40 με ανεκτό βαθμό πολιτικής νομιμότητα, δημοκρατίας και πολιτικής νομιμότητας και

κοινωνικό-οικονομικής προόδου ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το αλό και τη χώρα.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανεξίτηλο στίγμα και ειχε κηρύξη τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού, υπήρχε το πρώτυπο της «γνήσιας δημοκρατίας», η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα η προδοσία και ο δοσιλογισμός αφού κατάκτησαν το κράτος κηρύξει πόλεμο εναντίον του εθνους. Διεύθιραν με τη βοήθια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα το άνθος του εθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζονταν και βιάζοντας να γίνουν οι «έκλογες» για να νομιμοποιήσουν στον αιώνα το άγος της προδοσίας τους.

Οι Αγγλοι εν όψη του Β! παγκοσμίου πολέμου προκειμένου να παραμείνει δεμένη η Ελλάδα στη γεωστρατηγική της κοσμοθεωρία και φύλακας άγγελος των αγγλικών συμφερόντων, επέβαλαν τήν Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία. Στη 4χρονη διάρκειά της ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα. Η δικτατορία διέλυσε κόμματα, οργανώσεις, φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία και φυλακή χωρίς δίκη Δημοκράτες και αντιφασίστες πατριώτες, κορυφαίους πολιτικούς, πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση απαγόρευσε στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα.

λήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις ειχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας ειχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Κάθε προηγούμενη γενιά εχει τη δική της προσφορά στην παραγωγή του υλικού και πνευματικού πλούτου. Στους κοινωνικούς και εθνικούς αγώνες. Η γενιά της ΕΠΟΝ όμως, ηταν και θα παραμένει κάτι το ξεχωριστό. Το πρωτόγνωρο. Μπορεί ,εύκολα να μιλήσει και να γράψει κανείς για μια οργάνωση της Νεολαίας άλλης-εποχής ακόμα και αν αυτή ειναι η ΕΠΟΝ-σε νέους που δεν γνώρισαν ή για λόγους συγκυρίας και έξω από τη δική τους θέληση, δεν άκουσαν ή δεν διάβασαν ποτέ για την ύπαρξή της. Σε νέους που αγνοούν τη Γερμανική κατοχή 1941-44, την Εθνική Αντίσταση «τους αγώνες του λαού και της Νεολαίας στα χρόνια της σκλαβιάς και της φωτιάς!...Για τους αγωνιστές-μαχητές του ΕΑΜ-του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ-που ζήσανε και πολέμησαν στις γραμμές του, δεν είναι ούτε τόσο απλή, ούτε και εύκολη υπόθεση. Και δεν είναι εύκολη, γιατί όταν μιλάμε για την ιστορία της ελληνικής Νεολαίας αυτής της περιόδου την

προσπερνάμε, όπως προσπερνάμε όλα τα σημαντικά πράγματα στη χώρα μας και κυρίως αυτά που έχουν άμεση σχέση με την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα, ελάχιστα πράγματα από τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νου μου, ειναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής σκλαβιάς.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «Εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει ποιό γρήγορα από τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να ειναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας, έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδοτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πολιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτιόνται.

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετρέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέ και το αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη οσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα από τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα από το αίμα και τις θυσίες, πέρα από το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμά ηταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Ειναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκρέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων».

Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν από τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ που για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαϊϊστικες οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαϊϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην

δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες από όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαϊϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες και η κατοχική σκλαβιά. Με πρώτο σύνθημα:« Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικες οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει. Στη διάρκεια της κατοχής οι νέοι για πρώτη φορά βγήκαν στο προσκήνιο του πολιτικού κοινωνικού και πολιτιστικού γίγνεσθαι της Ελλάδα. Είχε επί τέλους και ΔΙΚΗΣ της ΓΝΩΜΗ.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ένα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μια στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συν ευθύνης για όσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να είσαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σαν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα αυτού του νέου ήθους ειναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Σε όλες τις κατεχόμενες χώρες εκτός του οτι υπήρχε η υποδομή της 5ης φάλαγγας θα προστέθονταν και αρκετά άδεια πουκάμισα να κάνουν καριέρα πολιτική και να πλουτίσουν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Γι' αυτό μετά την ήττα του άξονα, ενα από τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δωσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό:

Και επειδή στη διάρκεια της κατοχής έγινε πολλές φορές λόγος, για το τι σημαίνει και ποιος ειναι συνεργάτης-δωσίλογος. Οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα γνωρίζοντας, οτι σε κάθε κατακτημένη χώρα, θα βρεθούν κάμποσα

φιλόδοξα και υποτελή καθάρματα και πολλά άδεια πουκάμισα που πρόθυμα θα εξ υπηρετήσουν τον κατακτητή. άνθρωποι, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς του κατακτητή, αφού αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να ανδειχθούν και να πλουτίσουν και με πράξεις εθνικής προδοσίας ακόμα.

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχυση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιός είναι δοσίλογος, το Γενικό Στρατηγείο του Συμμαχικού Αγώνα εξέδοσαν: ενα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιός ειναι δοσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο αρχηστράτηγος Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδοθούν. Μάλιστα τους έθεση και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδοθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια έδωσε εντολή σε όλες τις Αντιστάσεις να τους σκοτώνουν.

Μετά την ήττα του άξονα, ένα από τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σαν σύμβολο προδοσίας το «Πνεύμα του Βισύ» χωρίς την οποία δεν θα ηταν κατανοητή και αποδεκτή μεταπολεμική Γαλλική δημοκρατία. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έδωσαν τη ζωή τους πολεμώντας για να ξανά αποκτήσουν πατρίδα, να επεκτείνουν τον εθνικό ορίζοντα, να μην κατακτηθεί και μετά την κατάκτηση να απελευθερωθεί η χώρα από τους τρεις κατακτητές. Και σε εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που για την πατρίδα για την οποία πολέμησαν η ίδια η πατρίδα, οχι μόνο δεν τους αναγνώρισε την προσφορά, αλλά γι' αυτήν ακριβώς την προσφορά τους έστειλε στο εκτελεστικό απόσπασμα και αμούστακα παιδία ακόμα.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανεξίτηλο στίγμα και είχε κηρύξη τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού, υπήρχε το πρώτυπο της «γνήσιας Δημοκρατίας», η μετά Δεκεμβριανή Ελλάδα, η προδοσία και ο δοσιλογισμός αφού κατάκτησαν το κράτος κηρύξει πόλεμο εναντίον του έθνους. Διεύφθυραν με τη βοήθεια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα το άνθος του έθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζονταν και βιάζοντας να γίνουν οι «εκλογές» για να νομιμοποιήσουν στον αιώνα το άγος της προδοσίας τους.

Αφού και στη διάρκεια του μεσοπολέμου που βρίσκονταν στην Ακμή της, δεν μπόρεσε να διαμορφώσει αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και οργανωτική συνοχή και εν όψει του επερχόμενου παγκοσμίου πολέμου για να μην ανοίξει ο δρόμος και ενός νέου (τρίτου) πόλου εξουσίας, δέχθηκε σαν διέξοδο την Αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξική φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία.

Στη διάρκεια της 4° Αυγουστιανής δικτατορίας το ελληνικό κράτος με τους μηχανισμού εξουσίας με το ιδιώνυμο, μαζί με το μετέπειτα υποστηρικτικό ΙΣΤΟ (Επιτροπές Ασφαλείας, πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, δηλώσεις

μετανοίας κλπ, έγινε δυνατός ο χωρισμός των Ελλήνων μεταξύ «ακινδύνων» και «επικινδύνων» Με τον τρόπο αυτό πολιτογραφήθηκαν πολλοί Ελληνες σαν «επικίνδυνοι πολίτες». Πολίτες δευτέρας διαλογής, μιάσματα, ληστοσυμμαρίτες η στην καλύτερη περίπτωση άνθρωποι της διπλανής πόρτας στους οποίους οι νομοταγείς πολίτες δεν ανοίγουν την πόρτα του σπιτιού τους. Πολλοί από τους επικινδύνους συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν, οι οποίοι με εντολή αυτών που εγκατάλειψαν λαό και χώρα παραδόθηκαν τους Γερμανούς όταν κατακτήθηκε η χώρα.

Επειδή η χώρα μπήκε στο πόλεμο με ενα κοινωνικό σώμα ήδη κατακερματισμένο, βιώνοντας έναν εσωτερικό εμφύλιο, δημιουργήθηκε μια κοινωνία μετέωρη και αμφιταλαντευόμενη. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε την άρχουσα αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε τα προοίμιο της επέκτασης του ήδη εμφυλίου πολέμου που άρχισε στη διάρκεια της αγγλικής μεν κοπής Βασιλό Μεταξική με φασιστικό δε περιεχόμενο δικτατορία.

Αν η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας από τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαλειώδης Αντίσταση του λαού μας, συνεχής εμφύλιος πόλεμος, για να μην προκύψει ο τρίτος πόλος συμμετοχής στην εξουσία ή μάλλον οι δύο φάσεις του που ακολούθησαν, σαν προέκταση του Αντιστασιακού πνεύματος αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία σφράγισαν την ελληνική ιστορία της μετά πολεμικής ιστορίας βάζουν τη σφραγίδας τις συνέπειες βιώνουμε σήμερα.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ένα ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικής προόδου ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές για τη χώρα και το λαό.

Η ελληνό-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή και είχε τόπο διαμονής και ήξερες ανά πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες, να τους έχεις υπό επιτήρηση και στο στόχαστρο. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελε να αποσπάσει ή να αποκρούσει θα κινούνταν με το όπλο και το χάρτη. Οι παντός είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους.

Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο και τους μηχανισμούς απόσπασής του. Ήταν αυτοί που σε συνεργασία εκτός του ότι αποψίλωσαν τα αρχαία της χώρας, οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οΙ Γερμανό-ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και του χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και τα κρυσφήγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι

εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Δεν ειναι η αλήθεια που βλάφτει, οσο δυσάρεστη και αν είναι σήμερα. Ούτε είναι αυτή που μεταλαμπαδεύει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θελληματική και αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και οι ψευτιές. Είναι τα εγκλήματα μικρά και μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που τα επέτρεψαν να γίνουν αυτά.

Συνεπώς, δεν οφείλει να τα κρύβει και να αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο ΦΩΣ της πραγματικότητας και οι καθαρές εξηγείς απέναντι στο Λαό θα δώσουν όχι μόνο την ευκαιρία, αλλα και τη δυνατότητα στον καθένα να μάθει τι έγινε τότε, πως έγιναν και γιατί έγιναν, για να μην ξαναγίνουν τα ίδια.

Βέβαια, σε αυτήν και γι' αυτή την ανιστόρητη ακόμα εποχή, αρκετοί συγγραφείς κατόρθωσαν να συνταιριάσουν αρμονικά μυθ' ιστοριματικά την ιστορία με την διήγηση, τις αναμνήσεις με τα ντοκουμέντα χωρίς να «παρασυρθούν» σε στείρο κατά την άποψή υποκειμενισμό σε ο,τι εχει σχέση με τη δική τους εκτίμηση. Και λέω ανιστόρητη γιατί ενώ μας χωρίζουν εβδομήντα πέντε χρόνια, η ιστορία της Εθνικής μας αντίστασης μέχρι σήμερα, οχι μόνο δεν καταγράφτηκε. Και στο βαθμό που η νικήτρια πλευρά, εξαφάνισε ό ο,τι γραφτό και μνημειακό στοιχείο υπήρξε. Η μια έρευνα διαδέχονταν την αλλα στα σπίτια των αγωνιστών και αφού εξόντωσε βιολογικά πολλούς από τους πρωτεργάτες του αγώνα,

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω απ την απειλή του Γ! ψηφίσματος και το Ν 509 και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ολοι αυτοί οι «νόμοι» σκοπό ειχαν να ξεθυμάνουν και να ξεθωριάσουν τα μηνύματα της Αντίστασης και τη φυσική ροπή της μεταπολεμικής Νεολαίας για ανυπακουή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, πανταχού παρών, χωρίς ομως να φαίνεται πουθενά.

Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας. Εδιχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα.

Μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι μετά πολεμικές γενιές. χωρίς να εχουν καμιά δυνατότητα να διαβάσουν, να ακούσουν γνωρίσουν τα γεγονότα, πολύ περισσότερο να τον καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους. Και αυτό γιατί το παρελθόν συνδέεται άρρηκτα με το παρόν, που προεκτείνεται και προσδιορίζει το μέλλον. Με σκοπό και στόχο να εχει την άνεση να την αλλοιώσει, να την διαστρευλώση και να την παραποιήσει ο κάθε έγραψε κατά το δοκούν και η άρχουσα , και, σκοπό να την γράψει στα δικά της μέτρα. Καμιά άρχουσα δεν μπορεί να υπάρξει επί μακρών χωρίς «αγωνιστές και ήρωες».

Που ενώ δεν περιλαμβάνουν τον τρίχρονο και πλέον αντιστασιακό αγώνα, καθώς και γεγονότα που λίγοι γνωρίζουν και ειδικά οι Νέες γενιές.

Στο διάβασα του μακρόχρονου βίο μου, και λόγω της συμμετοχής μου στην Αντίσταση, διάβασα με προσοχή, αρκετά από τα βιβλία που εκδόθηκαν με θέμα την Αντίσταση. Χαρακτηριστικό γνώρισμα όλων σχεδόν που ασχολήθηκαν με την Αντίσταση, Δεξιοί, Κεντρόοι και αριστεροί ακόμα ανανήψαντες , αντάλλαξαν ή «δραχμοποίησαν» τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Σχεδόν όλοι Κάνουν μια επιδερμική αναφορά στην ίδια την Αντίσταση, χωρίς καμιά απολύτως αναφορά στο πώς, από ποιους και το κυριότερο για ποιο λόγω οργανώθηκε Αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας και κυρίως την προσφορά της στο σύγχρονο κοινωνικό ιστορικό γίγνεσθαι.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω απ την απειλή του Ν 509 και του Γ! ψυφίσματος και της προσθήκης του νόμου «Περι αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ολοι αυτοί οι νόμοι σκοπό είχαν όπως γράφω και ποιο πάνω να :ξεθυμάνουν και να ξεθωριάσουν πρώτα και σε συνέχεια να ξεχαστούν τα μηνύματα της Αντίστασης και τη φυσική ροπή της μεταπολεμικής Νεολαίας να τα ενσωματώσει στη ζωή για ανυπακουή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, πανταχού παρών, χωρίς ομως να φαίνεται πουθενά.

Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας. Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα.

Μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι μετά πολεμικές γενιές. χωρίς να εχουν καμιά δυνατότητα να διαβάσουν, να ακούσουν γνωρίσουν τα γεγονότα, πολύ περισσότερο να τον καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους. Και αυτό γιατί το παρελθόν συνδέεται άρρηκτα με το παρόν, που προεκτείνεται και προσδιορίζει το μέλλον να μην είναι τόσο μελανό όπως ήδη διαγράφονταν με τα την αναίτια ένοπλη επέμβαση των Αγγλων στις 4 του Δεκέμβρη του 1944.

Για τον σκοπό αυτό, στις 29 Απριλίου οι επίορκοι στρατηγοί Τσολάκογλου, Μπάκος, Δεμέστιχας & Σία, σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, η οποία με προκήρυξή της προς τον ελληνικό λαό την ίδια μέρα, αφού κατηγορεί δήθεν τους φυγάδες Γράφει:

«Οι υπεύθυνοι της εθνική συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλεψαν το πάτριο έδαφος. Υπο την ασφαλή προστασία της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από όλους μας να συνέχισθή ο αγών, το μάτιον που οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχεται κατανοήσει.

»Η σκληρά πραγματκότητης είναι, ότι, μετά την κατάληψη των Αθηνών υπό του Γερμανικού στρατού και μετά τη φυγή των Αγγλων δεν δύναται να γίνει ουδής πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος»...

»Η κυβέρνηση του ετράπη εις φυγήν, ουδέν δικαίωμα εχει να απαιτεί από τον Ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισοδυμουν με σφαγισμόν και αυτοκτονίαν»...

Δυστυχώς, και ο συγγραφέας «ΤΩΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ» ταυτίζοντας και αυτό όπως τόσοι συγγραφείς το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο και αν δεν το λέει, ανοιχτά αφήνει σαφώς να νοηθεί, καίτι βίωσε από κοντά τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την πόλη και στη γειτονιές, τον αγώνα που έκαναν οι χιλιάδες των αγνών αγωνιστών, με υποθήκη τη ζωής τους για τη ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της Εκτιμώ απεριόριστα την άοκνη προσπάθεια του συγγραφέα, πολύτιμη κα ενδιαφέρουσα να συμβάλει ώστε χυθεί άπλετο Φως στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Και τα γεγονότα όπως είναι γνωστό είναι κομμάτι ζωντανής ιστορίας, όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται. Τότε και μόνο τότε έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι.

Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές (Εθνικές, τοπικές και προσωπικές ακόμα) σκοπιμότητες, θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της Ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι. Ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι έτσι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια «των καταιγίδων».

Δεν είναι η αλήθεια που βλάφτει, οσο δυσάρεστη και αν είναι σήμερα. Ούτε είναι αυτή που μεταλαμπαδεύει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική και αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και οι ψευτιές. Είναι τα εγκλήματα μικρά και μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που τα επέτρεψαν να γίνουν αυτά.

Συνεπώς, δεν οφείλει να τα κρύβει και να αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο ΦΩΣ της πραγματικότητας και οι καθαρές εξηγείς απέναντι στο Λαό θα δώσουν όχι μόνο την ευκαιρία, αλλα και τη δυνατότητα στον καθένα να μάθει τι έγινε τότε, πως έγιναν και γιατί έγιναν, για να μην ξαναγίνουν τα ίδια.

Μάλιστά πολλοί ανάμεσά τους και ο συγγραφέας, με το έργο του «ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ», αφήνει να εννοηθεί πως η Αντίσταση υπήρξε πράξη εθνικής προδοσίας. Ο χαρακτηρισμός αυτός εκτός από υπερβολικός είναι και απαράδεκτος. Και είναι απαράδεκτος γιατί ταυτίζοντας αδιάκριτα το ΚΚΕ με το ΕΑΜ και το ΕΑΜ με τον Εμφύλιο, χωρίς να αναφερθεί καν τους λόγους που οδήγησαν στον εμφύλιο, ποιοι ειχαν δικούς και συγκεκριμένους λόγους να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, στο όνομα του εμφυλίου στιγματίζουν τον 4χρονο πρωτόγνωρο, εθελοντικό πατριωτικό αγώνα του λαού, για λευτεριά και δίκαιο εθνική προδοσιά. Μια προδοσιά αναπόδεικτη, ενώ είναι αυταπόδεικτη η δική τους και το πιο τραγικό είναι ότι ήταν και διεπράχθηκε συνειδητά, πριν την έναρξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, την διάρκειά του και ολοκληρώθηκε με τη λήξη του.

Δυστυχώς ο συγγραφέας ταυτίζοντας και αυτό όπως τόσοι συγγραφείς το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο και αν δεν το λέει, ανοιχτά αφήνει σαφώς να νοηθεί, καίτι βίωσε από κοντά τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την πόλη και στη γειτονιές, τον αγώνα που έκαναν οι χιλιάδες των αγνών αγωνιστών, με υποθήκη τη ζωής τους για τη ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της Εκτιμώ απεριόριστα την άοκνη προσπάθεια του συγγραφέα, πολύτιμη κα ενδιαφέρουσα να συμβάλει ώστε χυθεί άπλετο Φως: Φως πολύ φως παντού Φως έλεγε ο Σολωμός το 21, στην προσπάθεια απόκρυψης της αλήθεια, την θελληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων. Και τα γεγονότα όπως είναι γνωστό είναι κομμάτι ζωντανής ιστορίας, όταν καταγράφονται την ωρα που διαδραματίζονται. Τότε και μόνο τότε έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι.

Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές (Εθνικές, τοπικές και προσωπικές ακόμα) σκοπιμότητες, θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της Ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι. Ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι ετσι όπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και όλοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια «των καταιγίδων».

Δεν ειναι η αλήθεια που βλάφτει, οσο δυσάρεστη και αν είναι σήμερα. Ούτε είναι αυτή που μεταλαμπαδεύει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τις συμφορές. Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θελληματική και αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και οι ψευτιές. Είναι τα εγκλήματα μικρά και μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που τα επέτρεψαν να γίνουν αυτά.

Συνεπώς, δεν οφείλει να τα κρύβει και να αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο ΦΩΣ της πραγματικότητας και οι καθαρές εξηγείς απέναντι στο Λαό θα δώσουν όχι μόνο την ευκαιρία, αλλα και τη δυνατότητα στον καθένα να μάθει τι έγινε τότε, πως έγιναν και γιατί έγιναν, για να μην ξαναγίνουν τα ίδια.

Γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Γεγονότα που συγκλονίζουν τον «ήρωα» του βιβλίου, μα και τον αναγνώστη, αφού δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα και κυρίως την αλληλουχία των γεγονότων που προ υπήρξαν της κατοχή (Επιτροπές Ασφαλείας κλπ), της κατοχής, του εμφυλίου πολέμου, όπως και μετά την Βάρκιζα γεγονότα, που μέσω μιας εκτεταμένης λευκής τρομοκρατίας σκοπό ειχε την αντεκδίκηση, που όχι μόνο την υιοθέτησαν ολες οι μετά πολεμικές κυβερνήσεις με πρώτο τον Γεώργιο Παπανδρέου. Που ενώ ήρθε συνοδευόμενος με τα σιδερικά της στρατιάς των Τζώνιδων. Στρατιά που την απόσπασε ο Τσώρτσιλ από τα μέτωπα, ενώ

συνεχιζόταν ο πόλεμος με τον Χίτλερ για να τον επιβάλουν με τα όπλα στη δοτή εξουσία, μετά κόμπαζε ότι «Τσουβάλιασε τους κομμουνιστές».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν ειχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας.

Είχα την «καλή τύχη» όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και να συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχι μόνο άφησαν ασυγκίνητους τους συγγραφείς, αλλα προκειμένου να μετά κυλήσει, όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, δεν αναγνωρίζουν την λαού, να για αγνοούν οι νέες γενιές τίποτε μα απολύτως τίποτε οι Νέες γενιές κάτι σχετικά με την κατοχή, την Αντίσταση και τον εμφύλιο.

Οι Νέες γενιές δεν γνωρίζουν πχ ότι η αστική τάξη της χώρας, ενώ θα μεσολάβησαν κοσμοϊστορικά γεγονότα, θέλοντας να επανέλθει μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου στην εξουσία, για να συνεχίσει την πριν της 27^{ης} Οκτωβρίου του 1940 πολιτική, συμμετέχοντας ενεργά στο παγκόσμιο αντί Σοσιαλιστικό κίνημα δεν δίστασαν. Αφού εξάντλησαν τα όποια παράνομα μέσα και αυτή την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, προκαλώντας ανεκτίμητη ζημιά στη χώρα και το κίνημα Αντίστασης, για να είναι συνεπής στην τήρηση των όρων της συνεργασίας: ότι θα εξοντώσουν το ΕΑΜ που ήταν φορέας αλλαγής και την επαναφορά στη Δημοκρατία κάλεσε τους Αγγλους εταίρο της διεθνούς συμμαχίας εξόντωσης του Σοσιαλισμού και με τη συναίνεση ελληνικής αστικής τάξης να επέμβει ένοπλα ένα δημοκρατικό κίνημα Αντίστασης που οι Μέρ του αντί Σοσιαλισμού το «χαρακτήρισαν» αφαίρετα αριστερο

Με σαφήνεια και γλαφυρό τρόπο, η διήγηση ξετυλίγει γεγονότα, καταστάσεις και περιστατικά, που ενώ δεν περιλαμβάνουν τον τρίχρονο και πλέον αντιστασιακό αγώνα, καθώς και γεγονότα που λίγοι γνωρίζουν και ειδικά οι Νέες γενιές. Γεγονότα που είτε το δεχόμαστε είτε όχι αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται.

Μια ιστορία που άλλαξε τα δεδομένο της ιστοριογραφίας. Σε όλο τον κόσμο η ιστορία γράφεται από τους νικητές. Ανεξάρτητά αν μετά πολτοποιείται όπως έγινε με την ιστορία του των βαλκανικών πολέμων. Ο Αντιστράτηγος Ιωα Αλεξάκης με γράμμα του στο «Βήμα (9/2/1978), γράφει ότι στην Ελλάδα μετά την επιβολή της βασιλό-Μεταξικής δκτατορίας, αντίθετα, γράφτηκε από τους ηττημένους και οι νικητές καλούνται να απολογηθούν για εγκληματικές αντεθνικές πράξεις που διέπραξε στο όνομα του να επανέλθει μετά απελευθερωτικά στη εξουσία ατόφια η 4^{η} Αυγούστου και να επανέλθει η πολιτική και η κοινωνική της χώρας στην πριν της 27^{η} Οκτωβρίου του 40.

Γεγονότα που όπως τόσοι άλλοι συγγραφείς του ίδιου ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, προκειμένου να αμφισβητήσουν πρώτα την εθελοντική συστράτευση του λαού και την προσφορά τους στον αντιφασιστικό

αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, ταυτίζουν και διανθίζουν με γεγονότα που αφορούν κατά τον συγγραφέα την Εξόντωση «όλων εκείνων», που δεν θέλησαν να πάρουν μέρος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Ακόμα και τον «αναίτιο αφανισμό διακεκριμένων συμπολιτών μας», που για «ιδιοτελείς και υστερόβουλους σκοπούς μονοπώλησαν, τον Αντιστασιακό αγώνα των αγνών και ανυποψίαστων πατριωτών».

Γεγονότα που συγκλονίζουν τον ήρωα του βιβλίου, μα και τον αναγνώστη, αφού δεν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα και κυρίως την αλληλουχία των γεγονότων που προ υπήρξαν της κατοχή (Επιτροπές Ασφαλείας κλπ), της κατοχής, του εμφυλίου πολέμου, όπως και μετά την Βάρκιζα γεγονότα, που μέσω μιας εκτεταμένης λευκής τρομοκρατίας σκοπό ειχε την αντεκδίκηση. Μια αντεκδίκηση, που όχι μόνο την αποδέχθηκαν όλες οι μετά πολεμικές κυβερνήσεις με πρώτο τον Γεώργιο Παπανδρέου. Που ενώ ήρθε συνοδευόμενος με τα σιδερικά της στρατιάς των Τζώνιδων. Μια Στρατιά που την απόσπασε ο Τσώρτσιλ από τα μέτωπα, για να εξοντώσει το Εθνικό λαϊκό κίνημα ενώ συνεχιζόταν ο πόλεμος με τον Χίτλερ, για να τον επιβάλουν με τα όπλα στη δοτή από τους ξένους εξουσία, μετά κόμπαζε ότι «Τσουβάλιασε τους κομμουνιστές».

Μια αντεκδίκηση που στόχευε σε ανθρώπους που δεν ειχαν λόγω να κρυφτούν και πρακτικά εκφράζονταν με την συλλογική ευθύνη. Καθώς και τα σημεία εκείνα στα οποία ο συγγραφέας καταγράφει την πορεία μιας ειλικρινούς και ανιστερόβουλης φιλίας, την οποία καθοδηγούμενος προσπαθούσε να ανακόψει την αγωνιστική της πορεία .

Ειχα την «καλή τύχη» όπως γράφω και σε άλλο σημείο όχι μόνο να ζήσω από κοντά, αλλα και συμμετείχα στην προσπάθεια απελευθέρωσης της κατακτημένης χώρας, καθώς και τις συνέπειες των γεγονότων εκείνης της τραγικής για το λαό και τη χώρα εποχή. Γεγονότα και καταστάσεις γεμάτες πόνο, δάκρια και αίμα. Γεγονότα που αποτελούν ιστορία που δεν παραγράφεται. Γεγονότα που οχ μόνο άφησαν ασυγκίνητο τον συγγραφέα, αλλα προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση και κυρίως την πολιτική, οικονομική και ένοπλη συνεργασία της με τους κατακτητές, όπως τόσοι αλλοι συγγραφείς του ίδιου πολιτικού ιδεολογικού προσανατολισμού, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν την προσπάθεια του λαού στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, αλλα την χαρακτηρίζουν και πράξη «εθνικής προδοσίας».

Και αναρωτιέται ο καθένας που διάβασε τα αντίστοιχα με αυτό βιβλία. Βιβλία που πολλά όπως αυτά της ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΕΓΙΔΩΝ» που δυστυχώς βράβευσε η σιωπούσα για τα τεκτενόμενα εις βάρος του λαού και της χώρας Ακαδημία: Αν η συμμετοχή στην Αντίσταση για τους εν λόγω συγγραφείς ήταν πράξη «εθνικής προδοσίας» τότε πως οι ίδιοι απαλλαγμένοι (προς στιγμήν) από τα πολιτικά και ιδεολογικά τους πιστεύω πως θα χαρακτήριζαν τη «συνεργασία» με τους κατακτητές;

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η συμμετοχή στην αντίσταση ήταν «πράξη εθνικής προδοσίας» και η συνεργασία «πράξη εθνικής

προσφοράς» σημαίνει ότι και η δικτατορία του 1967, δεν ήταν απλώς μόνο αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη, αφού ο Γράμμος είχε ολοκληρώσει τον κύκλο του θα πρέπει να ανατρέξει στην κατοχική και μετ' απελευθερωτική ιστορία.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα) για να εξοντωθούν τα Μιάσματα χρειάστηκε εκτός από όλα τα αλλα μέσα βίας και η Αγγλική ένοπλη επέμβαση και το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν είχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ:

«Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστροφής. Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής, λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, όσους από τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος είχε υποστεί τα πάνδεινα στην βασιλό-Μεταξική δικτατορία στην κατοχή από τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών.

Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που είχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση πρόσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημοκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να έχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι.

Πήγαινε ο κόσμος νηστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτός του συρματοπλέγματος.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα Συνταγματικά και όποια αλλα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Γιατί αν το 21 σαν στόχο είχε τη συγκρότηση του έθνους-ΓΕΝΝΗΣΗ της Ελλάδας-την απελευθέρωση έστω ενός τμήματος του ελλαδικού χώρους και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Και να γιατί:

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να απαλλαγούμε από τη μέγκενη της εξάρτησης και την κουλτούρα της υποταγής. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ.

Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πιά, στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμούς ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συναίβει με τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η Ελλάδα η γνωστή «ψωροκώσταινα».

Γι' αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτοί που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς, που απεργάζονταν να ξανά υποδουλώσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό, να μην αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες. Αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και τις θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων η μικρή μας Ελλαδίτσα.

Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, ταυτίστηκε με τον αγώνα του λαού για Λευτεριά και Εθνική Ανεξαρτησία. Για μια καλύτερη ζωή. Και πριν από όλα υπήρχε ηρωϊσμός και αυτοθυσία. Υπήρχε απόλυτη αδιαλλαξία απέναντι

στους κατακτητές. Με δυό λόγια υπήρχαν ολα οσα συνθέτουν την Ελλάδα. Ηταν μια γενικευμένη Παντρατιά, με σκοπό και στόχο:

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό.

Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν: τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ένα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την άφηνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, έχουν διαπράξει όλοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας: ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομματικές διαφορές. Οποιος ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ

ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ

(Κατάθεση Μιας Μικρής Ελάχιστης Μνήμης).

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΠΟΙΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ

Το δικαίωμα όμως στην ασφάλεια απορρέει από το δικαίωμα στην αυτοδυναμία και την κυριαρχία ενός κράτους, που να μην είναι όμως λάφυρο των ξέων, των συνεργατών και των συμμοριών. που το δικαίωμα στην επέμβαση για ταξικούς λόγους υπερβαίνει την εθνική θέληση και δράση θέτοντας το σύνολο σχεδόν πλανητικών σχέσεων υπό τον έλεγχο της μοναδικής αυτοκρατορίας των ΗΠΑ.

Όμως η ασφάλεια (στην προστασία των εννόμων αγαθών) και η ελευθερία (της δράσης των πολιτών) κινούνται αντιπαραθετικά μέσα στον προστατευμένο κοινωνικό χώρο (μα στη χώρα τη μια κατοχή διαδέχθηκε την άλλη) και οι ελληνικές δότες κυβερνήσεις παρά τη συμφωνία της Βάρκιζας ειχαν θέσει σε κίνηση τα ακραία όρια της κατασταλτικής παρέμβασης κοινού δικαιϊακού πολιτισμού προκειμένου να ρυθμίσει κοινωνικές σχέσεις.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, είτε δεχθούμε την ασφάλειας της εξισορρόπησης της ελευθερίας όλων (επικαλέστηκε η μετά Βάρκιζα κυβέρνηση) είτε θεωρήσουμε τις ελευθερίες των πολιτών σαν την μοναδική εγγύηση για την ασφάλεια του συνόλου (μέσα σε μια δημοκρατική κοινωνία), θα έπρεπε η οποιαδήποτε σύγκρουση να διευθετηθεί με τις ρυθμίσεις που ανέλαβε η κυβέρνηση του Καϊρου και τη συμφωνία της Βάρκιζας που δεν θα παραβίαζαν τα ελάχιστα, αλλα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα προστασίας των πολιτών, όπως τα είχαν προσδιορίσει και γίνει αποδεκτός σαν ο νέος νομικός πολιτισμός της μετά απελευθερωτικής Ελλάδας και όχι με την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων.

Το ατομικό δικαίωμα στην ασφάλεια του ενός πρέπει εφ' ενός να εναρμονίζεται με το κοινό κοινωνικό δικαίωμα στην ασφάλεια. Ένα ευνοούμενο κράτος δεν πρέπει να ταυτίζεται με την εδραίωση «ασφαλούς περιβάλλοντος», με τη μείωση της ανασφάλειας, δηλαδή με μεγαλύτερη παραγωγή ισχύος, όπως η έλευση των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά, για να τελειώσουν έναν εμφύλιο που τον άρχισαν οι Αγγλοί σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη στις 6 Αυγούστου το 1936, ιδεολογικό-πολικό, τον μετέτρεψαν στη διάρκεια της κατοχής και με την βοήθεια των κατακτητών σε ένοπλο, τον συνέχισαν οι Αγγλοι και τον τελείωσαν δεκατρία χρόνια μετά τον Αύγουστο του 1949, τον Αύγουστο του 1949

Η οποία άλλωστε ισχύς και ανασφάλεια των πολιτών δεν μειώνεται όταν το κράτος περιορίζει «για λόγους ασφάλειας» τις ατομικές ελευθερίες. Ούτε αναγκαστικά συσπειρώνει τον φοβισμένο άνθρωπο δίπλα στην εξουσία για να νοιώσει πιο ήσυχος. Όταν ολοι ειναι εν «δυνάμει ύποπτοι» κανένας πλέον δεν εχει ασυλία. Ετσι οι έχοντες και κατέχοντες πλούτο και εξουσία ελέγχουν τα σύστημα ασφαλείας και την διαχειρίζονται ανάλογα και επιλεκτικά και προς το ίδιον συμφέρον το αίτημα ασφαλείας που επικαλούνται των πολιτών, χωρίς πολιτικούς, ηθικούς και άλλους ενδιασμούς!

Ακόμα και σήμερα δεν είναι εύκολο να κουβεντιάσει κανείς με ένα μετριοπαθή δεξιό μετά από εβδομήνταν έξη χρόνια για ποιόν ακριβώς λόγω επιβλήθηκε η Αγγλκής κοπής Βσιλό-Μεταξικής, φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία. Γιατί πριν την κατάρρευση του Αλβανικού Μετώπου η πολιτειακή, πολιτική και

μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας εγκατάλειψαν λαό και χώρα βορά στους κατακτητές, ενώ ο ελληνικός στρατός δεν ειχε ηττηθεί και κυρίως οι εναπομείναντες στο εσωτερικό της χώρας από τις πρώτες ακόμα μέρες συστρατεύτηκαν στο πλευρό των κατακτητών σχηματίζοντας την πρώτη ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση και σε συνέχεια οι δυο επόμεσες κυβερνήσεις Λογοθετόπου και Ράλλη συνέχισαν τη συνεργασία όλα τα επίπεδα: πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα με τους κατακτητές, είναι γιατί πιστεύουν ότι έπρεπε έτσι να γίνει.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος που ήταν εσώ καπιταλιστικός μέχρι την εποχή που δεν συμμετείχε η ΕΣΔ, ηταν ο μεγαλύτερο κατακλυσμό σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις είκοσι πέντε χρόνια ύστερα από τον πρώτο. Θα ηταν πολύ περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε χωρίς βαθύτατες αλλαγές στη συνείδηση και την ψυχή των ανθρώπων σε όλες τις χώρες τους κόσμου, ανεξάρτητα αν συμμετείχαν ενεργά στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο...Στην πραγματικότητα, οι αλλαγές αυτές εγκυμονούσαν στη σκέψη των ανθρώπων πολύ, πριν να ξεσπάσει ο πόλεμος και εκδηλωνόταν τότε με την προσπάθεια να αποφύγει η ανθρωπότητα αυτήν την τρομερή αλληλοσφαγή.

Αλλα οταν, παρά την προσπάθεια αυτή, η φασιστική παραφροσύνη και οι συνένοχοι συνεργοί της πέμπτης φάλαγγας και το πνεύμα του Βισύ οργίαζε και τσαλάκωνε τις δημοκρατικές συνειδήσεις στις δημοκρατικές χώρες, οδήγησαν δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων στα πεδία των μαχών και το σύνολο της Ευρώπης σε άμεση ή έμμεση χιτλερική σκλαβιά. Οι βαθιές αυτές αλλαγές ενσαρκώθηκαν στη συνείδηση του κόσμο σε μια ολόψυχη και ομόθυμη ενέργεια των λαών: Να αντισταθούν, σαν άτομα, σύνολα και εθνικά. Εθνική Αντίσταση.

Η προσφορά της Αντίστασης σε θυσίες αίμα και καταστροφές ήταν τεράστια και έπρεπε όχι μόνο να αναγνωριστεί, αλλα και να ανταμειφθεί με εδάφη: όπως της Κύπρου, της Ανατολικής Θράκης, του Δυτικού Βοσπόρου, των Δωδεκαννήσων και κυρίως ξεκαθάρισμα των γκρίζων ζωνών και ίσως και της Βορείου Ηπείρου, αν όλα εξελίσσονταν ομαλά και ήταν σύμφωνος ο λαός. Δεδομένα που θα έβαζαν σε δύσκολη θέση την Αγγλία, αφού τα εδάφη αυτά θα αφαιρούνταν από την φιλτάτη Τουρκία, της όποιας Τουρκία η Αγγλία ασκούσε επικυριαρχία και αποτελούσε ανάχωμα στη Ρωσία.

Συνεπώς, διεκδικήσεις σαν αυτές θα τάραζαν τον ύπνο των Αγγλων και ειδικά του Τσώρτσιλ, που τον είχαν ανακηρύξει πατέρα της νίκης. Ομως ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί νίκησαν τα συμφέροντας τους εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν ανάγκη πια. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ήταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, «ο ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας, ο απαράμιλλος». Καλά θα έκανε να ξέχασει όλα αυτά. Και ο εμφύλιος;

Μέσα από την ματωμένη πορεία αυτών των τριών χρόνων-1945-1947, (αν υπήρχαν τότε βίντεο και κατέγραφε τα γεγονότα), θα φαινόταν ανάγλυφα, τόσο καθαρά σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Θα φαινόταν ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς αλλά όλες τις

καινούργιες λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία τους ελληνικού λαού, για την οποία δημοκρατία πόσες φορές δεν έδωσε το ΕΙΝΑΙ του. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη, για πρώτη ίσως φορά η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών, Θράκη, Κύπρο, Δωδεκάνησα βόριο Βόσπορο κλπ (πονοκέφαλος για τον Τσώρτσιλ,.

Οι Γάλλοι δια του Ντέ Γλώλ, δεν θα ειχαν αντίρηση«...Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο ενωμένων εθνών.

Και θα ντρέπονται γιατί, ενώ η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει: πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να οργανώσουν Αντίσταση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, είναι η ηγεσία και το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαό, για να μη υπάρξει το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική του πρωτοβουλία Αντίσταση, πήρε όλα εκείνα τα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Σε εφαρμογή αυτής της των συμμάχων ποιος είναι δοσίλογος πράξης η Ευρώπη και η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ηταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασία. Η καταδίκη του έρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δοσιλογισμό. Ολόληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ηταν ν Και μη διανοηθεί κάποιος οτι οι εν λόγω κύριοι, θα υπεξαιρούσαν αξιώματα και εξουσίες αν αμέσως μετά την απελευθέρωση πολλοί λόγω των ποικίλων αντεθνικών πράξεων που έκαναν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα εις βάρος του λαού και της χώρας θα ζούσαν σε ένα κελί για πολλά χρόνια, πολλοί ισόβια στη φυλακή και αρκετοί θα οδηγούνταν στο εκτελεστικό αποσπάσμα.

Οι συγγραφής και όσοι άλλοι ασχολήθηκαν, με τα κατοχικά και τα μετά Απελευθερωτικά γεγονότα γνωρίζουν πολύ καλά, ότι μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα, αυτή η απολέμητη αρρώστια σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών, τα κύτταρα της οικογένεια, του κοινωνικού ιστού αποσυνδέονταν και το σώμα του Εθνους κατέρρεε. Όλα αυτά εκτός του ότι δολοφονούσαν την

ΜΝΗΜΗ, εκεί που λάμπει ο πολιτισμός και οι ιστορικές εμπειρίες κάθε λαού και ατόμου, εξαρθρώνοντας την υφή και την συνοχή της Ελληνικής κοινωνίας. Τα ήθη και τα έθιμα χαλάρωναν και σε λίγο, έκαναν την εμφάνιση οι κλοπές, οι βιαιοπραγίες, το δίκαιο του ισχυρού και οι φόνοι.

Ο συγγραφέας των «ΚΑΙΡΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ» και όσοι άλλοι ασχολήθηκαν, με τα κατοχικά και τα μετά Απελευθερωτικά όχι μόνο γνώριζαν γεγονότα και γνωρίζουν πολύ καλά, ότι μετά την κατάρρευση του μετώπου ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα, αυτή η απολέμητη αρρώστια σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών, τα κύτταρα της οικογένεια, του κοινωνικού ιστού αποσυνδέονταν και το σώμα του Εθνους κατέρρεε. Όλα αυτά εκτός του ότι δολοφονούσαν την ΜΝΗΜΗ, εκεί που λάμπει ο πολιτισμός και οι ιστορικές εμπειρίες κάθε λαού και ατόμου, εξαρθρώνοντας την υφή και την συνοχή της Ελληνικής κοινωνίας. Τα ήθη και τα έθιμα χαλάρωναν και σε λίγο, έκαναν την εμφάνιση οι κλοπές, οι βιαιοπραγίες, το δίκαιο του ισχυρού και οι φόνοι, Και ότι μέσω τον φόνων είχαν βάλει πλώρη να διαλύσουν τον κοινωνικό Ιστός και την όποια συνοχή είχε μείνει ακόμα ζωντανή.

Ότι μετά την κατοχή πολλαπλασιάστηκαν οι καταδότες, που οι κυβερνήσεις από το ιδιώνυμο και μετά, που με διάφορα κίνητρα εκπαίδευαν «ακίνδυνους» πολίτες, όχι μόνο δεν δημιουργούσαν πολίτες, αλλα δυσχέραιναν την ενεργό σχέση μεταξύ πολίτη και κράτους. Το γεγονός αυτό έδωσε την ευκαιρία σε πολίτες οι οποίοι δεν ήταν «επικίνδυνοι» να διερευνήσουν και να διανύσουν την απόσταση που τους χώριζε από την εξουσία. Και μαζί με τα ιδεολογικά κίνητρα που υπαγόρευαν την εξίσωση του Αριστερού με τον κίνδυνο και σε συνέχεια «Νομιμοποιούσαν» τη χρήση μέσων κατά βούληση για την εξόντωσή του. Με τον τρόπο αυτό δημιουργήθηκαν οι «φιλήσυχοι» πολίτες.

Και σε λίγο έκαναν την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο ο κουκουλοφόρος. Αν δεν υπήρχαν αυτοί οι «φιλήσυχοι πολίτες» οι κάθε είδους ζημιές θα ηταν πολύ λιγότερες. Οι καταδότες (Ευτυχώς λίγοι), εκτός από τα αλλα κακά και άσχημα που έκαναν καλλιεργούσαν συστηματικά και επίμονα την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό.

Αν σε αυτό προστεθεί, ότι εκτός από την-οικονομική, πολιτική, πολιτιστική κρίση και μια ιδεολογική κρίση αξιών και συνειδήσεων, δεδομένα που άνοιξαν πλέον διάπλατα το δρόμος μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονταν, αξίες, αρχές, παρελθόν, αλλα και το ίδιο το μέλλον του λαού και της χώρας.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, με αυτήν την εικόνα της διάλυσης της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού, η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής, όχι όμως και της αστικής τάξης, μπροστά στα νέα να διαμορφωθούν κοσμοϊστορικής σημασίας γεγονότα στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και ειδικά η εξόντωση του μιάσματος.

Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω από την απειλή του Ν 509 και του Γ!

ψηφίσματος και της προσθήκης των όποιων μεταξικών Νόμων «Περι αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών» κλπ. Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ολοι αυτοί οι νόμοι σκοπό ειχαν να ξεθυμάνουν και να ξεθωριάσουν τα μηνύματα της Αντίστασης και τη φυσική ροπή της ματά πολεμικής Νεολαίας για ανυπακουη και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, πανταχού παρών, χωρίς ομως να φαίνεται πουθενά, αρκούσε η θύμιση και η αναφορά της λέξης και οι συνέπειες, για να οδηγηθεί η χώρα στα σαράντα Πέτρινα χρόνια.

Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας. Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα.

Μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι μετά πολεμικές γενιές. χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να διαβάσουν, να ακούσουν γνωρίσουν τα γεγονότα, πολύ περισσότερο να τον καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους. Και αυτό γιατί το παρελθόν συνδέεται άρρηκτα με το παρόν, που προεκτείνεται και προσδιορίζει το μέλλον.

Η προκήρυξη αυτή και κυρίως αυτοί οι τρεις παράγραφοι δίνουν ανάγλυφα τους σκοπούς και σε συνέχεια, ενώ δήθεν καταδικάζουν τους φυγάδες θεωρούν «όχι μόνο μάταιο τον αγώνα αλλα και τις θυσίες αυτοκτονία...». Αρα ο «ο αγών» θέλει θυσίες. Και αφούν θέλει θυσίες δεν οργανώνουμε Αντίσταση.

Και έπειτα ήρθαν χρόνια φοβερά, ο εμφύλιος πόλεμος, αυτή η κατάρα του έθνούς και σαν σίφουνας κατάστρεψε τα πάντα τώρα αδερφοκτόνος, πιό φοβερος, χρόνο με το χρόνο συνεχιζόταν με ασύληπτη ταχύτητα και αγριότητα η αιματοχυσία. Το μίσος έκανε τους Ελληνες βίαιους, και σκληρούς, η λογική κάθε μέρα που περνούσε εξαφανιζόνταν, η κακία βασίλευε στη χώρα και οι Ηρώστρατοι μέσω της ΑΤΙΣ, ο νόμος λειτουργούσε μονομερώς κι η δικαιοσύνη είχε πάρει διαζύγιο από το δίκαιο.

Το 1945 μόλις ειχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μέσα ομως απ αυτό τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ενας λαός ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο του Εθνικού Αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι αυτό περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους όποιους λογαριασμού που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοίξει με τους ξένους και τα όποια τσιράκια που σαν Ηρώστρατοι γκρέμιζαν, υποθήκευαν και εκποιούσαν αυτά που ο λαός έχτιζε με αίμα, σάρκα και κόκκαλα.

Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόοπο του να ξαναγίνει «η καημένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιων επικυρίαρχων υποχρεώνει ενα λαό να

εγκαταλείψει χώρα, όπως έγινε στη 10ετία του 50 οικογένεια και ό,τι άλλο πολύτιμο ειχε για να προκειμένου να επιβιώσει.

Στον αγώνα αυτόν σφυριλατήθηκε μια νέα γενιά, μια περήφανη γενιά εμπνευσμένη από τα καινούργια ιδανικά που είχαν φτερώσει (τα προτινά του τα μεγάλα που λέει και ο ποιητής) τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα και με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε ενφυσήση, μια νέα γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της Λευτεριάς, της αυτοτέλειας, της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ετσι οταν η ωμή, ξετσίπωτη και βάρβαρη ξένη επέμβαση όλα αυτά κινδύνευαν, οι καινούργιες αυτές δυνάμεις που είαν βγεί απ το προσκήνιο της ιστορίας δεν το έβαλαν κάτω

Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο ειχε υποσκάψει την ομοψυχία, που με τόσο κόπο είχε επιτευφθεί αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις ειχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας είχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο ποιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα, ελάχιστα πράγματα από τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, ειναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής σκλαβιάς.

Η άρχουσα τάξη, η αστική τάξη της χώρας, χωρίς να νοιώθει την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον του λαού και της κατακτημένης χώρας, το μόνο της μέλημα από ό,τι αποδείχθηκε ήταν και σαν άρχουσα τάξη δικαιολογημένα, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαπραγματεύονταν και με τους δυο εμπολέμους, την μετά τη λήξη του πολέμου μέλλον της και η επαναφορά της στην εξουσία, για να συνεχίσει την πριν της 27^{ης} Οκτωβρίου του 1940 πολιτική της, αλλά και επιμέριζε τις δυνάμεις της και τους ρόλους που θα παίξει το κάθε της κομμάτι της στο πλευρό των δύο εμπολέμων, στους οποίους θα εμπιστευόταν την μεταπολεμική ύπαρξή σαν κυβερνώσα τάξη.

Οι όροι συνεργασίες και οι υποθήκες που ανέλαβε απέναντι των δυο εμπολέμων έναντι αυτής της διασφάλισης, ήταν, και όπως αποδείχθηκε είχαν τεράστιες συνέπειες στο λαό και τη χώρα, μα και τους εκπροσώπους της ίδια της

αστικής τάξης αναλογικά και αυτής, που έμειναν στο εσωτερικό προκειμένου να προσφέρει τις αντίστοιχες υπηρεσίες προς τους Γερμανούς κατακτητές και αυτής που ακολούθησε τους Αγγλους. Με πρώτη συνέπεια να χάσει την επαφή με το λαό, να ξεκοπεί από τα πολιτικά και κοινωνικά, πολιτιστικά, μα και πολεμικά δρώμενα στο εσωτερικό της χώρας, Με αποτέλεσμα ένα μέρος του λαού να της γυρίσει την πλάτη και εξ ίσου ένα μεγάλο κομμάτι των ανθρώπων που παραχώρησε στους κατακτητές να ταυτιστούν ψυχή τε και σώματι μαζί τους. Και ήταν αυτοί που αποτελούσαν την ελληνό-ελληνική κατοχή, που ήταν χειρότερη και από αυτή των κατακτητών ακόμα.

Κάτι παρόμοιο συνέβει και με τον στρατό που πήρε μαζί του το κομμάτι που εγκατάλειψαν κατά τους επίορκους στρατηγούς «το πάτριο έδαφος», μα και μέρος των αξιωματικών όταν αντιλήφθηκαν τα τεκτενόμενα και κυρίως όταν έμαθαν για το τι ακριβώς συνέβαινε στο εσωτερικό της χώρας, σε σχέση με την πρωτοβουλία του ΚΚΕ, να καλέσει το λαό σε ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ όπως ο Υψηλάντης το 21, κάλεσε τους Αστούς με εκείνο το συγκλονιστικό Μανιφέστο να ηγηθούν της Επανάστασης. Οι Αριστεροί, Δημοκράτες και οι Αντιφασίστες αξιωματικοί και στρατιώτες ζήτησαν να επιστρέψουν στην Ελλάδα για να πολεμήσουν τους κατακτητές. Οι Δεξιοί και οι Βασιλόφρονες οργάνωσαν τον ΙΔΕΑ, όπου μέσα του εκκολάφθηκε το αυγό του Φιδιού της Απριλιανής δικτατορίας.

ΕΜΕΙΣ εκτός του ότι είμαστε περήφανοι για την προσφορά προς την Δόλια τότε σκλαβωμένοι πατρίδα, αλλα και πρακτικά-ιστορικά αγωνιζόμενοι αποδείξαμε, ότι συνεργαζόμενοι πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα με τους κατακτητές οι στο εσωτερικό της χώρας εκπρόσωποι της αστικής τάξης διέπραξαν εκτός από εγκλήματα και συνειδητή εθνική προδοσία.

Αλήθεια αναρωτήθηκαν ποτέ αυτοί που ελαφρά τη καρδία, χαρακτηρίζουν εθνική προδοσία, την πρόσωπο με πρόσωπο πολιτικά και στήθος με στήθος ένοπλα με τον κατακτητή. Αν αυτή η μακρόχρονη φασιστική προετοιμασία του λαού και επιβεβλημένη αργότερα με μια οργανωμένη δικτατορία από έναν Γερμανοτραφή δικτάτορα Μεταξά στα Εθνικό Σοσιάλ-Ναζιστικά πρότυπα, αν αυτή η συνειδητή πολύ επίπεδη προσφορά

Με τον ερχομό των Γερμανών πολλά πλασιάστηκαν οι καταδότες και σε λίγο έκαναν την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο ο κουκουλοφορος. Αν δεν υπήρχαν αυτοί οι κάθε είδους ζημιές θα ηταν πολύ λιγότερες. Οι καταδότες (Ευτυχώς λίγοι), εκτός από τα αλλα κακά και άσχημα που έκαναν καλλιεργούσαν συστηματικά και επίμονα την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό.

Αν σε αυτό προστεθεί, ότι εκτός από την-οικονομική, πολιτική, πολιτιστική κρίση και μια ιδεολογική κρίση αξιών και συνειδήσεων, δεδομένα που άνοιξαν πλέον διάπλατα το δρόμος μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονταν, αξίες, αρχές, παρελθόν, αλλα και το ίδιο το μέλλον του λαού και της χώρας.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, με αυτήν την εικόνα της διάλυσης της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας

του λαού, η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής, όχι όμως και της αστικής τάξης, μπροστά στα νέα να διαμορφωθούν κοσμοϊστορικής σημασίας γεγονότα στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Θέλω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου.

Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, εχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό. Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897, και στη Ελλάδα της Μελούνας πρόσθεσαν και την Μακεδονία, την Ηπειρο, την Κρήτη και τη Θράκη, ολοκληρώνοντας εν μέρει, εστω, μερικούς από τους μακαίωνους πόθους των Ελλήνων.

Οσο πύκνωναν τα σύννεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, οι γενιές που πολέμησαν να φτάσει η Ελλάδα σε αυτό το Γεωγραφικό μέγεθος, οχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητικά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιοτο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιόταν τί θα κάνουν οι Νέες γενιές και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά; Θα στέκονταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρινόταν στις προσταγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων; Θα παραδειγματιστούν άραγε από τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολίτιμο και εθνο-υπαρξιακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νεότερη Ελλάδα; Με δυό λόγια: θα τις υπερασπίζονταν ολες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή εχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες από τη δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως, ειχε οχι απλώς περισσότερα, αλλα και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40 δεν είχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα αστάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο.

Ενα αλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που ειχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ο λαός επι τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω από ένα φρικτό και στειγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που ειχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό σε ενα τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο είχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις

φυλακίσεις είχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας ειχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα, ελάχιστα πράγματα από τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, ειναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής σκλαβιάς.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «Εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει ποιο γρήγορα από τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να ειναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας, έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδουτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πολιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτιόνται.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών, αντιφασιστών, και δημοκρατών από τη φυλακή και τις εξορίες πατριωτών και από την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, υπήρξε στην περιοχής μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ένας δημιουργικός οργασμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα του αγώνα. Οσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαϊϊστικο ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατησυχαστικές διαβεβαιώσεις οτι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Κάτι ανάλογο γίνονταν σε ολόκληρη την Ελλάδα

Και οταν στις 23-2-1943 ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), οι Νέοι οχι μόνο ένιωσαν ανακούφιση αλλα και εντάχθηκε εθελοντικά στις γραμμές της. Απόδειξη οι ηρωϊκοί αγώνες και θυσίες-χιλιάδες ειναι οι νεκροί της ΕΠΟΝ-για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία της πατρίδας. Η εποχή της ΕΠΟΝ είναι η εποχή που η ιστορία γράφεται με το τουφέκι και το τραγούδι «...η αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγούδια, στην κεφαλή λουλούδια και φλόγα στην καρδιά».

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετριέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέται και το

αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα από τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα από το αίμα και τις θυσίες, πέρα από το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμά ηταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Ειναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκρέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων».

Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν από τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ που για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικες οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαιϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες από όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την είχε φλομώσει, ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες και η κατοχική σκλαβιά. Με πρώτο σύνθημα: «Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικες οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει. Στη διάρκεια της κατοχής οι νέοι για πρώτη φορά βγήκαν στο προσκήνιο του πολιτικού κοινωνικού και πολιτιστικού γίγνεσθαι της Ελλάδα. Ειχε επί τέλους και ΔΙΚΗΣ της ΓΝΩΜΗ.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ένα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και

μιά στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συν ευθύνης για όσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να είσαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σάν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα αυτού του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο ειχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις ειχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει την φασιστική ιταλική αυτοκρατορία. κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας ειχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιό δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα, ελάχιστα πράγματα από τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, είναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής σκλαβιάς.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «εχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει πιό γρήγορα από τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να ειναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας, έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδουτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών, αντιφασιστών, και δημοκρατών από τη φυλακή και τις εξορίες πατριωτών και από την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, υπήρξε στην περιοχής μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ενας δημιουργικός οργασμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα

του αγώνα. Οσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαϊϊστικο ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατησυχαστικές διαβεβαιώσεις οτι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Κάτι ανάλογο γίνονταν σε ολόκληρη την Ελλάδα

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαϊϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ειναίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες από όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαϊϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες και η κατοχική σκλαβιά. Με πρώτο σύνθημα:« Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικες οργανώσεις το δεύτερο κεντρκό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει. Στη διάρκεια της κατοχής οι νέοι για πρώτη φορά βγήκαν στο προσκήνιο του πολιτικού κοινωνικού και πολιτιστικού γίγνεσθαι της Ελλάδα. Ειχε επί τέλους και ΔΙΚΗΣ της ΓΝΩΜΗ.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ενα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μιά στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συν ευθύνης για οσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να εισαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σάν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα αυτού του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Παρ' όλα αυτά οι μεταπολεμικές ελληνικές κυβερνήσεις κόφευαν στην αρχή και σε συνέχεια έκαναν πως δεν γνώριζαν τίποτε απολύτως από το πρόσφατο παρελθόν και το μεγαλούργημα της Εθνικής Εθελοντικής Αντίστασης, όπως και

οι συγγραφείς της Δεξιάς , μα και του Δημοκρατικού τότε Κέντρου, που ταύτισαν, όπως γράφω και σε άλλο σημείο, το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και τον εμφύλιο με την Αντίσταση και τους αντιστασιακούς με τους συνεργάτες. Οι εναπομείναντες Αντιστασιακοί όταν γίνονταν οι συζητήσεις για στην εισδοχή της χώρα στην ΕΟΚ και σε συνέχεια στην ΟΝΕ.

Αναρωτηθήκαμε και εύλογα οι εναπομείναντες λόγω της εύνοιας των βιολογικών Νόμων αγωνιστές. Αλήθεια ποιά επιχειρήματα θυσιών και προσφοράς επικαλέστηκαν οι κυβερνώντες για να γίνουμε δεκτοί στην ΕΟΚ πρώτα και στην ΟΝΕ μετά; Μήπως αυτή του ΕΔΕΣ και της Χ; Ή τις συμμορίες του Τσαούς Αντών, του Μιχάλ Αγά, του Κατσαρέα, του Πούλιου, του Δάγκουλα κλπ; Η μήπως της ΧΟΥΝΤΑΣ των συνταγματαρχών; που η επιβολή της στάθηκε αιτία να διακοπούν οι διαπραγματεύσεις ένταξης της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ενωση;

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Βέβαια, στρατιωτικά πραξικοπήματα και δικτατορίες έγιναν στη χώρα μας και πριν το 1936, όπως του στρατηγού Πάγκαλου και του Λοχία Κονδύλη. Το σύγχρονο τραγικό ιστορικό-κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας, αρχίζει εν όψει του επερχόμενου Β! παγκοσμίου πολέμου στη χώρα μας στις 4 Αυγούστου του 1936 επιβλήθηκε η αγγλικής κοπής μεν Αγγλό-Βασιλικό Μεταξική δικτατορία, φασιστικού όμως τύπου δικτατορία. Ο βασιλιάς ήταν αγγλό-τραφής ο Μεταξάς Γερμανό τραφής και το σώμα των αξιωματικών αποψιλωμένο από το όποιο δημοκρατικό στοιχείο περιείχε με το κίνημα τους Μαρτίου του 1935.

Αφού και στη διάρκεια του μεσοπολέμου η Αστική τάξη που βρίσκονταν στην Ακμή της, δεν μπόρεσε να διαμορφώσει αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και οργανωτική συνοχή και εν όψει του επερχόμενου παγκοσμίου πολέμου για να μην ανοίξει ο δρόμος και ενός νέου (τρίτου) πόλου πολιτικής και συμμετοχής στην διακυβέρνηση της χώρας και μέρος της εξουσίας, δέχθηκε σαν διέξοδο την Αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξική φασιστικού όμως περιεχομένου δικτατορία. Επιτροπές Ασφαλείας, που με τις δηλώσεις μετανοίας, την εκτεταμένη χρήση του Ιδιώνυμου, την διεύρυνση του παρακράτους και του καταδοτικού μηχανισμού, έγινε δυνατός ο χωρισμός των Ελλήνων μεταξύ «ακινδύνων» και «επικινδύνων»

Με τον τρόπο αυτό πολιτογραφήθηκαν πολλοί Ελληνες σαν «επικίνδυνοι πολίτες». Πολίτες δευτέρας διαλογής, μιάσματα στην καλύτερη περίπτωση άνθρωποι της διπλανής πόρτας στους οποίους οι «νομοταγείς» πολίτες δεν ανοίγουν την πόρτα του σπιτιού τους. Και το τραγικό ολοι αυτοί προδιαγράφτηκαν σαν «επικινδυνοι» συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν, με εντολή αυτών, που πριν από την κατάρρευση του Αλβανκού μετώπου εγκατάλειψαν λαό και χώρα, φεύγοντας έδωσαν εντολή όσοι επέζησαν να παραδοθούν στους Γερμανούς όταν κατακτήθηκε η χώρα.

Την επόμενη της επιβολής της δικτατορίας, είδαμε το τέρας της 4ης Αυγούστου να γεννιέται και να αναπτύσσεται. Και αφού δεν αντιδράσαμε άρχισε: Να συλλαμβάνει, να βασανίζει, να εξορίζει και να φυλακίζει κομμουνιστές,

αντιφασίστες, δημοκράτες και προσωπικότητες του πολιτικού και πνευματικού κόσμου και απλές νοικοκυρές ακόμα. Και όμως δεν αντιταχθήκαμε. Μετά το είδαμε να ανδρώνεται, να ενηλικιώνεται, να θεριεύει. Το ανεχθήκαμε. Με αποστροφή μεν όμως το ανεχθήκαμε. Και όπως τα περισσότερα πράγματα στη μικρή μας χώρα, που νομίζουμε ότι είναι ο οφαλός της Γής και του κόσμου.

Κανένα τέρας, όμως, δεν μπορεί να εμφανιστεί, να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, αν δεν καλύπτεται στην άναρχη και χυδαία ανάπτυξη του, να δράσει να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, στην άναρχη πορεία του, αν δεν καλύπτει άναρχα και χυδαία σε ένα κενό. Αφού σαν λαός δεν αντιδράσαμε άρχισαν να αναπτύσσονται με γεωμετρική πρόοδο τα παράσιτα και να βρίσκουν τροφή παντού. Τότε καλλιεργεί τα χειρότερα, βρίσκουν ως παράσιτα τροφή παντού, γιγαντώνεται-αλλά σε πιο ζωτικό χώρο; Ποιος του τον παρέχει αυτόν το ζωτικό χώρο; Αυτοφυές ήταν το τέρας της 4^{ης} Αυγούστου;

Αντι κομμουνιστές και ομοφοβικοί παλιά, χουντό-φασιστικοειδείς τώρα, νυχτερίδες βαμπίρ. Αλλά ποιος τους προμήθευε και τους προμηθεύει το αίμα που έπιναν και πίνουν; Ποιος τους τροχίζει τα δόντια; Τελικά με τη δικτατορία η χώρα κατάληξε να έχει μια μορφή καρικατούρας, μια παρωδία, μια ασύδοτη παραφθορά και προσαρμογή των πάντων στα φασιστικά ιδεώδη! Να γιγαντώνεται ο φασισμός στη χώρα και να καταλαμβάνει ζωτικό χώρο στους θεσμούς και της δομές του κράτους και τη διοίκηση,

Οι λέξει είναι σαν τη θάλασσα τα χειμωνιάτικα βράδια. Τις λέξεις δεν πρέπει να τις φοβόμαστε, Πρέπει όμως να τις σεβόμαστε...Οι λέξεις είναι ζωντανές και πληγώνονται, όπως και η αλήθεια είναι ζωντανή και πληγώνεται αν δεν υπωθεί ολόκληρη.

Η Εκκλησία όχι μόνο συμμετέχει, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια αποδόμησης και αναχρονισμού, θεωρώντας ότι η δικτατορία είναι η κατ΄ εξοχήν εποχή για να αναβιώσει ο «Γ! Ελληνικός Πολιτισμός». Μιλούσε ξανά «για περιούσιο λαό...Και λαό οδηγητή... και οτι μοναδικός σκοπό της ορθοδοξίας είναι να προστατευθεί η καθαρότητα της φυλής, που δεν είναι ακόμα φθαρμένη, αφού το εθνούς είναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας...».

Μα και στην διάρκεια του εμφυλίου ο λόγος της Εκκλησίας χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα ήταν σαφής και ξεκάθαρος: «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη από το μίασμα της αθεϊας». Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντί κομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφύλιο πολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και άθεους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει πιο εύκολα από τη μέση χωρίς συνέπειες αφού ήταν και άθεοί!

Όπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας κάλυψε με το Ράσο της την 4^{ο} Αυγουστιανή δικτατορία και τα όποια έκτροπά της. Ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, κάλυψε «Νομικά» τις όποιες παρανομίες και τη διαφθορά, ενώ παράβλεπε τις

όποιες αυθαιρεσίες της δικτατορίας. Με τη συγκρότηση Επιτροπών Ασφαλείας, τον υπέρ τροφικό καταδιωκτικό και διογκωμένου καταδοτικό μηχανισμό, την ευρύτατη και αλόγιστη χρήση του Ιδιωνύμου συμμετέχει ευρύτατα στο να πάρει σάρκα και οστά ιδεολογικός εμφύλιος πόλεμος με τις συλλήψεις και φυλιτική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν τη μητρική τους γλώσσα και την επιβολή του συνθήματος : Άκου, Βλέπε, Σιώπα...

Και όταν τα αυτιά σταμάτησαν να ακούν, τα βλέμματα στράφηκαν και προς το Βερολίνο και τα χείλη σιώπησαν διαλύθηκαν οι συνδικαλιστικές και συνεταιριστικές οργανώσεις, οι φοιτητικοί σύλλογοι και οι πολιτιστικές οργανώσεις. Τότε ο φασισμός πήρε μορφή και σχήμα και ιδεολογικό περιεχόμενο και η δημιουργία της περίφημης ΕΟΝ. Τώρα οι νέοι της χώρας φορούσαν υποχρεωτικά την φασιστική στολή και χαιρετούσε τον φίλο, τον συμμαθητή του και τους γονείς του Αλλά Χίτλερ. Τότε ακούσαμε και το τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας...» Το επόμενο βήμα αφού δεν αντιδράσαμε ήταν η ένταξη και του προσκοπισμού, επικεφαλής του οποίου ήταν ο διάδοχος Παύλος στην ΕΟΝ.

Ετσι σε λίγο χάσαμε όχι μόνο λαλιά αλλα και την μνήμη. Πολλοί ξεχάσαμε ότι εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς την ιστορική μνήμη έμεινε ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση της γνωστής πλέον ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας πολλοί έλληνες θυσίασαν αρχές, παρελθόν, αλλά και τον ίδιο το δημοκρατικό μέλλον της χώρας. Το γεγονός αυτό ειχε σαν συνέπεια μετά την κατοχή της χώρας να πολλά πλασιαστούν οι καταδότες και σε λίγο έκανε την εμφάνισή του ο συνεργάτης και το νέο φαινόμενο του κουκουλοφόρου. Αν φυράματα οι κάθε είδους ζημιές θα ήταν πολύ λιγότερες. Οι συνεργάτες, οι καταδότες και οι κουκουλοφόροι (ευτυχώς λίγοι) στην αρχή, εκτός από τα πολλά κακά και άσχημα που έκαναν, καλλιεργούσαν συστηματικά την αντιπαράθεση και τα μίση ανάμεσα στο λαό, όχι μόνο με λόγια αλλα και πράξεις.

Η Παιδεία προσάρμοσε και αυτή την ύλη στα φασιστικά ιδεώδη. Συμμετείχε σύσσωμη στην ΕΟΝ και έδωσε αρκετά αξιόλογα στελέχη που αλώνιζαν απ' άκρου σ άκρου τις πόλεις και χωριά προκειμένου να μεταφέρουν στους Ελληνες τα ιδεώδη του Γ! Ελληνικού πολιτισμού ταυτισμένα με αυτά του Εθνικό-Σοσιαλισμού, ώστε σε περίπτωση νίκης του άξονα η χώρα να είναι έτοιμη να γίνει μια αγροτό-κτηνοτροφική Επαρχία του Γ! Ράϊχ!

Το 40 η Ευρώπη ήταν ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια, τη μοιρολατρία και τον φόβο, οι Ελληνες μέσα σ' αυτήν την οικουμενική σιωπή αναλογιζόμενοι την μακραίωνη ιστορία διεξήγαγαν την πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα, ανατρέποντας την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονας είναι αήττητος, συμβάλλοντας με την πρώτη νίκη κατά του άξονα τόσο στο να αναστοχαστούν την κατοχή τους οι ευρωπαϊκοί λαοί, αλλά τόσο και στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Και όταν στις 6 του Απρίλη του 41, οι σιδερόφραχτες μεραρχίες και τα Στούκας του Γ! Ράϊχ, προκειμένου να σώσουν από την ήττα τον Μουσουλίνι, ξεχύθηκαν

σαν «πύρινός ποταμός» οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική-συνεκτική δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα και μια ιδέα, που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις ανθρώπινες συνειδήσεις για την υλοποίηση της ιδέας, αναξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές. Η ιδέα αυτή ήταν οργάνωση Αντίστασης.

Επειδή η χώρα μπήκε στο πόλεμο με ενα κοινωνικό σώμα ήδη κατακερματισμένο, βιώνοντας έναν εσωτερικό εμφύλιο, δημιουργήθηκε μια κοινωνία μετέωρη και αμφιταλαντευόμενη. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε την άρχουσα αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε τα προοίμιο της επέκτασης του ήδη εμφυλίου πολέμου που άρχισε στη διάρκεια της αγγλικής μεν κοπής Βασιλό Μεταξική με φασιστικό δε περιεχόμενο δικτατορία.

Αν η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας από τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαλειώδης Αντίσταση του λαού μας, συνεχής εμφύλιος πόλεμος, για να μην προκύψει ο τρίτος πόλος συμμετοχής στην εξουσία ή μάλλον ι δύο φάσεις του που ακολούθησαν, σαν προέκταση του Αντιστασιακού πνεύματος αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία σφράγισαν την ελληνική ιστορία της μετά πολεμικής ιστορίας βάζουν τη σφραγίδας τις συνέπειες βιώνουμε σήμερα.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ένα ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικής προόδου ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές για τη χώρα και το λαό.

Συνέπεια του γεγονός αυτού Οι αριστεροί όλα αυτά τα χρόνια, όσοι δεν ειχαν σκοτωθεί στις 600 μεγάλες και μικρές μάχες, με τους κατακτητές και τους σύγχρονους Νενέκους, από τις οποίες 43 στο νομό Ημαθίας 18 το 1943 και οι 25 του 1944, τον εμφύλιο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βίωναν τη δική τους περιπέτεια στον σκληρό 20^{ο} αιώνα της ελληνικής ιστορίας. Ενώ ο δεξιός βρίσκεται σε σταθερή σχέση με την ενοιολόγηση και την άσκηση της εξουσίας, ενώ ο αριστερός θέτει την εξουσία και τη σχέση του μαζί της υπό διαρκή έλεγχο και αναρωτιέται γιατί;

Το ίδιο και με τους «σεμνούς και διακεκριμένοι Ελληνες» και την «εξόντωση αυτών που δεν θέλησαν να συνοδοιπορήσουν μαζί τους» για τους οποίους ο Κολοκοτρώνης, όταν δεν είχε προσχωρήσει στον Ιστορικό συμβιβασμό και αφιερώσει τον σπαθί του στο βασιλιά είχε πει «στήστε φούρκα και παλούκι για τους προσκηνημένους» και φωτιά και τσεκούρι στους Νενέκους.

Ολοι ξέρουμε και ίσως πολλοί έχουμε ζήσει την εμπειρία της διπλωμένη εφημερίδα που μας έδινε ο περιπτεράς, τον ρόλο του θυροροΰρου, που διόριζαν οι Αγγλοι την εποχή που ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, διόριζαν υπουργούς και περιπτεράδες ακόμα.

Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την αγγλικής κοπής μεν-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, φασιστικής δε στο περιεχόμενο δικτατορία, τον ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, οι συγγραφείς κάνουν μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε κάν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν ο δωσιλογισμός που απεργάστηκε πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός και στη διάρκεια αυτή εκκολάπτηκε το Αυγό του Φιδιού που με κατάληξη τη Χούντα των συνταγματαρχών...

Αφού δεν το γράψαμε και δεν το συζητάμε, σημαίνει πως ξεχάσαμε οτι η χώρα, για 4 περίπου χρόνια ηταν υπο κατοχή και οτι στη διάρκεια της κατοχής το ενα τρίτο αν όχι περισσότερο των δυνάμεων κατοχής των NAZI, ηταν οι πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι Ελληνες δωσίλογοι. Στην διάρκεια της κατοχής όποιος έζησε ξέρει ότι, εκτός την Γερμανική κατοχή, μετά το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης από τους επίορκους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Μπάκος ΣΙΑ, ήμασταν μέσω της πολιτικής, οικονομικής και ένοπλης συνεργασίας των δωσιλόγων με τους κατακτητές και υπό ελληνική κατοχή.

Η ελληνο-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή και ειχε τόπο διαμονής και ήξερες ανα πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες, να τους εχεις υπό επιτήρηση και στο στόχαστρο. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελε να αποσπάσει ή να αποκρούσει θα κινούνταν με το όπλο και το χάρτη. Οι παντώς είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους.

Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο και τους μηχανισμούς απόσπασής του. Ήταν αυτοί που σε συνεργασία εκτός του ότι αποψίλωσαν τα αρχαία της χώρας, οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οΙ Γερμανό-ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και του χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και τα κρυσφήγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Και αφού δεν την γράψαμε, ξεχάσαμε ότι η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μη ανεχθούν, αποδεχθούν και να μην αναγνωρίσουν την κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός.

Αντί γι' αυτό τον κρατικό μηχανισμό τον ανέλαβαν για λογαριασμό και των κατακτητών οι Κούϊσλιγκ στρατηγοί, οι οποίοι γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαού, και κυρίως να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση, ελέγχοντας τον κρατικό μηχανισμό σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές πήραν όλα τα μέτρα προκειμένου να

αποκλείσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο ή να το τσακίσουν στο ξεκίνημα, ενώ παράλληλα διευκόλυναν τον άξονα στην εξ οικονόμηση ανθρώπων για την επάνδρωσή του.

Αλλωστε η διαπαιδαγώγηση του κρατικού μηχανισμού ήταν τέτοια που δεν χρειάστηκε να αλλάξουν ούτε τους επικεφαλής των μηχανισμών, όπως πχ τον πατέρα του κ Εβερτ που ήταν επικεφαλής της αστυνομίας πόλεων. Μέσω του κρατικού μηχανισμού οι Κούϊσλίγκ έλεγχαν το λαό ενώ παράλληλα έκαναν πράξη τις υποθήκες που του άφησαν οι πάτρωνές τους όταν φεύγοντας εγκατάλειπαν λαό και χώρα. Οι υποθήκες όπως είναι γνωστό ότι ηταν τρεις: α) Να παραδοθούν οι φυλακισμένοι και εξόριστοι κομμουνιστές, αντιφασίστες, δημοκράτες και όποιες προσωπικότητες του πολιτικού και επιστημονικού κόσμο και στρατιωτικοί ήταν φυλακή ή εξορία για τα πολιτικά του φρονήματα στους Γερμανούς β) Να μην δημιουργηθεί αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας και γ) Αν ώ μοί γένετω δημιουργηθεί να την πολεμήσουν σε συνεργασία με του κατακτητές.

Οι εντολές αυτές προϋπέθεταν συνεργασία σε όλα τα επίπεδα: Πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα. Εξού και έχει μείνει ιστορική μια προκήρυξη των ένοπλα συνεργαζόμενων: «Πας στρεφόμενος κατά των Γερμανών δεν είναι Ελλην» και «εκ των ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας». Στην ουσία η συνεργασία αποτελούσε την οργανωμένη έναρξη του εμφυλίου από την εξουσία και όχι όπως ισχυρίζονται οι «νικητές», Αλλά για ποια νίκη μιλάμε...Και τους συνεργάτες ήταν και αυτοί που έστελναν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα επί τη διασώσει του Χίτλερ. Τηλεγράφημα που δημοσιεύθηκε στην «Καθημερινη» της 27/7/44 καθώς και η ευχαριστήρια απάντηση στις 13/8/44.

ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑΤΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΝΝΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΝΑ «ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ» ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ.

Αλήθεια ποίες υπέρτατες, σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν εναν άνθρωπο στην εφ' όρου ζωής του, αναζήτηση της βαθύτερης ουσίας των πραγμάτων; Τί ειναι αυτό που τον εντάσσουν στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί των μυστικών της γλώσσας και να εκφράσουν το Είναι των ανθρώπων; Τί είναι αυτό που τον αναγκάζει να σπάσει και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος που σχηματίστηκε από την κοινόκτητη καθημερινή της χρήση; Προς τί αυτός ο ακατανόητος, ψυχοθρόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης; Πώς, και κάτω από ποιές προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση, η μεταφυσική βεβαιότητα οτι, σαν διαλεγμένος, αγγιγμένος από το κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλείται» να διαδραματίσει τον επώδυνο διαμεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που Ειναι, κατά κύριο λόγω ο Ποιητής.

Αυτά ειναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία, χωρίς να του εχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια τους επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγοντας τα. Πάντοτε, όμως, υποτίθεται ότι ενας συγραφέας σεβόμενος τον εαυτό του και τον τίτλο του

συγγραφέα, θα είναι αντικειμενικός και θα αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από όλα όσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα: από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεότητάς του (Μεσοπόλεμος, Δικτατορία, Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος Αγγλική επέμβαση κλπ), από απολύτως προσωπικά βιώματα που καθόρισαν τη ζωή του, μέχρι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής, από κλυδωνισμούς του σώματος του πιάσει την πένα στο χέρι.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του για τα δυσάρεστα και τη χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαρά ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-θα σκηνοθετήσει, θα μπορούσε να πει κανείς ότι στις όποιες εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα με συμβάντα, καταστάσεις και γεγονότα. Οπως ο ποιητής, έτσι και ο λογοτέχνης και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να είναι αντικειμενικός ζει πολιορκημένος, ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας κα την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Γιατί ο πόλεμος Αλβανικό, κατοχικός και εμφύλιος, μπορεί να τελείωσε, ποτέ δεν έπαψε, όμως, να υπάρχει σαν αίσθηση πάντα παρών, και ο τραυματικός απόηχος του να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενός υπόκωφου πανικού να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά τους ήλιου και η γή να σκοτεινιάζει» ξανά όπως λέει ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης εποχής όταν δεν καταγράφονται σωστά, αληθινά και δίκαια δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βάρυναν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να έχουμε ικανούς συγγραφείς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως απερίσπαστοι από πάντως είδους συμφέροντα και ιδεοληψίες. Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχολικές, τις πονεμένες και καταστραμένες σκέψεις, τις έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο δρόμο τους. Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, διωγμένοι και οι προγραμμένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυα τους θα ηταν γόνιμα!

Η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Οι συγγραφείς και οι λογοτέχνες πολλές αρκούνται να περιγράψουν τις ανθρώπινες περιπέτειες και τα δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγο απασχολούνται με τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολιτικών θεωριών και των αποφάσεων που εκπορεύονταν από αυτούς.

Πολλοί ανάλογα με τα ιδεολογικά τους πιστεύω περιγράφουν την εξουσία και την κοινωνία μαζί με τα υλικά τους θεμέλια. Με αλλα λόγια την οικονομία και τα καπρίτσια της άρχουσας τάξης. Κατά συνέπεια τρέφονταν από την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με παράνομα «νομιμοποιητικά» σχήματα, με άλλοθι για συγκάλυψη και με προσχήματα κατά κύριο λόγω, όσες φορές αυτά χρειαζόταν.

Τι θα μπορούσε να είναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει στο προσκήνιο. Οι ιστορικοί στη συγγραφή των δεδομένων ξεχνούσαν σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, έχει ενα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της Γαλλικής Επανάστασης.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε...Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, όπως είχαμε αρχίσει να τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Από αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφύγει και η νεοελληνική ιστορία.

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, όπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ένα είδος που, αν και προ υπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, τις νέες συνθήκες καθοριστικής σημασίας γεγονός. Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις, το είδος αυτό θυμίζει μυθιστορηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγκινούσε και συνάρπαζε με την περιγραφή τη θυσία των πολλών και ειδικά τους νικητές.

Σε αυτό το υβριδιακό είδος ανήκουν και τα δικά μας τα ποιο πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21 και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων, σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες. Εκεί όμως που πολλοί οι συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκευάζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου γεγονότος.

Αλλωστε, γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν έξω από τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού. Οι περισσότεροι έχουν βρει τη χρυσή τομή, που τους οδηγεί από τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου και από την άλλη στη στήριξη της πολιτείας- δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με

βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω την κατοχική και την μετά κατοχική ιστορία και ειδικά του εμφυλίου, αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης ακόμα και από την αραχνιασμένη τότε Ακαδημία, αλλα και τις όποιες άλλες με κοινωνικό-οικονομική καταξίωση για τη «βοήθεια» με επαγγελματικές διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα, μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ένα χώρο καθαρά λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά δεν μετείχαν της επιστήμης την ιστορία. Σήμερα δεν είναι έτσι και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών : Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, ΗΠΑ, Ρωσία, που εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, τα δικά μας της Κύπρου και τον διαμελισμό της, που πολλά τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα ή για να μην έρθουν στο φως μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μην αποδεχθεί στο σύνολο το μέγεθος του εγκλήματος που έχει διαπράξει η «ηγεσία» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δοσιλογισμό μετά την απελευθέρωση υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νέο αποικιοκράτες Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, αλλά διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική, δημόσια και εθνική. Και όμως υπάρχουν πτυχές από το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη από τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς και συγγραφείς της κατοχικής και μετά κατοχικής ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν να εχουν σκόπιμα ενταφιαστεί από την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό, ειναι οι στιγμές, που λόγω της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν καλύφτηκαν με ένα παχί και αδιαπέραστο πέπλο σιωπής.

Ενα αδιαπέραστο πέπλο σιωπής καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν χιλιάδες ολόκληρες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Από αυτά τα θύματα, δεν επιτρέπεται «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα στην αδυναμία μας ή την άρνηση, να τους προσφέρουμε: τη μνημοσύνη»

Οταν έρθουν στο φως τα αληθινά ντοκουμέντα, θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, όταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγή με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος. Θα καταλάβουμε, αν «θυμιθούμε» τους συγγραφείς που έδιναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς που κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού

Απελευθερωτικού Μετώπου, μα και του εμφυλίου που ήταν μια υπεράνθρωπη προσπάθεια να μην ξαναπέσει η χώρα στην Μέγγενη της εξάρτησης.

Η ιστορία, όπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές ή όποιες άλλες ιδέες και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγαλύτερη σημασία από άλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι από τη μια η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και από την αλλη η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50, έχουν πάψει ποια κυριαρχούν εδώ και καιρό και ένα μεγάλο μέρος της εχει ήδη πολτοποιηθεί. Ετσι βλέπουμε όλο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς από τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε στο διάβα των αιώνων αλλα και των νεώτερων χρόνων με ποιο προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση.

Πρόκειται, δηλαδή, πραγματικά για μια κατάσταση που άφηνε να νοηθεί οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι που σφράγισαν την νεοτερικότητα, ενυπάρχουν πια με ενα ευρύ αναστοχασμό, με λιγότερες βεβαιότητες και περισσότερες αμφιβολίες. Κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν το τέλος της ιστορίας, το τέλος της τέχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα της ιδεολογίας. Μια καινούργια ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν ποια το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την διαπραγμάτευση επίκαιρων φιλοσοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων, όπως σε περιόδους που οι συγγραφείς θεωρούσαν καθοριστική την πορεία και μονόδρομο προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, όπως συνέβαινε μέχρι τη δεκαετία του 1980, προσπαθούν να καταλάβουν πως και για ποιόν ακριβώς λόγω φτάσαμε εδώ που φτάσαμε και γιατί. Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη μας λογοτεχνίας και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον, οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά από τα έργα τους, έπρεπε να συνειδητοποιήσουν πως υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις λόγου, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις. Ετσι προς μεγάλη απογοήτευση των μεν και συγκρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που προσπαθούσε να καταχωνιάσει πρώτα τα πάντα, με στόχο για να μπορεί μετά άνετα να αμφισβητήσει την προσφορά ενός ολόκληρους λαού και προκειμένου να μεταλλάξει τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και τους αγωνιστές σε «προδότες», η ιστορική λογοτεχνία που

στήριξε, πρόβαλε με επίταση την μετά κυλήσει ευθυνών αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ένα περιττό αν οχι ανούσιο και περιττό αξεσουάρ.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, όταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και όταν οι άνθρωποί την γράφουν, την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Ενα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα των νέων συγγραφέων είναι να μη θεωρούν ποια την Ελλάδα μια ξεχωριστή ήπειρο, που την πλήττουν κατά καιρούς οι θύελλες του έξω κόσμου, αλλα σαν ένα ουρανικό τμήμα αυτού του κόσμου, που μπορεί να εχει ειδική σχέση με το σύνολο, όπως έχουν και τα αλλα τμήματα, συνεπώς υπόκειται και η Ελλάδα στους ίδιους νόμους και όρους να ανταποκρίνεται στα ίδια ερεθίσματα.

Δυστυχώς ο συγγραφέας ταυτίζοντας και αυτό όπως τόσοι συγγραφείς το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντίσταση με τον εμφύλιο και αν δεν το λέει, ανοιχτά αφήνει σαφώς να νοηθεί, καίτι βίωσε από κοντά τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την πόλη και στη γειτονιές, τον αγώνα που έκαναν οι χιλιάδες των αγνών αγωνιστών, με υποθήκη τη ζωής τους για τη ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της

Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, και το 1941-1944 από τους τρεις εξ ίσου βάρβαρους κατακτητές. Αυτά είναι τα δύο καθοριστικής σημασίας ιστορικά γεγονότα-ορόσημα, που σηματοδοτούν την ανάσταση και την ύπαρξη στο χρόνο της σύγχρονης Ελλάδας.

Πουλώντας την ψυχή τους στους ξένους οι εντός και εκτός συνεργάτες είδαν σαν σωτήρες ξανά τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως προηγούμενα είχαν δει τους Γερμανούς, αντί να προσεταιριστούν στην αγκαλιά και τους ώμους του λαού αν ειχαν κάνει το Εθνικό και Πατριωτικός τους καθήκον, . Και μαζί μα τους Τζώνιδες και τα σιδερικά τους ήθραν, στις 4 του Δεκέμβρη του και δεν στις κάνες των Εγγλέζικων τάκτς, στην απελευθερωμένη προ πολλού Ελλάδα, να απελευθερώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες.

Μετά από συγκρούσεις ενός και πλέον μηνός, για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις και στην υπόλοιπη Ελλάδα το ΕΑΜ, δέχθηκε να αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις ειρήνευσης και στις 12 του Φλεβάρη στη βίλα του Π Κανελόπουλου, που πριν από λίγο σαν υπουργός των των στρατιωτικών της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, για την άψογη διακυβέρνηση της χώρας μέχρι στις 4 του από Δεκέμβρη στο το ΕΑΜ και έκλινε ΓΟΝΙ στον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Η «μνήμη του παρελθόντος» ασφαλώς πρέπει να διατηρηθεί ζωντανή γιατί παραπέμπει σε γεγονότα και καταστάσεις, σε ιστορικές αλήθειες, σε συνειρμούς και σε βιώματα, αλλα κάθε αναφορά μας στο χθες οφείλει να έχει μια νηφάλια εγγραφή, χωρίς να δημιουργεί ψυχώσεις και χαρακώματα και κυρίως να μην

διαταραχθεί η ΕΝΟΤΗΤΑ. Γιατί αυτή η ενότητα, είναι που περιέχει τα σπέρματα του γίγνεσθαι και ρίχνει το φως της στο βαθύ μυστήριο της συνοχής και που κάνει, προ πάντων μερικές μεγάλες εποχές και ώρες ακόμα, εκατομμύρια λαό να χαίρεται ή να σπαράζει, να αποφασίζει, να μάχεται, να θυσιάζεται, με τον ίδιο παλμό και μέγεθος, σαν ένας άνθρωπος...

Στο λυκαυγές του 21ου αιώνα, ίσως η μεγαλύτερη συμβολή όλων μας, είναι να δώσουμε τη δυνατότητα στις νέες γενιές να νοιώσουν αυτή την αλήθεια. Και πρέπει γιατί εκείνες θα έχουν τις μεγαλύτερες εκφράσεις στη μνήμη του μέλλοντος, που σκοπό θα εχει αυτό το Αέναο γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας και η δεδηλωμένη, τάση της προς μια ενότητα ολοένα ποιο εσωτερική και ποιο απόλυτη, που πραγματοποιείται προοδευτικά με το ανέβασμα της γνώσης και της συνείδησης. Γιατί όσο ατελέστερη και περιορισμένη-εγκλωβισμένη-παρουσιάζεται η ενότητα των ΜΕΡΩΝ, τόσο χαμηλότερα θα βρίσκεται η στάθμη της Ανθρωπότητας.

Μια βία που εξελίχθηκε σε καθεστώς τρόμου και με τις προγραφές, οδηγούσε στην απορρύθμιση της κοινωνίας. Η ελληνική κοινωνία την εποχή εκείνη είχε καταντήσει τόσο εξατομικευμένη και οι πολίτες τόσο φοβισμένοι για αντίποινα που οι μαζικές συλλήψεις δεν ηταν πιά τόσο απαραίτητες η) Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν αλλο πόλο εξουσίας, με αποστολή την οργάνωση πραξικοπήματων πολιτικών και στρατιωτικών θ) να στρευλώσει την κατοχική, μα και την εμφυλιοπολεμική ιστορία. Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους θα την βιώσουν και τα εγγόνιας μας.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΜΕ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΗΣΑΝ ΓΙΑΤΙ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΝΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΝΑ «ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ» ΟΙ «ΝΙΚΗΤΕΣ».
ΜΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΓΡΑΦΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο λαός μας λαός αγωνιστής, για λόγους που δεν είναι του παρόντος, διδάχθηκε και μεγάλωσε μέσα σ' αυτή την δαιδαλώδη ηθική αλληλουχία. Οι άστεγοι, οι κατοχικοί νεόπτωχοι, οι αφανισμένοι ήταν απλά, τα συναισθηματικά και τα ελεήμονα, το άλλοθι της εγκληματικής επιλογής συνεργασίας του κατεστημένου με τους εκάστοτε κατακτητές με πρώτους τους Αγγλους αποικιστές. Είχε επιβληθεί και επικρατήσει η άποψη, οτι συνεργάζομαι σημαίνει επισημαίνομαι. Με βλέπουν, με ξέρουν, είμαι μαζί τους, κινδυνεύω λιγότερο από ό,τι απ τους αριστερούς και ειδικά απ τους κομμουνιστές

Αλήθεια ποιες υπέρτατες, συντηρητικές και σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν κάποιους ανθρώπους στην εφ' όρου ζωής, ή και αποσπασματικά, να

αναζητήσουν τη βαθύτερη ουσία των πραγμάτων; Τι είναι αυτό που τον εντάσσουν στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί των γεγονότων και των μυστικών της γλώσσας για να τα αποδώσουν; Τι είναι αυτό που τον αναγκάζει να σπάσει και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος, που σχηματίστηκε από την κοινόκτητη καθημερινή της χρήση; Προς τι αυτός ο ακατανόητος, ψυχοφθόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης; Πώς, και κάτω από ποιες συνθήκες και προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση ή, η μεταφυσική βεβαιότητα, οτι σαν διαλεγμένος, αγγιγμένος από κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλείται» να διαδραματίσει τον επώδυνο διαμεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που είναι, κατά κύριο λόγω: ο Ποιητής ερευνητής και αντίστροφα;

Αυτά ειναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία χωρίς να του έχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια τους επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγωντας τα. Πάντοτε, όμως, υποτίθεται ότι ένας συγγραφέας σεβόμενος τον εαυτό του και τον τίτλο του συγγραφέα, θα είναι αντικειμενικός και θα αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από όλα όσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα: από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεότητάς του (Μεσοπόλεμος, Δικτατορία Ιταλό Ελληνικός πόλεμος, , Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος), από απολύτως προσωπικά βιώματα που καθόρισαν τη ζωή του, μέχρι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής, από κλυδωνισμούς του σώματος του πιάσει την πένα στο χέρι.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης, για τα δυσάρεστα και τη χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαρά ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-θα σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πει κανείς, ότι στις όποιες εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, θα συναρμολογηθούν άμεσα με συμβάντα, καταστάσεις και γεγονότα. της εποχής

Οι λέξεις είναι ζωντανές. Πληγώνονται. Οπως και η αλήθεια είναι ζωντανή και πληγώνεται. Το τέρας της δικτατορίας, η συνεργασία στην κατοχή και του εμφυλίου μετά απελευθερωτικά το είδαμε να γεννιέται, να ανδρώνεται, να ενηλικιώνεται, να θεριεύει. Και όμως το ανεχθήκαμε. Με αποστροφή, αλλα το ανεχθήκαμε. Και όμως τα περισσότερα πράγματα τη μικρή μας χώρα, που μερικοί νομίζουν πως είναι ακόμα ο ομφαλός του κόσμου, έχει μια μορφή καρικατούρας, παρωδίας και παραφθοράς. Κανένα όμως τέρας δεν μπορεί να ανδρωθεί και να ενηλικιωθεί, αν δεν καλύπτει άναρχα χώρους ακόμα και σαν καρικατούρα ίσως αισχρά και χυδαία ένα κενό. Καλλιεργεί τα χειρότερα, βρίσκει σαν παράσιτο τροφή παντού γιγαντώνεται, αλλα σε πιο ζωτικό χώρο; Ποιος του το παρέχει δύναμη και τροφή; Οι Νενέκοι του 21 και οι συνεργάτες στην κατοχή. Οι εθνικιστές φασίστες που στήριξαν την τη δικτατορία της 21η Απριλίου του 1967. Αυτοφυές τέρατα ήταν-είναι;

Βέβαια, το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα εξαφανίστηκε η βιβλική και δημοσιογραφική κάλυψη αυτού του τέρατος και του αντίστοιχου πολιτικού γίγνεσθαι. Το τέρας που προέκυψε, υπέθαλψε, υποθάλπτει και ζωντανεύει κατά καιρούς, όπως μετά την πτώση της πρόσφατης δικτατορίας, προκειμένου να στηρίξει το φοβικό κατεστημένο, που για να επιβιώσει. Δεν δίστασε να στηριχθεί στις χουντοφασιστοειδείς νυχτερίδες Βαμπίρ. Αλλά ποιος τους προμηθεύει το αίμα που πίνουν; Ποιος ακονίζει τα δόντια τους; Οπως ο ποιητής, ετσι και ο λογοτέχνης και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να είναι αντικειμενικός ζει πολιορκημένος: ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας κα την ένταση της στιγμής, που τις γέννησε.

Γιατί η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία ο πόλεμος: Αλβανικό, κατοχικός και εμφύλιος, μπορεί να τελείωσε. Ποτέ δεν έπαψε, όμως, να υπάρχει σαν αίσθηση πάντα παρών και ο τραυματικός απόηχος του, να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενός υπόκωφου πανικού για το λαό, να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά τους ήλιου και η γη κατά καιρούς να σκοτεινιάζει» ξανά, που λέει και ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης εποχής όταν δεν καταγράφονται σωστά, αληθινά και δίκαια, δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βάρυναν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να έχουμε ικανούς συγγραφείς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως απερίσπαστοι από πάντως είδους συμφέροντα και ιδεοληψίες. Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχολικές, τις πονεμένες και κατεστραμμένες ψυχές και σκέψεις, τις έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο δρόμο τους. Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, διωγμένοι και οι παρά μελημένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυά τους θα ηταν γόνιμα συστατικά ιστορίας και ζωής!

Η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Αρκούνταν να περιγράφει ανθρώπινες περιπέτειες και δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγω απασχολούνταν με τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολιτικών θεωριών και των αποφάσεων, που εκπορεύονταν από αυτούς. Περιέγραφε την εξουσία και την κοινωνία, μαζί με τα υλικά τους θεμέλια, με αλλα λόγια την οικονομία και τα καπρίτσια της άρχουσας τάξης. Κατά συνέπεια τρέφονταν από την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με παράνομα «νομιμοποιητικά» σχήματα, με άλλοθι για συγκαλύψει και με προσχήματα κατά κύριο λόγω, όσες φορές αυτά χρειαζόταν.

Τι θα μπορούσε να είναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει στο προσκήνιο. Οι

συγγραφείς και οι ιστορικοί στη συγγραφή των ιστορικών δεδομένων ξεχνούσαν, σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, έχει ένα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της Γαλλικής Επανάστασης.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε...Στο περιστύλιο της ζωής. Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, όπως είχαμε αρχίσει να τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Από αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφύγει και η νεοελληνική ιστορία και ειδικά: Η δικτατορική, η κατοχική και του εμφυλίου πολέμου, μα και αυτή δικτατορία του 1967..

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, όπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ένα είδος που, αν και προϋπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, στις νέες συνθήκες καθοριστικής σημασίας γεγονός. Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις. Το είδος αυτό θυμίζει μυθιστορηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγγινούσε και συνάρπαζε με την περιγραφή τους πολλούς και ειδικά τους νικητές. Οι οποίοι συχνά την χρηματοδοτούσαν.

Σε αυτό το υβριδιακό είδος ανήκουν, και τα δικά μας τα πιο πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21 και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου και ειδικότερα μετά την πτώση τους χούντας και την μεταπολίτευση. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων. Σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες. Εκεί όμως που πολλοί συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκευάζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι. Ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου φαινόμενου και εν εξελίξει γεγονότων .

Αλλωστε γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν έξω από τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού; Οι περισσότεροι είχαν βρει τη χρυσή τομή, που τους οδηγεί από τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου ,και από την άλλη στη στήριξη της πολιτείας-δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω την κατοχική και την μετά κατοχική ιστορία, αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης, αλλα και τις όποιες άλλες επαγγελματικές και μη διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα. Μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ένα χώρο καθαρά λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά

δεν μετείχαν της επιστήμης την ιστορία. Σήμερα δεν είναι έτσι και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών : Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, ΗΠΑ, Ρωσία, και όποιων άλλων χωρών που εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, τα δικά μας της Κύπρου και τον διαμελισμό της, που πολλά τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα ή για να μην έρθουν στο φως μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μην αποδεχθεί στο σύνολο το μέγεθος του εγκλήματος που έχει διαπράξει η «ηγεσία πολιτική και στρατιωτική» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενη με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δωσιλογισμό μετά την απελευθέρωση, υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νέο αποικιοκράτες Αγγλο-Αμερικάνους και τώρα στις δαγκάνες του διεθνούς κεφαλαίου.

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, αλλά διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική και δημόσια. Και όμως υπάρχουν πτυχές απ το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη απ τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς συγγραφείς της κατοχικής και της μετά κατοχικής ιστορίας.

Και ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν, να έχουν σκόπιμα ενταφιαστεί απ την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό. Ειναι οι στιγμές, που λόγω της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν καλύφθηκαν με ένα παχί πέπλο σιωπής. Ενα αδιαπέραστο μολυβδαίνιο πέπλο σιωπής καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Μα και της εφτάχρονης δικτατορίας . Από αυτά τα θύματα, δεν επιτρέπεται «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα απ την αδυναμία μας, να τους προσφέρουμε: τη μνημοσύνη»

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥ

ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΤΟΜΕΣ

ΕΓΙΝΑΝ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΑ. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΕΘΕΛΟΝΤΗ

Ο γράφον είναι ενας απ τους αγωνιστές της κατοχής και αντί χουντικού αγώνα, που από κάποια εύνοια των βιολογικών νόμων έχουμε ακόμα απομείνει απ τη μεγάλη, την αναρίθμητη στρατιά των Εθελοντών της Εθνικής ΕΑΜικής Αντίστασης. Της Αντίστασης που μας οδήγησε στα χρόνια της χρυσής μας Νιότη, στην μεγαλύτερη πατριωτική έξαρση και στη δημιουργία του ανεπανάληπτου δίπλα στο Αλβανικό και του Αντιστασιακού ΕΠΟΥΣ. Ένα ΕΠΟΣ που μαζί με το ΕΠΟΣ της Αλβανίας λάμπρυναν την Νεότερη ιστορία της Πατρίδας μας. Και που έκτοτε αναλογιζόμενοι οι επιζώντες την τότε κοσμογονία:

Αθελα ξανά βιώνουμε τους συνειρμούς, τους παραλληλισμούς, τις παρομοιώσεις, τις ταυτίσεις και τις αναγωγές των γεγονότων, που αβίαστα μας οδηγούν στο σήμερα και το έγκλημα που διαπράξαμε με την κατάληξη που είχε αυτός ο υπέροχος Εθνικός αγώνας. Τον οποίο αντί να αξιοποιήσουμε καταχωνιάσαμε, όμως αυτός «:Νάτος Ππετιέται» έρχεται για να θυμίσει την ύπαρξή του. Και απαντούν στο αναπάντητο ακόμα για μερικούς ερώτημα, για το

πώς δομήθηκε, έδρασε και νίκησε η Αντίσταση τους τρις κατακτητές και την ντόπια τότε τρόϊκα και όποιους άλλους «προθύμους».

Στη διαρκή και αέναη πορεία της ανθρώπινης κοινωνίας προς το μέλλον σημειώνονται κάποτε ορισμένες ξαφνικές αλλα ώριμες εξάρσεις και ανατάσεις, που γρήγορα με το δυναμικό τους μεγαλείο, καταυγάζουν, σαν πρωϊνός ήλιος, τους γύρω σκοτεινούς ορίζοντες και δημιουργούν Νέα, υψηλής σύνθεσης και στάθμης επαναστατικά γεγονότα. Γεγονότα που αλλάζουν άρδην την όλη κοινωνική ατμόσφαιρα και τον τρόπο ζωής και τις σκέψεις των ανθρώπων.

Ενα τέτοιο σημαντικό κοσμό-ιστορικό γεγονός, με βαθιές ρίζες στην ελληνική ψυχοσύνθεση και την αναγκαιότητα των στιγμών, σημειώθηκε το 1821. Ένα εξ ίσου σημαντικό γεγονός είναι αυτό του Αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής: Οκτώβρης του 40-Οκτώβρης του 1944, (ΕΑΜ). Και αυτό του 1958, που σε απόσταση αναπνοής απ την βασιλό-Μεταξική δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο και τον εμφύλιο την ανάδειξη της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστερά (ΕΔΑ), σε Αξιωματική Αντιπολίτευση και το πρόσφατο γεγονός, στις 6η του Μάη και την 17η του Ιούλη 2012, που ο λαός σε πείσμα των εντός και εκτός Ελλάδας συντηρητικών και διαπλεκόμενων δυνάμεων, ανέδειξε την Αριστερά με άξονα τον ΣΥΡΥΖΑ για δεύτερη φορά Αξιωματική αντιπολίτευση.

Αυτές είναι μερικές αφετηρίες, μεγάλοι, ένδοξοι σταθμοί, που σφράγισαν την Νεότερη ιστορία του Εθελοντή λαού και της Αριστεράς της χώρας μας, όταν πάλι «όλα τα σκιάζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά» και τώρα υπό την παχυλή σκιά των μηχανισμών της εσωτερικής τρόϊκας.

Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη. Μια δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώνει σε μια γροθιά, τις συνειδήσεις των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας αυτή ανεξάρτητα απ τις όποιες επιμέρους διαφορές: Μετά την κατοχή της χώρας απ τους Γερμανούς, το όραμα ηταν η απελευθέρωση και η ιδέας ο εθελοντισμός.

Ετσι, όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατάρρευση του μετώπου και την κατοχή της χώρας από τους τρις κατακτητές, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ την πολιτική ηγεσία μαζί με τον επίορκο Βασιλιά. Την δημιουργία, από τους επίορκους στρατηγούς το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, μόνο η οργάνωση του λαού σε μια γροθιά και ένας πρωτότυπος εθελοντικός και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Όπως τότε μέσα σε λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, που αποτελούσε τον φορέα της υλοποίησης του οράματος για λευτεριά και Εθνική ανεξαρτησία, έτσι και τώρα μετά την συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ, για την απαλλαγή της χώρας απ τα Μνημόνια και την επιτήρηση. Και στο βαθμό που δυνάμωναν οι πολιτικές οργανώσεις, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ, τα Αντιστασιακά κόμματα και στο πλάϊ τους μεγάλωνε ο αριθμός των πατριωτών: Παλαιοί δημοκράτες πολιτικοί, επιστήμονες, κορυφαίοι παράγοντες της δημόσιας και κοινωνικής

ζωής, κληρικοί και όλος ο Λαός, που βαθιά πληγωμένος από την ταπείνωση και την εθνική συμφορά μεγάλωνε, έγινε χείμαρος και πιο μαχητικός. Εγινε το φόβητρο των κατακτητών, του προδότη, του ληστή, του ζωοκλέφτη και του καταπατητή.

Στα χρόνια της κατοχής δεν υπήρχε η συγκροτημένη ελεύθερη πολιτεία. Μετά την κατάκτηση της χώρας είχαν διαλυθεί τα πάντα. Οι Ελληνες όμως με την πατρογονική τους κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατεράδων του 21, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να νικήσουν. Και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της μάχης της Κρήτης να μείνουν σε εθνική νάρκη και εθελούσια δούλοι. Αφού λοιπόν, είχαν διαλυθεί τα πάντα ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Αυτό Επιστρατεύτηκε. Ειναι ο εθελοντής αυτός που έδωσε αυτόν τον σκληρό και άνισο αγώνα κατά των κατακτητών και νίκησε, όπως νίκησε και στην Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Το πώς ο νικητής, ο θριαμβευτής ελληνικός στρατός υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει άρον άρον τα εδάφη που πότισε με το αίμα του, προκειμένου να μην εγκλωβιστεί στα αλβανικά βουνά, όταν επέδραμαν κατά της Ελλάδας οι ορδές του Χίτλερ. Ειναι ένα θέμα που δεν είναι του παρόντος. Βέβαια υπάρχει μια τεράστια διαφορά ανάμεσα στον επιστρατευμένο και στον Εθελοντή πολεμιστή.

Ο στρατιώτης στρατεύεται απ την Πολιτεία υποχρεωτικά και η ενδεχόμενη άρνησή του, επισύρει εις βάρος του βαρύτατες κυρώσεις και ποινές ακόμα. Και κάτι ακόμα που δεν το έχει ο εθελοντής πριν ακόμα ξεκινήσει για τη μάχη: η Πολιτεία του παρέχει επένδυση, υπόδεση, διατροφή και εξοπλισμό. Και το βασικότερο ο επιστρατευμένος, εκτός του οτι θα αποτελέσει μέρος του οργανωμένου εθνικού στρατού, θα έχει αρωγό και συμπαραστάτη του το συντεταγμένου κράτους, την οργανωμένη επιμελητεία, τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς και κυρίως όταν μπει στη μάχη θα καθοδηγείται από το Γενικό Επιτελείο, κάτι που ο εθελοντής οχι μόνο δεν τα είχε, αλλα αν ήθελε να φέρει σε πέρας το έργο για το οποίο αυτό επιστρατεύτηκε, έπρεπε όλα αυτά να τα δημιουργήσει από μόνος του. Και αυτά πάντα σε εθελοντική βάση με εφόδια τα ιδεολογικά του πιστεύω, τις αξίες και τα οράματα που μας έδωσαν οι πρόγονοι.

Τον αγωνιστή δεν τον υποχρεώνει κανένας να βάλει σε κίνδυνο τη μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του. Η πατριωτική του συνείδηση και μόνο του το επέβαλε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία λέει σε μια ωδή του ο ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Και οι δυο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν στον αγωνιστή της Αντίστασης και κυρίως της ΕΑΜικής.

Με την αυτό Επιστράτευση ο αγωνιστής, εκτός του οτι έβαζε σε κίνδυνο τη δική του ζωή, με βάση την αλληλέγγυα ευθύνη που εφάρμοζαν οι κατακτητές, έβαζε στον ίδιο κίνδυνο και τη ζωή των υπολοίπων μελών της οικογένειας, του συγγενικού, ακόμα και του φιλικού κύκλου. Ενα αλλο, εξ ίσιου μεγάλο και καθοριστικής σημασίας γεγονός, που είχε να αντιμετωπίσει ο εθελοντής σε σχέση με τον επιστρατευμένο, είναι το γεγονός οτι η προσχώρησή του εθελοντικά

στην Αντίσταση, αφού δεν ειναι γενική, και κυρίως υποχρεωτική, όπως στην περίπτωση της επιστράτευσης, είναι και η διαταραχή της οικογενειακής γαλήνης και συνοχή της οικογένειας και ειδικά στις οικογένειες που δεν αντιλαμβάνονταν με τον ίδιο τρόπο την ανάγκη να οργανωθεί Αντίσταση.

Για την μονογαμική-αντροκρατούμενη οικογένεια την εποχή εκείνη, ο άντρας αντιστοιχούσε με τον ήλιο, ο Ηράκλητος: εφιστούσε την προσοχή στην παραδοχή πως ακόμα και ο ήλιος, αν τολμήσει να απομακρυνθεί έστω και κατά ένα μέτρο από την καθορισμένη τροχιά του-θέση, θα προκαλέσει τέτοια αναταραχή, της οποίας πρώτο θύμα δεν θα είναι μόνο ο ίδιος...Και όμως αυτός ο «ήλιος» ενώ γνώριζε οτι «αν τολμήσει να απομακρυνθεί» θα είναι ο ίδιος θύμα, προκειμένου να συμμετάσχει σε αυτό τον υπέροχο αγώνα για τη λευτεριά, δεν δίστασε να «απομακρυνθεί απ την τροχία του», προκειμένου να απελευθερωθεί η χώρα.

Βέβαια, το σθένος με το οποίο ο καθένας συμμετάσχει στην διεξαγωγή αυτού του αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, απ την τριπλή κατοχή και την ήττα του Ναζισμού, ευλόγως έχει υμνηθεί απ τους ποιητές σαν αρετή: η αρετή του γενναίου ήθους μπροστά στους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, και εύστοχα ο λόγος του Θουκυδίδη: «και επί τοις δεινοίς ευέλπιδες». Ομως ο ωραίος αυτός αγώνας για τη λευτεριά άφησε πίσω του αρκετές χιλιάδες νεκρούς και εκατοντάδες δια βίου αναπήρους και αρκετά οικογενειακά δράματα.

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που η εθελοντική ένταξη στην Αντίσταση, κάτω απ το βάρος των ατομικών και οικογενειακών αναγκών, καθώς και υπό την απειλή πλήθος κινδύνων που διέτρεχαν αυτοί, που άφησε πίσω του ο εθελοντής προέκυψαν προβλήματα διάλυσης δεσμών, μνηστείας και διαζυγίων ακόμα. Και οχι μόνο. Στον διακρατικό πόλεμο οι εμπόλεμες κυβερνήσεις για να συμμετάσχει-συνεισφέρει ο στρατιώτης αδιατάραχτα στον πόλεμο, πρέπει να ξέρει πως η συντήρηση εκείνων που άφησε πίσω του είναι εξασφαλισμένη. Και πράγματι παίρνονται τέτοια μέτρα. Ενώ του εθελοντή οχι μόνο δεν συντηρούνται και δεν προστατεύονται, αλλα από τη στιγμή που θα γίνει γνωστή η συμμετοχή του στην Αντίσταση, αρχίζει ένας ατελείωτος Γολγοθάς βασάνων και αντίστοιχων συνεπειών και ταπεινώσεων.

Και κάτι ακόμα πιο τραγικό: Ο επιστρατευμένος όταν συλληφθεί θεωρείται αιχμάλωτος πολέμου. Και σαν αιχμάλωτος δεν εκτελείται, δεν βασανίζεται και αν συμβεί να είναι τραυματίας περιθάλπεται. Η σύμβαση της Γενεύης του καλύπτει-εξασφαλίζει οχι μόνο τη ζωή, αλλα του εγγυάται ολα τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και τα έξοδα επιστροφής στη χώρα της καταγωγής του μετά τη λήξη του πολέμου.

Ενώ τα βάσανα του επιστρατευμένου αιχμαλώτου πολέμου τελειώνουν με τη σύλληψή του, του εθελοντή με τη σύλληψή του αρχίζουν. Και αυτό γιατί για τον εθελοντή η σύμβαση της Γενεύης δεν ισχύει. Ο συλληφθής εθελοντής αιχμάλωτος, σπάνια φτάνει στη βάση του εχθρού και πιο σπάνια στο στρατόπεδο. Αν συνέβαινε δε να είναι και τραυματίας, τελειώνει με την χαριστική βολή αφού ο εκτελεστής του, αν δεν επιβραβεύεται δεν επιπλείτεται πολύ περισσότερο δεν τιμωρείται.

Ο εθελοντής βασανίζεται για να δώσει τις χρήσιμες για τον κατακτητή πληροφορίες. Πληροφορίες που μπορούν να βοηθήσουν στη σύλληψη και άλλων εθελοντών ανταρτών η και ολόκληρη τη μονάδα που υπηρετούσε ο συλληφθής. Επειτα είναι και το κόστος της περίθαλψής του τραυματία η διατροφή και η φύλαξη. Δεδομένα που έχουν άμεση σχέση με την απόσπαση μάχιμης δύναμης για τη φύλαξη και κόστος για τη διατροφή του. Ο εθελοντής είναι συνειδητά δεδηλωμένος εχθρό του κατακτητή. Συνεπώς η εκτέλεση ηταν η πιο προσφιλής και λυσιτελής πράξη.

Την τέτοια βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής, την δικαιολογούσε με το σκεπτικό ότι, αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδόθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση έστω Κούϊσλιγκς ΕΣΥ ανθρωπάκι μου, γιατί δεν πειθάρχησες στις αρχές και τους νόμους, αν οχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβέρνησης» οπως πειθάρχισαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου; Ποιος είσαι ΕΣΥ, που οχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου και μια κατοχή σαν τη γερμανική, οχι μόνο δεν πειθάρχησες, αλλα και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες οτι παίρνοντας το όπλο θα είχες να αντιμετωπίσεις ένα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο;

Βίωσα προσωπικά απ το ξεκίνημα την Αντίσταση και από προσωπική εμπειρία ξέρω πως υπήρξαν πολλές Αντιστασιακές οργανώσεις στη χώρα μας. Εκτός απ το ΕΑΜ, ο ΕΔΕΣ (μέχρις οτου δεν ενέδωσε στον πειρασμό...), και πολλές μικρότερες που έδρασαν σε τοπικό επίπεδο όπως η ΠΕΑΝ και η ΣΚΚΑ για ένα μικρό διάστημα, μα και ατομικές ακόμα που πολέμησαν τους κατακτητές. Ομως κατά γενική ομολογία το ΕΑΜ και το στρατιωτικό σκέλος του ο ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ ηταν η σπονδυλική στήλη της Αντίστασης.

Αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις Αντιστασιακές οργανώσεις, είναι το γεγονός οτι όλες οι άλλες οργανώσεις έδρασαν τοπικά, ενώ το ΕΑΜ είχε σε πανελλαδική κλίμακα δράση. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς πως το ΕΑΜ είχε οργανώσεις και στο πιο μικρό και απόμακρο χωριό.

Κάθε χρόνο στις 7 Ιουλίου, γιορτάζουμε την παγκόσμια ημέρα του εθελοντή αιμοδότη. Με το σύνθημα χαρά σε εκείνον που το χέρι του : «Απλώνει αίμα για να δώσει, άνθρωπο για να σώσει»,(προς τιμή του). Ο καθένας αντιλαμβάνεται τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο αιμοδότη που το χέρι του απλώνει Ανθρωπο «για να σώσει» σε σχέση με τον εθελοντή αγωνιστή που το κορμί του έβαλε εθελοντικά Βορρά Πατρίδα και Λαό να Σώσει.

Και όμως όπως γράφω πιο πάνω, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το απαύγασμα, αυτό το εθνικό-πατριωτικό αγίασμα. Αυτό το πύρωμα της καρδιάς και του Νου, αντί να το προβάλουν σαν πρότυπο ζωής του Ελληνα και για το μέλλον, ντοπαρισμένοι απ τα ταξικά και ατομικά συμφέρονταν χρησιμοποιώντας τον αντί κομμουνισμό σαν εργαλείο, χωρίς να σκεφτούν Ελλάδα και λαό, οχι μόνο το αγνόησαν αλλα και τον πολέμησαν με το όπλο και την πένα!!! Αλήθεια γιατί εκτός απ το όπλο χρειάστηκε και η ΠΕΝΑ;

Αυτές ακριβώς οι αδικαίωτες Αντιστασιακές δυνάμεις είναι, που υποχρεώνει κατά διαστήματα την άρχουσα τάξη, να ψηφίζει εκλογικούς νόμους κομμένους κάθε φορά στα μέτρα της. Να καταφεύγει σε κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και στρατιωτικές δικτατορίες για να επαναβεβαιώσει-εδραιώσει την πάντα Δοτή και στηριγμένη στα ξένα όπλα εξουσία. Ηταν σε τέτοια έκταση η αντιπαράθεση με το λαό, τέτοια η υποταγή στους ξένους και τέτοια η διάβρωση σε όλους τους θεσμούς και τους αρμούς του κράτους, που και ο ίδιος ο Κ. Καραμανλής, εκτός που είπε εκείνο το αμίμητο «Ποιος επιτέλους κυβερνά αυτή τη χώρα», όταν κατέβηκε από το Αεροπλάνο ερχόμενος από το Παρίσι, πριν μπει στο αυτοκίνητο, (λένε οτι ρώτησε) «ποιος είναι οδηγός» του αυτοκινήτου στο οποίο θα έμπαινε...έχοντας ίσως κατά Νου αυτό που έγινε με τον Βενιζέλο τον οποίο ενώ σκότωσαν με δεκάδες σφαίρες. Μπορεί να κάθισαν στο σκαμνί μερικοί, δεν δικάστηκαν οι πραγματικοί δολοφόνοι!

Οταν έρθουν στο φως τα αληθινά ντοκουμέντα, θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, όταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγή με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος. Θα καταλάβουμε, αν θυμιθούμε τους συγγραφείς που έδιναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς που κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, μα και αυτού του εμφυλίου

Η ιστορία, όπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές , κοινωνικέ ή όποιες άλλες ιδέες και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγαλύτερη σημασία από άλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι απ τη μια η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και απ την άλλη η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50. Αυτά έχουν πάψει πια κυριαρχούν εδώ και καιρό, και ένα μεγάλο μέρος της έχει ήδη πολτοποιηθεί. Ετσι βλέπουμε όλο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς απ τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε στο διάβα των αιώνων, αλλα και των νεώτερων χρόνων με πιο προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση.

Επρόκειτο, δηλαδή, πραγματικά για μια κατάσταση που άφηνε να νοηθεί, οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι, που σφράγισαν την νεοτερικότητα, ενυπάρχουν πια με ένα ευρύ αναστοχασμό,. Με λιγότερες βεβαιότητες και περισσότερες αμφιβολίες. Κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν όχι μόνο το τέλος της ιδεολογίας, αλλά και της ιστορίας, το τέλος της τέχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα της ιδεολογίας. Μια καινούργια

ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν πια το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την πραγμάτευση επίκαιρων φιλοσοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων, όπως σε περιόδους που οι συγγραφείς θεωρούν καθοριστικές στην πορεία προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, όπως συνέβαινε μέχρι τη δεκαετία του 1980, προσπαθούν να καταλάβουν πως, και για ποιόν ακριβώς λόγω φτάσαμε εδώ που φτάσαμε και γιατί; Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη μας λογοτεχνία και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Το ίδιο θα βρεθούν οι ιστορικοί, οι συγγραφείς και λογοτέχνες, που συνειδητά ή εκ προθέσεως συμμετέχουν όχι μόνο στην επανεγραφή, αλλα και την διαστεύλωση της ιστορίας του Β Παγκοσμίου Πολέμου. Ο παγκόσμιος πόλεμος δεν ήταν «ένα ατύχημα». Δεν είναι το αποτέλεσμα της επιθυμίας του ενός και του άλλου δικτάτορα :του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και οι απομιμήσεις του Φράγκο, του Σαλαζάρ και του Μεταξά.

Ο πόλεμος έχει τις ρίζες; Του στις αδυσώπητες αντιθέσεις και αντιφάσεις των Διεθνών καπιταλιστικών συμφερόντων. Οι πολεμικές ενέργειες παγκοσμίως επέφεραν το θάνατο 53,447,000 ανθρώπων και το οικονομικό κόστος, εκτιμήθηκε σε 1,5 τρις δολάρια εις βάρος των αναγκών του ανθρωπίνου γένους. Αν σε αυτό προστεθεί με βάση τη συμφωνία της Χάγη του 1905, που πρόβλεπε την διατροφή των στρατών κατοχή από τους λαούς των κατακτημένων χωρών, τότε τα μεγέθη αυτά στα δυο τρις δολάρια.

Σκοπός της επανεγραφή σκοπό έχει να απαλλάξεις τους πρωταγωνιστές του πολέμου, από τους φρικτούς απολογισμούς αυτού του πολέμου και κυρίως τα πραγματικά γεγονότα και τους πρωταγωνιστές που θέλουν να «ΛΗΣΜΟΝΗΘΟΥΝ» οι ανά τον κόσμο πρωταγωνιστές του πολέμου, πολλοί και στην Ελλάδα, παρά το συγκριτικά μεγαλύτερο ποσοστό του 7% των απωλειών στο σύνολο τους πληθυσμού.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον. Οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά απ τα έργα τους, έπρεπε να συνειδητοποιήσουν πως υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις λόγου, σκέψης, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις. Ετσι προς μεγάλη απογοήτευση των μεν και συγρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που προσπαθούσε να καταχωνιάσει πρώτα τα πάντα, με στόχο για να μπορεί μετά άνετα να αμφισβητήσει την προσφορά ενός ολόκληρους λαού και προκειμένου να μεταλλάξει τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και τους αγωνιστές σε «προδότες»,

η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία που στήριξε, πρόβαλε με επίταση την μετακύληση ευθυνών, αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ένα περιττό αν οχι άχρηστο αξεσουάρ.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, όταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και όταν οι άνθρωποί την γράφουν, την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Ενα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα των νέων συγγραφέων είναι να μη θεωρούν πια την Ελλάδα μια ξεχωριστή ήπειρο, που την πλήττουν κατά καιρούς οι θύελλες του έξου κόσμου, αλλα σαν ένα ορανικό περίκλειστο τμήμα αυτού του κόσμου, που μπορεί να έχει ειδική σχέση με το σύνολο, όπως έχουν και τα αλλα τμήματα, συνεπώς υπόκειται και η Ελλάδα στους ίδιους νόμους και ανταποκρίνεται στα ίδια ερεθίσματα.

Στην ανιστόρητη αυτή εποχή. Και λέω ανιστόρητη γιατί, ενώ ολοι γνώριζαν και πολλοί ζώντες ακόμα γνωρίζουν, ότι ούτε σκέψη αλλά ούτε και πρόθεση υπήρξε να καταλάβει το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ ένοπλα την εξουσία, την οποία είχε και παράδωσε. Τα γεγονότα της αναίμακτης απελευθέρωση της Αθήνας το απέδειξαν. Οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας τηρήθηκαν με ευλάβεια και στο ακέραιο από μέρους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Η παραβίαση και η αθέτηση έγινε από τους Αγγλους και τους 4η Αυγουστιανούς, που γύρισε ατόφια από το Κάϊρο.

Το Κάϊρο όπου η κυβέρνηση του Καϊρου, ηταν ένα υποκατάστατο του Forein Offis ποτέ και απ κανέναν δεν αμφισβητήθηκε. Ο Αγγλος πρεσβευτή Λήπερ, ηταν αυτός που έκανε το γενικό κουμάντο χωρίς καν να ενημερώνει για τις πράξεις που αφορούσαν άμεσα ή και έμμεσα την Ελλάδα. Ηταν ένας κυνικός ύπατος αρμοστής, που ούτε τον ίδιο τον Τσουδερό δεν ενημέωνε για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα.

Ηταν τόσο απαράδεκτη και προκλητική η συμπεριφορά του για τα ελληνικά πράγματα και πλήρης άγνοια, που ανάγκασε τον Πρωθυπουργό Τσουδερό στις 3/10/43 απευθυνόμενος προς τον κ Λύπερ λέγοντας του : «Γνωρίζετε οτι από διετίας εκρατήθημεν παρά των αρμοδίων Βρετανικών υπηρεσιών μακράν πάσης επαφής με την Ελλάδα και οι εκεί ενεργειές σας, είτε πολιτικής φύσεως, είτε επαναστατικής φύσεως, ήσαν και παραμένουν εις ημάς άγνωστε»

Τα αρχεία και άλλα στοιχεία που ήρθαν στο φως, περιέχουν πληθώρα ομολογιών του ίδιου του Τσωρτσιλ και άλλων παραγόντων, ότι ήθελαν να επιβάλουν με τη βοήθεια και τη συμπαράσταση των ιδίων των Ελλήνων, που δέχθηκαν με υποθήκες την ένοπλη Αγγλική επέμβαση και την μετά πολεμική εξάρτηση!

Κα επειδή καμιά άρχουσα δεν μπορεί να υπάρξει επί μακρών, χωρίς αγωνιστές και ήρωες. Και κυρίως χωρίς ένα εκτεταμένο παρακράτος. Σε αυτό το παρακράτος συμμετείχε ό,τι πιο πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα, προκειμένου μεταλλάξει τους αγωνιστές σε προδότες και τους και τους προδότες σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Η βία και η Δικαιοσύνη ήταν αυτές που μετέτρεψαν τη βία σε ΥΒΡΗ...Με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση», αλαζονεία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των

ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες ιδέες, αξίες και πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος.

Και τότε όπως γράφω και πιο πάνω, ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του για τα δυσάρεστα και τη χαρά, για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαρά ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-να σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πει κανείς ότι στις όποιες εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα από συμβάντα, καταστάσεις και γεγονότα. Οπως ο ποιητής, ετσι και ο λογοτέχνης και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να είναι αντικειμενικός, ζει πολιορκημένος, ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας και την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Η μνήμη του παρελθόντος» ασφαλώς πρέπει να διατηρηθεί ζωντανή, γιατί παραπέμπει σε γεγονότα και καταστάσεις, σε ιστορικές αλήθειες, σε συνειρμούς και σε βιώματα, αλλα κάθε αναφορά μας στο χθες οφείλει να έχει μια νηφάλια αναφορά και εγγραφή, χωρίς να δημιουργεί ψυχώσεις και χαρακώματα και κυρίως, να μην διαταραχθεί η ΕΝΟΤΗΤΑ. Γιατί αυτή η ενότητα, είναι που περιέχει τα σπέρματα του γίγνεσθαι και ρίχνει το φως της στο βαθύ μυστήριο της συνοχής και που κάνει, προ πάντων μερικές μεγάλες εποχές και ώρες ακόμα, εκατομμύρια λαό να χαίρεται ή να σπαράζει, να αποφασίζει, να μάχεται, να θυσιάζεται, με τον ίδιο παλμό και μέγεθος, σαν ένας άνθρωπος...

Στο λυκαυγές του 21ου αιώνα, ίσως η μεγαλύτερη συμβολή όλων μας, είναι να δώσουμε τη δυνατότητα στις νέες γενιές, να νοιώσουν αυτή την αλήθεια. Και πρέπει γιατί εκείνες θα έχουν τις μεγαλύτερες εκφράσεις στη μνήμη του μέλλοντος, που σκοπό θα έχει αυτό το Αέναο γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας και η δεδηλωμένη, τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική και πιο απόλυτη, που πραγματοποιείται προοδευτικά με το ανέβασμα της γνώσης και της συνείδησης. Γιατί όσο ατελέστερη και περιορισμένη-εγκλωβισμένη-παρουσιάζεται η ενότητα των ΜΕΡΩΝ, τόσο χαμηλότερα θα βρίσκεται η στάθμη της Ανθρωπότητας.

1821-1941944

ΕΙΝΑΙ ολοφάνερη η ταυτότητα της ελληνικής Επανάστασης με την Εθνική Αντίσταση του ΕΑΜ 1941-1944. Εχουν μια τέτοια τέτοια ταύτιση που δεν υπάρχει η μια χωρίς την άλλη, συνεπώς «Οπως δεν μπορείς να σβήσεις το Μεσολόγγι, τα ψαρά τη Χιό και το Γούγκι, έτσι δεν μπορείς να σβήσεις και την Εθνική Αντίστασης » Αλήθεια κυβερνήτες δεν γνωρίζετε ακόμα οτι μόνο το σήμερα σας ανήκει και οχι το αύριο; Και οτι το αύριο ανήκει πάντα στο λαό και την ιστορία, με την οποία θα διδαχθεί η κάθε επόμενη Γενιά;

Στις 26 του Σεπτέμβρη 1815 ιδρύεται η ποιο βάβραρη Ιερή συμμαχία αμέσως μετά το Βατερλώ.του Ναπολέωντα. Τότε όλοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίων των εξεγερμένων λαών και θέλουν να εξαφανίσουν κάθε τι που ενέπνευσε η Γαλλική Επανάσταση και ειδικά εναντίον της ελληνικής με έργα

και βοήθεια τους Τούρκους και όχι μόνο με συμβουλές να θέλουν να την πνίξουν και να διατηρήσουν αυτοκρατορία άθικτη που την είχαν ανάχωμα στους Ρώσους, αλλά κυρίως για το στραγκάλισμα των εξεγερμένων λαών.

Σε όλα τους τα Συνέδρια και τις συναντήσεις από Λάϊμπαχ τη Βερόνα κλπ μέχρι το 1827, που έγινε ο ιστορικός συμβιβασμός και φυλάκισαν τους αγωνιστές που ήθελαν να μη παρεκλίνει η Επανάσταση από τον αρχικό της σκοπό και στόχο κατάληγαν πάντα σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και όποιου άλλου κινήματος.

Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο και από αυτόν ακόμα τον Μέτερνίχ τον έπαιξε η Αγγλία, η υπόδικη και υπόλλογη συντηρητική Αγγλία για τις τύχες των λαών επί 500 και πλέον χρόνια τυραννικής δεσποτείας. Μυστικό Σύμβουλος του Σουλτάνου και χοτηγός του ένα ήθελε από τον Σουλτάνο: το πνίξιμο της Ελληνικής Επανάστασης.

Μα και όταν ο Καποδίστριας πήγε όντας Αρχηγός κράτους μαζί με τον Ρώσο πρέσβη στο βασιλιά της Αγγλίας, ο Βασιλιάς είπε στον Πρέσβη έμαθα ότι έχετε και τον Πρίγκιπα μαζί Σας : Ξέρετε πολύ καλά κ Πρέσβη ότι δεν συμπαθώ τους Επαναστάτες»...Ενώ λοιπον ο Βασιλιάς των χαρακτήριζε Επανάσταση, οι έλληνες (Χείρες μεν Ισαάκ φωνή δε Ιακώβ) τον έσφαξαν σαν αρνί γιατί ήταν συντηρητικός. Και το πιο τραγικό ενώ κλείνουν σχεδόν δυο αιώνες από τη δολοφονία του, ο φάκελος Καποδίστρια παραμένει απόρρητος.

Και επειδή πριν εγκαταλύψει ηττημένη την Ελλάδα τον Μάρτη του 1947 η Αγγλία, η Αμερικανική είχε διείσδυση στην Ελλάδα είχε προ πολλού (βέβαια, βρήκε αρκετά έτοιμα τον εμφύλιο από τους Αγγλους από το 1827-8) πράκτορες και Γερμανούς ακόμα «προθύμους» και «διαθέσιμους» και επιπρόσθετα οι Αγγλοι τους είχε αρχίσει και τον εμφύλιο να τον ολοκληρώσουν οι ΗΠΑ, αυτό που άρχισαν αυτοί και δεν μπόρεσαν

Με τον ερχομό τους στην Ελλάδα, εκτός από όλα τα άλλα οφέλη και πλεονεκτήματα, οικονομικό πολιτικά, κοινωνικά, τα οποία θα επεκτύνει τον ήδη επιβάλει την αντί κομμουνιστική αρχή της Αμερικάνικης πολιτικής τόσο στο εσωτερικό (Αντί αμερικανικών ενεργειών), πολύ περισσότερο στην ανά τον κόσμο εξωτερική μελλοντική πολιτική . Ήταν η στιγμή που η ΗΠΑ στο εξής θα πολιτεύονταν ανά τον κόσμο αντί κομμουνιστικά

Από τα Αμερικανική αρχεία φαίνεται πως η οικονομική επέμβαση των ΗΠΑ στην Ελλάδα ήταν μια χοντροκομμένη μορφής και χαρακτήρα μετά πολεμικού ιμπεριαλισμού. Η ελληνική ανοικοδόμηση της Ελλάδας, ήταν θέμα της κυβέρνησης και των ειδικών των ΗΠΑ και δεν ζήτησαν καν τη γνώμη της Ελληνικής κυβέρνησης.

Ο σκοπός του περίφημου «Σχεδίου Μάρσαλ και Τρούμαν ήταν να θεσμοποιήσουν την εξάρτηση της «αναπτυσσόμενης Ελλάδας» από την Αμερικανική Μητρόπολη του καπιταλισμού. Η πολιτική των Αμερικανών στην Ελλάδα, μπορεί να συνοψιστεί στο εξής είπε χαρακτηριστικά έκφραση, ο κ Θ Καριώτης στο «Πανεπισήμιο Τζ Μασόν ΗΠΑ) «Ανάπτυξη της υπανάπτυξης». «Δεν υπήρχαν σχέδια για δυναμική εξέλιξη της Ελληνικής οικονομίας για την Ελλάδα»

Στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» στις 21/3/02 και με τίτλο «Πως χτίσθηκε η πολιτική και οικονομική Ελλάδα από το σχέδιο Μάρσαλ» η Δημοσιογράφος Χριστίνα Κοραή, με αφορμή την παρουσίασης της τρίτομης έκδοσης του Υπ. Εξωτερικών παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας Κ Στεφανόπουλου, πρεσβευτών, ανάμεσα τους και ο πρέσβης των ΗΠΑ κ Τόμας Μίλερ, βουλευτών και ιστορικών με τίτλο «Η Ελλάδα στο μεταίχμιο ενός νέου κόσμου, Ψυχρός Πόλεμος, Δόγμα Τρούμαν- Σχέδιο Μάρσαλ, μέσα από διπλωματικά και ιστορικά έγγραφα, 1943-1951»

Και έπρεπε να χτυπηθεί, γιατί εκτός του ότι και η σύγχρονη Ελλάδα ανήκε από καταβολής της αναμφισβήτα στην αγγλική γεωστρατηγική σφαίρα επιρροής, η ίδρυσή του ΕΑΜ σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου, και σε αυτή την συγκυριακή στιγμή, είχε τρία χαρακτηριστικά δεδομένα, που αν δεν το «κονιορτοποιουσαν», θα δημιουργούσε ένα κακό προηγούμενο.

Ενα πρότυπο ικανό να δημιουργήσει αλυσιδωτές αντιδράσεις ανά τον κόσμο και αυτό γιατί α) ο πόθος για Λευτεριά, Εθνική Ανεξαρτησία και Λαϊκή Κυριαρχία, ήταν τόσο βαθειά ριζωμένος και συνδεδεμένος με την αρχαία, την Αλεξανδρό-Μακεδονική, τη Βυζαντινή και την μακραίωνα κατακτημένη από τους Τουρκό Μωαμεθανούς Ελλάδα.

Το ΕΑΜ, την εποχή εκείνη αντιπροσώπευε την πλειοψηφία του Εθνους. Αυτό το λαϊκό κίνημα δεν μπορούσε να «κονιοτροποιηθεί»-διαλυθεί εξ όν συνετέθει (οπως το ήθελε ο Τσιορτσιλ και οι σκοτεινές δυνάμεις), μόνο με την τρομοκρατία όσο λευκή και βάρβαρη και αν ηταν. Ούτε με τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τους μεμομένους φόνους. Το ίδιο δεν μπορούσε να διαλυθεί με την ασύδοτη και ανεύθυνη δράση του παρακράτους, μα ούτε και με τα όπλα μπορούσε να διαλυθεί.

Ο Τσιώρτσιλ ομως, την αυτοκρατορική της δομή τη στήριζε στη Μεσόγειο και μέσω της Μεσογείου στον μεταπολεμικό κόσμο. Μια προσπάθεια που προ υποτίθεται τον πλήρη έλεγχο του ελλαδικό χώρο και τοποτηρητή τον Βασιλιά Γεώργιο. Για το σκοπό αυτό πίεσε τους Αμερικάνους να δεχτούν τον Βασιλιά και στις 15 και 16 Ιουνίου 1942 ο Γεώργιος, μίλησε στο Κογκρέσο και στη γερουσία, όπου τον υποδέχθηκαν σαν τον αντιπρόσωπο και αρχηγό του Ελληνικού λαού, ταυτίζοντας και υποτάσσοντας την Αντίσταση του λαού υπό την ηγεσία του Βασιλιά Γεώργιο Β!. Ετσι, η προηγούμενη αμερικάνικη δήλωση αντισταθμίστηκε με την επίσκεψη του βασιλιά και του πρωθυπουργού Τσουδερού στην Αμερική.

Ο σκοπούς της ίδρυσης του ΕΑΜ σύμφωνα με το ιδρυτικό του ηταν:

α) Η απελευθέρωση του Εθνους από τον σημερινό ξένο ζυγό και η απόκτηση της πλήρους ανεξαρτησίας της χώρας.

β) Ο σχηματισμός προσωρινής κυβερνήσεως του ΕΑΜ αμέσως μετά την εκδίωξη των κατακτητών, μοναδικός σκοπός της οποίας θα είναι η κήρυξη εκλογών για Συντακτική Εθνοσυνέλευση, με βάση την αναλογική, ίνα ο λαός αποφανθεί κυριαρχικώς επί του τρόπου της διακυβερνήσεως του.

γ) η κατοχύρωση του κυριαρχικού τούτου δικαιώματος του Ελληνικού λαού, όπως αποφανθεί περί του τρόπου διακυβερνήσεώς του , από πάσα αντιδραστική

απόπειρα, ήτις θα τείνει να επιβάλει εις τον λαό λύσεις προς τας επιθυμίας του και η εκμηδένιση δι' όλων των μέσων του ΕΑΜ και των οργάνων που το αποτελούν, κάθε τέτοιας απόπειρας.

Και συνεχίζει η διακήρυξη για τον τρόπο τα μέσα και πως:

Δια την πραγματοποίηση των ως άνω σκοπών του το ΕΑΜ θα ασχοληθεί υπό τας συνθήκας της ξενικής κατοχής και με την καθοδήγηση του αγώνος του ελληνικού Λαού εις την διεκδίκηση των πάσης φύσεως αιμάτων του, καθώς και την αντιμετώπιση της εις βάρος του ασκούμενης ληστείας από τους ξένους κατακτητές...»

»Ο ΕΛΑΣ του θύμισε έδωσε 600 μικρές και μεγάλες μάχες με τον άξονα. Για να την καταλάβουμε και να την ελέξουμε θα χρειαστούμε πολλαπλάσιες από αυτές τις δυνάμεις που...»

Ενώ το ΕΑΜ είχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα όπως, λόγω προσφοράς Αλβανία-Αντίσταση: Διεκδικήσεις, ιδιοκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Παιδεία, Δικαιοσύνη, Εκκλησία, κλπ, το ΕΑΜ στη Βάρκιζα δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μια έστω άλλη Ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα, αλλα με μια άλλη δύναμη: ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκ προσωπούσε ο Τσιόρτσιλ και που είχε ήδη καταλάβει με την δύναμη των όπλων την απελευθερωμένη ήδη χώρα και ασκούσε εξουσία.

Μια δύναμη που προπολεμικά έλεγχε πολιτική, οικονομία και στρατό, στη διάρκεια της κατοχής υπονόμευε την λαϊκή Αντίσταση και μετά το Δεκέμβρη, ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε υπουργούς και θυρορούς ακόμα και στρατηγικός της στόχος ηταν η «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ».

Και ενώ για δεύτερη φορά: « ΜΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΝΕΑΣ ΧΤΥΠΗΣΕ ΚΑΜΠΑΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΠΛΑ ΜΥΝΗΣΑΝ ΤΟ ΛΥΤΡΟΜΟ, η γενιά που πολέμησε για ΤΟ ΛΥΤΡΩΜΟ, μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της Εθνικής ανεξαρτησία ντόπιοι και ξένοι την ξανά ιδιοποιήθηκαν αλλα μια φορά. Γεγονός που σημαίνει οτι:

Μνήμη σημαίνει παρελθόν που καταγράφει πράξεις και ενέργειες επιβεβαιωμένες, που μπορεί με αυτές να ξαναζωντανέψεις το παρελθόν, σαν προϊστορία του παρόντος...Κατά τα άλλα, το πρόβλημα είναι ποιος γράφει και για ποιόν γράφεται κάθε φορά την ιστορία. Οι λαοί υπάρχουν με την ιστορία. Γι αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο έγκλημα για το λαό απ την παραποίηση της ιστορίας του.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΚΑ ΤΙ ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΕΑΜ;

Κάθε υπόδουλος λαός όπως ήταν η χώρα μας πριν το 21, για να απελευθερωθεί και να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη, Μια δύναμη που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώσει σε μια γροθιά, τις συνειδήσεις των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας: Αυτό ακριβώς το ΟΡΑΜΑ Και την ΙΔΕΑ συνέλαβε ο πρωτομάρτυρας ΡΗΓΑΣ Φεραίος. Με βάση αυτό το όραμα και την Ιδέα για Λευτεριά και

Ανεξαρτησία, οι Φιλικοί ένωσαν σε μια ΓΡΟΘΙΑ τον Πόθο και την Θέληση των Σκλαβωμένων Ελλήνων και την 1η του Γενάρη το 1821 το όραμα και η Ιδέα έγιναν πραγματικότητα. Η Ελλάδα Απελευθερώθηκε από τον Τουρκικό Ζυγό.

Το πρώτο σ' όλο τον κόσμο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα, αντίστοιχο με το οποίο καλούσε ο Πρωτομάρτυρας Ρήγας Φεραίος, είναι το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που αποτέλεσε πρότυπο Εθνικό-Απελευθερωτικού κινήματος για όλους τους αποικιακούς λαούς: Ασία, Αφρική, Λατινική Αμερική και Ευρώπη που μάχονταν ενάντια στην αποικιοκρατία.

Και η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό, είναι το κατέβασμα της Γερμανικής σημαίας (Σβάστικας) από την Ακρόπολη στις 29-30 Μαϊου του 1941, πριν την ολοκλήρωση της κατάληψης της Κρήτης από τον Μανώλη Γλέζο και Απόστολο Σάντα

Το ίδιο έγινε και μετά την κατοχή της χώρας από τους Γερμανούς: το Οραμα ηταν η απελευθέρωση της χώρας και η Ιδέας ο εθελοντισμός και η οργάνωση του οράματος σε μια συνεκτική Γροθιά, ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές ήταν το ΕΑΜ. Μόνο η οργάνωση ήταν αυτή που θα ένωνε το λαό σε μια γροθιά. Και ένας πρότυπος Εθελοντικό και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε. Και το ΕΑΜ ηταν ο φορέας και ο Ενσαρκωτής αυτής την ΙΔΕΑΣ. ηταν το ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΕΛΑΣ Και στις 12/10/1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε από τους τρεις κατακτητές.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ τον ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφής Αντίστασης ενάντια στον άξονα, ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού. Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα, Το ίδιο μεγαλούργησε, όταν λίγους μήνες αργότερα είπε το δεύτερο, το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ» με το «ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στην Ηπειρο, Αλβανία στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και να γράψει δίπλα στο Αλβανικό ένα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες και σε συνέχεια αυτό της Αντίστασης

Από τα «Κόκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη τη Γ των προγόνων.

Οι πρόγονοί μας συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους: τη Δημοκρατία. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά. Ο,τι λένε και κάνουν οι προγόνοι, πάει από το παιδί στο αγγόνι.

Από όλους τους λαούς οι Ελληνες, ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφιές και τις αξίες της, με κορωνίδα της τον μεγάλο πανανθρώπινο έρωτα.

ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτού του τρόπου χρήσης της ιστορίας ειναι οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον παρά των ιδεών, αξιών, αρχών και πεποιθήσεων. Υπολείμματα αυτού του τρόπου καταγραφής και ιδεολογικής χρήσης της ιστορίας, ειναι ορατά μέχρι σήμερα, και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική, προκειμένου κάθε επόμενη γενιά να αναπαράγεται καθ' εικόνα και ομοίωση με την προηγούμενη.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΑΔΑ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Από τα «κόκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και από τα μάρμαρα των αιώνων τα Ιερά ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη Γη των προγόνων. Οι πρόγονοί μας συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους. Τη Δημοκρατία. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά.

Από όλους τους λαούς οι Ελληνες, ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της Ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της τον πανανθρώπινο έρωτα και τη Δημοκρατία. Ναι την Δημοκρατία, την οποία, βάθυνε, πλάτυνε και θωράκιζε καθημερινά.

«Συνήθως μιλάμε και επικαλούμαστε σαν δεδομένο ότι η Δημοκρατία εχει πατρίδα την Ελλάδα και ειδικά την Αθήνα την Αθηναϊκή Δημοκρατία, η οποία για να επιβληθεί, να διατηρηθεί και να λειτουργήσει ομαλά και κυρίως για την προστασία της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ: υπήρχαν όχι μόνο Νόμοι που την προστάτευαν, αλλα και για την τιμωρία των επίδοξων τυράννων. Φαίνεται πως το 510 π.χ διαγράφτηκε κάποιος κίνδυνος για την Αθηναϊκή Δημοκρατία, μετά από πρόταση του ρήτορα και δημαγωγό ΔΗΜΟΦΑΝΤΟΥ το 510 ο Δήμος Αθηναίων ενέκρινε το πιο κάτω δημοσιευμένο Ψήφισμα, που εχει ως εξής:

»Αν κάποιος καταλύσει την Αθηναϊκή Δημοκρατία και κατέχει κάποιο αξίωμα κατά τον χρόνο που η Δημοκρατία καταλύθηκε να θεωρηθεί εχθρός των Αθηναίων και να θανατώνεται, χωρίς να τιμωρηθεί εκείνος που τον σκότωσε. Η περιουσία του να δημεύεται και το ένα δέκατο να κατατίθεται στο ταμείο της θεάς Αθηνάς.

»Ο εκτελεστής του ενόχου και όποιος τον συμβούλευσε, να είναι αναμάρτητος και αμόλυντος,. Ολοι δε οι Αθηναίοι κατά φυλές να σφάξουν ζωντανά σφάγια και να ορκιστούν ότι θα θανατώσουν όποιον πράττει παρόμοια έργα. Ο όρκος τους να είναι ο εξής:

»Θα συντελέσω και με τα λόγια και με την ψήφο με το δικό μου το χέρι, αν το μπορώ να συμβάλω στη θανάτωσή εκείνου, που θα καταλύσει τη Δημοκρατία στην Αθήνα. Το ίδιο θα πράξω και για όποιον καταλάβει κάποιο αξίωμα αφού, θα εχει καταλυθεί η Δημοκρατία, και για όποιον επιχειρήσει να γίνει τύραννος ή να

συνεργήσει στην επιβολή τυραννίας. Και αν κάποιος άλλος τον σκοτώσει, θα τον θεωρήσω αναμάρτυτον μπροστά στους θεούς γιατί σκότωσε εχθρό των Αθηναίων. Και αφού ξεπουλήσω ολόκληρη την περιουσία του σκοτωμένου, θα δώσω τα μισά σ' αυτόν που τον σκότωσε, χωρίς να του στερήσω τίποτε. Και αν κανείς καθώς θα σκότωνε ή θα επιχειρήσει για κάποιον απ αυτούς-τους τυράννους-να χάσει τη ζωή του, θα εκδηλώσω την ευγνωμοσύνη μου και σε αυτόν και στα παιδιά του, όπως στο αρμόδιο και τον Αριστογείτονα και τους απογόνους του.

»Τους όρκους που έχουν δοθεί στην Αθήνα ή στο στρατόπεδο η οπουδήποτε άλλου εναντίον του Δήμου Αθηναίων, τους καταργώ και τους ακυρώνω. Για τους παρά πάνω όρκους οι Αθηναίοι θα δώσουν, τον Νόμιμο όρκο προς των Διονυσίων, θυσιάζοντας ζωντανά σφαχτά. Και να εύχονται όποιος τηρήσει τον όρκο του, θα ιδεί πολλά καλά. Ο επίορκος να καταστραφεί ο ίδιος και η οικογένειά του.».

Και επειδή λόγος για τον όρκο των Ελλήνων ανά τους αιώνες. Θα αναφέρω και της σύγχρονης Ελλάδας τους όρκους των αγωνιστών του 21 κατά της ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ και της ΑΝΑΡΧΙΑΣ του κατακτητή και της Αντίστασης του 1941-44:

«Ω ΒΑΣΙΛΕΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ ΣΕ ΣΕ, ΣΤΗΝ ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ ΝΑ ΜΗ ΕΡΘΩ ΠΟΤΕ. ΜΗΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΕΥΩ, ΜΗΤΕ ΝΑ ΠΛΑΝΗΘΩ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΙΜΑΤΑ ΤΟΥΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΩ. ΕΝ ΟΣΟ ΖΩ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, Ο ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ ΣΚΟΠΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΦΑΝΙΣΩ ΘΑ ΝΑ' ΝΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟΣ. ΠΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ, ΣΥΝΤΡΙΒΩ ΤΟΝ ΖΥΓΟΝ, ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΑ, ΥΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ, ΚΑΙ ΑΝ ΠΑΡΑΒΩ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ , Ν' ΑΣΤΡΑΨ' ΟΥΡΑΝΟΣ, ΚΑΙ ΝΑ ΜΕ ΚΑΤΑΚΑΨΗ, ΝΑ ΓΙΝΩ ΣΑΝ ΚΑΠΝΟΣ!»

Και ο Ορκος των Αντιστασιακών: «ΕΓΩ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΩ ΠΙΣΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΑΣ, ΧΥΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΡΑΝΙΔΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΜΟΥ, ΣΑΝ ΓΝΗΣΙΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΩΞΙΜΟ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ, ΚΙ ΑΚΟΜΑ, ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΗ. ΔΕΧΟΜΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΙΚΑ ΤΗΝ ΠΟΙΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΑΝ ΑΤΙΝΑΣΩ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΜΟΥ ΩΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ ΝΑ ΔΟΞΑΣΩ ΚΑΙ ΝΑ ΤΙΜΗΣΩ ΤΟ ΟΠΛΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΩ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΩ ΑΝ ΔΕΝ ΞΕΣΚΛΑΒΩΘΕΙ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕ ΓΙΝΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΥ».

Οσον αφορά την έκκληση του ΡΗΓΑ το 21 ηταν: «Σας κράζει η Ελλάδα, σας θέλει, σας πονεί, ζητά την συνδομήν σας, με μητρική φωνή...Γιατί λοιπόν αργείτε, τι στέκεσθε νεκροί; Ξυπνήστε, μην είστε ενάντιοι κι εχθροί...Ο κόσμος να γλυτώσει απ αυτή την πληγή και ελεύθεροι να ζώμεν αδέρφια εις την Γη».

Να και η έκκληση του 1941 εκατόν είκοσι χρόνια μετά: «Η Ελλας φωνάζει Αγια Πατρίδα και τα παιδιά της τα προσκαλεί, να μην λερώσουν το Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί...» και ακολουθεί «το παιδιά σηκωθήτε να βγούμε στους δρόμους γυναίκες και άντρες με όπλα στους ώμους...» ψήφισμα.

Το πώς λειτούργησαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι όλοι έχουμε διαβάσει, άλλος λίγο , άλλους πολλή, ακούσει και όλοι έχουμε διαβάσει για την προσφορά τους στο κοινωνικό οικονομικό γίγνεσθαι με τα συγγράμματα, τις τέχνες και τις Επιστήμες. Αρχίζει η Αλεξανδρινή και η Βυζαντινή εποχή και το 1953, η αρχαία, Αλεξανδρινή και Βυζαντινή Ελλάδα καταλαμβάνεται από τους Τούρκους.

Τετρακόσια χρόνια μετά οι Ελληνες που κατοικούν στον ίδιο χώρα, μιλούν την ίδια Γλώσσα και μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού, έχουν την ίδια θρησκεία, με τον αγώνα δημιούργησαν εκείνες τις προ υποθέσεις να διεκδικήσουν και την Λευτεριά και την εκ νέου Εθνική τους Ανεξαρτησία.

Να όμως που με το ξεκίνημα του αγώνα κάποιοι, και ειδικά η τότε η Αγγλία που δέσποζε στα κύματα και το σταυροδρόμι αυτό του κόσμου, η Ελλάδα ήταν στη Μεσόγειο, και που μέσω του Γηβλαρτάρ η Αγγλία έλεγχε με τις Ινδίες και τις υπόλοιπες αποικίες της, Αποικίες που ήταν τόσο τα μεγέθη τους που δεν έδυε ο ήλιος στο αγγλικό αποικιακό της σύστημα.

Μια ιστορία, που δεν στηρίζεται σε κοινωνικά και οικονομικά στοιχεία και κυρίως στις μεταβολές των ιδεολογικών ρευμάτων και των σύγχρονων δεδομένων, δεν μπορεί να λέγεται αντικειμενική. Η έλλειψη αυτών των στοιχείων οδηγεί αναπόφεκτα οχι μόνο σε ιστορικές κατασκευές, αλλα και στην κυριαρχία της εξατομίκευσης, και κυρίως την αποθέωση του ιδιωτικού. Η Νεοελληνική ιστορία είναι σε πολλά σημεία υποκειμενική, επιλεκτική και ταξική γιατί, στερούμενη τις κοινωνικό-οικονομικές και ιδεολογικές αναλύσεις, που αποτελούν τα βασικά δεδομένο της πολιτικής, δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά και με σαφήνεια την προοπτική και κυρίως ποιόν έχει βασικό και κύριο αντίπαλο στο αγώνα του για τη Λευτεριά.

Ετσι, ενώ ο βασικός εχθρός, ο κύριος πολέμιος του ελληνισμού ηταν και παρέμεινε η μεγάλη Βρετανία, μέχρι την διαδοχή της από της ΗΠΑ. Οι Νεοέλληνες δυστυχώς θεωρούσαμε και πολλοί θεωρούμε ακόμα μόνο τους Τούρκους. Μα οι Τούρκοι ηταν θέσει κατακτητές και φύσει εχθροί. Αυτό ηταν σαφή και αναμφισβήτητο και στους ίδιους τους Τούρκους. Αυτή ακριβώς η συνειδητοποίηση οτι είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο, τους υποχρέωνε να εξαγοράζουν προστασία υποτασσόμενοι αδιαμαρτύρητα στους σκοπούς και τις προσταγές των Αγγλων, που τους την πρόσφεραν αφειδώς.

Η Αγγλία που δέσποζε στα κύματα, προκειμένου να υποτάξει την Οθωμανική αυτοκρατορία στα οικονομικά και γεωστρατηγικά της συμφέροντα, εκμεταλλεύτηκε την ενδόμυχη πεποίθεση των Τούρκων, οτι είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο. Κάθε φορά που οι Τούρκοι έδειχναν σημεία απειθαρχίας στους Αγγλους από το Φόρεϊ Οφφίς, τους θύμιζαν οτι είναι κατακτητές καθώς και τον διαγραφόμενο κίνδυνο Ανάστασης του ελληνισμού. Και τους εφιστούσαν την προσοχή, οτι Ανάσταση του ελληνισμού, χωρίς τη δική τους στήριξη και συμπαράσταση, δεν σημαίνει μόνο Κωσταντινούπολη και Μικρά Ασία, το γεωγραφικό ευρωπαϊκό κομμάτι της οθωμανικής αυτοκρατορίας, που αντιπροσωπεύει το 5 η 6% το εδάφους της, αλλα οτι Ανάσταση του ελληνισμού

σημαίνει εγκατάλλειψη όλων των κατεχόμενων απ τους Τούρκους ελληνικών εδαφών.

Μάλιστα για να τους «θέσει υπό κηδαιμονία», τους απαριθμούσαν τα Εκκλησιαστικά, τα κοινοτικά, τα κοινωνικά και τα οικονομικά προνόμια που παραχώρησε ο Σουλτάνος, προς τις Ορθόδοξες υπηρεσίες. Προνόμια και υπηρεσίες που επιβιώνουν και διατηρούν την ισχύ τους από την εποχή που κατακτήθηκε ο Ελλαδικός χώρος. Τα προνόμια αυτά και οι υπηρεσίες που δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ από τον Πατισάχ, γεγονός που σημαίνει οτι τα προνόμια αυτά είναι παραχώρηση της Οθωμανικής εξουσίας προς το κατακτημένο έθνος.

Και οτι οι Ελληνες είναι ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ, που παρά την μακραίωνη κατοχή, δεν έχει χάσει την υπόστασή του. Ενα έθνος που υπάρχει και ζει στον φυσιολογικό του χώρο. Στο χώρο που του ανήκει και οτι χωρίς τη στήριξη της αγγλικής συμπαράστασης, δεν είναι μακριά η μέρα, που θα βρεθούν ξανά στα βάθη της Ασίας.

Μια άλλη χώρα, που πάντα επιβουλεύονταν την εδαφική της επέκταση εις βάρος της Οθωμανικής εδαφικής κυριαρχίας ηταν η Ρωσία. Η Ελλάδα λοιπόν, και η τσαρική Ρωσία ηταν οι δυο χώρες που επιβουλεύονταν την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η Ελλάδα δικαιωματικά, απελευθερωτικά και η Ρωσία επεκτατικά με σκοπό και στόχο να μετατρέψει την Κωσταντινούπολη σε Νέα Ρώμη. Η γεωγραφική έκταση και η γεωστρατηγική θέση της αυτοκρατορία που εκτός των άλλων πλεονεκτημάτων, έλεγχε τα στενά του Βοσπόρου και του Γιβλαρτάρ ταυτίζονταν απόλυτα με αυτά της Αγγλίας

Αυτά ακριβώς τα πολλαπλά και πολύμορφα συμφέροντα καθιστούσαν την Αγγλία ένθερμο υποστηρικτή, φύλακα, άγγελο προστάτη και στυλοβάτη της Τουρκίας, αλλα και άσπονδο, ανελέητο και θανάσιμο εχθρό των Ελλήνων και της Νέας να αναστηθεί Ελλάδα, πριν την Επανάσταση, κατά τη διάρκεια της και κυρίως μετά την Επανάσταση. Και επειδή με βάση την ιστορία που έγραψαν οι άνθρωποι και οχι ο Θεός, η ανάσταση και τα εδαφικά δικαιώματα της Ελλάδα, αν πράγματι είμαστε απόγονοι άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου ηταν και παραμένουν ιστορικά απαράγραπτα.

Το πόσο η Αγγλία πριν την ανάσταση επιβουλεύονταν και μισούσαν την υπό Ανάσταση μα και μετά την Ανάσταση Ελλάδα, μας το δίνει ανάγλυφα, ο Υψηλάντης απευθυνόμενος προς τους Ελληνες Πλοάρχους

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΛΟΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Συμπατριώται: Προς σας αποτείνει η Ελλάς, η δυστυχής ημών Μητήρ και πατρίς τη φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από πάντοια δεινά, εις σας στηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της και από σας μόνον προσμένει μικράν ελάφρινσιν των δυστυχιών της...»

«...Αλλ' ενώ της Ευρώπης όλης αι φιλάνθρωποι διοικήσεις θεωρούσιν την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων, ως την μόνην βάσιν της ευδαιμονίας παντός εθνους, μας δίδουσι καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης χαράς, δια τας προόδους της πατρίδος μας. Η Αγγλία φιλοδέσποτος

εκείνη και μισάνθρωπος, εις τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος Δύναμις αγωνίζεται με παντοίους τρόπους, οχι μόνον εις τον ευροούντα δρόμο των επιτυχιών μας να βάλη εμπόδια, αλλα και εντελή εξολοθρευμόν να μας επιφέρη.

Οι σκοποί της αξιομίσητου ταύτης δυνάμεως είναι να αποκτήση και υποστεί τελείαν θαλασσοκράτηραν, να αρπάξη της Ευρώπης το εμπόριον όλον και επομένως καταπτωχύνουσα την οικουμένην άπασαν να λάβη αυτήν υπεροχή, και ως από θρόνου υψηλού να διαττάσει τας τύχας των εθνών. Προς πρότυπο δε το τέλος δεν ησχύνθη, μέχρι σημείου να μεταχειριστή και αυτάς τας αισχθότατας αδικίας, καταπάτησε συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς δεσμούς, και, δια να μην μακρολογώ εις τα παρελθόντα, ρίψτε τινά βλέματα εις την γειτονεύουσαν Επτάνησον, και θέλετε ιδεί εκεί συσσωρευμένα, όσα εις αλλα μέρη μοναδικώς έπραξαν κακά...Αυτή (οι Αυτοί της Λόντρας) Με πόση πίκρα και πόνο και πόσο ανάγλυφα περιγράφει τη συμπεριφορά και τις βλέψεις της Αγγλίας στην Νέο συστατη ακόμα Ελλάδα

Αγγλία λοιπόν, που δέσποζε στα κύματα, προκειμένου να υποτάξει τους Οθωμανούς για να έχει υποχείριο την αυτοκρατορία στα οικονομικά και γεωστρατηγικά της συμφέροντα, εκμεταλλεύτηκε την ενδόμυχη πεποίθηση των Τούρκων: Τους θύμισε οτι ιστορικά «είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο». Κάθε φορά που οι Τούρκοι έδειχναν σημεία απειθαρχίας στους Αγγλους, το Φόρειϊ Οφφίς, τους θύμιζαν, οτι είναι κατακτητές καθώς και τον διαγραφόμενο κίνδυνο Ανάστασης του ελληνισμού. Και τους εφιστούσαν την προσοχή, οτι Ανάσταση του ελληνισμού, χωρίς τη δική τους στήριξη και συμπαράσταση, δεν σημαίνει μόνο Κωσταντινούπολη και Μικρά Ασία, το γεγραφικό ευρωϊπαικό κομμάτι της οθωμανικής αυτοκρατορίας που αντιπροσωπεύει το 5 η 6% το εδάφους της, αλλα οτι η Ανάσταση του ελληνισμού σημαίνει επιστροφή όλων των κατεχόμενων από τους Τούρκους ελληνικών εδαφών.

Μάλιστα για να τους θέσει υπό κηδαιμονία τους απαριθμούσαν τα Εκκλησιαστικά, τα κοινοτικά, τα κοινωνικά και τα οικονομικά προνόμια που παραχώρησε ο Σουλτάνος, προς τις Ορθόδοξες υπηρεσίες. Προνόμια και υπηρεσίες που επιβιώνουν και διατηρούν την ισχύ τους 400 και πλέον χρόνια. Τα προνόμια αυτά και οι υπηρεσίες που δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ από τον Πατισάχ, γεγονός που σημαίνει οτι τα προνόμια αυτά είναι παραχώρηση της Οθωμανικής εξουσίας προς το κατακτημένο έθνος. Και οτι οι Ελληνες είναι ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ, που παρά την μακραίωνη κατοχή δεν έχει χάσει την εθνική του υπόστασή .

Ενα έθνος που υπάρχει και ζει στον φυσιολογικό του χώρο. Στο χώρο που του ανήκει, και οτι χωρίς τη στήριξη της αγγλικής συμπαράστασης, δεν είναι μακριά η μέρα, που θα βρεθούν ξανά στα βάθη της Ασίας.

Μια άλλη χώρα, που πάντα επιβουλεύονταν την εδαφική της επέκταση εις βάρος της Οθωμανικής εδαφικής κυριαρχίας ηταν η Ρωσία. Η Ελλάδα λοιπόν, και η Ρωσία ηταν οι δυο βασικές χώρες που επιβουλεύονταν την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η Ελλάδα δικαιωματικά, απελευθερωτικά και η Ρωσία επεκτατικά με σκοπό και στόχο να μετατρέψει την Κωσταντινούπολη σε

Νέα Ρώμη. Η γεωγραφική έκταση και η γεωστρατιγική θέση της αυτοκρατορία που εκτός των άλλων πλεονεκτημάτων, έλεγχε τα στενά του Βοσπόρου και του Γηβλαρτάρ ταυτίζονταν απόλυτα με αυτά της Αγγλίας.

Αυτά ακριβώς τα πολλαπλά και πολύμορφα συμφέροντα καθιστούσαν την Αγγλία ένθερμο υποστηρικτή, φύλακα, άγγελο προστάτη και στυλοβάτη της Τουρκίας, αλλα και άσπονδο, ανελέητο και θανάσιμο εχθρό των Ελλήνων και της Νέας να αναστηθεί Ελλάδα, πριν την Επανάσταση, κατά τη διάρκεια της και κυρίως μετά την Επανάσταση. Και επειδή με βάση την ιστορία που έγραψαν οι άνθρωποι και οχι ο Θεός, η Ανάσταση και τα εδαφικά δικαιώματα της Ελλάδα, αν πράγματι είμαστε απόγονοι άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου ηταν και παραμένουν ιστορικά απαράγραπτα.

Ο χρυσός οδηγός της «παγκόσμιας Ιστορίας», για το Βυζάντιο γράφει: «Μετά την πτώση της Δυτικής ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η ιδέα μια παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιζεί στο Βυζάντιο. Ενα ανακάτεμα της παράδοσης του ελληνικού πολιτισμού και της χριστιανικής Θρησκείας. Απόλυτη εξουσία του Αυτοκράτορα, που εννοεί να κυβερνά κράτος και Εκκλησία (Καισαροπαπισμός). Το Βυζάντιο είναι ένα Κράτος συγκεντρωτικό και γραφειοκρατικό. Δαπανηρές αυλικές τελετές, εξάπλωση της βυζαντινής αυτοκρατορίας: Βαλκανική Χερσόνησος, Αίγυπτος, Συρία Μ. Ασία, Β. Μεσοποταμία.

Μερικοί ιστορικοί δεν συμφωνούν σε ό,τι αφορά την ύπαρξη και τον τρόπο λειτουργία της βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ενώ άλλοι λένε οτι μέχρι το 661 υπήρχε ιστορικά. Ακολούθησε τον 10ο-11ο αιώνα η ανόρθωση της βασιλική Μακεδονικής δυναστείας. Οτι επανέκτησε τη Σιλεσία τη βόρεια Συρία και τα δικαιώματα επί της Ιταλίας. Οτι σημείωσε επιτυχίες εναντίον των Βουλγάρων και Ρώσων. Οτι το 989 κατέστειλε τη μεγάλη εξέγερση των Φεουδαρχών και το 1016 προσάρτησε και τη Βουλγαρία στο βυζαντινό.

Οτι το Βυζάντιο ηταν ισχυρό στρατιωτικό κράτος. Κράτος συγκεντρωτικό καλοδιοικημένο με αναπτυγμένο το εμπόριο. Οτι υπήρχαν όμως και δυσκολίες με βασικότερη την αλματώδη εξέλιξη της συγκέντρωση της γης στα χέρια των ολίγων και η αγροτική κρίση, απόρροια της οποίας ηταν η κρίση στη στρατολογία αντρών και η προσφυγή στους μισθοφόρους. Το 1054 οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας. Ακολουθεί η σοβαρή ήτταν των βυζαντινών απ τους Τούρκους στην Αρμενία και η απώλεια της Μ. Ασίας και σε συνέχεια η ήττα στο Μυρικέφαλο (Φρυγία) απ τους Τούρκους.

Η νίκη των Τούρκων σε ένα στρατό των σταυροφόρων στη Βάρνα. Αποτυχία της δεύτερης προσπάθεια της Δύσης να σώσει το Βυζάντιο. Ακολουθεί η Αλλωση της Κωσταντινούπολης το 1453 από το σουλτάνο Μουάμεθ. Η κωσταντινούπολη πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορία με το όνομα Ισταμπούλ και τρία χρόνια αργότερα κυριεύουν την Αθήνα. Με την κατάλειψη και της Αθήνας ολοκληρώνεται το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορία. Η οθωμανική αυτοκρατορία, που διαδέχθηκε τη βυζαντινή, δεν περιόρισε τις φιλοδοξούσε να κυριαρχήσει στη Μεσόγειο και την Ευρώπη. Μια προσπάθεια να ολοκληρώσει τις φιλοδοξίες απέτυχε επανελλειμένα ιδιαίτερα στο Λεπάντε το 1571. Ομως παρά την αποτυχία

αυτή δεν παρετήθηκε από την προσπάθεια να τις ολοκληρώσει και το 1683 πολιόρκησαν τη Βιένη.

Και προκειμένου να αποδείξουμε οτι ήμαστε απόγονοι, άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου, ιστορικά λέμε οτι ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ομως για χίλια χρόνια στο Βυζάντιο η λέξη Ελληνας ηταν συνώνυμο του ειδωλολάτρη και του εθνικού και κανένας δεν διανοήθηκε να την χρησιμοποιήσει. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο και επικράτησε μέχρι τις μέρες μας το Ρωμιός, που προέρχεται απ το Ρωμαίος. Βέβαια υπάρχει και μια άποψη που αμφισβητεί την ύπαρξη της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Και οτι αυτό μας το κόλλησαν οι Φράγκοι, που ήθελαν να βγάλουν από επάνω τους την ονομασία «Ρωμαίοι» και «Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία», που ηταν και το επίσημο όνομα. Μα και ο Αυτοκράτωρ γράφονταν στα λατινικά imperator romanorym.

Συνεπώς τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρξε ποτέ και οτι ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμό που επικαλούμαστε δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο τρίτος ελληνικό πολιτισμός, που τον επέβαλε η δικτατορίας του Μεταξά τον Αύγουστο του 1936, και που τον Απρίλιο του 1967 τον επανέφερε η Χούντας των συνταγματαρχών αναβαπτισμένο σε «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Ακόμα και στην επίσημη θρησκεία μας δεν υπάρχει στο όνομά της η λέξη Ελληνας (το greek ortodox προέρχεται απ τη Δύση, και είναι μάλλον επιτιμητικό για μια οικουμενική θρησκεία). Το επίσημο όνομα είναι Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, γι' αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος, πρέπει, είναι υποχρεωμένη να τηρεί τις διατάξεις του Πατριαρχικού Τόμου (1850) και της Συνοδικής πράξης (1928) συνεπώς, δεν είναι και τόσο αυτόνομη και «ελληνική» όπως παρουσιάζεται, γιατί αν οι διατάξεις δεν εμπίπτει στην αίρεση του εθνοφυλετισμού.

Στην πολιτική όπως και στη φύση, το κενό είναι σχεδόν απαγορευμένη έννοια και κάθε ανατροπή προκαλεί μια διάδοχη κατάσταση. Η νέα κατάσταση χτίζεται σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις επιθυμίες του πιο ισχυρού. Εκείνου που στην κατάλληλη στιγμή διαθέτει την οικονομική, ιδεολογική και πολιτική δυνατότητα να επιβληθεί διπλωματικά και σε περίπτωση αντίστασης κατέχει και την ένοπλη δύναμη να επιβληθεί στη θέση του παλιού και να εντάξει το Νέο στο σύστημα του.

Κάθε κατάκτηση για να είναι βιώσιμη στο χρόνο η κατάκτηση αναζητεί συνεργάτες και στηρίγματα στο εσωτερικό της κατακτημένης χώρας και εξωτερικές συμμαχίες. Η ταύτιση συμφερόντων όμως προϋποθέτει εγγυήσεις και απ τα δύο μέρη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, οι εγγυήσεις δεν μπορούσαν να είναι ισομερή. Η Τουρκία σαν κατακτητής που ηταν, είχε δυο βασικούς εχθρούς: την Ελλάδα και την Ρωσία. Η Τουρκία λοιπόν, ηταν αυτή που εκτός των όποιων άλλων εχθρών είχε και δυο δεδηλωμένους εχθρούς : Την επαναστατημένη δικαιωματικά Ελλάδα και αργότερα διεκδικήτρια εδαφών και τη Ρωσία. Τα συμφέρονταν αυτών των δύο λαών την εποχή εκείνη για την απόσπαση εδαφών απ την Τουρκία συνέπεπταν.

Συνεπώς η Τουρκία ηταν αυτή που δεν ένοιωθε ασφαλής και ζητούσε εγγυήσεις απ τη Αγγλία για να εξασφαλίσει την εδαφικής ακεραιότητα και την αδιατάρακτη υπαρξιακή στη συνέχεια. Και όπως είναι γνωστό στις περιπτώσεις αυτές το τίμημα-αντάλλαγμα μιας τέτοιας ιδιόμορφης συμμαχίας, ηταν και είναι η πλήρης υποθήκη και υποταγή στη θέληση και τους σκοπούς του εγγυητή.

Και ενώ λοιπόν, η Αγγλία πρόσφερε παντώς είδους εγγυήσεις και κοινωνικό-οικονομικές αρωγές στην Τουρκία, οι μετά απελευθερωτικές κυβερνήσεις, χωρίς όραμα και τόλμη προκειμένου να μην δυσαρεστήσουν στους Αγγλους, θυμίζοντας τους πως ένα μεγάλο, το μεγαλύτερο κομμάτι των εδαφών της Οθωμανικής επικράτειας ειναι εδάφη ελληνικά και κατοικούνται σε μεγάλο ποσοστό από Ελληνες. Για διατηρηθούν λοιπόν αυτές οι «καλές» διπλωματικές σχέσεις, με την Αγγλία, έπρεπε οι ελληνικές κυβερνήσεις να μην ενοχλούν με διεκδικήσεις τους Τούρκους. Με την αποδοχή αυτής της αρχής-απαίτηση των Αγγλων, άφηναν τους υπό κατοχή Ελληνες και ειδικά τον λαό της Μακεδονίας στην τύχη τους.

Ετσι λοιπόν, ενω θεωρούμε τον εαυτό μας απογόνους και κληρονόμους του Βυζαντίου και οτι σαν απόγονοι και κληρονόμοι του Βυζαντίου άρα ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ο τρόπος που οι ηγεσίες των Νεοελλήνων χειρίστηκαν αυτή την κληρονομιά πείθει οτι τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρχε ποτέ. Γιατί οι απόγονοι μιας τέτοιας κληρονομιά κάνουν ανά πάσα στιγμή οχι μόνο με λόγια, αλλα και με συγκεκριμένες πράξεις την ύπαρξη αυτής της κληρονομιάς, την διεκδικούν και αγωνίζονται για την επανάκτηση των όποιων δικαιωμάτων και δεν μπαίνουν υπό κηδαιμονία στον φύσει εχθρό αυτών των δικαιωμάτων. Δεν υποτάσσονται ψυχή τε και σώματι στους Αγγλους αποικιοκράτες και ούτε τους αναθέτουν εν λευκώ να χειρίζονται αυτοί κατά βούληση την δική μας κληρονομιά που ηταν ο φύσει εχθρός της μεγάλης Ιδέας. Ιδέα την οποία δολοφόνησαν παρασυρμένοι οι ίδιοι διά του «εθνάρχου» Βενιζέλου στη Μικρά Ασία από το 1918 μέχρι το 1922. Η ήττα ή μάλλον το μετά φανών και λαμπάδων θάψιμο της «Μεγάλης Ιδέας» οδήγησε αργά αλλά σταθερά και οπως τα είχαν υπολογήσει εκείνοι που υπέγραψαν χωρίς καμιά επιφύλαξη τη Συνθήκη της Λωζάνης στο «Δεν διεκδικούμε τίποτε, αλλά και δεν παραχωρούμε τίποτε»

Ο κύριος Σ. Μαρκεζίνης στην «ιστορία» του αξιολογώντας την μικρασιατική καταστροφή την κατατάσει σαν την μεγαλύτερη συμφορά που εχει υποστεί ο ελληνισμός και από αυτήν ακόμα της άλωσης της Κωσταντινούπολης.

Παρ' όλο που δεν συνηθίζουμε πολλοί από εμάς να συζητούμε συνεπαρμένοι από τη συμμετοχή μας στο κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας, που ηταν και παραμένει μια όμορφη διαδρομή, διαλέγοντας το συγκεκριμένο δρόμο, ένα δρόμο που οδηγεί από ένα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθες, σε ένα μάχιμο σήμερα και σε ένα πιο ελεύθερο αύριο. Ενα αύριο που να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες. Ενα αύριο που θα ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα, που είναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Σε μια εποχή που η συνείδηση της ανθρωπότητας προσπαθεί να θεμελιώσει, αν οχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμφιλίωση των λαών, πάντως την

στοιχειώδη συνύπαρξή και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών, είναι απαραίτητο αν οχι αναγκαίο να καταγραφούν λίγες μνήμες. Και λέω να καταγραφούν γιατί σαν Λαός, ενώ έχουμε μεγάλη ιστορία, παμέγιστη, δυστυχώς σαν λαό έχουμε κοντή-ελάχιστη ΜΝΗΜΗ.

Το γραπτό αυτό σε καμιά περίπτωση δεν έχει την φιλοδοξία, να απαντήσει σε όλα τα θέματα που απασχολούν την ελληνική κοινωνία, όσον αφορά τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο την Ενθιική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο. Δεν γράφω ιστορία. Καταγράφω ό,τι θυμάμαι από τη δύσκολη τότε εποχή, αλλα και ταυτόχρονα ηρωϊκή εποχή. Καταγράφω όπως τα βίωσα τότε, με τα τότε και τα τωρινά μου «πιστεύω». Πιστεύω που στην ουσία τους συνεχίζουν να με προσδιορίζουν μέχρι και σήμερα.

Οι γενιές που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που θεληματικά ή άθελα, μήκαν τότε στο χορό της ιστορίας, έχουν σημαδευτεί μια για πάντα. Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα (όπως εγώ), τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής, είτε το θέλουν, είτε δεν το θέλουν...

Αλλωστε η μαρτυρία μου μικρό λιθαράκι, μια μικρή ελάχιστη ψηφίδα στο μεγάλο Επος της Αντίστασης. Στο Πλαζ που ανασυγκροτεί όλο και πιο ολοκληρωμένα εκείνη την, τόσο σημαντική για την ιστορική δεκαετία του 40. Μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, πείνα, φόνους, αίμα και δάκρια, αλλά και ηρωϊσμούς, θυσίες και προδοσίες, αφανισμό και ταπεινώσεις.

Τους ανθρώπους που έδρασαν σ αυτό, το κλίμα μέσα στο οποίο έζησαν, το Ζενίθ των ελπίδων και το Ναδίρ των διώξεων, των απογοητεύσεων και ηθικά αδικαίωτοι, ενώ οι «νικητές» παραμένουν, ακόμη ένοχα σιωπηλοί! Και εννοώ τα αστικά κόμματα , ενώ δεν συμμετείχαν στην Εθνική Αντίσταση, επί 10 δεκαετίες είχαν πάρει την ψήφο του λαού και έπαιξαν και έπαιξαν ρόλο μέσα στο κοινοβούλιο, ενώ ο πόλεμος ήταν προ των πυλών δεν προετοίμασαν τον λαό για τον πόλεμο ,μα και άφησαν τα δυο πρώτα χρόνια της κατοχής το πεδίο εντελώς ανοιχτό, χωρίς να κρίνουν σκόπιμο να οργανώσουν Αντίσταση μετά τις πληγές που είχε υποστεί από τον πόλεμο 40 41 και την κατοχή. Αυτό ήταν το οδυνηρότερο ΛΑΘΟΣ. Ήταν επόμενο το κενό αυτό το κατέλαβε το ΕΑΜ.

Το ΕΑΜ ξεκίνησε μέσα από τον εργαζόμενο κόσμο, μαζί του συμπράξανε και οι διανοούμενοι, Αλβανομάχοι και οι Νέοι, που αργότερα ίδρυσαν την ΕΠΟΝ και σε συνέχεια όταν πια αυτος ο εργαζόμενος, ξεκίνησε από τις Πόλεις και ανέβηκε στο Βουνό, τότε πια το ΕΑΜ κινήθηκε άμεσα και ευρύτατα στον αγροτικό πληθυσμό και μάλιστα σε πολύ μεγάλη έκταση. Οι Αγρότες ήταν εκεί που επάνδρωσαν τον ΕΛΑΣ. Και είναι χαρακτηριστικό του ότι ένα σταθερά συντηρητικό στοιχείο , όπως είναι ο αγροτικός πληθυσμός που συνέλαβε όχι μόνο πολύ νωρίς και με προθυμία τα μηνύματα των καιρών κάτι που δεν είναι τυχαίο.

Εκείνοι όμως από τους αγρότες που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο έτσι όπως διαμορφώθηκαν τα πράγματα, τόσο στην έκβαση του Ιταλό-Ελληνικού πολέμου, μα και στην Αντίσταση

Ενώ η μελέτη της ιστορίας λέει και η ζωή επιβεβαιώνει πως όταν καταλαμβάνεται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, να αποδεχθούν και να αντιδράσουν, είναι το σώμα των Αξιωματικών (βέβαια είχε γίνει κάθαρση το 1935 του στρατού από τα δημοκρατικά μιάσματα), τα σώματα ασφαλείας, η Διοίκηση και ο κρατικός μηχανισμός Ούτε φρόντισαν να βρουν του οπαδούς τους και τα στελέχη τους, ούτε πίστεψαν ότι ήταν αναγκαία και σκόπιμη η οργάνωση Αντίστασης ένας

Αυτούς ακριβώς τους ανθρώπους συνέλλαβαν, διαπόμπευσαν, διέσυραν και χλεύασαν. Βασάνισαν, φυλάκισαν, εκτέλεσαν και εξόρισαν για δεκάδες χρόνια. Και δεν αρκέστηκαν σε αυτό και μετά την αποφυλάκιση και απόλυση από την Ασφάλεια τη φυλακή και την εξορία εξακολουθούσαν παρά την προσφορά στον Ελληνό-Ιταλικό πόλεμο και την Εθνική Αντίσταση, να μη θεωρούνται ισότιμοι Ελληνες με τα αντίστοιχα δικαιώματα. Σαράντα χρόνια κράτησαν τα Πέτρινα Χρόνια, τα πιστοποιητικά των κοινωνικών «φρονημάτων», ο απολεισμός από τη δουλειά και την παιδεία.

Η γενιά της Εθνικής Αντίστασης είναι η μόνη, που άντεξε όχι μόνο τους διωγμούς, αλλά και τους πειρασμούς της εξουσίας. Δεν κατέληξε στα κοκγλάβια των Υπουργείων , όπως συνέβει με τη λεγόμενη «γενιά του Πολυτεχνείου» και την «ηγεσία» της. Και το βασικότερο ο φασισμός δεν κατάκτησε ποτέ την καρδιά και την ψυχή των Ελλήνων και ειδικά της ΕΠΟΝ. Ο,τι κατόρθωσε στα 4 δικτατορικά χρόνια, την κατοχή και την περίοδο του εμφυλίου, πατά τα μέσα που χρησιμοποίησε, ήταν εξωτερική, επιδερμική κατάκτηση, την ηθική και τη συνείδηση της Νεολαίας τους γύρισε την πλάτη και επανήλθε στη δημοκρατία., γι' αυτό άλλωστε χρειάστηκε να ξανά καταφύγουν στην επάρατη δικτατορία για να την ξεκόψουν από τη δημοκρατική της κοίτης.

Ακριβώς αυτή η ένοχη σιωπή των «νικητών», είναι που πολλές στιγμές ένοιωσα την πίκρα για τον χαμό τόσων και τόσων συντρόφων και συναγωνιστών, αλλα και την ανάγκη της κριτικής για πράξεις και παραλείψεις της ηγεσίας του κινήματος.

Επειδή η ιστορία είναι απαρίθμηση και συγγραφή γεγονότων, αλλά και κριτική των ιστορικών γεγονότων. Ας αρχίσω από το ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που ήταν και οι βασικοί συντελεσθες του κατοχικού αγώνα, μα και του εμφυλίου πολέμου.

ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ΛΑΘΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΙΣ

Η Αριστερά σαν σύνολο ευθύνεται και το ΚΚΕ ειδικά α) για τις όποιες ολομέλειες έγιναν στην διάρκεια της κατοχής και δεν πρόβαλε στο βαθμό που έπρεπε τα συμφέροντα της χώρας και του λαού σε σχέση με αυτά του διεθνισμού και ειδικά με αυτά της ΕΣΣΔ. β) δεν έπρεπε να πάει στο Λίβανο. Η Ελλάδα ήταν εδώ και στην Ελλάδα, αγωνιστές και λαός με εκλογές είχε σχηματίσει κυβέρνηση. Αυτοί εγκατάλειψαν λαό και χώρα. Αυτοί έπρεπε να επιστρέψουν στην χώρα που εγκατάλειψαν, ώστε εδώ να γίνουν οι όποιες συμφωνίες για την μεταπολεμική Ελλάδα. γ) δεν έπρεπε να υπογράψει τη Συμφωνία της Καζέρτας. Υπογραφή αυτή συμφωνία όχι απλώς προϋπέθεται, αλλα με την υπογραφή της

αποδέχονταν την αποστράτευση του ΕΛΑΣ, που έδωσε 600 μικρές και μεγάλες μάχες, με τους κατακτητές και τους συνεργάτες.

Ο δε ΕΛΑΣ με την υπογραφή του, εκτός του ότι έχασε τη δυναμική του, έδωσε τη δυνατότητα στους Αγγλους, να υλοποιήσουν την διαπροσωπική συμφωνία που υπέργαψαν στη Λισαβώνα, ο τσώρτσιλ με τον Χίλτέρ, για την αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών από την Ελλάδα, με αντάλλαγμα να μην παραδώσουν την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη στους Αγγλους. Η δε συμφωνία της Καζέρτα υποχρέωνε τον ΕΛΑΣ να στρατωνίσει τι βασικές του δυνάμεις 70 χιλιόμετρα έγω από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Ετσι, οι ομάδες μεραρχιών Αττικής, Μοριάς και Ρούμελης στην Λαμία και οι ομάδες Μεραρχιών στη Βέροια..

Για «την αδυναμία της...να αξιοποιήσει τον πρωτοφανή σε έκταση και δύναμη πετυχημένο κατοχικό Αγώνα», για τα «λάθη καίριας σημασίας», ακόμη και εγκλήματα που διαπράχθηκαν μέσα στη βιαιότητα του αγώνα, από ανίκανους καθοδηγητές και καπεταναίους ή από λάθος πληροφορίες σε όσον αφορά την πολιτική της Αγγλίας, τη χώρα που φύση και θέση εχθρός της Ελλάδας. Η ζωή όμως και η ιστορία λέει, πως και ακόμα το ΚΚΕ-ΕΑΜ και ΕΛΑΣ δεν έκαναν κανένα απολύτος λάθος πάλι στο ίδιο αποτέλεσμα θα καταλήγαμε

ΤΟ πείσμα της τότε αντιδραστικής παράταξης με επικεφαλής τη Μεγάλη Βρετανία και τα όπλα της, από τη μια μεριά, αλλα και τα λάθη της αριστερής λαϊκής ηγεσίας και του ΚΚΕ από την άλλη, οδήγησαν το λαό σε φοβερές περιπέτειες και δοκιμασίες. Ρόλος των επαιτίων, (?????????) όπως θα τους καταγράψει η αδέκαστη Ιστορία, απαλλαγμένη από τα πρόσκαιρα πάθη και προκαταλήψεις, η ευθύνη των υπόλογων της διχόνοιας, της ξένης ένοπλης επέμβασης, τη βίας, του αίματος, αλλά και των μετέπειτα οδυνηρών συνεπειών, είναι μεγάλη.

Η Ελλάδα συγκλονίστηκε συθέμελα από τη μετά βαρκιζιανή παράνομη βία, διωγμούς και εκτελέσεις αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης, οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, στις βίες και νοθείες, την εφτάχρονη δικτατορία της χούντας. Το κόστος ηταν τεράστιο σε αίμα και υλικές καταστροφές.

Η ελληνική κοινωνική ιστορία-όπως κάθε ανθρώπινη ιστορία-δεν τραβάει ίσια και ευθύγραμμα το δρόμο μπροστά. Εχει εξάρσεις αλλα και βυθίσματα στου κακού τη σκάλα, έχει εκτροπές και Ζιγκ-Ζάκ. Ας διδασκόμαστε από αυτήν. Ο «Ολίβιος όστις ιστορίας έσχε μάθησιν» συμβούλεβε ο σοφός αρχαίος Ελληνας δραματικός ποιητής Ευρυπίδης.

Στον γραπτό λόγο και κυρίως στην ιστορία υπάρχουν περιπτώσεις που για να γίνουν πιο εύκολα και καλύτερα κατανοητά τα γραφόμενα, αυτός που γράφει να τα αντιπαραβάλλει ή να τα συσχετίσει, με ένα άλλο γεγονός αν οχι αντίστοιχο, αλλα που να παρουσιάζει τις ίδιες περίπου αναλογίες, ως προς το περιεχόμενο, τους σκοπούς και τα αποτελέσματα. Εφαρμόζοντας αυτή τη μέθοδο, είναι σε θέση συσχετίζοντας τα με παρόμοια γνωστά ιστορικά θέματα, να περιγράψει ακριβέστερα τόσο τα δεδομένα που αποτελούν το αντικείμενο των γραφτών του, όσο και κυρίως την ιδιαιτερότητα και τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Χαρακτηριστικά που καθορίζουν πάντα ως προς τη συμπεριφορά και το ρόλο

των συμβαλομένων από τα «πρόσωπα του δράματος» στη δοσμένη χρονική περίοδο, τον συγκεκριμένο σκοπό και τόπο.

Ετσι, για να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά τα γραφόμενα, θα χρησιμοποιήσω το μεθοδολογικό έργαλείο της κατ' αναλογία εξέταση δυο ξεχωριστών ιστορικών φαινόμενων. Θα συσχετίσω και θα τα αντιπαραβάλω χωρίς να τα ταυτίσω, τον αγώνα του 1821 με αυτόν της κατοχικής περιόδου 1941-1944 και αυτά της 10ετίας του 1930, με αυτά της μετά πολεμικής περιόδου. Και συγκεκριμένα από της 12/10/1944 μέχρι 24/71974. Μια τραγική περίοδο για τη χώρα και το λαό, που έκλεισε με την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών.

Ενας πρόσθετος λόγος που με οδήγησε σε αυτήν τη συσχέτιση και αντιπαραβολή, είναι και το γεγονός οτι και το τέλος αυτών των δυο αξιοθαύμαστων και ελπιδοφόρων για την Ελλάδα αγώνων, ηταν η συνεργασία της μετά απελευθερωτικής ηγεσίας του 21 και 1941-44 με τους ξένους και οχι με τον ίδιο το λαό ηταν προ πολλού προδιαγεγραμμένη. Η ιδεολογική υποχώρηση των αστών που οδήγησε στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τη μοναρχία, έβαλε τέρμα στο σκέλος της κοινωνικής Επανάστασης, με αποτέλεσμα να μην γίνουν όλες εκείνες οι επιβεβλημένες μεταρρυθμίσεις και κοινωνικό-οικονομικές δομές και οι φορείς των μεταρρυθμίσεων ταυτισμένοι με την Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, οι τότε μεταρρυθμίσεις να μετατεθούν για να γίνουν ύστερα από ένα και μισό αιώνα.

Ομως παρά το γεγονός οτι ο αγώνας του λαού στον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο και στη διάρκεια της τετριπλής κατοχής, (γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εκτός από την Γερμανική, Ιταλική και Βουλγάρικη κατοχή είχαμε την ελληνό ελληνική κατοχή που ήταν...)πολεμώντας δημιούργησε όλες εκείνες τις προϋποθέσεις ώστε να γίνουν όλες οι κοινωνικό-οικονομικές και πολιτικές αλλαγές. Δυστυχώς και τη φορά αυτή συνέβει ακριβώς, το ίδιο που συνέβει και με τις μεταρρυθμίσεις και δομές που έπρεπε να γίνουν αμέσως μετά την απελευθέρωση του 21. Ταυτιζόμενη η αστική τάξη με τις σκοτεινές και συντηρητικές δυνάμεις και ειδικά με την μεταξική φασιστική Δεξιά και τους Αγγλους εισβολείς, στις 4 του Δεκέμβρη του 1944 οι μεταρρυθμίσεις αυτές που έπρεπε να γίνουν τότε παραμένουν για μια ακόμη φορά ανεκπλήρωτες.

Βέβαια έγιναν αλλαγές. Οι όποιες αλλαγές όμως που έγιναν, δεν ηταν εκείνες οι ριζοσπαστικές αλλαγές και δομές που χρειάζονταν η μεταπολεμική Ελλάδα. Οι αλλαγές, που θα έδιναν στην Ελλάδα: «τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα» για να πετάξει. Να ανοίξει νέους ορίζοντες για το λαό και τη χώρα. Αλλαγές που θα ηταν αντίστοιχες με την προσφορά της Ελλάδας στον αντιφασιστικό αγώνα. Αλλαγές που θα διεύρυναν τον γεωγραφικό εθνικό της ορίζοντα. Αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που θα ετοίμαζαν την Ελλάδα να ενταχθεί στον σύγχρονο μεταπολεμικό ευρωπαϊκό και παγκόσμιο περιβάλλον.

Με φόντο τις κατοχικές σκηνές της αποκάλυψης το 1940 στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο και τη κατοχή, μα και μετά απελευθερωτικά, οι Ελληνες είδαμε και ζήσαμε δυο διαφορετικές Ελλάδες, να κονταροχτυπιούνται στα μαρμαρένια

αλώνια: την Ελλάδα της καταστροφής και την Ελλάδα της δημιουργίας. Του πατριωτισμού, του Εθελοντισμού, του αλτρουϊσμού και της αυτοθυσίας.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφύγεις. Και ακόμα πιο βαρύ και δύσκολο, να βρεις εκείνες τις κατάλληλες λέξεις, με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν μισό σχεδόν αιώνα αποφάσισαν να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα.

Δύσκολο αλλά και όμορφο γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου τους συμπολεμιστές και τους συγκρατούμενους στα διάφορα κολαστήρια. Ολους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους που από νικητές στον αλβανικό πόλεμο βρέθηκαν υπό γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά.

ΓΙΑΤΙ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ 1941-1944

Στις αρχές του 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα. Μια θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μια θύελλα που ο Ποιητής Λουντέμης, την συνόψισε σε έναν ιδιόμορφο στίχο λέγοντας ότι: «Οποιος έζησε στις 3 του Δεκέμβρη του 44, στις 5 μπορούσε να πεθάνει». Για την ιστορία ο φονικός Δεκέμβρης δεν άρχισε στις 4, αλλά τον Αύγουστο του 1943 όταν οι Αγγλοι, πάρα τις άοκνες προσπάθειες, τις ίντριγκες και τις ιδιόμορφες συνεργασίες και με τους κατακτητές ακόμα, δεν μπόρεσαν να εντάξουν όπως έγινε με τον ΕΔΕΣ, ΠΑΟ και όποιες άλλες «αντιστασιακές» οργανώσεις τους δικούς αποκλειστικά πολιτικούς και στρατηγικούς σκοπούς, και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Τότε παρά την από κοινού συνεργασία για την ήττα του άξονα, που οδήγησε στην πιο μεγαλειώδη Πρώτη Αντιστασιακή πράξη στον Ευρωπαϊκό χώρο την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, που ηταν η δεύτερη Αντιστασιακή πράξη μετά το κατέβασμα από τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα τη νύχτα στις 30 Μάη από την Ακρόπολη, λίγες ώρες πριν στο Βερολίνο, οι μακιαλιάριδες Ναζί τσιγκρίσουν τα ποτήρια με τη σαμπάνια για την κατάληψη και της Κρήτης, που η κατάληψή της σήμαινε την κατοχή ολόκληρης πλέον της ελληνικής επικράτειας. Μια πράξη που σήμαινε οτι η Ελλάδα μπορεί να κατακτήθηκε: ο αγώνας όμως για την απελευθέρωσή της έχει ήδη αρχίσει.

Και μια που ο λόγος για την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, υπάρχουν:

ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΝ ΟΡΘΡΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑ ΗΤΤΗΘΕΙ Ο ΑΞΟΝΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ Η ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΥΝΑΣΤΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ

Οι ημερονηνίες αυτές είναι: Η 27/9/1941 που ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και η 12η του Οκτώβρη 1944 που απελευθερώθηκε η χώρα.

Η Εθνική Αντίσταση ήταν και παραμένει ένα τεράστιο θέμα εθνικού ενδιαφέροντος. Έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής και η έξαρσή της οφείλεται βασικά και κύρια στην Εθελοντική προσφορά και στο υπέρτατο πατριωτικό αίσθημα και στη θέληση του Λαού για την Ελευθερία και την Ανεξαρτησία του.

Η Αντίσταση που έγινε στον τόπο μας, ήταν μια Αντίσταση καθολική και ανεπανάληπτη, μια Αντίσταση, που δεν είχε όμοια στις ιστορίες άλλων χωρών, που μεγαλοποιούν μικρά γεγονότα για να αποκτήσουν τίτλους τιμής. Μια Αντίσταση εφάμιλλη των Λαμπρών στιγμών της Ελληνικής ιστορίας. Μιας Ιστορίας γεμάτη αγώνες και θυσίες. Στην Αντίσταση αυτή πήρε μέρος όλος ο Ελληνικό Λαός, εκτός μιας μικρής μειοψηφίας.

Γι' αυτό και το θέμα της Εθνικής Αντίστασης θα βαρύνει στη ζωή του Εθνους αν δεν λυθεί κατά τον σωστό τρόπο σε όλες τους τις διαστάσεις, που περιλαμβάνει όλους όσους πολέμησαν με όποιον τρόπο τον κατακτητή, άσχετα με το τι έκανε μετά την κατοχή. Και το κυριότερο να καταγραφεί στις πραγματικές διαστάσεις.

Για την ιστορία ο Τσώρτσιλ την παραμονή της μάχης του Ελαμέϊν: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Αφου λοιπόν, δεν μπόρεσε να ένταξη και το ΕΑΜ στα σχέδιά τους, οι Αγγλοι, ενώ στη αρχή έκανα αφ' υψηλού κριτική στους επίορκους στρατηγούς, όταν το ΕΑΜ αρνήθηκε να υπαχθεί υπό την αγγλική επικυριαρχία και δήλωσε ευθαρσώς ότι: «κυρίως, βασικός και προγραμματικός στόχος του είναι η Απελευθέρωση της Ελλάδας από τους κατακτητές, πάντα σε συνεργασία με τη μεγάλη αντιφασιστική συμμαχίας που συγκρότησαν οι 3 σύμμαχες δυνάμεις», αντί να ανοίξουν μέτωπο εναντίον τους, τους προσεταιρίστηκε και στηριγμένοι τώρα στα εσωτερικά της στηρίγματα και τους «προθύμους» προς αυτούς τώρα Γκοτζαμάνιδες, Καραμάνους, απάτριδες στρατηγούς, πολιτικάντηδες, κιοτήδες και τυχοδιώκτες,

που με την πρόφαση μετά την κατοχή να περισσώσουν τάχα κάτι από την καταστροφή.

Στην πραγματικότητα όμως, για να εξασφαλίσουν αξιώματα, πρωτοκαθεδρίες, φαγοπότια και ρεμούλες, για τον εαυτός τους, τους συγγενείς και τους φίλους δέχθηκαν, να κυλούνται στη λάσπη της προδοσίας, υδρώνανε για να βοηθήσουν τη λεηλασία και την ερήμωση της χώρας, δίνοντας με τον τρόπο αυτό το πρόσχημα μέσω της δικαιοσύνης «νομιμότητας και πολιτική κάλυψη » για τα όποια κακουργήματα διέπρατταν οι κατακτητές, κρύβοντας ή και δικαιολογώντας τα στο λαό οτι «όλα υπό κατοχή είναι όχι μόνο δυνατά αλλά και αποδεκτά» και στους κατακτητές οτι ο λαός οχι μόνο τα αποδέχεται αλλα και τα εγκρίνει την εκμηδένισή του και την σκλαβιά του.

Αυτούς τους παντώς είδους συνεργάτες και πολέμιους του αγώνα προσεταιρίστηκαν οι Αγγλοι, για να το υπονομεύει με όλα τα μέσα, με πρώτο την ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, ενώ την οργάνωσή των εθνό προδοτικών-συνεργατών που χρηματοδοτούνταν απ τους κατακτητές καθοδηγούνταν και λειτουργούσαν για λογαρισμό τους. Με αυτά τα προδοτικά τσακάλια, φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα με αποκορύφωμα τα «Τάγματα Ασφαλείας», πολεμούσαν από κοινού με τους Αγγλους.

Αυτό το αποδέχονται οι συνεργάτες των Αγγλων και επιβεβαιώνει και η αστική ιστοριογραφία. Και δεν είναι μακριά η ημέρα που και οι ίδιοι οι Αγγλοι θα το ομολογήσουν. Αυτό που ηταν σχέδιο, τον Αύγουστο του 1944, με το τηλεγράφημα του Τσώρτσιλ, προς τον Ηντεν Υπουγρό εξωτερικών τότε γίνεται πράξη. Επί λέξη το τηλεγράφημα έλεγε: «Ειναι εξαιρετικά σημαντικό να χτυπήσουμε απροειδοποίητα χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ».

Πριν όμως, σταλεί αυτό το τηλεγράφημα ένα μήνα πριν, και συγκεκριμένα στις 13 Ιουλίου είχε προηγηθεί μια συζήτηση ανάμεσα στους κάθε φύσης και φυράματος συνεργάτες, μήπως μπορούν οι ίδιοι να κάνουν αυτό του τελικά αναγκάστηκαν για λογαριασμό τους να κάνουν οι Αγγλοι. Αν ηταν δηλαδή δυνατόν να κάνουν οι ίδιοι για λογαριασμό των Αγγλών αυτή τη βρόμικη δουλειά. Μια άποψη που στην καλύτερη περίπτωση δείχνει την αδιαφορία για το λαό και την Ελλάδα όταν εγκατάλλειπαν λαό και χώρα και την άγνοια για το τι συνέβαινε αυτά τα τέσσερα σχεδόν χρόνια στην υπό κατοχή Ελλάδα.

Η συζήτηση αυτή έγινε ανάμεσα στον υπαρχηγό του ΕΔΕΣ Κομνυνό Πυρομάγλου και τον διορισμένο από τους Αγγλους πρωθυπουργό Γεώργιο Πάπανδρέου. Θέμα της συζήτησης ηταν: η δυνατότητα του ΕΔΕΣ και των συν αυτώ να διαλύσουν τον ΕΛΑΣ. Ηταν ο κ Πυρομάγλου του είπε οτι αυτό ηταν αδύνατο. Η απάντηση του Παπανδρέου ηταν οτι αφού αυτό δεν είναι δυνατόν «τότε τον ΕΛΑΣ θα τον διαλύσουμε με τους Αγγλους. Και οταν η υπαρχηγός του ΕΔΕΣ ρώτησε πριν η μετά την απελευθέρωση κύριες Προέδρε; Η απάντηση του «γέρου της Δημοκραρίας», ηταν σαφής: μετά την απελευθέρωση. «Πυρομάγλου Εθνική Αντίσταση»σελ 122.

Η υλοποίηση αυτού του κοινού στόχου των ξένων, της μοναρχίας, της δοσίλογης Κεντρό-Δεξιάς και της ολιγαρχίας, να επανέλθει η διακυβέρνηση της χώρας και μετά την απελευθέρωση υπό το καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Η υλοποίηση αυτού του στόχου, προϋπέθετε οτι δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η κατοχή, θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους ο εμφύλιος.

Ενώ η απελευθέρωση έπρεπε να κλείσει ιστορικά το κεφάλαιο 4η Αυγούστου και την ξένη φασιστική κατοχή, το μέλλον και την προοδευτική προοπτική ανάπτυξη της χώρας, η χώρα οδηγήθηκε στο μετά Δεκεμβριανό χάος. Και λίγες μέρες μετά οι εφημερίδες έγραφαν οτι «δια του Σουηδικού πλοίου «Γκρίποχολμ», αφήχθησαν οι 4° Αυγουστινοί παράγοντες: κ Κοτζάς, Ι Δράκος και Α Δημηρτάτος. Τούτους υπδέχθηκαν θερμώς εις την αποβάθρα εκπρόσωποι της οργανώσεως Χ...», τα παιδιά της Χ, αυτά τα πάνοπλα μπουλούκια που «θεός» τους είχαν το στέμμα και χάρο τους τη Λαϊκή Δημοκρατία. Και οχι μόνο η Χ... και η δοσίλογη «Βραδυνή» αλλα και όλος σχεδόν ο τύπος της μοναρχικής παλιό δημοκρατικής Δεξιάς. Και άμα τη αφίξη τους δηλώνουν: οτι θα ιδρύσουν κόμμα μαζί με τον Μανιαδάκη, τον Νικολούδη, που όλοι μαζί καθοδηγούσαν των Αλβανικό πόλεμο από τα υπόγεια του ξενοδοχείου Γκάν Βρετάνια, που οπού νάναι έρχονται γιατί «τους καλεί και τους έχει ανάγκη η Ελλάς».

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΚΑ ΤΙ ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΕΑΜ;

Κάθε υπόδουλος λαός για να απελευθερωθεί και να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ένα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη, Μια δύναμη που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώσει σε μια γροθιά, τις συνειδήσεις των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας: Αυτό ακριβώς το ΟΡΑΜΑ Και την ΙΔΕΑ συνέλαβε ο πρωτομάρτυρας ΡΗΓΑΣ Φεραίος. Με βάση αυτό το όραμα και την Ιδέα για Λευτεριά και Ανεξαρτησία, οι Φιλικοί ένωσαν σε μια ΓΡΟΘΙΑ τον Πόθο και την Θέληση των Σκλαβωμένων Ελλήνων και την 1η του Γενάρη το 1821 το Οραμα και η Ιδέα έγιναν πραγματικότητα. Η Ελλάδα Απελευθερώθηκε από τον Τουρκικό Ζυγό.

Το πρώτο σ' όλο τον κόσμο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα, αντίστοιχο με το οποίο καλούσε ο Πρωτομάρτυρας Ρήγας Φεραίος, είναι το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που αποτέλεσε πρότυπο Εθνικό-Απελευθερωτικού κινήματος για όλους τους αποικιακούς λαούς: Ασία, Αφρική, Λατινική Αμερική και Ευρώπη που μάχονταν ενάντια στην αποικιοκρατία.

Και η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό, είναι το κατέβασμα της Γερμανικής σημαίας (Σβάστικας) από την Ακρόπολη στις 29-30 Μαΐου του 1941, πριν την ολοκλήρωση της κατάληψης της Κρήτης από τον Μανώλη Γλέζο και Απόστολο Σάντα

Το ίδιο έγινε και μετά την κατοχή της χώρας από τους Γερμανούς: το όραμα ηταν η απελευθέρωση της χώρας και η Ιδέας ο εθελοντισμός και η οργάνωση του οράματος σε μια συνεκτική Γροθιά, ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές. Μόνο η οργάνωση ήταν αυτή που θα ένωνε το λαό σε μια γροθιά. Και ένας

πρότυπος Εθελοντικό και άμισθος Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να σηκώσει το ανάστημά και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε. Και το ΕΑΜ ηταν ο φορέας και ο ενσαρκωτής αυτής την ΙΔΕΑΣ. ηταν το ΚΚΕ-ΕΑΜ-ΕΛΑΣ Και στις 12/10/1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε από τους τρεις κατακτητές μα Ελληνό-Ελληνική κατοχή.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφής Αντίστασης ενάντια στον άξονα, ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού. Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα, Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα είπε το δεύτερο, το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ» με το «ΟΧ»Ι ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στην Αλβανία και στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και να γράψει δίπλα στο Αλβανικό ένα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες και σε συνέχεια αυτό της Αντίστασης

«Χάος ειχε ονομάσει το μεταδεκεμβρινό κράτος ο Καφαντάρης πριν γίνει Α: αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. Αισχος ειχε χαρακτηρίσει ο Σοφούλης την κατάσταση πριν γίνει πρωθυπουργός. Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο Χάος και Αίσχος. Ηταν ενα καλά ογρανωμένο Σχέδιο ξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και οσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο. Ολος αυτός ο Ισμός επιδόθηκε σε συλλήψεις, βασανιστήρια. Ανάμεσα σε αυτούς και τον Αδερφό μου και αργότερα και εμένα.

Αυτοί που έζησαν τα μετά τον εμφύλιο τα «Πέτρινα χρόνια», τα αλλεπάλληλα σχέδια «Περικλής», την προετοιμασία και την επιβολή της Χούντας των επίορκων συνταγματαρχών, τα χαλυβδινα της επταετίας την εκ νέου σύλληψη την 21η Απριλίου 1967του συλληφθέντα το 1946 αδερφού μου και αθωωθέντα από τα δυο έκτακτα στρατοδικεία των Γιαννιτσών, που μετά την αθώωσή του αντί για το σπίτι οδηγήθηκε στα νησία του Αιγαίου για αρκετά χρόνια και δίπλα σε αυτά και αυτά της 21η Απριλίου του 1967.

ΕΛΛΗΝΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ ΗΤΑΝ ΠΟΛΛΑΠΛΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΗ

Οποιος θελήσει να δώσει απάντηση στο γιατί η δικτατορία του 1967 ηταν οχι απλώς αναγκαία, αλλα και επιβεβλημένη θα πρέπει να ανατρέξει στην μετά απελευθερωτική ιστορία. Η ιστορία που βιώνουμε σήμερα αρχίζει με την Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική φασιστικού τύπου δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, κάνει μια επιδερμική αναφορά στην Αντίσταση, ακολουθεί η 30χρονη σιωπή τάφου και ξανά αρχίζει τον Ιούλη του 1974. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι υπάρχει ένα

μεγάλο, ένα αξιόλογο κομμάτι της ιστορίας, που οχι μόνο δεν την έχουμε γράψει, αλλά ούτε καν το συζητάμε ποτέ. Στο κομμάτι αυτό που δεν γράψαμε και δεν συζητήσαμε στεγάστηκαν αυτοί που απεργάστηκαν πολλά από τα δεινά που υπέστει ο λαός εκκολάπτονταν το Αυγό του Φιδιού που κατάληξη είχε τη Χούντα...

Και αφού δεν το γράψαμε και δεν το συζητάμε, σημαίνει πως ξεχάσαμε οτι η χώρα, για 4 περίπου χρόνια ηταν υπό κατοχή και οτι στη διάρκεια της κατοχής το ένα τρίτο των δυνάμεων κατοχής των NAZI, ηταν οι πολιτικοί, οικονομικοί και ένοπλοι Ελληνες δοσίλογοι. Ήταν αυτοί που μάζευαν λουλούδια και να τους δεχθούν και δάφνες να τους στεφανώσουν.

Στην διάρκεια της κατοχής όποιος έζησε ξέρει ότι, εκτός την Γερμανική κατοχή, μετά το σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης απ τους επίορκους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Μπάκος ΣΙΑ, ήμασταν μέσω της πολιτικής, οικονομικής και ένοπλης συνεργασίας των δοσιλόγων-κατακτητών και υπό ελληνική κατοχή.

Η ελληνο-ελληνική κατοχή ήταν στο πολλαπλάσιο χειρότερη από την ξένη. Και ήταν χειρότερη γιατί ο κατακτητής εκτός του ότι φορούσε στολή, είχε τόπο διαμονής και ήξερες ανά πάσα στιγμή που ήταν και μπορούσες να τον εξοντώσεις. Χωρίς τους ΕΦΙΑΛΤΕΣ για ό,τι ήθελαν να αποσπάσουνι ή να αποκρούσουν θα κινούνταν με το όπλο και τον χάρτη Οι παντώς είδους έλληνες εφιάλτες ήταν αυτοί που κυβερνούσαν κατ' ΕΝΤΟΛΗ και για λογαριασμό τους. Οι οικονομικοί γνώριζαν τον όποιο πλούτο υπήρχε στη χώρα και τους μηχανισμούς απόσπασής του.

Ήταν αυτοί που σε συνεργασία οργάνωσαν την ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ και οδήγησαν χιλιάδες Ελληνες στην πείνα και ειδικά τα παιδιά και τους γέρους στο θάνατο. Και οι ένοπλοι, οι Γερμανό ντυμένοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την διαμόρφωση του Εδάφους, την ταυτότητα των Ελλήνων του γείτονα και των χωρικών, τις ΓΙΑΦΚΕΣ (τόπους συνάντησης) και κρισφύγετα των ανταρτών, Σαν ΕΛΑΣίτης σύνδεσμος έζησα από κοντά τα γεγονότα.

Ήταν αυτοί που με ένα τους νεύμα γέμιζαν τα στρατόπεδα, τις αποστολές για τα γερμανικά στρατόπεδα και τα εκτελεστικά γερμανικά αποσπάσματα, ώστε να λειτουργήσει η αναλογία των αντιποίνων: ένα προ 10 στη αρχή, προς ένα προς 20 μετά και στο βαθμό που η Αντίσταση αναπτύσσονταν ένα προς 50 και ένα προς 100 και την πρωτομαγιά του 1944 για ένα στρατηγό και για πολλούς συμβολικούς λόγους 200.

Επικεφαλής στο στρατόπεδο του Χαϊδαριού σαν διερμηνέας ανάμεσα στους κρατουμένους και τον στρατοπεδάρχη ήταν ο Ναπολέων Σουκατζίδης. Οταν η Γεστάπο ζήτησε από τον στρατοπεδάρχη να υποδείξει τους 200 που θα εκτελούσαν στην Καισαριανή με πολλούς συμβολισμούς την πρωτομαγιά του 1944. Όταν ο στρατοπεδάρχης είδε ότι στον κατάλογο ήταν και το όνομα του Σουκατζίδης, θέλησε να τον βγάλει από την γραμμή ώστε να μπει κάποιος άλλος στη Θέση του.

Τότε ο Σουκατζίδης, αφού τον ευχαρίστησε για την εξαίρεση και τον ρώτησε αν θα εκτελεστούν 199 και όχι 200, ο στρατοπεδάρχης απάντησε ότι ο «κατάλογος είναι σαφής θα εκτελεστούν 200 στη θέση σου θα βάλω κάποιον άλλο» και ο Ναπολέων του απάντησε : Δέχομαι την πρόταση υπό τον όρο ότι δεν θα μπει άλλος στη θέση μου. Όταν ο στρατοπεδάρχης αυτό δεν μπορεί να γίνει, τότε ο Ναπολέων μπήκε ξανά την γραμμή: λέγοντας δεν μπορώ να ζήσω με την ζωή ενός άλλου. Μόλις μπήκε στη γραμμή ξεκίνησαν τα αυτοκίνητα για τον χώρο της εκτέλεση, που ήταν το σκοπευτήριο της Καισαριανής.

Τόσο υπερτιμημένη ήταν η ζωή του κάθε Φρίτς και τόσο μειωμένη η ζωής Ελληνα, σε σημείο που πιο εύκολα σκότωνες έναν Ελληνα από το να αγοράσεις ένα αυγό. Στο γεγονός αυτό συνέβαλαν τα μέγιστα και οι εταιρείες διάσωσης «αγωνιστών», που είχαν συγκροτήσει οι συνεργάτες των κατακτητών σε συνεργασία με τις διοικήσεις των ES ES. Οι εταιρείες διάσωσης «αγωνιστών» ήταν ένα ξεχωριστό κομμάτι και ήταν καθαρά εμπορικές εταιρείες. Είχαν 4 κλάδους, Αυτός που έρχονταν με επαφή με τη διοίκηση των ES.ES, που αποφάσιζε ποιοι θα σταλούν όμηροι στη Γερμανία για δουλειά, ποιοι στα στρατόπεδα συγκένυρωσης και σε πιο, ποιοι θα μείνουν στο Χαϊδαρι και στον Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και όποια αλλα στρατόπεδα, ώστε να υπάρχει το αντίστοιχο ανθρώπινο υλικό για εκτελέσεις αντιποίνων.

Ο άλλος ήταν αυτός που αξιολογούσε ιδεολογικά και οικονομικά προβλήματα του συλληφθέντα και προσδιόριζε την τιμή που πρέπει να ζητήσουν από την οικογένεια. Αυτός που ερχόταν σε επαφή με την οικογένεια, για να κάνει γνωστό στην οικογένεια ότι ο άντρας, το παιδί, ο αδερφός η ο συγγενείς κινδυνεύουν να εκτελεστούν αυτές τις μέρες, να σταλούν στη Γερμανία και: ότι υπάρχει τρόπος να βγουν από το στρατόπεδο, να μη σταλούν στα γερμανικά στρατόπεδα, μα και σωθούν ακόμα από το εκτελεστικό απόσπασμα. Και ο 4 αυτός που θα αγόραζε όσο όσο τα περιουσιακά στοιχεία για να σωθεί το αγαπημένο πρόσωπο.

Όταν έρχονταν σε επαφή για την τιμή όπως είναι φυσικό πρόβαλαν κάποια αντίρρηση όσον αφορά το μέγεθος. Η απάντηση ήταν ότι εμείς απλώς μεσολαβούμε, τα λεφτά αυτά, θα μοιραστούν πολλοί για να γίνει η δουλειά, συνεπώς μην χάνετε την ευκαιρία. Όταν έκλεινε η συμφωνία τα τελευταία λόγια ήταν: «Αυτά θα μείνουν μεταξύ μας, γιατί αν διαρρεύσουν και ο άντρα σας θα εκτελεστεί και τα χρήματα θα χαθούν και αμοιβαία θα κινδυνεύσουμε».

Είναι γεγονός ότι με τον τρόπο αυτό σώθηκαν αρκετοί άνθρωποι με την εξαγορά της ζωής τους. Η τέτοια συναλλαγή είχε και τις αντίστοιχες παρενέργειες. Εκείνος που αξιολογούσε τα ιδεολογικά πιστεύω που θα διασώζονταν μέσω της εξαγοράς, αν ήταν άνθρωπος που έπρεπε να εκτελεστεί δεν σώζονταν. Όμως για να μην χάσουν οι εταιρείες και τα ES-ES τη φάμπρικα που είχαν στήσει πράγματι, μετά την καταβολή του αντιτίμου απωλείονταν από το στρατόπεδο ή δεν εκτελούνταν. Πλην όμως βγαίνοντας από το στρατόπεδο τον παρακολουθούσαν κατά πόδας και σε λίγες μέρες τον ξανά συνελλάμβαναν και τον εκτελούσαν, οπότε και ο σκύλος χορτάτος και η πίτα σωστή!

Επειδή Σας παραθέτω πολλά στοιχεία, ενδεχομένως άγνωστα στο ευρύ κοινό και ίσως και Σε όποιον διαβάσει το κείμενο αυτό, Σας θυμίζω ότι στις φυλακές και τις εξορίες αντιπροσωπευτικά ήταν όλη η Ελλάδα. Ο καθένας είχε τη δική του εμπειρία, τα δικά του βιώματα τα οποία κατέθετε στις συζητήσεις που κάναμε ειδικά τα πρώτα χρόνια που δεν είχαμε βιβλία, μολύβι, και χαρτί.

οι καταδότες και οι προδότες δεν λείπουν. Ο Λεωνίδας συνοδευόταν από τον Εφιάλτη, οι Σουλιώτες από τον Πήλιο Γούση, οι αγωνιστές του 21 από τους Νενέκους, δεν ήταν δυνατόν η Αντίσταση να μην έχει στα σπλάχνα της Εφιάλτες προδότες και καταδότες; Όπως και καμιά εξουσία δεν μπορεί να σταθεί χωρίς παρακράτος

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν είναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει απ το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό, και σε συνέχεια προσχωρεί στην κομμουνιστική διεθνή. Την ίδια περίοδο και το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της διεθνούς του κεφαλαίου. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (διχασμός, Μικρασιατική καταστροφή) κλπ.

Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά με την μεταξική δικτατορία και κορυφώνεται στην κατοχή με την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με την μυστικές υπηρεσίες και τη Γκεστάπο, τους μετά απελευθερωτικούς κατακτητές: Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά. Οι μυστικές υπηρεσίες αλώνιζαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα.

Ενώ, ο δοσιλογισμός υπήρχε και ηταν εμφανής στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικό-οικονομικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπέρ-τροφικούς δοσιλογικούς μηχανισμούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επομένη της απελευθέρωσης να απαλλαγή απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος, η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, του 1944, που υπήρξε η πιο ωμή, η πιο ξετσίπωτη ιμπεριαλιστική επέμβαση και την ανάληψη της εξουσίας απ τους ίδιους τους Αγγλους (ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους υπαλλήλους μέχρι και κλητήρες και καθοδηγούσαν τις πολυάριθμες παρακρατικές οργανώσεις) μέχρις τον Μάρτη του 1947, που παρέδωσε την Ελλάδα στους Νέο αποικιοκράτες Αμερικάνους μετά, για να ολοκληρώσουν τον εμφύλιο που άρχισαν οι Αγγλοι.

Για να καλύψουν αυτή την Εθνική προδοσία και αποτρόπαια εγκλήματα, τις άλογες καταστροφές και τα ολοκαυτώματα και να κάνουν τον εμφύλιο που η νίκη θα καταχώνιαζε τα πάντα και την Αντίσταση μαζί

Στην Ελλάδα δεν χρειάστηκε να συγκροτηθεί «Επιτροπή Αντί Ελληνικών Ενεργειών», όπως στην Αμερική και στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Στην Ελλάδα ο κάθε συνεργάτης των Γερμανών και των Αγγλο-Αμερικανών. Ο κάθε χαφιές, καταδότης και κουκουλοφόρος την επόμενη της Συμφωνίας της Βάρκιζας, ανακήρυξε τον εαυτό τους κατά αντίστροφο λόγο «Επιτροπή Αντί Ελληνικών

Ενεργειών» Οπότε ασύδοτα, ανεξέλεγκτα, ατιμώρητα και κατά βούληση, όχι απλώς συνελλάμβανε, αλλά και καταδίκαζε, αφού η κατάδοση και ο φόνος αμοιβόταν με το κομμάτι.

Και ο νόμο του Σερίφη στα χέρια: των ασύδοτων, ανεξέλεγκτων και ατιμώρητων συμμοριών. Από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφτηκε η συμφωνία της Βάρκιζας, ως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφονίες, εκατοντάδες βιασμοί γυναικών και κοριτσών, πολλοί μπροστά στα μάτια της οικογένειας η στην πλατεία του χωριού, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Κέντρο Δεξιά κυβέρνηση Τσαλδάρη. Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τη συνέχεια των οσων συνέβαιναν. Θυμάτων που αποτέλεσαν το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου που κρίθηκε σαν το μόνο μέσω, να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ηταν απαίτηση του Μέγα Τσώρτσιλ.

Με αποκορύφωμα στα Τρίκαλα που υπηρετούσε ο Αγγλος λοχίας πως είδε: «Πλήθος και Ελληνας στρατιώτας, φέροντες αγγλικάς πολεμικάς στολάς, εφίππους που κρατούσαν κεφάλια κομμουνιστών, που φονεύθηκαν σε σύγκρουση με τον ελληνικό εθνικό στρατό...

Σταμάτησαν το αυτοκίνητό τους και λοχίας Αλφρεντ Κίγκς πήρε φωτογραφίες. Εκείνο το πρωϊ εξετίθεντω εις τας παρόδους της πόλεως των Τρικάλων εννέα κεφαλαί. Οκτώ ανδρών και ένα γυναικός. Το ίδιο και στη Βέροια και στην Νάουσα και στα κεφαλοχώρια του Νομού, μα και σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Δεν είμαστε κομμουνισται-αφηγείται ο Αγγλος δεκανέας-αλλά γνωρίζαμε οτι ο Θεός μόνον μπορούσε να σε βοηθήσει αν ήσουν γνωστός ως συμπαθών τους κομμουνιστάς. Η αστυνομία-προσθέτει-ειναι παντοδύναμος και οι μέθοδοί της είναι χειρότερες και από τις μεθόδους της Γκεστάπο». Στο ερώτημα «Τι να κάνουμε εμείς οι Αγγλοι εκεί κάτω;» Σαν απάντηση η εφημερίδα Ντέϊ Μίρρολ δίνει τη μαρτυρία του λοχία που πήρε τις φωτογραφίες και την αφήγηση του δεκανέα!!! Αυτά ήταν συχνά φαινόμενα και πολλές άλλες πόλεις της χώρας μετά πολεμικά και στην κατοχή οι κρεμάλες.

Βέβαια οι φωτογραφίες για να τις τραβήξει ο Αγγλος λοχίας, θα ηταν συγκλονιστικές. Όπως συγκλονιστικές ήταν και οι εικόνες που κατάγραψε στο μνημονικό του ο δεκανέας.

Όσον καιρό ήταν στην Ελλάδα; Και αν ήθελε κάποιος να τα διαψεύσει. Να όμως που μια εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής, απαντά με σαφήνεια στο ερώτημα, για πως φτάσαμε εκεί; Δίνει την απάντηση σχετικά με θέμα «Τα κομμένα κεφάλια», που ηταν η συνέχιση της ζώσας πλέον αντιγραφής της περιβόητης «πτωματολογίας» του Αγγλου εργατοπατέρα του εργατικού κόμματος Σεπρτίν: Λέει λοιπόν, η εγκύκλιος:

«...Τα πτώματα δέον να ερευνώνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότητας των φονευθέντων! Ακολούθως αποκεφαλίζοντα, οι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκων και θα μεταφέρονται εις τας κατατόπους Υποδιοικήσεις δια να εκτεθούν εις κοινήν θέαν!!!»

Συνεργαζόμενοι οι δοσίλογοι με τους κατακτητές κατάφεραν να διχάσουν εθνικά τη Ελλάδα και μετά τη Βάρκιζα έγινε με τις ευογίες των ΔΟΤΩΝ κυβερνήσεων εξουσία. Η Ελλάδα βογγούσε απ άκρου σ'ακρου. Ο κατατριγμός άρχισε αμέσος μετά τη Βάρκιζα, όταν οι ίδιοι οι Δήμιοι της κατοχής, οι άνθρωποι που τρέμουν την Εθνική καταδίκη. Οι συμμορίτες των «ταγμάτων ασφαλείας»που έγιναν τώρα εθνοφύλακες η χωροφύλακες ή ενεπήσιμοι αλλά πάνοπλοι ΧΙΤΕΣ Μύτες και ΒΕΝΙΤΕΣ. Και οι αξιωματικοί των «Ταγμάτων Ασφαλείς» γίνονται Διοικητές στις σολές Ευεπλίδων. Και διοικούν λόχους τάγματα και συντάγματα στο νεοσύστατο βασιλικό στρατό

Σ' ολη τη χώρα θεωρούσαν τον εαυτό τους οι μελοντικοί κυβερνήτες και στο στρατό ήταν όλοι με διπλώματα και ταξίματα-έλεγε ο Κολοκοκτώνης. Και το λέει για μια εποχή σαν τη σημερινή, όπου όλοι οι αγωνιστές του Εθνικού Αγώνα έγιναν διακοναραίοι ή οδηγούνταν κάτω από τραγικές συνθήκες στα νησιά και τη φυλακή, για μπορούν πλέον να αλωνίζουν ενεξέλεκτοι με δικαίωμα ζωής και θανάτου.

Πέντε «εθνικόφρονες» πρώην Συμμορίτες δοσίλογοι ένοπλοι αυτό ανακήρυταν τον εαυτό τους επικυρίαρχους της περιοχής και συνέχιζαν την ελληνό-ελληνική κατοχή. Στο έλεος λοιπόν, αυτών των ανθρώπων ήμασταν δυο περίπου εκατομμύρια Ελληνες ΕΑΜίτες και ΕΠΟΝίτες, εκατόν τριάντα χιλιάδες ΕΛΑΣίτες και αντίστοιχο εφεδρικό μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, που υπογράφτηκε στις 12 του Φλεβάρη το 1945. Μια συμφωνία που σκοπό είχε να οδηγηθεί η χώρα στην ομαλότητα και την ανάπτυξη της καθημαγμένης από τον αλβανικό πόλεμο και την κατοχή χώρα., Πριν όμως, προλάβει να στεγνώσει το μελάνι μπήκε σε εφαρμογή η δεύτερη φάση του σχεδίου ΜΑΝΝΑ, που τώρα σκοπό είχε να εξοντώσει τους συντελεστές της Αντίστασης, που γλύτωσαν από το φασιστικό βόλι. Και μόνος τρόπος για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος ηταν ο εμφύλιος πόλεμος.

Τώρα οι ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες βρίσκονταν στο έλεος εκτός από τους Αγγλους και τον κρατικό μηχανισμό και τη μανία των κάθε είδους συμμοριτών, που ασύδοτα, ανεξέλεγκτα, ατιμώρητα και επιβραβευμένα εξ απέλησαν ενα όργιο λευκής τρομοκρατίας. Χώρα και λαός λάφυρο του κάθε συμμορίτη και εθνικόφρονα. Στο μεταξύ μετά την ήττα των Αγγλων, οι ΗΠΑ ανέλαβαν την ανασυγκρότηση του στρατού και ο εμφύλιος επιβλήθηκε. Τώρα η μοίρα οσων πήραν μέρος στην Αντίσταση άγνωστη. άγνωστη η μοίρα και αυτών που συνελλήφθηκαν, άγνωστη και εκείνων που δεν πιάστηκαν ακόμα και κυρίως αυτών που έμειναν πίσω. Δίπλα λοιπόν, στους καταχικούς νεκρούς και απορφανισμένες οικογένειες θα προσθετόναν και πολλές άλλες.

Ο κατατρεγμός, ο προπηλακισμός και ο διασυρμός που δεν σταμάτησε ποτέ, άρχισε από το 1936, εντάθηκε στην κατοχή και έφτασε στο αποκορύφωμα μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ

Σαν σήμερα πριν από 57 χρόνια στη Αθήνα και συγκεκριμένα στη Βάρκιζα υπογράφαιται η συμφωνία της Βάρκιζας. Η συμφωνία αυτή πήρε το όνομα απ

την τοποθεσία που υπογράφτηκε. Ηταν μια συμφωνία που έγινε δεκτή από την πλευρά του ΕΑΜ που σκοπό ειχε να μην οδηγηθεί η χώρα στον επάρατο εμφύλιο πόλεμο.

Βέβαια ενα τέτοιο ιστορικό γεγονός σαν αυτό της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, που οδήγησε στη Βάρκιζα, δεν είναι εύκολο να το καταγράψει κανείς σε όλη του την έκταση τα ιστορικά δεδομένο που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στη Βάρκιζα. πριν στεγνώσει η μελάνη της υπογραφής της Συμφωνίας της Βάρκιζα. Μέσα σε 4 μήνες έγιναν εκατοντάδες Μπλόκα, εντελώς κατά το γερμανικό τρόπο απ του ίδιους ανθρώπους. Σε λίγο ήταν αναρίθμητα στις συνοικίες των πόλεων και τα χωριά.με σκόπο τη σύλληψη των ΕΜΟ-ΕΛΑσιτών Οι τιμημένοι αντάρτες πιάστηκαν, τσακίστηκαν στο ξύλο, ματοκυλίστηκαν στη φυλακή, κινηγήθηκαν στα βουνά και τα λαγγάδια. Την ίδια τύχη είχαν και τα στελέχη του ΕΑΜ, άντρες γυναίκες και παιδιά ακόμα. Στα χωρία έμειναν οι γέροι και οι Γριές, τα μικρά παιδιά και οι συνεργάτες που το έπαιζαν υπέρ πατριώτες, ξερίζωναν αμπέλια, έκοβαν δέντρα και αξαφάνιζαν κοπάδια γιδοπροβάτων αλόγων και ό,τι είχε στην κατοχή του το Κομμούνι.

Σε κάθε χωριό με την ενίσχυση της χωροφυλακής και της εθνοφυλακής και τη βοήθεια των μετά Δεκεμβριανών αρχών είχαν, εγκαταστήσει ο καθένας δικό τους βασίλειο. Βίαζαν και κούρευαν κορίτσα και γυναίκες. Εδερναν γέρους και Γριές να αποκηρύξουν τους άντρες ή τα παιδιά τους και συχνά σκότωναν στις πλατείες των χωρίων ή ύπουλα σε ενέδρες. Εκατοντάδες συμμορίες ανά τη χώρα είχαν καταλύσει την επικοινωνία και συμβαίνει σε όλες αυτές τις δολοφονικές πράξεις, ώστε η χωροφυλακή και εθνοφυλακή να βρίσκονται μακριά...

Και όταν πρόκεται να να γίνει κάποια συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τα έκτροπα, ενώ η αστυνομία έδινε την άδεια, εν γνώσει της ότι θα την αναιρέσει σε λίγο, για τα επιτρέψει στους τραμπούκους να ξυλοφοτρώσουν του συγκεντρωμένους. Ωστέ με την ξέφρενη ασύδοτη τρομοκρατία σκοπό είχαν να ξεριζώσουν απ τη συνείδηση του λαού την Εθνική Αντίσταση και την προσφορά της στη μαύρη κατοχική περίοδο.

Το ΕΑΜ που βγήκε, όπως και το 21 απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε ραγδαία μέσα στην πάλη με τους Ούνους. Ανθωποι μικροί, Ελληνες κακοί, κόμματα που αποπνέουν πτωμαΐνη, ολόκληρος ο λυσσώδης κόσμος του ανοικτού και κρυφού Δοσιλογισμού και της ξενόδουλης προδοσίας, που προσπάθησε με ένα απέραντο μίσος και μια αποτιθέμενη πίστη, Να ΑΡΝΗΘΕΙ το Εθνικό έργο του ΕΑΜ. Να αποδείξει κομματική και ταξική την Εθνική Αντίσταση, Γιατί χωρίς την άρνηση αυτή η συκής, της απροσδόκητη εμφάνιση απ το βρόμικο υπόγειο της συνεργασίας και της εθνική προδοσίας, θα έβγαινε στην επιφάνεια και η εξουσίας, δε θα μπορούσε να σταθεί ούτε όπως στέκεται και σήμερα ακόμα στα ξένα όπλα, τις λίρες του Σύτι και τα δολάρια της Γώλ-Στριτ!

Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Το κόστος μεγάλο και οχι μόνο για τους ίδιους, αλλά και για αυτούς που άφησαν πίσω, οπως η

οκταμελής οικογένεια του αδερφού μου, που μετά την αθώωση και από τα δυό στρατοδοκεία που του ειχαν σκαρώσει, αντί για το σπίτι τον έστειλαν για κάμποσα χρόνια εξορία.

Τέσσερες φορές ανοιξε και έκλεισε το θανατονήσι, το τεράστιο πηράνχας η Γιούρα. Πρώτη φορά στον εμφύλιο. Ανοιξε το Σεπτέμβρη του 1947 και έκλεισε μετά από έξη περίπου χρόνια το Σεπτέμβρη του 1952. Δεύτερη 1956-58 μετά την απόδραση των Βούρλων. Την Τρίτη με τη δικτατορία. Οι πρώτοι κρτούμενοι έφτασαν-φτάσαμε στη Γιούρα στις 25/4/67 και έκλεισε το 1970. Και η Τετάρτη τέλος μετά το Πολυτεχνείο οπου κρατούμενοι καμιά 50ριά και έκλεισε μετά τη μεταπολίτευση.

Για τις φυλακές, τις ίδες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του στο Επταπύργιο, στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να έβλεπε ο καημένος και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοι κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες, που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο και χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης. Μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...

Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα, εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα. Το μόνο «έγκλημα» που έκαναν ηταν η συμμετοχή τους στην εθνική Αντίσταση. Οσο για τις ποινές εκτός του οτι ηταν άδικες ηταν και οι εξοντωτικές...

Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίς και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο και δεν ηταν λίγες εκείνες με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη, που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας. Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν στα

διάφορα στρατοδικεία της χώρας ηταν πολλές. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή...

Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου, γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό. Και αντί για οικογενειακή θαλπωρη, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει ίσως μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε εχουν με τους κοινωνικό-οικονομικού μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς να σε βάλουν για πολλά χρόνια φυλακή γιατί, αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να ξανααποκτήσεις την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιό τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων, οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία.

Και το λέω αυτό γιατί, μπροστά στο εκτελεστηκό οτι ισχύει για τους άνδρες, ετσι και για τις μελοθάνατες γυναίκες. Από βραδύς τους ανακοίνωναν τη απόφαση. Αύριο το πρωϊ θα εκτελεστούν οι θανατικές καταδίκες του τάδε ...και της τάδε...12 τον αριθμό. Οι περισσότεροι ηταν άντρες ψημένοι σε θύελλες και κινδύνους. Μόνο δυό παιδιά και ενα κορίτσι που δεν πάτησαν τα δεκάοχτώ της ακόμα χρόνια, μετά την ανακοίνωση της εκτάλεσής τους το πρωϊ. Τα παιδιά στέκονταν στην άκρη κάπως συλλοϊσμένα. Το ενα από τα παιδιά αναρωτήθηκε...

Πως νάναι αλήθεια εκείνη η στερνή στιγμή; Ο μεγαλύτερος στην ηλικία πλησίασε το παιδί, το αγκάλιασε. Και του είπε σιγά: Μη στενοχωριέσαι. Ούτε που θα το καταλάβουμε. Σ' ενα δευτερόλεπτο κι όλα τελειώνουν. Υστερα σώπασε. Είχε να πει κι αλλα, μα ενας λυγμός τον εμπόδισε να συνεχίσει. Ενας λυγμός οχι για τη δική του ζωή, μα για το νέο παιδί-την κοπέλα, που έτρεμε καθώς σκεφτάταν εκείνη τη στερνή στιγμή που πλησίαζε, πλησίαζε όλο και πιο κοντά...

Πλησίαζε όμως η ώρα που θα τους πήγαιναν στην απομόνωση. Η ώρα που θα έπαιρναν το δρόμο που γυρισμό δεν ειχε. Και έπρεπε να ετοιμαστούν οι μελοθάνατοι γι αυτό το χωρίς γυρισμό ταξίδι. Λούστηκαν, χτενίστηκαν, φόρεσαν τα καλά τους και περίμεναν. Τώρα πιά μαζεύτηκαν ολοι. Θυμιθηκαν γυναίκες, παιδιά και γονείς, συγκενείς και φίλους. Θυμίθηκαν θρύλους, μύθους και παραδόσεις, μα και τις μνήμες του εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα παλιά και τώρα. Θυμήθηκαν τα προσφατα χρόνια που φαινόταν τόσο παλιά, τραγούδησαν μνημόνευσαν εκείνους που προηγήθηκαν στο θάνατο, αστειεύτηκαν και οταν χτύπησε το καμπανάκι του βραδυνού περιορισμού, έφυγαν οι αλλοι για τα κελιά τους κι απόμειναν μονάχα οι δώδεκα. Αυτοί που λούστηκαν, χτενιστηκαν, και

φόρεσαν τα καλά τους και περίμεναν την αυγή που θα τους πήγαιναν στην κατά τα αλλα «νόμιμη» εκτέλεση.??????????????????

Για να φτάσουμε ομως στην εκτέλεση, έπρεπε πρώτα να καλυφθούν με τον μανδύα της «νομιμότητας» με την έκδοση διάφορων βασιλικών διαταγμάτων και ψήφιση«νόμων» οπως ο 509, τα έκτακτα μέτρα, που να δικαιολογούν και θα έθεταν σε κίνηση τα έκτακτα στρατοδικεία, μα και τους στρατοδίκες που θα κατοχύρωναν τις εκτελέσεις με τις αντίστοιχες ποινές. Τώρα πλέον μηχανισμοί της σύλληψης, της τακτοποίησης με την αντίστοιχη «ευγένεια» και «πειθώ»των κατηγορητηρίων στις ασφάλειες ή στην ΕΣΑ για τους στρατιώτες. Τώρα πλέον ολα λειτουργούσαν στην εντέλεια.

Το εκτελεστικό απόσπασμα ειχε ηδη ετοιμαστεί και βρισκόταν στον χώρο των εκτελέσεων. Ο αξιωματικός που θα διάβαζε το κατηγορητήριο για τον οποίο θα εκτελεσθούν και θα δώσει τις χαριστικές βολές στην ακριβή θέση πίσω από το απόσπασμα. Τα έγγραφα με σφραγίδες, υπογραφές και ο,τι αλλο θα αιτιολογούσε τη «νομιμότητα» των εκτελέσεων στα χέρια του. Ολα «νόμιμα και με τη βούλα». Καμιά παράλειψη ή παρατυπία. Ο Παπάς το ίδιο, στο χώρο των εκτελέσεων.

Την κοπέλα την ειχαν πάρει μέσα από την τάξη του Σχολείου. Ακόμα δεν ειχε πατήσει τα δέκαοχτω. Κι όμως στο στρατοδικείο, ο βασιλικό επίτροπος ειπε με στόμφο στην αγόρευσή του: Κύριοι στρατοδίκες, μήν εξετάσετε μόνο τί έκανε μέρχι τώρα...αλλα τί μπορει να κάνει αύριο, αφού ειναι τόσο αμετανόητη-ωστε ούτε καν προφορική δήλωση αποκηρύξεως των ιδεών της δεν κάνει. Και για να μήν μπορεί να κάνει αύτα που φοβόταν ο κ επίτροπος την καταδίκασαν σε θάνατο παμψηφεί.

Οπως ειναι γνωστό οι εκτελέσεις για λόγους που δεν ειναι του παρόντος γίνονται πάντα τις πρωΐνες ώρες. Και συγκεκριμένα πρίν από την ανατολή του ήλιου Το βράδυ ομως εκεί στην απομόνωση τους μέλλοντες να εκτελεσθούν είθεισθαι να τους επισκέπτεται κάποιος ιερέας κατά προτίμηση στρατιωτικός για να τους εξομολογήσει και να τους κοινωνίσει των Αχράντων Μυστηρίων. Ο ιερέας αφού τελείωσε με τους άντρες και τα δυο παιδιά πήγε στην κοπέλα.

Η κοπέλα σε κάποια στιγμή ρώτησε τον παπά:

Πάτερ, ολα τα θρησκευτικά συγγράματα και οι πατέρες της Εκλησίας, γράφουν οτι ο Θεός ειναι πηγή της Ζωή των ανθρώπων, με ποιό δικαίωμα η πολιτεία στηριγμένη σε κάποιον καταδότη και επι μισθό χαφιέ, που δεν ειχε την παληκαριά να εμφανιστεί στο στρατοδικείο να καταθέσει τα στοιχεία με τα οποία καταδισκάστηκα μέσα σε λίγα λεπτά σε θάνατο και θα εκτελεστώ αύριο, πριν έρθει η ώρα που αυτός ο θεός θα πάω, μου είπαται κοντά του; Ενώ εμεις φωνάζαμε Λαέ της Αίγινας, λαέ της Ελλάδας παίρνουν και σήμερα για εκτέλεση. Λίγη ώρα μεά ακούστηκαν τα κροταλίσματα των όπλων.

Ιστορικά πέρασαν σχεδόν σαράντα χρόνια από τα Δεκεμβριανά και τριάντα πέντε από την ημέρα που έληξε ο εμφύλιο πόλεμος. Τόσο οι επιζώντες που έζησαν τα τραγικά γεγονότα, άλλο τόσο και οι ιστορικοί που απασχολούνται με το

θέμα αυτό, μα και πολλοί Νέοι που για δικός του λόγους ο καθένας θέτουν ερωτήματα και ζητούν αντίστοιχες απαντήσεις: για το τι ακριβώς συνέβει τότε και όχι μόνο χάθηκε η νικηφόρα έκβαση του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, μα και οδηγήθηκε η χώρα στον αδέρφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο.

Πολλοί είναι αυτοί που προσπάθησαν να απαντήσουν στο πως και γιατί φτάσαμε στον αλληλοσπαραγμό. Σαν μικρό συμμέτοχος των γεγονότων εκείνης της περιόδου και γενικότερα έχω διαμορφώσει την προσωπική μου γνώμη και για τα δύο βασικά και κυριότερα ερωτήματα στα οποία κατά καιρούς, έχουν δοθεί διάφορες αλληλοσυγκρουόμενες απαντήσεις.

Το κάλεσμα του Ρήγα προς τους αρματωλούς, τους κλέφτες και τους Ραγιάδες, μετά την άρνηση των καλαμαράδων να ηγηθούν του αγώνα ηταν σαφή: «Ενωθήτε, βάλετε το Νόμο οδηγό σας, πειθαρχήστε σ εναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...». «...Οι Νόμοι ναν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Για να υπάρχουν Νόμοι, πολύ περισσότερο για να λειτουργήσουν οι Νόμοι, προϋποθέτουν μια οργανωμένη κοινωνία και αυτήν ακριβώς την κοινωνία-Εθνος συγκρότησαν πρώτοι σχεδόν οι Ελληνες αγωνιστές το 1821.

Το ΕΑΜ που βγήκε, όπως και το 21 απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε ραγδαία μέσα στην πάλη με τους Ούνους. Ανθωποι μικροί, Ελληνες κοκοί, κόμματα που αποπνέουν πτωμαΐνη, ολόκληρος ο λυσώδης κόσμος του ανοικκτού και κρυφού Δοσιλογισμού και της ξενόδουλης προδοσίας, προσπάθησε με ένα απέραντο μίσος και μια απυθμενη πίστη Να ΑΡΝΗΘΕΙ το Εθνικό έργο του ΕΑΜ. Να αποδείξη κομματική και ταξική την Εθνική Αντίσταση, Γιατί χωρίς την άρνηση αυτή η συκή, της απροσδόκητη εμφάνιση απ το βρόμικο υπόγειο της συνεργασίας και της εθνική προδοσίας, θα έβγαινε στην επιφάνεια και η εξουσίας, δε θα μπορούσε να σταθεί ούτε όπως στέκεται και σήμερα ακόμα στα ξένα όπλα, τις λίρες του Σύτι και τα δολάρια της Γωλστριτ!

Ιστορικά πέρασαν σχεδόν σαράντα χρόνια από τα Δεκεμβριανά και τριάντα πέντε από την ημέρα που έληξε ο εμφύλιο πόλεμος. Τόσο οι επιζώντες που έζησαν τα τραγικά γεγονότα, άλλο τόσο και οι ιστορικοί που απασχολούνται με το θέμα αυτό, μα και πολλοί Νέοι που για δικός του λόγους ο καθένας θέτουν ερωτήματα και ζητούν αντίστοιχες απαντήσεις: για το τι ακριβώς συνέβει τότε και όχι μόνο γιατί χάθηκε η νικηφόρα έκβαση του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, μα και οδηγήθηκε η χώρα στον αδέρφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο.

Πολλοί είναι αυτοί που προσπάθησαν να απαντήσουν στο πως και γιατί φτάσαμε στον αλληλοσπαραγμό, σαν μικρό συμμέτοχος των γεγονότων εκείνης της περιόδου, την προσωπική μου γνώμη στα δύο βασικά και κυριότερα ερωτήματα στα οποία κατά καιρούς, έχουν δοθεί διάφορες αλληλοσυγκρουόμενες απαντήσεις.

Τα ερωτήματα είναι δύο: Το πρώτο είναι αν το κομμουνιστικό κόμμα που αποτελούσε του ΕΑΜικού κινήματος, τον Νου και την καρδιά, στις συνθήκες που είχαν δημιουργηθεί τότε-εσωτερικές και εξωτερικές-να ολοκληρώσει τη νίκη του, μετά την αποχώρηση των Γερμανών, και να εγκαθιδρύσει το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που προβλέπονταν απ τη κοσμοθεωρία του ΚΚΕ. Η

απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι όχι μόνο κάθετα αλλα και απόλυτα αρνητική. ΟΧΙ δεν μπορούσε! Αυτό συνδέονταν άμεσα με την κατάληψη της χώρας από την στρατιά του Τολρπούκιν

Το πρόγραμμα του ΕΑΜ ηταν ότι μετά την απελευθέρωση τη χώρας«...ότι θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο αι ηθικότερο θα είχε μείνει ακόμα ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα, θα άνοιγε διάπλατος ο δρόμος της λαϊκής Δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα Νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου της Αγγλίας και των Σοβίετ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό των Ηνωμένων Εθνών».

Και δεν μπορούσε γιατί δεν θα το επέτρεπαν οι Αγγλοι, στη σφαίρα της επιρροής της οποίας με διεθνείς μυστικές συμφωνίες, είχε παραχωρηθεί η Ελλάδα. Ακόμα και στην περίπτωση που το ΕΑΜ εξουδετέρωνε στους αντιπάλους του και εγκαθίδρυε το καθεστώς του για να υλοποιήσει το πρόγραμμά του, κάτι που με μεγάλη άνεση μπορούσε να το κάνει είτε με τη βία, και τη χρήση των όπλων, είτε ειρηνικά, με ελεύθερες εκλογές, οι Αγγλοι δεν θα το επέτρεπαν χρησιμοποιώντας, χωρίς αναστολές και ενδοιασμούς, όλα τα μέσα που διέθετε, όπως και το έκαναν. Και σε αυτό θα είχε την συμπαράσταση όλων των συμμάχων, συμπεριλαμβανομένης και της αναγκαστικής ανοχής του Στάλιν, που δέχθηκε να μείνει η Ελλάδα στη σφαίρα επηρροής των δυτικών .

Ο στρατηγός τολμπούχιν δεν παραβίασε τα Ελληνικά σύνορα όπως παραβίασε τα σύνορα των άλλων Ευρωπαϊκών και των Βαλκανικών Χωρών. Το γεγονός αυτό πείθει ότι κάποια συμφωνία κλείστηκε στη Λισαβώνα ανάμεσα στους Ρώσους και του Αγγλους. Παρά αύτα μπορούσε να πάρει αν ήθελε δυναμικά και ένοπλα την εξουσία, με τρις βασικές προϋποθέσεις.

α) Να κάνει το ΚΚΕ που ήταν ο εγκέφαλος του ΕΑΜ ΕΛΑΣ να κάνει αυτό, αυτό που έκαναν οι αντιδραστικές Δεξιές δυνάμεις σε συνεργασία με τους Αγγλους νέο κατακτητές. και β) Να γράψει όπως έγραψαν αυτοί στα πολιά τους τα παπούτσια τη Συμφωνία του Λιβάνου και να μην υπογράψει τη συμφωνία της Καζέρτας. Μια συμφωνία που ήδη είχαν κάνει οι Αγγλοι με τους Γερμανούς για την αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, υπό τον όρο ότι οι Γερμανοί θα αμυνόταν και δεν θα παρέδινε την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και το βασικότερο: ότι ο ΕΛΑΣ θα στρατώνιζε τις Ομάδες Μεραρχιών του :70 χιλ έξω από την Αθήνα και 70 χιλ έξω από την Θεσσαλονίκη.

Με βάση αυτή τη συμφωνία η Ομαδα Μεραρχιών: Πολοποννήσου, Στερεάς και Ηπείρου στρατωνίστηκαν στη Λαμία και η Ομαδα Μεραρχιών Μακεδονίας-Θράκης στη Βέροια.

Οι Αγγλοι οσον αφορά την πολιτική τους στην Ελλάδα για την κατοχή, την είχε διαμορφώσει τρις άξονες: Να μην οργανωθεί Αντίσταση, αν οργανωθεί να την

ελέγχει-αφομοιώσει ή αν δεν μπορέσει να την πολεμήσει-εξοντώσει. Γι΄ αυτό όταν οι Φρίτς στο Ανατολικό μέτωπο, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στον κόκκινο στρατό τον Αύγουστο του 1943, οι Αγγλοι μαζί με τις δυνάμεις του κατεστημένου, εκπόνησαν το σχέδιο ΜΑΝΝΑ, που περιείχε και τις τρις μορφές και μέσα να αντιμετωπίσει το Ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Την ημέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα, μαζί με μέλη της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία το ΕΑΜ είχε έξη υπουργούς, ήρθε στην απελευθερωμένη Αθήνα με ένα άγημα αγγλικού στρατού και ο υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας Αντωνυ Ηντεν και Αγγλος Πρέσβης Λήπερ, για να παραβρεθούν στον γιορτασμό της απελευθέρωσής. Όταν ο λαό της Αθήνας ξεχύθηκε κατά χιλιάδες στους δρόμους της Αθήνας με τα λάβαρα της Αντίστασης και των συμμάχων, ο Ηντεν γύρισε προς τον Λήπερ και του είπε: «Με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα της κερδίσει».

Η αποχώρηση των Γερμανών και η απελευθέρωση της Αθήνας, άρα και ολόκληρης της χώρας έγινε στις δώδεκα του Οκτώβρη του 1944. Μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη του 44 που έγινε η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Μια επέμβαση που υπήρξε η πρώτη πιο ωμή , η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χιτλερισμού.

Χρονολογικά από τις 12/10-44 μέχρι στις 4-12-44 που επόπτεβε αναίμακτα το ΕΑΜ την χώρα μεσολάβησαν 53 ολόκληρες μέρες. Χρονικό διάστημα αρκετό για να πραγματοποιήσουν οι Αγγλοι τις προθέσεις, που αποδίδουν στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ, ότι ήθελε να καταλάβει ένοπλα την εξουσία.

Στη διάρκεια αυτή των αυτών των 53 ημερών, (Ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος ο πόλεμος με τον άξονα και τη Γερμανία απέσυραν δυνάμεις από το μέτωπο για να τις φέρουν στην Ελλάδα:αυτό αν δεν είναι συμμαχικό έγκλημα), εκτός από την πλατεία Συντάγματος που την έλεγχε οι συνεργαζόμενη με τους κατακτητές: η οργάνωση «Χ» και ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, ολόκληρη την υπόλοιπη χώρα ηταν ΕΑΜοκρατούμενη, συνεπώς, αν ήθελε να την πάρει με τα όπλα θα την είχε πάρει. Το ΕΑΜ-ΚΚΕ την ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού και όχι με τα όπλα.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα όμως απ τον αγώνα αυτό της φωτιάς και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συνείδηση της δύναμης τους, και γι' αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και τους ντόποιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ηταν και οι Αντιστασιακοί οχι απλώς απόντες του αγώνα αλλα και προδότες.

Στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη Γενιά. Μια Γενιά εμπνευσμένη απ τα Νέα ιδανικά που ειχε φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια Γενιά εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε εδραιώσει. Μια Γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ομως ο πόλεμος τελείωσε. Αυτοί με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων τον κέρδισαν. Τα συμφέροντά τους, οικονομικά και γεωστρατηγικά εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη. Ο,τι του αναλογούσε να κάνει το έκανε. Τώρα δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια: ο «ηρωϊκος», ο «Μέγας», ο «απαράμιλος ελληνικός λαός», που στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολλεμούν σαν Ελληνες» και πολλά αλλα παρόμοια του Τσιώρτσιλ, του Αϊνζεχάουερ και του Στρατηγούς Ουϊλσον, για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη Νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξανά γίνει ο γνωστός «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει. Γιατί αν συνεχίσει να μιλάει θα τον κάνουν πάλι Ντά.

Τώρα Αρωγός στην προσπάθεια να ξανά κάνουν Ντά το λαό ηταν το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του απ την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλεσε και το τελευταίο ίχνος της εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας, που είχε δομήσει ο Αλβανικός πόλεμος και η τετράχρονη Αντίσταση. Ετσι για αλλη μια φορά ο ελληνικός λαός, όως το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις της (Κέντρο-Δεξιά), αλλα πάλι με μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Ιμπεριαλιστική υπέρ ΔΥΝΑΜΗ της Αμερικής.

Πιστεύω, πως το μεγαλύτερο και ιερότερο καθήκον κάθε λαού και ατόμου, ειναι να υπασπίζεται την πατρίδα του, για να μπορεί να ΕΙΝΑΙ και να ΖΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. Ο μεγάλος Περικλής στον Επιτάφιο ειχε πεί επί λέξη: «Ενθα βραβεία αρετής μέγιστα πρόκειται εκεί ζώσιν πολίται και άριστοι άνδρες». Οι Ελληνες στην μακραίωνη ιστορική πορεία, οσες φορές χρειάστηκε να υπερασπιστούν την πατρίδα και την ελευθερία, παλιά και πρόσφατα το έκαναν πρόσβαρα και στην κατοχή εθελοντικά για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου.

Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε Αξιοπρεπές Παρελθόν, Παρόν και Μέλλον και μιά Τεράστια Αγνωνιστική και Πνευματική Προσφορά στην Παγκόσμια Κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε, οτι εκτός απ τη μακραίωνη ιστορία εχει και γερά αγωνιστικά θεμέλια αυτός ο τόπος. Και δεν ειναι μόνον η αρχαία ιστορία, η ιστορία της αρχαίας Αθήνας, της αρχαίας Σπάρτης, της Θήβας, της Ιωνίας, της Μακεδονίας, της Κρήτης, τις Μυκήνες, της Τροία, της Θράκη και μέσα απ το βυζάντιο, την τουρκοκρατία και την Ενετοκρατία. Μα και η Νεότερη μετά το 21,

του 1912, του 1922, το 1936, το 1940-44, τον εμφύλιο, την Χούντα του 1967, μα και μετά το 1974, ο αγώνας συνεχίζει.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινειται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. μέχρι και σήμερα, εχει και πρέπει να θυμάται, να τιμά και να δοξάζει τους αγωνιστές αυτών των τριών επετείων. Και να γιατί πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε αυτές τις τρείς ημερομηνίες.

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Αντί την ημέρα αυτή να γιορτάσουμε οπως γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μπορεί να απελευθερώθηκε η χώρα ο αντικειμενικός ομως σκοπός σχεδίου των Αγγλων, των πρακτόρων, των συντηρητικών δυνάμεων και των εθνικώς μεταμορφωθέντων δοσιλόγων σε αγωνιστές κα ήρωες δεν ειχε ακόμα επιτευχθεί.

Η υλοποίηση αυτού του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, προϋπόθεται δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Τάφους που διακαίωσαν με την τροπή που πήραν τα πράγματα μεταπελευθερωτικά στη χώρα την πρόβλεψη του Ποιητή Φώτη Αγγκουλέ, που σε μερικές μόνο λέξεις συμπύκνωσε το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας: «Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με τους σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, συναλλαγών και διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και

δημοσιογράφους, να διαστρευλώσουν και να παραποιήσουν την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και κυρίως να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε μιάσματα, απάτριδες, άθεους, ΕΑΜοβούλγαρους και σε εσωτερικό «εχθρό».

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα και σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός, που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε Εθνος, η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, εκτός του οτι διατήρησε αδιατάρακτη την ενότητα του λαού, συνέβαλε στη συντριβή του άξονα και την απελευθέρωση της χώρας. Ανοιξε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. μέχρι και σήμερα, εχει και πρέπει να θυμάται, να τιμά και να δοξάζει τους αγωνιστές αυτών των τριών επετείων. Και να γιατί πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε αυτές τις τρείς ημερομηνίες.

Οπού ο οποιοσδήποτε, συμμορίτης, δεκανές ή και χωροφύλακας, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι είναι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Στις συμμορίες αυτές εκτός απ τους δοσίλογους που έπρεπε τώρα να «αγωνιστούν για να σωθούν», συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο παγήγαγε η 4η αυγούστου, γαλούχησε και επέκτυνε η κατοχή. Αυτές οι συμμορίες ηταν που ανήγαγαν τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος». Οι συμμορίες αυτές ειχαν μετατρέψει την Ελλάδα σε μια μεγάλη έρημο.

Σε τέτοιο βαθμό ειχαν φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία και κυρίως η ατιμωρησία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας, που έζησαν και οι ίδιοι αυτές τις σκηνές φρίκης, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Για το τί συνέβαινε στην ύπαιθρο, θα μας το περιγράψει ο αρχηγός της αγγλικής αποστολής που έζησε σε ολη τη διάρκεια της κατοχής στην Ελλάδα. Αυτός ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα γράφει προς τον προεστάμενό του: «Η επιβληθείσα τρομοκρατία μετά τα δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, εις όλην την χώρα αυξάνεται καθ εκάστην. Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν, ωστε καθιστά αδύνατον την ζωή των μή βασιλοφρόνων πολιτών, γεγονός που να ακοπλείει ακόμη και τη σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσομεν επι εν ελεύθερο δημοψήφισμα ή εις εκλογάς. Αι τρομοκρατικαί οργανώσεις της άκρας Δεξιάς, αι κυριώτεροι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπό των Γερμανών και ειχαν εν πάσει περιπτώσει συνεργασθή μετ αυτών, οχι μόνο δεν αφοπλίστηκαν, αλλά συνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως μετά των οργάνων της τάξεως, δια να καταπνίξουν κάθε δημοκρατική σκέψιν...»

Και συνεχίζει: «Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, να αναμερηθούν στην αδιάκοπη μάχη με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο.

Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίησε και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα και να βρεθείς εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής. Αυτό ακριβώς το γεγονός οδήγησε τον Ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει στα πεζά ποιήματά του το στίχο:«Επνιξαν στο λαρύγγι μου τα τραγούδια».

Η περίοδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, ενώ γνώριζε οτι «ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ» κατά την χριστιανική ρήση, χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς τα «ΠΑΙΡΝΕΙ

ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος έθεται, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν, με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη.

Ο πόλεμος λένε εχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δίκαιος ειναι αυτός που γίνεται για την ελευθερία-αυτοδιάθεση και μόνο, τη δημοκρατία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την κοινωνική δικαιοσύνη. Και άδικος και εγκληματικός ειναι αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών-χωρών και λαών και την κατάργηση ολων των πιό πάνω Ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων.

Κάθε πόλεμος ειναι τρομερός και ο εμφύλιος πιο πολύ απ όλους. Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι ενα τεράστιο δοχείο, όπου καλό, και κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και εκδίκηση, πόνος και θυμός, υπάρχουν σε εκρηκτική κατάσταση. Ειναι ενα μίγμα με πολλαπλές χημικές αντιδράσεις. Ενα εν ενεργεία υφαίστειο. Ο χρόνος τόσο της Αντίστασης αλλο τόσο και του εμφυλίου πολέμου, ηταν τόσο πολύ συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες, που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσεις. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα. Από μια στιγμή και έπειτα τα πράγματα παίρνουν το δικό τους δρόμο.

Τόσο στην κατοχή οσο και στον εμφύλιο πόλεμο, δεν υπάρχει χωροταξικός έλεγχος. Αυτόν που είχες πριν δεν τον εχεις τώρα. Και ο κίνδυνος ελοχεύει παντού. Επειτα ειναι η συνεργασία, η προδοσία και η κατάδοση που γεννάει αβυσαλαίο μίσος. Στον πόλεμο γενικά, στην κατοχή και στον εμφύλιο ειδικά, υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από απρόβλεπτες και αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, σε κλάσματα του δευτερολέπτου να πάρεις αποφάσεις και να κάνεις πράγματα, να καταφύγεις σε ενέργειες και μέτρα, που ποτέ και για τίποτε δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν ποτέ απ το μυαλό του ανθρώπου σε ομαλές συνθήκες. Στον πόλεμο ο καθένας απ τους αντιπάλους διεκδικεί τη νίκη. Προσπαθεί να ειναι ο νικητής.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος και φρίκη. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μια τέτοια δοκιμασία. Και δεν το θέλει γιατί, για τη χώρα μας η λέξη εμφύλιος και ο διχασμός δεν ταυτίζονται με τη λέξη «επικαιρότητα». Και δεν ταυτίζονται γιατί η λέξη επικαιρότητα ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Του προσωρινού, του τυχαίου και συμπτωματικού. Ηταν κάτι που πέρασε και δεν θα επαναληφθεί. Αν

θέλουμε ομως να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, πρέπει να παραδεχθούμε, οτι στην χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί εχουν μια ακατανόητη διαχρονικότητα. Αρχίζουν με τις Αμφικτιονίες, συνεχίζουν στην Αρχαία Ελλάδα, δεν τους αποφεύγει το 21 και ειναι παρόν στη σύγχρονη Ελλάδα. Και οχι μόνο. Θα έλεγε κανείς πως οι διχασμοί και οι εμφύλιοι πόλεμοι και τα αλλεπάλληλα δικτατορικά καθεστώτα συνέβαλαν περισσότερο απ όλα τα αλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου. Το ίδιο, η διαπλοκή η διαφθορά και οι συναλλαγές.

Στην μεταπολεμική περίοδο η άρχουσα τάξη έδειξε τον πραγματικό της εαυτό. Αντί να αρπάξει την μοναδική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε ύστερα απ το 21, να συμπαραταχθεί με το λαό και να απαλλαγεί απ την ξένη εξάρτηση η ίδια και η χώρα, προτίμησε για άλλη μια φορά τους ξένους απ το λαό, που θα την στήριζε για τον απογαλακτισμό της απ την ξένη εξάρτηση. Κολλημένη σαν στρύδι στο σώμα των δυνατών ξένων αποδείχθηκε, οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της ταξικά συμφέροντα.

Για ενα λαό όπως ο δικός μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μια υπόμνηση για τα δεινά του όποιου διχασμού και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει, αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο, θα ειναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο. Τα λόγια ομως του Θουκυδίδη, που έρχονται απ το βάθος 24 αιώνων, σχετικά με τους πολέμους και κυρίως τους εμφυλίους, πρέπει οχι μόνο να μείνουν αλλά και να αποτελέσουν τον μελλοντικό μπούσουλα των Ελλήνων.

ο Θουκυδίδης λέει : «... Οσοι δε βουλησονται των τε γενομενων το σαφες σκοπειν και των μελλοντων ποτε αυθις κατα το ανθρωπειον τοιουτων και παραπλησιων εσεσθαι ωφελιμα κρινειν αυτα αρκουντως εξει». Ας τον διαβάσουν οι σημερινές και οι επερχόμενες γενιές, Ίσως τα μαθήματα που προσφέρουν να ειναι αποτελεσματικότερα. Και κυρίως να μην φοβηθούν οπως φοβούνται οι νικητές του μετακατοχικού εμφυλιου να μήν αποκαληφθούν οι φυλακισμένες μνήμες.

Οπως γράφω και σε αλλο σημείο, γεννήθηκα στη Βέροια, στις 23 Ιουνίου του 1923 στη σημερινή οδός Βερμίου 22. Οι γονείς μου Γεώργιος και Μαρία το γένος παλικάρια και τα τρία εν ζωή μεγαλύτερα αδέρφια απ τα οκτώ που απέκτησαν ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές. Πατέρας και ενα απ τα αδέρφια μου με τα (γιδοπρόβατα) και τα άλλα δύο με τις μεταφορές (καραβάνια-αγωγιάτες). Εμένα αφού δεν υπήρχε θέση στην κτηνοτροφία και το καραβάνι και με την προοπτική της αστικοποίησης της ζωής με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη.

Ο Χίτλερ χρειάζονταν κατσικίσια δέρματα, προκειμένου να ποδέσει το σώμα των αξιωματικών με αξιοπρεπή μπότες. Το Μεταξικό καθεστώς για να εξασφαλίσει τα κατσικίσια δέρματα στο Χίτλερ, χαρακτήρισε τα γίδια καταστροφείς του δάσους και υποχρέωσε τους κατόχους να τα πουλήσουμε

σφάζοντάς τα. Λόγω της μεγάλης προσφοράς οι τιμές του κατσικίσου κρέατοςί ηταν μηδαμινή. Με τον τρόπο αυτό η οικογένειά μας έχασε ενα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο. Τα αδέρφια μου Κόγιας Αντώνιος, Στέφανος και Στέργιος ειχαν δημιουργήσει δικές τους οικογένειες.

Με την κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία στις 28 Οκτώμβρη του 1940, και τα τρία αδέρφια μου επιστρατεύτηκαν και την επόμενη 29/10/40 επιτάχθηκαν και ολα τα άλογα και μουλάρια που ειχε ο Πατέρας μου. Το ίδιο έγινε και με τα ζώα που ειχαν τα αδέρφια μου. Μας έμεινε μόνο ένα που ηταν κουτσό. Με αυτό το ζώο έπρεπε να ζήσουμε όλοι όσοι μείναμε πίσω. Οι γονείς μου, εγώ, και οι τρείς γυναίκες των επιστρατευμένων και τα εννέα την εποχή εκείνη παιδιά τους. Στη δεύτερη επιστράτευση μα το πήρα και αυτό και μείναμε μόνο με το γαϊδουράκι. Εγώ 16 χρονών τότε κατακάχθηκα στη αεράμυνα.

Ενα από τα πιο βασικά καθήκοντα της αεράμυνας ηταν να παρακολουθούμε τους ξένους-ή αγνώστους στο χώρο της γειτονιάς, του μαχαλά και την αγορά, η συσκότιση την νύχτα, όταν περνάει στρατός από την πόλη να βοηθάμε την καλή πορεία του και όταν σφυρίζουν οι σειρήνες να βοηθάμε τον κόσμος υποδείχνοντας το καταφύγια, να αποφεύγετε ο πανικός κατά την προσφυγή στα καταφύγια και την έξοδο από αυτά μετά τη λήξη κλπ κλπ.

Τα ερωτήματα είναι δύο: Το πρώτο είναι αν το κομμουνιστικό κόμμα που αποτελούσε του ΕΑΜικού κινήματος, τον Νου και την καρδιά, στις συνθήκες που είχαν δημιουργηθεί τότε -εσωτερικές και εξωτερικές-να ολοκληρώσει τη νίκη του, μετά την αποχώρηση των Γερμανών, και να εγκαθιδρύσει το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που προβλέπονταν απ τη κοσμοθεωρία του. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι όχι μόνο κάθετα αλλα και απόλυτα αρνητική. ΟΧΙ δεν μπορούσε! Αυτό συνδέονταν άμεσα με την κατάληψη της χώρας από την στρατιά του Τολμπούκιν

Το πρόγραμμα του ΕΑΜ ηταν ότι μετά την απελευθέρωση τη χώρας«...ότι θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο αι ηθικότερο θα είχε μείνει ακόμα ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα, θα άνοιγε διάπλατος ο δρόμος της λαϊκής Δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα Νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου της Αγγλίας και των Σοβίετ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό των Ηνωμένων Εθνών».

Και δεν μπορούσε γιατί δεν θα το επέτρεπαν οι Αγγλοι, στη σφαίρα της επιρροής της οποίας με διεθνείς μυστικές συμφωνίες, ειχε παραχωρηθεί η Ελλάδα. Ακόμα και στην περίπτωση που το ΕΑΜ εξουδετέρωνε στους αντιπάλους του και εγκαθίδρυε το καθεστώς του για να υλοποιήσει το πρόγραμμά του, κάτι που με μεγάλη άνεση μπορούσε να το κάνει είτε μα τη βία, με τη χρήση των όπλων, είτε ειρηνικά, με ελεύθερες εκλογές, οι Αγγλοι δεν θα το

επέτρεπαν χρησιμοποιώντας, χωρίς αναστολές και ενδοιασμούς, όλα τα μέσα που διέθετε, όπως και το έκαναν και σε αυτό θα ειχε την συμπαράσταση ολων των συμμάχων, συμπεριλαμβανομένης και της αναγκαστικής ανοχής του Στάλιν που δέχθηκε να μείνει η Ελλάδα στη σφαίρα επηρροής των δυτικών .

Ο στρατηγός τολμπούχιν δεν παραβίασε τα Ελληνικά σύνορα όπως παραβίασε τα σύνορα των άλλων Ευρωπαϊκών και των Βαλκανικών Χωρών. Το γεγονός αυτό πείθει ότι κάποια συμφωνία κλείστηκε στη Λισαβώνα ανάμεσα στους Ρώσους και του Αγγλους. Παρά ταύτα μπορούσε να πάρει αν ήθελε δυναμικά και ένοπλα την εξουσία, με τρις βασικές προϋποθέσεις.

α) Να κάνει το ΚΚΕ που ήταν ο εγκέφαλος του ΕΑΜ ΕΛΑΣ να κάνει αυτό, αυτό που έκαναν οι αντιδραστικές Δεξιές δυνάμεις σε συνεργασία με τους Αγγλους νέο κατακτητές. Να γράψει όπως έγραψαν αυτοί στα πολιά τους τα παπούτσια τη Συμφωνία του Λιβάνου και να μην υπογράψει τη συμφωνία της Καζέρτας. Μια συμφωνία που ήδη είχαν κάνει οι Αγγλοι με τους Γερμανούς για την αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, υπό τον όρο ότι οι Γερμανοί θα αμυνόταν και δεν θα παρέδινε την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και το βασικότερο: ότι ο ΕΛΑΣ θα στρατώνιζε τις Ομάδες Μεραρχιών του :70 χιλ έξω από την Αθήνα και 70 χιλ έξω από την Θεσσαλονίκη.

Με βάση αυτή τη συμφωνία η Ομαδα Μεραρχιών: Πολοποννήσου, Στερεάς και Ηπείρου στρατωνίστηκαν στη Λαμία και η Ομαδα Μεραρχιών Μακεδονίας-Θράκης στη Βέροια.

Οι Αγγλοι οσον αφορά την πολιτική τους στην Ελλάδα μετά την κατοχή της ειχε διαμορφώσει τρις άξονες: Να μην οργανωθεί Αντίσταση, αν οργανωθεί να την ελέγχει-αφομοιώσει ή αν δεν μπορέσει να την πολεμήσει-εξοντώσει. Γι΄ αυτό όταν οι Φρίτς στο Ανατολικό μέτωπο, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στον κόκκινο στρατό τον Αύγουστο του 1943 οι Αγγλοι μαζί με τις δυνάμεις του κατεστημένου, εκπόνησαν το σχέδιο ΜΑΝΝΑ, που περιείχε και τις τρείς μορφές και μέσα να αντιμετωπίσει το Ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Την ημέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα, μαζί με μέλη της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία το ΕΑΜ είχε έξη υπουργούς, ήρθε στην απελευθερωμένη Αθήνα με ένα άγημα αγγλικού στρατού και ο υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας Αντωνυ Ηντεν και Αγγλος Πρέσβης Λήπερ, για να παραβρεθούν στον γιορτασμό της απελευθέρωσής. Όταν ο λαό της Αθήνας ξεχύθηκε κατά χιλιάδες στους δρόμους της Αθήνας με τα λάβαρα της Αντίστασης και των συμμάχων, ο Ηντεν γύρισε προς τον Λήπερ και του είπε: «Με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα της κερδίσει».

Η αποχώρηση των Γερμανών και η απελευθέρωση της Αθήνας, άρα και ολόκληρης της χώρας έγινε στις δώδεκα του Οκτώβρη του 1944. Μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη του 44 που έγινε η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Μια επέμβαση που υπήρξε η πρώτη πιο ωμή , η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χιτλερισμού.

Χρονολογικά από τις 12/10-44 μέχρι στις 4-12-44 μεσολάβησαν 53 ολόκληρες μέρες. Χρονικό διάστημα αρκετό για να πραγματοποιήσει τις προθέσεις που αποδίδουν στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ ότι ήθελε να καταλάβει ένοπλα την εξουσία.

Στη διάρκεια αυτών των 53 ημερών, εκτός από την πλατεία Συντάγματος που την έλεγχε οι συνεργαζόμενη με τους κατακτητές: οργάνωση «Χ» και ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, ολόκληρη την υπόλοιπη χώρα ηταν ΕΑΜοκρατούμενη, συνεπώς αν ήθελε να την πάρει με τα όπλα θα την είχε πάρει. Το ΕΑΜ-ΚΚΕ την ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού και όχι με τα όπλα.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΑΜΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 1941-1944

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους, σε μια από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φως από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, όπως οι Ελληνες Αντίσταση στα μετώπισθεν του εχθρού κατακτητη..

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Αστούς και τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με όλα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, έτσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα: για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λυθούν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα.

Προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι, ώστε, μετά την

απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μην επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

ΤΟ ΕΑΜ ερχονταν απόο το 21, Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ένα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της.

Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21 διαμόρφωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, με σύνορα και σημαία. Η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιο ένδοξη και πιο ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική, με το άνοιγμα κοινωνικό πολιτικού και πολεμικού μετώπου στα μετώπισθεν του εχθρού-κατακτητή.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ένα τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως εκείνη την ώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιο απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση.

Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μιά από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, όπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με όλα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, έτσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μην επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ένα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας.

Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιο ένδοξη και πιο ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική. Αφού κατόρθωσε να δημιουργήσει κοινωνικό πολιτική και ένοπλη οργάνωση στα μετώπισθεν του εχθρού- κατακτητή

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως εκείνη την ώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή και στον Β! Παγκόσμιο Πολεμο, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 στην αρχή 15 και πλέον μετά γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους άλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μην αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρις κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση αιώνων και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης, Και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.

Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης

ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν. Οταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπό κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβήτησε την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδικεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτεριά του. Μια ιδιότητα και ένα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι όταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες, με εξαίρεση αυτούς που είχαν ταυτίσει τα συμφέροντα τους με αυτά των κατακτητών.

Η χώρα κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με την Ιταλία καιένα αιματηρό πολυήμερο με τη Γερμανία που ήταν η ατμομηχανή του άξονα. Ήταν επόμενο τα αισθήματα που ένοιωθε ο κάθε Ελληνας και η στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές να ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. και τα πιστεύω λόγω της Δικτατορίας και τις επιπτώσεις που αυτή είχε στο λαό και τη χώρα, δεν ήταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν πολλολού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν αποδέχθηκαν την δικτατορία. Γεγονός που είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία» όσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετώπιζαν την κατοχή της χώρας.

Αυτό ήταν ένα απ τα πιο δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου όταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατέλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκλειστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορριφθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα είχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει έχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο όταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, όταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, όπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, έχει γίνει ένα τεράστιο βήμα προς τα εμπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την άλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ενώ οι μελανοχίτωνες μάζευαν λουλούδια για να τους δεχθούν και η Ελίτ του φασισμού δάφνες για στεφανώσει τους κατακτητές, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτοί λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την

κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθηση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Το ΕΑΜ. το ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλό σκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ένα στρατόπεδο στο άλλο. Και το βασικότερο να μην επιστρέφουν ποτέ τόσοι, όσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στις μεγάλες Πόλεις: Θεσσαλονίκη, Αθήνα κλπ, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά σισίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν είχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που είχε υποστεί ο ελληνικός λαός. Στη χώρα του λαδιού τα παιδιά και οι γέροι πέθαιναν με πρησμένες τις κοιλιές. Και κάθε πρωϊ τους μάζευαν με τα κάρα του Δήμου.

Το έργο της Αντίστασης, είχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα, όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν και να αλλειώσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», έτσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενοι ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του είχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δίστασαν, παραβλέποντας ή παρερμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδισαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιο τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση, άλλαξαν ιδέες, απεμπόλησαν όλη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους. Δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου

«αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν έχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές ακόμα, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας έχει το αναφθερετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να έχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω είναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται, γιατί ταυτίζεται με τους Γές Μάν, που ο ίδιος κάποτε πλέμησε

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές και αργότερα όταν η Αντίσταση αυγάτισε με 15 και 16 μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους άλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό.

Για την ιστορία η δήλωση του Τσώρτσιλ, προς το Αγγλικό κοινοβούλιο την παραμονή της μάχης του Ελαμέϊν έλεγε: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά. Σημαντικής βάσεως και οδό, προς την βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Αθηνών.

Πιστεύω, ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι. Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγωτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Με αυτά ακριβώς το λόγια είπε τότε ο Τσώρτσιλ : «είναι προς τιμή του ΚΚΕ που πρώτο άρχισε τον αγώνα κατά των κατακτητών». ΚΚΕ.

Και πλειοδότησαν αργότερα ο Πρόεδρος Ρούσβελτ πρώτα και ο Ανζενχάουερ σαν αρχιστράτηγος του συμμαχικού αντί φασιστικού αγώνα μετά και ο στρατηγός Ντε Γκώλ, που σαν επικεφαλής της Γαλλικής Αντίστασης, αξιολόγησε την προσφορά την Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης στον Αντιφασιστικό αγώνα λέγοντας: «Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματα της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα

χρέη δεν λησμονούνται». Και σαν Αντιστασιακός θυμίζω, οτι δεν πρέπει να λησμονούν οι σύμμαχοι και συμπολεμιστές ότι η Ελλάδα: έχει υποστεί τις μεγαλύτερες απώλειες απ τις μη Σλαβόφωνες Γερμανό κρατούμενε χώρες και ότι φεύγοντας οι Γερμανοί από την Ελλάδα πήραν μαζί τους ό,τι μπορούσε να μετακινηθεί...!

Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μη αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά, με τους τρις κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδσοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ένα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτεριά

του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες.

Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός ηταν λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Το ΕΑΜ. το ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπήρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία

της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένη μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμανα αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και ταυτίζεται με τον ΛΑΪΚΙΣΜΟ η ανάλυση του όρου και μετέφερα επί λέξη στο κείμενο ότι: «Λαϊκισμός σημαίνει ο έπαινος και η κολακεία των αδυναμιών του λαού, καθώς και την υιοθέτηση των όποιων επιθυμιών του». Αυτός είναι ο ορισμός. Για να αποδώσει τους καρπούς του ο λαϊκισμός χρειάζονται και κάτι τύποι που, συμπαθείς κατά τα άλλα, που δεν τα έχουν καλά μαζί του και από καιρό του έχουν κηρύξει αμείλικτο πόλεμο κατά των αγωνιτών.

Ακόμα πρόκειται και για δημοσιογράφους κατά κύριο λόγω, αλλα και πολιτευόμενους. Καλλιεργημένοι άνθρωποι και όμως χρησιμοποιούν το λαϊκισμό τον οποίο ενώ χρησιμοποιούν και ασκούν οι ίδιοι τον αποδίδουν στον πολιτικό αντίπαλο ελλείψει επιχειρημάτων και προτάσεων και αναζήτηση της αλήθειας που απαιτεί κόπο, χρόνο και χρήμα. Για να μην υποστούν αυτή την τριπλή βάσανο και συνέπεια του ακατάσχετου και ανελέητου λαϊκισμού

Και η ιστορία που είναι σαφής και γάργαρη δεν αποδέχεται και δεν την σκιάζει όσο έντεχνος και ραφινάτος και αν είναι η τέχνη της προπαγάνδα και του του Λαϊκισμού και των Ηρώστρατων της διαστρεύλωσης της ΙΣΤΟΡΙΑΣ που έχει γραφεί με το ΑΙΜΑ των Νεκρών και δια βίου Αναπήρων.

ΙΧΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΑΚΟΛΟΥΘΏΝΤΑΣ ΣΗΜΕΡΑ ΑΥΤΌ ΤΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΙΧΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Πρέπει να πούμε ότι ο Εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στη Δεξιά και την Αριστερά μετά την μετονομασία του ΣΕΚΕ σε κομμουνιστικό κόμμα, μέχρι από το 1933, που έγινε το στρατιωτικό κίνημα του Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη ήταν Ιδεολογικός Το κίνημα του Βενιζέλου έγινε ενόψει του Β Παγκοσμίου Πόλεμου. Η

Αγγλία που ήταν φύση και θέση εχθρός της Ελλάδα, προκειμένου να βγάλει την Ελλάδα στον πόλεμο ήθελε, τον ελληνικό στρατό καθαρό από τα αριστερά κομμουνιστικά «Μιάσματα».

Η προσωπικότητα του Ελ Βενιζέλου χώρισε την Ελλάδα και τους Ελληνες σε δυο στρατόπεδα. Οι Ελληνες γεννιόταν και πέθαιναν Βενιζελικοί η Βασιλικοί. Ανεξάρτητα για το σκοπό που έγινε το κίνημα της Θεσσαλονίκης, έδωσε τη δυνατότητα στο παλάτι στη δεξιά και τους Αγγλους, να καθαρίσουν το στρατό από όποιο δημοκρατικό στοιχείο υπήρχε στο ελληνικό στρατό.

Σε όλη τη διάρκεια του μεσοπολέμου, η ελληνική Αστική τάξη, η οποία βρίσκονταν σε σημείο Ακμής, ενώ προσπάθησε να αποκτήσει ιδεολογικό περιεχόμενο και να πετύχει συνοχή και οργανώσει. Δεν τα κατάφερε, γι' αυτό και δέχθηκε σαν διέξοδο την δικτατορία της 4της Αυγούστου. Η περίοδος του μεσοπολέμου η αστική τάξη ήταν γεμάτη αντιθέσεις και προστριβές. Και ακόμα χειρότερο παρ' ότι έλεγχε τον λαό δεν κατόρθωσε να έχει εδραιώσει σχέσεις και ρίζες μαζί του. Αποτέλεσμα αυτών ήταν η Αγγλικής κοπής βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, φασιστικού όμως περιχομένου.

Την ίδια νύχτα της δικτατορίας άρχισαν οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια και εκπαραθυρώσεις. Τα 4 και χρόνια μέχρι την κήρυξη του Ιταλό-Ελληνικού πολέμου οι Ελληνες είχαν υποστεί τα πάνδεινα. Οπως ειναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το μαρτύρα!...Ο συλληφθείς λέει τι να μαρτυρήσω; «Αυτά που ξέρεις»! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα απ το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: «Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, οργάνωση, μονάδα κλπ. Η απάντηση δεν ξέρω τίποτε. Και οταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσωμένοι και κάποιος του πει...-

«Αν δεν μας τα πεις εσύ με το καλό σε λίγο θα τα μάθεις και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι' αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Τότε ο χώρος μικραίνει. Ο κόμπος στο λαιμό του δυσκολέψει την ανάσα.- Τι να πώ; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης και τον χτυπήσουν στα τυφλά και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ένα κελί το κουφάρι του. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκαλα και νεύρα...λιποθυμά.

Και αφού συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα, ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρις δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας οπότε παύει να υπάρχει το έγκλημα, η εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και οταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα. Και όταν κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενου δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά και κρατά σφιχτά ό,τι έχει πάρει μαζί του: τους δικούς του: γυναίκα παιδιά και γονείς, συγγενείς γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο που γεννήθηκε και την Ελλάδα και συζητά μαζί τους. Ζει τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους.

Το επόμενο βήμα είναι το πατροπαράδο του το έχω γράψει και σε άλλο σημείο η οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία και τον πολιτισμό.

Την αυγή της 28ης Οκτωβρίου η φασιστική Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και αφού η ιταλική αυτοκρατορία χάρη στην σθεναρή άμυνα του Ελληνικού στρατού, δεν μπόρεσε όπως ποθούσε να εισβάλλει στη χώρα μας. Στις έξη Απριλίου του 1941, μας κήρυξε τον πόλεμο και η Γερμανία που αποτελούσε την ατμομηχανή του φασιστικού άξονα, προκειμένου να σώσει τον εταίρο της απ την πρώτη ήττα του άξονα.

Μετά την κατάρρευση του μετώπου είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών το 4ο Αυγουστιανό καθεστώς, το κράτος και η ««εθνική ηγεσία» της χώρας όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ένα σκοπό είχαν πώς να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για τον μέλλον της.

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μια από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φως από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, οπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν

επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιό ένδοξη και πιό ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαχτο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως τώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την ποιο απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς

κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδσοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην Έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπό κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες. Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί από το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η

κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, όπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρος. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την άλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οί «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός ηταν λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επόμενη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Το ΕΑΜ. το ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα

για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μην επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσήτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπήρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδισαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένη μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να

γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω είναι σκέτος σαλταρισμός

οι Κουϊσλιγκ: Τσολάκογλου, Μπάκος κ Σία όχι όνο παρέδωσαν στρατό και λαό άνευ όρων στους στρατούς κατοχής, αλλα και σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση

οι Ελληνες, ξαναβρέθηκαν μπροστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλημμα ηταν πιο τραγικό. Η απάντηση είναι γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός μας δεν θα χάριζε το Επος του 40 στο φασισμό. Οσοι ξεκίνησαν για τον υπέρ πάντων αγώνα, ειχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα. Ιδέες και όνειρα που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό. Εναν ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, το κατηχητικό, ο Κότζαμπασισμός, οι αλλεπάλληλες δικτατορίες και ειδικά η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία.

Ένα ατομισμό που ειχε αφήσει ανοιχτό του δρόμο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες παρελθόν αλλα και το ίδιο το μέλλον. Με πρώτο σύνθημα:«Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικές οργανώσεις. Το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ». Ενα σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε σε όλα τα μετερίζια του αγώνα να πραγματοποιήσει.

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες της ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιαναίικη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

«...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλληγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ αυτόν τον τρόπο ενα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, ειναι και υποχρεωμένος να ανταπόδοση του χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να ειναι μεγαλύτερη, ωστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά. Αρα η συναλλαγή είναι συμφυής με το σύστημα διακυβέρνησης

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές παραμέτρους. Δηλαδή τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία ήθελαν οι κοτζά-πασάδες και ο κλήρος διεξαχθεί και η Επανάσταση του 21. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή ειναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παραδοσιακή. Οριστική και αμετάκλητη Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την συνιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μοίρασμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικο-τσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις οσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωβρίου 1940

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές

πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες της ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιαναίικη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές παραμέτρους. Δηλαδή τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία ήθελαν οι κοτζά-πασάδες και ο κλήρος διεξαχθεί και η Επανάσταση του 21. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή είναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παραδοσιακή. Οριστική και αμετάκλιτη Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την συνιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μοίρασμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικο-τσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις όσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωβρίου 1940.

Το ότι η αστική τάξη δεν είχε σχέσεις, επαφή και ρίζες στο λαό φάνηκε στη διάρκεια της κατοχής. Ολοι σχεδόν οι αρχηγοί των αστικών κομμάτων έμειναν αρχηγοί χωρίς οπαδούς γι' αυτό οι διάφορες ελληνικές Ελίτ, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαμόρφωναν τις διάφορες μορφές συνεργασίας με τους κατακτητές και οι μελανοχίτωνες ετοιμάζονταν να μαζέψουν λουλούδια να δεχθούν τους κατακτητές και δάφνες να στεφανώσουν του νικητές.

Οι διάφορες ελληνικές Ελίτ, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαμόρφωναν τις διάφορες μορφές συνεργασίας με τους κατακτητές και οι μελανοχίτωνες ετοιμάζονταν να μαζέψουν λουλούδια να δεχθούν τους κατακτητές και δάφνες να στεφανώσουν του νικητές.

Όταν αυτοί μάζευαν λουλούδια και δάφνες και σχημάτιζαν οι επίορκοι στρατηγοί την πρώτη ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση και τις μορφές συνεργασίας, εμείς μαζεύαμε στρατιωτικά είδη, σφαίρες και όπλα και σε συνέχεια δημιουργήθηκε η πρώτη οργάνωση που άρχισε να λειτουργεί: ηταν η Αλληλεγγύη, η οποία εξελίχθηκε στην επιμελητεία του αντάρτη. Ακολούθησε Το ΕΑΜ ΝΕΩΝ. Στο ΕΑΜ ΝΕΩΝ το σύνθημα ήταν ο «ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ» Το έργο της εθνικής Αλληλεγγύης και του ΕΑΜ ΝΕΩΝ . Συλλογή τροφίμων, Ρούχων, και ότι άλλο χρήσιμο που θα κάλυπτε τις ανάγκες των οικογενειών που είχαν την ανάγκη και αυτών που τα παιδιά του σκοτώθηκαν στο πόλεμο. Στέκια για τους Παράνομους και Γιάφκες για πιο μόνιμες συναντήσεις.

Και αργότερα στρατιωτικά είδη: Στρατιωτικά ρούχα, χλαίνες ξιφολόγχες, δερμάτινες Τσάντες και ότι άλλο είχε σχέση με στρατό και όπλα.

Μετά τη διάλυση της ΟΚΝΕ. (Οργάνωση κομμουνιστικής Νεολαίας Ελλάδας) το γεγονός αυτό πλάτυνε τον Νεολαϊστικο ορίζοντα. Στις 23 του Φλεβάρη του 1943 Ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ.

Την επόμενη της ίδρυσης της ΕΠΟΝ πολλά πράγματα άλλαξαν. Τώρα πια ο χώρος του αγώνα άλλαξε και η πρόσβαση στη νεολαία ήταν πιο εύκολος. Οσοι ήμασταν οργανωμένοι ΕΑΜ-ΝΕΩΝ ενταχθήκαμε στην ΕΠΟΝ. Πολλά απ τα καθήκοντα παρέμειναν ίδια, πολλά όμως ήταν εντελώς διαφορετικά. Το Σύνθημα με το οποίο πορευόμασταν στην ΕΠΟΝ ήταν: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ» και σε συνέχεια το ΠΟΤΕ πια ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα. Ιδέες και όνειρα που για πρώτη φορά στη Νεολαϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό. Εναν ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, το κατηχητικό, ο Κότζαμπασισμός, οι αλλεπάλληλες δικτατορίες και ειδικά η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία.

Ένα ατομισμό που ειχε αφήσει ανοιχτό του δρόμο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες παρελθόν αλλα και το ίδιο το μέλλον. Με πρώτο σύνθημα:«Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικές οργανώσεις. Το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «Η ΕΠΟΝ ΠΡΟΧΩΡΕΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ. Ενα σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε σε όλα τα μετερίζια του αγώνα να πραγματοποιήσει.

Και η Αντίσταση προσπάθεια απέβλεπε, στο να επιβεβαιώσει ότι με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, στο διάβα των αιώνων, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια.

Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, σε βαθμό που να μην είναι τίποτε άλλο, παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πει : «Σ' ένα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή του πολιτισμού και της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή και σφραγίδα».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά μας.

Ο λαός που έχυσε χθες ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα. Και απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό να φέρει με την απελευθέρωση της χώρας την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν έχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα έχει κατακτήσει και τα έχει γράψει υποθήκη με τον αγώνα, τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους.

Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης όπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφιβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους, ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, του 1912, του 1922, του 1940-44. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε, του 12 και του 1922 και του 1941-44 τώρα.

Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί

ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στην ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξίας με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια.

Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες ειχε και αυτός ο δοξασμένος και πρωτόγνωρος Αλβανικός και καταχικός αγώνας, τα θετικά και τα αρνητικά. Τα φώτα και τις σκιές τους. Απ το σημείο αυτό ομως μέχρι την διαστρεύλωση, την παραποίηση και τον μηδενισμό αυτού του αξιοθαύμαστου και ανεπανάληπτου κατοχικού αγώνα και η εμμονή του κατεστημένου να γιορτάζουμε την 28η σαν εθνική επέτειο δεν οδηγεί πουθενά.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπερβολές την ιστορία τους. Μόνο Εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοί μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ην σοφία εις αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια. Και την ιστορία να οδεύει από το εθνικό στο τοπικό και απ το συλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρειών! Μόνο Εμείς παρά την τεράστια στο χρόνο ιστορία ήμαστε ΑΜΝΗΜΟΝΕΣ

Η Ελλάδα εδώ και τριάντα πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Για να είναι άξια της Ελλάδας, κάθε επόμενη γενιά, πρέπει να γνωρίζει ποια είναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιο άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη είναι η μόνη γόνιμη αλήθεια που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το ΝΟΥ των γενιών. Να γονιμοποιήσουν το φρόνημα και τη θέληση της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της έχουμε εμπιστοσύνη, όπως οι πρόγονοι μας την εμπιστεύτηκαν στους γονείς μας και οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς.

Βέροια 1976 Κόγιας Νίκος

Στις 20 Αυγούστου έφυγε μεστή από αγώνες και προσφορά:

Η ΦΡΟΣΩ ΜΠΙΣΙΜΠΑ

Μια ακόμα από τη μεγάλη στρατιά των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, των υπερασπιστών της πατρίδας και του ελληνικού λαού στις δύσκολες ώρες του, πρωτοπόρος στα μαύρα χρόνια της ξένης φασιστικής κατοχής 1941-44, η Φρόσω Μπίσμπα υποκύπτοντας στους κοινούς βιολογικούς νόμους της φύσης, δεν είναι ποια ανάμεσα μας, έφυγε στις 30 Αυγούστου πλήρης ημερών στα 90 χρόνια.

Ειναι μεγάλη η συγκίνηση που νοιώθω τη στιγμή που γράφω με τα τρεμάμενα από τα 93 χρόνια χέρια μου, όμως το κάνω γιατί πέρα από το γεγονός οτι πορευτήκαμε-από διαφορετικά μετερίζια-από την κατοχή στο ΕΑΝ ΝΕΩΝ και την

ΕΠΟΝ και σε συνέχεια σε όλου τους λαϊκούς αγώνες, να δει ο λαός μας καλλίτερες μέρες. Ειναι τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας να οριστούν οι ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν ένα νέο ήθος, μια νέα στάση ζωής που σημάδεψε τις ζωές των ανθρώπων της γενιάς μας.

Ειναι τα χρόνια της κατοχής, των εκτάκτων μέτρων, των εκτάκτων στρατοδικείων και των εκτελέσεων. Τα χρόνια του θανάτου και των κατατρεγμών. Των ηρωϊκών εξάρσεων και της ταπείνωσης. Τα χρόνια της βουβής και πεισματικής αντίστασης των ανθρώπων που θέλησαν να μείνουν όρθιοι και πιστοί σε ιδέες και ιδανικά, όποιο και αν ηταν το κόστος. Ειναι τα χρόνια που το ξενόδουλο τότε κράτος της μισαλοδοξίας, του βανδαλισμού και της λευκής τρομοκρατίας έταξε και τη Φρόσω να βρεθεί για αρκετά χρόνια πριν από τη χούντα στις φυλακές και η χούντα των επίορκων συνταγματαρχών μας έφερε ακόμα ποιο κοντά, αφού ξανά πήγαμαι στη Γυούρα. Αυτή τη φορά μαζί ξανά με άντρα της Σωτήρη, γεγονός που κάνει τη συγκίνηση ακόμα ποιο έντονη. Γεγονός που την κάνει ποιο έντονη:

Ειναι λοιπόν, φυσικό όταν ένας αγαπημένος άνθρωπος φεύγει από κοντά μας να μας κατακλίζουν, εκτός από τη συγκίνηση και οι αναμνήσεις. Οταν μάλιστα συμβαίνει με τον άνθρωπο αυτό να σε συνδέουν εκτός από τους κοινούς ιδεολογικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες και μια μακρόχρονη φιλία, τότε οι αναμνήσεις πρόσφατες και απόμακρες να γίνονται ποιο φορτικές. Οι αναμνήσεις στις περιπτώσεις αυτές λειτουργούν όπως η πληγή με την ουλή. Η πληγή με τον καιρό κλείνει, η ουλή όμως μένει για να σου θυμίσει αυτό ακριβώς που θέλεις να ξεχάσεις. Αναμνήσεις συχνά θολές από το χρόνο που όμως ορθώνονται επίμονα μπροστά σου, να σου θυμίσουν ένα μεγάλο κομμάτι της προσωπικής σου ζωής, που είναι όμως άμεσα συνδεδεμένη με τη ζωή με αυτή της Φρόσως που μας άφησε χθες.

Πριν αρχίσεις την αφήγηση αναρωτιέσαι; Εχει άραγε νόημα να τις δημοσιοποιήσεις αυτές τις αναμνήσεις; Ασφαλώς όχι. Αυτές είναι δικές σου στιγμές, τις έζησες με τον δικό σου τρόπο και πολύ δύσκολα μπορείς να μεταφέρεις το κλίμα και τη συγκίνηση που ένοιωθεις εσύ τότε στους άλλου και ας έχεις ζήσει μισό και πλέον αιώνα μαζί της.

Η Φρόσω δοκίμασε όλων των ειδών τις διώξεις και τους κατατρεγμούς. Διώξεις και κατατρεγμοί που δεν είχαν τελειωμό. Μια ζωή γεμάτη αγώνες για τον άνθρωπο, την πατρίδα και τη Δημοκρατία. Μια ζωή με πολλές δοκιμασίες και θυσίες, αλλα είναι εκείνη που αξίζει να τη ζει ο άνθρωπος.

Τώρα που γράφω για τη Φρόσω φαντάζομαι και όσες είχαν την ίδια με τη δική της τύχη στην αίθουσα των στρατοδικείων, μπροστά στα βλοσυρά βλέμματα αυτών που αποφάσιζαν για τη ζωή τους και το μέγεθος της ποινής. Ορθιες και χαμογελαστές, με το φωτοστέφανο του αγωνιστή και ιστορικά επιβεβαιωμένης προσφοράς. Μια προσφορά ποτισμένη με αίμα σε κάθε γωνία της πατρίδας και επισφραγισμένη η προσφορά με τους χιλιάδες νεκρούς και δια βίου αναπήρους. Το διάτρητο και μεστό από μίσος και διανοητικά ψέματα κατηγορητήριο, μα και ο στόμφο της έδρας και με την πεποίθηση, που αν και παιδιά ακόμα έκαναν το καθήκον προς την πατρίδα.

ελέγχει-αφομοιώσει ή αν δεν μπορέσει να την πολεμήσει-εξοντώσει. Γι΄ αυτό όταν οι Φρίτς στο Ανατολικό μέτωπο, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στον κόκκινο στρατό τον Αύγουστο του 1943, οι Αγγλοι μαζί με τις δυνάμεις του κατεστημένου, εκπόνησαν το σχέδιο ΜΑΝΝΑ, που περιείχε και τις τρις μορφές και μέσα να αντιμετωπίσει το Ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Την ημέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα, μαζί με μέλη της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία το ΕΑΜ είχε έξη υπουργούς, ήρθε στην απελευθερωμένη Αθήνα με ένα άγημα αγγλικού στρατού και ο υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας Αντωνυ Ηντεν και Αγγλος Πρέσβης Λήπερ, για να παραβρεθούν στον γιορτασμό της απελευθέρωσής. Όταν ο λαό της Αθήνας ξεχύθηκε κατά χιλιάδες στους δρόμους της Αθήνας με τα λάβαρα της Αντίστασης και των συμμάχων, ο Ηντεν γύρισε προς τον Λήπερ και του είπε: «Με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα της κερδίσει».

Η αποχώρηση των Γερμανών και η απελευθέρωση της Αθήνας, άρα και ολόκληρης της χώρας έγινε στις δώδεκα του Οκτώβρη του 1944. Μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη του 44 που έγινε η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Μια επέμβαση που υπήρξε η πρώτη πιο ωμή , η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χιτλερισμού.

Χρονολογικά από τις 12/10-44 μέχρι στις 4-12-44 που επόπτεβε αναίμακτα το ΕΑΜ την χώρα μεσολάβησαν 53 ολόκληρες μέρες. Χρονικό διάστημα αρκετό για να πραγματοποιήσουν οι Αγγλοι τις προθέσεις, που αποδίδουν στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ, ότι ήθελε να καταλάβει ένοπλα την εξουσία.

Στη διάρκεια αυτή των αυτών των 53 ημερών, (Ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος ο πόλεμος με τον άξονα και τη Γερμανία απέσυραν δυνάμεις από το μέτωπο για να τις φέρουν στην Ελλάδα:αυτό αν δεν είναι συμμαχικό έγκλημα), εκτός από την πλατεία Συντάγματος που την έλεγχε οι συνεργαζόμενη με τους κατακτητές: η οργάνωση «Χ» και ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, ολόκληρη την υπόλοιπη χώρα ηταν ΕΑΜοκρατούμενη, συνεπώς, αν ήθελε να την πάρει με τα όπλα θα την είχε πάρει. Το ΕΑΜ-ΚΚΕ την ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού και όχι με τα όπλα.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και αναρίθμητους τάφους. Μέσα όμως απ τον αγώνα αυτό της φωτιάς και του σιδήρου, ο λαός μας βγήκε ατσαλωμένος. Για πρώτη φορά απέκτησε συνείδηση της δύναμης τους, και γι' αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 χρόνια διατηρούσε ανοιχτούς με τους ξένους και τους ντόποιους συνεργάτες. Αν δεν το προσπαθούσε θα ηταν και οι Αντιστασιακοί οχι απλώς απόντες του αγώνα αλλα και προδότες.

Στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά σφυριλατήθηκε μια νέα περήφανη Γενιά. Μια Γενιά εμπνευσμένη απ τα Νέα ιδανικά που ειχε φτερώσει στους λαούς ο αντιφασιστικός αγώνας. Μια Γενιά εξοπλισμένη με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τους κατακτητές της ειχε εδραιώσει. Μια Γενιά που ενώ έδωσε τα πάντα, μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ομως ο πόλεμος τελείωσε. Αυτοί με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων τον κέρδισαν. Τα συμφέροντά τους, οικονομικά και γεωστρατηγικά εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγκη. Ο,τι του αναλογούσε να κάνει το έκανε. Τώρα δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια: ο «ηρωϊκος», ο «Μέγας», ο «απαράμιλος ελληνικός λαός», που στο εξής θα λέμε οτι οι «ήρωες πολλεμούν σαν Ελληνες» και πολλά αλλα παρόμοια του Τσιώρτσιλ, του Αϊνζεχάουερ και του Στρατηγούς Ουϊλσον, για την προσφορά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη Νίκη του αντιφασιστικού αγώνα. Τώρα, καλά θα κάνει να τα ξεχάσει αυτά, να ξανά γίνει ο γνωστός «λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει. Γιατί αν συνεχίσει να μιλάει θα τον κάνουν πάλι Ντά.

Τώρα Αρωγός στην προσπάθεια να ξανά κάνουν Ντά το λαό ηταν το «Σχέδιο Μάρσαλ». Η αποδοχή του απ την «ελληνική» κυβέρνηση, απεμπόλεσε και το τελευταίο ίχνος της εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας, που είχε δομήσει ο Αλβανικός πόλεμος και η τετράχρονη Αντίσταση. Ετσι για αλλη μια φορά ο ελληνικός λαός, όως το Δεκέμβρη του 1944, δεν διαπραγματεύονταν και ούτε πολεμούσε με τις συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις της (Κέντρο-Δεξιά), αλλα πάλι με μια ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Την Ιμπεριαλιστική υπέρ ΔΥΝΑΜΗ της Αμερικής.

Πιστεύω, πως το μεγαλύτερο και ιερότερο καθήκον κάθε λαού και ατόμου, ειναι να υπασπίζεται την πατρίδα του, για να μπορεί να ΕΙΝΑΙ και να ΖΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. Ο μεγάλος Περικλής στον Επιτάφιο ειχε πεί επί λέξη: «Ενθα βραβεία αρετής μέγιστα πρόκειται εκεί ζώσιν πολίται και άριστοι άνδρες». Οι Ελληνες στην μακραίωνη ιστορική πορεία, οσες φορές χρειάστηκε να υπερασπιστούν την πατρίδα και την ελευθερία, παλιά και πρόσφατα το έκαναν πρόσβαρα και στην κατοχή εθελοντικά για τη χιλιάκριβη τη Λευτεριά.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου.

Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε Αξιοπρεπές Παρελθόν, Παρόν και Μέλλον και μιά Τεράστια Αγνωνιστική και Πνευματική Προσφορά στην Παγκόσμια Κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε, οτι εκτός απ τη μακραίωνη ιστορία εχει και γερά αγωνιστικά θεμέλια αυτός ο τόπος. Και δεν ειναι μόνον η αρχαία ιστορία, η ιστορία της αρχαίας Αθήνας, της αρχαίας Σπάρτης, της Θήβας, της Ιωνίας, της Μακεδονίας, της Κρήτης, τις Μυκήνες, της Τροία, της Θράκη και μέσα απ το βυζάντιο, την τουρκοκρατία και την Ενετοκρατία. Μα και η Νεότερη μετά το 21,

του 1912, του 1922, το 1936, το 1940-44, τον εμφύλιο, την Χούντα του 1967, μα και μετά το 1974, ο αγώνας συνεχίζει.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινειται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. μέχρι και σήμερα, εχει και πρέπει να θυμάται, να τιμά και να δοξάζει τους αγωνιστές αυτών των τριών επετείων. Και να γιατί πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε αυτές τις τρείς ημερομηνίες.

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, μόλις ειχαμε βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Αντί την ημέρα αυτή να γιορτάσουμε οπως γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μπορεί να απελευθερώθηκε η χώρα ο αντικειμενικός ομως σκοπός σχεδίου των Αγγλων, των πρακτόρων, των συντηρητικών δυνάμεων και των εθνικώς μεταμορφωθέντων δοσιλόγων σε αγωνιστές κα ήρωες δεν ειχε ακόμα επιτευχθεί.

Η υλοποίηση αυτού του κοινού στόχου των ντόπιων φασιστικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των ξένων, προϋπόθεται δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η τετράχρονη κατοχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους. Τάφους που διακαίωσαν με την τροπή που πήραν τα πράγματα μεταπελευθερωτικά στη χώρα την πρόβλεψη του Ποιητή Φώτη Αγγκουλέ, που σε μερικές μόνο λέξεις συμπύκνωσε το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας: «Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μονάχα με τους σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, συναλλαγών και διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και

δημοσιογράφους, να διαστρευλώσουν και να παραποιήσουν την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και κυρίως να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε μιάσματα, απάτριδες, άθεους, ΕΑΜοβούλγαρους και σε εσωτερικό «εχθρό».

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα και σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός, που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε Εθνος, η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, εκτός του οτι διατήρησε αδιατάρακτη την ενότητα του λαού, συνέβαλε στη συντριβή του άξονα και την απελευθέρωση της χώρας. Ανοιξε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, την πρώτη θέση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. μέχρι και σήμερα, εχει και πρέπει να θυμάται, να τιμά και να δοξάζει τους αγωνιστές αυτών των τριών επετείων. Και να γιατί πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε αυτές τις τρείς ημερομηνίες.

Οπού ο οποιοσδήποτε, συμμορίτης, δεκανές ή και χωροφύλακας, μπορούσε να μπεί στο σπίτι σου με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει και του αρέσει, απλώς επειδή ειχες πάρει μέρος στην Αντίσταση ή κάποιος γείτονας οτι είναι Αριστερός. Να σε σπάσει στο ξύλο, να σε πάει στην ασφάλεια για να σε βασανίσουν, να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Στις συμμορίες αυτές εκτός απ τους δοσίλογους που έπρεπε τώρα να «αγωνιστούν για να σωθούν», συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο παγήγαγε η 4η αυγούστου, γαλούχησε και επέκτυνε η κατοχή. Αυτές οι συμμορίες ηταν που ανήγαγαν τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος». Οι συμμορίες αυτές ειχαν μετατρέψει την Ελλάδα σε μια μεγάλη έρημο.

Σε τέτοιο βαθμό ειχαν φτάσει η ασυδωσία και η ανεξέλεγκη βία και κυρίως η ατιμωρησία, που ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ. Λίλαντ Στόου μετέδωσε: «Η Αθήνα ειναι σήμερα ή πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» και ο ανταποκρικής της Αγγλικής εφημερίδας «Μαγχεστριανός Φύξας» έγραφε: «Η Ελλάδα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Οταν λοιπόν, οι ανταποκριτές που ήρθαν στην Ελλάδα, αν οχι να κάνουν το μαύρο άσπρο, αλλά να απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα, τη μορφή και την έκταση της εγκληματικής βίας, που έζησαν και οι ίδιοι αυτές τις σκηνές φρίκης, δεν μπορούσαν να μην κάνουν γνωστά αυτά τα τραγικά γεγονότα στις χώρες τους. Και όταν η «Αθήνα ειναι η πιό θλιβερη πρωτεύουσα της Ευρώπης», ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε στην ύπαιθρο.

Για το τί συνέβαινε στην ύπαιθρο, θα μας το περιγράψει ο αρχηγός της αγγλικής αποστολής που έζησε σε ολη τη διάρκεια της κατοχής στην Ελλάδα. Αυτός ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα γράφει προς τον προεστάμενό του: «Η επιβληθείσα τρομοκρατία μετά τα δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, εις όλην την χώρα αυξάνεται καθ εκάστην. Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν, ωστε καθιστά αδύνατον την ζωή των μή βασιλοφρόνων πολιτών, γεγονός που να ακοπλείει ακόμη και τη σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσομεν επι εν ελεύθερο δημοψήφισμα ή εις εκλογάς. Αι τρομοκρατικαί οργανώσεις της άκρας Δεξιάς, αι κυριώτεροι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπό των Γερμανών και ειχαν εν πάσει περιπτώσει συνεργασθή μετ αυτών, οχι μόνο δεν αφοπλίστηκαν, αλλά συνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως μετά των οργάνων της τάξεως, δια να καταπνίξουν κάθε δημοκρατική σκέψιν...»

Και συνεχίζει: «Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που ειχε πάρει η βία, αποτελεί το γεγονός οτι απ τις πολλές δεκάδες τραγούδια της Αντίστασης, δεν τραγουδήθηκε κάνενα παρά το γεγονός οτι το περιεχόμενό τους ηταν κατάμεστο από Πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα.Τραγούδια που ενεθάρρυναν τον λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ, να αναμερηθούν στην αδιάκοπη μάχη με τους κατακτητές, αλλα και με το χάρο.

Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού, το ποινικοποίησε και σαν γραφτό-κείμενο και σαν φωνή. Ακόμα και το μουρμούρισμα αρκούσε να φάς ενα γερό χέρι ξύλο, αλλα και να βρεθείς εξορία, αν ο χαφιές υπερέβαλε λίγο τον τόνο της φωνής. Αυτό ακριβώς το γεγονός οδήγησε τον Ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει στα πεζά ποιήματά του το στίχο:«Επνιξαν στο λαρύγγι μου τα τραγούδια».

Η περίοδος αυτή ηταν η εποχή που ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, ενώ γνώριζε οτι «ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΚΟΙΝΑ» κατά την χριστιανική ρήση, χρήζεται απ τον Τσιώρτσιλ αντιβασιλεύς και σαν αντιβασιλεύς τα «ΠΑΙΡΝΕΙ

ΟΛΑ». Συγκεντρώνει στα χέρια του ολε τις πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες. Και τότε «Ωκοδόμησε είς υψήλα παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η Γή...Διότι μέγας Είσε και κάμνεις θαύματα...» (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ). Ηταν η εποχή που το Αγιο Ορος έθεται, υπό την σεπτή προστασία του Φίρερ την κιβωτό της Ορθοδοξίας και ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου Δ. Παπαδόγκωνας έλεγε « Εκφράζομεν την χαράν μας, Φίρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνομεν, με ευγνωμοσύνη το γόνυ ενώπιον του παντοδυνάμου Θεού , όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από τη ζωή Σας, δια να Σας διαφυλάξει εις το Γερμανικόν εθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης, υψούται η προσευχή μας: ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΙΡΕΡ ΜΑΣ», προάγεται σε στρατηγό και αλλοι 117 «ήρωες» των Ταγμάτων Ασφαλείας γίνονται Ευέλπιδες με υποδιοικητή το Γερακίνη.

Ο πόλεμος λένε εχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δίκαιος ειναι αυτός που γίνεται για την ελευθερία-αυτοδιάθεση και μόνο, τη δημοκρατία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την κοινωνική δικαιοσύνη. Και άδικος και εγκληματικός ειναι αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών-χωρών και λαών και την κατάργηση ολων των πιό πάνω Ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων.

Κάθε πόλεμος ειναι τρομερός και ο εμφύλιος πιο πολύ απ όλους. Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι ενα τεράστιο δοχείο, όπου καλό, και κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και εκδίκηση, πόνος και θυμός, υπάρχουν σε εκρηκτική κατάσταση. Ειναι ενα μίγμα με πολλαπλές χημικές αντιδράσεις. Ενα εν ενεργεία υφαίστειο. Ο χρόνος τόσο της Αντίστασης αλλο τόσο και του εμφυλίου πολέμου, ηταν τόσο πολύ συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες, που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσεις. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα. Από μια στιγμή και έπειτα τα πράγματα παίρνουν το δικό τους δρόμο.

Τόσο στην κατοχή οσο και στον εμφύλιο πόλεμο, δεν υπάρχει χωροταξικός έλεγχος. Αυτόν που είχες πριν δεν τον εχεις τώρα. Και ο κίνδυνος ελοχεύει παντού. Επειτα ειναι η συνεργασία, η προδοσία και η κατάδοση που γεννάει αβυσαλαίο μίσος. Στον πόλεμο γενικά, στην κατοχή και στον εμφύλιο ειδικά, υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από απρόβλεπτες και αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, σε κλάσματα του δευτερολέπτου να πάρεις αποφάσεις και να κάνεις πράγματα, να καταφύγεις σε ενέργειες και μέτρα, που ποτέ και για τίποτε δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν ποτέ απ το μυαλό του ανθρώπου σε ομαλές συνθήκες. Στον πόλεμο ο καθένας απ τους αντιπάλους διεκδικεί τη νίκη. Προσπαθεί να ειναι ο νικητής.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος και φρίκη. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μια τέτοια δοκιμασία. Και δεν το θέλει γιατί, για τη χώρα μας η λέξη εμφύλιος και ο διχασμός δεν ταυτίζονται με τη λέξη «επικαιρότητα». Και δεν ταυτίζονται γιατί η λέξη επικαιρότητα ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Του προσωρινού, του τυχαίου και συμπτωματικού. Ηταν κάτι που πέρασε και δεν θα επαναληφθεί. Αν

θέλουμε ομως να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, πρέπει να παραδεχθούμε, οτι στην χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί εχουν μια ακατανόητη διαχρονικότητα. Αρχίζουν με τις Αμφικτιονίες, συνεχίζουν στην Αρχαία Ελλάδα, δεν τους αποφεύγει το 21 και ειναι παρόν στη σύγχρονη Ελλάδα. Και οχι μόνο. Θα έλεγε κανείς πως οι διχασμοί και οι εμφύλιοι πόλεμοι και τα αλλεπάλληλα δικτατορικά καθεστώτα συνέβαλαν περισσότερο απ όλα τα αλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου. Το ίδιο, η διαπλοκή η διαφθορά και οι συναλλαγές.

Στην μεταπολεμική περίοδο η άρχουσα τάξη έδειξε τον πραγματικό της εαυτό. Αντί να αρπάξει την μοναδική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε ύστερα απ το 21, να συμπαραταχθεί με το λαό και να απαλλαγεί απ την ξένη εξάρτηση η ίδια και η χώρα, προτίμησε για άλλη μια φορά τους ξένους απ το λαό, που θα την στήριζε για τον απογαλακτισμό της απ την ξένη εξάρτηση. Κολλημένη σαν στρύδι στο σώμα των δυνατών ξένων αποδείχθηκε, οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της ταξικά συμφέροντα.

Για ενα λαό όπως ο δικός μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μια υπόμνηση για τα δεινά του όποιου διχασμού και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει, αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο, θα ειναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο. Τα λόγια ομως του Θουκυδίδη, που έρχονται απ το βάθος 24 αιώνων, σχετικά με τους πολέμους και κυρίως τους εμφυλίους, πρέπει οχι μόνο να μείνουν αλλά και να αποτελέσουν τον μελλοντικό μπούσουλα των Ελλήνων.

ο Θουκυδίδης λέει : «... Οσοι δε βουλησονται των τε γενομενων το σαφες σκοπειν και των μελλοντων ποτε αυθις κατα το ανθρωπειον τοιουτων και παραπλησιων εσεσθαι ωφελιμα κρινειν αυτα αρκουντως εξει». Ας τον διαβάσουν οι σημερινές και οι επερχόμενες γενιές, Ίσως τα μαθήματα που προσφέρουν να ειναι αποτελεσματικότερα. Και κυρίως να μην φοβηθούν οπως φοβούνται οι νικητές του μετακατοχικού εμφυλιου να μήν αποκαληφθούν οι φυλακισμένες μνήμες.

Οπως γράφω και σε αλλο σημείο, γεννήθηκα στη Βέροια, στις 23 Ιουνίου του 1923 στη σημερινή οδός Βερμίου 22. Οι γονείς μου Γεώργιος και Μαρία το γένος παλικάρια και τα τρία εν ζωή μεγαλύτερα αδέρφια απ τα οκτώ που απέκτησαν ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές. Πατέρας και ενα απ τα αδέρφια μου με τα (γιδοπρόβατα) και τα άλλα δύο με τις μεταφορές (καραβάνια-αγωγιάτες). Εμένα αφού δεν υπήρχε θέση στην κτηνοτροφία και το καραβάνι και με την προοπτική της αστικοποίησης της ζωής με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη.

Ο Χίτλερ χρειάζονταν κατσικίσια δέρματα, προκειμένου να ποδέσει το σώμα των αξιωματικών με αξιοπρεπή μπότες. Το Μεταξικό καθεστώς για να εξασφαλίσει τα κατσικίσια δέρματα στο Χίτλερ, χαρακτήρισε τα γίδια καταστροφείς του δάσους και υποχρέωσε τους κατόχους να τα πουλήσουμε

σφάζοντάς τα. Λόγω της μεγάλης προσφοράς οι τιμές του κατσικίσου κρέατοςί ηταν μηδαμινή. Με τον τρόπο αυτό η οικογένειά μας έχασε ενα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο. Τα αδέρφια μου Κόγιας Αντώνιος, Στέφανος και Στέργιος ειχαν δημιουργήσει δικές τους οικογένειες.

Με την κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία στις 28 Οκτώμβρη του 1940, και τα τρία αδέρφια μου επιστρατεύτηκαν και την επόμενη 29/10/40 επιτάχθηκαν και ολα τα άλογα και μουλάρια που ειχε ο Πατέρας μου. Το ίδιο έγινε και με τα ζώα που ειχαν τα αδέρφια μου. Μας έμεινε μόνο ένα που ηταν κουτσό. Με αυτό το ζώο έπρεπε να ζήσουμε όλοι όσοι μείναμε πίσω. Οι γονείς μου, εγώ, και οι τρείς γυναίκες των επιστρατευμένων και τα εννέα την εποχή εκείνη παιδιά τους. Στη δεύτερη επιστράτευση μα το πήρα και αυτό και μείναμε μόνο με το γαϊδουράκι. Εγώ 16 χρονών τότε κατακάχθηκα στη αεράμυνα.

Ενα από τα πιο βασικά καθήκοντα της αεράμυνας ηταν να παρακολουθούμε τους ξένους-ή αγνώστους στο χώρο της γειτονιάς, του μαχαλά και την αγορά, η συσκότιση την νύχτα, όταν περνάει στρατός από την πόλη να βοηθάμε την καλή πορεία του και όταν σφυρίζουν οι σειρήνες να βοηθάμε τον κόσμος υποδείχνοντας το καταφύγια, να αποφεύγετε ο πανικός κατά την προσφυγή στα καταφύγια και την έξοδο από αυτά μετά τη λήξη κλπ κλπ.

Τα ερωτήματα είναι δύο: Το πρώτο είναι αν το κομμουνιστικό κόμμα που αποτελούσε του ΕΑΜικού κινήματος, τον Νου και την καρδιά, στις συνθήκες που είχαν δημιουργηθεί τότε -εσωτερικές και εξωτερικές-να ολοκληρώσει τη νίκη του, μετά την αποχώρηση των Γερμανών, και να εγκαθιδρύσει το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που προβλέπονταν απ τη κοσμοθεωρία του. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι όχι μόνο κάθετα αλλα και απόλυτα αρνητική. ΟΧΙ δεν μπορούσε! Αυτό συνδέονταν άμεσα με την κατάληψη της χώρας από την στρατιά του Τολμπούκιν

Το πρόγραμμα του ΕΑΜ ηταν ότι μετά την απελευθέρωση τη χώρας«...ότι θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο αι ηθικότερο θα είχε μείνει ακόμα ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα, θα άνοιγε διάπλατος ο δρόμος της λαϊκής Δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα Νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου της Αγγλίας και των Σοβίετ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό των Ηνωμένων Εθνών».

Και δεν μπορούσε γιατί δεν θα το επέτρεπαν οι Αγγλοι, στη σφαίρα της επιρροής της οποίας με διεθνείς μυστικές συμφωνίες, ειχε παραχωρηθεί η Ελλάδα. Ακόμα και στην περίπτωση που το ΕΑΜ εξουδετέρωνε στους αντιπάλους του και εγκαθίδρυε το καθεστώς του για να υλοποιήσει το πρόγραμμά του, κάτι που με μεγάλη άνεση μπορούσε να το κάνει είτε μα τη βία, με τη χρήση των όπλων, είτε ειρηνικά, με ελεύθερες εκλογές, οι Αγγλοι δεν θα το

επέτρεπαν χρησιμοποιώντας, χωρίς αναστολές και ενδοιασμούς, όλα τα μέσα που διέθετε, όπως και το έκαναν και σε αυτό θα ειχε την συμπαράσταση ολων των συμμάχων, συμπεριλαμβανομένης και της αναγκαστικής ανοχής του Στάλιν που δέχθηκε να μείνει η Ελλάδα στη σφαίρα επηρροής των δυτικών .

Ο στρατηγός τολμπούχιν δεν παραβίασε τα Ελληνικά σύνορα όπως παραβίασε τα σύνορα των άλλων Ευρωπαϊκών και των Βαλκανικών Χωρών. Το γεγονός αυτό πείθει ότι κάποια συμφωνία κλείστηκε στη Λισαβώνα ανάμεσα στους Ρώσους και του Αγγλους. Παρά ταύτα μπορούσε να πάρει αν ήθελε δυναμικά και ένοπλα την εξουσία, με τρις βασικές προϋποθέσεις.

α) Να κάνει το ΚΚΕ που ήταν ο εγκέφαλος του ΕΑΜ ΕΛΑΣ να κάνει αυτό, αυτό που έκαναν οι αντιδραστικές Δεξιές δυνάμεις σε συνεργασία με τους Αγγλους νέο κατακτητές. Να γράψει όπως έγραψαν αυτοί στα πολιά τους τα παπούτσια τη Συμφωνία του Λιβάνου και να μην υπογράψει τη συμφωνία της Καζέρτας. Μια συμφωνία που ήδη είχαν κάνει οι Αγγλοι με τους Γερμανούς για την αναίμακτη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, υπό τον όρο ότι οι Γερμανοί θα αμυνόταν και δεν θα παρέδινε την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και το βασικότερο: ότι ο ΕΛΑΣ θα στρατώνιζε τις Ομάδες Μεραρχιών του :70 χιλ έξω από την Αθήνα και 70 χιλ έξω από την Θεσσαλονίκη.

Με βάση αυτή τη συμφωνία η Ομαδα Μεραρχιών: Πολοποννήσου, Στερεάς και Ηπείρου στρατωνίστηκαν στη Λαμία και η Ομαδα Μεραρχιών Μακεδονίας-Θράκης στη Βέροια.

Οι Αγγλοι οσον αφορά την πολιτική τους στην Ελλάδα μετά την κατοχή της ειχε διαμορφώσει τρις άξονες: Να μην οργανωθεί Αντίσταση, αν οργανωθεί να την ελέγχει-αφομοιώσει ή αν δεν μπορέσει να την πολεμήσει-εξοντώσει. Γι΄ αυτό όταν οι Φρίτς στο Ανατολικό μέτωπο, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στον κόκκινο στρατό τον Αύγουστο του 1943 οι Αγγλοι μαζί με τις δυνάμεις του κατεστημένου, εκπόνησαν το σχέδιο ΜΑΝΝΑ, που περιείχε και τις τρείς μορφές και μέσα να αντιμετωπίσει το Ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Την ημέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα, μαζί με μέλη της κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία το ΕΑΜ είχε έξη υπουργούς, ήρθε στην απελευθερωμένη Αθήνα με ένα άγημα αγγλικού στρατού και ο υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας Αντωνυ Ηντεν και Αγγλος Πρέσβης Λήπερ, για να παραβρεθούν στον γιορτασμό της απελευθέρωσής. Όταν ο λαό της Αθήνας ξεχύθηκε κατά χιλιάδες στους δρόμους της Αθήνας με τα λάβαρα της Αντίστασης και των συμμάχων, ο Ηντεν γύρισε προς τον Λήπερ και του είπε: «Με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα της κερδίσει».

Η αποχώρηση των Γερμανών και η απελευθέρωση της Αθήνας, άρα και ολόκληρης της χώρας έγινε στις δώδεκα του Οκτώβρη του 1944. Μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη του 44 που έγινε η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Μια επέμβαση που υπήρξε η πρώτη πιο ωμή , η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χιτλερισμού.

Χρονολογικά από τις 12/10-44 μέχρι στις 4-12-44 μεσολάβησαν 53 ολόκληρες μέρες. Χρονικό διάστημα αρκετό για να πραγματοποιήσει τις προθέσεις που αποδίδουν στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ ότι ήθελε να καταλάβει ένοπλα την εξουσία.

Στη διάρκεια αυτών των 53 ημερών, εκτός από την πλατεία Συντάγματος που την έλεγχε οι συνεργαζόμενη με τους κατακτητές: οργάνωση «Χ» και ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, ολόκληρη την υπόλοιπη χώρα ηταν ΕΑΜοκρατούμενη, συνεπώς αν ήθελε να την πάρει με τα όπλα θα την είχε πάρει. Το ΕΑΜ-ΚΚΕ την ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού και όχι με τα όπλα.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΑΜΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 1941-1944

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους, σε μια από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φως από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, όπως οι Ελληνες Αντίσταση στα μετώπισθεν του εχθρού κατακτητη..

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Αστούς και τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με όλα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, έτσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα: για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λυθούν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα.

Προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι, ώστε, μετά την

απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μην επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

ΤΟ ΕΑΜ ερχονταν απόο το 21, Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ένα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της.

Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21 διαμόρφωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, με σύνορα και σημαία. Η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιο ένδοξη και πιο ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική, με το άνοιγμα κοινωνικό πολιτικού και πολεμικού μετώπου στα μετώπισθεν του εχθρού-κατακτητή.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ένα τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως εκείνη την ώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιο απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση.

Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μιά από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φώς από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, όπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με όλα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, έτσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μην επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ένα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας.

Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιο ένδοξη και πιο ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική. Αφού κατόρθωσε να δημιουργήσει κοινωνικό πολιτική και ένοπλη οργάνωση στα μετώπισθεν του εχθρού- κατακτητή

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως εκείνη την ώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιό απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή και στον Β! Παγκόσμιο Πολεμο, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 στην αρχή 15 και πλέον μετά γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους άλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μην αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρις κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση αιώνων και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης, Και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.

Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης

ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν. Οταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπό κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβήτησε την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδικεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτεριά του. Μια ιδιότητα και ένα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι όταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες, με εξαίρεση αυτούς που είχαν ταυτίσει τα συμφέροντα τους με αυτά των κατακτητών.

Η χώρα κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με την Ιταλία καιένα αιματηρό πολυήμερο με τη Γερμανία που ήταν η ατμομηχανή του άξονα. Ήταν επόμενο τα αισθήματα που ένοιωθε ο κάθε Ελληνας και η στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές να ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. και τα πιστεύω λόγω της Δικτατορίας και τις επιπτώσεις που αυτή είχε στο λαό και τη χώρα, δεν ήταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν πολλολού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν αποδέχθηκαν την δικτατορία. Γεγονός που είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία» όσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετώπιζαν την κατοχή της χώρας.

Αυτό ήταν ένα απ τα πιο δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου όταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατέλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκλειστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορριφθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα είχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει έχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο όταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, όταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, όπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, έχει γίνει ένα τεράστιο βήμα προς τα εμπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την άλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ενώ οι μελανοχίτωνες μάζευαν λουλούδια για να τους δεχθούν και η Ελίτ του φασισμού δάφνες για στεφανώσει τους κατακτητές, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτοί λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την

κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθηση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Το ΕΑΜ. το ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλό σκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ένα στρατόπεδο στο άλλο. Και το βασικότερο να μην επιστρέφουν ποτέ τόσοι, όσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στις μεγάλες Πόλεις: Θεσσαλονίκη, Αθήνα κλπ, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά σισίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν είχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που είχε υποστεί ο ελληνικός λαός. Στη χώρα του λαδιού τα παιδιά και οι γέροι πέθαιναν με πρησμένες τις κοιλιές. Και κάθε πρωϊ τους μάζευαν με τα κάρα του Δήμου.

Το έργο της Αντίστασης, είχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα, όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν και να αλλειώσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», έτσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενοι ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του είχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δίστασαν, παραβλέποντας ή παρερμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδισαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιο τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση, άλλαξαν ιδέες, απεμπόλησαν όλη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους. Δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου

«αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν έχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές ακόμα, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας έχει το αναφθερετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να έχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω είναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται, γιατί ταυτίζεται με τους Γές Μάν, που ο ίδιος κάποτε πλέμησε

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές και αργότερα όταν η Αντίσταση αυγάτισε με 15 και 16 μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους άλλους ένοπλους και μη συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό.

Για την ιστορία η δήλωση του Τσώρτσιλ, προς το Αγγλικό κοινοβούλιο την παραμονή της μάχης του Ελαμέϊν έλεγε: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά. Σημαντικής βάσεως και οδό, προς την βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Αθηνών.

Πιστεύω, ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι. Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγωτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Με αυτά ακριβώς το λόγια είπε τότε ο Τσώρτσιλ : «είναι προς τιμή του ΚΚΕ που πρώτο άρχισε τον αγώνα κατά των κατακτητών». ΚΚΕ.

Και πλειοδότησαν αργότερα ο Πρόεδρος Ρούσβελτ πρώτα και ο Ανζενχάουερ σαν αρχιστράτηγος του συμμαχικού αντί φασιστικού αγώνα μετά και ο στρατηγός Ντε Γκώλ, που σαν επικεφαλής της Γαλλικής Αντίστασης, αξιολόγησε την προσφορά την Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης στον Αντιφασιστικό αγώνα λέγοντας: «Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματα της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα

χρέη δεν λησμονούνται». Και σαν Αντιστασιακός θυμίζω, οτι δεν πρέπει να λησμονούν οι σύμμαχοι και συμπολεμιστές ότι η Ελλάδα: έχει υποστεί τις μεγαλύτερες απώλειες απ τις μη Σλαβόφωνες Γερμανό κρατούμενε χώρες και ότι φεύγοντας οι Γερμανοί από την Ελλάδα πήραν μαζί τους ό,τι μπορούσε να μετακινηθεί...!

Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μη αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά, με τους τρις κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδσοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην είναι τίποτε άλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ένα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτεριά

του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες.

Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί απ το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οι «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός ηταν λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επομένη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Το ΕΑΜ. το ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μήν επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μέτα την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσίτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπήρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία

της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδησαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένη μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμανα αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και ταυτίζεται με τον ΛΑΪΚΙΣΜΟ η ανάλυση του όρου και μετέφερα επί λέξη στο κείμενο ότι: «Λαϊκισμός σημαίνει ο έπαινος και η κολακεία των αδυναμιών του λαού, καθώς και την υιοθέτηση των όποιων επιθυμιών του». Αυτός είναι ο ορισμός. Για να αποδώσει τους καρπούς του ο λαϊκισμός χρειάζονται και κάτι τύποι που, συμπαθείς κατά τα άλλα, που δεν τα έχουν καλά μαζί του και από καιρό του έχουν κηρύξει αμείλικτο πόλεμο κατά των αγωνιτών.

Ακόμα πρόκειται και για δημοσιογράφους κατά κύριο λόγω, αλλα και πολιτευόμενους. Καλλιεργημένοι άνθρωποι και όμως χρησιμοποιούν το λαϊκισμό τον οποίο ενώ χρησιμοποιούν και ασκούν οι ίδιοι τον αποδίδουν στον πολιτικό αντίπαλο ελλείψει επιχειρημάτων και προτάσεων και αναζήτηση της αλήθειας που απαιτεί κόπο, χρόνο και χρήμα. Για να μην υποστούν αυτή την τριπλή βάσανο και συνέπεια του ακατάσχετου και ανελέητου λαϊκισμού

Και η ιστορία που είναι σαφής και γάργαρη δεν αποδέχεται και δεν την σκιάζει όσο έντεχνος και ραφινάτος και αν είναι η τέχνη της προπαγάνδα και του του Λαϊκισμού και των Ηρώστρατων της διαστρεύλωσης της ΙΣΤΟΡΙΑΣ που έχει γραφεί με το ΑΙΜΑ των Νεκρών και δια βίου Αναπήρων.

ΙΧΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΑΚΟΛΟΥΘΏΝΤΑΣ ΣΗΜΕΡΑ ΑΥΤΌ ΤΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΙΧΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Πρέπει να πούμε ότι ο Εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στη Δεξιά και την Αριστερά μετά την μετονομασία του ΣΕΚΕ σε κομμουνιστικό κόμμα, μέχρι από το 1933, που έγινε το στρατιωτικό κίνημα του Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη ήταν Ιδεολογικός Το κίνημα του Βενιζέλου έγινε ενόψει του Β Παγκοσμίου Πόλεμου. Η

Αγγλία που ήταν φύση και θέση εχθρός της Ελλάδα, προκειμένου να βγάλει την Ελλάδα στον πόλεμο ήθελε, τον ελληνικό στρατό καθαρό από τα αριστερά κομμουνιστικά «Μιάσματα».

Η προσωπικότητα του Ελ Βενιζέλου χώρισε την Ελλάδα και τους Ελληνες σε δυο στρατόπεδα. Οι Ελληνες γεννιόταν και πέθαιναν Βενιζελικοί η Βασιλικοί. Ανεξάρτητα για το σκοπό που έγινε το κίνημα της Θεσσαλονίκης, έδωσε τη δυνατότητα στο παλάτι στη δεξιά και τους Αγγλους, να καθαρίσουν το στρατό από όποιο δημοκρατικό στοιχείο υπήρχε στο ελληνικό στρατό.

Σε όλη τη διάρκεια του μεσοπολέμου, η ελληνική Αστική τάξη, η οποία βρίσκονταν σε σημείο Ακμής, ενώ προσπάθησε να αποκτήσει ιδεολογικό περιεχόμενο και να πετύχει συνοχή και οργανώσει. Δεν τα κατάφερε, γι' αυτό και δέχθηκε σαν διέξοδο την δικτατορία της 4της Αυγούστου. Η περίοδος του μεσοπολέμου η αστική τάξη ήταν γεμάτη αντιθέσεις και προστριβές. Και ακόμα χειρότερο παρ' ότι έλεγχε τον λαό δεν κατόρθωσε να έχει εδραιώσει σχέσεις και ρίζες μαζί του. Αποτέλεσμα αυτών ήταν η Αγγλικής κοπής βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, φασιστικού όμως περιχομένου.

Την ίδια νύχτα της δικτατορίας άρχισαν οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια και εκπαραθυρώσεις. Τα 4 και χρόνια μέχρι την κήρυξη του Ιταλό-Ελληνικού πολέμου οι Ελληνες είχαν υποστεί τα πάνδεινα. Οπως ειναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το μαρτύρα!...Ο συλληφθείς λέει τι να μαρτυρήσω; «Αυτά που ξέρεις»! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα απ το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: «Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, οργάνωση, μονάδα κλπ. Η απάντηση δεν ξέρω τίποτε. Και οταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσωμένοι και κάποιος του πει...-

«Αν δεν μας τα πεις εσύ με το καλό σε λίγο θα τα μάθεις και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι' αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Τότε ο χώρος μικραίνει. Ο κόμπος στο λαιμό του δυσκολέψει την ανάσα.- Τι να πώ; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης και τον χτυπήσουν στα τυφλά και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ένα κελί το κουφάρι του. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκαλα και νεύρα...λιποθυμά.

Και αφού συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα, ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρις δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας οπότε παύει να υπάρχει το έγκλημα, η εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και οταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα. Και όταν κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενου δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά και κρατά σφιχτά ό,τι έχει πάρει μαζί του: τους δικούς του: γυναίκα παιδιά και γονείς, συγγενείς γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο που γεννήθηκε και την Ελλάδα και συζητά μαζί τους. Ζει τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους.

Το επόμενο βήμα είναι το πατροπαράδο του το έχω γράψει και σε άλλο σημείο η οργανωμένη μόρφωση για τα όποια προβλήματα απασχολούν τη χώρα γενικά και ειδικά και η αυτομόρφωση. Συζητήσεις για την ιστορία ελληνική και παγκόσμια, την τέχνη, την παιδεία, τη λογοτεχνία και τον πολιτισμό.

Την αυγή της 28ης Οκτωβρίου η φασιστική Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και αφού η ιταλική αυτοκρατορία χάρη στην σθεναρή άμυνα του Ελληνικού στρατού, δεν μπόρεσε όπως ποθούσε να εισβάλλει στη χώρα μας. Στις έξη Απριλίου του 1941, μας κήρυξε τον πόλεμο και η Γερμανία που αποτελούσε την ατμομηχανή του φασιστικού άξονα, προκειμένου να σώσει τον εταίρο της απ την πρώτη ήττα του άξονα.

Μετά την κατάρρευση του μετώπου είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω από την μπότα των κατακτητών το 4ο Αυγουστιανό καθεστώς, το κράτος και η ««εθνική ηγεσία» της χώρας όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ένα σκοπό είχαν πώς να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για τον μέλλον της.

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μια από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα είναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι αλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φως από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, οπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικο-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν

επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ενα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών, που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά ακόμα και τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Το δημοκρατικό Σύνταγμα που αποτέλεσε την υποδομή του Συνταγματικού γίγνεσθαι της Ελλάδας. Το ίδιο περίπου δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του οτι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την Απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιό ένδοξη και πιό ηρωϊκή-κοινωνικό-απελευθερωτική.

Η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν ενα τυχαίο και τυχάρπαχτο γεγονός. Ηταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 ως τώρα, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθερωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την ποιο απάνθρωπη και κτηνώδη βία.

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, την πρώτη θέση κατείχε η επιβίωση του λαού, τη δεύτερη η Απελευθέρωση της χώρας και η τρίτη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα: ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτητη πια στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τετάρτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! παγκόσμιο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44 και τον Μάρτη του 1947. Να μην ξαναγίνει η γνωστή «ψοροκώσταινα» των Γές Μάν.

Με αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτό, που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους :«Τάγματα Ασφαλείας» και εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η Εθελοντική Λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς

κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδσοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην Έχει ελληνική καταγωγή».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά σου.

Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπό κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα μέσω της Αντίστασης, διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια και την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιοτήτα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσε ο κατακτητής σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Ειναι γεγονός οτι οταν κάτι σε ενοχλεί σαν άνθρωπος αντιδράς και η κατοχή ενόχλησε. Και ενόχλησε στο σύνολο σχεδόν τους Ελληνες. Ομως ενα απ τα πιό δύσκολα θέματα σε αυτές τις περιπτώσεις, ειναι ο από κοινού εντοπισμός των αιτιών που μας οδήγησαν στην κατοχή και ακόμα πιο δύσκολος ο προσδιορισμός της εξόδου απ την κατοχή. Και γίνεται πολλαπλάσια δυσκολότερος ο εντοπισμός των αιτιών και ο προσδιορισμός της εξόδου οταν η «ηγεσία» πριν απ την κατάκτηση της χώρας εγκατάλλειψε λαό και χώρα έρμαια στην αποκληστική διάθεση των κατακτητών

Στο Βασιλό-μεταξικό δικτατορικό καθεστώς, το «εμείς» ειχε απορροφηθεί από το «εγώ». Μετά την κατάρρευση του μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Η

κατοχική κοινωνία τον πρώτο καιρό ηταν μια κοινωνία κατακερματισμένη σε άτομα. Στα οποία άτομα από πολλές κατευθύνσεις τους δινόταν σαν στόχο η προσωπική επιτυχία και καταξίωση στο χώρο της συνεργασίας αλλα και αντίδρασης στην τέτοια συμπεριφορά. Η αντίδραση όμως στην ενόχληση ποικίλλει. Αντίδραση ατομική, κοινωνική, άθροισμα-συνισταμένη των ατομικών αντιδράσεων. Αντιδράσεων που μπορεί να αλληλοσυγκρούονται μεν, αλλα με ενα ορθολογικό τρόπο αξιολόγησης αυτών των ποικίλλων αντιδράσεων και με τις αντίστοιχες ιδέες και οράματα δημιουργούν μια συνισταμένη ικανή να απαντήσει και στον εντοπισμό των αιτιών της κατοχή και στον προσδιορισμό της εξόδου απ την κατοχή, αλλα και να υποδείξει και τον τρόπο που πρέπει να δράσουμε σαν λαός για να φτάσουμε κάποια μέρα στην Απελευθέρωση.

Η Ιδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/41, ηταν ο καταλύτης που συντόνισε τις ατομικές θελήσεις, έγιναν κατανοητοί οι λόγοι που μας οδήγησαν στην κατοχή καθώς και η εγκατάλειψη της χώρας και του λαού από τους «ταγούς». Το ΕΑΜ, παράλληλα με τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα, έπλαθε τον Ελληνα της προόδου, της Εθνικής Ανεξαρτησίας, τον Ελληνα της Δημοκρατίας και του δικαίου. Η κοινωνία για να επιβιώσει εχει ανάγκη από ισχυρή συνοχή πολύ περισσότερο οταν η κοινωνία βρίσκεται υπό κατοχή. Σε αυτήν ακριβώς τη συνοχή, σε αυτό το γενικευμένο κοινωνικό «Εγω», αυτή η ταύτιση του ενός με το σύνολο που χρειάζονταν η κατοχική κοινωνία πρωτοστάτησε-απάντησε η ιδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ενταγμένο στο ΕΑΜ το άτομο απόκτησε την ικανότητα να γίνει υποκείμενο της ιστορίας. Οταν το άτομο αποκτά αυτήν την ικανότητα, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή και τη θέληση για ελευθερίας σε κοινό αγώνα, όπως τον δρομολόγησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρος. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ τη απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την άλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση.

Τη στιγμή που οί «ταγοί» εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και οι συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός μάζευε όπλα και έστηνε πολιτικές οργανώσεις και στο τελευταίο χωριό. Δημιουργούσε τις δομές και τις προϋποθέσεις εκείνες για τη συγκρότηση και ενός εθελοντικού αξιόμαχου ένοπλου αντιστασιακού στρατού τον : Θρυλικό ΕΛΑΣ, την ΕΚΚΑ, την ΕΣΠΟ και τον ΕΔΕΣ, μέχρι τη στιγμή που ηταν και αυτός ηταν λαογέννητος, γιατί αργότερα και ο πολιτικός και ο ένοπλος ΕΔΕΣ συνεργάστηκε πολύπλευρα με τους Γερμανούς σε κοινές ή παράπλευρες επιχειρήσεις εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. (Γερμανικά αρχεία). Τον ΕΛΑΣ που απ την επόμενη της δημιουργίας του, εκτός του ότι αμφισβήτησε ένοπλα πλέον την κατοχή της χώρα και τους ίδιους τους κατακτητές, εδραίωσε την πεποίθεση στο λαό, οτι η Ελλάδα κάποια μέρα θα απελευθερωθεί.

Το ΕΑΜ. το ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα

για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο αλλο. Και το βασικότερο να μην επιστρέφουν ποτέ τόσοι, οσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, τον Φλεβάρη του 1942, δίπλα στα συλλαλητήρια που οργάνωναν οι πολιτικές οργανώσεις, για την επιστράτευση, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, την αποστολή εργατών και ομήρων στα πολεμικά εργαστάσια της Γερμανίας, τα λαϊκά συσήτια κλπ άρχισαν οι μάχες. Μάχες φονικές, με νεκρούς, τραυματίες, και ισόβια ανάπηρους. Με αγνοούμενους και ομήρους. Συλλήψεις, βασανιστήρια κρεμάλες, εκτελέσεις, τα αντίποινα και η συλλογική ευθύνη. Οι καταστροφές και ολοκαυτώματα. Για πρώτη φορά υπήρξε τέτοια μαζική εξόντωση αμάχου πληθυσμού στα μετώπισθεν. Κανένας κατακτημένος λαός της Ευρώπης, δεν ειχε υποστεί τα δεινά και τις τραγικές συνέπειες που ειχε υποστεί ο ελληνικός λαός.

Το έργο της Αντίστασης, ειχε πρώτο και κύριο μέλημα την επιβίωση των Ελλήνων. την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή της απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο, για να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί, υπήρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Οπως το σύστημα βρήκε μέσω των όποιων συναλλαγών και διαπλοκών ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς και δημοσιογράφους να του πλέξουν το εγκώμιο, να διαστρευλώσουν, να παραποιήσουν την 4χρονη Αντίσταση και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε εσωτερικό «εχθρό», ετσι και για την περίπτωση της «αναγνώρισης» σε εισαγωγικά, δυστυχώς υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενους ακόμα, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την Λαϊκή Εξουσία, όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας. Δεν δύστασαν παραβλέποντας ή παρεμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο να αποδεχθούν, μα και προπαγάνδισαν την τέτοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».

Ανθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν ιδέες, απεμπόλισαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράση τους, δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση». Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την «αναγνώριση». Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένη μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, δεν εχει γραφεί ακόμα.

Και επειδή τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συν πολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλά όποιος νομίζει οτι έκανε λάθος ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι του. Για να πιστεύει, να προπαγανδίζει και να

γράφει τα εντελώς αντίθετα από αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε, πρέπει να εχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαγή θέσεις και πιστεύω στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω είναι σκέτος σαλταρισμός

οι Κουϊσλιγκ: Τσολάκογλου, Μπάκος κ Σία όχι όνο παρέδωσαν στρατό και λαό άνευ όρων στους στρατούς κατοχής, αλλα και σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση

οι Ελληνες, ξαναβρέθηκαν μπροστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλημμα ηταν πιο τραγικό. Η απάντηση είναι γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός μας δεν θα χάριζε το Επος του 40 στο φασισμό. Οσοι ξεκίνησαν για τον υπέρ πάντων αγώνα, ειχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα. Ιδέες και όνειρα που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό. Εναν ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, το κατηχητικό, ο Κότζαμπασισμός, οι αλλεπάλληλες δικτατορίες και ειδικά η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία.

Ένα ατομισμό που ειχε αφήσει ανοιχτό του δρόμο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες παρελθόν αλλα και το ίδιο το μέλλον. Με πρώτο σύνθημα:«Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικές οργανώσεις. Το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ». Ενα σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε σε όλα τα μετερίζια του αγώνα να πραγματοποιήσει.

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες της ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιαναίικη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

«...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλληγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ αυτόν τον τρόπο ενα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, ειναι και υποχρεωμένος να ανταπόδοση του χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να ειναι μεγαλύτερη, ωστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά. Αρα η συναλλαγή είναι συμφυής με το σύστημα διακυβέρνησης

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές παραμέτρους. Δηλαδή τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία ήθελαν οι κοτζά-πασάδες και ο κλήρος διεξαχθεί και η Επανάσταση του 21. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή ειναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παραδοσιακή. Οριστική και αμετάκλητη Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την συνιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μοίρασμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικο-τσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις οσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωβρίου 1940

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές

πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες της ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιαναίικη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

Αυτή ειναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές παραμέτρους. Δηλαδή τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία ήθελαν οι κοτζά-πασάδες και ο κλήρος διεξαχθεί και η Επανάσταση του 21. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή είναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παραδοσιακή. Οριστική και αμετάκλιτη Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την συνιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Αυτές ηταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μοίρασμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικο-τσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις όσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωβρίου 1940.

Το ότι η αστική τάξη δεν είχε σχέσεις, επαφή και ρίζες στο λαό φάνηκε στη διάρκεια της κατοχής. Ολοι σχεδόν οι αρχηγοί των αστικών κομμάτων έμειναν αρχηγοί χωρίς οπαδούς γι' αυτό οι διάφορες ελληνικές Ελίτ, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαμόρφωναν τις διάφορες μορφές συνεργασίας με τους κατακτητές και οι μελανοχίτωνες ετοιμάζονταν να μαζέψουν λουλούδια να δεχθούν τους κατακτητές και δάφνες να στεφανώσουν του νικητές.

Οι διάφορες ελληνικές Ελίτ, πριν την κατάρρευση του μετώπου διαμόρφωναν τις διάφορες μορφές συνεργασίας με τους κατακτητές και οι μελανοχίτωνες ετοιμάζονταν να μαζέψουν λουλούδια να δεχθούν τους κατακτητές και δάφνες να στεφανώσουν του νικητές.

Όταν αυτοί μάζευαν λουλούδια και δάφνες και σχημάτιζαν οι επίορκοι στρατηγοί την πρώτη ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση και τις μορφές συνεργασίας, εμείς μαζεύαμε στρατιωτικά είδη, σφαίρες και όπλα και σε συνέχεια δημιουργήθηκε η πρώτη οργάνωση που άρχισε να λειτουργεί: ηταν η Αλληλεγγύη, η οποία εξελίχθηκε στην επιμελητεία του αντάρτη. Ακολούθησε Το ΕΑΜ ΝΕΩΝ. Στο ΕΑΜ ΝΕΩΝ το σύνθημα ήταν ο «ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ» Το έργο της εθνικής Αλληλεγγύης και του ΕΑΜ ΝΕΩΝ . Συλλογή τροφίμων, Ρούχων, και ότι άλλο χρήσιμο που θα κάλυπτε τις ανάγκες των οικογενειών που είχαν την ανάγκη και αυτών που τα παιδιά του σκοτώθηκαν στο πόλεμο. Στέκια για τους Παράνομους και Γιάφκες για πιο μόνιμες συναντήσεις.

Και αργότερα στρατιωτικά είδη: Στρατιωτικά ρούχα, χλαίνες ξιφολόγχες, δερμάτινες Τσάντες και ότι άλλο είχε σχέση με στρατό και όπλα.

Μετά τη διάλυση της ΟΚΝΕ. (Οργάνωση κομμουνιστικής Νεολαίας Ελλάδας) το γεγονός αυτό πλάτυνε τον Νεολαϊστικο ορίζοντα. Στις 23 του Φλεβάρη του 1943 Ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ.

Την επόμενη της ίδρυσης της ΕΠΟΝ πολλά πράγματα άλλαξαν. Τώρα πια ο χώρος του αγώνα άλλαξε και η πρόσβαση στη νεολαία ήταν πιο εύκολος. Οσοι ήμασταν οργανωμένοι ΕΑΜ-ΝΕΩΝ ενταχθήκαμε στην ΕΠΟΝ. Πολλά απ τα καθήκοντα παρέμειναν ίδια, πολλά όμως ήταν εντελώς διαφορετικά. Το Σύνθημα με το οποίο πορευόμασταν στην ΕΠΟΝ ήταν: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ» και σε συνέχεια το ΠΟΤΕ πια ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα. Ιδέες και όνειρα που για πρώτη φορά στη Νεολαϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό. Εναν ατομικισμό, που την ειχε φλομώσει, το κατηχητικό, ο Κότζαμπασισμός, οι αλλεπάλληλες δικτατορίες και ειδικά η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία.

Ένα ατομισμό που ειχε αφήσει ανοιχτό του δρόμο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες παρελθόν αλλα και το ίδιο το μέλλον. Με πρώτο σύνθημα:«Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊϊστικές οργανώσεις. Το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «Η ΕΠΟΝ ΠΡΟΧΩΡΕΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ. Ενα σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε σε όλα τα μετερίζια του αγώνα να πραγματοποιήσει.

Και η Αντίσταση προσπάθεια απέβλεπε, στο να επιβεβαιώσει ότι με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμείς οι Ελληνες, στο διάβα των αιώνων, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και έναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια.

Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μια τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και έναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον Δυτικό Πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του, ο Δυτικός Πολιτισμός, σε βαθμό που να μην είναι τίποτε άλλο, παρά οι ελληνικές αρχές και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής. Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης και σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες.

Ο ελληνικός πολιτισμός, είναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πει : «Σ' ένα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή του πολιτισμού και της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή και σφραγίδα».

Σαν λαός είμαστε κληρονόμοι μιας βαριάς και ασήκωτης θα έλεγα κληρονομιάς. Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήναν ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός είναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν και το παρελθόν, όταν δεν τον καταγράφεις σωστά-αληθινά, δεν τον αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά μας.

Ο λαός που έχυσε χθες ακόμα το αίμα του στα βουνά της Αλβανίας, της Ηπείρου και της Μακεδονίας, πρώτα στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα. Και απ άκρου σ άκρου της Ελλάδας, με την οργάνωση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, με σκοπό να φέρει με την απελευθέρωση της χώρας την κάθαρση στο ιστορικό δράμα της κατοχής, δεν έχει ανάγκη να ζητιανέψει από κανέναν το δικαίωμα στη ζωή και την επέτειο. Αυτά τα έχει κατακτήσει και τα έχει γράψει υποθήκη με τον αγώνα, τους χιλιάδες νεκρούς και τις εκατοντάδες διά βίου αναπήρους.

Γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και την νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης όπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφιβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθεί να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους, ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21, του 1912, του 1922, του 1940-44. Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε, του 12 και του 1922 και του 1941-44 τώρα.

Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί

ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοί οι ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Δεν έχουν αφήσει τίτοτε στην ιστορία που να τραβά την προσοχή και να κινεί το ενδιαφέρον. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση της Ορθοδοξίας με τον Ελληνισμό και πολλά αλλα παρόμοια.

Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες ειχε και αυτός ο δοξασμένος και πρωτόγνωρος Αλβανικός και καταχικός αγώνας, τα θετικά και τα αρνητικά. Τα φώτα και τις σκιές τους. Απ το σημείο αυτό ομως μέχρι την διαστρεύλωση, την παραποίηση και τον μηδενισμό αυτού του αξιοθαύμαστου και ανεπανάληπτου κατοχικού αγώνα και η εμμονή του κατεστημένου να γιορτάζουμε την 28η σαν εθνική επέτειο δεν οδηγεί πουθενά.

Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπερβολές την ιστορία τους. Μόνο Εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοί μεγαλόσχημοι λογάδες. Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ην σοφία εις αυτάς». Αυτοί που άφησαν τη σοφία να πάρει διαζύγιο απ τη δράση, την ομορφιά απ την αλήθεια. Και την ιστορία να οδεύει από το εθνικό στο τοπικό και απ το συλλογικό στο ατομικό. Από την Ελλάδα των Ελλήνων, στην Ελλάδα των Ανωνύμων Εταιρειών! Μόνο Εμείς παρά την τεράστια στο χρόνο ιστορία ήμαστε ΑΜΝΗΜΟΝΕΣ

Η Ελλάδα εδώ και τριάντα πέντε τουλάχιστο αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης γενιάς. Για να είναι άξια της Ελλάδας, κάθε επόμενη γενιά, πρέπει να γνωρίζει ποια είναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα αποτελούν, τον πιο άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και η μνήμη είναι η μόνη γόνιμη αλήθεια που μπορεί να θερμάνει τις καρδιές και το ΝΟΥ των γενιών. Να γονιμοποιήσουν το φρόνημα και τη θέληση της Νεολαίας, που διψάει για ζωντανά πρότυπα. Ας της πούμε κάποτε την αλήθεια και ας της έχουμε εμπιστοσύνη, όπως οι πρόγονοι μας την εμπιστεύτηκαν στους γονείς μας και οι δικοί μας γονείς την εμπιστεύτηκαν σε εμάς.

Βέροια 1976 Κόγιας Νίκος

Στις 20 Αυγούστου έφυγε μεστή από αγώνες και προσφορά:

Η ΦΡΟΣΩ ΜΠΙΣΙΜΠΑ

Μια ακόμα από τη μεγάλη στρατιά των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, των υπερασπιστών της πατρίδας και του ελληνικού λαού στις δύσκολες ώρες του, πρωτοπόρος στα μαύρα χρόνια της ξένης φασιστικής κατοχής 1941-44, η Φρόσω Μπίσμπα υποκύπτοντας στους κοινούς βιολογικούς νόμους της φύσης, δεν είναι ποια ανάμεσα μας, έφυγε στις 30 Αυγούστου πλήρης ημερών στα 90 χρόνια.

Ειναι μεγάλη η συγκίνηση που νοιώθω τη στιγμή που γράφω με τα τρεμάμενα από τα 93 χρόνια χέρια μου, όμως το κάνω γιατί πέρα από το γεγονός οτι πορευτήκαμε-από διαφορετικά μετερίζια-από την κατοχή στο ΕΑΝ ΝΕΩΝ και την

ΕΠΟΝ και σε συνέχεια σε όλου τους λαϊκούς αγώνες, να δει ο λαός μας καλλίτερες μέρες. Ειναι τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας να οριστούν οι ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν ένα νέο ήθος, μια νέα στάση ζωής που σημάδεψε τις ζωές των ανθρώπων της γενιάς μας.

Ειναι τα χρόνια της κατοχής, των εκτάκτων μέτρων, των εκτάκτων στρατοδικείων και των εκτελέσεων. Τα χρόνια του θανάτου και των κατατρεγμών. Των ηρωϊκών εξάρσεων και της ταπείνωσης. Τα χρόνια της βουβής και πεισματικής αντίστασης των ανθρώπων που θέλησαν να μείνουν όρθιοι και πιστοί σε ιδέες και ιδανικά, όποιο και αν ηταν το κόστος. Ειναι τα χρόνια που το ξενόδουλο τότε κράτος της μισαλοδοξίας, του βανδαλισμού και της λευκής τρομοκρατίας έταξε και τη Φρόσω να βρεθεί για αρκετά χρόνια πριν από τη χούντα στις φυλακές και η χούντα των επίορκων συνταγματαρχών μας έφερε ακόμα ποιο κοντά, αφού ξανά πήγαμαι στη Γυούρα. Αυτή τη φορά μαζί ξανά με άντρα της Σωτήρη, γεγονός που κάνει τη συγκίνηση ακόμα ποιο έντονη. Γεγονός που την κάνει ποιο έντονη:

Ειναι λοιπόν, φυσικό όταν ένας αγαπημένος άνθρωπος φεύγει από κοντά μας να μας κατακλίζουν, εκτός από τη συγκίνηση και οι αναμνήσεις. Οταν μάλιστα συμβαίνει με τον άνθρωπο αυτό να σε συνδέουν εκτός από τους κοινούς ιδεολογικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες και μια μακρόχρονη φιλία, τότε οι αναμνήσεις πρόσφατες και απόμακρες να γίνονται ποιο φορτικές. Οι αναμνήσεις στις περιπτώσεις αυτές λειτουργούν όπως η πληγή με την ουλή. Η πληγή με τον καιρό κλείνει, η ουλή όμως μένει για να σου θυμίσει αυτό ακριβώς που θέλεις να ξεχάσεις. Αναμνήσεις συχνά θολές από το χρόνο που όμως ορθώνονται επίμονα μπροστά σου, να σου θυμίσουν ένα μεγάλο κομμάτι της προσωπικής σου ζωής, που είναι όμως άμεσα συνδεδεμένη με τη ζωή με αυτή της Φρόσως που μας άφησε χθες.

Πριν αρχίσεις την αφήγηση αναρωτιέσαι; Εχει άραγε νόημα να τις δημοσιοποιήσεις αυτές τις αναμνήσεις; Ασφαλώς όχι. Αυτές είναι δικές σου στιγμές, τις έζησες με τον δικό σου τρόπο και πολύ δύσκολα μπορείς να μεταφέρεις το κλίμα και τη συγκίνηση που ένοιωθεις εσύ τότε στους άλλου και ας έχεις ζήσει μισό και πλέον αιώνα μαζί της.

Η Φρόσω δοκίμασε όλων των ειδών τις διώξεις και τους κατατρεγμούς. Διώξεις και κατατρεγμοί που δεν είχαν τελειωμό. Μια ζωή γεμάτη αγώνες για τον άνθρωπο, την πατρίδα και τη Δημοκρατία. Μια ζωή με πολλές δοκιμασίες και θυσίες, αλλα είναι εκείνη που αξίζει να τη ζει ο άνθρωπος.

Τώρα που γράφω για τη Φρόσω φαντάζομαι και όσες είχαν την ίδια με τη δική της τύχη στην αίθουσα των στρατοδικείων, μπροστά στα βλοσυρά βλέμματα αυτών που αποφάσιζαν για τη ζωή τους και το μέγεθος της ποινής. Ορθιες και χαμογελαστές, με το φωτοστέφανο του αγωνιστή και ιστορικά επιβεβαιωμένης προσφοράς. Μια προσφορά ποτισμένη με αίμα σε κάθε γωνία της πατρίδας και επισφραγισμένη η προσφορά με τους χιλιάδες νεκρούς και δια βίου αναπήρους. Το διάτρητο και μεστό από μίσος και διανοητικά ψέματα κατηγορητήριο, μα και ο στόμφο της έδρας και με την πεποίθηση, που αν και παιδιά ακόμα έκαναν το καθήκον προς την πατρίδα.